Stephen King - Kara Kule Cilt5 Calla'nın Kurtları
KİTABIN ORİJİNAL ADI THE DARK TOWER V WOLVES OF THE CALLA

BASKI
1. BASIM / MART 2004 AKDENİZ YAYINCILIK A.Ş.
Matbaacılar Sitesi No: 83 Bağcılar - İstanbul

ISBN 975 - 21 - 0454 - 1

CALLA'NIN KURTLARI

STEPHEN KING

İLLÜSTRASYON
BERNIE WRIGHTSON
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Celâl Ferdi Gökçay Sk. Nebioğlu İşhanı
Cağaloğlu - İstanbul
Tel: 0.212.513 63 65/526 80 12
0.212.520 62 46/513 65 18
Faks: 0.212.526 80 11

http://www.altinkitaplar.com.tr
info@altinkitaplar.com.tr

TURKÇESİ
CANAN KÎM

ALTIN KİTAPLAR

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitapları:
HAYVAN MEZARLIĞI
GÖZ
KUJO
KORKUAĞI
KUŞKUMEVSİMİ
ÇAĞRI
CHRISTINE
MAHŞER
"O"
SİS
TEPKİ
MEDYUM
SADİST
ŞEFFAF
CESET
AZRAİL KOŞUYOR
HAYALETİN GARİP HUYLARI

HAYATI EMEN KARANLIK
GECE YARISINI 2 GEÇE
GECE YARISINI 4 GEÇE
RUHLAR DÜKKÂNI
OYUN
ÇILGINLIĞIN ÖTESİ

KEMİK TORBASI
YEŞİL YOL
MAÇA KIZI
RÜYA AVCISI
KARA EV
KARANLIK ÖYKÜLER
BUICK8
Kara Kule Serisi
KARA KULE
ÜÇ'ÜN ÇEKİLİŞİ
ÇORAK TOPRAKLAR
BÜYÜCÜ VE CAM KÜRE
CALLA 'NIN KURTLARI

Bu kitap, kafamın içindekileri duyan Frank Muller için.

İçindekiler

SON TARTIŞMA

Calla'nın Kurtlan, Robert Browning'in "Childe Roland to the Dark Tower Came" (Childe Roland Kara Kule'ye Geldi) adlı uzun şiirinden esinlenilerek yazılmış destansı öykü dizisinin beşinci cildidir. Altıncı cilt, Susannah'nin Şarkısı, 2004 yılında yayımlanacak. Yedinci ve son cilt olan Kara Kule ise yine aynı yıl içinde yayımlanacak.
İlk cilt, Kara Kule (Silahşor)'da Gilead'lı Roland Deschain, babasına sahte bir dostlukla yaklaşan ancak gerçekte Uç-Dünya'nın uzak köşelerindeki Kızıl Kral'm hizmetkârlığını yapan Siyahlı Adam Walter'i takibi ve sonunda yakalaması anlatılıyor. Yarı insan olan Walter'i yakalamak, Roland için sadece Orta-Dünya'nın giderek hızlanan çöküşünün ve Işın-lar'ın yavaş ölümünün durdurulabileceğini, hatta işlemin tersine çevrilebileceğini umduğu Kara Kule'ye doğru atılmış bir başka adımdan ibaret. Bu romanın alt başlığı, YENİ BAŞLANGIÇ.
Onunla tanıştığımızda Kara Kule'nin Roland'ın saplantısı, tek amacı ve yaşam nedeni olduğunu öğreniyoruz. Ondan kurtulmak isteyen Mar-ten'in Roland'ı henüz bir çocukken, kaybedip utanç içinde batıya sürülmesi için erkeklik sınavına girmeye zorladığını görüyoruz. Ama Roland, beklenmedik bir silah seçimi yaparak erkeklik sınavından başarıyla çıkıyor ve Marten'in planlarını boşa çıkarıyor.
Roland'ın babası Steven Deschain, oğlunu ve iki arkadaşını (Cuth-bert Allgood ve Alain Johns) daha çok oğlunu Walter'dan uzak tutmak amacıyla deniz kıyısındaki baronluklardan biri olan Mejis'e gönderiyor. Roland orada bir cadıyla ters düşen Susan Delgado ismindeki kızla tanışıp ona âşık oluyor. Cöos'lu Rhea kızın güzelliğini kıskanıyor, üstelik çok da tehlikeli bir kadın, zira Gökkuşağı'nın Renkleri (veya Büyücü'nün Küreleri) adı verilen son derece güçlü cam kürelerden birine sahip. Bu kürelerden on üç adet var; içlerinde en güçlü ve tehlikeli olan, Siyah On Üç. Roland ve dostları, Mejis'te pek çok macera yaşıyor ve sonunda canlarını kurtarmayı başararak (ve Gökkuşağı'nın pembe küresini alarak) kaçıyorlar. Bununla birlikte penceredeki güzel kız, Susan Delgado, bir kazığa bağlanmış halde alevler içinde can veriyor. Bu hikâye, dördüncü cilt olan Büyücü ve Cam Küre'de anlatılıyor. Bu romanın alt başlığı, İLİŞKİ.
Kule hikâyelerini okurken Silahşor'un dünyasının bizimkiyle bazı temel ve korkunç noktalarda ilişkili olduğunu keşfediyoruz. Bu bağlantıların ilki, 1977'nin New York'undan gelen Jake'in Susan Delgado'nun ölümünden yıllar sonra çöl ortasında bir konaklama yerinde Roland'ın karşısına çıkmasıyla kendini gösteriyor. Bunlar, Roland'ın dünyasıyla bizimki arasındaki kapılar ve içlerinden biri de ölüm. Jake, Kırk Üçüncü So-kak'ta itilip bir arabanın altında kaldıktan sonra kendini bu konaklama yerinde buluyor. Arabayı süren, Enrico Balazar adında bir adam. Jake'i iten ise bir katil ve Walter'in Kara Kule'nin New York düzeyindeki temsilcisi olan Jack Mort.
Jake ve Roland, Walter'a ulaşamadan çocuk tekrar ölüyor. Bu kez sebep, manevi oğlu ve Kara Kule arasında ıstırap verici bir seçime zorlanan Silahşor'un Kule'yi seçmesi. Jake'in boşluğa düşmeden önceki son sözleri, "O halde git. Bundan başka dünyalar da var," oluyor.
Roland ve Walter'in son karşılaşması, Batı Denizi'nin kıyısında gerçekleşiyor. Siyahlı Adam, konuşarak geçen uzun gecenin sonunda Tarot kartlarına bakarak Roland'ın geleceğini söylüyor ve Silahşor'un dikkatini üç kartın üzerine çekiyor: Tutuklu, Gölgelerin Kadını ve Ölüm ("Ama senin ölümün değil, Silahşor.")
Alt başlığı YENİLENME olan Üç 'ün Çekilişi Batı Denizi'nin kıyısında, Roland'ın Walter'la yaptığı görüşmenin ardından kendine gelmesiyle başlıyor. Bitkin haldeki Silahşor, etobur "ıstanavarların" saldırısına uğruyor ve kaçmadan önce sağ elinin işaret ve orta parmağının koparılmasına engel olamıyor. Yaratıkların zehiri ise kanında dolaşmaya başlıyor. Roland son derece hasta ve belki de ölmek üzere olmasına rağmen Batı Denizi'nin kıyısında yürümeye devam ediyor.
Bir süre sonra karşısına kumsalda duran üç kapı çıkıyor. Her kapı, ayrı bir zamanın New York'una açılıyor. Roland 1987'den eroin bağımlısı Eddie Dean'i çekip alıyor. 1964'ten, Jack Mort adındaki katilin itmesiyle metro altında kalan ve bacaklarının dizden aşağısını kaybeden Odetta Susannah Holmes adındaki kadını çekiyor. Gölgelerin Kadını o. Ancak beyninde vahşi bir "diğeri" gizleniyor. Bu gizli, zorlu kadın, hem Roland'ı, hem de Eddie'yi öldürmeye kararlı. Roland, Eddie ve Odetta'yı Orta-Dünya'ya çekerek Tarot kartlarında işaret edilen üç kişiyi de kendi dünyasına çekmiş olabileceğini düşünüyor zira Odetta'nın içinde iki ayrı kişi yaşamakta. Ancak Odetta ve Detta (Eddie Dean'in aşkı ve teşvikiyle) tek bir insana, Susannah'ya dönüşünce yanıldığını anlıyor. Bir şeyi daha fark ediyor: ölüme giderken diğer dünyalardan bahseden çocuk, Jake, aklından hiç çıkmamakta ve bu durum dayanılmaz bir işkenceye dönüşmekte.
Alt başlığı KEFARET olan Hayaletler Beldesi; Çorak Topraklar, bir paradoksla başlıyor: Jake, Roland için hem hayatta, hem de ölü. 1970'le-rin sonundaki New York'ta bulunan Jake Chambers da aynı soruyla boğuşuyor: yaşıyor mu öldü mü? Hangisi doğru? Mir (ondan korkan eski insanların verdiği isim bu) veya Shardik (Ulu Eskiler'in verdiği ad) olarak bilinen dev ayıyı öldüren Roland, Eddie ve Susannah, canavarın izini geriye doğru takip ederek Shardik'ten Maturin'e, yani Ayı'dan Kaplum-bağa'ya olarak bilinen Işının Yolu'nu buluyorlar. Bir zamanlar bu Işınlar altı taneydi ve Orta-Dünya'nın sınırlarını oluşturan on iki nokta arasında ilerlerlerdi. Işınların çakıştığı noktada, Roland'ın dünyasının (ve tüm dünyaların) merkezinde, tüm zamanların ve mekânların odak noktası olan Kara Kule bulunmaktaydı.
Eddie ve Susannah artık Roland'ın dünyasında kısılıp kalmış birer tutuklu değil. Silahşor olma yolundaki âşık çift, Shardik'in Yolu, Matu-rin'in Yörüngesi'nde son seppe-sai (ölüm-satıcısı) olan Roland ile beraber tüm adanmışlıklarıyla ilerliyorlar.
Ayı'nın Kapısı'nın fazla uzağında olmayan bir konuşan çemberde zaman onarılıyor, paradoks sonlanıyor ve gerçek üçüncü çekiliyor. Jake, dördünün de (Jake, Eddie, Susannah ve Roland) babalarının yüzlerini hatırladığı ve aklandığı son derece tehlikeli bir ayinin sonun-.a Orta-Dünya'ya geri dönüyor. Bundan kısa bir süre sonra Jake, Hantal Billy ile

arkadaş oluyor ve sayıları beşe çıkıyor. Hantal Billy, porsuk, rakun ve köpek karışımı, kısıtlı konuşma yeteneğine sahip bir hayvan. Jake yeni dostuna Oy adını veriyor.
Hacıların yolu, dejenere olmuş iki ayrı grubun birbiriyle çözümsüz bir savaş halinde olduğu Lud şehrine düşüyor. Şehre varmadan önce önlerine çıkan Nehir Geçidi adlı küçük köyde eski zamanlardan kalma az sayıda insanla karşılaşıyorlar. Bu insanlar, Roland'ın dünya ilerlemeden önceki zamanlardan kalma bir silahşor olduğunu anlayarak onurlandırıyorlar. Eski İnsanlar, onlara Işının Yolu'nu takip ederek Lud'dan çorak topraklara ve Kara Kule'ye ilerliyor olabileceğini düşündükleri Mono trenden bahsediyor.
Jake bu haberi alınca korkuyor, ama pek şaşırmıyor; New York'tan çekilmeden önce Calvin Towerr) adında bir adamın dükkânından iki kitap almıştı. Bunlardan biri, yanıtların bulunduğu sayfaların eksik olduğu bir bilmece kitabı. Diğeriyse, Orta-Dünya'yı karanlık bir şekilde çağrıştıran Çuf-Çuf Charlie adında bir çocuk kitabı. Char kelimesi, Roland'ın Gilead'da konuşarak büyüdüğü Yüksek Dil'de ölüm anlamına gelmekte.
Nehir Geçidi'nin saygıdeğer bir sakini olan Talitha Teyze, Roland'a gümüş bir haç veriyor ve yolcular, yollarına devam ediyor. Send Nehri üzerindeki harap olmuş köprüden geçerken Jake, ölmekte olan (ve son derece tehlikeli) bir kanun kaçağı olan Bıçakçı tarafından kaçırılıyor. Bıçakçı, esir aldığı çocuğu yeraltına, Griler olarak bilinen grubun son lideri olan Tik-Tak Adam'a götürüyor.
Roland ve Oy, Jake'in ardından gittiğinde Eddie ve Susannah, Mono Blaine'in uyandığı Lud'un Beşiği'ni buluyor. Blaine, Lud'un altındaki devasa bilgisayar sisteminin yer üstündeki son çalışan parçası ve artık tek bir şeyle ilgilenmekte: bilmeceler. Yolcuları Mono demiryolunun son durağına götürmeyi vaat ediyor ancak bir şartı var; ona cevabını bulamayacağı bir bilmece sormak zorundalar. Aksi halde yolculukları ölümle son bulacak: charyou ağacı.
Roland, Tik-Tak Adam'ı öldürerek Jake'i kurtarıyor. Ama Andrew Quick aslında ölmedi. Suratı lime lime olmuş ve yarı kör bir halde Richard Fannin adındaki adam tarafından kurtarılıyor. Fannin, kendini Roland'ın daha önce uyarıldığı bir iblis olan Yaşı Olmayan Yabancı olarak tanıtıyor.
Yolcular, ölmekte olan şehir Lud'dan, Mono ile ayrılıyor. Işının Yolu üzerindeki çürümekte olan demiryolunda pembe bir kurşun gibi bin iki yüz kilometre hızla ilerlerken Mono'yu kontrol eden beynin giderek arkalarında kalan bilgisayar sisteminde kalması pek bir fark arz etmiyor. Yegâne şansları, Blaine'e cevabını bulamayacağı bir bilmece sormak.
Eddie, Büyücü ve Cam Küre'nin başında, tamamen insanlara özgü bir silahı, mantıksızlığı kullanarak Blaine'e böyle bir bilmece sormayı başarıyor. Mono, Kansas, Topeka'nın "süper-grip" adlı bir hastalık yüzünden tamamen boşalmış olan bir versiyonunda duruyor. Işının Yolu üzerindeki yolculuklarına kaldıkları yerden devam ederken (Eyaletler arası 70'in cehennemi bir versiyonunda) gözlerine rahatsız edici tabelalar çarpıyor. HERKES KIZIL KRAL'I SELAMLASIN, diyor biri. YÜRÜYEN ADAMA DİKKAT EDİN, diyor bir başkası. Dikkatli okuyucuların fark edeceği gibi Yürüyen Adam'ın ismi, Richard Fannin'e çok benzemekte.
Silahşor ve dostları, Roland'ın Susan Delgado'nun hikâyesini anlatmasından sonra I-70'in karşısına inşa edilmiş yeşil bir cam saraya varıyor. Bu saray Oz Büyücüsü'nûeki Dorothy Gale'in gittiği saraya fazlasıyla benzemekte. Bu heybetli sarayın taht odasında karşılarına Oz Büyücüsü değil, Lud Şehri'nden kurtulan son kişi olan Tik-Tak Adam çıkıyor. Tik-Tak ölünce gerçek büyücü kendini gösteriyor. Bu, Roland'ın ezeli düşmanı, bazı bölgelerde Randall Flagg, bazılarında Richard Fannin, ba-zılarındaysa John Farson (İyi Adam) olarak bilinen Marten Broadclo-ak'tan başkası değil. Roland ve dostları, onları Kule'ye ulaşmaktan vazgeçmeleri için son kez uyaran bu görüntüyü öldürmeyi başaramıyor ("Sadece bana işlemez, eski dost.") ama uzaklaştırmayı başarıyor.
Silahşor ve dostları, Büyücünün Küresi'nde son bir yolculuk yapıp Roland'ın annesini Rhea adındaki cadı sanarak yanlışlıkla öldürdüğünü gördükten sonra kendilerini yine Orta-Dünya'da ve Işının Yolu üzerinde buluyor. Yollarına tekrar devam ediyorlar ve biz de Calla'nın Kurtları'mn ilk sayfalarında onlarla yeniden karşılaşıyoruz.
Bu kısa açıklamanın Kule serisinin ilk dört cildini özetlediği kesinlikle söylenemez. Buna başlamadan önce serinin diğer kitaplarını okumadıysanız bunu hemen bir kenara bırakıp onlara başlamanızı öneririm. Bu kitaplar, uzun bir öykünün parçalarıdır. Ortadan başlamaktansa en başından okumanız daha iyi olacaktır.

Bizim işimiz kurşunladır, bayım. — Steve McQueen, Muhteşem Yedi'den
Önce gülümsemeler gelir, ardından yalanlar. Ve sonunda silahlar.
- Gilead'lı Roland Deschain

Damarlarında akan kan benim içimde de akıyor,
aynaya baktığımda
gördüğüm yüz seninki.
tut elimi,
güven bana,
neredeyse özgürüz,
Kayıp çocuk.
- Rodney Crowell

GİRİŞ DEFORME

1

Tian'a üç toprak parçası bahşedilmişti (ama pek az çiftçi bu sözcüğü kullanırdı): ailesinin çok uzun yıllardır pirinç yetiştirdiği Nehir Tarlası; faz-Jaffords'un nesiller boyunca turp, balkabağı ve mısır yetiştirdiği Yol-boyu Tarlası; içinde kayalar ve sönük umutlardan başka bir şey bulunmayan verimsiz, işe yaramaz Piç Kurusu. Tian evinin hemen arkasındaki bu yirmi dönümlük araziden faydalanmaya çalışan ilk Jaffords değildi, diğer yönlerden tamamen aklı başında bir insan olan büyükbabası, orada altın bulunduğuna inanıyordu. Tian'ın annesi ise orada çok değerli bir baharat olan porin yetiştirilebileceğini düşünüyordu. Tian'ın takıntısı ise madrigal idi. Piç Kurusu'nda madrigal yetişebilirdi mutlaka. Yetinmeliydi. Elinde bin tohum vardı (ona değerli bir peniye mal olmuştu) ve yatak odasının döşeme tahtalarının altında saklıydılar. Bir sonraki yıl tohumlan ekmeden önce geriye yapılacak tek bir şey kalmıştı, o da Piç Kurusu'nu sürmekti. Ve bunu söylemek, yapmaktan çok daha kolaydı.

Jaffords Klanı, hayvanlara sahip olan şanslı ailelerdendi. Sahip oldukları hayvanlar içinde üç de katır vardı, ama Piç Kurusu'nda katır kullanmaya çalışmak çılgınlık olurdu zira öyle bir şanssızlığa uğramış hayvan gün sonunda ya bacağını kırmış ya da sokmalar yüzünden can çekişiyor olurdu. Bu ikincisi, yıllar önce az daha Tian'ın amcalarından birinin başına geliyordu. Adam peşinde iğneleri çivi büyüklüğünde değişim geçirmiş dev eşekarıları olduğu halde çığlık çığlığa eve dönmüş, paçasını zor kurtarmıştı.

Arıların kovanını bulmuşlardı (şey, aslında bulan Andy'ydi; eşekarıları ne kadar büyük olurlarsa olsunlar Andy'yi rahatsız etmezlerdi). Kovanı bulduktan sonra gazyağıyla yakmışlardı ama başkaları da olabilirdi. Bir de çukurlar vardı. Evet dostum, hem de sürüyle vardı ve çukurları yakamazdınız, değil mi? Hayır. Piç Kurusu, eskilerin "gevşek toprak" dediği bir araziydi. İçinde kayalar, çukurlar ve burun direğini kıracak çürük kokuları yayan en az bir tane de mağara vardı. Kim bilir karanlık ağızlarından etrafı ne tür yaratıklar gözlüyordu.

Ve çukurların en beterleri insanların (veya katırların) görüş alanları dışında oluyordu. Hayır efendim, bu sinsi çukurlar son ana dek kesinlikle fark edilmiyordu. Bacak kıran çukurlar daima güzel kokulu ot yığınları ve zararsız görünen çalıların altında oluyordu. Katırınız bir adım atar ve bir dalın kırılmasına benzer tüyler ürpertici bir çıtırtının ardından yuvalarından fırlamış gözleri gökyüzüne dikilmiş, dişleri ortaya serilmiş halde, ıstırap içinde bir anda yere yığılırdı. Onu acısından kurtarana dek elbette ve Calla Bryn Sturgis'de hayvanlar çok değerliydi.

Tian bu yüzden sabana kız kardeşini koşmuştu. Yapmaması için bir sebep yoktu. Tia deforme olmuştu, bu yüzden yapabildikleri çok kısıtlıydı. Çok iriydi (deforme olanlar genellikle çok iri boyutlara ulaşırdı) ve İsa Adam onu korusun, bunu yapmaya hevesliydi. İhtiyar ona hağç dediği bir İsa-muskası yapmıştı. Tia, onu boynundan hiç çıkarmıyordu. Şimdi de sabanı çekerken terli göğsü üzerinde ileri geri sallanıyordu.

Saban ham deriden sağlam şeritlerle omuzlarına bağlanmıştı. Sabanın demirağacı saplarını sıkıca tutarak yönlendiren Tian bir kayaya veya çukura takıldıkça homurdanarak çekiyor, yanlara doğru itiyor, sabanın ucunu kurtarmaya çalışıyordu. Tam Dünya'nın sonlarındaydılar, ama Piç Kurusu yaz ortasında gibi sıcaktı. Tia'nın, rengi ter yüzünden koyulaşmış giysileri kaim bacaklarına yapışıyordu. Tian gözüne giren saçlardan kurtulmak için başını ne zaman geriye savursa ter damlacıkları havada uçuşuyordu.

"Off, seni salak!" diye bağırdı. "Bu kaya sabanı kıracak, kör müsün?"

Kör değildi. Sağır da değildi. Sadece deforme olmuştu. Tia sabanı sol tarafına doğru büyük bir kuvvetle çekti. Tian çekişin gücüyle aniden öne fırladı ve bacağını sabanın her nasılsa takılmadığı bir başka kayaya çarptı. Derisi yüzülen bacağından bileğine doğru akan sıcak kanı hissettiğinde, Jaffordsları neyin çıldırtıp buraya çektiğini merak etti (ve bunu ilk merak edişi de değildi). İçinden bir ses, bu kahrolası toprak parçasında porin gibi madrigal de yetiştirilemeyeceğini söylüyordu. Ama isterse yirmi dönümün tamamını ayrıkotlarıyla kaplayabilirdi. Oysa onun istediği onlardan kurtulmaktı. Yeni Dünya'da yapılacak ilk iş oydu. O...

Saban kollarını yerinden çıkaracak sertlikte bir hareketle önce sağa, sonra ileri çekildi. "Ahh! Yavaş ol, kız! Koparlarsa yerlerine yenileri çıkmaz, biliyorsun."

Tia terle ıslanmış, boş ifadeli, geniş yüzünü alçak bulutlarla kaplı gökyüzüne çevirdi ve anırır gibi sesler çıkararak güldü. İsa Adam aşkına, sesi gerçekten de bir eşeğinkine benziyordu. Bununla birlikte bir insan kahkahasıydı. Tian çoğu zaman elinde olmadan yaptığı gibi bu kahkahanın bir anlamı olup olmadığını merak etti. Acaba Tia söylediklerinin hiç olmazsa bir kısmını anlamış mıydı yoksa sadece ses tonuna mı tepki gösteriyordu? Deforme olanlar hiç...

"İyi günler, sai," dedi arkasından bir ses. Çok yüksek ve tamamıyla ifadesiz bir sesti. Sesin sahibi, Tian'ın şaşkın bağırışını duymazdan geldi. "Hoş günler geçirmenizi ve dünyadaki günlerinizin uzun olmasını temenni ederim. Hizmetinizdeyim."

Tian hızla arkasını döndü ve karşısında iki metre on santimlik boyuyla Andy'yi buldu. Tam o sırada kız kardeşi o iri adımlarından birini attı ve Tian tekrar öne savruldu. Az daha yere kapaklanıyordu. Sabanın deri tutamakları ellerinden uçup şak diye boğazına dolandı. Yaratabileceği felaketten bihaber olan Tia bir adım daha attı. Bunun üzerine Tian'ın nefesi kesildi ve yutkunup nefes almaya çalışarak kıvranmaya başladı. Elleri birer pençeye dönmüş, boğazına dolanan şeritleri çözmeye çalışıyordu. Andy tüm bu olan bitenleri her zamanki boş gülümsemesiyle izliyordu.

Tia bir adım daha attı ve Tian'ın ayaklan yerden kesildi. Bir kayanın üzerine kıçüstü sertçe düştü, ama artık nefes alabiliyordu. Hiç olmazsa şimdilik. Kahrolası uğursuz tarla! Her zaman öyleydi! Her zaman da öyle olacaktı!

Tian deri şeridi boğazına tekrar dolanmadan yakalayıp bağırdı. "Bekle, seni kaltak! O kocaman bir işe yaramaz memelerini burmamı istemiyorsan dur!"
Tia bunun üzerine uysalca durdu ve neler olup bittiğini görmek için arkasını döndü. Terle parlayan kocaman kollarından birini kaldırdı ve Andy'yi gösterdi. "Andy! Andy gelmiş!"
"Kör diilim," diye söylenen Tian kalçasını ovuşturarak ayağa kalktı. Acaba orası da kanıyor muydu? İsa Adam aşkına, galiba kanıyordu.
"İyi günler, saz," dedi Andy tekrar ve üç metal parmağını metal boğazına üç kez vurdu. "Uzun günler ve hoş geceler dilerim."
Tia bu söze verilen karşılığı (ben de iki mislini sizin için dilerim) daha önce binlerce kez duymuş olmasına rağmen tek yaptığı, boş ifadeli yüzünü tekrar gökyüzüne kaldırıp anırırcasına gülmek oldu. Tian bir an şaşırtıcı bir acı duydu. Hissettiği acı kollarında, boğazında ya da kalçasında değil, yüreğindeydi. Kardeşini küçük bir kız olarak hayal meyal hatırlıyordu: bir yusufçuk gibi güzel ve hızlı, cin gibi de zekiydi. Sonra...
Ama düşünceleri, içine doğan tatsız bir önseziyle kesildi. Kalbine taş gibi bir ağırlık çöktü. Haberin ben buradayken gelmesine hiç şaşırmadım, diye düşündü. Tanrı'mn unuttuğu, kötü şansın kol gezdiği bu lanet yerde. Zamanı gelmişti, değil mi? Hatta geçmişti bile.
"Andy," dedi.
"Evet!" dedi Andy gülümseyerek. "Dostunuz Andy! Hizmetinizde! Falınızı dinlemek ister misiniz, sai Tian? Tam Dünya'dayız. Orta-Dünya'da Kadın Ava diye adlandırılan ay kıpkırmızı. Bir arkadaşınız arayacak! İşleriniz açılacak! Biri iyi, biri kötü iki fikriniz olacak..."
"Kötü olan, bu tarlaya gelme fikriydi," dedi Tian. "Falı boş ver şimdi, Andy. Neden buradasın?"
Andy'nin gülümsemesi solamazdı (ne de olsa o bir robottu, Calla Bryn Sturgis'de ve kilometreler veya tekerleklerce alan içinde kalan son robot) ama Tian'a yine de solmuş gibi geldi. Robot bir çocuğun çizdiği çöpten adamlara benziyordu. Son derece uzun ve inceydi. Kolları ve bacakları gümüş rengiydi. Başı, elektronik gözlerin yerleştirildiği paslanmaz çelikten bir fıçıya benziyordu. Silindir şeklindeki gövdesi altın rengiydi. gir adamın göğsü denebilecek yerde bir plaka vardı. Üzerinde şunlar yazıyordu:
LaMERK ENDÜSTRİ İLE
KUZEY MERKEZ POZİTRONİK, LTD.
ORTAK YAPIMI
SUNAR
ANDY
Model: HABERCİ (Başka birçok özellik) Seri Numarası: DNF-44821-V-63
Tian tüm diğer robotlar nesiller önce yok olmuşken bunun nasıl ve niçin sağlam kaldığını bilmiyor, aynı zamanda umursamıyordu. Andy'yi Cal-la'da her yerde görmek mümkündü (ama sınırların ötesine geçmezdi). İpince bacakları üzerinde etrafta dolaşır, her yere bakar, bazen bilgi yüklerken (veya belki de silerken, kim bilir?) çıkardığı tıkırtılar duyulurdu. Şarkılar söyler, kasabanın bir ucundan diğerine dedikodu taşırdı. Haberci Robot Andy hiç yorulmazdı. Her şeyden çok da falları okumayı severdi, ama kasaba halkı bu falların hiçbir anlamı olmadığı konusunda hemfikirdi. Ama bir özelliği vardı ki, önemini hiç kimse yadsıyamazdı.
"Neden buradasın teneke yığını? Cevap ver! Kurtlar mı yoksa? Gök Gürültüsü'nden mi geliyorlar?"
Tian teri üzerinde kururken aptal şeyin hayır demesi, falını söyleme-y1 teklif etmesi veya otuz kıta uzunluğundaki "The Green Corn A-Dayo" şarkısını söylemeye başlaması için tüm kalbiyle dua ediyor, Andy'nin aptalca gülümseyen metal suratına bakıyordu.
Ama gülümseyen Andy'nin tek söylediği, "Evet, sai," oldu.
"İsa Adam ve Tanrı'nın Oğlu," dedi Tian (İhtiyar ona bu ikisinin aynı anlama geldiğini söylemişti ama Tian daha fazla açıklamaya gerek görmemişti). "Ne zaman?"
"Ay bütün bir yolculuğu tamamlayınca gelecekler," dedi hâlâ gülüm-semekte olan Andy.
"Dolunaydan dolunaya mı?"
"Ona yakın, sai."
Bir eksik bir fazla otuz gün yani. Kurtlar'ın gelmesine otuz gün kalmıştı. Ve Andy'nin yanılıyor olmasını ummak söz konusu bile değildi. Robotun Kurtlar'ın Gök Gürültüsü'nden geleceğini nasıl olup da önceden söyleyebildiğini hiç kimse bilmiyordu, ama söylüyordu işte. Andy asla yanılmazdı.
"Sana da, kötü haberlerine de lanet olsun!" diye haykırdı Tian öfkeyle. "Ne işe yararsın?"
"Haberler kötü olduğu için üzgünüm," dedi Andy. Gövdesinden tıkırtılar geldi, gözlerinin mavi ışığı bir anlığına parlaklaştı ve robot bir adım geriledi. "Falınızı söylememi istemez misiniz? Tam Dünya'nın so-nundayız, yarım kalan işleri tamamlamak ve yeni insanlarla tanışmak için çok hayırlı günlerdeyiz..."
"Deli saçması kehanetlerine de lanet olsun!" diye bağıran Tian yerden bir avuç toprak alıp robota fırlattı. Bir çakıl parçası, Andy'nin metal gövdesine çarpıp sekti. Tia yutkunarak ağlamaya başladı. Uzun gölgesi, Piç Kurusu tarlasına düşen Andy bir adım daha geriledi ama yüzündeki aptalca, nefret dolu gülümseme aynı kaldı.
"Ya bir şarkıya ne dersiniz? Kasabanın kuzey ucundaki Mannilerden çok eğlenceli bir şarkı öğrendim. Adı, The Time of Loss, Make God Your Boss.'ņ Andy'nin gövdesinden bir klarnet sesi geldi; onu piyano sesi takip etti. "Şöyle başlıyor..."

Ter damlaları, Tian'ın yanaklarından aşağı süzülüyor, kaşınan hayaları terden bacaklarına yapışıyor, burnuna leş gibi bir koku geliyordu. Saplantısının kokusu. Tia o aptal ifadeli suratını yine gökyüzüne kaldırmış, ağlıyordu. Bu kötü haberler getiren uğursuz robot da Mannilerden öğrendiği bir ilahiyi söylemeye hazırlanıyordu.
"Sakın başlama, Andy." Sesi sakin sayılırdı ama dişlerini sıkarak konuşmuştu.
"Sai," diyen robot sonunda sessiz kaldı.
Tian böğürerek ağlayan kardeşinin yanına gitti, kolunu beline doladı ve (çok da kötü sayılmayan) kokusunu hissetti. Çalışma ve itaatin sebep olduğu masum bir kokuydu. İçini çekerek kardeşinin hıçkırıklarla sarsılan kolunu okşamaya başladı.
"Kes şunu, sulu gözlü kaltak." Kelimeleri çirkindi ama ses tonu son derece nazikti ve kardeşini sakinleştiren de o oldu. Hıçkırıkları yavaşça kesildi. Kalçası, Tian'ın kaburga hizasına geliyordu. Tia, ağabeyinden otuz santim uzundu. Oradan geçen ve onları gören bir yabancı, yüzlerin-deki benzerlik ve bedenlerindeki fark yüzünden şaşırarak dururdu. Benzerlikleri olağandı; ne de olsa ikizdiler.
Kız kardeşini sevgi sözcükleriyle karışık küfürlerle avutmaya devam etti. Tia'nın doğudan deforme olmuş halde dönmesinden o yana geçen yıllar içinde bu iki farklı ifade tarzı Tian Jaffords için hemen hemen aynı olmuştu. Tia sonunda ağlamayı kesti, hatta havada taklalar atan bir ekin-kargası görünce kıkırdamaya başladı.
Tian'm içinden, ona son derece yabancı olduğunu bile fark edemediği bir duygu yükseliyordu. "Bu doğru diil," dedi. "Hayır, efendim. İsa Adam ve tüm tanrılar adına, doğru diil." Doğuya, tepelerin ardında yükselen, buluta benzeyen ama aslında bulut olmayan o zarımsı karanlığa baktı. Gök Gürültüsü'nün kıyışıydı.
"Bize yaptıkları şey doğru diil."
"Falınızı dinlemek istemediğinizden emin misiniz, sai? Parlak sikkeler ve güzel bir esmer bayan görüyorum."
"Esmer bayanların benimle işi olmaz," diyen Tian, kardeşinin omuzla-nna bağlı koşum takımlarını çekti. "Senin de çok iyi bildiğin gibi evliyim."
"Birçok evli adamın kaçamakları olagelmiştir," dedi Andy. Tian neredeyse robotun sesinde ukalaca bir ton olduğuna inanacaktı.
"Karılarını sevenlerin olmamıştır." Tian koşum takımlarını omuzladı (takımı kendisi yapmıştı) ve evinin bulunduğu tarafa döndü. "Zaten çiftçiler yapamaz. Bana bir kaçamağa masraf yapacak kadar zengin bir çiftçi göster, o parlak kıçını öpeyim. Haydi, Tia. Kaldırıp yere bırak."
"Eve?" diye sordu Tia.
"Evet."
"Evde yemek?" diye soran Tia, ona umutla bakıyordu. "Pattes mi?" Duraksadı. "Etsuyuuu?"
"Tabi," dedi Tian. "Neden olmasın?"
Tia neşeyle çığlık atıp eve doğru koşmaya başladı. Koştuğu zaman insanı hayrete düşüren bir görüntü sergiliyordu. Babalarının düşüp ölmeden kısa bir zaman önce söylediği gibi, "Zeki ya da aptal, hareket eden bolca et var."
Tian, kız kardeşinin zihninde bir harita varmışçasına hiç bakmadan üzerlerinden atladığı çukurları gözden kaçırmamak için başını öne eğmiş, yavaşça yürüyordu. İçindeki o yabancı duygu giderek şiddetleniyordu. Öfkeyi tanırdı (ineği ölen veya mısırları bir yaz fırtınasıyla yerle bir olan her çiftçi o duyguyu bilirdi) ama bu çok daha derindi. Bu, yoğun bir hiddetti ve yeni bir duyguydu. Başı öne eğik, yumrukları sıkılı, yavaşça yürüyordu. Arkasından gelmekte olan Andy'yi, robot, "Başka haberler de var, sai," diyene dek fark etmedi. "Kasabanın kuzeydoğusundan, Işının Yo-lu'ndan, Dış-Dünya'dan yabancılar..."
"Işına da, yabancılara da, sana da başlayacağım şimdi," dedi Tian. "Beni rahat bırak, Andy."
Andy, Piç Kurusu'nun ortasında, kayalar ve dikenlerle dolu bu işe yaramaz toprak parçasında bir süre hareketsizce durdu. Sonra içinden bir tıkırtı duyuldu, gözleri ışıldadı ve İhtiyar'la konuşmaya karar verdi. İhtiyar, onu asla böyle kovmazdı. İhtiyar falını dinlemeyi her zaman isterdi.
Ve yabancılar daima çok ilgisini çekerdi.
Andy kasabaya ve Huzurun Hanımı'na doğru yürümeye başladı.

2
Zalia Jaffords, kocasıyla görümcesinin Piç Kurusu'ndan döndüğünü ve Tia'nm kafasını ahırın dışındaki yağmur suyu dolu varile defalarca so-Ijup yüzüne süzülen suları bir at gibi püskürttüğünü duymadı. Zalia evin güneyinde çamaşır asıyor, bir yandan da çocuklara göz kulak oluyordu. Mutfak penceresinden baktığını görene dek Tian'ın eve dönmüş olduğunu fark etmedi. Kocasını orada görmek onu şaşırtmış, görünümü ise endişelendirmişti. Tian'ın yüzü, yanaklarında ve alnının ortasında bulunan üç parça kızıl leke haricinde kül rengine dönmüştü.
Zalia elindeki mandalları çamaşır sepetine bırakıp eve yöneldi.
"Nereye gidiyosun, ana?" diye seslendi Heddon. "Nereye gidiyosun, nereye?" diye yankıladı Hedda.
"Siz ka-bebeklerinize göz kulak olun."
"Niyeee?" diye mızmızlandı Hedda. Son günlerde bu ses tonunu çok sık kullanır olmuştu. Bugünlerde sesi biraz daha tizleşecek ve annesinden tokadı yiyecekti.
"Çünkü en büyükleri sensin," dedi Zalia, kızma.
"Ama..."
"Kes sesini, Hedda Jaffords."

"Biz onlara göz kulak oluruz, anne," dedi Heddon. Heddon hep daha uyumlu bir çocuk olagelmişti. Belki kardeşi kadar zeki değildi ama zekâ her şey demek değildi. Kesinlikle. "Çamaşırların geri kalanını asalım mı?"
"Hed-dooon," dedi kız kardeşi. Yine sinir bozucu mızıldanma. Ama Zalia'nın onlara ayıracak zamanı yoktu.
Diğerlerine kısaca bir göz attı: Lyman ve Lia beş yaşında, Aaron ise iki yaşındaydı. Çırılçıplak çamurun içine oturmuş, neşeyle iki taş parçasını birbirine vuruyordu. Onun gibi tek çocuklar kasabada nadiren görülürdü. Diğer kadınlar ona bu yüzden nasıl da imreniyordu! Çünkü Aaron daima güvende olacaktı. Bununla birlikte diğerleri, Heddon ve Hedda... Lyman ve Lia...
Zalia birdenbire Tian'ın günün bu saatinde evde olmasının sebebini sezdi. Tanrılara aklından geçenin doğru olmaması için yalvardı, ama mutfağa girip çocuklara bakan kocasının yüzündeki ifadeyi görünce neredeyse emin oldu.
"Sakın bana Kurtlar deme," dedi telaşla. "Kurtlar olmadığını söyle."

"Yapamam," dedi Tian. "Andy'nin söylediğine göre otuz gün sonra geliyolar. Ve Andy bu konuda asla..."
Sözlerine devam edemeden Zalia Jaffords ellerini yüzüne götürerek bir çığlık attı. Yan avludaki Hedda şaşkınlıkla yerinden sıçradı. Hemen eve doğru koşmaya başladı, ama Heddon, onu engelledi.
"Lyman ve Lia kadar küçükleri almazlar, diil mi?" diye sordu Zalia. "Hedda ve Heddon belki ama körpelerimi almazlar elbette, diil mi? Daha altı yaşında bile duller!"
"Kurtlar'ın üç yaşındakileri bile aldığı oldu, biliyosun," dedi Tian. Yumrukları bir sıkılıyor, bir gevşiyordu. İçindeki hissin (basit bir öfkeden çok daha yoğun olan hissin) şiddeti artmaya devam ediyordu.
Zalia, ona gözyaşları içinde baktı.
"Belki artık hayır demenin vakti gelmiştir," dedi Tian kendisininkine hiç benzemeyen bir sesle.
"Nasıl yapabiliriz?" diye fısıldadı Zalia. "Tanrılar aşkına, nasıl?"
"Bilmiyom," dedi Tian. "Ama yanıma gel, kadın, yalvarırım."
Zalia omzu üzerinden avludaki beş çocuğuna son bir kez baktıktan sonra (sanki Kurtlar'ın onları almadığından, hâlâ orada olduklarından emin olmak istiyordu) oturma odasına geçti. Köşedeki sönmüş ateşin önündeki koltuğunda, başı göğsüne düşmüş halde uyuyan büyükbaba onları duymamıştı. Dişsiz ağzının kenarından salyası akıyordu.
Bu odadan ahır görülebiliyordu. Tian, karısını pencerenin önüne çekerek işaret etti. "İşte," dedi. "Görebiliyo musun, kadın?"
Elbette görebiliyordu. Tian'ın iki metre boyundaki kız kardeşi, elbisesinin askılarını indirmiş, yağmur suyu varilinden aldığı suları koca göğüslerine çarpıyordu. Ahırın girişindeyse Zalia'nın kardeşi Zalman duruyordu. Boyu neredeyse iki on beşti, Lord Perth kadar iri, Andy kadar uzun ve yanındaki kız kadar boş ifadeliydi. Göğüsleri çıplak bir kadını o halde görmek, bir erkeğin pantolonunun önünde bir kabarıklığa sebep olabilirdi ama söz konusu Zalman iken bu mümkün değildi. Asla da olmayacaktı. Zalman deforme olmuştu.
Tekrar Tian'a döndü. Normal bir kadın ve erkek olarak birbirlerinin gözlerine baktılar. Onlar deforme olmamıştı ve bunun yegâne sebebi şanstı. Ahırın önünde dikilen ve bedenleri büyüdükçe beyinleri küçülen iki kişi, Zalia ve Tian da olabilirdi.
"Elbette görüyom," dedi Zalia. "Kör diilim."
"Bazen kör olmayı dilediğin olmuyo mu?" diye sordu Tian. "Bu hallerini görmemek için?"
Zalia cevap vermedi.
"Bu doğru diil, kadın. Hiç diil. Asla da olmadı."
"Ama o kadar uzun zamandır..."
"Başlarım zamana!" diye bağırdı Tian. "Bunlar çocuk! Bizim çocuklarımız!"
"Kurtlar'ın Calla'yı yakıp yerle bir etmesini mi yeğlersin? Hepimizin boğazını kesip gözlerimizi oymaları daha mı iyi? Çünkü bu dediklerim geçmişte yaşandı. Biliyosun."
Biliyordu gerçekten. Ama Calla Bryn Sturgis'in insanları müdahale etmezse buna kim dur diyecekti? O bölgelerde hiçbir otorite simgesi yoktu. Şerif bile. Kendi başlarınaydılar. İç Baronluklar'ın en güçlü olduğu ve ışık saçtığı dönemlerde bile bulundukları yerden o parlak ışıkların pek azını görmüşlerdi. Burası sınır bölgesiydi ve burada hayat daima garip olagelmişti. Sonra Kurtlar gelmeye başlamış ve yaşam iyice garipleşmişti. Ne zaman başlamıştı? Kaç nesil önce? Tian bunu bilmiyordu, ama çok uzun bir süre olduğu muhakkaktı. Büyükbabanın çocukluğunda Kurtlar vardı, zira ikizi, ikisi oyun oynarken Kurtlar tarafından alınmıştı. "Onu aldılar, çünkü yola daha yakındı," demişti büyükbaba (defalarca). "O gün evden önce ben çıkmış olaydım yola ben yakın olurdum ve beni götürürlerdi. Tanrı iyidir!" Sonra İhtiyar'm verdiği tahta haçı kaldırıp öper ve gevrek gevrek gülerdi.
Ama büyükbabanın büyükbabasının ona söylediğine göre onların zamanında (Tian'ın hesapları doğruysa bu, beş veya altı nesil öncesi olmalıydı) gri atları üzerinde Gök Gürültüsü'nden gelen Kurtlar yoktu. Bir keresinde Tian, yaşlı adama, o zamanlarda da tüm bebekler ikiz mi doğuyorlardı? İnsanlar bundan söz ediyorlar mıydı, diye sormuştu. Büyükbaba bu soru üzerine uzun süre düşünmüş, sonra başını iki yana sallamıştı. Eskilerin bu konuda ne söylediğini hatırlamıyordu.
Zalia, ona endişeyle bakıyordu. "Tüm sabahı o kayalarla dolu tarlada geçirmek senin sinirini bozmuş."
"Kurtlar gelip çocuklarımızı aldığında çok daha beter olacağımdan emin olabilirsin."
"Aptalca bir şey yapmayacaksın diil mi, T? Tek başına bir şey yapmaya kalkmayacaksın?"
"Hayır."

Hiç tereddüt yoktu. Planlar yapmaya başlamış bile, diye düşündü Zalia ve içinde minik bir umut tomurcuğunun belirmesine izin verdi. Tian'ın Kurtlar'a karşı yapabileceği hiçbir şey yoktu elbette. Hiçbirinin yapabileceği bir şey yoktu. Ama Tian aptal değildi. Bir tarım kasabasında erkeklerin çoğu bir sonraki tarlayı ekmeyi (veya cumartesi gecesi kendi tohumlarını bir kadına boşaltmayı) düşünmekten fazlasını yapmazdı, ama Tian sıradan bir çiftçi sayılmazdı. İsmini, SENİ SEVİYOM ZALLİE gibi sözleri yazabiliyor (Zalia'nın kalbini de böyle kazanmıştı); sayıları toplayabiliyor, dahası, hangisinin büyük hangisinin küçük olduğunu söyleyebiliyordu. Acaba mümkün olabilir?...
Bir parçası, bu düşünceyi tamamlamak istemiyordu. Ama Heddon ve Hedda'yla, Lyman ve Lia'yı düşünen parçası, ana olan parçası umut etmek istiyordu. "O halde ne?"
"Bir Kasaba Toplantısı düzenleyeceğim. Tüyü göndereceğim."
"Gelecekler mi?"
"Bu haberi duyunca Calla'nm tüm erkekleri gelecektir. Üzerinde konuşuruz. Belki bu kez mücadele etmek isterler. Belki bebekleri için savaşmak isterler."
Arkalarından çatlak bir ses duyuldu. "Seni sersem."
Tian ve Zalia el ele, yaşlı adama döndü. Sözleri biraz sert olabilirdi ama özellikle Tian'a yönelmiş bakışları müşfikti. "Niye öyle diyosun, büyükbaba?" diye sordu.
"Sarhoş adamlar böyle bir toplantıda gaza gelip harekete geçebilir ama ayık olanlar..." Başını iki yana salladı, "...kıllarını bile kıpırdatmayacaktır."
"Bence bu sefer yanılıyo olabilirsin, büyükbaba," dedi Tian ve Zalia'nın kalbi korkuyla buz kesti. Yine de o soğuk kalbin derinliklerinde sıcacık bir umut kırıntısı vardı.

3

Onlara hiç olmazsa bir gün öncesinden haber verebilseydi homurdanmalar daha az olacaktı, ama Tian bir saatin bile boşa geçmesine göz yumamazdı. Öyle bir lükse sahip değillerdi. Heddon ve Hedda'yla tüyü gönderdi ve geldiler. Tian geleceklerini biliyordu.
Calla'nın Toplantı Salonu, kasabanın ana caddesinin sonunda, Took' un dükkânının, yaz sonu olduğu için tozlu ve karanlık olan büyük çadırın ötesindeydi. Çok yakında kasabanın hanımları orayı Hasat Gecesi için süslemeye başlayacaktı, ama Calla'da Hasat eğlencesi, hiçbir zaman fazla uzun sürmezdi. Çocuklar, korkulukların ateşe atılmasını zevkle izler; cesur erkekler, paylarına düşen öpücükleri almaya çalışırdı ama hepsi buydu işte. Gösterişli festivallere Orta-Dünya'da ve İç-Dünya'da bolca rastlanabilirdi ama burası farklıydı. Burada, Hasat Gecesi eğlencelerinden daha ciddi konuları düşünmek zorundaydılar.
Kurtlar gibi konuları mesela.
Adamlardan bazıları (batıdaki çiftliklerden ve güneydeki hayvan çiftliklerinden gelenler) at sırtında geldiler. Rocking B Çiftliği'nin sahibi Eisenhart tüfeğini bile getirmiş, fişekliklerini çaprazlamasına göğsüne asmıştı. (Tian Jaffords kurşunların sağlam olduğundan, bazıları sağlam olsa bile eski tüfeğin ateş edebileceğinden şüpheliydi.) Manni halkından bir temsilciler grubu, bir çift değişim geçirmiş beygirin çektiği arabaya doluşmuş halde geldi. Atlardan birinin üç gözü vardı, diğerinin ise sağrısından bir et parçası sarkıyordu. Calla erkeklerinin çoğu eşekleriyle gelmişti. Üzerlerinde beyaz pantolonlar ve uzun, renkli gömlekler vardı. Toplantı Salonu'na girerken tozlu sombrerolanm başlarından geriye ittiler. Huzursuzca birbirlerine bakıyorlardı. Salondaki oturma sıraları çam ağacın-dandı. Aralarında hiç kadın ve deforme olmadığı için doksan sıranın sadece otuzunu doldurmuşlardı. Konuşmalar oluyor ama gülüşmeler duyulmuyordu.
Tian elinde tüyle salonun önünde ayakta duruyor, güneşin ufka doğru alçalmasını ve iltihaplı kan rengine dönmesini izliyordu. Güneşin ufka değmesiyle başını çevirip yola doğru baktı. Took'un dükkânının önündeki basamaklarda oturan birkaç deforme haricinde boştu. Hepsi de iriya-rıydı ve yerden kayaları kaldırmak dışında hiçbir işe yaramıyorlardı. Başka yaklaşan eşek veya herhangi bir kasaba sakini göremedi. Derin bir nefes aldı, verdi, tekrar aldı ve kararan gökyüzüne baktı.
"İsa Adam sana inanmıyom," dedi. "Ama oradaysan bu akşam bana yardım et. Ve Tanrı'ya teşekkürler ederim."
Sonra içeri girdi ve Toplantı Salonu'nun kapılarını gerektiğinden biraz daha sertçe kapattı. Konuşmalar bir anda kesildi. Çoğu çiftçi olan yüz kırk adam, sıraların önüne doğru yürümesini izledi. Beyaz pantolonunun geniş paçaları bileklerine dolanıyor, kısa çizmeleri her adımında ahşap zemine sertçe çarpıyordu. Daha önce bu anı düşünürken dehşete kapılacağını, konuşmayı başaramayacağını sanmıştı. O bir gösteri ustası veya politikacı değil, basit bir çiftçiydi. Sonra çocukları aklına geldi ve başını kaldırıp adamların gözlerine çekinmeden baktı. Parmaklarının arasındaki tüy hiç titremiyordu. Konuşmaya başladı ve kelimeler açık ve seçik bir şekilde, son derece doğal ve akıcı bir ritimle birbirini izledi. Yapmalarını umduğu şeyi (büyükbabanın iddia ettiği gibi) yapmayabilirlerdi ama dinlemeye hevesli görünüyorlardı.
"Kim olduğumu hepiniz biliyosunuz," dedi elleri kızıl tüyün sapına kenetlenmiş bir şekilde. "Luke'un oğlu, Zalia Hoonik'in kocası Tian Jaf-fords. Beş çocuğumuz var. İki çift ve bir tek."
Bunun üzerine, muhtemelen Aaron'a sahip oldukları için ne kadar şanslı olduklarını ifade eden mırıltılar oldu. Tian mırıltıların kesilmesini bekledi.
"Hayatım boyunca Calla'da yaşadım. Khef irâzi paylaştım. Siz de benimkini. Şimdi beni dinleyin, yalvarırım."
"Teşekkürler deriz," diye mırıldandılar. Çok umut verici bir karşılık sayılmazdı, ama Tian yine de cesaretlenmişti.

"Kurtlar geliyo," dedi. "Haberi Andy'den aldım. Otuz gün sonra burada olacaklar."
Mırıltılar daha da arttı. Tian bu mırıltılarda korku ve öfke duydu ama şaşkınlık yoktu. Haberleri dağıtmakta Andy'nin üstüne yoktu.
"Okuma yazmayı birazcık bilenlerimizde bile kâğıt yok," dedi Tian. "Bu yüzden en son ne zaman geldiklerini size tam olarak söyleyemem. Bir kayıt yok, biliyosunuz, sadece kulaktan kulağa duyulanlar var. Ama yirmi yıldan fazla olduğunu biliyom..."
"Yirmi dört," dedi arka sıralardan bir ses.
"Diil, yirmi üç," dedi önlerden biri. Reuben Caverra ayağa kalktı. Yuvarlak, neşeli yüzlü; tıknaz bir adamdı. Ancak şimdi yüzünde neşeden eser yoktu, sadece ıstırap vardı. "Kardeşim Ruth'u almışlardı, beni dinleyin, yalvarırım."
Sıralarda dip dibe oturan adamlardan sesli bir onay iç geçirişine benzeyen bir mırıltı yükseldi. Dağınık bir şekilde oturabilirlerdi, ama omuz omza olmayı tercih etmişlerdi. Bazen rahatsızlıkta huzur vardır, diye düşündü Tian.
Reuben konuşmaya devam etti. "Geldiklerinde ön bahçedeki büyük çam ağacının altında oynuyoduk. Sonraki her yıl için, o ağaca bir çentik attım. Onu geri getirmelerinden sonra da çentik atmaya devam ettim. Toplam yirmi üç tane var. Yirmi üç sene oldu." Bunları söyledikten sonra yerine oturdu.
"Ha yirmi üç, ha yirmi dört, fark etmiyo," dedi Tian. "Kurtlar'ın son gelişinde çocuk olanlar artık birer yetişkin ve çocuk sahibi. O piç kuruları için burada mahsul çok zengin. Yani çocuklarımız." Biraz sonra söyleyeceklerinin dinleyicilerinin zihninde şekillenebilmesi için bir anlığına sustu. "Şayet buna izin verirsek," dedi sonra. "Eğer Kurtlar'ın çocuklarımızı alıp Gök Gürültüsü'ne götürmesine ve deforme olmuş halde geri getirmesine göz yumarsak."
"Başka ne yapabiliriz?" diye bağırdı orta sıralardan bir adam. "Elimiz kolumuz bağlı. Bunlar insan değil!" Bunun üzerine salondan hüzünlü bir °nay mırıltısı yükseldi.
Mannilerden biri, lacivert pelerinini sıska omuzlarına sıkıca sararak ayağa kalktı. Uğursuz bakışlarını etrafında gezdirdi. Bu gözlerde delilik yoktu ama Tian'a göre bunlar, mantıklı birinin bakışları da olamazdı, "eni dinleyin, yalvarırım," dedi Manni.
"Teşekkürler deriz, sai." Saygılı, ancak temkinli bir karşılıktı. Kasabada bir Manni, pek görülmüş şey değildi ve o an salonda sekiz tane bir-den vardı. Gelmeleri, Tian'ı çok sevindirmişti. Olayın ciddiyetinin altım çizecek bir gelişme varsa o da Mannilerin bu toplantıya gelmesiydi.
Toplantı Salonu'nun kapısı açıldı ve içeri bir kişi daha girdi. Uzun, siyah bir palto giymişti. Alnında bir yara izi vardı. Gelişini, Tian da dahi] olmak üzere hiç kimse fark etmedi. Gözleri Manni'nin üzerindeydi.
"Manni Kitabı'nda söylenenleri dinleyin: Ölüm Meleği, Ayjip'in üzerinden geçtiğinde, evinin kapısına kurban ettikleri koyunun kanıyla bir işaret bırakmamış her ailenin ilk çocuğunu öldürdü Kitap'ın dediği bu."
"Kitap'a hamt olsun," dedi diğer Manniler.
"Belki biz de öyle yapmalıyız," dedi Manni sözcüsü. Sesi sakindi, ama alnında bir damar şiddetle atıyordu. "Belki de bu otuz günü çocuklar için bir festivale çevirmeli, sonra onları sonsuz uykuya göndermeli ve kanlarını toprağa akıtmalıyız. Bırakalım Kurtlar isterlerse cesetlerini götürsün-ler doğuya."
"Sen çıldırmışsın," dedi Benito Cash. Sesinde kahkahayla karışık bir öfke tınısı vardı. "Sen ve senin gibiler, hepiniz kaçıksınız. Çocuklarımızı öldürecek değiliz!"
"Geri dönenlerin hali ortada, ölseler daha iyi değil mi?" diye sordu Manni. "İşe yaramaz et yığınları! İçi boş kabuklar!"
"Olabilir, ama ya kardeşleri?" diye sordu Vaughn Eisenhart. "Bildiğiniz gibi Kurtlar, ikiz kardeşlerden sadece birini alıyor."
Kar beyazı sakalı göğsüne düşen bir başka Manni ayağa kalktı. İlki, tekrar yerine oturdu. Yaşlı adam, Henchick, önce salondakilere, sonra Tian'a baktı. "Tüy sende, genç adam. Konuşabilir miyim?"
Tian başını sallayarak onayladı. Bu, hiç de kötü bir başlangıç sayılmazdı. İçinde bulunduğumuz kutuyu her köşesine kadar incelesinler bakalım, diye düşündü. Sonunda, sadece iki seçenekleri olduğunu göreceklerdi: o güne dek yaptıkları gibi Kurtlar'ın ergenlik çağından önceki tüm ikizlerde kardeşlerden birini götürmesine izin vermek veya savaşmak Ama bunu görmek için önce tüm diğer yolların çıkmaz sokak olduğunu fark etmeleri gerekiyordu.
Yaşlı adam sabırla konuştu. Hatta üzgün olduğu bile söylenebilirdi. "Evet, bu korkunç bir fikir. Ama şunu da düşünün, sai'ler. Kurtlar gelip de hiç çocuk olmadığını görürse bizi daha sonrasında rahat bırakabilirler."
"Olabilir," diye homurdandı küçük çiftçilerden biri. İsmi Jorge Estra-da'ydi- "Ama bizi rahat bırakmayabilirler de. Manni-sai, bir ihtimal için kasabanın tüm çocuklarını öldürebilir misin?"
Aynı fikirde olan herkes onaylayınca salonda bir uğultu oldu. Garrett Strong ayağa kalktı. Buldoklara benzeyen yüzünde vahşi bir ifade vardı. Başparmaklarını kemerine takmıştı. "Kendimizi de öldürelim daha iyi. Hem bebekleri, hem kendimizi."
Manni bu sözlere kızmış görünmüyordu. Yanındaki diğer lacivert pelerinliler de öyle. "Bu da bir seçenek," dedi yaşlı adam. "Diğerleri kabul ederse bu seçenek üzerinde konuşabiliriz," dedikten sonra yerine oturdu.
"Ben etmem," dedi Garrett Strong. "Beni dinleyin, yalvarırım, bu tıraş olmamak için kahrolası kafamızı kesmek gibi bir şey olur."
Salonda kahkahalar duyuldu. Birkaç kişi de, seni duyduk, diye seslendi. Gerginliği biraz azalmış görünen Garrett yerine oturdu ve Vaughn Eisenhart ile kafa kafaya verdi. Bir diğer çiftçi olan Diego Adams, kara gözlerinde ilgiyle ikisinin konuşmasını dinliyordu.

Bir başka küçük çapta çiftçi, Bucky Javier ayağa kalktı. Küçük, parlak, mavi gözleri; keçi sakallı çenesinden geriye doğru küçülüyormuş gibi görünen bir kafası vardı. "Bir süreliğine buradan gitsek nasıl olur? Çocuklarımızı alıp batıya gitsek? Büyük Nehir'in en batıdaki koluna kadar mesela?"
Bu cesurca fikir üzerine bir süre sessizlik oldu. Herkes fikri kafasında ölçüp biçiyordu. Whye'in batı kolu neredeyse Orta-Dünya'da sayılırdı. Andy'ye göre yakın zamanda orada yeşil camdan bir saray belirmiş, daha da yakın bir zamanda ise ortadan kaybolmuştu. Tian tam cevap verecekti ki kasabadaki en büyük dükkânın sahibi Eben Took ayağa kalkarak onu rahatlattı. Sessizliğini mümkün olduğunca uzun süre korumak niyetindeydi. Her olasılık tartışıldıktan sonra onlara geride kalan tek seçeneği Sunacaktı.
"Aklını mı kaçırdın?" diye sordu Eben. "Kurtlar gelip burada olmadı-ğımızı görünce her yeri ateşe verirler; tüm çiftlikleri, mahsulleri, dükkânları, ağaçları... Geri dönüp hiçbir şeyimizi bulamazsak ne olacak?"
"Hem ya peşimizden gelirlerse?" diye araya girdi Jorge Estrada. "Kurtlar bizi, biz daha ne olduğunu anlayamadan yakalar. Took'un dediği gibi her şeyimizi yakıp peşimize düşerler ve çocukları yine de alırlar!"
Herkes onaylarcasına homurdandı. Kısa çizmelerin ahşap zemine vurulan topuklarının sesiyle uğultu arttı. Birkaç kişi, onu dinleyin, onu dinleyin! diye bağırdı.
"Ayrıca," dedi Neil Faraday. Kocaman, leş gibi olmuş sombrero 'sunu göğsüne bastırarak ayağa kalktı. "Bütün çocuklarımızı kaçırmıyolar." Sesindeki haydi-beyler-mantıklı-olalım tonu, Tian'ın dişlerini sıkmasına yol açtı. En çok çekindiği tutum buydu işte. Davet ettiği mantık yanlıştı.
Daha genç, sakalsız Mannilerden biri küçümseme dolu bir kahkaha attı. "Doğru ya! İki çocuktan biri kurtuluyo! Aman ne güzel. Tanrı seni kutsasm!" Daha da konuşacaktı ama Henchick, genç adamın kolunu yamru yumru olmuş eliyle tutunca sustu. Bununla birlikte başını uysalca öne eğmedi. Gözlerinde öfke dolu bir bakış vardı. Dudakları incelmiş, birer çizgiye dönüşmüştü.
"Bunun doğru bir şey olduğunu söylemiyom," dedi Neil. Sombre-ra'sunu, Tian'ın başının dönmesine sebep olacak şekilde çevirmeye başlamıştı. "Ama gerçeklerle yüzleşmek zorundayız, diil mi? Öyle. Ve hepsini almıyolar. Benim kızım, Georgina, o da çok zeki ve..."
"Ama oğlun George geri zekâlı bir dev," dedi Ben Slightman. Slight-man, Eisenhart'ın kâhyasıydı. Gözlüklerini çıkardı, camlarını bir mendille sildi ve tekrar taktı. "Gelirken onu Took'un dükkânının önünde gördüm. Basamaklarda oturuyolardı. O ve diğer boş beyinliler."
"Ama..."
"Biliyom," dedi Slightman. "Bu zor bir karar. Boş beyinli olmaları ölü olmalarından iyidir." Duraksadı. "Yarısını götürmeleri de hepsini birden götürmelerinden iyidir."
Ben Slightman yerine otururken salonda, onu dinleyin ve teşekkürler derim sesleri duyuldu.
"Her seferinde bize devam etmemize yetecek kadarını bırakıyolar, diil mi?" diye sordu çiftliği, Tian'ınkinin hemen batısında, Calla'nın sınırına yakın bir yerde olan bir çiftçi. İsmi Louis Haycox'tu ve acılı bir sesle konuşuyordu. Bıyığının altındaki dudakları, neşesiz bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. "Çocuklarımızı öldürmeyeceğiz," dedi Mannilere bakarak. "Tanrı sizi kutsasın beyler, ama iş can almaya geldiğinde bu işi sizin bile yapabileceğinizi sanmıyom. En azından hepinizin birden yapabileceğinden şüpheliyim. Pilimizi pırtımızı toplayıp batıya -veya herhangi bir başka yöne- de gidemeyiz çünkü çiftliklerimizi geride bırakmış oluruz. Her şeyimizi yakıp yıktıktan sonra peşimizden geleceklerdir. Çocuklarımıza ihtiyaçları var. Sebebini tanrılar bilir ama bu bir gerçek.
"Söz dönüp dolaşıp hep aynı yere geliyo biz çiftçileriz, çoğumuz öyle. Ellerimiz toprakta güçlü, başka alanlarda zayıftır. Benim de iki çocuğum var. Dört yaşındalar ve onları çok seviyom. İkisinden birini kaybetme düşüncesi tüylerimi ürpertiyo. Ama yine de birini feda edebilirim. Diğerini kurtarmak için. Ve çiftliğimi." Bunun üzerine onaylayan mırıltılar duyuldu. "Başka seçeneğimiz mi var? Ben bunu bilir, bunu söylerim: Kurtlar'ı öfkelendirmek çok büyük bir hata olacaktır. Tabi onlara karşı durabilseydik durum farklı olurdu. Mümkün olsaydı mücadele ederdim. Ama bana imkânsız görünüyo."
Tian kalbinin Haycox'un ağzından dökülen kelimelerle parça parça olduğunu hissetti. Adam tüm söyleyeceklerini mahvetmişti. Tanrılar ve İsa Adam!
Wayne Overholser ayağa kalktı. Calla Bryn Sturgis'ın en başarılı çift-çisiydi ve bunu kanıtlayan kocaman bir de göbeği vardı. "Beni dinleyin, yalvarırım."
"Teşekkürler deriz," diye mırıldandı salondakiler.
"Size ne yapacağımızı söyleyeyim," dedi etrafına bakarak. "Her zaman yaptığımızı yapacağız, başka bir şey diil. Kurtlarla savaşma konusunda konuşmayı hanginiz istiyo? Aranızda o kadar çılgın biri var mı? Hem neyle savaşacağız? Mızraklar, kayalar, birkaç yay ve arbaletlerle mi? Ya da şunun gibi üç dört paslı tüfekle mi?" diyerek Eisenhart'ın tüfeğini işaret etti.
"Ateşli-demirimle dalga geçme, evlat," dedi Eisenhart, ama yüzünde hüzünlü bir gülümseme vardı.
"Gelip çocukları alacaklar," dedi Overholser etrafına bakarak. "Bazılarını. Sonra bizi bir nesil boyunca, belki de daha uzun bir süre rahat bırakacaklar. Böyle gelmiş, böyle gidecek. Bana kalırsa bırakalım ne olacaksa olsun."
Bu sözlerin ardından itiraz edenlerin mırıltıları yükseldi. Overholser bu mırıltıların azalmasını bekledikten sonra konuşmaya devam etti.

"Yirmi üç yıl ya da yirmi dört, fark etmiyo. Her ikisi de oldukça uzun bir süre. Barış dolu uzun bir dönem. Birkaç şeyi unutmuş olabilirsiniz, arkadaşlar. Birincisi, çocuklar da diğer mahsuller gibidir. Tanrı daima daha fazlasını gönderir. Bunun kulağa kalpsizce geldiğini Wiyom. Ama şimdiye kadar böyle yaşadık, bundan sonra da böyle yaşayacağız."
Tian basmakalıp cevapların dile getirilmesini beklemedi. Bu tür konuşmalar biraz daha sürerse adamları ikna etme şansı kalmayacaktı. Opopanaks tüyünü kaldırarak seslendi. "Beni dinleyin! Yalvarırım dinleyin!"
"Teşekkürler deriz," diye karşılık verdiler. Overholser, Tian'a güvensiz gözlerle bakıyordu.
Ve bana öyle bakmakta haklısın, diye düşündü çiftçi. Çünkü bu korkakça saçmalıkları dinlemekten bıktım.
"Wayne Overholser akıllı ve başarılı bir adam," dedi Tian. "Ve bu yüzden onun fikirlerine karşı çıkmak hiç hoşuma gitmiyo. Bir diğer sebep de babam olacak yaşta olması."
"Eh ama baban değil," dedi Garrett Strong'un emrinde çalışan tek işçi olan Rossi ter ve herkes güldü. Overholser bile gülümsemişti.
"Evlat, bana karşı çıkmak hoşuna gitmiyosa yapma," dedi Overholser. Gülümsemeye devam ediyordu ama sadece dudaklarıyla.
"Mecburum," dedi Tian. Sıraların önünde ileri geri yavaşça yürümeye başladı. Elindeki kızıl renkli opopanaks tüyü bir oraya bir buraya salınıyordu. Tian sadece zengin çiftçiyle konuşmadığı anlaşılsın, diye sesini yükseltti.
"Mecburum çünkü sai Overholser babam olacak yaşta. Onun çocukları büyüdü, anlarsınız ya ve bildiğim kadarıyla iki taneydiler. Bir kız, bir oğlan." Bir an duraksadıktan sonra öldürücü darbeyi indirdi. "İki yıl arayla doğmuşlar." Bir başka deyişle ikisi de tekti. Kurtlar onlara dokunmayacaktı ama bu gerçeği yüksek sesle söylemesine gerek yoktu. Kalabalıktan mırıltılar yükseldi.
Overholser'ın suratı bir anda kıpkırmızı oldu ve yüzünde tehlikeli bir ifade belirdi. "Bu saçmalık! Bunun benim ikizlerimin olup olmamasıyla bir ilgisi yok! O tüyü bana ver, Jaffords. Daha söyleyeceklerim var."
Ama çizmelerin topukları yere vurulmaya başlamıştı. Önce hafiftiler, sonra giderek şiddetlendiler. Overholser öfkeyle etrafına baktı. Yüzünün rengi neredeyse mora dönmüştü.
"Konuşacağım!" diye bağırdı. "Yalvarırım, beni dinleyin!"
Salondan, hayır, olmaz! Şimdi olmaz! Tüy Jaffords'da! Otur ve dinle! sesleri yükseldi. Overholser kasabanın en zengin ve en güçlüsüne karşı daima gizli bir kin beslendiğini geç de olsa öğreniyordu. Daha talihsiz ve daha az kurnaz olanlar, zengin ve güçlüler binekleri üzerinde önlerinden geçerken daima şapkalarını çıkarıp selam vermek zorundaydı. Zengin çiftçi, bir ahırın veya evin inşasında çalışması için yanında çalışan bir işçiyi gönderdiğinde karşılık olarak ona bir domuz veya inek göndermek zorundaydılar. Bununla birlikte Calla'nm daha fakir erkekleri şimdi intikam ahrcasına çizmelerini vahşice ahşap zemine vuruyordu.
Böyle reddedilmeye alışkın olmayan Overholser bir kez daha denedi. "Tüyü bana ver, yalvarırım!"
"Hayır," dedi Tian. "İsterseniz sonra alabilirsiniz ama şimdi olmaz."
Bunun üzerine en küçük çiftçiler ve işçilerinden oluşan bir grup coşkuyla tezahürat yaptı. Manniler katılmamıştı. Birbirlerine öylesine sokulmuşlardı ki salonun ortasında lacivert bir mürekkep lekesine benziyorlar-dı. Konuşmaların gidişatının onları şaşırttığı belliydi. Bu arada Vaughn Eisenhart ve Diego Adams, Overholser'ın yanına gitti ve alçak sesle konuşmaya başladılar.
Bir şansınız var, diye düşündü Tian. İyi değerlendirseniz yararınıza olur.
Tüyü havaya kaldırdı ve herkes sustu.
"Herkesin konuşmak için fırsatı olacak," dedi. "Bana gelince, düşüncem şudur: bu şekilde devam edemeyiz. Kurtlar gelip çocuklarımızı götürürken boynumuzu büküp seyredemeyiz. Kurtlar..."
"Ama geri getiriyolar," dedi Farren Posella adında bir işçi çekingence.
"Geri getirdikleri birer kabuktan ibaret!" diye haykırdı Tian. Birkaç kişi, onu dinleyin, diye bağırdı ama sayıları azdı. Bu kadarı yetmezdi.
Tian sesini tekrar alçaktı. Adamlara nutuk çekmek istemiyordu. Overholser bunu denemiş ama hiçbir şey elde edememişti. Bin dönüm arazi, insana her zaman avantaj sağlamıyordu.
"Kabukları getiriyolar. Peki biz? Bu bize ne yapıyo? Bazılarınız 'hiçbir şey' diyebilir, Kurtlar'n Calla Bryn Sturgis'de nadir görülen bir deprem veya fırtına gibi hayatın bir parçası olduğunu iddia edebilir. Ama bu doğru diil. Kurtlar en fazla altı nesildir geliyo. Ama Calla bin yıldan fazla bir süredir burada."
Uğursuz bakışlı, zayıf, yaşlı Manni yerinden hafifçe doğruldu. "Doğru söylüyo, ahali. Kurtlar'ı bırakın, Gök Gürültüsü'ndeki karanlık gelmeden önce burada çiftçiler ve Manniler vardı."
Salondakiler ona şaşkınca baktı. Bu bakışlarla tatmin olmuş görünen yaşlı Manni başını sallayarak tekrar yerine oturdu.
"Yani zamanın muazzam seyrinde Kurtlar yeni bir şey sayılır," dedi Tian. "Son yüz yirmi veya yüz kırk yılda belki altı kez geldiler. Artık geçen zamanı da kesin olarak bilemiyoz. Zaman da yumuşuyo."
Alçak mırıltılar oldu. Birkaç kişi başını sallayarak onayladı.
"Kurtlar'ın her nesil bir kez geldiğini biliyoz," diye devam etti Tian. Muhaliflerin Overholser, Eisenhart ve Adams etrafında biriktiğinin farkındaydı. Ben Slightman'ın onlarla birlikte olup olmadığını bilmiyordu. Muhtemelen öyleydi. Tian bir melek gibi konuşsa da bu adamları kendi tarafına çekemeyeceğini biliyordu. Eh, belki onlar olmadan da yapabilirdi. Geri kalanını ikna edebilirse bir şansı vardı. "Her nesil geliyolar ve kaç çocuğu götürüyolar? Üç düzine mi? Dört mü?

"Sai Overholser'm Kurtlar'ın bu gelişinde tehlike altında çocukları yok ama benim var. Hem de iki çift ikizim var. Heddon ve Hedda, Lyman ve Lia. Dördünü de çok seviyom ama bir ay sonra iki tanesini benden alıp götürecekler. Geri döndüklerindeyse deforme olmuş olacaklar. İnsanı insan yapan özellikler onlardan alınmış olacak."
Dinleyin, dinleyin onu! sesleri, salonu bir iç çekiş gibi sardı.
"Kaçınızın tüyü bitmemiş ikizleri var?" diye sordu Tian. "Ellerinizi kaldırın!"
Altı adam elini kaldırdı. Sonra sekiz oldular. Ardından bir düzine. Tian ne zaman artık bittiğini düşünse bir başka el daha isteksizce yükseliyordu. Sonunda yirmi iki kişi saydı ama elbette orada bulunmayanlar da vardı. Sayının çokluğunun Overholser'ı huzursuz ettiğini görebiliyordu. Diego Adams da elini kaldıranlar arasındaydı. Adamın Slightman, Eisenhart ve Overholser'dan biraz uzaklaşmış olduğunu görmek Tian'ı memnun etti. Mannilerden üçü de el kaldırmıştı. Jorge Estrada. Louis Hay-cox. Adamların neredeyse hepsini tanıyordu. Tanımadıkları sadece küçük çiftliklerde karın tokluğuna veya çok düşük ücretlerle çalışan gelip geçici işçilerdi.
"Çocuklarımızı aldıkları her seferde ruhlarımızdan ve kalplerimizden bir parçayı da götürüyolar," dedi Tian.
"Ah, haydi ama yapma," dedi Eisenhart. "Bu durumu biraz..."
"Kapa çeneni," dedi bir ses. İçeri sonradan giren, alnında yara izi olan adamdı. Sesindeki öfke ve küçümseme, Eisenhart'ı şok edecek kadar yoğundu. "Tüy onda. Bırak da söyleyeceklerini bitirsin."
Eisenhart sesin sahibini görmek için hızla döndü ve görünce hiçbir şey söylemedi. Bu, Tian'ı şaşırtmamıştı.
"Teşekkür ederim, Peder," dedi Tian. "Sözlerimin sonuna geldim sayılır. Sürekli ağaçları düşünüyom. Güçlü bir ağacın yapraklarını koparttığınız takdirde yine de yaşamaya devam eder. Kabuğundan parçalar koparırsınız ama yerine yenisi gelir. Ağacın gövdesinden bir parça kesip alabilirsiniz, yine ölmez. Ama gövdeden parçaları tekrar tekrar alırsanız gün gelir, en güçlü ağaç bile ölür. Çiftliğimde bunun gerçekleştiğini görmüştüm, çok çirkin bir olaydı. Ağaç içten çürüyo. Bunu yapraklarından, dallarının uçlarından anlayabiliyosunuz. Kurtlar'ın kasabamıza yaptığı da bu. Calla'mızı içten içe çürütüyolar."
"Dinleyin onu!" diye bağırdı komşu çiftliğin sahibi Freddy Rosario. "Onu çok iyi dinleyin!" Freddy'nin de ikizleri vardı. Ama hâlâ sütten ke-silmemişlerdi, bu yüzden muhtemelen güvendeydiler.
Tian sözlerine devam etti. "Onlara karşı koyup savaşırsak tüm Cal-la'yı yakıp yıkacaklarını ve hepimizi öldüreceklerini söylüyosunuz."
"Evet," dedi Overholser. "Dediğim bu. Ve tek söyleyen de ben değilim." Çevresinden onaylayan homurtular yükseldi.
"Ama boynumuzu büküp çocuklarımızı götürmelerine razı olduğumuz her seferde Kurtlar bizim için tüm tarlalardan ve hayvanlardan değerli olan bir şeyi, kasabamızın ruhundan bir parçayı alıp götürüyolar!" Tian şimdi olduğu yerde durmuş, tüyü havaya kaldırarak sesini yükseltmişti. "Karşı koyup savaşmazsak sonunda zaten öleceğiz! Ben, Luke'un oğlu Tian Jaffords böyle diyom! Savaşmazsak biz de deforme olacağız!"
Dinleyin onu! haykırışları, çizme gürültülerine karıştı. Hatta tek tük alkışlar bile duyuldu.
Bir başka hayvan çiftliği sahibi olan George Telford, Eisenhart ve Overholser'a kısaca bir şeyler fısıldadı. İki adam dinleyip başını salladı. Telford ayağa kalktı. Kır saçlı, bronz tenli, yakışıklı bir adamdı.
"Söyleyeceklerin bitti mi, evlat?" diye sordu nazikçe. Öğle uykusuna yatıracağı çocuğa yeterince oynayıp oynamadığını sorar gibiydi.
"Evet, sanırım," dedi Tian. Birdenbire tüm coşkusu sönmüştü. Telford, Eisenhart ölçeğinde bir çiftçi değildi ama konuşurken son derece etkileyici olabilirdi. Tian tartışmayı kaybedeceği hissine kapıldı.
"O halde tüyü alabilir miyim?"
Tian vermemeyi düşündü ama ne faydası olacaktı? Elinden geleni yapmıştı. Hiç olmazsa denemişti. Belki de Zalia ile çocukları alıp batıya, Orta-Dünya'ya doğru gitmeleri daha iyiydi. Andy'ye göre Kurtlar'ın gelmesine bir ay vardı. Otuz günde epey yol kat edebilirlerdi.
Tüyü uzattı.
"Genç sai Jaffords'un duygularını elbette anlıyoz ve cesaretini takdir ediyoz," dedi George Telford. Tüyü göğsüne kaldırmış, tam kalbinin üzerine koymuştu. Bakışları, salondaki adamlarla göz teması (dostça göz teması) kurabilmek için sıraları tarıyordu. "Ama götürülen çocukları düşündüğümüz kadar, geride kalan çocukları da düşünmeliyiz. Aslında, ikiz, üçüz veya sai Jaffords'un oğlu Aaron gibi tek olanları hiç ayırmadan, tüm çocukları birden korumalıyız." Telford, Tian'a döndü.
"Kurtlar annelerini vurup büyükbabalarını ışıklı çubuklarıyla ateşe verince çocuklarına ne diyeceksin? O çığlıkların etkilerini silmek için ne söyleyeceksin? Yanık cesetlerin kokularını tatlılaştırmak için ne yapacaksın? Çocuklarına ruhumuzu kurtardığını mı söyleyeceksin? Onlara şu ağaç masalını mı anlatacaksın?"
Tian'a cevaplama fırsatı vererek bir süre duraksadı ama Tian'ın verecek bir cevabı yoktu. Onları neredeyse ikna ediyordu... ama Telford'u hesaba katmamıştı. Tatlı dilli herif, büyük gri atlar üzerinde gelecek Kurtlar için endişelenmesine gerek olmayacak kadar da yaşlıydı.
Telford, Tian'ın bu sessizliğini zaten bekliyormuş gibi başını salladı ve tekrar salona döndü. "Kurtlar ateş saçan çok güçlü silahlarla, ışıklı çubuklarla, tabancalarla ve o uçan toplarla saldıracak. İsimleri neydi o uçan..."
"Yakan-toplar," diye seslendi biri.
"Kapıp kaçırma topları," dedi bir başkası.
"Sinsi-toplar!" dedi bir üçüncüsü.

Telford gülümseyerek başını sallıyordu. Çalışkan öğrencileri olan bir öğretmene benziyordu. "Her ne iseler, hedeflerini arayarak havada uçu-yolar ve hedeflerine kilitlendiklerinde jilet kadar keskin, dönen bıçaklarını çıkarıyolar. Beş saniye içinde bir adamın derisini baştan ayağa yüzebili-yolar. Geride bir kan denizi ve kıllardan başka bir şey kalmıyo. Bu söylediklerimden şüphe etmeyin, dostlar. Ben bunların gerçekleştiğini gördüm."
"Dinleyin onu, iyi dinleyinf diye bağırdı sıralardaki adamlar. Gözleri korkuyla irileşmişti.
"Kurtlar, çok korkunç yaratıklar," diye devam etti Telford bir kamp hikâyesinden diğerine ustalıkla geçerek. "İnsana benziyolar ama insan di-iller. Daha iri ve çok korkunçlar. Gök Gürültüsü'ndekiler ise daha da beter. Duyduğuma göre ortadakiler Vampir'miş. Belki de kuş veya hayvan başlı insanlar, ölümsüz canavarlar vardır. Kızıl Göz Savaşçıları."
Tekrar mırıltılar duyuldu. Göz'ü duyunca Tian'ın bile tüyleri ürper-mişti.
"Kurtlar'ı gözlerimle gördüm, diğerlerini anlattılar," dedi Telford. "Anlatılanların hepsine inanmasam da çoğuna inanıyom. Ama şimdi Gök Gürültüsü'nü ve oradakileri bir kenara bırakalım ve dikkatimizi Kurtlar'a odaklayalım. Asıl ve en önemli sorunumuz, Kurtlar. Bunun başlıca sebebiyse baştan ayağa silahlı olmaları!" Başını iki yana sallarken yüzünde soğuk bir gülümseme vardı. "Ne yapacağız? Belki sopalarla dürterek onları o büyük atlarının üzerinden düşürebiliriz, sai Jaffords. Ne dersin?"
Alaylı kahkahalar yükseldi.
"Onlarla savaşabilecek silahlara sahip diiliz," dedi Telford. Sesi resmi bir ton kazanmıştı. En önemli gerçeğin altını çiziyordu. "Silahımız olsa bile biz savaşçı diiliz. Biz çiftçi, işçi..."
"Kes bu boş lafları, Telford. Kendinden utanmalısın."
Buz gibi ses ve söyledikleri tüm salonda şaşkınlık uyandırdı. Herkes kimin konuştuğunu görmek için arkasına döndü. Sonradan gelen beyaz saçlı, siyah paltolu, beyaz çember yakalı adam onlara diledikleri vermek istercesine yerinden kalktı. Alnındaki haç şeklindeki yara izi, gaz lambalarının aydınlığında parlıyordu.
İhtiyar.
Telford kendini hızla toparladı ama konuştuğunda, Tian hâlâ şok-taymış gibi göründüğünü düşündü. "Bağışlayın, Peder Callahan ama tüy şu an bende..."
"Korkakça söylevinin de o kâfir tüyün de cehenneme kadar yolu var," dedi Peder Callahan. Sıraların arasındaki boşlukta ilerledi. Adımları, mafsal iltihabı yüzünden yavaştı. Ne ak sakallı Manni, ne de Tian'ın büyükbabası kadar yaşlıydı. (Büyükbaba, sadece oranın değil, güneydeki Calla Lockwood'un da en yaşlısı olduğunu iddia ederdi.) Yine de bir şekilde ikisinden de daha yaşlıymış gibi görünüyordu. Zamanın kendisi kadar yaşlı. Belki bunun bir sebebi, yara izinin altından bakan o tuhaf bakışlı gözleriydi. Zalia yara izinin yaşlı adamın kendi eseri olduğunu iddia ederdi. Belki de sesiydi insanda çok yaşlı olduğu hissini uyandıran. O tuhaf İsa Adam kilisesini inşa edip Calla'nın nüfusunun yarısını kendi inanç sistemini kabul etmeye ikna edecek kadar uzun süredir orada yaşıyordu ama bir yabancı bile Peder Callahan'ın oralı olmadığını anlardı. Farklılığı genizden gelen düz konuşmasından ve "sokak ağzı" dediği acayip kelimelerden kaynaklanıyordu. Mannilerin sürekli sözünü ettiği diğer dünyalardan birinden geldiği kesindi, ama geldiği yerden hiç bahsetmezdi. Calla Bryn Sturgis artık yeni evi olmuştu. Öyle otoriter bir havası vardı ki tüy elinde olsun olmasın konuşmasına kimse itiraz edemezdi.
Tian'ın büyükbabasından gençti belki, ama Peder Callahan, yine de İhtiyar'dı.

4

Şimdi de Calla Bryn Sturgis'in erkeklerini süzüyor, George Telford'a hiç bakmıyordu. Telford'un tüyü tutan eli aşağı sarkmıştı. Ön sıralardan birine otururken tüy hâlâ elindeydi.
Callahan söze argo terimlerinden biriyle başladı.
"Hepiniz tırsmışsınız."
Kalabalığı bir süre daha sessizce süzdü. Adamların çoğu, bu bakışlara karşılık veremedi. Bir süre sonra Eisenhart ve Adams bile başlarını eğip yere baktılar. Overholser başını dik tuttu ama İhtiyar'ın sert bakışları altında iyice sinmiş görünüyordu.
"Tırsıyorsunuz," dedi siyah giysili, beyaz çember yakalı adam hecelerin üzerine basa basa. Küçük bir altın haç, yakasının alt kısmında ışıldıyordu. Alnındaki diğer haç, (Zalia'nın bir günahın kefareti olarak kendi tırnağıyla yaptığına inandığı iz) gaz lambalarının ışığı altında bir dövme gibi parlıyordu.
"Bu genç adam cemaatimden biri değil ama haklı ve bence hepiniz bunun farkındasınız. Yüreğinizin derinliklerinde hissediyorsunuz, söylediklerinin doğru olduğunu biliyorsunuz. Siz bile, Bay Overholser. Ve siz, George Telford."
"Benim bir şey bildiğim yok," dedi Telford, ama sesi cılızdı ve az önceki etkileyiciliğinden yoksundu.
"Yalanlarınız gözlerinizi kör eder, annem olsa size böyle derdi." Callahan, Telford'a öyle soğuk bir gülümsemeyle baktı ki Tian, o bakışların hedefi olmamasına rağmen ürperdi. Sonra Callahan, ona döndü. "Çok iyi anlattın, evlat. Daha önce bu kadar iyi bir açıklama duymamıştım. Teşekkürler derim, sai."
Tian elini güçsüzce kaldırdı ve yüzünde zayıf bir gülümseme belirdi. Kendini aptalca bir festival temsilinde son anda olağanüstü bir kahraman tarafından kurtarılan bir karakter gibi hissediyordu.
"Korkaklığı biraz bilirim, anlarsınız ya," dedi Callahan sıralarda oturmakta olan adamlara dönerek. Eski bir yanık yüzünden şekilsizleşip çarpılmış sağ elini kaldırdı ve hipnotize olmuş gibi baktı, sonra tekrar indirdi. "Kişisel bazı deneyimlerimin olduğunu söyleyebiliriz. Korkakça bir kararın ardından bir diğer korkakça kararın geldiğini ve bunun, dönülmeyecek kadar geç olana dek böyle devam etmeye mahkûm olduğunu bilirim. Bay Telford, Bay Jaffords'un

bahsettiği ağacın bir masaldan ibaret olmadığını hepimiz biliyoruz. Calla büyük bir tehlikeyie karşı karşıya. Ruhlarınız ciddi bir tehdit altında."
"Sevgili Meryem," dedi salonun sol tarafından biri. "Tanrı seninle. Rahmindeki meyve..."
"Kes şunu," diye tersledi Callahan. "Hevesini pazar gününe sakla." Derinliklerinde mavi kıvılcımların oynaştığı mavi gözleri salondakilere döndü. "Meryem Ana'yı, İsa Adam'ı ve Tanrı'yı bu gecelik unutun. Kurt-lar'ın ışıklı çubuklarını ve sokan-böceklerini de öyle. Savaşmahsınız. Siz Calla'nın erkeklerisiniz, değil mi? O halde erkek gibi davranın. Zalim efendisinin çizmelerini yalayıp sırtüstü yatan köpekler gibi değil!"
Overholser bu sözler üzerine kızardı ve ayağa kalkacak oldu. Diego Adams, onu kolundan yakalayarak kulağına bir şeyler fısıldadı. Overholser bir an aynı pozisyonda kaldıktan sonra tekrar yerine oturdu. Adams ayağa kalktı.
"Söylediklerin kulağa güzel geliyo, padrone," dedi. "Cesurca geliyo. Ama yine de önemli birkaç soru var. Birini Haycox sormuştu. Çiftçiler, silahlı savaşçılarla nasıl baş edebilir?"
"Kendimize savaşçılar kiralayarak," dedi Callahan.
Salonu şaşkın bir sessizlik sardı. Sanki İhtiyar başka bir dilde konuşmuştu. Sonunda Diego Adams ihtiyatla konuştu. "Anlamadım."

"Elbette anlamadın," dedi İhtiyar. "Bu yüzden dinle ve bilgelik kazan, Çiftçi Adams ve diğer herkes. Dinleyin ve öğrenin. Kuzeybatımızda, Işının Yolu'nun altında, buraya altı günlük mesafede üç silahşor ve bir de 'çırak' ar"
Adamların yüzlerindeki hayreti görünce gülümsedi. Sonra Slightman'a döndü. "Çırağın yaşı senin oğlana yakın, Ben; ama şimdiden bir yılan gibi hızlı ve bir akrep gibi ölümcül. Diğerleri ondan çok daha hızlı ve ölümcül. Tüm bunları, onları gören Andy'den öğrendim. Usta savaşçılar mı istiyorsunuz? İşte fırsat ayağınıza kadar geldi. Bu iş için biçilmiş kaftan olduklarına bahse girerim."
Overholser bu kez ayağa fırladı. Yüzü ateşler içinde yanıyormuş gibi kıpkırmızıydı. Koca göbeği titriyordu. "Kim uydurdu bu masalı?" diye sordu. "Böyle adamlar vardıysa bile Gilead'ın yok olmasıyla birlikte ortadan kalktı. Ve Gilead bin yıl önce toza toprağa karıştı."
Ne onaylayan mırıltılar oldu, ne de itiraz eden. Salonda çıt çıkmıyordu. Herkes bir tek sözcükle büyülenmiş gibiydi: silahşorlar.
"Yanılıyorsun," dedi Callahan. "Ama bu konuda tartışmamıza gerek yok. Gidip kendi gözlerimizle görebiliriz. Küçük bir grup yeterli olur sanırım. Jaffords... ben... ya sen, Overholser? Sen de gelmek ister misin?"
"Silahşorlaryok!" diye kükredi Overholser.
Arkasında oturan Jorge Estrada ayağa kalktı. "Peder Callahan, Tan-nsizi kutsasın..."
"...seni de Jorge."
"...ama silahşorlar gerçekten var olsa bile üç kişi kırk, hatta belki altmış kişi karşısında ne yapabilir? Bu altmış kişi normal insanlar da değil, üstelik. Kurtlar."
"Dinleyin onu! Doğru söylüyo," dedi Eben Took.
"Hem niye bizim için savaşsınlar?" diye devam etti Estrada. "Onlara sıcak birkaç öğünden başka ne sunabiliriz? Ve kim akşam yemeği için canından olmak ister?"
"Dinleyin onu, dinleyinP' diye aynı anda bağırdı Telford, Overholser ve Eisenhart. Diğerleri çizmelerinin topuklarını yere vuruyordu.
İhtiyar gürültünün kesilmesini bekledikten sonra, "Papaz konutunda kitaplarım var," dedi. "Yarım düzine."
Bunu çoğu biliyordu ama kitapların bahsi (onca kâğıt!) yine de salonda şaşkın bir iç çekişe yol açtı.
Stephen King
"İçlerinden birine göre silahşorların ödül alması yasakmış. Çünkü Arthur Eld'in soyundan geliyorlarmış."
"Eld! Eld!" diye fısıldadı Manniler ve içlerinden bazıları ellerini yumruk yaptıktan sonra işaret ve serçe parmaklarını açarak havaya kal-dırdı. Mahvedin onları boğalar, diye düşündü İhtiyar. Bastır Teksas. Kahkahasını bastırdı ama dudakları bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.
"İyilik yapan gezgin savaşçılar mı?" dedi Telford alayla. "Böyle masallar için biraz yaşlı diil misiniz, Peder?"
"Savaşçı değil," dedi Callahan sabırla. "Silahşorlar."
"Üç adam Kurtlar'la nasıl baş edebilir, Peder?" diye sordu Tian kendini tutamadan.
Aslında, Andy'ye göre silahşorlardan biri kadındı ama Callahan sulan daha da bulandırmaya gerek görmüyordu (bir parçası bunu yapmayı çok istese de). "Bu onların dinh'ine sorulması gereken bir soru, Tian. Soracağız. Sadece yemek için savaşmayacaklar, biliyorsunuz. Hayır, kesinlikle."
"O halde ne için?" diye sordu Bucky Javier.
Callahan kilisesinin döşemelerinin altında yatan şeyi isteyeceklerini düşünüyordu. Ve bu iyiydi, zira döşemenin altında yatan şey uyanmıştı. Bir zamanlar, bir başka dünyadaki Jerusalem's Lot kentinden kaçmış olan İhtiyar, ondan kurtulmak istiyordu. Bir an önce kurtulmazsa o şey onu öldürecekti.
Ka, Calla Bryn Sturgis'e gelmişti. Bir rüzgâr gibi gelmişti.
"Zamanı geldiğinde öğreneceğiz, Bay Javier," dedi Callahan. "Zaman her cevabı verir, sai."
Bu arada Toplantı Salonu'nu fısıltılar sarmıştı. Umut ve korku yüklü bir esinti gibi sıraların arasında dolaşıyordu. Silahşorlar.
Batıda silahşorlar var. Orta-Dünya'dan geliyorlar.

Ve Tanrı yardımcıları olsun, bunlar doğruydu. Arthur Eld'in son ölümcül evlatları Işının Yolu'nda Calla Bryn Sturgis'e doğru ilerliyordu. Ka bir rüzgâr gibi geliyordu.
"Zaman, erkek olma zamanıdır," dedi Peder Callahan. Yara izinin altında kalan gözleri alev alevdi. Bununla birlikte sesi yumuşaktı. "Karşı koyma zamanıdır, beyler. Güçlü ve dürüst olma zamanıdır."

BİRİNCİ KISIM GEÇİŞ

BİRİNCİ BÖLÜM SUYUN ÜZERİNDEKİ YÜZ

1
Zaman, suyun üzerinde bir yüzdür: bu, çok eskilerden, çok uzaklardaki Mejis'ten bir atasözüydü. Eddie Dean oraya hiç gitmemişti.
Ama bir anlamda gitmiş sayılırdı. Roland bir gece dört yol arkadaşını -Eddie, Susannah, Jake, Oy- asla var olmamış bir Kansas'taki Kansas Paralı Geçit'inde, 1-70 üzerinde kamp yaptıkları sırada anlattığı hikâyeyle onları Mejis'e götürmüştü. O gece, yoldaşlarına ilk aşkının, Susan Delga-do'nun hikâyesini anlatmıştı. Belki de tek aşkıydı. Ve onu nasıl kaybettiğini anlatmıştı.
Bu deyiş, Roland'ın Jake Chambers'dan fazlaca büyük olmadığı eski günlerde doğru olabilirdi, ama Eddie'ye göre artık iyice gerçeklik kazanmıştı zira dünya, antika bir saatin zembereği gibi dönüyordu. Roland onlara Orta-Dünya'da artık pusulaların iğneleri gibi temel göstergelere bile güvenilemeyeceğini söylemişti; bugün batıda olan, ertesi gün güneybatıda olabilirdi. Kulağa ne kadar çılgınca gelirse gelsin, doğruydu. Zaman da aynı şekilde yumuşamaya başlamıştı. Eddie'nin kırk saat sürdüğüne yemin edebileceği günler oluyordu. Bugünlerden bazılarını daha da uzun süren geceler izliyordu (Roland'ın onları Mejis'e götürdüğü gece gibi). Sonra öyle bir öğ. le sonrası yaşıyorlardı ki karanlık göz açıp kapayıncaya dek çöküyordu. Ed-die zamanın kaybolup kaybolmadığını merak ediyordu.
Lud diye anılan şehirden Mono Blaine ile (ve bilmecelerle) ayrılmış, lardı. Blaine tam bir baş belası, demişti Jake birkaç kez. Ama Mono Bla-ine'in sadece bir baş belası olmadığını anlamışlardı; Blaine zırdeliydi. Eddie, onu mantıksızlığı kullanarak öldürmüştü ('Bu konuda doğal bir yeteneğin var, tatlım,' demişti Susannah ona) ve kendilerini Eddie, Susannah ve Jake'in geldiği dünyanın bir parçasıymış gibi görünmeyen bir Tope-ka'da bulmuşlardı. Ki bu iyi bir şeydi, gerçekten, çünkü bu dünyada yaşam (Kansas eyaletinin profesyonel beysbol takımının The Monarchs, Coca-Cola'nın Nozz-A-La, büyük Japon otomotiv firmasının da Honda değil, Takuro olduğu bu dünya) bir tür salgın hastalık yüzünden neredeyse sona ermişti. Takuro Spirit'inin deposuna bunu doldur da sür bakalım, diye düşündü Eddie.
Tüm bu olaylar sırasında zamanın ilerleyişi ona çok belirgin görünmüştü. Büyük bir bölümünü, neredeyse altını ıslatmasına sebep olacak kadar yoğun bir korkuyla geçirmişti (galiba Roland dışında hepsi aynı durumdaydı) ama evet, zaman o sırada onun için gerçek ve açık seçikti. Kulaklarında kurşunlarla, Roland'ın incecik dediği şeyin vızıltısını dinleyerek T70 üzerindeki donmuş trafik arasında yürüdükleri sırada bile zaman, alıştığı şekilde ilerliyor, avuçlarından kayıp gidiyormuş hissi hasıl olmuyordu.
Ama cam sarayda Jake'in eski dostu Tik-Tak Adam ve Roland'ın eski dostuyla (Flagg... ya da Marten... veya-bir ihtimal-Maerlyn) karşılaşmalarının ardından zaman değişmişti.
Ama hemen değil. O kahrolası pembe kürenin içinde yolculuk ettik... Roland'ın annesini yanlışlıkla öldürdüğünü gördük... ve geri döndüğümüzde...
Evet, işte o zaman olmuştu. Kendilerine geldiklerinde Yeşil Saray'dan yaklaşık elli kilometre uzaklıkta bir açıklıktaydılar. Sarayı hâlâ görebiliyorlardı ama bir başka dünyada kaldığını hepsi biliyordu. Biri (veya bir güç) onları inceciğin içinden veya üzerinden geçirmiş ve tekrar Işı-Yolu'na döndürmüştü. Bunu yapan her kim veya ne ise, düşünceli lavranıp yanlarına Nozz-A-La ve tanıdık Keebler kurabiyelerinin de dahil olduğu birer öğle yemeği paketi hazırlamıştı.
Yakınlarındaki bir ağacın dalında, Roland'ın sarayda öldürmeyi kıl yjyla başaramadığı varlıktan bir not bulmuşlardı: "Kule'yi aramaktan vazgeçin- Bu son uyarınız." Gerçekten de çok aptalcaydı. Roland, Ku-le'den vazgeçmektense Jake'in Hantal Billy'sini öldürüp akşam yemeği için ateş üstünde kızartırdı. Hiçbiri Roland'ın Kara Kule'sinden vazgeçmezdi. Tanrı yardımcıları olsun, bu yola baş koymuşlardı.
Havanın kararmasına biraz var, demişti Eddie, Flagg'in uyarı notunu buldukları gün. Bu süreyi değerlendirmek istiyor musun?
Evet, diye yanıtlamıştı Gilead'lı Roland. Değerlendirelim.
Ve böylece Işının Yolu'nu birbirlerinden çalı sıralarıyla ayrılan ve göz alabildiğine uzanan düzlükler üzerinde takip etmeye devam ettiler. İnsanların varlığına dair hiçbir iz yoktu. Gökyüzü ve bulutların alçak olduğu günler birbirini kovaladı. Işının Yolu'nun tam altında ilerledikleri için bazen başlarının üzerindeki bulutlar parçalanarak ayrılıyor ve mavi gökyüzü kısa bir süreliğine yüzünü gösteriyordu. Bir gece, bulutlar dolunayı görmelerine yetecek kadar aralandı: kısık gözlerle sırıtarak bakan işportacıydı. Roland yazın sonlarında olduklarını tahmin etti, ama Ed-die'ye göre zaman, hiçbir şeyi çeyrek geçiyordu. Otlar çok seyrek, çoğunlukla ölüydü. Ağaçlar (tek tüktüler) çırılçıplak, çalılar kuru ve kararmıştı. Av hayvanı çok azdı ve haftalar sonra ilk kez (robot ayı Shardik'in hüküm sürdüğü ormandan ayrılmalarından beri) karınları tam anlamıyla doymadan uyumaya başladılar.

Yine de Eddie'ye göre bunların hiçbiri zaman kavramını yitirmişlik hissi kadar rahatsız edici değildi. Tanrı aşkına ne saatler, ne günler, ne haftalar, ne mevsimler vardı. Ay, Roland'a yaz sonunda olduklarını söylüyor olabilirdi, ama etraflarındaki dünya kasımın ilk haftasındaymışlar ve tembelce kışa doğru ilerliyorlarmış hissi veriyordu.
Eddie bu süre içinde zamanın daha çok dış olaylar tarafından yarandığına karar vermişti. Bir sürü ilginç halt olduğunda zaman daha hızlı akıyor gibiydi. Ama her zaman yaptıkları sıkıcı haltları yapıyorlarsa iyice yavaşlıyordu. Ve her şey durduğunda, zaman da yok oluyordu. Pilini pırtl-sini toplayıp gidiyordu. Garipti ama gerçekti.
Gerçekten hiçbir şey olmuyor mu, diye düşündü Eddie. Dümdüz tarlalar boyunca Susannah'nın tekerlekli sandalyesini itmekten başka bir k olmadığından düşünmek için gereğinden fazla vakti vardı. Büyücü'nün Küresi'nden dönmelerinden sonra onları düşündüren tek tuhaflık, Ja. ke'in Gizemli Sayı dediği şeydi ve muhtemelen hiçbir anlam ifade etmi. yordu. Lud'un Beşiği'nde Blaine'e binebilmek için bir matematik bilme-cesini çözmeleri gerekmişti. Susannah Gizemli Sayı'nın oradan kalma bit şey olabileceğini söylemişti. Eddie, onun haklı olduğunu pek sanmıyordu ama hey, bu da bir teoriydi elbette.
Ve gerçekten, on dokuz rakamının ne gibi bir özelliği olabilirdi? Gizemli Sayı. Susannah bir süre kafa yorduktan sonra Mono Blaine ile aralarındaki kapıyı açan sayılar gibi asal bir sayı olduğunu söyledi. Eddie buna, on sekiz ve yirmi arasında kalan tek rakam olduğu gerçeğini ekledi. Bunun üzerine Jake güldü ve saçmalamayı kesmesini söyledi. Kamp ateşinin yakınında oturup bir tavşan figürü oyan Eddie (bittiğinde, kesesin-deki kediyle köpeğin yanında yerini alacaktı), ona tek gerçek yeteneğiyle dalga geçmeyi bırakmasını söyledi.

2

Bir zamanlar orada bir yol olduğuna işaret eden eski tekerlek izlerini gördükleri sırada beş altı haftadır Işının Yolu boyunca ilerliyorlardı. İzler, Işının Yolu'nu tam olarak takip etmiyordu, ama Roland yine de izler boyunca ilerlemeye başladı. Işının Yolu'na yeterince yakın olduğunu söylemişti. Eddie tekrar bir yol üzerinde ilerlemenin her şeyi yeniden odaklayabileceğim, o çıldırtıcı kayıp hissinden kurtulmalarına yardım edebileceğini düşünmüştü ama umduğu olmadı. Yol, basamak gibi yükselen bir dizi arazi arasında ilerlemeye devam ediyordu. Sonunda, kuzeyden güneye uzanan bir sırtı aştılar. İzledikleri yol, uzak bir noktada ormanlık bir alana doğru iniyordu. Sanki masallardan çıkma bir orman, diye düşündü Eddie ağaçların gölgelerinin arasına girerlerken. Susannah or-ndaki ikinci günlerinde (belki de üçüncü gündü... ya da dördüncü) küle bir geyik vurdu. Bir süredir yedikleri sebzeli silahşor dürümlerinden nra et çok lezzetli gelmişti. Ama ormanın içlerinde ne orklar, ne devler ne de elfler vardı.
"Gözlerim sürekli şekerden yapılmış evi arıyor," dedi Eddie. Neredeyse bir haftadır yaşlı ağaçların arasında ilerliyorlardı. Belki de daha fazlaydı. Tek bildiği, hâlâ Işının Yolu'na yakın olduklarıydı. Onu gökyüzünde görebiliyor... ve hissedebiliyorlardı.
"Nedir bu şekerden yapılmış ev?" diye sordu Roland. "Bu da bir başka hikâye mı? Eğer öyleyse duymak isterim."
Elbette isterdi. Adam hikâye dinlemekten bıkmıyordu. 'Bir zamanlar herkes ormanda yaşarmış,' diye başlayan masallara doyamıyordu. Ama dinleyişi biraz tuhaftı. Kafası başka bir yerdeymiş gibi. Eddie bir keresinde Susannah'ya bundan bahsetmiş ve o da çoğu zaman yaptığı gibi bir seferde konunun özünü yakalamıştı. Susannah duyguları adlandırmakta bir şairin ustalığına sahipti.
"Çünkü uyumadan önce irileşmiş gözlerle masal dinleyen bir çocuk değil," demişti Susannah. "Sen ise öyle dinlemesini istiyorsun, canım."
"Peki o nasıl dinliyor?"
"Bir antropolog gibi," diye karşılık vermişti Susannah hemen. "Hakkında hiçbir şey bilmediği bir kültürü efsanelerini ve hikâyelerini dinleyerek tanımaya çalışan bir antropolog gibi."
Haklıydı. Roland'ın dinleme tarzı Eddie'yi belki de içten içe bilim adamları gibi dinlemesi gerekenin o, Suze ve Jake olduğunu düşündüğü için rahatsız ediyordu. Çünkü onlar çok daha ileri bir zaman ve mekândan geliyorlardı. Değil mi?
Öyle ya da böyle, iki dünyada ortak olan pek çok masal keşfetmişlerdi. Roland sürgündeki üç New York'lunun okulda okuduğu "Hanım veya Kaplan"a tüyler ürpertecek kadar benzeyen, "Diana'nın Rüyası" adında bir masal biliyordu. Lord Perth'ün hikâyesi, İncil'deki Davut ve Calut'a Çok benziyordu. Roland dünyadaki günahların kefaretini ödemek için Çarmıha gerilen İsa Adam hakkında epey hikâye biliyordu ve onlara, İsa Adam'ın Orta-Dünya'da da birçok inanana sahip olduğunu söylemişti.
Her iki dünyada bilinen ortak şarkılar da vardı. Bunlardan biri, "CareW Love"dı. Bir diğeriyse "Hey Jude" idi ama Roland'ın dünyasında şarkım,, ilk satırı,0 "Hey Jude, I See You, Lad,"̥ şeklindeydi.
Eddie sonraki bir saat boyunca Roland'a Hansel ve Gretel'in hikâye, sini anlattı. Korkunç cadının yerine hiç düşünmeden Cöos'lu Rhea'y, koymuştu. Cadının çocukları şişmanlatmaya çalıştığı bölüme gelince an-latmayı kesip Roland'a sordu. "Bunu biliyor musun? Ya da benzerini?"
"Hayır," dedi Roland. "Ama güzel bir masal. Sonuna kadar anlat lütfen."
Eddie anlattı ve her masalın sonunda olduğu gibi "Onlar ermiş muradına biz çıkalım kerevetine," diyerek bitirdi.
Roland başını salladı. "Kims-i muradına eremiyor ama bırakalım da çocuklar bu gerçeği kendileri keşfetsin, değil mi?"
"Evet," dedi Jake.
Oy, çocuğun topuklarının dibinde yürüyor, Jake'e altın halkalı gözlerinde her zaman bulunan sükûnetle karışık tapınma ifadesiyle bakıyordu. "Vet," dedi hayvan çocuğun asık suratını taklit ederek.

Eddie kolunu Jake'in omzuna attı. "New York'ta değil de burada olman ne kötü," dedi. "New York'ta olsaydın, Jakey evlat, muhtemelen şimdiye kadar bir pedegogun hastası olurdun. Ailenle ilgili sorunları onunla tartışır, çözülmemiş anlaşmazlıklarının derinliklerine inmeye çalışırdın. Belki güzel ilaçlar da alırdın. Ritalin gibi şeyler."
"Burada olmayı tercih ederim," dedi Jake ve Oy'a baktı.
"Evet," dedi Eddie. "Seni suçlamıyorum."
"Böyle hikâyelere 'peri masalı' deniyor," dedi Roland düşünceli bir ifadeyle.
"Evet," dedi Eddie.
"Ama bunda periler yok."
"Öyle," diye onayladı Eddie. "Bu daha çok bir kategori ismi gibi. Bizim dünyamızda gizem ve gerilim hikâyeleri... bilim kurgu hikâyeleri... Kovboy hikâyeleri ve masallar vardır. Anladın mı?"
"Evet," dedi Roland. "Sizin dünyanızda insanlar her hikâyede sadece k bir tat olsun mu ister? Damaklarında tek bir tat?"
"Sanırım bu yeterince uygun bir anlatım," dedi Susannah.
"Kimse türlü yemiyor mu?" diye sordu Roland.
"Bazen akşam yemeğinde yiyorlar sanırım," dedi Eddie. "Ama iş eğlenceye geldiğinde, türleri ayrı tutmayı severiz. Tabaktaki hiçbir şey bir diğerine dokunmaz. Gerçi böyle anlatınca kulağa sıkıcı bir şeymiş gibi geliyor."
"Sence böyle kaç masal vardır?"
Eddie, Susannah ve Jake hiç tereddüt etmeden (ve kesinlikle aralarında anlaşmadan) aynı anda aynı kelimeyi söyledi: "On dokuz!" Oy da bir an sonra tekrarladı. "Oo kuz!"
Birbirlerine bakıp güldüler çünkü 'on dokuz', ortak bir espri •olmuştu. Yine de kahkahalarında hafif bir tedirginlik hissedilebiliyordu zira bu on dokuz olayı giderek garipleşiyordu. Eddie üzerinde çalıştığı son hayvanın kenarına bir markaymış gibi bu rakamı oyduğunu fark etmişti. Hey merhaba, On Dokuz Kulübü'ne hoş geldiniz! Susannah da Jake de kamp ateşi için on dokuzar parça odun getirdiğini itiraf etmişti. Sebebini ikisi de bilmiyordu, sadece öylesinin daha doğru olduğunu hissetmişlerdi.
Sonra Roland'ın onları şu an içinde ilerlemekte oldukları ormanın hemen kıyısında durdurduğu sabah vardı. Roland gökyüzünü işaret ederek çok yaşlı bir ağacı göstermişti. Ağacın dalları, on dokuz rakamı şeklindeydi. Hem de hiç şüphe götürmeyecek biçimde. Hepsi görmüştü, ama önce Roland fark etmişti.
Bununla birlikte kehanetlere ve işaretlere Eddie'nin bir zamanlar ampullere ve pillere inandığı gibi sorgusuzca inanan Roland, ka-tet'inin rakama yönelik ani ve tuhaf takıntısı üzerinde pek durmuyor gibiydi. Söylediğine göre birbirleriyle çok yakınlaşmışlardı, bir ka-tet'in ulaşabileceği en son noktadaydılar. Düşünceleri, alışkanlıkları ve ufak tefek saplantılarını bir diğerine bulaşması doğaldı. Tıpkı nezle gibi. Jake'in de bunu bir dereceye kadar kolaylaştırdığına inanıyordu.
"Dokunuşa sahipsin, Jake," dedi. "Eski dostum Alain'de olduğu kadar kuvvetli olup olmadığından emin değilim ama tanrılar adına, olabilenine inanıyorum."
"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye karşılık verdi Jake anlamaya, rak. Eddie anlamıştı (biraz) ve tahminlerine göre Jake de zamanla fart edecekti. Zaman normal bir şekilde ilerlerse elbette.
Ve bu durum Jake'in çörek-toplarını bulduğu güne kadar sürdü.

3

Eddie öğle yemeği için mola verdikleri sırada (yine o sıkıcı sebzeli dürümlerden yiyeceklerdi, geyik eti bitmiş, Keebler kurabiyeleri tatlı biı hatıra olmuştu) Jake'in yanlarında olmadığını fark etti ve Silahşor'a ço-cuğun nerede olduğunu bilip bilmediğini sordu.
"Yaklaşık yarım tekerlek önce yanımızdan ayrıldı," dedi Roland ve sağ elinin kalan iki parmağıyla yolun gerisini işaret etti. "Gayet iyi. Başına bir şey gelseydi hepimiz hissederdik." Roland burrito'suna baktı ve isteksizce bir lokma ısırdı.
Eddie başka bir şey söylemek için ağzını açtı ama Susannah ondan önce davrandı. "İşte geldi. Selam, tatlım, elinde ne var?"
Jake'in kolları tenis topu büyüklüğünde yuvarlak şeylerle doluydu. Ama bu şeyler zıplamazdı; üzerlerinden çıkan küçük boynuzlar vardı. Çocuk yaklaştığında Eddie kokuyu aldı; fırından yeni çıkmış ekmeğin kokusuna benzer, muhteşem bir kokuydu.
"Sanırım yiyecek güzel bir şey buldum," dedi Jake. "Annemle kâhyamız Bayan Shaw'un Zabar'ın yerinden aldığı mayalı hamurdan yapılmış taze ekmekler gibi kokuyorlar." Gülümseyerek Susannah ve Eddie'ye baktı. "Zabar'ın yerini biliyor musunuz?"
"Ben kesinlikle biliyorum," dedi Susannah. "Her şeyin en iyisi mmfli-mmm. Ve gerçekten de harika kokuyorlar. Sen henüz yemedin, değil mi?"
"Yemedim tabi." Soru dolu gözlerle Roland'a baktı.
Silahşor toplardan birini aldı, boynuzları çekip çıkardı ve koca biı lokma ısırarak tüm sorulara bir açıklık kazandırdı. "Çörek-topları," dedi "Bunlardan birini en son ne zaman gördüğümü tanrılar bilir. Harikadıf' lar." Mavi gözleri parlıyordu. "Boynuzlan yemeyin. Zehirli değiller afflatları ekşidir. Biraz geyik yağımız kaldıysa boynuzları kızartabiliriz. Kı-tllınca tatları neredeyse ete benzer."

"Kulağa iyi bir fikir gibi geliyor," dedi Eddie. "Yiyin de geberin. Ben mantar-çöreklerden ya da her ne iseler onlardan uzak duracağım."
"Mantar değiller," dedi Roland. "Daha çok bir meyve denebilir."
Susannah birini alıp ufacık bir parça ısırdı, sonra daha büyük bir lokma aldı. "Bunları kaçırmak istemezsin, sevgilim," dedi. "Babamın arkadaşı Pop Mose olsa bunlar için, 'birinci sınıf derdi." Jake'den bir başka çö-rek-topu daha aldı ve başparmağını ipeksi yüzeyinde gezdirdi.
"Belki," dedi Eddie. "Ama lisedeyken hazırladığım ödev için okuduğum bir kitap vardı. Galiba ismi, Daima Şatoda Yaşadık'h. Orada da kaçık bir piliç tüm ailesini buna benzer şeylerle zehirliyordu." Jake'e doğru eğildi, kaşlarını kaldırdı ve yüzünde ürkütücü olduğunu sandığı bir sırıtış belirdi. "Tüm ailesini zehirledi ve her biri acı içinde öldü." Eddie, kendini oturmakta olduğu kütükten geriye attı ve yüzünü şekilden şekle sokup boğulur gibi sesler çıkararak kuru yapraklarla çam iğnelerinin üzerinde yuvarlanmaya başladı. Oy, Eddie'nin ismini havlayarak haykırıyor, etrafında daireler çiziyordu.
"Kes şunu," dedi Roland. "Bunları nereden buldun, Jake?"
"Arkadan," dedi Jake. "Bir açıklık alan keşfettim. Bu şeylerle dolu. Ayrıca canınız et istiyorsa... ki benim istiyor... tüm işaretler mevcut. Taze dışkılar gördüm." Gözleri, Roland'ınkileri buldu. "Çok... taze... dışkılar." Kelimeleri, dilini yeni öğrenen biriyle konuşur gibi tane tane söylemişti.
Roland'm yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Alçak sesle ve açık konuş," dedi. "Seni endişelendiren nedir, Jake?"
Jake dudaklarını neredeyse hiç kıpırdatmadan cevap verdi. "Çörek-toplarını toplarken beni izlemekte olan adamlar gördüm." Bir an du-raksadıktan sonra ekledi. "Şu an bizi izliyorlar."
Susannah bir çörek-topu aldı, inceledi, sonra bir çiçeği koklar gibi burnuna götürdü. "Geldiğimiz yönde mi? Yolun sağ tarafında?"
"Evet," dedi Jake.
Eddie öksürür gibi yaparak yumruğunu ağzına doğru kaldırdı. "Kaç kişiler?"
"Galiba dört."
"Beş," dedi Roland. "Altı da olabilir. İçlerinden biri kadın. Bir başka, sıysa Jake'den biraz daha büyükçe bir çocuk."
Jake şaşkınca ona baktı. "Ne kadar zamandır izliyorlar?" diye sordu Eddie.
"Dünden beri," dedi Roland. "Doğudan gelip peşimize düştüler."
"Ve sen bize söylemedin?" dedi Susannah sorarcasına. Ağzını kapat, maya çalışmadan, biraz da hışımla konuşmuştu.
Roland, ona gözlerinde belirgin bir pırıltıyla baktı. "Kokularını önce hanginizin alacağını merak ediyordum. Aslında paramı senin üzerine koymuştum, Susannah."
Susannah, ona soğukça baktı ve sessiz kaldı. Eddie bu bakışta Detta Walker'dan izler olduğunu düşündü ve hedefi olmadığına memnun oldu.
"Ne yapacağız?" diye sordu Jake.
"Şimdilik hiçbir şey," dedi Silahşor.
Jake'in bundan hiç hoşlanmadığı belliydi. "Ya onlar da Tik Tak'ın ka-tet'i gibiyse? Bıçakçı, Hoots ve diğerleri gibilerse?"
"Değiller."
"Nereden biliyorsun?"
"Çünkü öyle olsalar çoktan bize tuzak kurmaya çalışırlardı ve bu da sonlan olurdu."
Buna verilecek bir cevap yok gibiydi, yollarına devam ettiler. Asırlık ağaçların arasında, koyu gölgeler içinde ilerliyorlardı. Yürümeye başlayalı yirmi dakika kadar olmuştu ki Eddie takipçilerinin sesini duydu: kırılan dallar, hışırdayan yapraklar, hatta bir keresinde alçak bir insan sesi. Ro-land'ın deyişiyle, sakarayak'tûar. Eddie, onları bunca zamandır fark etmemiş olduğu için kendine sinirleniyordu. Bir yandan da takipçilerinin ne iş yaptığım merak ediyordu. İşleri iz sürmek ve tuzağa düşürmekse hiç başarılı olmadıkları açıktı.
Eddie Dean pek çok açıdan Orta-Dünya'nın bir parçası haline gel-misti. Bazı özellikler öylesine doğal bir şekilde yerleşmişti ki kendisi de fark etmiyordu. Ama mesafeleri hâlâ tekerlek değil, kilometreler olarak düşünüyordu. Tahminlerine göre Jake'in kucağı çörek-toplarıyla dolhalde yanlarına dönmesinden sonra yirmi beş kilometre ilerlemişlerdi ki Roland mola vaktinin geldiğini duyurdu. Ormana girdikleri günden beri açtıkları gibi yolun ortasında konakladılar. Bu şekilde kıvılcımların ağaçlara sıçraması riski azalıyordu.
Roland ve Jake kampı kurarken Eddie ve Susannah yere düşen dallardan birer kucak topladı. Susannah tekerlekli sandalyesini asırlık ağaçların altındaki düzlükte kolaylıkla ilerletiyor, yerden aldığı dalları kucağına yerleştiriyordu. Eddie hafifçe mırıldanarak yanı başında yürüyordu.
"Soluna bak, canım," dedi Susannah.
Eddie bakınca uzaklarda minik bir turuncu pırıltı gördü. Bir kamp ateşi.
"Gizlenmekte pek iyi sayılmazlar, değil mi?"
"Öyle," dedi Susannah. "Aslına bakarsan onlar adına biraz üzülüyorum."
"Neyin peşinde olduklarına dair bir fikrin var mı?"
"I-ıh, ama galiba Roland haklı, hazır olduklarında bize geleceklerdir. Ya öyle olacak ya da istediklerinin bizde olmadığına karar verip peşimizi bırakacaklar. Haydi geri dönelim."
"Bir saniye." Eğilip yerden bir dal aldı, duraksadı, sonra bir tane daha aldı. Şimdi olmuştu. "Tamam," dedi.

Geri dönerlerken önce kendi kucağındaki dalları, sonra Susan-nah'nın topladıklarını saydı. On dokuzar taneydi.
"Suze," dedi kadın, ona döndüğünde. "Zaman yine ilerlemeye başladı."
Susannah, ona ne kastettiğini sormadı. Sadece başını salladı.
Eddie'nin çörek-toplarını yememe kararı fazla uzun sürmedi. Ro-land'ın aşınmış kesesinin içinde sakladığı (o ne kirli çıkıydı o) geyik yağında kızaran çörek-toplarının kokusu karşı konulmazdı. Eddie, Shar-dık'in yaşlı ormanında buldukları eski tabaklardan birine kendi payını aldı ve oburca yemeye koyuldu.
"Istakoz kadar iyi bunlar," dedi. Sonra kumsalda Roland'ın parmak-larını yiyen ıstanavarları hatırladı. "Yani Nathan'ın sosislileri kadar iyj demek istemiştim. Seninle dalga geçtiğim için üzgünüm, Jake."
Jake gülümsedi. "Boş ver. Fazla ileri gitmiyorsun zaten."
"Bir konuyu hatırlatmak isterim," dedi Roland. Gülümsüyordu. Bu günlerde çok daha sık gülümser olmuştu ama gözlerinde ciddi bir bakış vardı. "Beni dinleyin. Çörek-topları bazen çok canlı rüyalara sebep olur."
"Yani kafayı mı bulduruyorlar?" diye sordu Jake huzursuzca. Aklına babası gelmişti. Elmer Chambers hayatta pek çok ilginç şeyin keyfini ş. karmıştı.
"Kafayı bulmak mı? Ne demek istediğini..."
"Uçmak. Maymun olmak. Kafası güzelleşmek. Hayal görmek. Mes-kalin alıp o taş çemberin içine girdiğin zaman... o şey beni neredeyse inciteceği zaman olduğu gibi."
Roland hatırlayarak bir süre sessiz kaldı. Taş çemberin içinde hapsol-muş bir tür ifrit vardı. Jake Chambers'ı ölümüne becermeye niyetli bir ifrit. Sonunda Roland, onu konuşturmuştu. İfrit ise onu cezalandırmak için Susan Delgado'nun hayalini göndermişti.
"Roland?" Jake, ona endişeyle bakıyordu.
"Endişelenmene gerek yok, Jake. Düşündüğün şeye (bilinç değişimine veya algı artımına) yol açan mantarlar var, ama çörek-topları öyle değil. Bunlara zararsız meyveler gözüyle bakabilirsin. Rüyalarınız fazlaca canlı olursa kendinize rüya gördüğünüzü hatırlatın yeter."
Eddie bunun çok tuhaf bir konuşma olduğunu düşündü. Öncelikle, akıl sağlıkları için bu kadar hassas davranmak Roland'a göre değildi. Kelimeleri cömertçe harcamak da öyle.
Yeniden başladı ve o da bunu biliyor, diye düşündü Eddie. Zaman sadece bir mola vermişti, şimdi ilerlemeye devam ediyor. Oyun tekrar başladı
"Nöbet tutacak mıyız, Roland?" diye sordu Eddie.
"Bence gerek yok," dedi Silahşor ve kendine bir sigara sarmaya koyuldu.
"Tehlikeli olduklarını sanmıyorsun, değil mi?" dedi Susannah gözlerini ağaçların genel bir karanlık içinde kaybolmaya yüz tuttuğu ormana doğru çevirerek. Daha önce fark ettikleri turuncu pırıltı artık yoktu ama onları takip eden insanların hâlâ orada olduğu kesindi. Susannah, onları hissedebiliyordu. Oy'a dönüp onun da aynı yöne doğru baktığını görünce hiç şaşırmadı.
"Bırakalım bunu onlar düşünsün," dedi Roland.
"Bu da ne demek oluyor?" diye sordu Eddie, ama Roland daha fazlasını söylemeye niyetli değildi. Bir parça geyik derisini yuvarlayarak ensesinin altına yerleştirdi ve yola uzandı. Karanlık göğe bakarak sigarasını tüttürmeye başladı.
Sonra, Roland'ın ka-tet'i uyudu. Bir nöbetçi bırakmamışlardı. Rahatsız edilmediler.

5
Rüyalar, aslında gerçekten rüya değillerdi. O gece gerçek anlamda orada olmayan Susannah dışında hepsi bunun farkındaydı.
Tanrım, tekrar New York'tayım, diye düşündü Eddie. Ve bu rüya değildi. New York'tayım. Bu gerçekten oluyor.
Öyleydi. New York'taydı. İkinci Cadde'de.
Tam o sırada Jake ve Oy, Elli Dördüncü Sokak'm köşesinden döndü. "Hey Eddie," dedi Jake sırıtarak. "Eve hoş geldin."
Oyun tekrar başladı, diye düşündü Eddie. Tekrar başladı.

İKİNCİ BOLUM NEW YORK KEŞMEKEŞİ

1
Jake zifiri karanlığa bakarak uykuya daldı; o gece hava bulutluydu, ne ay görünüyordu, ne yıldızlar. Uykuya dalarken korkuyla anımsadığı o tanıdık düşme hissini duydu: sözde normal bir çocuk olduğu önceki hayatında düştüğü rüyaları çok sık, özellikle de sınavları yaklaştığında görürdü ama bu rüyalar vahşi bir şekilde Orta-Dünya'da tekrar doğduğundan beri ortaya çıkmıyordu.
Sonra düşme hissi onu terk etti. Bir anlamda fazla güzel olan hafif bir çınlama duydu: üç notadan sonra insan durmasını istiyordu, bir düzine notanın ardındansa durmazsa öleceğini hissediyordu. Her çınlama kemiklerini titretiyor gibiydi. Havai müziği gibi, değil mi, diye düşündü. Aslında bu çınlamanın inceciğin uğursuz vızıltısıyla hiçbir ilgisi yoktu. Yine de bir şekilde akla aynı şeyleri getiriyorlardı.
Aynı.

Sonra, tam daha fazla tahammül edemeyeceğini düşündüğü sırada korkunç güzellikteki çınlama sona erdi. Kapalı gözlerinin ardındaki karanlık, aniden parlak kırmızıya döndü.
Gözlerini ihtiyatla açınca kuvvetli bir gün ışığıyla karşılaştı.
Ve bakakaldı.
New York'taydı.
Gün ışığı altında sapsarı parlayan taksiler hızla yanından geçiyordu. Kulaklık takmış walkman dinleyen ve 'ça-da-ba, ça-da-bum,' diye ritim tutan genç bir zenci, yaylanarak yürüyüp Jake'in yanından geçti. Bir delgi aletinin sesi, Jake'in kulak zarlarını dövüyordu. Çimento blokları, karşılıklı sıralanmış binalardan yankılanan bir gürültüyle bir kamyonun arkasına dolduruluyordu. Jake, Orta-Dünya'nın yoğun sessizliklerine farkında olmadan alışmıştı. Ama artık farkındaydı. Ve o sükûneti seviyordu. Yine de bu gürültüyle kargaşanın kendine has çekici bir tarafı vardı ve Jake bunu inkâr etmiyordu. New York keşmekeşine geri dönmüştü. Dudaklarının bir sırıtışla gerildiğini hissetti.
"Ake! Ake!" dedi alçak, korkulu bir ses.
Jake aşağı bakınca Oy'un kuyruğunu çevresine dolamış halde kaldı-nmın üzerinde oturmakta olduğunu gördü. Hantal Billy'nin ayaklarında minik kırmızı botlar yoktu ve Jake de kırmızı mokasenler giymiyordu (Tanrı'ya şükür) ama bu, pembe küre içinde Roland'ın Gilead'ına yaptıkları ziyarete çok benziyordu. Pek çok soruna ve kedere yol açan pembe küre içinde.
Bu kez küre yoktu... sadece uyumuştu. Ama bu bir rüya değildi. Gördüğü tüm rüyalardan daha yoğun, daha somuttu. Ayrıca...
Ayrıca insanlar Kansas City Blues adında bir barın solunda duran Jake ve Oy'un çevresinden dolaşıyordu. Jake bunu düşünürken bir kadın, siyah eteğini dizlerinin üzerine kaldırarak Oy'un üzerinden atladı. Meşgul ifadeli yüzünde (Ben kendi işine bakan bir başka New York'luyum işte, "U yüzden benimle uğraşma, diyordu o ifade Jake'e) hiçbir değişim olmamıştı.
Bizi görmüyorlar ama bir şekilde hissediyorlar. Ve bizi hissetmeleri, gerekten burada olduğumuz anlamına gelir.
Akla gelen ilk soru, 'neden'di. Jake bunu bir süre düşündükten son-a üzerinde durmamaya karar verdi. İçinde, cevabın kendiliğinden geleceğine dair bir his vardı. Bu arada hazır oradayken New York'un tadi^ çıkarmaması için hiçbir sebep yoktu.
"Gel, Oy," diyerek köşeyi döndü. Şehre alışık olmayan Hantal Billy Jake'e öylesine yakın yürüyordu ki çocuk hayvanın nefesini ayak bileğin. de hissedebiliyordu.
İkinci Cadde, diye düşündü. Ardından: Aman Tanrım...
Düşüncesini tamamlamadan Eddie Dean'in Barcelona valiz mağazası-nın önünde şaşkın bir halde durmakta olduğunu gördü. Yıpranmış kot pan. tolonu, geyik derisinden gömleği ve mokasenleriyle oraya ait olmadığı açıt ça görülüyordu. Uzun saçları temizdi, ama uzun zamandır berber elinin dokunmadığı belli oluyordu. Jake kendisinin de ondan pek farklı görünmüyor olduğunu düşündü; onun da üzerinde geyik derisinden bir gömlek ve önce Brooklyn'e, sonra Dutch Hill'e ve bir başka dünyaya gitmek üzere evden ayrıldığı gün giydiği Dockers pantolondan kalanlar vardı.
Kimsenin bizi görememesi iyi, diye düşündü Jake, ama sonra bunun doğru olmadığına karar verdi. İnsanlar onları görüyor olsaydı verecekleri bozukluklarla öğleden önce köşeyi dönerlerdi. Bu fikir onu gülümsetti. "Hey, Eddie," dedi. "Evine hoş geldin."
Sersemlemiş görünen Eddie başını salladı. "Bakıyorum arkadaşını da getirmişsin."
Jake uzanıp Oy'u sevgiyle okşadı. "O bir nevi benim American Express kartım. Onsuz eve gitmem."
Jake tam devam edecekti ki (kendini çok zeki, heyecanlı hissediyordu, söyleyecek pek çok ilginç şeyi var gibiydi) biri köşeyi döndü, onlara bakmadan yanlarından geçti (herkesin yaptığı gibi) ve her şeyi değiştirdi. Üzerinde Jake'inkine benzeyen bir Dockers olan bir çocuktu. Benziyordu çünkü Jake'indi zaten. O an üzerinde olan değildi ama onundu işte. Ayakkabıları da öyle. Jake'in Dutch Hill'de kaybettiği ayakkabılardı. Dünyalar arasındaki kapının bekçisi Sıva Adam ayağından çekip almıştı.
Yanlarından geçen çocuk John Chambers'dı, oydu. Ama bu Jake çok daha masum, yumuşak ve acı verecek kadar da genç görünüyordu. Nasi hayatta kalabildin, diye sordu eski kendisine. Aklını kaçırmanın, evden kaçmanın ve Brooklyn'deki o korkunç evin yarattığı zihinsel baskıya rudayandın? Tüm bunlar bir yana, Bekçi'den nasıl kurtuldun? Göründüğünden daha çetin ceviz olmalısın.
Eddie'nin yüzünde öyle komik bir ifade belirdi ki Jake kendini gülmekten alamadı. Çizgi romanlardaki aynı anda iki ayrı yöne bakmaya çalışan tiplere benziyordu. Aşağı bakınca Oy'un yüzünde de benzer bir ifade olduğunu gördü. Bu, her nasılsa durumu daha da komikleştiriyordu.
"Neler oluyor?" diye sordu Eddie.
"Anında tekrar gösterim," dedi Jake kahkahalarla gülerek. Kahkahası kulağa budalaca geliyordu ama aldırmıyordu. Kendini budala gibi hissediyordu. "Roland'ı Gilead'm Büyük Salon'unda izlediğimiz zaman gibi ama bu New York ve tarih de 31 Mayıs 1977! Evden kaçtığım gün. Anında gösterim, ahbap!"
"Gösterim...?" diye söze başladı Eddie, ama Jake ona devam etme fırsatı vermedi. Bir başka şeyi fark etmiş ve donakalmıştı. Aslında donakalmak kelimesi olanı tam anlamıyla ifade etmiyordu. Kendini, kumsalda dev bir dalganın altında kalıp ezilmiş gibi hissediyordu. Yüzü öylesine parladı ki Eddie bir adım geriledi.
"Gül!" diye fısıldadı. Kendini daha yüksek sesle konuşamayacak kadar güçsüz hissediyordu. Boğazı, bir avuç kum yutmuş gibi kupkuruydu. "Eddie, gül!"

"Ne olmuş ona?"
"Bu onu gördüğüm gün!" Uzanıp titreyen eliyle Eddie'nin koluna dokundu. "Önce kitapçıya... ardından boş arsaya gidiyorum. Galiba eskiden bir şarküteri varmış..."
Eddie başını sallıyordu. O da heyecanlanmaya başlamıştı. "Tom ve Jerry'nin Artistik Şarküteri'si. İkinci Cadde ve Kırk Altıncı Sokak'ın köşesi..."
"Şarküteri artık yok ama gül orada! Caddede yürüyen ben onu göre-KK biz de görebiliriz!"
Bunun üzerine Eddie'nin gözleri parladı. "Gel o halde," dedi. "Seni kaybetmesek iyi olur. Yani onu. Her kimse."
"Merak etme," dedi Jake. "Nereye gittiğini biliyorum."

2
Önlerindeki Jake (New York Jake, 1977 baharının Jake'i) önüne Çl. kan her şeyi inceleyerek, yavaşça yürüyor, her anını değerlendirmeye ça. lıştığı belli oluyordu. Orta-Dünya'lı Jake çocuğun o an ne hissettiğini çok iyi biliyordu: kafasının içindeki tartışan seslerin
(öldüm!) (ölmedim!)
sonunda kesilmesiyle duyduğu rahatlamaydı. Tahta çitin önünde bir Mark Cross kalemle oyun oynayan iki işadamının olduğu yerdeydi. Ve elbette Piper Okulu'ıdan ve Bayan Avery'nin İngilizce dersi için hazırladığı son kompozisyonun çılgınlığından kaçışın da etkisi vardı. Öğretmeninin daha sonra ödevi için ona A+ vermesi bu gerçeği değiştirmemiş, sadece kendisi olmadığını kanıtlamıştı; bütün dünya çıldırıyor, on dokuzlaşıyordu.
Tüm onların altından (kısa süreliğine de olsa) kurtulmak harika olmuştu. Elbette günün her anını değerlendirmeye çalışacaktı.
Ama o günde bir gariplik vardı, diye düşündü Jake -kendisinin peşinden yürüyen Jake. O günle ilgili bir şey... Etrafına bakındı ama ne olduğunu çıkaramadı. Mayıs sonlarıydı, güneş pırıl pırıl parlıyordu, İkinci Cadde kalabalıktı, pek çok taksi vardı, ara sıra siyah bir limuzin görülüyordu; bunlarda hiçbir gariplik yoktu.
Ama vardı.
Her şey garipti.

3
Eddie, çocuğun kolunu çekiştirdiğini hissetti. "Burada ne gariplik var?" diye sordu Jake.
Eddie etrafına bakındı. Biraz uyum sorunu yaşıyordu (bu New York onun zamanından daha önceydi) ama Jake'in ne kastettiğini anlıyordu. Bir tuhaflık vardı.
Bir gölgesi olmayacağından neredeyse emin bir şekilde kaldırıma baktı. Hikayelerdeki, on dokuz masaldaki çocuklar gibi gölgelerini kaybetmişlerdi. Ya da belki daha yeni bir şeydi; Aslan, Cadı ve Gardırop veya Peter Pan? Modern On Dokuzlar denebilecek bir hikâye?
Fark etmiyordu. Zira gölgeleri vardı.
Ama olmamalıydılar, diye düşündü Eddie. Bu karanlıkta gölgelerimizi görememememiz gerekir.
Aptalca bir fikirdi. Karanlık değildi ki. Tanrı aşkına, daha sabahtı, parlak bir mayıs sabahıydı. Geçen arabaların krom aksamından ve İkinci Cad-de'nin doğu yakasındaki mağazaların vitrin camlarından yansıyan gün ışığı, insanın gözlerini kısmasına sebep olacak kadar parlaktı. Yine de Eddie'ye karanlıkmış gibi geliyordu. Sanki tüm gördükleri kırılgan bir yüzeyden ibaretti. Bir sahnenin gerisindeki perde gibi. Ve sahne, New York'tu.
Evet, onun gibi bir şeydi. Ama bu perdenin ardında kulis veya çalışma alanı yoktu. Sadece soluk kesen yoğun bir karanlık vardı. Roland'ın Kule'sinin yerle bir olduğu sonsuz bir ölü evren.
Lütfen yanılıyor olayım, diye düşündü Eddie. Lütfen bu sadece bir tür kültür şoku veya bildik korkular olsun.
Ama öyle olduğunu sanmıyordu.
"Buraya nasıl geldik?" diye sordu Jake'e. "Kapı yoktu..." Sesi hafifledi, sonra umutla sordu. "Belki gerçekten bir rüyadır?"
"Hayır," dedi Jake. "Pembe kürede yaptığımız yolculuğa benziyor. Ama bu kez küre yok." Ani bir fikirle sarsıldı. "Müzik duydun mu? Çınlama? Tam buraya gelmeden önce?"
Eddie başını salladı. "Boğucuydu. Gözlerimi yaşarttı."
"Evet," dedi Jake. "Kesinlikle."
Oy bir yangın musluğunu kokladı. Küçük dostları tek bacağını kaldı-nP kalabalık mesaj panosuna kendi notunu bırakırken Eddie ve Jake du-mP bekledi. Önlerinde diğer Jake (Yetmiş Yedi'deki Çocuk) hâlâ yavaş adımlarla yürüyor, etrafını inceliyordu. Eddie, çocuğun Michigan'dan gelmiş bir turiste benzediğini düşündü. Başını kaldırıp gökdelenlere bile akıyordu. Eddie, New York Kinizm Kurulu'nun bunu yaparken yakalanan insanların Bloomingdale'in kartını aldığı fikrine kapıldı. Ama şikâyet ediyor değildi, bu şekilde çocuğu izlemek daha kolaydı.
Eddie tam bunu düşünürken Yetmiş Yedi'deki Çocuk kayboldu.
"Nereye gittin? Tanrım, nereye kayboldun?"
"Sakin ol," dedi Jake. (Ayaklarının dibindeki Oy yankıladı, "Ol!") Çocuk sırıtıyordu. "Kitapçıya girdim. Adı... şey... Manhattan Zihin Lokantası."
"Çuf-Çuf Charlie ve bilmece kitabını aldığın yer mi?"
"Evet."

Eddie, Jake'in yüzündeki şaşkın, büyülenmiş gülümsemeye bayılıyordu. Sanki çocuğun yüzünü aydınlatıyordu.
"Dükkânın sahibinin ismini söylediğimde Roland ne kadar heyecanlanmıştı, hatırlıyor musun?"
Hatırlıyordu. Manhattan Zihin Lokantası'nın sahibinin ismi Calvin Tower'di.
"Çabuk ol," dedi Jake. "İzlemek istiyorum."
İkilemesine gerek yoktu. Eddie de izlemek istiyordu.

4
Jake, kitapçının kapısının eşiğinde durdu. Gülümsemesi tamamıyla silinmese bile hafifledi.
"Ne oldu?" diye sordu Eddie. "Sorun nedir?"
"Bilmiyorum. Değişik bir şey var galiba. Sadece... belki buraya gelişimden beri çok fazla şey yaşandığı için..."
Vitrindeki kara tahtaya bakıyordu. Eddie bunun kitap satmak için çok zekice bir yöntem olduğunu düşünmüştü. Küçük lokantaların girişinde veya balık pazarlarında görülebilecek türde bir tahtaydı.
GÜNÜN SPESİYALİTELERİ
Mississippi'den! Yağda kızarmış William Faulkner
Pazar Fiyatına İndirimli Ciltli Kitaplar
Taze Kütüphane Kitapları - Her biri 75c
Maine'den! Soğutulmuş Stephen King ' Pazar Fiyatına İndirimli Ciltli Kitaplar Kitap Kulübü Fırsatları Tanesi 75c'e Ciltsizler
California'dan! Kaynamış Raymond Chandler
Pazar Fiyatına İndirimli Ciltli Kitaplar
7 Ciltsiz Kitap 5 dolar
Tahtanın gerisine bakan Eddie diğer Jake'in (yanık tenli olmayan ve gözlerinde keskin bir bakış bulunmayan) alçak bir masanın önünde durduğunu gördü. Çocuk kitaplarına bakıyordu. Muhtemelen aralarında On Dokuz Masal ve Modern On Dokuz da vardı.
Kes şunu, dedi kendi kendine. Bunu saplantı haline getiriyorsun ve sen de bunun farkındasın.
Belki, ama Yetmiş Yedi'deki Jake, hayatlarını değiştirecek (ve muhtemelen kurtaracak) bir seçim yapmak üzereydi. On dokuz rakamı için daha sonra endişelenirdi. Hatta becerebilirse hiç endişelenmezdi.
"Gel," dedi Jake'e. "İçeri girelim."
Çocuk isteksiz görünüyordu.
"Sorun ne?" diye sordu Eddie. "Endişelendiğin buysa Tower bizi göremez."
"Tower göremeyebilir," dedi Jake. "Ama ya o görebiliyorsa?" Diğer Jake'i, henüz Bıçakçı, Tik Tak Adam ve Nehir Geçidi'nin yaşlı insanlarıyla tanışmamış çocuğu gösterdi. Henüz Mono Blaine'i ve Cöos'lu Rhea'yı da tanımıyordu. Jake, Eddie'ye merakla bakıyordu. "Ya kendimi görebilirsem?"
Eddie bunun mümkün olabileceğini düşündü. Kahretsin, her şey mümkün olabilirdi. Ama bu, içindeki hissi değiştirmiyordu. "Bence içeri girmemiz gerekiyor, Jake."
"Evet..." dedi Jake içini çekerek. "Biliyorum."

5
İçeri girdiler, kimse onları görmedi ve Eddie, çocuğun baktığı masada yirmi bir kitap olduğunu görünce rahatladı. Ama elbette Jake seçtiği iki kj. tabı alınca (Çuf-Çuf Charlie ve bilmece kitabı) geride on dokuz tane kalacaktı.
"Bir şey bulabildin mi, evlat?" diye sordu yumuşak bir ses. Yakası açık beyaz bir gömlek giymiş, şişman bir adamdı. Arkasındaki eski tezgâhın gerisinde üç yaşlı adam kahve içip kurabiye yiyordu. Mermer tezgâhın üzerinde bir satranç takımı vardı. Oyun yarım kalmıştı.
"En arkada oturan adam Aaron Deepneau," diye fısıldadı Jake. "Bana Samson nakkındaki bilmeceyi açıklayacak."
"Şşş!" dedi Eddie. Calvin Tower ve Yetmiş Yedi'deki Jake arasında geçen konuşmayı dinlemek istiyordu. Birdenbire çok önemli görünmüştü... ama içerisi neden bu kadar karanlıktı?
Ama karanlık değil. Caddenin doğusu günün bu saatinde epey güne\ alır. Kapı açık, içerisi aydınlık. Karanlık olduğunu nereden çıkardın?
Çünkü bir anlamda öyleydi. Gün ışığı (gün ışığının tersi) durumu daha da beter ediyordu. Karanlığı göremiyor olduğu gerçeği çok daha kötüydü... ve Eddie bir şeyi fark etmişti: bu insanlar tehlikedeydi. Tower, Deepneau, Yetmiş Yedi'deki çocuk. Muhtemelen kendisi, Orta-Dünyalı Jake ve Oy da öyle.
Hepsi.

6
Jake diğer (daha genç) Jake'in gözlerinin şaşkınlıkla irileşmesini ve dükkânın sahibinden bir adım gerileyerek uzaklaşmasını izledi. Çünkü isminin Tower olduğunu öğreniyorum, diye düşündü Jake. Beni şaşırtan o. Ama sebebi Roland'ın Kale'si değil, (henüz ondan haberim yoktu) ödevimin son sayfasına koyduğum resim.
Son sayfaya Pisa Kulesi'nin bir fotoğrafını yapıştırmış, sonra da siyah pastel boyayla baştan aşağı karalamıştı.
Tower, ona ismini sordu, Yetmiş Yedi'deki Çocuk cevap verdi ve kısa bir süre sohbet ettiler. Tatlı bir sohbetti. Çocuklara hoşgörü gösteren erişkinlerin çocuklarla yaptığı sohbet türünden bir şeydi.

"İyi isim, evlat," diyordu Tower.
"Kovboy romanlarındaki gezgin kahramanların ismine benziyor. Wayne D. Overholser'ın yazdıklarından biri mesela..."
Jake eski haline bir adım daha yaklaştı (bir parçası, tüm bu olanların Saturday Night Live programında harika bir skeç olabileceğini söylüyordu) ve gözleri hafifçe irileşti. "Eddie!" Hâlâ fısıldıyordu. Oysa kitapçıdaki insanların onları duyamayacağını...
Ama belki bir şekilde duyuyorlardı. Elli Dördüncü Sokak'taki kadını hatırladı; eteğini kaldırıp Oy'un üzerinden atlamıştı. Şimdi de Calvin To-wer'in bakışları, diğer Jake'e dönmeden önce bir anlığına üzerlerine çevrilmişti.
"Gereksiz ilgi çekmesek iyi olur," diye mırıldandı Eddie kulağının dibinde.
"Biliyorum," dedi Jake. "Ama Çuf-Çuf Charlie'ye bak Eddie!"
Eddie baktı ve bir an için hiçbir şey görmedi... Charlie hariç elbette: farlardan oluşan gözleri ve insanı huzursuz eden sıntışıyla Charlie. Sonra Eddie'nin kaşları yükseldi.
"Çuf-Çuf Charlie'yi Beryl Evans adında bir kadının yazdığını sanıyordum," diye fısıldadı.
Jake başını salladı. "Ben de öyle."
"O halde bu..." Eddie tekrar baktı. "...Claudia y Inez Bachman kim?"
"Hiçbir fikrim yok," dedi Jake. "Adını ilk kez duyuyorum."

7
Tezgâhın arkasındaki yaşlı adamlardan biri sarsak adımlarla onlara doğru yürüdü. Eddie ve Jake oradan biraz uzaklaştı. Eddie o sırada aniden ürperdi. Jake'in yüzü kâğıt gibi olmuştu ve Oy, alçak sesle korkuyla mliyordu. Burada bir terslik olduğu muhakkaktı. Bir anlamda gölgelerini kaybetmişlerdi. Eddie sadece nasıl olduğunu bilmiyordu.
Yetmiş Yedi'deki Çocuk cüzdanını çıkarmış, aldığı iki kitabın para-sim ödüyordu. Keyifli, kısa bir konuşma ve gülüşmelerin ardından kapıya yöneldi. Eddie, çocuğun arkasından gitmeye yeltenmişti ki, Orta-Dünyah Jake kolunu sıkıca kavradı. "Hayır, henüz değil. Geri geliyorum."
"Umurumda değil, buradan çıksak iyi olacak. Kaldırımda bekleye. lim," dedi Eddie.
Jake dudağını kemirerek bunu bir süre düşündü ve sonunda başım salladı. Kapıya yöneldiler ve diğer Jake içeri girerken yana çekildiler. Bil-meçe kitabı açıktı. Calvin Tower satranç takımının başına dönmüştü. Yüzünde sıcak bir gülümsemeyle çocuğa döndü.
"Kahve konusunda fikrini mi değiştirdin, batının hızlı kahramanı?"
"Hayır, size sormak istediğini..."
"Bu, Samson'ın bilmecesiyle ilgili bölüm," dedi Orta-Dünyalı Jake. "Fazla bir önemi olduğunu sanmıyorum. Ama Deepneau denen adam çok güzel bir şarkı söylüyor. Belki dinlemek istersin."
"Almayayım," dedi Eddie. "Haydi."

Dışarı çıktılar. İkinci Cadde'de hâlâ bir yanlışlık hissi vardı (sahnenin gerisindeki, hatta gökyüzünün gerisindeki sonsuz karanlık hissi) ama yine de Manhattan Zihin Lokantası'ndan iyiydi. En azından dışarıda temiz hava vardı.
"Bak ne diyeceğim," dedi Jake. "Haydi hemen İkinci Cadde'yle Kırk Altıncı Sokak'ın kesiştiği yere gidelim." Başını Aaron Deepneau'nun şarkısını dinleyen diğer Jake'e doğru salladı. "Ben bize yetişirim."
Eddie bir süre düşündükten sonra başını iki yana salladı.
Jake'in suratı biraz asıldı. "Gülü görmek istemiyor musun?"
"Hem de nasıl," dedi Eddie. "Görmeye can atıyorum."
"Öyleyse..."
"Buradaki işimizin henüz bitmediğini hissediyorum. Sebebini bilmiyorum ama öyle."
Jake (Yetmiş Yedi'deki) tekrar içeri girdiği sırada kapıyı aralık bırakmıştı. Eddie içeri girdi. Aaron Deepneau, Jake'e daha sonra Mono Blaine karşısında şanslarını deneyecekleri bir bilmece soruyordu: ilerleyen ama yürümeyen, ağzı olan ama konuşmayan şey nedir? Bu arada Orta-Dünyalı Ja- dikkatini tekrar vitrindeki kara tahtaya çevirmişti (Yağda Kızarmış Willi-paulkner, Kaynamış Raymond Chandler). Yüzünde şüphe ve endişe dolu bir ifade belirdi.
"Bu tahtadakiler de değişik," dedi.
"Nasıl?"
"Hatırlamıyorum."
"Önemli bir şey mi?"
Jake, ona döndü. Kalın kaşlarının altındaki gözlerinde büyülenmiş gibi bir bakış vardı. "Bilmiyorum. Bu da bir başka bilmece. Bilmecelerden nefret ediyorum!"
Eddie, çocuk için üzüldü. Beryl ne zaman Beryl değildir? "Claudia olduğu zaman," dedi.
"Ne?"
"Boş ver. Çekilsen iyi olur Jake, yoksa kendinle çarpışacaksın."
Jake yaklaşmakta olan John Chambers'a şaşırarak baktıktan sonra Eddie'nin söylediğini yaptı. Yetmiş Yedi'deki Çocuk, sol eline aldığı yeni kitaplarıyla İkinci Cadde'den aşağı yürümeye başladığında Orta-Dünyalı Jake, Eddie'ye bitkince gülümsedi. "Bir şeyi çok iyi hatırlıyorum," dedi. "Kitapçıdan ayrılırken buraya bir daha asla gelmeyeceğimden emindim. Ama geldim."

"İnsandan çok hayaletlere benzediğimiz göz önüne alınırsa bunun tartışmaya açık olduğunu söyleyebilirim." Eddie, Jake'in ensesini dostça sıvazladı. "Ve önemli bir noktayı unutmuş olsan bile Roland hatırlamana yardım edebilir. O konuda üstüne yoktur."
Bunun üzerine Jake rahatlayarak sırıttı. Silahşor'un diğer insanların hatırlamasını sağlamakta gerçekten çok becerikli olduğunu kişisel deneyimlerinden biliyordu. Roland'ın dostu Alain diğer zihinlere dokunmakta ondan daha iyi, Cuthbert de fca-tef'lerinin espri anlayışı en fazla gelişmiş üyesi olabilirdi ama Roland, aradan geçen yıllarda müthiş bir hipnozcu °lup çıkmıştı. Las Vegas'ta bir servet kazanabilirdi.
"Artık beni takip edebilir miyiz?" diye sordu Jake. "Güle bakabilir miyiz?" İkinci Cadde'nin (aynı anda hem aydınlık, hem karanlık olan cadde) üst ve alt kısmına mutsuzlukla karışık tereddütle baktı. "Orada her şey daha iyidir. Gül her şeyi iyileştirir."
Eddie tam, "Olur," diyecekti ki koyu gri bir Lincoln, Calvin Tower'ir, dükkânının önünde durdu. Hiç duraksamadan sarı kaldırımın üzerindeki yangın musluğunun önüne park etti. Ön kapılar açıldı. Eddie direksiyo. nun arkasından çıkan kişiyi görünce Jake'in omzunu sıkıca kavradı.
"Ayy!" dedi Jake. "Acıyor, ahbap!"
Eddie hiç aldırmadı. Hatta parmaklarının baskısı daha da arttı.
"Tanrım," diye fısıldadı Eddie. "Ulu Tanrım, nedir bu? Neler olu-yor?"

8
Eddie'nin yüzü, Jake'in gözleri önünde bir anda kül gibi oldu. Gözleri yuvalarından fırlamıştı. Jake pençe gibi yapışmış eli omzundan pek de zahmetsiz sayılmayacak şekilde çekip aldı. Eddie bir şeyi işaret edecek oldu ama yeterince kuvveti yok gibiydi. Kolu tekrar yan tarafına düştü.
Lincoln'ün yolcu tarafından çıkan adam kaldırıma doğru yürürken direksiyonun başından kalkan adam arka kapıyı açtı. Hareketleri, Jake'e bile daha önceden çalışılmış gibi gelmişti. Neredeyse dans adımları gibi. Arka koltuktan inen adamın üzerinde pahalı bir takım elbise vardı, ama bu adamın tıknaz, göbekli, kır teller karışmış siyah saçlı, ufak tefek biri olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Takım elbisesinin omuzlarına bakılırsa siyah saçlarının kepekli olduğu söylenebilirdi.
Jake'e gün daha da kararmış gibi geldi. Güneşin bir bulutun ardında kalıp kalmadığını görmek için başını kaldırdı. Bulut yoktu. Ama güneşin çevresinde, şaşkın bir gözün çevresindeki rimele benzeyen kara bir halka vardı.
Yarım blok ileride, kendisinin 1977 versiyonu bir restoranın camından içeri bakıyordu. Jake, ismini hatırlayabiliyordu: Chew Chew Mama's. Onun biraz ötesinde Tower of Power Plakçılık vardı. Jake, orayı gördüğünde bugün Tower'da ucuzluk var, diye düşündüğünü hatırlıyordu. 1977 ki Jake arkasına dönüp bakmış olsaydı gri arabayı görebilirdi... ama irınarmşti- Yetmiş Yedi'deki Çocuk'un aklı gelecekteydi. "Bu Balazar," dedi Eddie.
"Ne?"
Eddie, Sulka kravatını düzeltmek için duraksayan tıknaz adamı işaret etti. Diğer ikisi, adamın iki yanında koruyucu pozlarda duruyordu.
"Enrico Balazar. Çok daha genç görünüyor elbette. Tanrım, neredeyse orta yaşlı!"
"1977'deyiz," diye hatırlattı Jake. Sonra jeton düştü. "Bu Roland ile öldürdüğünüz adam mı?" Eddie, Jake'e 1987'de Balazar'm kulübünde olanları mide bulandırıcı kısımlarını çıkararak anlatmıştı. Örneğin Kevin Blake'in, Eddie ve Roland'ı geniş alana çıkarmak için Eddie'nin ağabeyinin kafasını havaya fırlattığı kısım. Henry Dean, muhteşem bilge ve yüce keş.
"Evet," dedi Eddie. "Roland ile öldürdüğümüz herif. Arabayı kullanan da Jack Andolini. İnsanlar onun için Yaşlı Ucube derdi ama yüzüne karşı değil elbette. Kurşunlar uçuşmaya başlamadan hemen önce kapılardan birinden benimle birlikte geçmişti."
"Roland, onu da öldürdü, değil mi?"
Eddie başını salladı. Jack Andolini'nin kör ve suratından mahrum bir halde kumsaldaki ıstanavarların keskin pençeleri arasında öldüğünü açıklamaya çalışmaktan daha kolaydı.
"Diğer koruma ise George Biondi. Koca Burun. Onu ben öldürdüm. Öldüreceğim. Bundan on yıl sonra." Eddie her an bayılıverecekmiş gibi görünüyordu.
"İyi misin, Eddie?"
"Sanırım. Galiba iyi olmaya mecburum." Kitapçının kapısından uzaklaşmışlardı. Oy hâlâ Jake'in ayaklarının dibinde duruyordu. Diğer Jake, ikinci Cadde'nin sonunda gözden kayboldu. Şimdi koşuyor olmalıyım, diye düşündü Jake. Belki UPS görevlisinin çantasının üzerinden atlıyorum. Şarküteriye doğru hızla koşuyorum, çünkü orasının Orta-Dünya'ya açılan topı olduğuna inanıyorum. Ona giden kapı.
Balazar, GÜNÜN SPESİYALİTELERİ tahtasının önündeki cama yansıyan görüntüsünü inceledi, kulaklarının üst kısmındaki saçlarını parmak uçlarıyla hafifçe kabarttı, ardından açık kapıdan içeri girdi. Andı ve Biondi, onu takip etti.
"Belalı adamlar," dedi Jake.
"Hem de en belalıları," diye onayladı Eddie.
"Brooklyn'den."
"Eh, evet."
"Neden Brooklyn'li belalı adamlar Manhattan'da bir kitapçıya gelj. yor?"

"Sanırım bu sorunun cevabını öğrenmek üzereyiz. Omzunu incittim mi, Jake?"
"Bir şeyim yok. Ama tekrar içeri girmeyi hiç istemiyorum."
"Ben de öyle. Haydi gidelim."
Manhattan Zihin Lokantası'na geri döndüler.
Oy hâlâ Jake'in ayaklarının dibindeydi ve devamlı inliyordu. Bu sesin Jake'in pek hoşuna gittiği söylenemezdi ama hayvanı anlayabiliyordu. Kitapçıdaki korkunun kokusu neredeyse elle tutulabilecek kadar yoğundu. Satranç tahtasının yanında oturan Aaron Deepneau, Calvin Tower ve bir kitabın ilk basımını arayan kitapsevere pek de benzemeyen yeni gelen adamlara mutsuzca bakıyordu. Tezgâhın yanında duran diğer iki adam, acil bir randevuları olduğunu son anda hatırlamış insanların edasıyla telaşla kahvelerinin son yudumlarını içiyordu.
Korkaklar, diye düşündü Jake hayatında yeni sayılabilecek bir duygu olan küçümsemeyle. Yaslı olmanız sizi biraz maruz gösterir ama korkak olduğunuz gerçeğini değiştirmez.
"Birkaç şeyi konuşacaktık, Bay Tören," diyordu Balazar. Alçak, sakin, mantıklı, aksansız bir sesle konuşuyordu. "Lütfen, ofisinize geçebilirsek..."
"Sizinle konuşacak hiçbir şeyim yok," dedi Tower. Bakışları sürekli Andolini'ye kayıyordu. Jake bunun sebebini bildiğini sanıyordu. Jack An-dolini, bir korku filminden çıkmış baltalı psikopat katil gibi görünüyordu. "On beş temmuzda gelirseniz görüşebiliriz. Bir ihtimal. Yani dördünden konuşabiliriz. Sanırım. İsterseniz." Ne kadar mantıklı konuştuğunu • termek istercesine gülümsedi. "Ama şimdi? Maalesef şimdi konuşma-z için bir sebep göremiyorum. Ve şunu da belirtmek isterim ki adım..."
"Konuyu anlamıyor," dedi Balazar. Andolini'ye ve Koca Burun'a haktr ellerini omuzlarına kaldırdı, sonra indirdi. Yaşadığımız dünyanın nesi var? diyordu hareketi. "Jack? George? Bu adam benden bir çek aldı; hem de üzerindeki rakamda baştaki birin yanında beş sıfır vardı. Ama simdi ne diyor? Konuşacak bir şeyi yokmuş."
"İnanılmaz," dedi Biondi. Andolini hiçbir şey söylemedi. Sadece çamura benzeyen kahverengi gözleriyle nahoş alın çıkıntısının altından, kötü küçük hayvanların inlerinin ağzından baktığı gibi bakıyordu. Jake öyle bir suratla söze fazla gerek kalmadığını düşündü. Sindirmek söz konusuyken tabi.
"Ben seninle konuşmak istiyorum," dedi Balazar. Sabırlı, makul bir sesle konuşuyordu, ama Tower'm yüzüne dikilmiş bakışları deliciydi. "Neden mi? Çünkü yanımda çalışanlarım seninle konuşmamı istiyor. Bu da benim için yeterli bir sebep. Ve ne, biliyor musun? Bence yüz bin dolar hatırına beş dakikanı ayırabilirsin. Değil mi?"
"Yüz bin gitti," dedi Tower kasvetli bir ifadeyle. "Eminim sen ve seni tutan kişi biliyordur."
"Bu beni ilgilendirmez," dedi Balazar. "Niçin ilgilendirsin ki? Ne de olsa para senindi. Beni ilgilendiren, bizi arka tarafa alıp almayacağın. Aksi halde konuşmamızı burada, tüm dünyanın gözü önünde gerçekleştirmek zorunda kalacağız."
Tüm dünya; Aaron Deepneau, bir Hantal Billy ve dükkândakilerin göremediği birkaç eski New York'ludan ibaretti. Deepneau'nun yanındakiler, batan gemiyi terk eden fareler gibi kaçmıştı.
Tower son bir deneme yaptı. "Dükkânla ilgilenecek kimsem yok. Öğle tatili yaklaşıyor ve o saatlerde pek çok insan..."
"Burası günde elli papel bile kazanmıyor," dedi Andolini. "Ve bunu hepimiz biliyoruz, Bay Tören. Eğer büyük bir kazançtan mahrum olacağınızı düşünüyorsanız kasanın başına birkaç dakikalığına onu bırakın."
Jake korkunç bir an için Yaşlı Ucube'nin kastettiği kişinin kendisi olduğunu sandı. Sonra Andolini'nin kendisini değil, Deepneau'yu işaret et«ğini anladı.
Tower (ya da Tören) sonunda pes etti. "Aaron?" diye sordu. "Senij için bir sakıncası var mı?"
"Senin için yoksa benim için de yok," dedi Deepneau. Endişeli görü. nüyordu. "Bu adamlarla konuşmak istediğinden emin misin?"
Biondin, ona baktı. Jake, Deepneau'nun bu bakışlara çok iyi dayan, dığını düşündü. Tuhaf bir şekilde adamla gurur duydu.
"Evet," dedi Tower. "Sorun yok."
"Merak etme, senin yüzünden arka taraftan bekâretini kaybetmeye, cek," dedi Biondi gülerek.
"Sözlerine dikkat et, bir irfan yuvasındasın," dedi Balazar, ama Jake, adamın hafifçe gülümsediğini görmüştü. "Gel, Tören. Kısa bir görüşme olacak."
"Benim adım Tören değil! Resmen değiştirip..."
"Her neyse," dedi Balazar sakinleştirmek istercesine. Hatta Tower'in kolunu nazikçe tuttu. Jake hâlâ tüm bunların... tüm bu melodramın... onun dükkândan ayrılmasından ve yeni kitaplarıyla (en azından onun için yeniydi) yolculuğuna kaldığı yerden devam etmesinden sonra gerçekleştiği fikrine alışmaya çalışıyordu. Her şey onun ardından olmuştu.
"Bir salak her zaman salaktır, değil mi patron?" diye neşeyle sordu Biondi. "Hollandalı işte. Kendine ne derse desin."
"Konuşmanı istersem ne söylemeni istediğimi de söylerim, George," dedi Balazar. "Anlaşıldı mı?"
"Tamam," dedi Biondi. Sonra bunun yeterince hevesli bir karşılık olmadığını düşünmüş olacak ki, "Tabi, elbette!" diye ekledi.
"İyi." Balazar şimdi Tower'i kolundan sıkıca tutmuş, dükkânın arkasına yöneltiyordu. Arka taraf tıka basa kitapla doluydu. Havası, milyonlarca sayfanın bayat kokusuyla ağırlaşmıştı. Üzerinde SADECE PERSONEL yazan kapalı bir kapı vardı. Tower anahtarlarla dolu bir halka çıkardı. Aralarından birini seçerken anahtarlar şmgırdadı.
"Elleri titriyor," diye mırıldandı Jake.
Eddie başını salladı. "Onun yerinde olsam benim de titrerdi."

Tower aradığı anahtarı buldu, kilide soktu ve kapıyı açtı. Ziyaretine gelen üç adama (Brooklyn'li belalı adamlar) bir kez daha baktıktan sonra iceri girdi. Kapı arkalarından kapandı ve Jake, sürgünün itildiğini duydu. Bunu Tower'in yaptığını pek sanmıyordu.
Jake hırsızlığa karşı dükkânın köşesine yerleştirilmiş dışbükey ayna-baktı ve Deepneau'nun kasanın yanındaki telefona uzandığını, bir süre düşündüğünü ve ardından vazgeçtiğini gördü.
"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Eddie'ye.
"Bir şey deneyeceğim," dedi Eddie. "Bir keresinde bir filmde görmüştüm." Kapalı kapının önünde durdu ve Jake'e göz kırptı. "İşte gidiyorum. Umduğum gibi olmaz ve kafamı çarparsam benimle dalga geçmekte serbestsin."
Eddie, Jake, ona daha neden bahsettiğini soramadan kapının içinden geçti. Jake, Eddie'nin gözlerini kapadığını ve ağzının sıkıca kapandığını görmüştü. Sert bir çarpışma bekleyen birinin yüz ifadesiydi.
Ama sert bir çarpışma olmadı. Eddie kapının içinden geçip gitti. Mokasenli ayağı bir an için kapının dışında kaldı, sonra o da kayboldu. Bir el, pütürlü ahşabın üzerinden sürtünüyormuş gibi bir ses duyuldu.
Jake eğilip Oy'u kucağına aldı. "Kapa gözlerini," dedi.
"Lerini," dedi Hantal Billy ama Jake'e taparcasına bakmaya devam etti. Jake kendi gözlerini sıkıca yumdu. Tekrar açtığında Oy'un kendisini taklit ettiğini gördü. Daha fazla beklemeden SADECE PERSONEL yazılı kapının içinden geçti. Bir anlık karanlık oldu ve ahşap kokusu aldı. Kafasının içinde o rahatsız edici çınlamaları duydu. Sonra kendini diğer tarafta buldu.

10
Jake'in umduğundan çok daha geniş bir depodaydılar ve her yer kitap doluydu. Kitapların ağırlığıyla bel vermiş rafların yüksekliği dört buçuk metreyi buluyordu. Rafların arasında daracık, çarpılmış koridorlar vardı. Jake birkaçında küçük havaalanlarındaki portatif tırmanma rampalarına benzeyen merdivenler olduğunu gördü. Kitapların kokusu, ön taraftakilere benziyordu ama çok daha ağır, çok daha boğucuydu. Tepelerinde, sarımsı, titrek bir ışık yayan eski bir lamba vardı. Tower, Balazar Ve adamlarının korkunç gölgeleri sol taraflarındaki duvann üzerine düşmuştu. Tower ziyaretçilerini ofis olarak kullandığı köşeye götürdü. Köşede, üzerinde bir daktilo olan çalışma masası, üç eski dosya dolabı ve evraklarla dolu bir duvar vardı. Duvardaki takvimin mayıs sayfasının üze-rinde, Jake'in tanımadığı, on dokuzuncu yüzyılda yaşayan bir adamın resmi vardı. Kim olduğunu hatırlaması birkaç saniye sürdü... Robert Brow-ning. Jake son ödevinde ondan bir alıntı yapmıştı.
Tower masasının ardındaki sandalyeye oturdu ve anında bu yaptığı-na pişman olmuş göründü. Jake, onu anlayabiliyordu. Diğer üçünün öyle başına dikilmesi hoş olmasa gerekti. Duvardaki gölgeleri, canavarlara benziyordu.
Balazar elini iç cebine soktu ve katlanmış bir kâğıt çıkardı. Kâğıdı açarak Tower'in masasına koydu. "Bunu tanıdın mı?"
Eddie biraz ilerledi. Jake uzanıp kolunu tuttu. "Yaklaşma! Seni hissederler!"
"Umurumda değil," dedi Eddie. "O kâğıdı görmem gerek."
Başka ne yapacağını bilemeyen Jake, onu takip etti. Oy kucağında kıpırdanarak inledi. Jake, onu hafifçe sıkınca Oy şaşkınca baktı. "Kusura bakma dostum," dedi Jake. "Ama sessiz olman gerek."
Acaba 1977'deki Jake boş arsaya ulaşmış mıydı? Arsaya vardığında her nasılsa kayacak ve düşüp bilincini kaybedecekti. Bu gerçekleşmiş miydi? Merak etmenin anlamı yoktu. Eddie haklıydı. Hoşuna gitmese de Jake bunun doğru olduğunu biliyordu: orada değil, burada olmaları ve Balazar'm Calvin Tower'a uzattığı kâğıdı görmeleri gerekiyordu.

11
Eddie, Jack Andolini, "Patron, bu hoşuma gitmiyor. Bir acayiplik var," demeden önce ilk birkaç satırı okuyabilmişti.
Balazar başını salladı. "Bana da öyle geliyor. Burada bizden başka biri var mı, Tören?" Sesi hâlâ sakin ve makuldü ama bakışları her yeri tarıyordu.
"Hayır," dedi Tower. "Şey, dükkânın kedisi Sergio var. Galiba buralarda bir yerlerde ola..."
"Burası dükkân falan değil," dedi Biondi. "Paranı gömdüğün bir çu-Icur Bir kitapçı, ha? Kimi kandırıyorsun, ahbap?"
Kimi olacak, kendisini, diye düşündü Eddie. Kendini kandırıyor.
Sanki bu düşünce onları çağırmış gibi o korkunç çınlamalar tekrar haşladı. Tower'in deposundaki dört adam duymuyordu, ama Jake ve Oy duyuyordu; Eddie bunu yüzlerindeki acı dolu ifadeden anlayabiliyordu. Zaten loş olan depo, aniden daha da karardı.
Geri dönüyoruz, diye düşündü Eddie. Tanrım, geri dönüyoruz! Ama kâğıdı görmeden...
İki adamın da irileşmiş, şaşkın gözlerle etrafına bakmasına aldırış etmeden Andolini ve Balazar'm arasından eğildi. Tek umursadığı, o kâğıt parçasıydı. Biri Balazar'ı önce bu kâğıdı imzalatması (muhtemelen), doğru zaman geldiğinde de Tower/Toren'in suratına doğru sallaması (kesinlikle) için tutmuştu. // Roche, böyle işler için çoğunlukla "centilmenler" dediği birkaç sert adamını gönderirdi. Bununla birlikte bu iş, kişisel ilgisini gerektirecek kadar özel olmalıydı. Eddie sebebini öğrenmek istiyordu.
SÖZLEŞME BELGESİ
İşbu belge, New York Eyaleti sakini, New York Şehri, Manhattan, 46. Sokak ve 2. Cadde'de bulunan, 298 Parsel, Ada No 19'da boş arsa olarak tanımlanan gayrimenkulun sahibi Bay Calvin Tower ile...

Kafasının içinde tekrar çınlamalar duydu ve titredi. Bu kez sesleri daha yüksekti. Gölgeler yoğunlaştı ve deponun duvarlarını kapladı. Ed-die'nin caddedeyken hissettiği karanlık, kendini gösteriyordu. Sürüklenebilirlerdi ve bu iyi olmazdı. İçinde boğulma olasılığı da vardı ve bu daha da beter olurdu elbette. Karanlığın içinde boğulmak gitmenin korkunç bir yoluydu.
Ya o karanlığın içinde bir şeyler de varsa? Bekçi gibi aç yaratıklar?
Var zaten. Bu, Henry'nin sesiydi. Neredeyse iki aydır ilk kez konuşmuştu. Eddie, Henry'nin arkasında durduğunu ve kan çanağına dönmüş gözlerini kırpmadan bakıp, sapsarı, bakımsız dişlerini göstererek boş boş sırıttığını hayal edebiliyordu. Olduğunu biliyorsun. Ama çınlamaları duy. duğunda gitmek zorundasın, biraderim. Bunu sen de biliyorsun.
"Eddie!" diye haykırdı Jake. "Geri geliyor! Duyuyor musun?"
"Kemerimi tut," dedi Eddie. Bakışları, Tower'in tombul elindeki kâ-ğıt üzerinde bir ileri bir geri gidip geliyordu. Balazar, Andolini ve Koca Burun hâlâ etrafına bakıyordu. Biondi tabancasını bile çekmişti.
"Neyini...?"
"Belki birbirimizden ayrılmayız," dedi Eddie. Çınlamalar inlemesine sebep olacak kadar artmıştı. Sözleşmede yazan kelimeler gözlerinin önünde uçuşuyordu. Gözlerini kısarak tekrar okumaya çalıştı:
...gayrimenkulun sahibi Bay Calvin Tower ile New York Eyaleti'nde faaliyet gösteren Sombra Şirketi arasında yapılmış Sözleşme Muka-velesi'dir.
Sombra Şirketi, 15 Temmuz 1976'da Calvin Tower'a makbuz mukabili bu gayrimenkule istinaden iade edilemez 100.000 dolarlık bir ödeme yapmıştır. Buna bağlı olarak Calvin Tower...
15 Temmuz 1976. Daha bir yıl bile olmamıştı.
Eddie karanlığın onları içine aldığını hissetti ve geri kalanını okuyup beynine kazımaya çalıştı. Belki olan biteni anlamasına yetecek kadarını görürdü. Bunu yapabilirse, olanların hepsi için ne anlama geldiğini çözmeye bir adım yaklaşabilirlerdi.
Bu çınlamalar beni çıldırtmazsa. Karanlığın içindeki yaratıklar bizi ye-mezse.
"Eddie!" Jake. Sesine bakılırsa dehşet içindeydi. Eddie, ona aldırmadı.
...Calvin Tower, bugün başlayacak ve 15 Temmuz 1977'de bitecek bir yıllık süre boyunca gayrimenkulu satmamayı, kiralamamayı ve ipotek etmemeyi taahhüt etmektedir. Sombra Şirketi, yukarıda belirtilen gayrimenkulun ilk alım hakkına sahip olacaktır.
Bu süre içinde Calvin Tower, Sombra Şirketi'nin söz konusu gayrimenkul üzerindeki belirtilen ilgisini muhafaza edip koruyacak ve hiçbir şekilde ipotek...
Dahası vardı, ama çınlamalar artık tahammül edilemeyecek bir bo-vuta gelmişti. Eddie kafasının çok yakında patlayacağını düşünmeye başladı. Bir an için bu dünyanın ne kadar inceldiğini anlamış, hatta neredeyse görmüştü. Belki de bütün dünyalar için aynısı geçerliydi. Üzerindeki kot pantolon gibi yıpranıp incelmişlerdi. Anlaşmadan son bir cümle yakaladı: ...bu şartlar yerine getirildiği takdirde gayrimenkulu Sombra veya bir başka şahsa satma hakkına sahip olacaktır. Sonra kelimeler, her şey, kapkara bir girdabın içinde yok oldu. Jake bir eliyle Oy'u, diğeriyle Ed-die'nin kemerini tutuyordu. Oy şimdi şiddetle havlıyor, Eddie ise zihninde Oz Diyarı'na uçan Dorothy'yi görüyordu.
Karanlığın içinde gerçekten de bir şeyler vardı; fosforlu gözlerin ardında belli belirsiz görünen yüzler. Okyanusların derinlikleriyle ilgili filmlerde rastlananlara benzer yaratıklar. Ama filmlerde, okyanus tabanını araştıranlar her zaman çelik dalma tüplerinin içinde olurdu. Oysa o ve Jake...
Çınlamalar, kulaklarının parçalandığı hissini verecek kadar şiddetlendi. Eddie kafasını gece yarısı çalan kilise çanların içine sokmuş gibi hissediyordu. Kendi sesini duymadan çığlık attı. Sonra her şey gitti; Jake, Oy, Orta-Dünya, her şey. Galaksilerin ve yıldızların ötesinde bir yerde süzülüyordu.
Susannah! diye haykırdı. Neredesin, Suze?
Cevap yoktu. Sadece karanlık vardı.
Gelmekte olan yeni bebe dışında hiçbir şeyi umursamıyordu. Yeni be-• doyurulması gerekiyordu. Ziyafet salonu yakındaydı. Önemli olan yegâne şey buydu.
Kendi tarzında en az Detta Walker kadar tehlikeli olan bu yeni ka-, jyjja'ydı. Hiç kimsenin babasının adını taşımıyordu. İsmi, Yüksek pil'de anne anlamına geliyordu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM MIA

1
Bir zamanlar, altmışlarda (dünya ilerlemeden önce) Odetta Holmes adında çok hoş, sosyal, güzel, zengin, genç ve kendine bir erkek (veya bir kız) aramaya hevesli bir kadın vardı. Bu kadın, bedenini hiç farkında olmadan çok daha nahoş bir yaratık olan Detta Walker ile paylaşıyordu. Detta diğer erkekleri veya kızları hiç mi hiç umursamıyordu. Cöos'h Rhea onu görse Detta'yı fark eder ve onu kendisine kız kardeşi kadar yakın görürdü. Gilead'lı Roland, son silahşor, Orta-Dünya'nın diğer tarafında bu bölünmüş kadını kendisiyle birlikte sürüklemiş ve üçüncü bir kadın yaratmıştı. Önceki ikisinden çok daha iyi, çok daha güçlüydü üçüncüsü. Bu, Eddie Dean'in âşık olduğu kadındı. Kadın, onu kocası kabul etmişti, bu yüzden onun soyadını kullanıyordu. Sonraki yılların feminizm tartışmalarını kaçırmış

olduğu için bunu seve seve yapıyordu. Susannah Dean ismini mutluluğun yanı sıra büyük bir gururla taşımıyorsa bunun sebebi, annesinin ona bir düşüşün ardından gururun yok olduğunu öğret-mesiydi.
Şimdi dördüncü bir kadın vardı. Bir başka stres ve değişim anında üçüncüden doğmuştu. Ne Susannah, ne Odetta ne de Detta umurunday-
Uzun, taş koridorlarda ziyafet salonuna doğru yavaş adımlarla yürüdü. Harap olmuş odaların, boş oyukların ve köşelerin, karanlık salonların önünden geçti. Bu eski şatoda bir yerlerde, çok uzun zaman önce akıtılmış kanlarla yıkanmış, eski bir taht vardı. Bazı yerlerde merdivenler, hangi derinliklere uzandığını ancak tanrıların bildiği kemik duvarlı kilise mahzenlerine açılıyordu. Yine de burada hayat vardı; hayat ve zengin yiyecekler. Mia bundan, kalçasının altından uzanan bacaklarından ve onlara sürten çok katlı eteğinin kumaşından olduğu kadar emindi. Zengin yiyecekler. Eski deyişte olduğu gibi, sen ve mahsulün için hayat. Ve şu an ölesiye açtı. Elbette! Ne de olsa iki kişi için yiyordu, değil mi?
Geniş bir merdivene ulaştı. Alçak ama güçlü bir ses duydu: en derin mezarların altında gömülü olan slo-trans makinelerinin güm güm gümle-mesi. Mia onları umursamıyordu. Onları on binlerce yıl önce yapıp çalıştıran Kuzey Merkez Pozitronik, Ltd.'i de öyle. İki kutuplu bilgisayarlar, kapılar, Işınlar veya her şeyin merkezinde duran Kara Kule de onu zerre kadar ilgilendirmiyordu.
Onu tek ilgilendiren, kokulardı. Yoğun, muhteşem kokular havada ona doğru süzülüyordu. Tavuk, et suyu, yağda nar gibi kızarmış domuz eti kokuları ağzını sulandırıyordu. Az pişmiş, kanlı dana etleri, peynir tekerlekleri, kocaman turuncu virgüllere benzeyen devasa karidesler de ziyaretin bir parçasıydı. Lezzetli soslara bulanmış balık filetoları, karışık pilavlar, uzak güneyin meşhur caldo largo yahnisi de diğerlerinin yanında yerini almıştı. Tüm bunlara yüzlerce meyve, binlerce tatlı eklenmişti ve bu daha başlangıçtı! Bunlar sadece aperatiflerdi! Büyük bir ziyafetin i]ı lokmaları!
Mia, geniş merdivenlerden aşağı aceleyle koştu. Eli, tırabzana hafif. çe sürtüyor, terlikli küçük ayakları telaşla hareket ediyordu. Bir keresin. de bir rüya görmüş, rüyasında korkunç bir adam tarafından bir trenin önüne itilmiş ve bacakları kopmuştu. Ama rüyalar aptalca şeylerdi. İşte ayakları oradaydı, bacakları da yerindeydi, değil mi? Evet! Karnındaki bebe de öyle. Karnının doyurulmasını isteyen bebe. Oğlan açtı, kendisi de öyle.

3

Merdivenlerin sonunda yüksek, çift kanatlı bir kapıda son bulan, cilalanmış siyah mermerden, otuz metre uzunluğunda bir koridor vardı, Mia telaşla o tarafa yöneldi. Yansımasının hemen altında ilerlediğini ve mermerin derinliklerinde, sudaki meşaleler gibi parlayan elektrik ışıklarını görebiliyor, ama onu takip etmekte olan ve basamaklardan şık ayakkabılarla değil, yıpranmış çizmelerle inen adamı göremiyordu. Adamın üzerinde, ziyafetlere uyacak gösterişli kıyafetler değil, bir kot pantolon ve mavi pamuklu bir gömlek vardı. Sandalağacından kabzası olan eski bir altıpatlar, sol tarafından sarkıyordu. Kılıfı, ham deriden şeritlerle bağlanmıştı. Adamın derin çizgilerle kaplı, hatları sert yüzü güneşten koyulaş-mıştı. Saçları siyahtı, ama artık tek tük kırlar göze çarpıyordu. En etkileyici yeri gözleriydi. Masmavi gözlerinde sarsılmaz, soğuk bakışlar vardı. Detta Walker hiç kimseden, bu adamdan bile korkmazdı ama bu keskin bakışlardan çekinirdi.
Çift kanatlı kapının hemen önünde bir fuaye vardı. Zemini, kırmızı siyah mermer karolarla döşenmişti. Lambri duvarlarda lordlarla leydile-rin solmuş portreleri asılıydı. Ortada, iç içe geçmiş mermer ve çelikten yapılmış bir heykel vardı. Elindeki altıpatları veya kısa kılıcı başının üzerine kaldırmış bir şövalyeye benziyordu. Yüz hatları belirtilmemiş olmasına rağmen (heykeltıraş yüzü neredeyse dümdüz bırakmıştı) Mia heykelin kim olduğunu, kim olması gerektiğini biliyordu.
"Seni selamlıyorum, Arthur Eld," dedi ve reverans yaptı. "Lütfen al-ak üzere olduğum bu şeyleri kutsa. Bebeme vereceklerimi de. İyi ak-mjar dilerim." Ona dünya üzerindeki günlerinin uzun olmasını dilediğini söyleyemezdi, çünkü dünya üzerindeki günleri (ve türünün çoğu) artık voktu. Onun yerine gülümsemeyle kıvrılan dudaklarına parmağının ucuyla dokundu ve bir öpücük gönderdi. Gereken saygıyı gösterip selamını verdikten sonra ziyafet salonuna girdi.
Kırk metre genişliğinde, yetmiş metre uzunluğunda bir salondu. Her iki tarafına dizilmiş, parlak ışıklar yayan, kristal elektrik meşaleleri vardı. Soğuk sıcak türlü yemekle kaplı demirağacından devasa masanın etrafına yüzlerce sandalye dizilmişti. Her sandalyenin önünde ise kenarında mavi bir peçete bulunan beyaz bir tabak '.ardı. Sandalyeler, önlerindeki tabaklar ve şarap kadehleri boştu ama soğutulmuş şarapla dolu altın sürahiler masa boyunca dizilmişti. Gördükleri tıpkı beklediği, tıpkı hayal ettiği gibiydi. Bu manzarayı daha önce de görmüştü. O ve bebesi ihtiyaç duyduğu sürece görmeye devam edecekti. Nerede olursa olsun, bu şato daima ya-kınındaydı. Rutubet ve çamur kokusu varsa ne olmuştu yani? Masanın altındaki gölgelerden sıçanların ve sansarların sesi geliyorsa ne olmuştu? Masanın üzerindeki her şey lezzetli, taze, mis kokulu ve boldu. Altındaki gölgeler başlarının çaresine bakabilirdi, umurunda değildi. Onu zerre kadar ilgilendirmiyordu.
"İşte, kimsenin kızı olmayan Mia geldi!" dedi yüzlerce çeşit yemek ve meyvenin kokusuyla dolu sessiz salona neşeyle. "Açım ve karnım doyacak! Dahası, bebemi doyuracağım! Buna itirazı olan varsa hemen karşıma çıksın! Birbirimizi şöyle iyice görelim!"
Kimse çıkmadı elbette. Bir zamanlar o salonda yemek yemiş olanlar Çok uzun zaman önce gözlerini bu dünyaya yummuştu. Artık sadece slo-trans makinelerin derinden gelen uykulu gürültüsü (ve Masa Altı Ül-kesi'nin nahoş sakinlerinin tıkırtıları) vardı. Silahşor arkasında, sessizce eliyordu. Bu ilk sefer de değildi. O şato falan görmüyordu ama kadını Sörebiliyordu. Hem de çok iyi görüyordu.

"Sessizlik izin veriyor!" diye bağırdı kadın. Elini, belirginleşmeye, büyümeye başlayan karnının üzerine koymuştu. Sonra bir kahkaha atarak haykırdı: "Öyle ya! İşte Mia ziyafete geliyor! Yedikleri ona ve içinde bjj. yüyen bebeye yarasın! Hem de çok yarasın!"
Ve ziyafete başladı. Ama asla tek bir yerde yemiyordu ve tabaklar, da kullanmıyordu. Tabaklardan ve mavi peçetelerden nefret ediyordu. Sebebini bilmiyor, merak da etmiyordu. Tek umursadığı yemekti. Dünya. nın en büyük açık büfesindeymiş gibi masa boyunca yürümeye başladı Gözüne kestirdiği yemekleri parmaklarıyla alıp ağzına atıyor, bazen sı. cak, lezzetli etleri kemiklerinden sıyırıp kemikleri tabaklara fırlatıyordu. Bazen tabakları ıskalıyor, sıyrılmış kemikler beyaz keten masa örtüsünün üzerine düşüp leke bırakıyordu. Fırlattığı bir kemik, sos kabını devirdi Bir başkası, ahududu jölesiyle dolu kristal çanağı kırdı. Bir diğeri, masanın üzerinde yuvarlanarak diğer tarafa düştü ve Mia bir şeyin onu masanın altına çektiğini duydu. Kısa, tiz bir ses ve hırgür duyuldu. Ardından bir şey, dişlerini bir başka şeye geçirmişçesine acı dolu bir ses yükseldi. Bunu sessizlik izledi. Ama Mia'nın kahkahası sessizliği bozdu. Yağlı parmaklarını yavaşça göğsüne sürttü. Etlerle yemeklerin soslarının pahalı ipekte bıraktığı lekeler onu memnun ediyor gibiydi. İrileşen göğüslerini ve heyecanla sertleşen uçlarını hissetmek ona zevk veriyordu.
Masa boyunca yavaşça yürümeye devam etti. Bu arada birçok farklı sesle kendi kendine konuşuyor, ortaya çılgınca bir sohbet çıkıyordu.
Nasıl gidiyor, tatlım?
Çok iyi, sorduğun için teşekkürler, Mia.
Sence Oswald, Kennedy'yi vurduğunda gerçekten tek başına mı çalışıyordu?
Mümkün değil, hayatım, o iş CIA'in başının altından çıktı. Ya onlad ya da Alabama'daki beyaz milyonerler.
Joan Baez'inyeni albümünü dinledin mi?
Tanrım, evet. Bir melek gibi söylüyor, değil mi?Galiba Bob Dylan ife evlilik planları...
Havadan sudan sohbet böyle devam ediyordu. Roland, Odetta'ntf kültürlü sesini ve Detta'nın açık saçık, ama renkli küfürlerini duydu. Su-sannah'nın ve daha pek çoklarının sesini de duydu. Kafasının içinde kaÇ kadın vardı? Oluşmuş veya yarı oluşmuş kaç kişiliği vardı? Kadının oradaİmayan boş tabakların ve kadehlerin üzerinden uzanıp yemekleri doğrudan servis tabaklarından almasını, her şeyi aynı açgözlülük ve zevkle çiğneyişini, yüzünün ara sıra bir parça yağlandığını, göremediği ama var olduğunu hissettiği şık elbisesinin göğsünün giderek daha da lekelendiğini (parmaklarını göğüslerine sürttüğünü, kumaşı sıktığını fark etmemek imkânsızdı) görebiliyordu. Ve her duruşunda, tekrar ilerlemeden önce önündeki boş havayı tutuyor ve görünmeyen bir tabağı yere ya da rüya-sındaki masanın diğer tarafındaki duvara fırlatıyordu.
"İşte.1" diye haykırdı Detta Walker meydan okuyan sesiyle. "Seni iğrenç, yaşlı Mavi Hanım, işte yine kırdım! Sıçtığım tabağını kırdım işte, buna ne diyorsun? Nasıl, hoşuna gitti mi?"
<,onra tekrar ilerledi ve çılgınca sohbet, hafif bir kar kananın ardından nazik bir şekilde devam etti. Oğlunuz nasıl, Morehouse'dan memnun musunuz? Zenciler için böyle iyi bir okul olması ne harika, değil mi? Harika! Peki annen nasıl, hayatım? Ah, bunu duyduğuma çok üzüldüm. İyileşmesi için hepimiz dua edeceğiz.
Konuşurken orada olmayan bir başka tabağın üzerinden uzandı. İçi parlak siyah balık yumurtalanyla ve limon kabuğuyla dolu yeşil bir çorba kâsesini aldı. Bir domuz gibi başını kâsenin içine soktu. Bir süre boğuk sesler çıkararak yedikten sonra başım kaldırdı. Elektrikli meşalelerin aydınlığında yüzünde ağırbaşlı bir gülümseme belirdi. Balık yumurtaları, koyu teninde ter lekeleri gibi görünüyordu. Kaşları, yanakları ve burnu kurumuş kanla kaplanmış gibiydi. Yeşil çorba kâsesini çıldırmış bir voleybolcu gibi geriye fırlattı. Kâsenin içinde kalanlar yağmur gibi başından aşağı döküldü (Roland bunu neredeyse görebiliyordu). Görünmeyen kâse yere düşüp parçalandığında, Mia'nın nazik, ne-güzel-bir-parti-değil-mi ifadesi yerini Detta Walker'm haşin suratına bıraktı ve Detta'nın bağırışı duyuldu. "Şimdi kendi-m nasıl hissediyorsun seni iğrenç, yaşlı Mavi Hanım? Havyarın bir kısmını ku-m kıçına sokmak istiyorsan hiç durma! Hemen yapF
Tekrar yürümeye başladı. Bir şeyler yedikten sonra bir sonraki dura-&na ilerledi. Bu böylece devam etti. Büyük ziyafet salonunda kendini ve besini doyuruyordu. Bir kez bile dönüp Roland'a bakmamıştı. İçinde °lduğunu sandığ! yerin gerçekte var olmadığının farkında bile değildi.

4

Roland dördü (Oy da sayılırsa beşi) kızarmış çörek-toplarını yiyi» uykuya dalarken ne Jake'i, ne de Eddie'yi düşünüp endişeleniyordu. Tün dikkati, Susannah üzerinde toplanmıştı. Silahşor, kadının o gece de kamptan ayrılacağından neredeyse emindi ve zamanı geldiğinde onu yjne takip edecekti. Ne yaptığını görmek için değil, bunu zaten biliyordu. Hayır, asıl amacı korumaktı.
Susannah, o gün öğleden sonra, Jake kucağı çörek-toplarıyla dolu bir halde geldiği sıralarda Roland'ın çok iyi bildiği işaretleri sergilemeye başlamıştı: kesik kesik, kısa konuşmalar; zarif olmaktan uzak, sarsak hareketler, ağrısı varmış gibi şakağını veya sol kaşının üzerini ovması tan». dikti. Eddie bu işaretleri göremiyor muydu? Aslında Eddie, Roland, onu ilk tanıdığında hiç iyi bir gözlemci sayılmazdı ama o zamandan beri çok değişmiş ve ilerleme göstermişti. Ayrıca... Ayrıca onu seviyordu. Seviyordu. Nasıl olurdu da Roland'ın gördüklerini göremezdi? İşaretler Batı Denizi'nin kıyısındaki kumsalda, Det-ta'nın Odetta'yı tamamen ele geçirmeye çalıştığı sıralarda olduğu kadar bariz değildi ama yine de oradaydılar işte.

Öte yandan, Roland'ın annesinin bir deyişi vardı; aşk tökezler. Eddie belki görebilmek için fazla yakındı. Ya da görmek istemiyor, diye düşündü Roland. Yaşadıklarımızı sil baştan tekrar yaşamamız fikriyle yüzleşmek istemiyor. Onu kendisi ve bölünmüş varlığıyla yüzleştirmek istemiyor.
Ama bu kez konu sadece onu ilgilendirmiyordu. Roland bundan uzun bir süredir şüpheleniyordu (aslında Nehir Geçidi'ndeki insanlarla yaptıkları görüşmeden beri) ve artık emindi. Hayır, bu tamamen Susan-nah'yla ilgili bir sorun değildi.
Böylece yattı ve nefeslerin derinleşmesini, her birinin uykuya dalmasını dinledi. Önce Oy uyudu. Sonra Jake ve ardından Susannah. Eddie uykuya dalan son kişi oldu.
Şey... tam olarak son sayılmazdı. Roland güneydeki tepenin önünde kamp kurmuş takipçilerinin konuşmalarını hayal meyal duyabiliyordu. Muhtemelen hâlâ kendilerini göstermek için cesaretlerini toplamaya çalıvorlardi- Roland'ın kulakları keskindi, ama söylediklerini seçecek kadar . xj] Biri öfkeyle tıslar gibi bir ses çıkarıp diğerlerini susturmadan önce hir iki dakika daha konuştular. Sonra ortalığı bir sessizlik sardı. Duyulan tek ses, hafif rüzgârla oynaşan yaprakların hışırtısıydı. Susannah'nın kalkmasını bekleyen Roland yıldızsız gökyüzüne bakarak yatmaya devam etti. Susannah bir süre sonra beklediği gibi kalktı.
Ama ondan önce Jake, Eddie ve Oy geçiş yaptı.

5

Roland ve arkadaşları, geçiş hakkında bildiklerini (bilinecek ne varsa) Vannay'den, gençlik dönemlerindeki öğretmenlerinden duymuşlardı. Başlangıçta beş kişiydiler: Roland, Alain, Cuthbert, Jamie ve Vannay'in oğlu Wallace. Son derece zeki ama bünyesi çok zayıf olan Wallace, kralın laneti diye de bilinen hastalıktan ölmüştü. Bunun üzerine dört kişi kalmışlar ve gerçek bir ka-tet şemsiyesi altında toplanmışlardı. Bunu Vannay de biliyordu ve bilmek, üzüntüsünün bir parçasıydı.
Cort, onlara yıldızlara ve güneşe bakarak yönlerini bulmayı öğretmiş, Vannay onlara pusulayı, iletkiyi ve sekstantı kullanmayı ve bunun için gereken hesaplamaları yapabilecek kadar matematik öğretmişti. Cort, onlara dövüşmeyi öğretmişti. Vannay ise "evrensel gerçekler" dediği bilgileri, tarihi, mantık problemlerini kullanarak bazen dövüşten kaçı-nabileceklerini öğretmişti. Cort, onlara, gerektiğinde öldürmeyi öğretmişti. Topal ayağı ve dalgın gülümsemesiyle Vannay ise şiddetin, sorunla-n nadiren çözümlediğini, buna karşılık çoğu zaman durumu daha da kö-tüleştirdiğini anlatmıştı. Şiddetin, tüm doğru seslerin yankılarla bozulduğu boş bir oda olduğunu söylerdi.
Onlara fizik öğretmişti -fizik denebilecek ne kalmışsa. Onlara kimya öğretmişti- geriye ne kalmışsa. Onlara, "Bu ağaç bir... benziyor" ve "Kendimi bir... gibi mutlu hissediyorum" ve "Kendimizi gülmekten alamadık Çünkü..." gibi cümlelerdeki boşlukları tamamlamayı öğretmişti. Roland "u tür çalışmalardan nefret ederdi, ama Vannay hiçbirinden paçayı sıyırışına izin vermezdi. "Hayal gücün çok zayıf, Roland," demişti öğretmeni bir keresinde. Roland o sıralarda on bir yaşlarındaydı. "Hiç kullanma-yıp daha da zayıflatmana izin vermeyeceğim."
Onlara Büyünün Yedi Katı'nı öğretmiş, ancak inanıp inanmadığını be-lirtmeyi reddetmişti. Roland, Vannay'in geçişten o derslerden birinde bah-settiğini hatırlar gibiydi. Ya da belki büyük harfle yazılıyordu: Geçiş. Ro. land emin değildi. Vannay'in Mannilerden, uzak yolcularından bahsettiğini hatırlıyordu. Büyücü'nün Gökkuşağı'ndan da bahsetmemiş miydi?
Galiba bahsetmişti ama Roland, Gökkuşağı'nın pembe küresine ikj kez sahip olmuştu (biri çocukken, biri yetişkinken) ve her iki seferinde de yolculuk etmiş olmasına rağmen (bir keresinde dostlarıyla birlikte) asla geçiş yapmasına sebep olmamıştı.
Ama bunu nasıl bilebilirsin, diye sordu kendi kendine. Kürenin içindeyken bunu nasıl bilebilirsin, Roland?
Çünkü öyle bir şey olsa, Cuthbert ve Alain, ona söylerdi.
Emin misin?
Silahşor emin olmadığını fark ettiği anda bağrında, tanımlanamaya-cak kadar garip bir duygu hissetti (Öfke miydi? Dehşet mi? Hatta belki ihanet?). Tek bildiği, kürenin onu içine aldığı ve tekrar dışarı çıkabildiği için çok şanslı olduğuydu.
Burada küre yok, diye düşündü ve yine öteki sesi, oğlu için duyduğu keder asla yok olmamış, topallayan öğretmeninin affetmez sesini duydu.
Emin misin?
Emin misin, Silahşor?

6

Hafif bir çıtırtıyla başladı. Roland'ın ilk düşüncesi, kamp ateşi oldu; içlerinden biri yeşil bir köknar dalı getirmiş, kömürler ona ulaşmış, iğneler yanarken ses çıkıyor olmalıydı. Ama...
Ses yükseldi ve bir tür elektrik cızırtısına dönüştü. Roland doğrulup ölmeye yüz tutmuş ateşe baktı. Gözleri irileşti ve kalp atışları bir anda hızlandı.
Susannah sırtını Eddie'ye dönmüş, biraz da uzaklaşmıştı. Eddie elini uzatmıştı- Jake de öyle. Elleri birbirine değdi. Ve Roland'ın gözlerinin önünde, vücutları seğirerek bir görünüp bir kaybolmaya başladılar. Oy'a da aynısı oluyordu. Gittiklerinde, yerlerinde vücut hatlarını belirten mat, gri bir ışıltı kaldı. Sanki bir şey, gerçeklikte onların yerini

tutuyordu. Her geri gelişlerinde o elektrik cızırtısı duyuluyordu. Roland, Eddie ve Ja-lce'in gözlerinin, kapalı gözkapaklarının altında hareket ettiğini görebiliyordu.
Rüya görüyorlardı. Ama sadece bir rüya değildi bu. Bu geçişti, iki dünya arasında yolculuk. Mannilerin bunu yapabildikleri söylenirdi. Büyücü'nün Gökkuşağı'nın parçalarının da istense de istenmese de bunun yapılabilmesini sağladığı söylenirdi. Özellikle de belli bir parçasının.
Arada kalıp düşebilirler, diye düşündü Roland. Vannay de söylemişti. Geçiş yapmanın tehlikelerle dolu olduğunu söylemişti.
Başka ne demişti peki? Roland'ın hatırlamaya çalışmaya zamanı olmadı, çünkü tam o sırada Susannah doğruldu, Roland'ın onun için yaptığı yumuşak deriden kapakları dizlerine geçirdi ve tekerlekli sandalyesine tırmandı. Sonra hemen yolun kuzeyindeki asırlık ağaçlara doğru ilerlemeye başladı. Peşlerindeki adamların kampının olduğu yerin tam tersi istikamette ilerliyordu. Bu da bir şeydi.
Roland bir an ne yapacağını bilemeyerek oturduğu yerde kaldı. Ama sonunda, yapması gerekenin ne olduğunu açıkça gördü. Geçiş halindeyken onları uyandıramazdı; bu çok büyük bir risk olurdu. Tek yapabileceği, diğer gecelerde yaptığı gibi Susannah'yı takip etmek ve başını belaya sokmasını önlemekti.
Bu arada bundan sonra ne olacağını da düşünebilirsin. Bu Vannay'in bilgiçlik taslayan sesiydi. Eski öğretmeni geri dönmüşken kalmaya niyetliydi besbelli. Muhakeme etmek, hiçbir zaman güçlü yönlerinden biri olmadı ama yine de yapmalısın. Ziyaretçilerin kendilerini gösterene, ne istediklerini öğrenene dek beklemek isteyeceksin elbette ama er ya da geç harekete geç-mek zorunda kalacaksın, Roland. Bununla birlikte önce düşün. Ne kadar Çubuk yapsan o kadar iyi olur.
Evet, ne kadar çabuk olsa o kadar iyiydi.
Bir başka şiddetli çıtırtı oldu. Eddie ve Jake geri dönmüştü. Jake'in kolu, Oy'a sıkıca sarılmıştı. Sonra tekrar yok oldular ve geride sadece hafif bir ektoplasmik ışıltı kaldı. Neyse. Onun görevi Susannah'yı takip etmekti. Tanrı isterse Eddie ve Jake için de su olacaktı.
Ya geri döndüğünde onları burada bulamazsan? Vannay bunun olabi. leceğini söylemişti. Uyanıp kocasının ve manevi oğlunun gitmiş olduğunu gördüğünde ona ne söyleyeceksin?
O an bunun için endişelenemezdi. Susannah'yı korumalı, onun için endişelenmeliydi.

7
Yolun kuzeyindeki dev ağaçların kocaman gövdeleri arasında epey bir mesafe vardı. Dalları yüksekte iç içe geçiyor ve sağlam bir tente meydana getiriyordu, ama yer seviyesinde Susannah'nm tekerlekli sandalyesinin rahatça ilerleyebilmesi için bol bol alan vardı. Dev demirağaçları ve çamlar arasında, iğnelerden oluşan halının üzerinde hızla ilerliyordu.
Ama o Susannah değil. Detta veya Odetta da değil. Bu, kendine Mia diyor.
Kendine Yeşil Günlerin Kraliçesi dese bile sağ salim döndüğü ve diğer ikisini orada gördüğü sürece Roland'ın umurunda değildi.
Taze yeşillik kokusu almaya başladı; sazların ve yosunların kokuşuydu. Aynı anda burnuna çamur kokusu geldi ve kurbağaların seslerini duydu. Bir baykuş alayla öterek onu selamladı ve bir şeyin suya atladığını belirten bir şapırtı oldu. Bir şey, can acısıyla çığlık atarak öldü. Belki suya atlayan, belki de üzerine atlanandı. Ağaçların altındaki çalılar çoğaldı ve ağaçlar seyrekleşti. Sivrisinekler ve pireler vızıldıyordu. Bataklık kokusu giderek kuvvetlendi.
Sandalyenin tekerlekleri, üzerinden geçtiği orman tabanında hiçbir iz bırakmıyordu. Roland ağaçlar seyreldikçe kırık dalları ve ezilmiş yaprakları görmeye başladı. Sonra toprak yumuşadıkça gömülen tekerleklerin izleri gözüne çarptı. Yirmi adım kadar sonra, tekerlek izlerinin içlerinde sular olduğunu fark etti. Ama Susannah, çamura saplanıp kalmayacak kadar ustaydı. İzlerin içinin suyla dolmaya başladığını fark etmesinden yirmi adım sonra sandalyeyle karşılaştı. Terk edilmişti. Üzerinde bir görntek ve bir çift pantolon vardı. Dizlerindeki deri kapaklar haricinde bataklığa çıplak girmiş sayılırdı.
Su birikintilerinin üzerinde parça parça sis vardı. Otlarla kaplı tümsekler sisin içinde yükseliyordu. Birinin üzerinde, dik duran ölü bir kütüğe tellerle bağlanmış bir şey vardı. Roland önce bunun çok eski bir korkuluk olduğunu sandı ama yaklaşınca, bir insan iskeleti olduğunu gördü. Kafatasının ön tarafı sert bir darbeyle içe göçmüştü. Boş göz çukurlarının arasında kapkara bir üçgen vardı. Yaraya ilkel bir savaş sopasının yol açtığına kuşku yoktu ve ceset (ya da huzur bulamamış ruhu) oraya kabilenin bölgesinin sınırını belirtmek üzere koyulmuştu. Muhtemelen uzun süre önce ölmüş veya ilerlemişlerdi, ama yine de ihtiyatlı olmakta fayda vardı. Roland tabancasını çekti ve tümsekten tümseğe atlayarak kadını takip etmeyi sürdürdü. Sağ kalçasında ara sıra kendini gösteren sancı, yüzünü buruşturmasına sebep olacak kadar şiddetliydi. Ona yetişebilmek için tüm yeteneğini ve dikkatini kullanmak zorunda kalıyordu. Bir denizkızı gibi çıplaktı ve çamurun içinde bir denizkızının suda ilerlediği rahatlıkta ilerliyordu. Büyük tümseklerin üzerinden sürünerek geçiyor, arala-nnda kalan suda zarifçe süzülüyor, ara sıra yapışan bir sülüğü vücudundan atmak için duraklıyordu. Karanlıkta, hareketleri tüyler ürpertici bir şekilde birleşiyor ve karada, suda olduğu gibi kıvrakça ilerleyen bir yılan-balığı gibi görünüyordu.
Bataklığın içinde, peşinde sabırla takip eden Silahşor olduğu halde beş yüz metre kadar ilerledi. Gerek olduğundan şüpheliydi ama yine de hiç ses çıkarmamaya çalışıyordu. Kadının gören, hisseden ve düşünen parçası oradan çok uzaktaydı.

Sonunda durdu ve dengesini sağlamak için çalılara tutunarak dizlerinin üzerine kalktı. Başı yukarıda, bedeni hareketsiz bekleyerek gölcüğün kapkara yüzeyine baktı. Silahşor gölcüğün büyüklüğünü kestiremiyordu, sınırları sisler içinde gizlenmişti. Ama bulunduğu yerde bir tür radyoaktif, odaklanmamış, dengesiz bir aydınlık vardı. Suyun altından, belki de batmış, çürümekte olan kütüklerden yayılıyor gibiydi.
Kadın asırlık ağaçlar arasındaki bu çamurlu gölcüğü bir kraliçenin... neyi incelediği gibi inceliyordu? Ne görüyordu? Bir ziyafet salonu mu? Roland'ın tahmini buydu. Hatta neredeyse salonu görebiliyordu. Onun zihninden kendisininkine, yaptıklarına ve söylediklerine dair fısıltılar ula-şıyordu. Zihnindeki ziyafet salonu, Susannah'yı Mia'dan, Detta'yı Odet-ta'dan yıllarca ayrı tuttuğu gibi ayırmak için bulduğu bir yöntemdi. Mia'nın varlığım gizli tutmak için pek çok sebebi olabilirdi, ama bu sebeplerin hiç kuşkusuz en önemlisi, içinde taşıdığı hayattı. Bebe diyordu ona.
Sonra, Silahşor'u hâlâ şaşırtan (daha önce de görmüş olmasına rağmen) bir çabuklukla avlanmaya başladı. Gölcüğün önce kıyısında, sonra biraz içlerinde hiç su sıçratmadan, rahatsız edici bir sessizlikle avlanıyordu. Sazların arasından, ot kümelerinin üzerinden kıvrıla büküle ilerleyen kadını izleyen Roland hem dehşet, hem de şehvet hissediyordu. Şimdi sülükleri vücudundan çekip aldıktan sonra suya değil, şeker yiyormuş gibi ağzına atmaya başlamıştı. Bacaklarındaki kaslar titreşiyor, kahverengi derisi ıslak ipek gibi parlıyordu. Arkasını döndüğünde (Roland bu arada ağaçlardan birinin arkasına saklanmış, bir gölgeden ibaretti) irileşmiş göğüsleri gözler önüne serildi.
Sorun, "bebe"den öteydi elbette. Eddie'yi de düşünmek gerekiyordu. Neyin var senin, Roland? dediğini duyabiliyordu Roland. O bizim çocuğumuz olabilir. Yani, bizim olmadığını bilemezsin. Tamam, biliyorum, biz Ja-ke'i kurtarmaya çalışırken bir şey ona sahip olmuştu ama bu mutlaka senin dediğin gibi olduğu...
Böyle devam edecekti. Ve neden? Çünkü onu seviyordu ve çocuklarını isteyecekti elbette. Bir sebebi de tartışmanın Eddie Dean için nefes almak kadar doğal bir şey olmasıydı. Cuthbert de öyleydi.
Sazların arasındaki kadın bir anda öne uzandı ve irice bir kurbağay1 yakaladı. Kuvvetle sıkınca kurbağanın karnı patladı ve yumurtalarıyla ba-ğırsakları, kadının parmaklarının arasından süzüldü. Ardından kafası yanldı. Kadın, kurbağanın yeşilimsi beyaz arka bacakları hâlâ seğiriyorken hayvanı büyük bir zevkle yedi. Ve parmaklarındaki kanla bağırsak parçalarını yaladı. Sonra yere bir şey fırlatıyormuş gibi yaptı ve haykırdı. "Buna ne dersin kahrolası Mavi Hanım?" Sesi, Roland'ı ürperten alçak, gırtlaktan gelen bir sesti. Detta Walker'm sesiydi. Çılgınlığın son safhasındaki acımasız Detta'nm.
Neredeyse hiç duraksamadan avlanmaya devam etti. Bir sonraki avı, küçük bir balıktı, sonraki bir başka kurbağa. Sonunda asıl ödül geldi: kıvranıp ısırmaya çalışan bir su sıçanı. Hayvanı sıkarak öldürdükten sonra pençelerine falan aldırmadan ağzına tıktı. Birkaç dakika sonra başını eğerek fazlalıkları kustu: parçalanmış kemikler ve tüylerden oluşmuş bir yığındı.
O halde ona bunu göster -yani Jake ile geri dönerlerse. Ve ona de ki, "Kadınların hamileyken tuhaf yiyeceklere aşerdiğini biliyorum, Eddie ama bu sence de fazla tuhaf değil mi? Ona bir bak, bir tür insan timsah gibi saz-lann ve çamurun içinde avlanıyor. Ona bir bak ve bunu senin çocuğun için yaptığını söyle. Ya da herhangi bir insan bebek için."
Yine de tartışırdı. Roland bundan adı gibi emindi. Emin olmadığı, karnında gecenin bir yarısı çiğ et yemek isteyen bir yaratık taşıdığını öğrendiğinde Susannah'nın nasıl bir tepki vereceğiydi. Bu durum yeterince endişe vermiyormuş gibi bir de başlarına geçiş gelmişti. Üstelik onları takip eden yabancılar vardı. Bununla birlikte yabancılar, sorunların en önemsiziydi. Hatta varlıkları ona neredeyse huzur veriyordu. Ne istediklerini bilmiyordu, ama aynı zamanda biliyordu. Onlarla daha önce pek çok kez karşılaşmıştı. Hepsi temelde aynı şeyi isterdi.

8

Kendine Mia diyen kadın şimdi hem konuşuyor, hem avlanıyordu. Roland, kadının ritüelinin bu kısmına da yabancı değildi ama yine de tüyleri diken diken oldu. Dosdoğru ona bakıyordu ama tüm bu farklı sesle-nn aynı gırtlaktan çıktığına bir türlü inanamıyordu. Kadın kendi kendine hatırını sordu. Sonra kendine iyi olduğunu, çok teşekkür ettiğini söyledi Birinin annesinin nasıl olduğunu sordu. Birine Morehouse adında bir yerle ilgili bir soru sordu. Ardından bir erkek sesiyle kendine ne Moreho-use'a, ne de bir başka yere gitmediğini söyledi. Bunun üzerine kabaca güldü. Bir çeşit espri olmalıydı. Kendim kendine birçok kez Mia olarak tanıttı (diğer gecelerde olduğu gibi), Roland bu ismi Gilead'daki günle-rinden çok iyi hatırlıyordu. Neredeyse kutsal bir isimdi. İki kez, olmayan eteklerinin uçlarını tutarak reverans yaptı. Bu görüntü, Silahşor'un yüreğini sızlattı. Bu hareketi ilk kez, Alain ve Cuthbert ile, babalarının emri üzerine gönderildiği Mejis'te görmüştü.
Kadın ıslak bedeni parlayarak tekrar gölcüğün (salonun) kıyısına döndü. Önce beş, sonra on dakika boyunca hiç kıpırdamadan oturdu. Baykuş yine alayla öttü -huu!- ve ay, buna cevap verir gibi kısa bir süreliğine bulutların arasından yüzünü gösterdi. Ortalık, ay ışığıyla hafifçe aydınlanınca küçük bir hayvanın içinde saklandığı gölgelik yok oldu. Hayvan telaşla kadının yanından geçip kaçmaya çalıştı, ama yakalanmaktan kurtulamadı. Kadın kıvranan hayvanın karnına yumuldu. Şapırtıyla karışık bir çıtırtı oldu, ardından çiğneme sesleri duyuldu. Kadın koyu teni kan yüzünden kapkara görünen elleriyle hayvandan arta kalanları havaya kaldırdı. Sonra iki parçaya ayırıp iştahla yedi. Bitirdikten sonra gürültüyle geğirdi ve kendini tekrar suya bıraktı. Bu kez suları umursamazca sıç-ratmıştı. Bunu gören Roland bu geceki ziyafetin sona erdiğini anladı. Kadın havada uçuşan böcekleri bile yakalayıp yemişti. Roland yediklerinin ona dokunmayacağını umdu. O güne dek böyle bir şey olmamıştı.

Kadın üzerindeki çamuru ve kanı yıkarken Roland geldiği yoldan dönmeye başladı. Sağ kalçasındaki sıklaşan sancıları göz ardı ediyor, tüm maharetiyle ilerliyordu. Onu bu haldeyken üç kez izlemişti ve duyularının ne kadar keskin olduğunu biliyordu. Dehşet verecek kadar keskinlerdi.
Tekerlekli sandalyenin yanına vardığında, hiçbir iz bırakmadığından emin olmak için etrafına bakındı. Bir çizme izi görerek sildi. Sonra garanti olsun diye üzerine birkaç yaprak attı. Ama fazla değil; fazlası, hiç olmamasından daha kötüydü. Bunu da hallettikten sonra yola ve kamp yerlerıdoğru yürümeye başladı. Artık acele etmiyordu. Mia'nın bir süre oyalanacağını biliyordu. Acaba Susannah'nın sandalyesini temizlerken ne pörüyordu? Bir tür küçük servis arabası mı? Fark etmiyordu. Önemli olan, yaptığını son derece ustaca ve akıllıca yapmasıydı. Mia'nın bir ziyafetinden hemen önce küçük su dökmek için uyanmamış olsaydı, bunları hiç bilmeyecekti- Bir de kendini böyle konularda uyanık sanırdı.
Ama onun kadar akıllı değilsin, solucan. Vannay'in hayaleti yetmezmiş gibi Cort da ona akıl öğretmeye gelmişti. Bunu sana daha önce de göstermişti, değil mi?
Evet. Üç kadın da akıllıydı. Şimdi de dördüncüsü çıkmıştı.

9

Roland ağaçların arasındaki açıklığı görünce (izledikleri yol ve kamp kurdukları alan) iki derin nefes aldı. Kendini biraz olsun rahatlatmaya çalışıyordu ama nafileydi.
Tanrı isterse suları olur, diye hatırlattı kendine. Boyunu aşan olaylar için yapabileceğin bir şey yok, Roland.
Bu, pek rahatlatıcı bir gerçek sayılmazdı. Özellikle de onun gibi amacı olan biri için, ama bu gerçeği kabullenmeyi öğrenmişti.
Bir başka soluk alarak ilerledi. Eddie ve Jake'in ölü kamp ateşinin yanında derin bir uykuda olduğunu görünce büyük bir ferahlık hissederek soluğunu bıraktı. Jake'in, Roland, Susannah'nın peşine düşmeden önce Eddie'nin elini tutan sağ eli, şimdi Oy'un vücuduna dolanmıştı.
Hantal Billy tek gözünü açarak Roland'a baktı. Sonra tekrar kapadı.
Roland, kadının geldiğini duyamıyordu ama hissediyordu. Hızla yattı, yan döndü ve yüzünü dirseğinin iç kısmına gömerek gizledi. Bu pozisyonda, ağaçların arasından çıkan sandalyeyi görebiliyordu. Sandalye çabucak ama çok iyi temizlenmişti. Roland tek bir çamur izi bile göremi-yordu. Tekerleğin çubukları ay ışığında parlıyordu.
Kadın, sandalyeyi daha önce bulunduğu yere bıraktı, her zamanki zarafetiyle indi ve Eddie'nin yattığı yere yöneldi. Roland, kadının kocasına sokulmasını endişeyle izledi. Detta Walker ile tanışmış olan herkes bu endişeyi hisseder, diye düşünüyordu. Zira kendine anne diyen bu kadın ona fazlasıyla benziyordu.
Roland derin bir uykudaymış gibi hiç kıpırdamadan yatarak harekete geçmeye hazırlandı.
Ama kadın, Eddie'nin saçını bir kenara çekerek şakağına nazik bir öpücük kondurdu. Öpücükteki şefkat, Silahşor'un içini rahatlatmıştı. Artık uyuyabilirdi. Gözlerini kapadı ve karanlığın üzerine çökmesine izin verdi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM GÖRÜŞME

1
Roland sabah uyandığında Susannah hâlâ uyuyordu, ama Jake ve Eddie ayaktaydı. Eddie eski ateşin gri kemiklerinin üzerine yenisini yakmıştı. Jake ile ateşin başında otufuyorlar, Eddie'nin silahşor dürümü dediği şeyleri yiyorlardı. İkisi de endişeli ve heyecanlı görünüyordu.
"Roland," dedi Eddie. "Konuşmamız gerek. Dün gece bir şey..."
"Biliyorum," dedi Roland. "Geçiş yaptınız."
"Geçiş mi?" diye sordu Jake. "O nedir?"
Roland anlatmaya başlayacak oldu, sonra başını iki yana salladı. "Eddie, konuşacaksak Susannah'yı uyandırsan iyi olacak. Böylece ilk bölümü tekrar anlatmak zorunda kalmayız." Güneye doğru baktı. "Ve umarım konuşmamız ziyaretçilerimiz gelmeden önce tamamlanmış olur. Bununla bir ilgileri yok." Ama bu fikirden şimdiden şüphe duymaya başlamıştı.
Eddie'nin Susannah'yı uyandırmasını sıradan bir ilgiden çok daha fazlasıyla izledi. Gözlerini açanın Susannah olacağından neredeyse emindi ama içinde küçük bir şüphe kırıntısı da yok değildi. Susannah'ydı.
Doğruldu, gerindi ve bir elini kıvırcık saçlarının arasından geçirdi. "Ne oldu, tatlım? Daha en az bir saat uyuyabilirdim."
"Konuşmamız gerek, Suze," dedi Eddie.
"Nasıl istersen ama hemen olmaz," dedi Susannah. "Tanrım, her tarafım tutulmuş."
"Sert toprakta yatmanın kaçınılmaz sonuçları," dedi Eddie.
Gece yarısı bataklıkta çırılçıplak avlanmak da cabası, diye düşündü Roland.
"Benim için biraz su döker misin, hayatım?" Susannah ellerini uzatınca Eddie avuçlarını su tulumundan döktüğü suyla doldurdu. Susannah suyu yüzüne çarptı ve titrek bir çığlık attı. "Soğuk."
"Oğuk!" dedi Oy.
"Roland," dedi Susannah. "Siz Orta-Dünya insanları kahveden haberdarsınız, değil mi?"

Roland başını salladı. "Dış Kavis'teki ekili alanlardan gelir. Güneyden."

"Karşımıza çıkarsa biraz edíniriz, değil mi? Söz ver bana."

"Söz veriyorum," dedi Roland.

Bu arada Susannah, Eddie'yi inceliyordu. "Neler oluyor? Pek iyi gö-rünmüyorsunuz."

"Rüyalar," dedi Eddie.

"Bende de," dedi Jake.

"Rüya değil," dedi Silahşor. "Susannah, sen nasıl uyudun?"

Susannah, ona dürüst gözlerle baktı. Roland aldığı cevapta yalanın gölgesini bile hissetmemişti. "Her zamanki gibi, yani kütük gibi uyudum. Bu seyahatin iyi bir tarafı varsa o da kahrolası Nembutal'e ihtiyacının kalmaması."

"Bu geçme şeyi de neyin nesidir, Roland?" diye sordu Eddie.

"Geçiş," diye başladı Roland ve onlara bildiklerini anlattı. Vannay'in anlattıklarından hatırlayabildiği kadarıyla Manniler, zihinlerini uygun koşullara sokabilmek için günlerce oruç tutuyordu. Geçiş yapılabilecek noktaları aramak için sürekli seyahat ederlerdi. Doğru noktayı belirlemek için mıknatıslar ve şakul kullanıyorlardı.

"Anlattıklarına bakılırsa bu insanlar Needle Park'ta0 kendilerini evlerinde hissederlerdi mutlaka," dedi Eddie.

"Greenwich Village'irt"" herhangi bir yeri onlara uyar," dedi Susannah.

"'Havai müziği gibi, değil mi?'" dedi Jake son derece ciddi bir tavırla ve güldüler. Hatta Roland bile biraz gülmüştü.

"Geçiş, yolculuk yapmanın bir başka şekli," dedi Eddie gülüşmeler sona erince. "Kapılar gibi. Ve cam küreler. Bu doğru mu?"

Roland onaylayacaktı ki tereddüt ederek durdu. "Sanırım hepsi de aynı şeyin farklı biçimleri olabilir," dedi. "Vannay'e göre Büyücü'nün Gökkuşağı'nın parçaları olan cam küreler, geçiş yapmayı kolaylaştırıyor. Hatta bazen fazla kolaylaştırıyor."

"Yuvasına tam oturmamış ampuller gibi yanıp sönüyor muyduk gerçekten?" diye sordu Jake. "Senin kıvılcım ışığı dediğin şeyler gibi?"

"Evet, bir görünüyor, bir kayboluyordunuz. Kaybolduğunuzda, eskiden olduğunuz yerde cılız bir ışıltı kalıyordu. Sanki sizin için yerinizi tutan bir şey vardı."

"Gerçekten varsa Tanrı'ya şükürler olsun," dedi Eddie. "Sona erdiğinde... o lanet çınlamalar tekrar başladığında... açık konuşayım, geri dönebileceğimize ihtimal vermiyordum."

"Ben de öyle," dedi Jake usulca. Gökyüzü yine bulutlarla kaplanmıştı. Çocuğun yüzü, zayıf gün ışığı altında çok solgun görünüyordu. "Seni kaybettim."

"Gözlerimi yolun üzerinde açtığımda hissettiğim mutluluğu daha önce hiç hissetmemiştim doğrusu," dedi Eddie. "Ve seni yanımda gördüğüme de çok sevindim, Jake." Susannah'ya döndü. "Dün gece sen buna benzer bir şey yaşamadın mı, hayatım?"

"Yaşamış olsaydı onu görürdük," dedi Jake.

"O başka bir yere geçiş yapmadıysa," dedi Eddie.

New York'ta, "Needle Park'ta vakit geçiren bir grup eroinmanın hayatından kesit sunan 1971 yapımı filme atıfta bulunuluyor. <") New York'ta bir bölge.

Susannah kafası karışmış bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Bütün gece uyudum. Sana da söylediğim gibi. Ya sen, Roland?"

"Söylemeye değer bir şey yok," dedi Roland. Bildiklerini, her zaman olduğu gibi içgüdüleri açıklamasını söyleyinceye dek gizleyecekti. Hem tam olarak yalan söylemiş de sayılmazdı. Eddie ve Jake'in yüzüne dikkatle baktı. "Sorun var, değil mi?"

Eddie ve Jake önce birbirlerine, ardından Roland'a baktılar. Sonra Eddie iç geçirdi. "Galiba."

"Ne kadar kötü? Biliyor musunuz?"

"Bildiğimizi sanmıyorum. Sence, Jake?"

Jake başını iki yana salladı.

"Ama benim bazı varsayımlarım var," diye devam etti Eddie. "Ve haklıysam, bir sorunumuz var demektir. Hem de büyük bir sorun." Yutkundu. Jake uzanıp eline dokundu ve Silahşor, Eddie'nin çocuğun elini ne kadar çabuk ve sıkıca kavradığını gördü.

Sonra uzandı ve o da Susannah'nın elini tuttu. Bir anlığına tuttuğu elin bir kurbağayı karnını patlatacak kadar sıkması gözünün önüne geldi. Bu görüntüyü aklından hemen uzaklaştırdı. Onu yapan kadın o an orada değildi.

"Anlatın," dedi Eddie ve Jake'e. "Bize her şeyi anlatın. Sizi dinliyoruz."

"Her sözcüğünüzü," diye onayladı Susannah. "Babalarınızın hatırı için anlatın."

2

1977'nin New York'unda yaşadıklarını tüm ayrıntılarıyla anlattılar. Roland ve Susannah, Jake'i kitapçıdan içeri takip etmelerini ve Balazar ile adamlarının gelişini ilgi ve hayretle dinliyordu.

"Hah!" dedi Susannah. "Aynı kötü adamlar. Neredeyse bir Dickens romanı gibi."

"Dickens kim ve roman nedir?" diye sordu Roland.

"Roman, biri kitap olarak hazırlanmış uzun hikâyedir," dedi Susannah. "Dickens'ın bir düzine kadar romanı var. Belki de yaşayan en iyi romancıydı. Hikâyelerinde, Londra adındaki büyük şehirde yaşayan insanlar sürekli olarak bir başka yerden veya çok eskiden tanıştıkları insanlarla karşılaşır. Kolejde, bunun her defasında olmasından nefret eden bir öğretmenim vardı Dickens romanlarının kolay tesadüflerle dolu olduğunu söylerdi."
"Bu ya ka'yı hiç duymamış ya da ona inanmayan bir öğretmen olmalı," dedi Roland.
Eddie başını sallıyordu. "Evet, bu kesinlikle ka. Buna şüphe yok."
"Çuf-Çuf Charlie'yi yazan şu kadın ilgimi Dickens'tan daha çok çekti," dedi Roland. "Jake, acaba diyorum..."
"Senden çok ilerideyim," diyen Jake, heybesini açtı. Lokomotif Charlie ve arkadaşı Mühendis Bob'm maceralarını anlatan yıpranmış kitabı neredeyse huşuyla çıkardı. Hepsi kapağa baktı. Resmin altındaki isim hâlâ Beryl Evans'tı.
"Tanrım," dedi Eddie. "Bu çok garip. Yani, raydan çıkmak falan istemiyorum ama..." Bir demiryolu deyimi kullandığını fark edip duraksadı. "...ama bu acayip. Yetmiş Yedi'deki Jake'in aldığı kitabı Claudia bir şey Bachman yazmıştı."
"Inez," dedi Jake. "Ayrıca bir de y vardı. Küçük bir j\ Ne anlama geldiğini bilen var mı?"
Hiçbiri bilmiyordu ama Roland, Mejis'te buna benzer isimler olduğunu söyledi. "Sanırım bir tür şeref payesi. Jake vitrindeki tabelanın da önceki gidişinden farklı olduğunu söyledin. Nesi farklıydı?"
"Hatırlamıyorum. Ama bak aklıma ne geldi. Beni yine daha önce yaptığın gibi kurşunla hipnotize edersen hatırlayabilirim."
"Belki daha sonra yaparım," dedi Roland. "Ama bu sabah vaktimiz dar."
Yine aynı yere döndük, diye düşündü Eddie. Dün zaman yok gibiydi, bugünse dar. Her şey bir şekilde zamanla ilişkili, değil mi? Roland'ın eski günleri, bizim eski günlerimiz ve önümüzdeki yeni günler. Tehlikeyle dolu ye-ni günler.
"Neden?" diye sordu Susannah.
"Dostlarımız," dedi Roland başıyla güneyi işaret ederek. "İçimden bir ses, yakında kendilerini bize göstereceklerini söylüyor."
"Onlar dostlarımız mı?" diye sordu Jake.
"Bunu göreceğiz," dedi Roland ve doğru olup olmadığını bir kez daha merak etti. "Şimdi /c/zefimizin dikkatini Zihin Kitapçısı'na ya da adı her neyse ona çevirelim. Eğik Kule'den yağmacıların, yerin sahibini zorladığını gördünüz, değil mi? Tower veya Tören denen adamı."
"Evet," dedi Eddie.
"Kesinlikle," dedi Jake.
"Likle," diye yankıladı Oy.
"Tower ve Toren'ın aslında aynı isim olduğuna her şeyine bahse girerim," dedi Susannah. "Bence tören mutlaka Felemenkçede 'kule' anlamına geliyordur." Roland'ın konuşmaya hazırlandığını görünce elini kaldırıp onu susturdu.
"Evrenin bize ait bölümünde insanlar böyle şeyleri sıkça yapar, Roland yabancı dildeki isimlerini daha... şey, daha Amerikalı yaparlar."
"Öyle," dedi Eddie. "Stempowicz, Stamper olur... Yakov, Jacob... veya..."
"Veya Beryl Evans, Claudia y Inez Bachman olur," dedi Jake. Bir kahkaha attı ama pek eğleniyormuş gibi görünmüyordu.
Eddie ateşten yarısı yanmış bir sopayı alıp toprağın üzerine harfler yazmaya başladı: C... L... A... U... "Hatta Koca Burun Tower'in Hollandalı olduğunu söylemişti." Onaylaması için Jake'e baktı. Jake harflere bakıp başını salladı. Sonra sopayı alıp yazmaya devam etti: D... I... A.
"Hollandalı olması çok mantıklı, biliyorsunuz, değil mi?" dedi Susannah. "Hollandalılar bir zamanlar tüm Manhattan'a sahipmiş."
"Bir başka Dickensvari ayrıntı ister misin?" diye sordu Jake. CLAU-DIA'nın ardından toprağa bir y yazıp Susannah'ya baktı. "İçinden geçerek bu dünyaya geldiğim hayaletli eve ne demeli?" "Malikâne," dedi Eddie. "Dutch Hill'de\dę malikâne," dedi Jake.
"Dutch Hill. Evet, haklısın. Kahretsin."
"Asıl konuya dönelim," dedi Roland. "Sanırım gördüğün anlaşma belgesiydi. Ve onu görmen gerektiğini hissetmiştin, değil mi?"
Eddie başını salladı.
"Duyduğun ihtiyaç, Işın'ı takip etmeye duyduğun ihtiyacın bir parçası gibi miydi?"
"Roland bence bu Işın'ın ta kendisiydi."
"Bir başka deyişle Kule'ye giden yol."
"Evet," dedi Eddie. Bulutların Işının Yolu üzerinde ilerlemesini, gölgelerin Işın'la aynı yönde uzamasını, bütün ağaçların her bir dalının Işın'a doğru dönmesini düşünüyordu. Her şey Işın'a hizmet eder, demişti Roland, onlara ve Eddie'nin Balazar'm Calvin Tower'in önüne koyduğu kâğıdı görmek için duyduğu ihtiyaç, çok acil, sert ve zorlayıcıydı.
"Ne yazdığını anlatın."
Eddie dudağını ısırdı. Bu durum onu, Jake'i kurtarıp bu dünyaya çekebilmelerini sağlayan anahtarı oymak kadar olmasa bile çok korkutuyordu. Çünkü, anahtar gibi bu da önemliydi. Unuttuğu bir şey olursa dünyalar çarpışabilirdi.
"Hepsini hatırlamıyorum, ahbap. Kelimesi kelimesine..."
Roland sabırsızlık belirten bir hareket yaptı. "Gerekirse seni hipnotize edip her bir sözcüğü öğrenirim."

"Sence bir önemi var mı?" diye sordu Susannah.
"Bence her şeyin önemi var," dedi Roland.
"Ya hipnoz bende işe yaramazsa?" diye sordu Eddie. "Ya bu iş için uygun değilsem?"
"O kısmı bana bırak," dedi Roland.
"On dokuz," dedi Jake birdenbire. Hepsi ona döndü. Jake, Eddie ile ölü kamp ateşinin biraz ötesine yazdıkları harflere bakıyordu. "Claudia y Inez Bachman. On dokuz harf."

3

Roland bir süre düşündükten sonra o an bunun üzerinde durmamaya karar verdi. On dokuz rakamı gerçekten de bu işin bir parçasıysa, anlamı zamanla ortaya çıkardı. O an daha önemli konular söz konusuydu.
"Kâğıt," dedi. "Şimdi ona odaklanalım. Bana hatırlayabildiğin her şe-yi anlat."
"Şey, altında mührü ve her şeyiyle yasal, resmi bir evraktı." Çok te-mel bir soruyla sarsılan Eddie sustu. Roland muhtemelen bu kısmı anla-mıştı (ne de olsa o da bir tür kanun koruyucusu sayılırdı) ama yine de emin olmakta yarar vardı. "Avukatları biliyorsun, değil mi?"
Konuştuğunda, Roland'ın sesi soğuktu. "Gilead'dan geldiğimi unu-tuyorsun, Eddie. İç Baronluklar'ın merkezi. Sanırım tacirler, çiftçiler ve hizmetlilerin sayısı daha çoktu ama avukatlar da onlardan pek aşağı kalmıyordu."
Susannah güldü. "Bana Shakespeare'den bir sahneyi hatırlatıyorsun, Roland. İki karakter (Falstaff ve Prens Hal olabilir, emin değilim) savaşı kazanıp yönetimi ellerine geçirdiklerinde neler yapacaklarını konuşuyorlar. Biri diyor ki, 'Önce avukatları geberteceğiz.'"
"Hiç de fena bir başlangıç sayılmaz," dedi Roland. Eddie bu düşünceli ses tonunu ürpertici bulmuştu. Silahşor sonra tekrar ona döndü. "Devam et. Jake ekleyeceğin bir şey olursa araya girmekten çekinme. Ve babalarınız aşkına ikiniz de rahatlayın. Şu an için sadece genel hatları istiyorum."
Eddie bunu zaten biliyordu galiba; yine de Roland'dan da duymak içini epey rahatlatmıştı. "Pekâlâ. Bir Sözleşme Belgesi'ydi. Tepede büyük harflerle böyle yazıyordu. En altta ise taraflara ait iki imza vardı. Biri Calvin Tower'di, diğeriyse Richard bilmem kim. Neydi, hatırlıyor musun, Jake?"
"Sayre," dedi Jake. "Richard Patrick Sayre." Kısa bir süre sustu. Dudakları kıpırdıyordu. Sonra başını salladı ve, "On dokuz harf," dedi.
"Peki bu sözleşmede ne deniyordu?" diye sordu Roland.
"Doğruyu söylemek gerekirse fazla bir şey değil," dedi Eddie. "Ya da bana öyle göründü. Özet olarak Tower'in Kırk Altıncı sokakla İkinci Cadde'nin köşesinde boş bir arsası olduğunu..."
"Boş arsa," dedi Jake. "İçinde gül olan."
"Evet o. Her neyse, Tower bu anlaşmayı 15 Temmuz 1976'da imzalamış. Sombra Şirketi ona yüz bin dolar ödemiş. Anladığım kadarıyla Tobu para karşılığında arsayı sonraki bir yıl boyunca Sombra'dan başkasına satmamayı, arsayla ilgilenmeyi (vergileri ödemek falan) ve o zamana dek satmamışsa bir yıldan sonra da ilk alım hakkını Sombra'ya vermeyi taahhüt ediyor. Oraya gittiğimizde satmamıştı ama anlaşmada belirtilen sürenin sona ermesine daha bir buçuk ay vardı."
"Bay Tower yüz bin doların hepsini harcadığını söyledi," diye ekledi Jake.
"Anlaşmada Sombra Şirketi'nin üstün imtiyazı olduğu belirtiliyor muydu?" diye sordu Susannah.
Eddie ve Jake bunu bir süre düşündüler. Kısaca birbirlerine baktıktan sonra başlarını iki yana salladılar.
"Emin misiniz?" diye sordu Susannah.
"Tam değil ama oldukça eminim," dedi Eddie. "Sence bu önemli bir nokta mı?"
"Bilmiyorum," dedi Susannah. "Bahsettiğin türde bir sözleşme... şey, üstün imtiyaz yoksa biraz anlamsız görünüyor. Durup düşününce karşınıza ne çıkıyor? 'Ben, Calvin Tower, boş arsamı size satmayı düşünmeyi kabul ediyorum. Bana yüz bin dolar verin, ben de bir yıl boyunca bu konuyu düşüneyim. Yani kahve içip arkadaşlarımla satranç oynamadığım zamanlarda. Bir yıl sona erdiğinde belki arsayı size satarım, belki kendime saklarım, belki de açık arttırmaya çıkarırım. Hoşunuza gitmiyorsa, bu sizin sorununuz canlarım.'"
"Bir şeyi unutuyorsun," dedi Roland sakince.
"Neyi?" diye sordu Susannah.
"Bu Sombra yasalara saygılı sıradan bir kuruluş değil. Öyle olsaydı mesajlarını iletmesi için Balazar gibi birini tutar mıydı sizce?"
"Haklısın," dedi Eddie. "Tower çok korkmuştu."
"Her neyse," dedi Jake. "Bu en azından birkaç şeyi açıklığa kavuşturuyor. Örneğin boş arsada gördüğüm tabela. Sombra Şirketi, ödediği yüz bin dolar karşılığında 'Gelecekteki Projelerin Reklamı' hakkını da almış. O kısmı görmüş müydün, Eddie?"
"Galiba. Sombra'nın 'belirtilen' ilgisi yüzünden Tower'in arsayı ipotek ettiremeyeceğini anlatan bölümün hemen altındaydı, değil mi?"
"Evet," dedi Jake. "Arsada gördüğüm tabelada..." Duraksayıp bir an düşüncelere daldı. Sonra ellerini kaldırıp, aralarında sadece kendisinin görebildiği bir tabela varmışçasına baktı, "MILLS İNŞAAT VE SOMBRA EMLAKÇİLİK ORTAKLARI MANHATTANTN ÇEHRESİNİ YENİLEMEYİ SÜRDÜRÜYOR.
Ve sonra, ÇOKYAKİNDA, LÜKS KAPLUMBAĞA KOYU SİTESİ."

"Demek arsayı bunun için istiyorlar," dedi Eddie. "Kat mülkiyetleri. Ama..."
"O nedir?" diye sordu Susannah kaşlarını çatarak.
"Bir tür kooperatif anlaşması," dedi Eddie. "Muhtemelen sizin zamanınızda da vardır ama ismi farklıdır."
"Evet," dedi Susannah sertçe. "Kooperatif derdik. Bazen de apartman derdik."
"Bunların bir önemi yok, çünkü konu hiçbir zaman kooperatifler olmadı," dedi Jake. "Oraya hiçbir şey inşa edecek değillerdi. Bu sadece bir... hay aksi, neydi o kelime?"
"Kamuflaj mı?" dedi Roland.
Jake sırıttı. "Evet, kamuflaj. Konu inşaat falan değil, gül. Ve üzerinde büyüdüğü arsaya sahip olmadan güle ulaşamıyorlar. Bundan eminim."
"İnşaatın bir anlamı olmadığı konusunda haklı olabilirsin," dedi Susannah. "Ama Kaplumbağa Koyu ismi size bir şey düşündürmüyor mu?" Silahşor'a baktı. "Manhattan'ın o bölümüne Kaplumbağa Koyu denir, Roland."
Roland başını salladı. Şaşırmış görünmüyordu. Kaplumbağa, on iki Gardiyan'dan biriydi ve yolu üzerinde ilerledikleri Işın'ın diğer ucunda olduğu neredeyse muhakkaktı.
"Mills İnşaat'takiler gül hakkında hiçbir şey bilmiyor olabilir," dedi Jake. "Ama Sombra Şirketi'ndekilerin bildiğine bahse girerim." Parmaklarını Oy'un tüylerine gömdü. Hantal Billy'nin tüyleri öyle uzundu ki parmakları içinde kaybolmuştu. "Bence New York'ta bir yerlerde, belki de Doğu Yakası'nda Kaplumbağa Koyu'nda bir iş hanında üzerinde SOMBRA ŞİRKETİ yazan bir kapı var. Ve o kapının ardında bir yerlerde başka bir kapı var. Buraya açılan türde bir kapı."
Bir süre bunu düşünerek oturdular (tek bir eksen üzerinde ölmekte olan bir uyumla dönen dünyaları) ve kimse tek kelime etmedi.

4
"Bence olan biten şu," dedi Eddie. "Suze, Jake, yanıldığımı düşünürseniz araya girmekten çekinmeyin. Bu Cal Tower denen adam gülün bir nevi muhafızı. Belki bunun bilincinde değil, ama mutlaka öyle bir görevi olmalı. Belki ailesinin ondan önce gelenleri de bu görevi yapıyordu. İsimleri bunu açıklıyor."
"Ve o, kalan son Tower," dedi Jake.
"Bundan emin olamazsın , tatlım," dedi Susannah.
"Parmağında evlilik yüzüğü yoktu," dedi Jake. Susannah, bunun kesin bir gösterge olamayacağını düşünmekle birlikte Jake'in haklı olabileceğini bilerek başını salladı.
"Belki bir zamanlar New York'ta pek çok araziye sahip bir çok Tören vardı," dedi Eddie. "Ama o günler artık mazide kaldı. Şimdi Sambra Şirketi ve gül arasında kalan tek şey, ismini değiştirmiş, neredeyse meteliksiz, şişman bir adam. Adam bir de... kitapları sevenlere ne deniyordu?"
"Bibliyofil," dedi Susannah.
"Evet, işte onlardan biri. Ve George Biondi, Einstein olmayabilir, ama biz onları dinlerken akıllıca bir laf etti. Tower'm kitapçısının bir dükkân değil, parasını gömdüğü bir çukur olduğunu söyledi. Ona olanlar, bizim geldiğimiz yerlerde çok eski bir hikâyedir, Roland. Annem televizyonda zengin birini, örneğin Donald Trump'ı gördüğünde..."
"Kimi?" diye sordu Susannah.
"Sen onu tanımazsın, '64'te daha küçücük bir çocuk olmalı. Önemli de değil zaten. 'Üç nesilde attan eşeğe,' derdi annem bize. 'Amerikan tarzı bu işte, çocuklar.'
"Yani Tower, bir anlamda Roland gibi... neslinin sonuncusu. Oradan buradan birer parça arazi satıyor, vergilerini ödüyor, ev masraflarını karmıyor, kredi kartlarının borçlarını ve doktor faturalarını ödüyor. Ve evet, bunları uyduruyorum... ama bir şekilde öyleymiş gibi gelmiyor."
"Hayır," dedi Jake büyülenmişçesine. "Gelmiyor."
"Belki khef'ini paylaşmışsınızdır," dedi Roland. "Daha da muhtemeli ona dokunmuş olmanız. Eski dostum Alain'in yaptığı gibi. Devam et, E& die."
"Ve adam her yıl, kitapçının durumunun düzeleceğine inanıyor. New York'ta bazen olduğu gibi, düze çıkmasını. İbre kırmızıdan çıkıp siyaha girerse rahatlayacak. Sonunda satacak tek bir yer kalıyor: Kaplumbağa Ko-yu'nda iki yüz doksan sekiz parsel, on dokuz nolu adadaki arazi parçası."
"İki, dokuz ve sekizin toplamı on dokuz ediyor," dedi Susannah. "Keşke bunun bir anlamı olup olmadığını bilseydim. Belki de Mavi Araba Sendromu'dur."
"Mavi Araba Sendromu nedir?" diye sordu Jake.
"Mavi bir araba aldığında, her yerde mavi arabalar görmeye başlarsın."
"Burada görmezsin," dedi Jake.
"Görmezsin," dedi Oy da ve herkes ona baktı. Günler, hatta bazen haftalar geçer, Oy sadece ara sıra söyledikleri bir kelimeyi tekrarlardı. Sonra öyle bir şey söylerdi ki duyan, belirli bir düşüncenin sonucu olarak söylenmiş olduğunu sanırdı. Yine de tam anlamıyla emin olamazdı. Jake bile emin olamazdı.
Biz de on dokuz konusunda aynı şekilde emin olamıyoruz, diye düşündü Susannah ve hayvanın kafasını okşadı. Oy, ona dostça göz kırparak karşılık verdi.
"Acı sona kadar o arsadan medet umuyor," dedi Eddie. "O salaş kitapçının olduğu bina bile ona ait değil. Orayı kiralıyor."

Jake sözü aldı. "Tom ve Jerry'nin Artistik Şarküterisi iflas ediyor ve Tower orayı yıktırıyor. Çünkü bir parçası, arsayı satmak istiyor. Hatta içinden bir ses, orayı satmamanın çılgınlık olacağını söylüyor." Jake gece yarısı düşüncelerin nasıl gelip insanın aklına çöreklendiğini hatırlayarak bir süre sustu. Çılgınca düşünceler, çılgınca fikirler ve hiç susmayan sesler. "Ama içinde bir başka ses daha var ki o..."
"Kaplumbağa'nın sesi," diye nazikçe ekledi Susannah.
"Evet, Kaplumbağa ve Işın," dedi Jake. "Muhtemelen ikisi aynı şey. Ve bu ses ona, her ne pahasına olursa olsun orayı elinde tutmasını söylüyor." Eddie'ye baktı. "Sence gülden haberi var mı? Ara sıra gidip ona balayor mu-
"Bir tavşan ormana sıçar mı?" dedi Eddie. "Elbette bakıyor. Elbette biliyor. Bir seviyede bilmesi gerekiyor. Çünkü Manhattan'da köşede bir arsa... öyle bir yer ne kadar eder, Susannah?"
"Benim zamanımda bir milyon papel ederdi sanırım," dedi Susannah. "1977'de ne kadar ettiğini Tanrı bilir. Üç mü? Beş?" Omuz silkti. "Sai Tower'in hayatı boyunca zararına kitap satmasına yetecek kadar. Tabi anaparayı dikkatli bir yatırımla değerlendirmesi koşuluyla."
"Her şey, adamın satmaya ne kadar isteksiz olduğunu gösteriyor," dedi Eddie. "Suze da Sombra'nın yüz bin dolar karşılığında ne kadar az şey elde ettiğini belirtti zaten."
"Ama bir şey elde ettiler," dedi Roland. "Hem de çok önemli bir şey-"
"Kapının aralığına ayaklarını koydular," dedi Eddie.
"Doğru söyledin. Şimdi de kendi dünyalarının Büyük Tabut Avcıla-rı'nı gönderiyorlar. Sert adamları. Eğer Tower araziyi ihtiyaç ve açgözlülük yüzünden satmazsa, istediklerini korkutarak elde etmeyi deneyecekler."
"Evet," dedi Jake. Peki Tower'in yanında kim duracaktı? Belki Aaron Deepneau. Belki hiç kimse. "Peki ne yapacağız?"
"Biz satın alacağız," dedi Susannah.

5
Bir süre şaşkın bir sessizlik oldu, sonra Eddie düşünceli bir ifadeyle başını salladı. "Tabi ya, neden olmasın? Sözleşmede Sombra Şirketi'nin üstün imtiyaza sahip olduğu yazmıyor -muhtemelen denediler, ama Tower yanaşmadı. Yani evet, biz satın alabiliriz. Sence kaç geyik derisi ister? Kırk? Elli? Çok iyi pazarlık ederse belki Eski İnsanlar'dan kalıntılar verebiliriz. Tabaklar, ok başları falan. Kokteyl partilerde konu malzemesi olurlar."
Susannah, ona sitemkâr gözlerle bakıyordu.
"Tamam, belki o kadar da komik değil," dedi Eddie. "Ama gerçekler-le yüzleşmeliyiz, hayatım. Bir başka gerçeklikte kamp kurmuş bir avuç çulsuz hacıyız. Burasının artık Orta-Dünya olduğunu sanmıyorum."
"Ayrıca," dedi Jake özür dilercesine. "Gerçekten orada bile değildi^ En azından kapılardan geçtiğimizde olduğumuz gibi değildik. Bizi hissettiler ama esas olarak görünmezdik."
"Her sorunu teker teker ele alalım," dedi Susannah. "Konu paraysa, bende çok var. Yani ulaşmayı başarırsak."
"Ne kadar?" diye sordu Jake. "Bunun kaba bir soru olduğunu biliyorum... annem birine böyle sorduğumu duysa fenalaşırdı ama..."
"Nezaket kuralları için endişelenecek noktayı çoktan geçtik," dedi Susannah. "İşin aslı, ben de tam olarak bilmiyorum, canım. Babam diş kaplamayla ilgili birkaç yeni yöntem geliştirmişti. Holmes Diş Endüstrisi adında bir şirket kurdu ve mali tarafını 1959'a kadar çoğunlukla kendisi idare etti."
"Mort'un seni trenin önüne ittiği sene," dedi Eddie.
Susannah başını salladı. "O ağustosta oldu. Altı hafta sonra da babam bir kalp krizi geçirdi. Pek çok krizin ilkiydi. Bir sebep de muhtemelen benim başıma gelenlerdi. Ama tüm suçu yüklenmeyeceğim. Gece gündüz çalışırdı."
"Senin hiçbir suçun yok," dedi Eddie. "Trenin önüne kendin atlamış falan değilsin, Suze."
"Biliyorum. Ama nasıl hissettiğin ve bunu ne kadar süre hissettiğin gerçeklerle uyuşmayabiliyor. Annemi kaybetmişken ona göz kulak olmak benim sorumluluğumdu ama beceremedim. Benim suçum olduğu fikrini aklımdan hiçbir zaman tam anlamıyla çıkaramadım."
"O günler geçmişte kaldı," dedi Roland asıl konuya dönmek istercesine.
"Sağ ol tatlım," dedi Susannah alayla. "İnsanın aklını başına getirmekte üstüne yok. Her neyse, babam o ilk kalp krizinden sonra şirketin mali yükünü muhasebecimize, Moses Carver adındaki eski dostumuza bıraktı. Mose Amca, babamın ölümünden sonra bana göz kulak oldu. Sanırım Roland beni New York'tan çekip bu hoş hiçliğe getirdiğinde yedi se-foz milyon ediyordum. Bize satacağını varsayarsak, bu miktar Bay To-wer'ın arsasını almaya yeter mi?"
"Eğer Eddie Işın konusunda haklıysa muhtemelen geyik derileri karalığında da satacaktı," dedi Roland. "Bay Tower'm aklının ve kalbinin derinliklerinde bir yer, arsayı bunca zaman elinde tutmasını sağlayan ka, bizi bekliyordu."
"Şövalyeleri bekliyordu," dedi Eddie hafifçe sırıtarak. "Bir John Wayne filminin son on dakikasındaki Ord Kalesi gibi."
Roland ona ciddi bir ifadeyle baktı. "Beyaz'ı bekliyordu."
Susannah kahverengi ellerini kahverengi yüzüne doğru kaldırıp baktı. "O halde sanırım beklediği ben değilim."
"Evet," dedi Roland. "O." Ve bir anlığına Mia'mn teninin ne renk olduğunu merak etti.
"Bir kapı gerek," dedi Jake.
"En az iki tane lazım," dedi Eddie. "Biri, Tower ile anlaşmak için elbette. Ama ondan önce Susannah'nın zamanına gitmeliyiz. Roland'ın onu çekip aldığı zamana mümkün oldukça yakın bir ana gitmemiz gerek. 1977'ye gidip, şu Carver denen adamla görüşüp Odetta Holmes'ün 1971'de yasal olarak ölü ilan edildiğini ve tüm mirasın Green Bay veya San Berdoo'daki akrabalara paylaştırıldığını öğrenmek hiç hoş olmaz."

"Veya 1968'e gidip Bay Carver'ın ortadan kaybolduğunu öğrenmek," dedi Jake. "Tüm parayı kendi hesaplarına aktarmış, Costa del Sol'da emekliliğin tadını çıkarıyorken."
Susannah ona başka şartlar altında komik olabilecek bir hayret ifadesiyle bakıyordu. "Mose Amca asla öyle bir şey yapmaz! O benim vaftiz babam!"
Jake utanmış görünüyordu. "Üzgünüm. Birçok polisiye roman okudum -Agatha Christie, Rex Stout, Ed McBain- ve bu tür şeyler onlarda her zaman olur."
"Ayrıca," dedi Eddie. "O miktarda para insanları tuhaflaştırabilir."
Susannah, ona yüzünde çok yabancı duran, alışılmadık, soğuk ve mesafeli bir ifadeyle baktı. Eddie ve Jake'in bilmediklerini bilen Roland bunun kurbağa -sıkma bakışı olduğunu düşündü. "Sen nereden bileceksin?" diye sordu. Sonra hemen hemen aynı anda, "Ah, tatlım. Bağışla," dedi "Neden öyle dedim bilmiyorum."
"Sorun değil," dedi Eddie. Gülümsedi. Ama zorlama ve güvensiz bir gülümsemeydi. "Anın heyecanındandır." Uzanıp Susannah'nm elini tuttu ve sıktı. Susannah da aynı şekilde karşılık verdi. Eddie'nin yüzündeki gü. lümseme biraz genişledi ve oraya aitmiş gibi görünmeye başladı.
"Demek istediğim, Moses Carver'ı tanırım. Son derece dürüst bir in-sandır."
Eddie konunun uzamasını istemiyormuşçasına elini kaldırdı.
"Bakalım fikrini anlamış mıyım," dedi Roland. "Öncelikle, sizin New York'unuza sadece bir değil, iki ayrı noktada geri dönmek, sadece bizim yapabileceklerimize bağlı."
Bunu bir süre düşündüler. Sonra Eddie başını salladı. "Evet, önce 1964'e gitmemiz gerek. Susannah'nm birkaç aydır ortada olmadığı ama henüz kimsenin umudu kesmediği bir zamanda. Bir anda geri döner ve herkes alkışlar. Müsrif evladın dönüşü. Parsayı toplarız, ama bu biraz zaman alabilir..."
"Zor kısmı, Mose Amca'yı ikna etmek olacaktır," dedi Susannah. "Bankadaki para konusunda çok katı. Ayrıca onun gözünde hâlâ sekiz yaşında küçük bir kız olduğuma şüphe yok."
"Ama para yasal olarak sana ait, değil mi?" diye sordu Eddie. Roland, hâlâ temkinli adımlar attığını görebiliyordu. Susannah'nm beklenmedik çıkışının (Sen nereden bileceksin?) etkisini üzerinden tam olarak atmış değildi. Ve o bakışın. "Yani parayı almana engel olamaz, değil mi?"
"Hayır, tatlım," dedi Susannah. "Babam ve Mose Amca benim için bir vakıf fonu kurmuştu ama yirmi beşime bastığım 1959 yılında tartışmalı oldu." İnanılmaz güzellikteki anlamlı kara gözlerini ona çevirdi. "Al işte. Artık yaşımı öğrenmek için taklalar atmana gerek kalmadı. Çıkarma biliyorsan kendin hesaplayabilirsin."
"Önemi yok," dedi Eddie. "Zaman, suyun üzerinde bir yüzdür."
Roland kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Bir yer-lerde (belki oradan hâlâ çok uzaktaki kan rengi gül tarlasında) bir ekin-kargası mezarının üzerinde yürümüştü.

6
"Nakit olmalı," dedi Jake bir işadamı edasıyla.
"Ha?" dedi Eddie gözlerini Susannah'dan güçlükle çekerek.
"Nakit," diye tekrarladı Jake. "Hiç kimse on üç yıllık bir çeke itibar etmez. Özellikle de milyonlarca dolarlık bir çekse."
"Böyle şeyleri nerden biliyorsun, hayatım?" diye sordu Susannah.
Jake omuzlarını silkti. Hoşuna gitsin gitmesin (çoğunlukla gitmiyordu) o, Elmer Chambers'ın oğluydu. Elmer Chambers, iyi adamlardan değildi (Roland, onu asla Beyazlardan biri olarak düşünmezdi) ama çok iyi yaptığı bir şey vardı. Televizyon Dünyasının Büyük Tabut Avcısı, diye düşündü Jake. Belki bu kadarı biraz haksızlıktı ama Elmer Chambers'ın oyunu oynamasını bildiğini söylemek kesinlikle haksızlık değildi. Ve evet, o Jake'ti: Elmer'ın oğlu. Aksini sık sık dilemiş olmasına rağmen babasının yüzünü unutmamıştı.
"Evet, nakit," dedi Eddie sessizliği bozarak. "Bunun gibi bir anlaşma için nakit gerekir. Çek olursa, 1977'de değil, 1964'te nakde çeviririz. Sonra hepsini bir spor çantasının içine tıkarız. 1964'te öyle çantalar var mıydı, Suze? Neyse, boş ver. Önemi yok. Parayı bir çantaya tıkar ve 1977'ye götürürüz. Jake'in Çuf-Çuf Charlie ve Bilmece-De-Dum kitaplarını aldığı gün olması şart değil ama yakın olmalı."
"On beş Temmuz 1977'den sonraya da kalmamalıyız," diye ekledi Jake.
"Tanrım, evet," dedi Eddie. "Geç kalırsak çok büyük bir ihtimalle Tovver'ı arsayı Sombra'ya satmış olduğunu görürüz ve elimizde bir çanta dolusu parayla salak gibi kalırız."
Bir sessizlik oldu (belki öyle bir durumdaki hallerini gözlerinde canlandırmaya çalışıyorlardı), sonra Roland, "Kulağa çok basitmiş gibi geliyor, ama neden olmasın?" dedi. "Bu dünya ve sizin takssi, astin ve fotterg-raf dünyanız arasındaki kapılar kavramı sizin için, benim için bir katıra binme fikrinin olduğu kadar sıradan. Ya da bir altıpatları kuşanmak kadar. Ve böyle hissetmeniz için iyi birer sebebiniz var; hepiniz o kapılardan birinden geçtiniz. Hatta Eddie her iki tarafa da geçti. Hem bu dünya-ya, hem kendisininkine."
"New York'a dönüş yolculuğunun hiç de eğlenceli olmadığını belirt, meliyim," dedi Eddie. "Fazla silah sesi vardı." Ağabeyimin kesik başımn Balazar'ın bürosunun zemininde yuvarlanması da cabası.
"Dutch Hill'deki kapıdan geçmek de öyleydi," dedi Jake.
Roland kendi fikrinden vazgeçmeden bu noktaların hakkını vererek başını salladı. "Hayatım boyunca seni ilk tanıdığımda söylediğine inandım, Jake. Ölürken söylediklerine."

Jake hiçbir şey söylemeksizin solgun yüzünü önüne eğdi. O anı hatırlamaktan hoşlanmıyordu (Tanrı'ya şükür ki anıları çok net değildi), R0-land'ın da hatırlamak istemediğini biliyordu. Güzel, diye düşündü. Hatırlamak istememelisin zaten! Düşmeme izin verdin! Ölmeme izin verdin!
"Bundan başka dünyalar olduğunu söylemiştin," dedi Roland. "Ve gerçekten de var. Çok sayıdaki farklı zamanlarıyla New York bunlardan sadece biri. Sürekli oraya çekiliyor olmamızın gülle bir ilgisi var. Bundan kesinlikle eminim. Gülün Kara Kule olması ihtimali de var. Ya öyle ya da..."
"Ya da bir başka kapı," diye mırıldandı Susannah. "Kara Kule'ye açılan bir kapı."
Roland başını salladı. "Bunu ben de pek çok kez düşündüm. Manni-ler, bu diğer dünyaları biliyorlar ve hayatlarını onlara adamışlar. Geçiş'in, en kutsal ayin ve en yüce hal olduğuna inanıyorlar. Babam ve dostları cam küreleri uzun zamandır biliyordu; bunu size söylemiştim. Büyü-cü'nün Gökkuşağı, geçiş ve bu büyülü kapılar aynı şey olabilir."
"Nereye varmak istiyorsun, tatlım?" dedi Susannah.
"Sadece çok fazla dolaştığımı hatırlatıyorum," dedi Roland. "Zamandaki değişiklikler yüzünden -hepinizin hissettiğinden emin olduğum bir yumuşama- Kara Kule'ye ulaşmak için çıktığım yolculuk bin yıldan fazla sürdü. Bazen nesillerin üzerinden, bir deniz kuşunun sadece ayakları köpüklere dokunarak dalgaların üzerinden uçması gibi geçtim. Batı Der"' zi'nin kıyısındaki kumsala gelene dek dünyalar arasındaki bu kapılafa rastlamamıştım. Geçiş ve Gökkuşağı'nın renkleri hakkında az da olsa fikrim vardı, ama kapılar hakkında zerre kadar bilgim yoktu."
Yoldaşlarına dürüstçe baktı.
"Benim dünyamın, sizin dünyanızın..." Bir süre düşündü, "...uçaklar ve otobüslerle dolu olduğu gibi bu büyülü kapılarla dolu olduğunu sanıyorsunuz. Ama öyle değil."
"Şu an bulunduğumuz yer, daha önce bulunduğun yerlerden biri değil, Roland," dedi Susannah. Roland'ın bronzlaşmış bileğine nazikçe dokundu. "Artık senin dünyanda değiliz. Blaine'in sonunda durduğu Tope-İca'nın bir başka versiyonunda bunu kendin söylemiştin."
"Doğru," dedi Roland. "Söylemek istediğim, bu kapıların sandığınızdan çok daha nadir olabileceği. Şimdi de bir değil, iki kapıdan bahsediyorsunuz. Hem de bir silahla nişan alır gibi belirli zamanlara açılacak kapılardan."
Elimle nişan almam, diye düşünen Eddie hafifçe ürperdi. "Böyle söyleyince kulağa gerçekten de biraz zor gibi geliyor."
"Peki şimdi ne yapacağız?" diye sordu Jake.
"O konuda bir fikir verebilirim," dedi bir ses.
Hepsi birden sese döndü. Sadece Roland şaşırmamıştı. Görüşmelerinin ortasında yabancının yaklaştığını duymuştu. Bununla birlikte altı metre ötelerinde, yolun hemen kıyısında durmakta olan adama ilgiyle baktı ve ne kendi dünyasından, ne de dostlarının dünyasından, ne de yan komşudan gelmiş olduğunu anladı.
"Kimsiniz?" diye sordu Jake.
"Arkadaşlarınız nerede?" diye sordu Susannah.
"Nerelisiniz?" diye sordu Jake ilgiyle.
Yabancının üzerinde yakası yıpranmış siyah bir gömlek ve uzun bir sıyah palto vardı. Uzun saçları bembeyazdı, yanları ve önleri korkmuş gibi dikilmişti. Alnında T şeklinde bir yara izi vardı. "Arkadaşlarım hâlâ °rada," diyerek başparmağıyla gerisindeki ormanda belirsiz bir yeri işaret S11'- "Artık kendimi Calla Bryn Sturgis'li sayıyorum. Ondan önce bir sı-gmma evinde çalıştığım Detroit, Michigan'daydım. Çorba yapar, alkol bağımlıları için toplantılar düzenlerdim. Bu işlerden iyi anlardım. Ondan önce de kısa süreliğine Topeka, Kansas'ta bulunmuştum."
Son cümlesi üzerine, daha genç olan üç yabancının ilgiyle dikleştiğj. ni gördü.
"Ondan önce de New York Kenti'ndeydim. Ondan önce ise Maine eyaletinde, Jerusalem's Lot adında küçük bir kasabada yaşardım."

7

"Bizim tarafımızdansınız," dedi Eddie. İç geçirir gibi konuşmuştu. "Yüce Tanrım, gerçekten bizim taraftansınız!"
"Evet, sanırım öyle," dedi adam. "İsmim Donald Callahan."
"Bir rahipsiniz," dedi Susannah. Adamın boynundaki zincirin ucundaki haça dikilmiş bakışları (küçük bir haçtı ama göz alıcı bir parlaklığı vardı) alnındakine yöneldi.
Callahan başını iki yana salladı. "Artık değil. Bir zamanlar rahiptim. Belki bir gün tekrar olmak nasip olur, ama şimdi değil. Şimdi sadece Tanrı'ya inanan bir insanım. Acaba... sizlerin ne zamandan olduğunu sorabilir miyim?"
"1964," dedi Susannah.
"1977," dedi Jake.
"1987," dedi Eddie.
Bunun üzerine Callahan'ın gözleri parladı. "1987. Ben de buraya o zamanlardaki sayıma göre 1983'te geldim. Sana çok önemli bir şey soracağım, genç adam. Sen ayrıldığında Red Sox Dünya Serisi'ni kazanmış mıydı?"
Eddie başını geriye atarak güldü. Kahkahası hem şaşkın, hem neşe doluydu. "Hayır ahbap, üzgünüm. Geçen sene Shea Statı'nda Mets'e karşı çok yaklaştılar ama birinci kalede oynayan Bili Buckner adındaki herif kolay bir topu ellerinin arasından kaçırdı. O anı hayatı boyunca unutamayacak. Gel de otur haydi. Kahvemiz yok ama Roland -yani sağımda oturan bezgin görünüşlü adam- oldukça iyi çay yapar."
Callahan dikkatini Roland'a çevirdi ve inanılmaz bir şey yaptı: tek dizinin üzerine çöktü, başını hafifçe eğdi ve yumruğunu yaralı kaşına dadı. "Selam olsun Silahşor, karşılaşmamız hayırlı olsun."

"Selam," dedi Roland. "Yaklaş ve bize ihtiyacını anlat, iyi yabancı."
Callahan başını kaldırıp ona şaşkınca baktı.
Roland, ona sakin bakışlarla karşılık verdikten sonra başını salladı. "Hayır veya şer, aradığını bulacak olabilirsin."
"Siz de öyle," dedi Callahan.
"O halde yaklaş," dedi Roland. "Yaklaş ve sohbetimize katıl."

8
"Konuşmaya devam etmeden önce bir şey sorabilir miyim?"
Soruyu soran Eddie'ydi. Roland hemen yanında ateş yakmış, Eski İnsanlar'dan kalan toprak bir demlikte çay hazırlıyordu.
"Elbette, genç adam."
"Adınız Donald Callahan."
"Evet."
"Peki göbek adınız nedir?"
Callahan başını hafifçe yana eğdi, tek kaşını kaldırdı, sonra gülümsedi. "Frank. Büyükbabamın ismi. Bir önemi var mı?"
Eddie, Susannah ve Jake birbirlerine baktılar. Bir şey söylemelerine gerek yoktu. Donald Frank Callahan. Toplam on dokuz harf.
"Önemi gerçekten de var," dedi Callahan.
"Belki," dedi Roland. "Belki de yok." Su tulumunu ustaca tutarak demliği doldurdu.
"Bir kaza geçirmiş gibisiniz," dedi Roland'ın sağ eline bakan Callahan.
"İdare ediyorum," dedi Roland.
"Arkadaşlarından biraz yardımla denebilir," dedi Jake ciddi bir ifadeyle.
Anlamayan, ama anlamak zorunda olmadığını bilen Callahan başını salladı; bu insanlar ka-tet'ti. Bu terimi bilmiyor olabilirdi ama bilmesine gerek yoktu. Birbirlerine bakışlarından, birbirlerinin yanında hareket ediş şekillerinden anlaşılıyordu.
"Siz benim ismimi biliyorsunuz," dedi Callahan. "Ben de sizinkileri öğrenme şerefine erişebilir miyim?"
Kendilerini tanıttılar: New York'lu Eddie ve Susannah Dean, New York'lu Jake Chambers, Orta-Dünya'lı Oy ve Gilead'lı Roland Deschain. Callahan her birine teker teker döndü ve sıkılı yumruğunu kaşına götürerek selamladı.
"Ben de Lot'lu Callahan," dedi tanışma faslı sona erince. "Ya da öyleydim. Sanırım şimdi sadece İhtiyar'ım. Calla'da bana böyle derler."
"Arkadaşlarınız bize katılmaz mı?" dedi Roland. "Fazla yiyeceğimiz yok ama çay ikram edebiliriz."
"Belki sonra."
"Ah," dedi Roland ve anlamış gibi başını salladı.
"Zaten karnımızı iyice doyurduk," dedi Callahan. "Calla'da bereketli bir yıl oldu -en azından şu ana dek- ve elimizdekileri paylaşmaktan mutluluk duyarız." Fazla çabuk, fazla ileri gittiğini düşünüyormuşçasına du-raksadı ve sonra ekledi. "Belki. Eğer her şey yolunda giderse."
"Eğer," dedi Roland. "Eski öğretmenim bunun binlerce harf uzunluğundaki yegâne kelime olduğunu söylerdi."
Callahan güldü. "Fena değil! Her neyse, taze çörek-toplarımız da var. Zalia buldu. Ama galiba sizin çörek-toplarından haberiniz var. Tarlanın büyük olmasına rağmen daha önceden girilmiş gibi göründüğünü söylemişti."
"Jake buldu," dedi Roland.
"Aslında Oy'du," dedi Jake, hayvanın başını okşayarak. "Sanırım bir tür çörek avcısı."
"Burada olduğumuzu ne zamandır biliyorsunuz?" diye sordu Callahan.
"İki gündür."
Callahan hem şaşırmış, hem de kızmış göründü. "Bir başka deyişte izinizi bulduğumuzdan beri. Bir de gizlice hareket etmeye çalışmıştık!"
"Bu konuda sizden daha iyi birilerine ihtiyacınız olduğunu bilmesey-diniz gelmezdiniz," dedi Roland.
Callahan içini çekti. "Haklısın, teşekkürler derim."
"Yardım ve kurtarıcı için mi geldiniz?" diye sordu Roland. Sesinde sadece hafif bir merak vardı, ama Eddie, bir anda tüm bedeninin buz kestiğini hissetti. Kelimeler titreşerek havada asılı kalmış gibiydi. Böyle hisseden tek kişi de değildi. Susannah uzanıp sağ elini kavradı. Bir an sonra Jake'in eli, sol elini tuttu.
"Buna cevap vermek bana düşmez." Callahan aniden tereddüt etti. Hatta korkmuş gibi bir hali vardı.
"Eld'in soyundan olanlara geldiğinizi biliyor musun?" diye sordu Roland yine ayni nazik, meraklı ses tonuyla. Bir elini Eddie, Susannah ve Ja-ke'e doğru uzattı. Hatta Oy'a. "Çünkü onların benden olduğuna şüphe yok. Benim onlardan olduğum gibi. Biz bir çemberiz ve birlikte döneriz. Ve sen de ne olduğumuzu biliyorsun."
"Öyle mi?" diye sordu Callahan. "Hepiniz mi?"
"Roland bizi ne tür bir şeyin içine sokuyorsun?" diye sordu Susannah.
"Şimdilik hiçbir şey," dedi Roland. "Henüz sorup sormamaya karar vermediler."

Soracaklar, diye düşündü Eddie. Gül'le ilgili rüyalar ve küçük geçiş yolculukları bir kenara, medyum olduğunu hiç düşünmemişti, ama Calla-han'ın temsilcileri olarak geldiği bu insanların soracağını bilmek için medyum olmak gerekmiyordu. Kestaneler bir yerlerde kızgın ateşin içine düşmüştü ve Roland'm onları ateşten çıkarması bekleniyordu. Ama sadece Roland'm değil.
Burada bir hata yaptın, ahbap, diye düşündü Eddie. Anlaşılabilir bir hata ama sonuçta bir hata iste. Biz şövalyeler değiliz. Biz takım değiliz. Biz silahşor değiliz. Biz sadece New York'tan gelmiş üç kayıp ruhuz...
Fakat hayır. Hayır. Eddie kim olduklarını Nehir Geçidi'nde yaşlı insanlar yolun ortasında, Roland'm önünde diz çöktüğünden beri biliyordu- Lanet olsun, Roland'm onlara gözleriyle nişan almayı, akıllarıyla ateş etmeyi ve yürekleriyle öldürmeyi öğrettiği ormandan (orayı hâlâ Shardik'in Ormanı olarak düşünüyordu) beri biliyordu. Üç değil, dört değil. Bir. Roland'ın onları böylesine sonlandırması, böyle tamamlaması ürkütücüydü. İçi zehir doluydu ve zehirli dudaklarıyla her birini öpmüştü. Onları birer silahşor yapmıştı. Eddie, Eld'in soyunun bu neredeyse boşalmış, ilerlemiş dünyada işinin bitmiş olabileceğine gerçekten inanmış mıydı? Işının Yolu'nda Roland'ın Kara Kule'sine kadar güle oynaya, hiçbir belayla karşılaşmadan ilerleyebileceklerini düşünmüş müydü? Eh, tekrar düşünse iyi olurdu.
Eddie'nin aklından geçenleri dile getiren Jake oldu ve Eddie, çocuğun gözlerinin parlamasından hiç hoşlanmadı. Herhalde pek çok çocuk, gözlerinde bu heyecan dolu, haydi-birilerinin-kıçını-tekmeleyelim bakışıyla savaşa gitmişti. Zavallı çocuk zehirlendiğini bilmiyordu ve bu da ne kadar aptal olduğunu gösterirdi zira en iyi onun bilmesi gerekirdi.
"Ama soracaklar," dedi çocuk. "Değil mi, Bay Callahan? Soracaklar."
"Bilmiyorum," dedi Callahan. "Onları ikna etmeniz gereki..."
Roland'a baktı ve sustu. Roland başını iki yana sallıyordu.
"Bu işler öyle yürümez," dedi Silahşor. "Orta-Dünya'dan olmadığın için bilmiyor olabilirsin ama bu şekilde yürümez. İkna etmek bizim işimiz değildir. Bizim işimiz kurşunla."
Callahan derin bir iç geçirdikten sonra başını salladı. "Bir kitabım var. Arthur'un Hikâyeleri."
Roland'ın gözleri parladı. "Sahi mi? Gerçekten? Öyle bir kitabı görmek isterdim. Hem de çok isterdim."
"Belki de görmelisin," dedi Callahan. "İçindeki hikâyeler çocukken okuduğum Yuvarlak Masa hikâyelerine pek benzemiyor ama..." Başını iki yana salladı. "Söylediğini anlıyorum, en iyisi orada bırakalım. Üç soru var, değil mi? Ve az önce bana ilkini sordun."
"Evet, üç," dedi Roland. "Üç, güçlü bir sayıdır."
Eğer gerçekten güçlü bir rakam duymak istersen, Roland eski dostum, on dokuzu bir dene, diye düşündü Eddie.
"Ve üçünün de cevabı evet olmalı."
Roland başını salladı. "Ve öyle olursa daha fazla soramazsınız. Davet edilebiliriz, sai Callahan, ama geldikten sonra bizi kimse geri döndüxetae2- Bunu yanındakilerin de..." Başıyla güneylerindeki ormanı işaret etti. "...anlamasını sağlasan iyi olur."
"Silahşor..."
"Bana Roland de. Barış içindeyiz."
"Pekâlâ Roland. Beni iyi dinle, yalvarırım. (Biz Calla'da böyle deriz.) Size sadece yarım düzine insan olarak geldik. Altı kişi tüm kasaba adına karar veremez. Sadece Calla karar verebilir."
"Demokrasi," dedi Roland. Şapkasını alnından geriye itti, alnını ovuşturdu ve içini çekti.
"Ama altımız onaylarsa -özellikle de sai Overholser-..." Susup dikkatle Jake'e baktı. "Ne? Bir şey mi söyledin?"
Jıke başını iki yana salladı ve Callahan'a devam etmenini işaret etti.
"Altımız birden kabul ederse iş bitmiş sayılır."
Eddie huşu içindeymiş gibi gözlerini kapadı. "Şunu bir daha söyle, ahbap."
Callahan aklı karışmış bir halde ona baktı. "Ne?"
"İş bitirmek. Ya da senin zaman ve mekânından herhangi bir şey." Duraksadı. "Büyük ka'nın bizim tarafından."
Callahan bunları bir süre düşündükten sonra sırıttı. "İki ayağım bir pabuca girdi," dedi. "Tongaya bastık, etekleri zil çalıyordu, çamur at izi kalsın, kadına abayı fena yakmıştım. Bunun gibi mi?"
Roland'ın aklı karışmış görünüyordu (hatta belki biraz da sıkılmıştı) ama Eddie Dean'in yüzü mutluluk doluydu. Susannah ve Jake ise eğlenmekle şaşkın, nostaljik bir hüzün arasında kalmış gibiydi.
"Devam et, ahbap," dedi Eddie boğuk sesle ve elleriyle haydi dostum haydi hareketini yaptı. Sesi, gözyaşları içindeymiş gibi çıkmıştı. "Devam et."
"Belki başka bir zaman," dedi Callahan nazikçe. "Başka bir zaman beraber oturup eski yerleri ve deyişleri konuşabiliriz. İstersen beysboldan bahsederiz. Ama şimdi vaktimiz dar."
"Belki sandığından da dar," dedi Roland. "Bizden istediğin nedir, sai ^Hahan? Sana dostlarının mülakat yapıp sonrasında işe alacağı başıboş gezginler olmadığımızı açık bir dille anlattım."
"Şimdilik sadece burada kalmanızı ve arkadaşlarımı yanınıza getirmeme izin vermenizi istiyorum," dedi. "Aralarında, burada olmamızdan sorumlu olan Tian Jaffords var. Ve karısı Zalia. Sonra, size ihtiyacım^ olduğuna dair ikna edilmesi gereken kişi, Overholser var."
"Biz kimseyi ikna etmeyeceğiz," dedi Roland.
"Anlıyorum," dedi Callahan çabucak. "Evet, o konuyu açıkça belirttin. Bir de Ben Slightman ve oğlu, Benny var. Genç Benny'nin durumu biraz karışık. Kız kardeşi dört yıl önce, Ben ile ikisi on yaşındayken öldü. Bu durumda Benny'nin ikiz mi yoksa tek mi sayılacağını kimse bilmiyor." Aniden durdu. "Üzgünüm, konunun dışına kaydım."

Roland avuç içini adama göstererek önemli olmadığım belirten hareketi yaptı.
"Beni biraz strese sokuyorsunuz, dinleyin, yalvarırım."
"Yalvarmana gerek yok, tatlım," dedi Susannah.
Callahan gülümsedi. "Biz böyle konuşuruz. Calla'da biriyle karşılaştığınızda şöyle diyebilirsiniz, 'Baştan ayağa her yer nasıl, söyle yalvarırım?' Ardından şöyle bir karşılık alabilirsiniz, 'Çok iyiyim, pas yok, tanrılara teşekkürler-MH derim.' Bunları duymamış mıydınız?"
Başlarını iki yana salladılar. Kelimeler tanıdık olmasına rağmen kullanım şekilleri ve yerlerinin farklılığı, bir başka dünyada oldukları gerçeğinin altını çiziyor gibiydi. Konuşma tarzları farklı, belki gelenekleri daha da farklı insanlarla karşı karşıyaydılar.
"Önemli olan konu," dedi Callahan. "Sınır bölgeleri, her nesilde bir kez Gök Gürültüsü'nden gelen ve çocukları çalan Kurtlar denen yaratıklar yüzünden dehşete düşmüş durumda. Dahası da var ama işin can aha kısmı bu. Bu kez bir de değil, iki çocuğunu birden kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya olan Tian Jaffords bu duruma artık bir son vermenin zamanının geldiğini söylüyor. Artık mücadele etmemiz gerektiğine inanıyor. Diğerleri (Overholser gibiler) bunun sonunun sadece felaket olacağına inanıyor. Overholser ve onun gibi düşünenler büyük ihtimalle diğerlerine baskın çıkacaktı ama sizin gelişiniz her şeyi değiştirdi." Yüzünde dürüst bir ifadeyle eğildi. "Wayne Overholser kötü bir adam değildir, sadece korkuyor. Calla'daki en büyük çiftçidir, bu yüzden kaybedecek şeyi denk- Ama Kurtlar'ı uzak tutabileceğimize... onları yenebileceğimize ikna lursa..- onun da mücadeleye katılacağına inanıyorum."
"Söylemiştim..." diye söze başladı Roland.
"Siz ikna etmezsiniz," dedi Callahan sözünü "keserek. "Evet, anlıyorum. Gerçekten. Ama sizi görürler, konuşmalarınızı duyarlarsa belki kendiliklerinden ikna olacaklar..."
Roland omuz silkti. "Tanrı isterse su olur, deriz."
Callahan başını salladı. "Bu Calla'da da söylenir. Bir başka önemli konuya geçebilir miyim?"
Roland ellerini hafifçe kaldırdı. Eddie, Callahan'a bunun kendi tercihi olduğunu anlatmak ister gibi bir hareket olduğunu düşündü.
Alnında yara izi olan adam bir süre konuşmadı. Tek~ar konuştuğunda sesi alçaktı. Eddie, onu duymak için yaklaşmak zorunda kaldı. "Bende bir şey var. İstediğiniz bir şey. İhtiyaç duyabileceğiniz. Sanırım daha şimdiden size ulaştı."
"Neden öyle dedin?" diye sordu Roland.
Callahan dudaklarını ıslattı ve tek bir kelime söyledi: "Geçiş."

9
"Ne olmuş Geçiş'e?" diye sordu Roland. "Ne demek istiyorsun?"
"Gitmediniz mi?" diye sordu Callahan güveni sarsılmış görünerek. "Hiçbiriniz gitmedi mi?"
"Diyelim ki giden oldu," dedi Roland. "Bunun siz ve Calla dediğiniz yerdeki sorunla ne ilgisi var?"
Callahan iç geçirdi. Günün hâlâ erken saatlerinde olmalarına rağmen yorgun görünüyordu. "Bu düşündüğümden de zor oluyor," dedi. "Hem de çok zor. Beklediğimden daha zorlusunuz."
"Eli çabuk, kafası boş, atlı serseri bekliyordun galiba?" dedi Susannah. Sesinde öfke vardı. "Eh, sürpriz, tatlım. Elimiz çabuk ama atlarımız yok."
"Size at getirdik," dedi Callahan ve bu yetti. Roland her şeyi anlama-rru§tl» ama şimdi durumu yeterince açıklığa kavuşturacak kadarını biliyordu. Callahan geldiklerini, kaç kişi olduklarını ve yürüyerek ilerlediklerini biliyordu. Bunların bir kısmı casuslar aracılığıyla öğrenilebilirdi ama hep, si değil. Bir de Geçiş vardı... hepsinin veya birkaçının Geçiş yaptığını bil. mesi...
"Kafalarımızın boş olmasına gelince, belki gezegen üzerindeki en parlak zekâlı kişiler değiliz ama..." Aniden sustu ve yüzünü buruşturdu. Elleri karnına gitti.
"Suze?" dedi Eddie endişeyle. "Ne oldu, Suze? İyi misin?"
"Sadece gaz," dedi Susannah ve ona gülümsedi. Bu gülümseme R0. land'a pek gerçek gibi görünmemişti. "Dün akşam çok fazla çörek-topu yemişim." Eddie'nin daha fazla soru sormasına fırsat vermeden Calla-han'a döndü. "Söyleyecek başka bir şeyin var, söyle tatlım."
"Pekâlâ," dedi Callahan. "Elimde çok güçlü bir nesne var. Nesnenin saklı olduğu Calla'daki kilisemden tekerleklerce uzakta olmanıza rağmen size ulaşabilmiş olması gücünü gösteriyor. Geçiş durumu yaratmak, yaptıklarından sadece biri." Derin bir soluk alıp verdi. "Bize yardım ederseniz (çünkü Calla artık benim evim, ölüp gömülmeyi umduğum yer oldu) size bu... bu şeyi vereceğim."
"Bu şekilde konuşmamanı son kez söylüyorum," dedi Roland. Sesi öylesine sertti ki Jake korkuyla ona baktı. "Bu tarz konuşmalar benim ve an-tet'imin şerefini lekeliyor. Calla'nızın Beyaz, şu Kurtlar dediğiniz yaratıkların ise karanlığın, yani Işın-Kırıcıların emrinde olduğuna inanırsak istediğinizi yapmakla yükümlü oluruz. Hizmetimiz için ödül kabul etmeyiz, siz de bize herhangi bir karşılık sunmamalısınız. Eğer yanındakiler-den biri, Tian veya Overholster dediğin adam da bu şekilde konuşacak olsaydı..."
(Eddie yanlış telaffuz ettiği için silahşoru uyarmayı düşündü ama sonra ağzını kapalı tutmaya karar verdi-Roland öfkeliyken sessiz kalmak en iyisiydi.)

"...o zaman farklı olurdu. Muhtemelen efsanelerden başka hiçbir şey bilmiyorlardır. Ama sen, sai, sana böyle konuşmaman gerektiğini öğretebilecek bir kitaba sahipsin. Sana kurşunla anlaşma yaptığımızı söylemiştim, öyle de yapacağız. Ama bu bizi kiralık adamlar yapmaz."
"Pekâlâ, pekâlâ..."
"Sahip olduğun şeye gelince," dedi Roland sesini yükseltip Calla-han'ınkini bastırarak. "Ondan kurtulmak istiyorsun, değil mi? Seni dehşete düşürüyor, değil mi? Kasabanıza yardım etmemeyi seçip yolumuza gitsek, onu da yanımızda götürmemiz için bize yalvarırdın, değil mi? Değil mi?"
"Evet," dedi Callahan üzgünce. "Doğru söylüyorsun, teşekkürler derim. Ama... konuşmanızın bir kısmını duydum... geri dönmek istediğinizi biliyorum... Mannilerin dediği gibi, diğer tarafa atlamak... sadece bir değil, iki ayrı yere... belki daha fazlası gerekecek... başka zamanlara gitmeniz gerekecek... zamana bir tabanca gibi nişan almaktan bahsettiğinizi duydum..."
Jake'in yüzünde bir anda kavrayış ve merakla karışık dehşet ifadeleri belirdi. "Hangisi?" diye sordu. "Mejis'teki pembe küre olamaz çünkü Roland onun içine girdi ve küre ona hiçbir zaman Geçiş yaptırmadı. Hangisi?"
Callahan'ın yanağından aşağı bir damla yuvarlandı, sonra bir başkası daha. Farkında olmadan yaşları yüzünden sildi. "Elime almaya cesaret edemedim ama onu gördüm. Gücünü hissettim. İsa Adam, yüce İsa yardımcım olsun, kilisemin zemin tahtalarının altında Siyah On Üç var. Ve hayata döndü. Beni anlıyor musunuz?" Yaşlı gözlerle onlara baktı. "Canlandı:
Callahan yüzünü ellerine gömdü.

10
Silahşor alnında yara izi olan din adamının arkadaşlarını çağırmak üzere uzaklaşmasını sessizce izledi. Başparmaklarını yıpranmış, yamalı kot pantolonunun beline takmış, yıllarca öyle hareketsiz kalabilecekmiş &bi ayakta duruyordu. Bununla birlikte Callahan gözden kaybolur kaybolmaz dostlarına döndü ve elinin bir hareketiyle onları acilen yanına çağırdı. Yanıma gelin. Onlar yaklaşırken Roland çömeldi. Eddie ve Jake de yanına varınca aynı şeyi yaptı (Susannah zaten ömür boyu o pozisyonda saunaya mahkûmdu). Silahşor hemen söze başladı.
"Zamanımız çok kısa. Bu yüzden tek kelimelik cevaplar istiyorum Dürüst mü, değil mi?"
"Dürüst," dedi Susannah hemen. Sonra tekrar yüzünü buruşturdu ve sol göğsünün altını ovuşturdu.
"Dürüst," dedi Jake.
"Rüşt," dedi Oy, ona sorulmadığı halde.
"Dürüst," diye onayladı Eddie. "Ama bakın." Kamp ateşinin kıyısın, dan yanmamış bir dal aldı, çam iğnelerini bir kenara itti ve toprağa yazdı:
Caila Caiiahan
"Bir tesadüf mü yoksa anlamı var mı?" diye sordu sonra.
"Kim bilir?" dedi Jake. Topraktaki yazının üzerinde kafa kafaya vermişler, alçak sesle konuşuyorlardı. "On dokuz gibi."
"Bence sadece bir tesadüf," dedi Susannah. "Karşılaştığımız her f«y ka değildir mutlaka, değil mi? Yani bunların okunuşu bile aynı değil." Calla derken dilini kaldırıp geniş bir e sesi çıkardı. Callahan derken ise dilini indirip daha keskin bir e sesi çıkardı. "Calla bizim dünyamızda İspanyolca... Mejis'ten hatırladığın pek çok kelime gibi, Roland. Galiba cadde veya meydan anlamına geliyor. Lisede İspanyolca dersi almıştım, ama üzerinden epey zaman geçti. Anladığım kadarıyla kelimeyi bu bölgede kasabanın isminin (ya da belki tüm kasabaların) önünde tamamlayıcı olarak getiriyorlar. Mantıklı. Belki mükemmel değil ama oldukça iyi. Öte yandan Callahan..." Omuz silkti. "Nedir? İrlanda ismi mi? İngiliz mi?"
"İspanyolca olmadığından eminim," dedi Jake. "Ama on dokuz meselesi..."
"Başlarım on dokuza," dedi Roland kabaca. "Sayı oyunlarının zamanı değil. Birazdan arkadaşlarıyla birlikte burada olacak ve o gelmeden sizinle bir başka konuyu görüşmek istiyorum."
"Siyah On Üç hakkında doğru söylüyor olabilir mi?" diye sordu Jake.
"Evet," dedi Roland. "Önceki gece Eddie ve sana olanlar, doğru söylediğini gösteriyor. Haklıysa, böyle bir şeye sahip olmamız bizim için <p-tehlikeli olur ama başka seçeneğimiz yok. Yoksa korkarım Gök Gürültü'"nden gelen şu Kurtlar alacak. Her neyse, bunun için şu an endişelenmemiz gerekmiyor."
Bununla birlikte Roland son derece endişeli görünüyordu. Bakışları Jake'e çevrildi.
"Şu kodaman çiftçinin adını duyunca irkildin. Sen de öyle Eddie. Ama sen daha iyi gizlemeyi basardın."
"Üzgünüm," dedi Jake. "Babamın yüzünü unutmuş..."
"Kesinlikle değil," dedi Roland. "Tabi ben de unutmadıysam. Çünkü bu ismi ben de duydum. Hem de yakın zamanda. Sadece nerede duyduğumu hatırlamıyorum." Sonra gönülsüzce ekledi. "Yaşlanıyorum."
"Kitapçıdaydı," dedi Jake. Çantasına uzandı, telaşla bağlarını çözdü ve içine baktı. Sanki Çuf-Çuf Charlie ve Bilmece-De-Dum 'in orada olduğunu, hepsinin gerçek olduğunu görmeye ihtiyacı vardı. "Manhattan Zihin Lokantası. Çok garip. Bir kez bana oldu, bir kez de gerçekleştiğini izledim. Bu bile başlı başına bir bilmece sayılır."
Roland parmaklan eksik eliyle acele etmesini işaret etti.
"Bay Tower kendini tanıttı," dedi Jake. "Sonra ben de aynısını yaptım. Jake Chambers, dedim. O da dedi ki..."

"'İyi isim, evlat,'" diye araya girdi Eddie. "Böyle demişti. Sonra Jake Chambers isminin Kovboy romanlarmdakilere benzer bir isim olduğunu söyledi."
"'Kovboy romanlarındaki gezgin kahramanların,'" diye alıntı yaptı Jake. "Sonra, 'Wayne D. Overholser'm yazdıklarından örneğin,' dedi." Susannah'ya bakıp tekrarladı. "Wayne D. Overholser. Susannah bunun da tesadüf olduğunu söylüyorsan..." Sustu ve sırıttı. "Küçük beyaz kıçımı öpebilirsin."
Susannah güldü. "Buna gerek yok, ukala şey seni. Bir tesadüf olduğuna inanmıyorum. Ve Callahan'ın çiftçi dostuyla tanıştığımızda ona göbek adını sormak niyetindeyim. D harfiyle başlamakla kalmayıp Dean, Dane gibi dört harfli bir isim olduğuna bahse girerim..." Eli tekrar göğsünün altına gitti. "Şu gaz! Tanrım! Bir mide ilacı için neler vermez..." Tek-rar sustu. "Jake? Ne oldu? Sorun ne?"
Jake, elinde Çuf-Çuf Charlie'yi tutuyordu ve yüzü bembeyaz olmuş-tu. Gözleri şokla irileşmişti. Yanında duran Oy, huzursuzca inledi. R0. land eğilip kitaba baktı ve onun da gözleri irileşti.
"Sevgili tanrılar," dedi.
Eddie ve Susannah da kitaba baktı. Başlığı aynıydı. Resim de aynıv-di: bir tepeyi tırmanan, farları göz vazifesi gören, sırıtan bir lokomotif. Ama alttaki yazı, "Hikaye ve Resimler, Beryl Evans," yok olmuştu. Başka bir isim de yazmıyordu.
Jake çevirip kitap sırtına baktı. Çuf-Çuf Charlie ve McCauley Yayıncılık yazıyordu. Başka bir şey yoktu.
Güneyden sesler duymaya başladılar. Callahan ve dostları yaklaşı-yordu. Calla'lı Callahan. Kendine Lot'h Callahan da diyordu.
"Başlık sayfası," dedi Susannah. "Oraya bak, hayatım. Çabuk."
Jake sayfayı açtı. Yine sadece hikâyenin ve yayınevinin ismiyle amblemi vardı.
"Telif sayfasına bak," dedi Eddie.
Jake sayfayı çevirdi. Başlık sayfasıyla hikâyenin başlangıç sayfası arasında telif bilgileri olurdu. Ama sayfada bilgi olduğu söylenemezdi.
Telif hakkı 1936 yazıyordu sadece. Rakamların toplamı on dokuz ediyordu. Geri kalanı boştu.

BEŞİNCİ BÖLÜM OVERHOLSER

1
Susannah o uzun ve ilginç günde gözlem yapmak için bolca fırsat buldu. Bunun bir sebebi Roland'ın ona bu fırsatı vermesi, diğer bir sebebiyse sabah bulantısının geçmesi ve kendini tekrar bir bütün olarak hisse tmesiydi.
Roland, Callahan ve arkadaşları duyma mesafesine girmeden hemen önce ona mınldanmıştı: "Bana yakın dur ve ben istemedikçe tek kelime bile etme. Benim kadınım olduğunu sanırlarsa aldırma."
Başka zaman olsa Roland'ın uysal, sessiz, küçük karısı olmak hakkında söyleyecek pek çok şeyi olabilirdi ama o sabah bunun için hiç vakit yoktu ve ayrıca Roland'ın yüzündeki ciddi ifade, bunun hafife alınacak bir durum olmadığını anlatıyordu. Ayrıca o an sessiz ve sadık eş rolü ona Çekici gelmişti. Aslında her rol ona çekici gelirdi. Çocukken bile bir başkası gibi davrandığı oyunları oynamak onu çok mutlu ederdi.
Bu da bilmen gereken her şeyi açıklıyor zaten, tatlım, diye düşündü.
"Susannah?" diye sordu Roland. "Beni duyuyor musun?"
"Hem de çok iyi," dedi Susannah. "Benim için endişelenme."
"İstediğim gibi giderse onlar seni az görecek, hatta sana pek dikkat etmeyecekler. Sen ise onları çok görebileceksin."
Susannah yirminci yüzyılın ortalarında Amerika'da büyümüş zenci bir kadın olarak Roland'ın ne istediğini tam olarak anlamıştı. Ve istediği. ni ona verecekti. İçinde bir parça (Detta Walker'in bulunduğu bölüm) Roland'ın aklındaki ve kalbindeki egemenliği yüzünden daima kırgın ve kızgın kalacaktı, ama çoğunlukla onu olduğu gibi kabul ediyordu: türünün son örneği olarak. Hatta belki bir kahraman.

2
Susannah, Roland tanıştırma faslını üstlenirken (Susannah'yı en sona bırakmış ve önem vermezcesine kısaca tanıtıp geçmişti), sol tarafına girip çıkan gaz sancılarından kurtulduğu için ne kadar rahatladığını düşünme fırsatı buldu. Lanet olası baş ağrısı bile geçmişti ve o bela, bir haftadan fazla bir süredir (bazen başının arkasında, bazen bir şakağında, bazen sol gözünün hemen üzerinde) sinsice kendini gösteriyordu. Ve elbette bir de sabahlar vardı. Her sabah bir saat boyunca bulantı hissediyor, bacakları ise pelteleşmiş gibi geliyordu. Hiç kusmamıştı, ama o bir saat boyunca her an kusabilecekmiş gibi hissediyordu.
Böyle belirtileri tanıyamayacak kadar aptal değildi ama bir anlama gelmediklerini düşünmek için sağlam gerekçeleri vardı. Tek dileği, annesinin arkadaşı Jessica'nın bir değil, iki kez başına geldiği gibi şişmemekti. İki yalancı gebelik yaşamıştı ve iki seferde de karnı ikiz doğuracakmış gibi şişmişti. Hatta belki üçüz. Ama elbette Jessica Beasley'nin âdet kanamaları kesilmiş, bu yüzden karnında bir bebek taşıdığına inanmıştı. Susannah hamile olmadığını biliyordu, çünkü hâlâ âdet görüyordu. Kendilerini Yeşil Saray'ı yaklaşık elli kilometre geride bırakmış halde tekrar Işının Yolu'nda buldukları sabah, âdet görmeye başlamıştı. O zamandan beri bir kez daha olmuştu. Her iki seferde de kanaması alışılmadık derecede ağır olmuş, pek çok bez parçası kullanması gerekmişti. Oysa o zamana dek âdet kanamaları çok hafif olagelmişti, hatta iki üç ay içinde sadece birkaç damla görmüşlüğü bile vardı. Annesi onlara

"hanımefendimigülleri" derdi. Yine de şikâyet etmiyordu zira bu dünyaya gelmeden önce âdet dönemleri çok sancılı hatta işkence gibi olurdu. Işının Yolu'na dönelerinden sonra yaşadığı iki seferde de hiç sancı çekmemişti. Yol kenarlarına dikkatle gömdüğü kanlı bezler olmasa âdet gördüğüne neredeyse inanamayacaktı. Belki sebep, suyun saflığıydı.
Tüm bunların ne anlama geldiğini biliyordu elbette. Bunun için, Ed-die'nin bazen söylediği gibi bilim adamı olmaya gerek yoktu. Hatırlayamadığı çılgınca, karmaşık rüyalar, sabahları hissettiği halsizlik ve bulantı, gelip giden baş ağrıları, şiddetli gaz sancıları ve ara sıra giren kramplar aynı şeye varıyordu: bu bebeği istiyordu. Eddie Dean'in bebesinin karnında büyümesini her şeyden çok istiyordu.
İstemediği şey ise, aşağılayıcı bir yalancı hamilelik yüzünden şişmekti.
Bunları boş ver şimdi, diye düşündü Callahan ve yanındakiler yaklaşırken. Şimdi izlemen gerek. Eddie, Roland ve Jake'in göremediklerini görmen gerek. Böylece hiçbir şeyi kaçırmayız. Ve bu görevi başarıyla yerine getirebileceğine inanıyordu.
Gerçekten, hayatı boyunca kendini hiç bu kadar iyi hissetmemişti.

3
Önce Callahan geldi. Onu iki adam takip ediyordu. Biri otuz yaşla-rındaydı. Susannah diğerinin yaşının altmışa yakın olduğunu düşündü. Yaşlı adamın, beş sene sonra iyice sarkacak dolgun yanakları vardı. Burnunun iki yanından aşağı derin çizgiler iniyordu. "İstiyorum çizgileri," derdi babası olsaydı (Dan Holmes da aynılarına sahipti). Genç adamın başında yıpranmış bir sombrero vardı. Yaşlı adam başına Susannah'nın 'Cinde gülümseme isteği uyandıran beyaz bir Stetson şapka takmıştı-eski bir siyah beyaz kovboy filminde iyi adamın takacağı türden bir şapkaydı. Oldukça da pahalı görünüyordu, Susannah adamın Wayne Overholser olduğunu tahmin etti. Roland, onun için "kodaman çiftçi" demişti. Calla-nan'a göre de asıl ikna edilmesi gereken kişiydi.
Ama bizim tarafımızdan değil, diye düşündü Susannah biraz da rahat-ayarak. Gergin ağzı, kurnazca bakan gözleri, en önemlisi de ağzının kenarlarındaki çizgiler (kaşlarının arasında da derin bir çizgi vardı) sai Overholser'ın konu ikna edilmeye geldiğinde tam bir baş belası olabilece-ğini gösteriyordu.
Bu iki adamın hemen ardında (daha çok genç adama yakın) uzun boylu, hoş, ten rengi neredeyse Susannah kadar koyu, esmer bir kadın vardı. Onun arkasında ise ciddi görünümlü, çiftçilere has kıyafetler için-de, gözlüklü bir adam ve Jake'den iki üç yaş büyük görünen bir genç var-di. Aralarındaki benzerlik gözden kaçacak gibi değildi. Baba ve oğul Slightman olmalıydılar.
Çocuk yaş olarak Jake'den büyük olabilir, diye düşündü Susannah, ama ondan çok daha toy görünüyor. Bu doğruydu, ama kötü bir şey de sayılmazdı. Jake o yaşta bir çocuk için fazla olgundu. Çok fazla şey görmüş, çok fazla şey yapmıştı.
Overholser önce silahlarına (Roland ve Eddie, sandal ağacından kabzaları olan altı patlarları kuşanmışlardı; New York'tan gelen .44'lük Ruger ise Jake'in kolunun altındaydı) sonra Roland'a baktı. Hiç eğilmeden, yarım yamalak bir selam verdi. Yarı sıkılmış yumruğu hiç olmazsa alnının yakınına yükselmişti. Roland buna bozulduysa bile yüz ifadesinden bir şey anlaşılmıyordu. Yüzünde nazik bir ilgiden başka duygu yoktu.
"Selam olsun, Silahşor," dedi Overholser'ın yanında yürüyen genç adam tek dizinin üzerine çökerek. Başını eğmiş, yumruğunu kaşına dayamıştı. "Ben Luke'un oğlu, Tian Jaffords. Bu hanım benim karım, Zalia."
"Selam size de," dedi Roland. "Sizin için uygunsa bana Roland deyin. Dünya üzerindeki günleriniz uzun olsun, sai Jaffords."
"Tian. Lütfen. Siz ve arkadaşlarınız da iki katı..."
"Ben Overholser," diye kabaca araya girdi beyaz Stetson'lı adam. "Callahan ve genç Jaffords'ın isteği üzerine siz ve arkadaşlarınızla görüşmeye geldik. Formaliteleri geçip doğrudan konuya girmek isterim, alınmayın yalvarırım."
"Bağışlayın ama tam olarak öyle olmadı," dedi Jaffords. "Bir toplantı yapıldı ve oylamada Calla'nın erkekleri..."
Overholser tekrar araya girdi. Susannah adamın yapısının böyle olduğunu düşündü. Muhtemelen yaptığının farkında bile değildi. "Evet, kasaba. Calla. Buraya kasabamız ve komşularım için en iyisini yapma umuduyla geldim ama bu aralar çok meşgulüm, hele..."
"Charyou Ağacı," dedi Roland sakince. Susannah bu sözlerin ardında tüylerini ürperten bir anlam olduğunu biliyordu. Overholser'ın gözleri bir anda parladı ve Susannah, o günün nasıl geçeceğini anladı.
"Hasat, evet efendim, teşekkürler derim." Callahan bir kenara çekiliş, bu anın benzerini daha önce yaşamış gibi sabırla bekliyordu. Overholser'ın arkasında duran Tian Jaffords ve eşi birbirlerine utançla baktılar. Slightmanlar sadece izleyip bekliyordu. "Neyse ki onu anlıyosunuz."
"Gilead'da etrafımız çiftlikler ve tarlalarla sarılıydı," dedi Roland. "Ambardaki samanlar ve mısırlarda benim payım da vardı. Ve elbette turplarda da."
Overholser, Roland'a Susannah'nm saldırganca t alduğu bir ifadeyle sırıtıyordu. Biz daha iyi biliriz, değil mi sai? diyordu ifadesi. Ne de olsa ikimiz de aynı dünyanın insanlarıyız. "Gerçekte neredensiniz, saiT
"Bir kulak burun boğazcıya görünsen iyi olur, ahbap," dedi Eddie.
Overholser, ona şaşkınca baktı. "Anlayamadım?"
Eddie, ona, bak işte yine aynı şey oldu dercesine bir hareket yaparak başını salladı. "Ben de bunu kastetmiştim."

"Rahat dur, Eddie," dedi Roland. Hâlâ son derece sakin görünüyordu. "Sai Overholser isimlerimizi öğrenip hatır sormak için bir dakikamızı ayırabiliriz elbet. Nazik ve medeni insanlar böyle yapar, değil mi?" Kısaca duraksadıktan sonra devam etti. "Serseriler için farklı olabilir ama burada serseri yok."
Dudakları ince bir çizgi halini alan Overholser, hemen savunmaya geçerek Roland'a baktı. Silahşor'un yüzünde saldırgan bir ifade olmadığını görünce rahatladı. "Teşekkürler," dedi. "Söylediği gibi, Tian ve Zalia Jaffords."
Zalia yıpranmış fitilli kadife pantolonun iki yanındaki görünmez eteğini tutarak reverans yaptı.
"Ve bunlar da Ben Slightman ve oğlu genç Benny."
Baba yumruğunu alnına götürdü ve başını salladı. Yüzünde büyülen-mı§ gibi bir ifade olan oğlu (Susannah bunun sebebinin tabancalar olduğunu düşündü) sağ ayağını öne koyup beceriksizce eğildi.
"İhtiyar'la zaten tanıştınız," diye tanıştırma faslını bitirdi Overholser. Çok değerli şahsıyla konuşulurken duysa muhtemelen hakaret sayacağı mesafeli bir küçümsemeyle konuşmuştu. Susannah kudretli bir çiftçi ol-manın ona istediği gibi konuşma hakkı verdiğini düşündü. Bir s< ıiuç alamadığını ne zaman keşfedecek, Roland'ın üzerine daha ne kadar gidecekti acaba. Çünkü bazı insanlar kaya gibi olurdu; itilip kakılamazlardı. Bir süreliğine karşılarındakinin suyuna giderlerdi. Sonra...
"Bunlar benim yoldaşlarım," dedi Roland. "New York'tan Eddie Dean ve Jake Chambers. Bu da Susannah." Ondan tarafa dönmeden eliyle baştan savma bir işaret yapmıştı. Overholser'ın yüzünde, Susannah'nın daha önce de gördüğü o bilmiş, erkeksi ifade belirdi. Detta Walker erkeklerin yüzlerinden bu ifadeyi silmeyi çok iyi becerirdi.
Düşüncelerini açığa vurmadan Overholser ve diğerlerine mahcup bir gülümsemeyle baktı ve görünmez eteğini tutarak reverans yaptı. Zalia Jaffords gibi zarifçe yaptığını düşünüyordu, ama elbette dizlerinden aşağısı olmayan birinin reveransı farklı görünüyordu. Yeni gelenler, bedeninin eksildiğini fark etmişti ama ne düşündükleri Susannah'yı ilgilendirmiyordu. Bununla birlikte Eddie'nin Mono Blaine'in yolun sonuna geldiği Topeka'dan aldığı tekerlekli sandalye hakkındaki düşüncelerini bilmek isterdi. Bu insanlar muhtemelen daha önce onun gibi bir sandalye görmemişti.
Callahan görmüş olabilir, diye düşündü. Çünkü o bizim taraftan. O...
"O bir Hantal Billy mi?" diye sordu çocuk.
"Şşş, sessiz ol," dedi oğlunun konuşmasıyla şok olmuş görünen Slightman.
"Sorun değil," dedi Jake. "Evet, öyle. Oy, ona git." Genç Ben'i işaret ediyordu. Oy kamp ateşinin etrafından dolaşarak gencin yanına gitti ve altın halkalı gözleriyle baktı.
"Evcil olanını hiç görmemiştim," dedi Tian. "Duymuştum elbette ama dünya ilerledi."
"Belki de tümü ilerlememiştir," dedi Roland. Overholser'a baktı-"Belki eskilerden değişmeyen şeyler kalmıştır."
"Onu okşayabilir miyim?" diye sordu çocuk. "Isırır mı?"
"Okşayabilirsin, ısırmaz," dedi Jake.
Susannah, genç Slightman'ın hayvanın önünde çömelmesini Jake'in haklı olduğunu umarak izledi. Oy'un çocuğun burnunu koparması, görüşmeleri için hiç de iyi bir başlangıç olmazdı.
Ama Oy okşanmaya hiç itiraz etmedi. Hatta burnunu uzatıp Slightman'ın yüzünü kokladı. Çocuk güldü. "İsmi ne demiştin?"
Hantal Billy, Jake'in konuşmasına fırsat vermeden atıldı. "Oy!"
Bunun üzerine herkes güldü. Ve böylece Işının Yolu'nda yeni tanışan iki grup arasında bir bağ oluştu. Kırılgan bir bağdı ama Overholser bile hissetmişti. Ve büyük çiftçi güldüğünde, iyi bir adam olabilirmiş gibi görünüyordu. Belki korkmuş ve kendini beğenmişti. Ama bir şey daha vardı.
Susannah sevinsin mi, korksun mu bilemedi.

4
"Sana uyarsa seninle yalnız konuşmak isterdim," dedi Overholser. İki çocuk, yanlarına Oy'u alarak biraz uzaklaşmıştı. Genç Slightman, Jake'e Oy'un sayı saymayı bilip bilmediğini soruyordu. Bazılarının sayabildiğini duymuştu.
"Bence bu iyi bir fikir diil, Wayne," dedi Jaffords hemen. "Kampımıza dönüp yemek yemeyi ve ihtiyacımızı bu insanlara anlatmayı kararlaştırmıştık. Daha da ileri gelmeye razı olurlarsa..."
"Sai Overholser ile iki çift laf etmeye bir itirazım yok," dedi Roland. "Sanırım senin de olmaz, sai Jaffords. Ne de olsa o sizin dinh'iniz, değil mi?" Tian daha fazla itiraz (veya inkâr) edemeden konuşmaya devam etti- "Dostlarımıza çay ikram et, Susannah. Eddie, sana uyarsa sen de yanımıza gel."
Hepsinin kulaklarına tuhaf gelen deyim, Roland'ın dudaklarından son derece doğal bir şekilde dökülüyordu. Susannah bunu hayretle izliyordu. Kendisi deneseydi insanlar muhtemelen garipserdi.
"Güneyde yiyeceğimiz var," dedi Zalia utangaçça. "Yiyecek, graf v« kahve. Andy..."
"Yemeğinizi afiyetle yiyip kahvenizi keyifle içeceğiz," dedi Roland "Ama önce çayımızı için, yalvarırım. Konuşmamız sadece birkaç dakika sürer, değil mi sail"
Overholser başını salladı. Yüzündeki haşin ifade ve huzursuzluk kaybolmuştu. Bedenindeki katılık da öyle. Oy'un zekice bir şey yapmasıy. la yolun öte tarafındaki (Mia adında bir kadının önceki gece ormana gir. diği noktaya yakın bir yerdeki) çocuklar neşeyle güldü. Benny'nin gülü-şünde şaşkınlık, Jake'inkinde ise belirgin bir gurur vardı.
Roland, Overholser'm kolunu tuttu ve yolun yukarısına doğru yürüdüler. Eddie de yanlarındaydı. Yüzü asılan Jaffords da peşlerinden gidecek oldu, ama Susannah omzuna dokundu. "Yapma," dedi alçak sesle. "0 ne yaptığını biliyor."

Jaffords, ona bir an şüpheyle baktıktan sonra gitmekten vazgeçti. "Belki ateşi sizin için canlandırabilirim, 5a/," dedi Baba Slightman, Susan-nah'nm bacaklarına nazikçe bakarak.
"Çok iyi olur," dedi Susannah tüm bunların ne harika olduğunu düşünerek. Hem harika, hem de garip. Muhtemelen ölümcül, ama Susannah bunun da kendine has güzellikleri olduğunu öğrenmişti. Günü aydınlık yapan, karanlık ihtimaliydi.

5
Üç adam, diğerlerinden on iki metre kadar ötede durup konuşmaya başladı. Konuşmanın neredeyse tümünü Overholser yapıyor gibiydi. Bazen, bir noktanın önemini vurgulamak istercesine elini kolunu sertçe sallıyordu. Sanki Roland yanında birkaç işe yaramaz başı boş serseriyle dolaşan bir silahşor özentisiymiş gibi konuşuyordu. Roland'a Tian Jaf-fords'ın hayatın gerçeklerinden bihaber, iyi niyetli bir aptal olduğunu söyledi. Jaffords'ın sadece kendi iyiliği için değil, tüm Calla'nm iyiliği için dizginlenip sakinleştirilmesi gerektiğini anlattı. Roland'a, yapılacak bir şey olsaydı kendisinin, Alan'm oğlu Wayne Overholser'm ilk gönüllü olasini söyledi. Hayatında hiçbir işten kaçmamıştı ama Kurtlar'a karşı vınaya çalışmak delilikti. Ve delilikt bahsetmişken, bir de İhtiyar ardı. Bu arada sesini de alçaltmıştı. Sadece kilisesi ve ayinleriyle ilgilendiği sürece sorun yoktu. Böyle şeylerde biraz deliliğin zararı olmazdı. Ama karşı karşıya oldukları durum son derece ciddi ve tehlikeliydi.
Roland arada sırada başını sallayarak sonuna kadar dinledi. Neredeyse hiç konuşmadı. Calla Bryn Sturgis'in güçlü çiftçisi, sözlerini sonunda bitirdiğinde önünde dikilmekte olan Silahşor'a büyülenmiş gözlerle baktı. Bakışlarını soluk mavi gözlerden ayırmıyordu.
"Gerçekten söylediğin kişi misin?" diye sordu sonunda. "Bana doğruyu söyle, sai."
"Ben Gilead'lı Roland'ım," dedi Silahşor.
"Eld'in soyundan mı? Öyle mi diyosun?"
"Kesinlikle," dedi Roland.
"Ama Gilead..." Overholser duraksadı. "Gilead uzun zaman önce yok oldu."
"Ben buradayım."
"Hepimizi öldürecek veya ölümümüze sebep olacak mısın, yalvarırım söyle."
"Siz ne yapacaksınız, sai Overholser. Bir gün, bir hafta veya bir ay sonrasında değil, şu anda?"
Overholser bir süre sessizce Roland'a, Eddie'ye, sonra tekrar Roland'a baktı. Fikrini değiştirmeye alışık olmayan bir adamdı, değiştirdiği takdirde kendisiyle çelişecekti. Oy, Benny'nin attığı koca bir dalı getirince yolun aşağısındaki çocuklar gülüştü.
"Dinleyeceğim," dedi Overholser sonunda. "Tanrılar yardım etsin bu kadarını yapacağım, teşekkürler derim."
"Bir başka deyişle bunun neden bu kadar aptalca bir hareket olacağını kendine göre sebepleriyle açıkladı," dedi Eddie daha sonra Susan-nah'ya. "Ve sonra tam olarak Roland'ın istediğini yaptı. Sihir gibiydi."
"Bazen Roland sihrin ta kendisi," dedi Susannah.

6
Calla'dan gelenler, yoldan biraz uzaktaki tepenin üzerindeki hoş bir düzlükte kamp kurmuştu. Işının Yolu'nun hemen dışında oldukları içjn bulutlar hareketsizce, uzanıp dokunacaklarmış gibi alçakta duruyordu. Ormanın içinden geçtikleri yol, dikkatle işaretlenmişti. Bıraktıkları bazı izler, Susannah'nın eli büyüklüğündeydi. Bu insanlar son derece iyi çiftçiler olabilirdi ama ormanda kendilerini huzursuz hissettikleri aşikârdı.
"İskemleyi itmene yardım edeyim mi, genç adam?" diye sordu Over-holser son yokuşu tırmanırlarken. Susannah pişen etin kokusunu alınca kampta kalıp yemekle ilgilenenin kim olduğunu merak etti. Calla'dan gelenlerin hepsi yanlarındaydı, değil mi? Kadın, Andy isminde birinden bahsetmişti sanki. Evet, bahsetmişti. Bir çeşit hizmetkâr mıydı? Overhol-ser için mi çalışıyordu? Belki. Şu an hafifçe geriye ittiği Stetson'ı satın alacak güçte bir adamın hizmetkârı da olabilirdi elbette.
"Uyarsa," dedi Eddie. "Yalvarırım," diye eklemeye cesaret edememişti (Kulağına hâlâ tuhaf geliyor, diye düşündü Susannah) ama yana çekilip tekerlekli iskemleyi Overholser'a bıraktı. Çiftçi, iriyarı bir adamdı ve yokuş da fazla dik değildi. Altmış beş kiloya yakın olan Susannah'yı itmeye başladı. Nefesi biraz ağırlaşmakla beraber düzenliydi.
"Size bir şey sorabilir miyim, sai Overholser?" dedi Eddie.
"Elbette," dedi Overholser.
"Göbek adınız nedir?"
Susannah iskemlenin hareketinde bir anlık bir duraksama hissetti ve bunu adamın şaşkınlığına bağladı. "Garip bir soru, genç adam. Neden so-ruyosun?"
"Ah, bu benim hobim gibi bir şey," dedi Eddie. "Aslında isimlerden fal bakarım."
Dikkat et, Eddie, dikkat et, diye düşündü Susannah ama tedirginliğine rağmen durumu eğlenceli bulmuştu.
"Ah, gerçekten mi?"
"Evet," dedi Eddie. "Bence göbek adınız..." Bir şeyleri hesaplıyormuş gibi duraksadı. "...D harfiyle başlıyor." Harfi, Yüksek Dil'deki harfler gibi laffuz etmişti. "Ve kısa bir isim olduğunu söyleyebilirim. Beş harfli, belki de dört?"
İskemlenin ilerleyişinde yine bir duraksama oldu. "Vay canına!" dedi Overholser heyecanla. "Nereden bildin? Söyle!"

Eddie omuz silkti. "Sadece biraz saymak ve tahmin etmekten geçiyor. Aslında neredeyse bildiğim kadar çok yanıldığım olur."
"Hatta daha çok," dedi Susannah.
"Göbek adım Dale," dedi Overholser. "Her nasılsa aklımda kalmış. Annemi ve babamı küçükken kaybettim."
"Başınız sağ olsun," dedi Susannah, Eddie'nin uzaklaştığını görüp rahatlayarak. Muhtemelen Jake'e yamlmadığını söylemeye gitmişti: Wayne Dale Overholser. Toplam on dokuz harf."
"Bu genç adam bir dâhi mi yoksa aptal mı?" diye sordu Overholser. "Yalvarırım söyle çünkü ben akıl sır erdiremedim."
"İkisinden de biraz var," dedi Susannah.
"Ama bu iskemle konusunda eminim. Bir pusula gibi dâhice."
"Teşekkürler derim," dedi Susannah ve rahatlayarak içten içe gülümsedi. Kulağına garip gelmemişti. Muhtemelen söylemeyi planlamadığı içindi.
"Nereden geldi?"
"Epey geride, yolumuzun üstünde bulduk," dedi Susannah. Konuşmanın gidişatı pek hoşuna gitmiyordu. Geçmişlerini anlatmak (veya anlatmamak) Roland'ın bileceği işti. Dinh'leıi oydu. Ayrıca tek kişinin anlatımında çelişkiler olmazdı. Yine de biraz daha fazlasını söyleyebileceğini düşündü. "Bir incecik var. Onun diğer tarafından, her şeyin çok farklı olduğu bir yerden geldik." Olduğu yerde hafifçe dönüp adama baktı. Yanakları ve boynu kızarmıştı, ama ellilerinde bir adam için çok iyi idare ediyordu. "Neden bahsettiğimi biliyor musunuz?"
"Evet," dedi adam havlarcasma ve sol tarafına tükürdü. "Kendi gözlerimle görüp kulaklarımla duymadım. Hiçbir zaman fazla uzaklaşmam, Çiftlik bütün vaktimi alıyo. Calla'nın insanları ormanı çok sevmez zaten, anlarsın ya."
Oh evet, anlarım, diye düşündü Susannah bir ağacın üzerindeki tabak büyüklüğündeki ize göz ucuyla bakarak. Zavallı ağaç o kışı çıkarabilirse şanslı sayılırdı.
"Andy incecikten çok bahsetti. Dediğine göre bir ses çıkarıyomuş ama nasıl bir ses olduğunu tarif edemiyo."
"Andy kim?"
"Yakında onunla tanışacaksın, sai. Sen de arkadaşların gibi York Calla'sından mısın?"
"Evet," dedi Susannah tekrar savunmaya geçerek. Overholser iskemleyi yaşlı bir demirağacının etrafından dolaştırdı. Artık ağaçlar seyrelmiş, et kokusu şiddetlenmişti. Et... ve kahve. Karnı guruldadı.
"Silahşor olmasalardı," dedi Overholser başını Eddie ve Jake'e doğru sallayarak. "Bana söylemezdin elbette, diil mi?"
"Zamanı geldiğinde buna kendiniz karar vermelisiniz," dedi Susannah.
Overholser birkaç dakika boyunca sessiz kaldı. İskemle tepeye doğru ilerliyordu. Oy, çocukluğun ürkütücü hızıyla dost olmuş Jake ve Benny Slightman arasında yürüyordu. Susannah bunun iyi bir gelişme olup olmadığını düşündü. İki çocuk birbirinden çok farklıydı. Zaman farklarını gösterebilir ve bu da onları üzebilirdi.
"Beni korkuttu," dedi Overholser. Sesi neredeyse duyulmayacak kadar alçaktı. Adeta kendi kendine konuşuyordu. "Galiba gözleriydi. Çoğunlukla gözleri."
"Öyleyse şimdiye kadar olduğu gibi devam etmeyi mi tercih ediyorsunuz?" diye sordu Susannah. Soruyu öylesine sormak istemiş ama pek becerememişti. Yine de adamın cevabmdaki hiddet onu şaşırttı.
"Çıldırdın mı sen, kadın? Elbette hayır. İçinde bulunduğumuz kapandan bir çıkış yolu görebildiğim sürece hayır. Beni iyi dinle! O çocuk (ötelerinde karısıyla birlikte yürüyen Tian Jaffords'ı işaret etti) beni korkaklıkla suçladı. Kurtlar'ın istediği yaşlarda çocuklarım yok, doğru. Onun var. Ama ben zararı göremeyecek bir aptal mıyım sence?"
"Hayır," dedi Susannah sakince.
"Peki ya o ne düşünüyor?" Overholser içinde korkuyla gururun savaş verdiği bir adam gibi konuşuyordu. "Bebekleri Kurtlar'a vermek ister miyim hiç? Deforme olup dönen bebekleri? Hayır! Ama sonu ölümle bitecek bir maceraya girmeyi de istemiyom."
Susannah dönüp omzu üzerinden ona baktı ve büyüleyici bir şey gördü. Overholser artık evet demek istiyordu. Evet diyebilmek için yollar arıyordu. Roland, onu bu noktaya kadar getirmişti. Hem de doğru dürüst hiçbir şey söylemeden. Sadece... sadece ona bakması yetmişti.
Göz ucuyla bir hareket fark etti. "Ulu Tanrım!" diye bağırdı Eddie. Susannah'nın eli, orada olmayan tabancaya ok gibi uzandı. Tekrar önüne döndü. En az iki metre on santim boyunda metal bir adam, Susannah'yı şaşkınlığına rağmen eğlendiren bir titizlikle tepeden aşağı, onlara doğru yürüyordu.
Jake'in eli, koltukaltındaki askıda duran tabancaya uzanmıştı.
"Sakin ol, Jake!" dedi Roland.
Gözleri mavi ışıklar saçan metal adam, önlerinde durdu. Yaklaşık on saniye boyunca hiç kıpırdamadan bekledi. Bu süre, Susannah'nın metal adamın göğsündeki plakayı okuması için yetmiş de artmıştı bile. Kuzey Merkez Pozitronik, diye düşündü.
Sonra robot gümüş rengi kollarından birini kaldırdı ve elini paslanmaz çelikten alnına götürdü. "Selam olsun, uzaklardan gelen Silahşor," dedi. "Uzun günler ve hoş geceler dilerim."
Roland da parmaklarını alnına götürdü. "İki mislini senin için temenni ederim, Andy-sai."
"Teşekkürler." Robotun karın boşluğundan anlaşılmaz tıkırtılar yükseldi. Andy mavi gözleri daha da parlayarak Roland'a doğru eğildi. Susannah, Eddie'nin elinin tabancasının kabzasına doğru uzandığını gördü. Bununla birlikte Roland gözünü bile kırpmamıştı.
"Ağzınıza layık bir yemek hazırladım, Silahşor. Dünyanın bereketli ürünlerinden."

"Teşekkürler derim, Andy."
"Yarasın." Robotun karnından tekrar tıkırtılar duyuldu. "Belki bu arada günlük falınızı dinlemek istersiniz?"

ALTINCI BOLUM ELDİN YOLU

1
O öğleden sonra saat iki civarında Roland'ın "çiftçi yemeği" dediği sofranın başına oturdular. "Sabahki işleri yaparken dört gözle beklersiniz," dedi dostlarına daha sonra. "Akşamki işleri yaparken de özlemle ardınıza bakarsınız."
Eddie şaka yaptığını düşündü, ama söz konusu Roland iken asla tam anlamıyla emin olunamazdı. Espri anlayışı kesinlikle sıfırdı.
Eddie'nin yediği en güzel yemek değildi, Nehir Geçidi'ndeki ziyafet hâlâ gönlünde birinci sırayı işgal ediyordu, ama ormanda silahşor dürüm-leri yiyerek (ve haftada iki kez tavşan dışkısına benzer büyük tuvalet yaparak) geçirdikleri haftaların ardından nefis gelmişti. Andy mantar soslu biftek yapmıştı. Bifteğin yanında fasulye, taco tarzı şeyler ve közlenmiş mısır vardı. Eddie mısırı tadınca oldukça sert ama lezzetli olduğunu gördü. Tian Jaffords'un, karısının elleriyle yaptığını söylemeye can attığı lahana salatası ve çilekli muhteşem bir de tatlı vardı. Ve elbette kahve. Eddie dördünün aşağı yukarı üç litre kahve içmiş olduğunu tahmin etti. Oy bile biraz içmişti. Jake tabağa koyu renkli sıvıdan biraz dökmüş, Oy da koklayıp, "Kah!" dedikten sonra hepsini bir çırpıda yalayıp yutmuştu.
Yemek sırasında ciddi konular konuşulmadı ("Yemek ve görüşme hirbirine karıştırılmamalı" Roland'ın bilgece laflarından biriydi.). Bununla birlikte Eddie, Jaffords ve karısından, Tian ve Zalia'nın "sınır topraklar" dediği bu yerde yaşamın genel hatlarıyla nasıl bir şey olduğunu öğrendi. Eddie, Overholser'ın yanında oturan Susannah'nm ve şimdiden Küçük Benny olarak düşünmeye başladığı çocukla oturan Jake'in de bir «eyler öğrenebildiğini umuyordu. Roland'ın Callahan ile oturacağını sanmıştı, ama Callahan herkesten biraz uzakta, tek başına oturuyordu. Tabağını almış, biraz uzaklaşmış, kendini kutsamış ve tek başına yemeye başlamıştı. Pek fazla yediği söylenemezdi. Overholser'ın sazı eline almasına mı kızmıştı yoksa doğası gereği yalnızlığı tercih eden biri miydi? Bu kadar kısa sürede kesin bir şey iöylemek zordu, ama biri cevap için kafasına silah dayayacak olsa, ikinci seçeneği söylerdi.
Eddie'yi en çok şaşırtan, dünyanın bu bölümünde yaşamın ne kadar medeni olduğuydu. Buranın yanında Lud (savaş halindeki Griler ve Buluğlarla), bir çocuğun uydurduğu deniz hikâyelerindeki yamyam adaları gibi kalıyordu. Bu insanların yollan, düzenli bir yaşam tarzı ve Eddie'ye New England şehir toplantılarını hatırlatan bir yönetim sistemi vardı. Bir Kasaba Toplantı Salonu ve otoriteyi simgeleyen bir tüyden bahsediliyordu. Bir toplantı yapılmasını isteyen, tüyü tüm kasabada dolaştırıyordu. Eğer tüye yeterli sayıda kişi dokunursa toplantı yapılıyordu. Dokunmazsa toplantı da olmuyordu. Tüyü iki kişi dolaştırıyordu ve söyledikleri sayı hiç tartışılmadan kabul ediliyordu. Eddie bu yöntemin New York'ta işe yarayacağından şüpheliydi, ama böyle bir yerde işler sorunsuzca yürüyordu.
Calla Bryn Sturgis'in kuzeyine ve güneyine doğru uzanan yay üzerinde en az yetmiş Calla daha vardı. Güneyde Calla Bryn Lockwood, kuzeyde ise Calla Amity en yakınlarıydı; onlarda da halkın çoğunluğu çiftçilik ve hayvancılıkla uğraşıyordu. Kurtlar oraları da ziyaret ediyordu. Daha güneyde Calla Bryn Bouse ve Calla Staffel vardı ve Jaffordsların dediğine göre Kurtlar onların da korkulu rüyasıydı. En azından Jaffordslar öyle sa-nıyordu. Daha kuzeylerindeki Calla Sen Pinder ve Calla Sen Chre'de de Çiftçilikle uğraşılıyor ve koyun yetiştiriliyordu.
"Büyük çiftlikler," dedi Tian. "Ama kuzeye, kar yağan topraklara gj. dildikçe küçülüyolarmış, ben öyle duydum. Kendim hiç görmedim. Çojç güzel peynirler de yapıyolarmış."
"Kuzeydekilerin tahta pabuçlar giydiği söyleniyo," dedi Zalia, Ecj. die'ye özlem dolu bir ifadeyle. Onun ayağında kısa çizme denen kaba sa-ba botlar vardı.
Calla'ların insanları fazla seyahat etmiyordu ama yolları vardı ve ti-caret de canlıydı. Bir de bazen Büyük Nehir, diye anılan Whye vardı. Nehir, Calla Bryn Sturgis'in güneyinden Güney Denizi'ne kadar uzanıyordu. En azından söylenen buydu. Madencilikle uğraşan veya üretim yapan (buhar presiyle ve hatta elektrikle üretim yapan) Calla'lar da vardı. Hatta bir Calla sadece eğlence işiyle uğraşıyordu; kumar, gösteriler ve...
Ama bu sırada bunları anlatan Tian, Zalia'nın bakışlarıyla karşılaştı ve susup tabağına biraz daha fasulye almayı tercih etti. Karısının yaptığı salatadan eklemeyi de ihmal etmedi.
"Demek," dedi Eddie toprağa bir yay çizerek. "Burası sınır bölgesi. Calla'lar sınır bölgesinde sıralanıyor. Bu yay kuzeye ve güneye ne kadar uzanıyor, Zalia?"
"Bu erkeklerin bileceği iş," dedi kadın. Sonra kocasının salata tabağının başında olduğunu gördü ve öne eğilerek ekledi. "Kilometrelerle mi tekerleklerle mi konuşuyosunuz?"
"Her ikisinden de biraz ama kilometrelerde daha iyiyim."
Zalia başını salladı. "Bu tarafa doğru belki üç bin iki yüz kilometre," dedi kuzeyi işaret ederek. "Bu tarafa doğru da bunun iki katı falan," dedi güneyi göstererek. Her iki koluyla zıt yönleri işaret ederek bir süre öylece durdu, sonra kolların indirip ellerini kucağında kavuşturdu ve sırtını dik-leştirerek önceki pozuna döndü.
"Ve bu kasabalar... Calla'lar... bu mesafeler boyunca uzanıyor mu?"
"Biz öyle duyduk, tacirler ara sıra uğrar. Büyük Nehir buranın kuzeybatısında ikiye ayrılır. Doğu koluna Devar-Tete Whye, bir diğer deyişle Küçük Whye deriz. Elbette kuzeyden nehir trafiği daha fazla oluyo çünkü nehir kuzeyden güneye akıyo, anlarsınız ya."
"Anlıyorum. Peki doğuya giden olmuyor mu?"

Zalia başını indirdi. "Gök Gürültüsü," dedi duyulur duyulmaz bir sesle. "Oraya kimse gitmez."
"Neden?"
"Orası karanlık," dedi kadın başını kaldırmadan. Sonra bir kolunu kaldırdı ve Roland ile dostlarının geldiği yönü işaret etti. Orta-Dünya'yı. "Orada," dedi. "Dünya sona eriyo. Ya da bize öyle söylendi. Oradaysa..." Doğuyu işaret etti ve bu kez başını kaldırıp Eddie'ye baktı. "Orada, Gök Gürültüsü'nde çoktan sona ermiş. Ortalarında da sadece barış içinde yolumuza gitmek isteyen biz varız."
"Sence bu gerçekleşecek mi?"
"Hayır."
Eddie, kadının ağladığını gördü.

2
Eddie bundan kısa bir süre sonra izin istedi ve ihtiyacını görmek için sık ağaçlar arasına girdi. Çömeldiği yerden kalkıp temizlenmek için bir tutam yaprağa uzanmıştı ki hemen arkasından bir ses geldi.
"Onlar olmaz, sai. Onlar zehirli. Sizi bütün gün kaşındırırlar."
Eddie irkilerek hızla arkasına döndü. Tek elle kot pantolonunun belini tutuyor, diğeriyle de Roland'ın yakınlarda bir dala astığı tabancasına uzanmaya çalışıyordu. Sonra kimin (veya neyin) konuştuğunu gördü ve biraz rahatladı.
"Andy, insanlar tuvalet ihtiyacını görürken arkalarından sinsice yaklaşmak hiç güzel değil." Sonra bir başka çalı kümesini işaret etti. "Şunlar nasıl? Onlarla temizlenirsem sorun yaşar mıyım?"
Duraksamalar ve tıkırtılar oldu.
"Ne?" dedi Eddie. "Yanlış bir şey mi yaptım?"
"Hayır," dedi Andy. "Sadece bilgi işlem yapıyorum, sai. Sinsice yaklaşmak: öyle yapmadım, sadece yürüdüm. Ayrıca..."
"Tamam," dedi Eddie. "Ama sinsice yaklaşmadıysan seni nasıl oldu da duymadım? Yani çoğu insan çalıların arasından geçerken gürültü yapar."
"Ben bir insan değilim, sai," dedi Andy. Sesi, Eddie'ye kendini be. ğenmişçe gelmişti.
"Biri o zaman. Senin gibi iriyarı biri nasıl o kadar sessiz olabilir?"
"Programlama," dedi Andy. "O yapraklar zararsızdır, işinizi görür."
Eddie gözlerini devirdi ve bir tutam kopardı. "Ah, peki. Tabi ya, pro», ramlama. Benim aklıma niye gelmedi? Teşekkürler derim, uzun günler, lg. çimi öp ve cennete git."
"Cennet," dedi Andy. "Ölümden sonra gidilen yer; cehennemin zıttı. İhtiyar'ın dediğine göre cennete gidenler sonsuza dek yüce Tanrı'nın sağında otururmuş."
"Öyle mi? Solunda kim oturacakmış peki? Tutya satıcıları mı?"
"Bilmiyorum, sai. Tutya sözcüğünü anlamlandıramadım. Günlük falınızı dinlemek ister miydiniz?"
"Neden olmasın?" dedi Eddie. Çocukların gülüşmelerine ve Oy'un havlamasına kulak vererek kampa doğru yürümeye başladı. Andy hemen ardından yürüyen bir kule gibi ilerliyordu. Bulutlu havaya rağmen parlıyor ve en ufak ses bile çıkarmıyordu. Biraz ürpertici bir durumdu.
"Doğum tarihiniz nedir, 5a/?"
Eddie bir süre düşündü. "Keçi Ayı," dedi. Sonra biraz daha hatırladı. "Sakallı Keçi."
"Kış karı hüzün dolu, kış çocuğu vahşi ve güçlü," dedi Andy. Evet, sesinde kesinlikle kendini beğenmişçe bir ton vardı.
"Vahşi ve güçlü, işte o benim," dedi Eddie. "Bir aydan fazla süredir gerçek anlamda banyo yapamadım, vahşi ve güçlü olduğum kesin. Başka bilgiye ihtiyacın var mı, Andy dostum? Avucuma bakmak falan ister misin?"
"Ona gerek yok, sai Eddie." Robotun sesindeki mutluluğu duymamak imkânsızdı. Eddie, her gittiğim yere neşe saçıyorum, diye düşündü. Robotlar bile beni seviyor. Bu benim ka 'm. "Tam Dünya'dayız, teşekkürler deriz. Orta-Dünya'da Avcı Kadın denen ay kıpkırmızı. Yolculuk görünüyor, Eddie! Uzaklara gideceksin! Sen ve arkadaşların! Bu gece Calla Ne* York'a dönebilirsiniz. Koyu tenli bir hanımla karşılaşıp..."
"Şu New York yolculuğundan biraz daha bahset," dedi Eddie durala Kamp yeri biraz ötelerindeydi. Hareket eden insanları seçebilecek kadar yakındı. "Dalga geçme yok, Andy."
"Geçiş yapacaksınız, sai Eddie! Sen ve arkadaşların. Dikkatli olmalımız Kammen duyduğunuzda -yani çınlamaları, anlarsınız ya- hepiniz birbiriniz üzerine konsantre olmalısınız. Kaybolmamak için."
"Sen bunları nereden biliyorsun?" diye sordu Eddie.
"Programlama," dedi Andy. "Falınız bu kadar, sai. Ücretsiz." Sonra, Eddie'ye çılgınlığın son belirtisi gibi gelen cümleyi sarf etti. "Sai Callahan yani İhtiyar fal bakmak için iznim olmadığından karşılığında ücret alamayacağımı söylüyor."
"Sai Callahan doğru söylüyor," dedi Eddie. Vndy tekrar yürümeye başlayınca robota seslendi. "Ama dur bir dakika, Andy. Dur, yalvarırım." Böyle konuşmaya bu kadar çabuk alışması tuhaftı.
"Kurtlar hakkında bilgin var."
"Ah, evet. Sai Tian'a söyledim. Çok öfkelendi." Eddie, Andy'nin sesinde yine kendini beğenmişliğe benzer bir tını yakaladı... ama ona öyle geliyor olmalıydı, değil mi? Bir robot (eski günlerden beri varlığını sürdürebilmiş bile olsa) insanların düştüğü kötü durumlarla eğlenemezdi. Değil mi?

Mono'yu hemen unutuverdin, değil mi şekerim? diye sordu Susan-nah'nın kafasının içinden gelen sesi. Hemen ardından Jake'in sesini duydu. Blaine tam bir baş belası. Sonra kendi sesi geldi. Eğer bu herife bir karnavaldaki şarlatan falcılar gibi muamele edersen alacağın karşılığı da hak etmiş olursun, Eddie, dostum.
"Bana Kurtlar'dan bahset," dedi Eddie.
"Ne öğrenmek isterdiniz, sai Eddie?"
"Başlangıç olarak nereden geldiklerini. Ayaklarını kaldırıp gürültüyle osurabileceklerini hissettikleri yeri. Kimin için çalıştıklarını. Çocukları neden götürdüklerini. Ve dönenlerin niçin deforme olduğunu." Sonra ak-hna bir soru daha geldi. Belki en bariz soruydu. "Geleceklerini sen nereden biliyorsun?"
Andy'nin içinden tıkırtılar duyuldu. Bu kez sesler çok yoğundu ve neredeyse bir dakika boyunca devam etti. Andy tekrar konuştuğunda sesi değişmişti. Duyunca Eddie'nin aklına Memur Bosconi geldi. Bosco Bob'ın bölgesi Brooklyn Caddesi'ydi. Onunla caddede aşağı yukarı devri-ye gezerken ilk kez karşılaşan ve konuşan biri, insan muamelesi görürdü -n'aber Eddie, annen nasıl bugünlerde, işe yaramaz ağabeyin n'apryor PAL Middlers'a kaydolacak mısın, tamam o zaman seninle spor salonunda görüşürüz, dumandan uzak dur, kafanı temiz tut, iyi günler. Ama Bosco Bob kötü bir şey yaptığınızı düşünürse tanışmayı kesinlikle istemeye-ceğiniz türde birine dönüşürdü. Bu Memur Bosconi asla gülümsemezdi ve gözlüklerinin ardındaki gözleri, şubat soğuğunda (Büyük Her Ney-se'nin bu tarafında Keçi Zamanı olarak bilinen zamana denk gelirdi) donmuş gölcükleri andırırdı. Bosco Bob, Eddie'ye hiç vurmamıştı ama Eddie birkaç kez, (bir keresi çocukların Woo Kim'in marketini ateşe vermesinden hemen somaydı) mavi üniformalı bok soyunun ona vuracağını düşünmüştü. Akıllıca davranıp herifin üzerine gitmeyince ucuz atlatmıştı. Şizofreni değildi (en azından Detta/Odetta gibi bariz bir vaka değildi) ama yakındı. Memur Bosconi'nin iki yüzü vardı. Biri iyi bir adamdı. Di-ğeriyse aynasız.
Andy tekrar konuştuğunda sesi, inside View'da. yayınlanan timsah -çocuk ve Elvis Buenos Aires'te- yaşıyor safsatalarının kesinlikle doğru olduğuna inanan saf ve iyi niyetli bir amca gibi değildi. Bu Andy duygusuz ve bir şekilde ölü gibi konuşuyordu.
Bir başka deyişle gerçek bir robot gibi.
"Parolanız nedir, sai Eddie?"
"Ha?"
"Parola. On saniyeniz var. Dokuz... sekiz... yedi..."
Eddie seyrettiği casus filmlerini düşündü. "Yani sana 'Kahire'de güller açıyor,' gibi bir şey söyleyeceğim, sen de 'Sadece Bayan Wilson'in bahçesinde,' diye cevap vereceksin ve ben de..."
"Parola yanlış, sai Eddie... iki... bir... sıfır." Andy'nin içinden, Eddie'nin nahoş hislere kapılmasına yol açan alçak bir çarpma sesi geldi. Bir tırın eti yararak alttaki kütüğe saplanmasını andırıyordu. İlk kez Andy'yi yapan Eski İnsanlar'ı (hatta belki onlardan da önce yaşayan İyice pski İnsanlar'dı, kim bilir?) düşündü. Lud'daki son örnekleri gibilerse Eddie onlarla karşılaşmayı kesinlikle istemezdi.
"Bir hakkınız daha var," dedi soğuk ses. Eddie'ye günlük falını dinlemek isteyip istemediğini soran sese benziyordu, ama hepsi bu kadardı; sadece benziyordu. "Deneyecek misiniz, New York'lu Eddie?"
Eddie hızla düşündü. "Hayır," dedi. "Sorun değil. Sanırım bu bilgi gizli, hıı?"
Tıkırtılar. "Gizli: açıklanamai, saklı, parolayı belirtenler dışındakilere verilmesi yasak bilgi." Andy bir süre duraksadıktan sonra devam etti. "Evet, sai Eddie. Bu bilgi gizli."
"Neden?" diye sordu Eddie.
Cevap beklemiyordu ama Andy cevapladı. "On Dokuz Yönetmeliği."
Eddie, robotun rnetal gövdesine hafifçe vurdu. "Dostum, bu beni hiç şaşırtmadı doğrusu. On Dokuz Yönetmeliği, tamam."
"Burcunuzun derinlemesine analizini dinlemek ister misiniz, Eddie saiT
"Sanırım şimdi almayacağım."
"Ya 'The Jimmy Juice I Drank Last Nighṭ adlı şarkıyı dinlemeye ne dersiniz? Çok eğlenceli bir çok kıtası var." Andy'nin karnından bir yerlerden tiz bir nota yükseldi.
Birçok eğlenceli kıta fikrini her nedense ürkütücü bulan Eddie adımlarım hızlandırdı. "Neden şarkı faslını sonraya bırakmıyoruz?" dedi. "Sanırım şimdi bir kahveye daha ihtiyacım var."
"Afiyet olsun, sai," dedi Andy. Sesinde bir ümitsizlik varmış gibiydi. 0 yaz Pal Ligi için çok meşgul olacağınızı söylediğinizde Bosco Bob'ın sesinde olduğu gibi.

3
Roland bir kaya çıkıntısına oturmuş, kahvesini içiyordu. Eddie'yi w konuşmadan dinledi. Dinlediği süre boyunca yüz ifadesinde sadece bit kez değişim olmuştu, o da On Dokuz Yönetmeliği'ni duyduğundaydı Rakamı duyunca kaşları hafifçe yükselmişti.
Oğul Slightman açıklığın diğer tarafında son derece dayanıklı baloncuklar yapan bir kamış bulup çıkarmıştı. Oy baloncukları kovalıyor, dişle, yerek patlatıyordu. Baloncuklardan küçük bir tepe oluşmuştu. Baloncuk tepesini gören Eddie'nin aklına Büyücü'nün Gökkuşağı, o tehlikeli küreler geldi. Callahan'da gerçekten bu kürelerden biri var mıydı? İçlerinde en kötüsü onda mıydı?

Andy, çocukların gerisinde, gümüş rengi kollarını çelik göğsü üzerinde kavuşturmuş halde oturuyordu. Eddie, robotun hazırlayıp sunduğu yemeklerden kalan bulaşıkları yıkamak için beklediğini düşündü. Kusursuz bir hizmetkârdı. Yemek pişiriyor, temizlik yapıyor, karşılaşacağınız koyu tenli hanımdan bahsediyordu. Sadece On Dokuz Yönetmeliği'ni ihlal etmesini beklemeyin. Yani parolanız yoksa.
"Yanıma gelir misiniz, arkadaşlar?" dedi Roland sesini biraz yükselterek. "Görüşme vakti geldi. Fazla uzun sürmeyecek, ki bu iyi. En azından bizim için, çünkü sai Callahan gelmeden önce aramızda konuşmuştuk. Konuşma, uzadıkça faydasızlaşır."
Calla'dan gelenler ve çok uzaklardan gelenler, muhtemelen daha da uzaklara gidecekler uslu çocuklar gibi gelip Roland'ın yakınma oturdu.
"Öncelikle şu Kurtlar hakkında bildiklerinizi dinlemek istiyorum. Eddie'nin söylediklerine göre Andy bu konuda bilgi vermiyormuş."
"Doğru," dedi büyük Slightman. "Bizi geleceklerine dair uyarıyo, ama başkaca bilgi vermiyo. Onu yapanlar ya da sonradan gelenler bir şekilde sesini kesmişler. Başka konularda hiç durmamacasma konuşur."
Roland, Calla'nm zengin çiftçisine baktı. "İlk sözü almak ister misiniz, sai Overholser?"
Tian Jaffords ilk konuşan olmaya davet edilmediği için düş kırıklığına uğramış görünüyordu. Karısı da onun adına hayal kırıklığına uğranuhivdi. Baba Slightman, Roland'm beklenen seçimi yaptığını düşünüyor-sçaSına başını salladı.
Overholser, Eddie'nin sandığı gibi şişinmedi. Otuz saniye boyunca bağdaş kurduğu bacaklarına baktı. Yüzünü ovuşturuyor, söyleyeceklerini düşünüyordu. Bulundukları açıklık öylesine sessizdi ki Eddie, adamın birkaç günlük sakalına sürten elinin hışırtısını duyabiliyordu. Overholser sonunda içini çekerek başını salladı ve Roland'a baktı.
"Teşekkürler derim. İtiraf etmeliyim ki beklediğim gibi diilsiniz. Tefiniz beklediğim gibi diil." Overholser, Tian'a döndü. "Bizi buraya getirmekte haklıydın, Tian Jaffords. Bu görüşme yapılmalıydı. Bu yüzden, teşekkürler derim."
"Sizi buraya getiren ben diilim," dedi Jaffords. "İhtiyar."
Overholser, Callahan'a doğru başını salladı. Callahan da ona başını salladı ve yanmış eliyle, Eddie'nin düşüncesine göre sebebin kendisi değil, Tanrı olduğunu belirtircesine havaya bir haç çizdi. Belki öyleydi ama iş, alevler arasından kızgın kömür parçaları çıkarmaya geldiğinde Gile-ad'lı Roland'a iki, Tanrı ve İsa Adam'a, o ilahi silahşorlara ise bir dolar koyardı.
Roland yüzünde sakin ve nazik bir ifadeyle, sessizce bekliyordu.
Overholser sonunda konuşmaya başladı. Neredeyse on beş dakika boyunca konuştu. Yavaşça ama öz konuşuyordu. Öncelikle ikizler konusu vardı. Calla sakinleri, dünyanın diğer bölgelerinde ikizlere, tek çocuklara nazaran nadiren rastlandığını geçmişte öğrenmişti. Calla'da ise bunun aksine, Jaffordsların Aaron'u gibi tek çocuklar ender görülürdü. Hem de çok ender.
Kurtlar yüz yirmi yıl kadar önce (belki de yüz elli yıldı; zamanın iler-leyişindeki belirsizlik, bu tür hesaplamaları zorlaştırıyordu) akınlarına başlamıştı. Tam olarak her nesilde bir geliniyorlardı; bu yaklaşık her yirmi yılda bir demek olurdu ve aralar, bundan uzundu. Yine de yakındı.
Eddie, Slightman ve Overholser'a, Kurtlar akınlarına yüz elli yıl kadar önce başlamışsa Andy'nin Kurtlar hakkında konuşmasının Eski İn-sanlar'ca engellenmesinin nasıl mümkün olabileceğini sormayı düşündü ama sonra vazgeçti. Cevaplanamayacak sorular sormak vakit kaybından başka bir işe yaramaz, derdi Roland. Yine de ilginç bir noktaydı, degı mi? Haberci Andy'yi (ve başka birçok özellik) en son kimin (veya neyi^ programladığını öğrenmek ilginç olabilirdi.
Ve nedenini.
Overholser'ın dediğine göre yaşları üç ila on dört arasında deği§en ikiz kardeşlerden biri doğuya, Gök Gürültüsü Ülkesi'ne götürülüyordu (Büyük Slightman'ın bu konuşmalar sırasında kolunu oğlunun omzuna atması Eddie'nin gözünden kaçmadı.) Çocuklar, belki dört, belki sekiz hafta boyunca orada kalıyordu. Sonra çoğu geri gönderiliyordu. Dönmeyenlerin Karanlık Ülke'de, yapılan kötülük dolu ayinlerde öldürüldüğü varsayılıyordu.
Geri dönenler, en iyi ihtimalle söz dinleyen geri zekâlılar oluycrdu. Beş yaşında bir çocuk döndüğünde konuşmayı unutmuş oluyordu. Tek yaptığı anlamsız sesler çıkararak istediği eşyalara uzanmaktı. İki üç yıl önce ortadan kalkan alt bezleri tekrar kullanılmaya başlanıyor, bu durum çocuk on, hatta on iki yaşına gelene dek sürebiliyordu.
"Aynen öyle, Tia hâlâ altı günde bir altına işiyo, ayda bir de büyüğünü kaçırıyo," dedi Jaffords.
"Dinleyin onu," diye hüzünle onayladı Overholser. "Kardeşim Wel-land'ın durumu da ölene dek böyleydi. Sürekli gözlem altında tutulmalan gerek, çünkü sevdikleri yiyeceği patlayana dek yiyebilirler. Sizinkilerle kim ilgileniyo Tian?"
"Kuzenim," diye atıldı Zalia, Tian cevap veremeden. "Artık Heddon ve Hedda da biraz yardım edebiliyo. Yaşları..." Söylemek üzere olduğu şeyi fark ederek sustu. Dudakları sımsıkı kapandı ve konuşmamayı tercih etti. Eddie anlamıştı galiba. Evet, Heddon ve Hedda bu sene yardım edebiliyordu. Bir sonraki yıl, içlerinden biri yardım edebilecekti. Ama diğeri...
On yaşında bir çocuk geri döndüğünde çat pat konuşabiliyor oluyordu, ama asla bundan öteye geçemiyordu. Daha ileri yaşta götürülenlerin durumu daha da kötüydü, zira kendilerine yapılanın bir şekilde farkın-daymış gibi dönüyorlardı. Kendilerinden çalmanın. Böyle olanlar sürekli ağlama eğilimindeydi. Ya da doğuya kaçıp kayboluyorlardı. Sanki zavallı beyinlerini kuşlar gibi havada daireler çizerken göreceklerdi. Böyle olan-A n varım düzine kadarı daha ileri yaşlarda intihar etmişti. (Callahan laroau ysırada yine istavroz çıkardı.)

Deforme olanlar on altı yaşa kadar hem konuşma, hem davranış, h m de görünüm olarak çocuk gibi kalıyordu. Sonra büyük bir bölümü aniden irileşerek genç devlere dönüşüyordu.
"Bunun nasıl bir şey olduğunu görüp yaşamadan anlamanız imkânım " dedi Tian. Ateşin küllerine bakıyordu. "Onlara çektirdiği acıyı tah-min bile edemezsiniz. Bebekler diş çıkarırken ağlar, bilirsiniz diil mi?"
"Evet," dedi Susannah.
Tian başını salladı. "Sanki tüm bedenleri diş çıkarıyomuş gibi oluyo."
"Dinleyin onu," dedi Overholser. "Kardeşimin on altı, on sekiz ay boyunca tek yaptığı uyumak, yemek, ağlamak ve büyümek olmuştu. Uyurken bile ağladığını hatırlıyom. Yatağımdan kalkıp yanına giderdim. Göğsünden, bacaklarından ve başından çıkan fısıltıları duyardım. Gece boyunca büyüyen kemiklerinin sesiydi."
Eddie anlatılanların dehşetini düşündü. Devler hakkında hikâyeler duymuştu, ama o ana dek bir dev olmaya dair hikâyeler duymamıştı. Sanki tüm bedenleri diş çıkarıyor, diye düşündü ve ürperdi.
"Büyümeleri bir buçuk yıl kadar sürüp sona eriyo, ama bazen onlara ne kadar uzun gelmiş olabileceğini merak ediyom. Geri döndüklerinde zaman kavramları bir kuş veya böceğinki gibi basit oluyo."
"Sonsuzluk," dedi Susannah. Yüzü çok solgundu, sesi de hastaymış gibi çıkmıştı. "Sonsuzluk kadar uzun gelmiş olmalı."
"Geceleri kemikleri büyürken çıkan fısıltılar," dedi Overholser. "Ka-fataslan büyürken çektikleri baş ağrısı."
"Zalman bir keresinde dokuz gün boyunca hiç durmadan haykırmıştı," dedi Zalia. Sesi ifadesizdi ama Eddie, kadının yüzündeki korkuyu görebiliyordu; hem de çok iyi görüyordu. "Elmacık kemikleri yükseldi. Değişimi gözlerinizle takip edebiliyodunuz. Alnı ileri fırladı ve büyümeye devam etti. Kulak verdiğimizde kafatasının çıtırdadığını duyabiliyoduk. Buzların ağırlığı altında kalmış bir ağaç dalı gibiydi.
"Dokuz gün boyunca çığlıklar attı. Dokuz. Sabah, öğlen, gece. Çığ-'ıklar, çığlıklar. Gözyaşları hiç durmuyodu. Sesinin kısılması, hatta tamamen hissizleşmesi için bütün tanrılara dua ettik ama böyle bir şey olma^ teşekkürler derim. Bir tabancamız olsaydı, sırf acısına son verebilme^ için onu vururduk galiba. Babam tam dayanma gücünün sonuna gelmişti boğazını kesecekti ki çığlıklar durdu. Kemikleri bir süre daha büyüdü -se. keleti yani, anlarsınız ya- ama en kötüsü kafasıydı. O da sonunda dur. muştu, tüm tanrılara ve İsa Adam'a teşekkürler derim."
Callahan'a doğru başını salladı. O da başını salladı ve elini kaldıra-rak bir süre havada tuttu. Zalia, Roland ve arkadaşlarına döndü.
"Şimdi beş evladım var," dedi. "Aaron tehlikede değil, teşekkürler derim. Ama Heddon ve Hedda on yaşında. En tehlikeli dönem. Lyman ve Lia sadece beş yaşında ama beş de yeterince büyük. Beş..."
Yüzünü ellerine gömdü ve daha fazla konuşmadı.

4
Overholser büyüme sürecinin ardından bazılarının çalışabildiğini söyledi. Diğerleri (çoğunluğu) kütük çekmek veya kazık için çukur kazmak gibi basit işleri bile yapamıyordu. Böyleleri Took'un dükkânının önündeki basamaklarda oturur, bazen grup halinde kasabada yürürdü. İnanılmaz irilikte, aptalca geveleyen, anlamsızca sırıtan, bazen de sadece gökyüzüne bakan hantal genç erkekler ve kadınlardan oluşan gruplar...
Neyse ki üremiyorlardı. Hepsi korkunç iriliğe ulaşmıyor, zekâ seviyeleri ve fiziksel kabiliyetleri değişkenlik gösterebiliyordu, ama hepsinde ortak olan bir nokta vardı: döndüklerinde cinsel anlamda ölmüş oluyorlardı. "Açık sözlülüğümü bağışlayın," dedi Overholser. "Ama kardeşim Welland'm sabah sertleşmesi bile yaşadığım sanmıyom. Zalia? Sen kardeşini hiç... bilirsin işte..."
Zalia başını iki yana salladı.
"Geldiklerinde kaç yaşındaydınız, sai Overholser?" diye sordu Roland.
"İlk seferini kastediyosan, Welland ile dokuz yaşındaydık." Overholser artık daha hızlı konuşuyordu. Bu, insana söyleyeceklerini daha önce prova ettiği hissini veriyordu ama Eddie öyle olduğunu sanmıyordu.
nverholser, Calla Bryn Sturgis'te bir güçtü; Tanrı bizi korusun ve karga-ı rı taş etsin, o en büyük çiftçiydi. Zihninde çocukluk günlerine, küçük, avunmasız ve dehşet içinde olduğu o günlere dönmek onun için zor olmalıydı- "Annemle babam bizi kilere saklamaya çalıştı. En azından bana söylenen bu. Ben hiçbir şey hatırlamıyom. Galiba kendi kendime hatırlamamayı öğrettim. Evet, muhtemelen öyle. Bazıları diğerlerinden daha iyi hatırlıyo ama tüm hikâyeler aynı sonuca ulaşıyo, Roland: ikizlerden biri alınıyo, biri geride bırakılıyo. Götürülen, deforme olmuş halde geri dönü-yo, belki birkaç işe yarıyolar ama belden aşağıları ölü oluyo. Sonra... otuzlu yaşlara geldiklerinde..."
Deforme ikizler otuzlu yaşlara geldiklerinde aniden, şok edici bir hızla yaşlanıyordu. Saçları aklaşıyor, çoğunlukla tamamen dökülüyordu. Gözlerinin feri kaçıyordu. Kuvvetli kaslar (Tia Jaffords ve Zalman Hoonik'in şimdi sahip olduğu gibi) incelip porsuyordu. Bazen uykularında, huzur içinde ölüyorlardı. Ama çoğunun ölümü hiç de huzurlu değildi. Yaralar açılıyordu. Bazen deride oluyorlardı ama çoğunlukla midede veya başta görülüyordu. Beyinde. Hepsi de çok erken yaşta ölüyor, ölürken devleşirken olduğu gibi acı feryatlar ediyordu. Eddie, ona kanser yüzünden ölenleri hatırlatan bu geri zekâlıların kaçının boğularak, kaçının uykunun, acının ötesine geçiren ağrı kesicilerle öldüğünü merak etti. Bu, sorulabilecek türde bir soru değildi ama cevabın "çok fazla" olduğunu tahmin edebiliyordu. Roland bazen delah sözcüğünü kullanır, söylerken de elini hafifçe ufka doğru sallardı.
Çok.

Dilleri ve anıları duydukları gerginlikle boşalmış, Calla'dan gelen ziyaretçiler konuşmaya ve üzücü anekdotlar anlatmaya bir süre daha devam edebilirdi, ama Roland onlara izin vermedi. "Şimdi Kurtlar'dan bahsedin, yalvarırım. Sayıları kaç civarında oluyor?"
"Kırk," dedi Tian Jaffords.
"Tüm Calla'ya dağılanlar mı?" diye sordu Baba Slightman. "Kırktan fazladır." Özür dilercesine Tian'a döndü. "Son gelişlerinde yaşın dokuzdan fazla diildi, Tian. Ben yirmilerin başlarındaydım. Belki kasabada kırk 'ane vardı ama kasabanın dışına doğru yayılan çiftliklere de pek çok Kurt geldi. Toplam altmış diyebilirim, sai Roland. Belki de seksen."
Roland kaşlarını kaldırarak Overholser'a baktı.
"Yirmi üç yıl oldu," dedi Overholser. "Ama altmış civarı diyebilirim.»
"Onlara Kurtlar diyorsunuz ama gerçekte nedirler? İnsan mı? Yok$a başka bir şey mi?"
Overholser, Slightman, Tian, Zalia: Eddie bir an için /c/teflerini pay. laştıklarım hissetti, neredeyse duyabiliyordu. Bir an, kendini yalnız ve dış. lanmış hissetti. Tıpkı bir cadde köşesinde, birbirinin kollarında, dünya, dan habersiz öpüşen âşık bir çiftin yanında hissedilene benzer bir duy. guydu. Eh, artık o şekilde hissetmesine gerek yoktu, değil mi? Artık ken-di ka-tet'i, kendi khefi vardı. Üstelik bir de kendi kadınına sahipti.
Bu arada Roland, Eddie'ye artık çok tanıdık gelen o sabırsız parmak çevirme hareketini yapıyor, devam etmelerini istiyordu. Haydi arkadaşlar, diyordu. Zaman geçiyor.
"Ne olduklarını kesin olarak bilemiyoz," dedi Overholser. "İnsana benziyolar ama maske takıyolar."
"Kurt maskeleri," dedi Susannah.
"Evet, hanımefendi, atları gibi gri maskeler."
"Hepsinin gri atları mı var?" diye sordu Roland.
Sessizlik bu kez daha kısaydı, ama Eddie yine de ka-tet ve khefi hissetti; zihinler, tam anlamıyla telepati denemeyecek temel bir bağı kullanarak birbirine danışıyordu. Telepatiden daha temel bir bağdı.
"Aynen öyle!" dedi Overholser. "Hepsi de gri atlar üzerinde geliyo. Derileriymiş gibi görünen gri pantolonlar giyiyolar. Büyük mahmuzlan olan siyah çizmeleri var. Başlıklı yeşil pelerinler giyiyolar. Ve maskeler. Maske olduklarını, geride birkaç tanesini bırakmalarından biliyoz. Çeliğe benziyolar ama güneşte et gibi çürüyolar. Lanet şeyler."
"Ah."
Overholser başını hafifçe yana eğerek ona hakaret kabul edilebilecek bir bakışla baktı. Aptal mısın yoksa geç mi anlıyorsun? der gibiydi-Sonra Slightman söze devam etti: "Atları rüzgâr gibi hızlı. Bazıları eyerin önünde bir, arkasında bir başka çocuk taşıyo."
"Öyle mi?" dedi Roland.
Slightman başını salladı. "Tanrılara teşekkürler derim." Sonra Calla-n'ın favaya haç çizdiğini görerek iç geçirdi. "Kusura bakma, İhtiyar."
Callahan omuz silkti. "Benden önce buradaydın. İstediğin tanrılara 'nan. Benim onlara inanmadığımı bil yeter."
"Ve Gök Gürültüsü'nden geliyorlar, öyle mi?" diye sordu Roland son konuşmalara aldırmayarak.
"Evet," dedi Overholser. "Yüz tekerlek kadar ötede," diyerek güneydoğuyu işaret etti. "Bu bölge, Hilal'den önceki son engebeli alandır. Bundan sonra arazi dümdüz ilerler. Yüz tekerlek ötesi karanlıktır. Ufukta bir yağmur bulutu varmış gibi. Bir zamanlar orada dağların görülebildiği söylenir."
"Nebraska'dan Rockies'in görünmesi gibi," dedi Jake.
Overholser, çocuğa baktı. "Anlamadım, Jake-so/ı?"
"Önemli bir şey değil," dedi Jake, çiftçiye mahcup bir gülümsemeyle bakarak. Bu arada Eddie, Overholser'ın Jake'e hitap ederken kullandığı kelimeyi aklının bir köşesine not etmişti; adam sai değil, soh demişti. İlginç bir nokta daha.
"Gök Gürültüsü'nü duymuştuk," dedi Roland. Duygusuz sesi, her nedense insanın içinde bir dehşet hissi uyandırıyordu. Susannah'nın elini elinde hissedince mutlu oldu.
"Öykülerde anlatıldığına göre orası vampirlerin, hortlakların ve canavarların ülkesiymiş," dedi Zalia onlara. Alçak sesi, titremenin eşiğin-deydi. "Elbette bunları çok uzun zamandır dinliyoz..."
"Hepsi doğru," dedi Callahan. Sesi sertti ama Eddie, içindeki korkuyu hissetmişti. Hem de çok iyi hissetmişti. "Vampirler var, diğerleri de büyük ihtimalle gerçek ve yuvaları da Gök Gürültüsü. Sana uyarsa bu konuyu daha sonra uzun uzadıya konuşuruz, Silahşor. Ama şimdi beni dinleyin yalvarırım, vampirler hakkında çok şey bilirim. Kurtlar Calla'nın çocuklarını onlara mı götürüyor bilemem -umarım öyle değildir- ama evet, ampirler gerçek."
"Neden bundan şüphem varmış gibi konuşuyorsunuz?" diye sordu Roland.
Callahan bakışlarını önüne çevirdi. "Çünkü çok kişi inanmıyor. Ben de inanmamıştım. Ve..." Sesi çatladı. Boğazını temizledi ve fısıldadı. "...Ve bu felaketim oldu."
Roland kollarını dizlerinin etrafına dolamış halde çömelerek ağırh. ğmı çizmelerinin iyice yıpranmış topuklarına vermişti. Hafifçe öne arkaya sallanarak bir süre düşündü. Sonra Overholser'a döndü. "Günün hangi saati geliyorlar?"
"Kardeşim Welland'i aldıklarında sabahtı," dedi çiftçi. "Kahvaltıdan hemen sonra. Hatırlıyom çünkü Welland, anneme kahvesini kilere götürüp götüremeyeceğini sormuştu. Ama son gelişlerinde... Tian ve Za-lia'nm kardeşlerini götürdüklerinde..."
"Ben de üç yeğenimi kaybettim," dedi Baba Slightman.

"O zaman da öğle vaktini biraz geçiyodu. Gününü biliyoz, çünkü Andy biliyo ve bize söylüyo. Sonra doğudan yükselen nal seslerini duyu-yoz ve kaldırdıkları toz bulutunu görüyoz..."
"Yani gelecekleri zamanı biliyorsunuz," dedi Roland. "Andy söylüyor, nal seslerini duyuyorsunuz ve toz bulutunu görüyorsunuz."
Roland'ın imasını anlayan Overholser'ın boynundan yanaklarına doğru bir kızıllık yükseldi. "Silahlı geliyolar, Roland, anlarsın ya. Ateşli silahları -tüfekleri ve tefinin taşıdığı gibi tabancalar- ve başka silahları var. Eski İnsanlar'ın korkunç silahları. Bir dokunuşta öldüren ışıklı çubuklar, eşekarısı veya sneetch denen uçan metal toplar var. Çubuklar deriyi yakıp kalbi durduruyo... elektrikli olabilir, veya..."
Overholser'ın söylediği sözcük, Eddie'ye ant-NOMİK gibi geldi ve önce anatomik demeye çalıştığını sandı. Daha sonra "atomik" diyor olmasının daha muhtemel olduğunu düşündü.
"Eşekarıları kokunuzu aldılar mı ne kadar hızlı koşarsanız koşun, kurtuluşunuz yok," dedi Slightman'ın oğlu heyecanla. "Zikzaklar çizseniz de işe yaramaz. Diil mi baba?"
"Aynen öyle," dedi Baba Slightman. "Bir de hızla dönen bıçaklan var."
"Hepsi gri atlar üzerinde," dedi Roland dalgınca. "Her biri aynı renkte. Başka?"
Görünüşe göre başka bir şey yoktu. Her şey anlatılmıştı. Kurtlar, Andy'nin söylediği gün doğudan çıkıp geliyor, korkunç bir saat boyunca Cbelki biraz daha fazla) Calla'da gri atların gök gürültüsüne benzeyen nal sesleri ve çocukları alınan ailelerin feryatları duyuluyordu. Yeşil pelerinler uçuşuyor, güneş altında çürüyen metal görünümlü kurt maskeleri soğukça sırıtıyordu. Çocuklar evlerinden çekilip alınıyordu. Bazen birkaç çifte dokunmadan geçiyorlardı. Bu, ön bilgilerinin kusursuz olmadığı anlamına gelebilirdi. Eddie istihbaratlarının yine de çok iyi olması gerektiğini düşündü, çünkü çocuklar evlerinden uzaklaştırılsa veya evin bir köşesine saklamalar da (ki çoğunluğu öyle yapıyordu) Kurtlar onları kısa sürede buluyordu. Saman balyalarının ve patates çuvallarının arasında olsalar bile bulunuyorlardı. Karşı koymaya çalışan Calla sakinleri vuruluyor, ışıklı çubuklarla (bir tür lazer miydi?) kızartılıyor veya uçan eşekarılarıyla parçalanıyordu. Daha sonra bunları hayalinde canlandırmaya çalıştığında aklına Henry'nin onu sürükleyerek götürdüğü bir film geldi. Adı, Haya-let'ü. Eski Majestic'te oynuyordu. Brooklyn ve Markey Caddesi köşesinde. Eski hayatını geçirdiği pek çok yerde olduğu gibi Majestic de idrar, patlamış mısır ve kahverengi kesekâğıtlarında taşman ucuz şaraplardan kokuyordu. Bazen koltuk aralarında iğneler olurdu. Belki iyi değildi, ama bazen, uykunun gelmekte nazlandığı uzun gecelerde derinlerinde bir yerlerde bir parçası, Majestic'in dahil olduğu eski hayatına özlem duyuyordu. Tıpkı evinden kaçırılan bir çocuğun annesine duyduğu özlem gibi.
Çocuklar alınıyor, nal sesleri geldiği gibi uzaklaşıyor ve dehşet dolu anlar böylece sona eriyordu.
"Ama onları sonradan geri getiriyorlar, değil mi?" diye sordu Jake.
"Hayır," dedi Overholser. "Deforme olanlar geriye trenle dönüyo... Ne? Ne oldu?" Jake'in ağzı bir karış açılmış, yüzü kireç gibi olmuştu.
"Kısa bir süre önce bir trende kötü anlar geçirdik," dedi Susannah. "Çocuklarınızı geri getiren trenler mono mu?"
Değillerdi. Aslında Overholser, Jaffordslar ve Slightmanlar mono-nun ne olduğunu bile bilmiyordu. (Gençliğinde Disneyland'e gitmiş olan Callahan biliyordu.) Çocukları getiren trenler, basit lokomotifler tarafından çekilen (umarım hiçbirinin adı Charlie değildir, diye düşündü Eddie) Ustü açık iki vagondan ibaretti. Çocuklar bu iki vagona dolduruluyordu.
Döndüklerinde genellikle yiyecek ve dışkıya bulanmış, susuz kalmış, kor. ku içinde ağlıyor oluyorlardı (Gök Gürültüsü'nün batısında hava açık ve sıcaksa meydana gelen güneş yanıklarının acısı bazen korkularına eklenj. yordu). Demiryolu hattının sonunda bir istasyon yoktu. Overholser yU2. yıllar önce olabileceğini düşünüyordu. Atlar, çocukların boşaltılmasının ardından vagonları paslı raylardan çekiyordu. Eddie, Kurtlar'ın geliş sayı-sının, çürümeye bırakılan makineleri sayarak bulunabileceğini düşündü. Bir ağacın yaşını gövdesindeki halkaları sayarak öğrenmek gibi.
"Bu yolculuk ne kadar sürüyormuş, tahmin edebiliyor musunuz?" diye sordu Roland. "İçinde bulundukları şartlara bakarak bir şey söyleyebilirsiniz belki."
Overholser önce Slightman'a, sonra Tian ve Zalia'ya baktı. "İki güı mü? Üç?"
Omuz silkip başlarını salladılar.
"İki üç gün," dedi Overholser, Roland'a sesindeki güven artarak. Diğerlerinin ifadesine bakılırsa sesindeki güven gereğinden fazlaydı. "Güneş yanıklarına sahip olacak ve yanlarına bırakılan yiyeceklerin çoğunu yiyecek kadar..."
"Ya da üstlerini başlarını onlarla kaplayana dek," diye homurdandı Slightman.
"Ama ölüm tehlikesi yaşayacak kadar uzun süre diil," diye sözlerini tamamladı Overholser. "Calla'dan ne kadar uzağa gidip geldiklerini kestirmek için soruyosanız size kolay gelsin derim çünkü trenin düzlükleri hangi hızla aştığını kimse bilmiyo. Nehrin karşısına yavaş denebilecek bir hızda geliyo ama bu, sağlıklı bir tahminde bulunmak için yeterli diil."
"Hayır," dedi Roland. "Değil." Bir süre düşündü. "Gelmelerine yirmi yedi gün mü kaldı?"
"Artık yirmi altı," dedi Callahan usulca.
"Bir şey var, Roland," dedi Overholser. Özür dilercesine konuşuyordu ama çenesi öne uzanmıştı. Eddie, adamın yine ilk görüşte hoşlanılmayacak türde birine dönüştüğünü düşündü. Yani otorite figürleriyle bir sorununuz varsa. Eddie'nin daima olmuştu.
Roland kaşlarını kaldırarak gözlerinde sessiz bir soruyla baktı.
"Henüz evet demedik." Destek istercesine Slightman'a baktı ve Slight-man onaylarcasına başını salladı.

"Anlarsınız ya, söylediğiniz kişiler olduğunuzu bilmemizin bir yolu yok," dedi Slightman biraz mahcup bir ifadeyle. "Büyüdüğüm evde kitap yoktu. Şu an çalıştığım çiftlikte de -Eisenhart'm Rocking B'sinin kâhyası-yım- sadece mahsullerle ilgili kitaplar var. Ama her çocuk gibi ben de Gi-lead, silahşorlar ve Arthur Eld'den bahsedilen hikâyeleri dinleyerek büyüdüm... Jericho Tepesi'ni ve uydurulan kanlı hikâyeleri duydum... ama iki parmağı eksik, veya kahverengi derili kadın silahşorlardan bahsedildiğini hiç duymadım. Üstelik biri henüz bıyıkları bile terlememiş bir çocuk."
Bu sözler üzerine Slighlman'ın oğlu şok geçiriyor gibi göründü. Mahcubiyetinin verdiği acı da yüzünden okunabiliyordu. Slightman da hafifçe utanmış görünüyordu ama yine de sözlerine devam etti.
"Söylediklerim sizi gücendirdiyse beni affedin, yalvarırım. Aslında ben..."
"İyi dinleyin, onu iyi dinleyin," diye mırıldandı Overholser. Eddie, adamın çenesinin birazdan yerinden fırlayabileceğim düşünmeye başlamıştı.
"...Ama verdiğimiz kararın yankıları çok uzun süre devam edecek. Bunu anlamanızı diliyom. Yanlış bir karar, kasabamızın ve içindeki herkesin sonunu getirebilir."
"Bu duyduklarıma inanamıyom!" dedi Tian Jaffords öfkeyle. "Bu insanların sahtekâr olduğunu mu sanıyosunuz? Ulu tanrılar, adama hiç bakmadınız mı? Sizin hiç..."
Karısı, Tian'ın kolunu tutarak parmak uçlarının çevresinde beyazlıklar oluşana dek sıktı. Tian, ona baktıktan sonra sustu ama sımsıkı kapalı dudakları, düşüncelerini açıkça belirtiyordu.
Uzaklarda bir yerlerde bir karga öttü ve bir ekinkargası daha ince °lan sesiyle karşılık verdi. Sonra ortalığa sessizlik çöktü. Tüm başlar, na-s" cevap vereceğini görmek için birer birer Gilead'lı Roland'a çevrildi.

5

Hep aynı şey oluyordu, artık bıkmıştı. Hem yardım istiyorlar, hem de referans soruyorlardı. Ellerinde olsa bir şahit ordusu isteyeceklerdi. I-jj. riske girmeden kurtarılmayı bekliyorlardı. Sanki gözlerini kapatıp aça. caklar ve her şey yoluna girecekti.
Kollarını dizlerinin etrafına dolayan Roland, öne arkaya hafifçe sal-lanıyordu. Sonra kendi kendine başını salladı ve diğerlerine döndü. "Ja. ke," dedi. "Yanıma gel."
Jake yeni arkadaşı Benny'ye kısaca baktıktan sonra Roland'a doğru yürüdü. Oy da her zamanki gibi hemen ayaklarının dibinde yürüyordu.
"Andy," dedi Roland.
"SaiT
"Bize yemek yediğimiz tabaklardan dört tane getir." Roland, Andy tabakları getirirken Overholser'a döndü. "Birkaç tabağınız kırılacak. Kasabaya silahşorlar geldiğinde bir şeyler kırılır dökülür, sai. Bu, hayatın basit gerçeklerinden biridir."
"Roland bence buna pek gerek..."
"Artık susun," dedi Roland. Sesi nazikti, ama Overholser tek söz daha etmeye cesaret edemeden hemen sustu. "Siz hikâyenizi anlattınız, şimdi sıra bizde."
Andy'nin gölgesi Roland'ın üzerine düştü. Silahşor başını kaldırıp yıkanmış ama hâlâ yağla parlamakta olan tabakları aldı. Sonra dikkat çekici bir şekilde değişmiş olan Jake'e döndü. Jake, Benny ile şakalaşır, Oy'un yaptığı zekice numaraları seyredip gülerken on iki yaşındaki herhangi bir çocuk gibi masum ve pervasız görünüyordu. Şimdiyse yüzündeki gülümseme silinmişti ve kaç yaşında olduğunu kestirebilmek imkânsızdı. Mavi gözleri, Roland'ın neredeyse aynı tondaki gözlerine ciddiyetle dikilmişti. Jake'in, bir başka dünyada babasının çalışma masasından aldığı Ruger, koltukaltındaki askıdan sarkıyordu. Tabancanın tetiği, Jake'in o an bakmadan gevşettiği ham deriden bir şeritle emniyete alınmıştı. Tek bir çekişi yetmişti.
"Elmer'ın oğlu Jake, dersini söyle ve dürüst ol."
Roland, Susannah veya Eddie'nin müdahale etmesini beklememiş A sildi. Ama ikisi de yapmadı. Onlara dönünce yüzlerinde Jake'inki gibi 5uk ve ciddi bir ifade olduğunu gördü. Güzel.
Jake'in sesi ifadesiz ama güçlüydü.
"Elimle nişan almam; eliyle nişan alan babasının yüzünü unutmuştur Ben gözümle nişan alırım. Elimle ateş etmem..."
"Bunun ne işe yarayacağından..." diye söze başladı Overholser.
"Kapa çeneni," dedi Susannah parmağını ona doğru uzatarak.
Jake, onları duymamış gibiydi. Gözleri, Roland'ınkilerden bir anlığına bile ayrılmamıştı. Çocuğun sağ eli göğsü üzerinde, parmaklarıysa açıktı. "Eliyle ateş eden, babasının yüzünü unutmuştur. Ben aklımla ateş ederim. Silahımla öldürmem; silahıyla öldüren, babasının yüzünü unutmuştur."
Jake durdu. Bir nefes aldı ve konuşurken verdi.
"Ben yüreğimle öldürürüm."
"Bunları öldür," dedi Roland ve başkaca hiçbir uyarıda bulunmadan dört tabağı birden havaya fırlattı. Beyaz gökyüzünde koyu birer leke gibi görünen tabaklar, dönerek ve birbirlerinden ayrılarak yükseldi.
Jake'in göğsünde duran eli bir anda bulanıklaştı. Daha Roland'ın eli havadayken Ruger'ı çekip, nişan alıp ateş etmeye başladı. Tabaklar birbiri ardına değil, aynı anda parçalanmış gibi göründü. Parçaları, açıklığın üzerine yağmur gibi yağdı. Birkaçı, kıvılcım ve küller saçarak ateşin içine düştü. Bir ikisi, Andy'nin metal kafasından sekti.

Roland'ın havadaki eli öyle hızlı hareket etti ki ne yaptığını seçmek mümkün olmadı. Onlara hiçbir emir vermemiş olmasına rağmen Eddie ve Susannah da aynısını yaptı. Tüm bunlar, Calla Bryn Sturgis'den gelenlerin silah sesiyle irkilip gerilediği o kısacık anda olup bitmişti. Hepsi şok olmuştu.
"Size yararsa bizi görün ve teşekkürler deyin," dedi Roland. Ellerini uzattı. Eddie ve Susannah da aynısını yaptı. Eddie üç parça yakalamıştı. Susannah da beş (bir parmağı hafifçe kesilmişti). Roland ise düşen parçalardan bir düzinesini yakalamıştı. Yapıştırılacak olsalar bir tabak edecekmiş gibi görünüyorlardı.
Calla'dan gelen altı kişi hayretle bakıyordu. Benny kulaklarını kapat, tığı ellerini yavaşça indirdi. Jake'e hayalet görmüş gibi bakıyordu.
"Aman Tanrım," dedi Callahan. "Eski bir Vahşi Batı şovundan bir hi. le gibi."
"Hile değil," dedi Roland. "Bunu aklınızın ucundan bile geçirmeyin, Bu, Eld'in yolu. Biz o an-tet, khefve ka'ya aidiz. Buna hiç şüpheniz olma-sın. Bizler silahşoruz. Şimdi de size ne yapacağımızı söyleyeceğim." Göz-leri, Overholser'ınkileri aradı. "Yapacaklarımız, bizim tercihlerimizdir zira hiç kimse bizi kiralayamaz. Söyleyeceğim hiçbir şeyin sizi gücendireceğini sanmıyorum. Öyle olursa da..." Omuz silkti. Olursa çok yazık, der gibiydi.
Tabak parçalarını ayaklarının dibine bıraktı ve ellerindeki tozu silkeledi.
"Bunlar Kurtlar olsaydı," dedi. "Geride size bela olacak altmış yerine elli altı tanesi kalacaktı. Dördü, siz daha nefes alamadan ölmüş olacaktı. Bir çocuk tarafından öldürülmüş." Jake'e baktı. "Belki de çocuk denebilecek biri." Duraksadı. "Görünüşe aldanmamak gerektiğini bilirsiniz."
"Genç çocuk nefes kesici bir gösteri sergiledi," dedi Baba Slightman. "Ama tabaklarla at üstündeki Kurtlar arasında fark var."
"Belki senin için var, sai. Bizim için yok. Ateş etme faslı başladıktan sonra yok. Zira o andan sonra hareket eden her şeyi vururuz. Bizi bu yüzden aramıyor muydunuz?"
"Ya vurulmaları mümkün diilse?" diye sordu Overholser. "Ya en güçlü kurşunlar bile işe yaramıyosa?"
"Neden zaten kısa olan zamanınızı harcıyorsunuz?" diye soruyla karşılık verdi Roland. "Öldürülebildiklerini biliyorsunuz, yoksa buralara kadar gelip bizi arama zahmetine girmezdiniz. Sormadım, çünkü cevap açık seçik ortadaydı."
Overholser bir kez daha kıpkırmızı oldu. "Kusura bakmayın."
Bu arada Benny irileşmiş gözlerle Jake'e bakmaya devam ediyordu. Roland yüreğinde iki çocuk için hafif bir sızı hissetti. Az önce yaşadıkları, aralarındaki ilişkiyi temelden değiştirecekti. Belki yine de arkadaş olabilirlerdi ama o yaşlarda iki çocuğun paylaşacağı türde bir khefe asla sahip ,amayacaklardı. Çok yazıktı, çünkü Jake bir silahşor olmadığı zamanlarda hâlâ bir çocuktu. Roland'ın erkeklik sınavından geçtiği yaşa yakındı. Ama muhtemelen fazla uzun süre genç kalmayacaktı. Bu yüzden çok yazıktı.
"Beni dinleyin," dedi Roland. "Beni çok iyi dinleyin. Birazdan kendi kamp alanımıza döneceğiz ve aramızda görüşeceğiz. Yarın kasabanıza geldiğimizde kalacak yer..."
"Seven-Mile'a gelin," dedi Overholser. "Sizi ağırlarız ve teşekkürler deriz, Roland."
"Bizim çiftliğimiz çok daha küçük," dedi Tian. "Ama Zalia ve ben..."
"Sizi konuk etmekten zevk duyarız." Overholser kadar kızardı. "Gerçekten."
"Kilisenizin yanı sıra bir de eviniz var mı, sai Callahan?" dedi Roland.
Callahan gülümsedi. "Var ve Tanrı'ya teşekkürler diyorum."
"Calla Bryn Sturgis'deki ilk günümüzde sizinle kalabiliriz," dedi Roland. "Bu mümkün mü?"
"Elbette. Başımın üzerinde yeriniz var."
"Bize kilisenizi gösterip içindeki gizemlerle tanıştırabilirsiniz."
Callahan'ın ifadesinde bir değişiklik olmadı. "Çok hoşuma gider."
"Sonraki günlerde," dedi Roland gülümseyerek. "Kendimizi kasabanın misafirperverliğine bırakacağız."
"Bu konuda hiçbir sıkıntınız olmayacaktır," dedi Tian. "Bundan eminim." Overholser ve Slightman başlarını sallıyordu.
"Az önce yediğimiz yemek bir işaretse buna hiç şüphem yok. Teşekkürler deriz, sai Jaffords. Dördümüz, bir hafta boyunca kasabanızda kalıp incelemeler yapacağız. Daha uzun da sürebilir ama muhtemelen bir hafta yeter. Araziyi inceleyip binaların yerleşimine bakacağız. Kasaba halkıyla konuşup bilgiler alacağız. Bunu sağlayabilirsiniz, değil mi?"
Callahan başını salladı. "Manniler adına konuşamam ama diğerleri-nın sizinle Kurtlar hakkında seve seve konuşacağından eminim. Tanrı ve lsa Adam biliyor ya hiçbiri mutlu değil. Hilal'dekiler, onlardan ölesiye korkuyor. Bize yardım edebileceğinize inanırlarsa istediğiniz her şeyi ya. parlar."
"Manniler benimle konuşacaktır," dedi Roland. "Onlarla daha önce görüşmüşlüğüm oldu."
"İhtiyar'ın hevesli görünümü seni yanıltmasın, Roland," dedi Over-holser. Tombul ellerini ihtiyatla havaya kaldırdı. "Kasabada ikna etmen gereken başka insanlar..."
"Örneğin Vaughn Eisenhart," dedi Slightman.
"Evet ve Eben Took," dedi Overholser. "Kasabanın en zengin ve güçlü adamlarından biridir. Büyük mağazanın sahibi. Ayrıca lokantanın ve hanın..."
"Bucky Javier'i de unutmamalı," cedi Slightman.
"Kasaba merkezindekilerin en zengini diil ama bunun tek sebebi, mallarının yarısını evlenirken kız kardeşine vermiş olması," dedi Overholser. Kasaba tarihinden inciler sunmaya hevesli bir ifadeyle Roland'a döndü. "Bucky'nin kardeşi Roberta Javier çok şanslı," dedi. "Kurtlar'ın son gelişinde ikisi de bir yaşındaydı. Bu yüzden tehlikeyi atlattılar."

"Ama Bucky'nin ikizi, bir önceki seferde götürüldü," dedi Slightman. "Bully öleli neredeyse dört yıl oluyo. Hastalıktan gitti. Bucky o günden beri küçük kardeşleri için elinden geleni esirgemiyo. Ama onu da ikna etmelisiniz, tabi."
Roland hâlâ anlamıyorlar, diye geçirdi içinden.
"Teşekkürler," dedi. "Yapacaklarımız çoğunlukla izlemek ve dinlemek olacak. Gözlemlerimizi tamamladığımızda bir toplantı için tüyü kasabada dolaştıracağız. O toplantıda size kasabanızın savunulup savunulmayacağım, eğer savunulabiliyorsa kaç kişi gerekeceğini bildireceğiz."
Roland, Overholser'ın ağzını açtığını gördü ve başını iki yana sallayarak konuşmasına engel oldu.
"İsteyeceğimiz sayı fazla olmayacak. Bizler ordu mensubu değil, silahşorlarız. Askerlerden farklı düşünür, farklı davranırız. Bizimle birlikte savaşması için beş kişiden fazlasını isteyeceğimizi sanmıyorum. Muhtemelen daha azı yetecek. İki veya üç kişi. Ama hazırlık aşamasında daha çok insanın yardımına ihtiyaç duyabiliriz."
"Niçin?" diye sordu Benny.
Roland gülümsedi. "Bunun cevabını henüz veremem, evlat, çünkü ralla'nızda durumun nasıl olduğunu görmedim. Ama böyle durumlarda en etkili silah, sürprizdir ve iyi bir sürprizin hazırlanması için genellikle cok insanın katkıda bulunması gerekir."
"Kurtlar'a en büyük sürpriz, onlara karşı savaşmamız olur," dedi Tian.
"Ya Calla'nın savunulamayacağına karar verirseniz?" diye sordu
Overholser. "Söyleyin, yalvarırım."
"Öyle bir durumda misafirperverliğiniz için teşekkür eder, dostlarımla yolumuza devam ederiz," dedi Roland. "Işının Yolu'nun ilersinde yapmamız gerekenler var." Tian ve Zalia'nın düş l.ırıklığıyla dolu yüzlerine baktıktan sonra ekledi. "Ama buna pek ihtimal vermiyorum. Genellikle bir yol bulunur."
"Umarım toplantıda fikriniz olumlu karşılanır," dedi Overholser.
Roland tereddüt etti. Bu noktada gerçeği yüzlerine çarpabilirdi. Bu insanlar, silahşorların bir grup çiftçinin vereceği karar uyarınca hareket edeceğini düşünüyorsa, dünya gerçekten bir zamanlar sahip olduğu şeklini kaybetmiş demekti. Ama bu o kadar kötü bir şey miydi? Sonunda olaylar gelişecek ve sonuçlarıyla birlikte uzun tarihinin birer parçası halini alacaktı. Belki de almayacaktı. Belki ömrü diğerleriyle birlikte Calla Bryn Sturgis'de son bulacak, cesetleri kargalara yem olacaktı. Kararı ka verecekti. Her zaman olduğu gibi.
Bu arada, herkes ona bakıyordu.
Roland sağ kalçasında duyduğu sancı yüzünden yüzünü buruşturarak ayağa kalktı. İşareti alan Eddie, Susannah ve Jake de kalktılar.
"Tanıştığımıza mutlu oldum," dedi Roland. "Bizi nelerin beklediğine gelince... Tanrı isterse su olacaktır."
"Amin," dedi Callahan.

YEDİNCİ BÖLÜM GEÇİŞ

1
"Gri atlar," dedi Eddie.
"Evet," dedi Roland.
"Gri atlar üzerinde elli altmış Kurt."
"Dedikleri bu."
"Ve bir an bile bunun ne kadar garip olduğunu düşünmediler," dedi Eddie şaşkınca.
"Hayır. Öyle bir görüntüleri yoktu."
"Sence öyle mi peki?"
"Aynı renkte elli altmış at mı? Evet, bence de öyle."
"Bu Calla'lılar at yetiştiriyor."
"Evet."
"Bizim için birkaç tane getirmişler." Hayatında hiç ata binmemiş olan Eddie, bunun ertelenmiş olmasına minnettardı ama renk vermiyordu.
"Evet, tepenin üzerinde bağlanmış bekliyorlar."
"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"
"Kokularını aldım. Sanırım robot onlarla ilgileniyor."
"Hepsi aynı renkte elli altmış at olabilmesi bu insanlara neden garip gelmiyor?"
"Çünkü aslında Kurtlar'ı veya onlarla ilgili herhangi bir şeyi düşünüyorlar," dedi Roland. "Sanırım korkmakla fazlasıyla meşguller."
Eddie ıslıkla, bir melodi oluşturmayan beş ayrı nota çaldı. Sonra, »Gri atlar," dedi.
Roland başım salladı. "Gri atlar."
Birkaç saniye boyunca birbirlerine baktıktan sonra güldüler. Eddie, Roland'ın gülmesine bayılıyordu. Sesi ekinkargası dedikleri o koca kara Icuşlarınki kadar çirkindi... ama Eddie çok seviyordu. Belki bunun sebebi, Roland'ın çok nadir gülmesiydi.
Akşamüstüydü. Başlarının üzerindeki bulutlar incelmiş, gökyüzünün rengine benzeyen soluk mavi bir renge bürünmüştü. Overholser'm grubu kamp alanlarına geri dönmüştü. Susannah ve Jake ise çörek-topları toplamaya

gitmişti. Yedikleri mükellef yemeğin ardından midelerini ağır yiyeceklerle doldurmak istemiyorlardı. Eddie bir kütüğün üzerine oturmuş, elindeki tahta parçasını yontuyordu. Roland, onun yanında yere oturmuş, tabancaları parçalarına ayırarak bir parça geyik derisi üzerine dizmişti. Her bir parçayı yağlıyor, tekrar birleştirilmek üzere bir kenara koymadan önce havaya kaldırıp gün ışığında iyice kontrol ediyordu.
"Onlara inisiyatifin onlarda olmadığını söyledin," dedi Eddie. "Ama gri atlardaki tuhaflığı olduğu gibi bunu da fark etmiş görünmüyorlar. Sen de üstlerine gitmedin."
"Endişelerini arttırmaktan başka bir işe yaramazdı," dedi Roland. "Gilead'da bir söz vardır: bırak kötülük yenileceği gün ortaya çıksın."
"Hı-hı," dedi Eddie. "Brooklyn'de de bir söz vardır: Sümüğü süet ceketten çıkaramazsın." Yaptığı nesneyi havaya kaldırdı. Roland bunun bir bebek için oyuncağa benzediğini düşündü. Eddie'nin her gece yanında yattığı kadın hakkında ne kadar bilgisi olduğunu bir kez daha merak etti. Daha doğrusu kadınlar hakkında. Bilinçli düşüncelerinde değil, daha derinlerde. "Onlara yardım edebileceğimize karar verirsen yardım etmek zorundayız. Eld'in yolu tam olarak bunu gerektiriyor, değil mi?"
"Evet," dedi Roland.
"Ve hiçbirini yanımızda savaşmaya ikna edemezsek yalnız başımıza mücadele edeceğiz."
"Ah, o konuda bir endişem yok," dedi Roland. İçi tabanca yağıy]a dolu bir fincanı vardı. Bir güderi parçasının köşesini yağa batırdı ve Jg. ke'in Ruger'ının bir parçasını temizlemeye başladı. "Tian Jaffords'un bizimle birlikte savaşacağından eminim. Toplantıda ters bir karar çıksa bile bize yardım edecek birkaç yandaşı olacaktır mutlaka. En başta karısını sayabiliriz."
"Ya ikisinin birden ölümüne sebep olursak? Çocukları ne olacak? Beş çocukları var. Ayrıca bir de yaşlı adam var galiba. Birinin büyükbabası. Muhtemelen o da yanlarında kalıyor."
Roland omuz silkti. Eddie birkaç ay önce olsa bu hareketi (ve Silah-şor'un ifadesiz yüzünü) yanlış anlar, umursamadığını düşünürdü. Ama şimdi öyle olmadığını biliyordu. Roland kurallara ve geleneklere, Ed-die'nin bir zamanlar eroine olduğu kadar tutsaktı.
"Ya bu ufak kasabada Kurtlar'la uğraşırken ölen biz olursak?" diye sordu Eddie. "Son düşüncen, 'Ne salakmışım, Kara Kule'ye ulaşma şansımı bir avuç sümüklü mızmız için elimin tersiyle ittim,' gibi bir şey olmayacak mı? Ya da buna benzer hisler."
"Doğru yoldan ayrılırsak Kule'nin bin kilometre yakınına bile ulaşa-mayız," dedi Roland. "Bana böyle hissetmediğini söyleyebilir misin?"
Eddie öyle bir şey söyleyemezdi, çünkü hissettiği tam olarak buydu. Başka bir şey de hissediyordu: bir tür kana susamış heves. Tekrar savaşmak istiyordu. Kurtlar mıdır her ne iseler, onları Roland'ın büyük altıpatlarının namlusunun ucunda görmek istiyordu. Gerçeği kendisinden saklaması mümkün değildi: birkaç kafa derisi yüzmek istiyordu.
Veya kurt maskesi çıkarmak.
"Seni asıl rahatsız eden ne, Eddie? Yalnız başımızayken anlat istersen." Silahşor'un yüzünde küçük, çarpık bir gülümseme belirdi. "Anlat bana, yalvarırım."
"Belli oluyor demek?"
Roland omuz silkerek bekledi.
Eddie soruyu kafasında tarttı. Önemli bir soruydu. Bu soruyla karşı karşıya kalmak kendisini umutsuz ve yetersiz hissetmesine sebep oluyordu Tıpkı Jake Chambers'ı kendi dünyalarına alabilmelerini sağlayan anahtarı yontma göreviyle karşı karşıya olduğu sırada hissettiği gibi. Ama o zaman suçlanabilecek biri vardı; ağabeyi Henry. Kafasının içinde yetersiz, i§e yaramaz, beceriksiz olduğunu ve asla başaramayacağını fısıldayan Henry. Şimdiyse Roland'ın sorusunun büyüklüğü altında eziliyordu. Çünkü her şey onu rahatsız ediyordu, her şeyde bir yanlışlık vardı. Her şeyde. Belki de yanlış, yüz seksen derece yanlış bir sözcüktü. Çünkü bir yandan da her şey çok doğru görünüyordu. Fazla mükemmel, fazla...
"Offf," dedi Eddie. Başının iki yanındaki saçları kavrayarak çekiştirdi. "Söylemenin bir yolunu bulamıyorum."
"O halde aklına ilk geleni söyle. Hiç duraksamadan."
"On dokuz," dedi Eddie. "Her şey on dokuzlaştı."
Kendini ormanın tabanına sırtüstü bıraktı, gözlerini elleriyle kapadı ve bir çocuk gibi havayı tekmelemeye başladı. Belki birkaç kurt öldürmek bana iyi gelir, diye düşündü. Belki tek ihtiyaç duyduğum şey budur.

2

Roland bir dakika boyunca hiç konuşmadan ona baktıktan sonra sordu. "Kendini daha iyi hissediyor musun?"
Eddie doğrulup oturdu. "Aslında evet."
Roland hafifçe gülümseyerek başını salladı. "O halde belki şimdi biraz anlatabilirsin? Yapamazsan boş veririz, ama hislerine saygı duyuyorum, Eddie -sandığından da çok- konuşursan seni dinlerim."
Söyledikleri doğruydu. Silahşor'un Eddie'ye dair ilk duyguları ihtiyatla küçümseme arasında gidip gelmiş, saygı daha sonra yavaşça gelmişti. İlk 'Şaretleri, Eddie'nin çıplak dövüştüğü Balazar'ın ofisinde belirmişti. Roland'ın tanıdığı pek az kişi yapabilirdi bunu. Eddie'nin Cuthbert'e olan Müthiş benzerliğini fark ettikçe ona dair olumsuz hisleri azalmıştı. Ve Ed-'"'e, Mono'da umutsuzluk anında müthiş bir yaratıcılık sergilemişti. Roland bunu asla yapamayacağını biliyor ve Eddie'yi takdir ediyordu. Eddie De^ Cuthbert Allgood'un daima akıl karıştıran, bazen de rahatsız edici olabiu espri

anlayışına ve düşünce tarzına sahipti. Alain John'un önsezilerinden de nasibini almıştı. Ama yine de Roland'ın eski arkadaşlarından hiçbiri gj^ değildi. Bazen zayıf ve ben-merkezciydi, ama cesaretiyle güçlü bir yüreg vardı.
Roland'ın o an tetiklemek istediği, önsezisiydi.
"Pekâlâ," dedi Eddie. "Ama sözümü kesme. Soru sorma. Sadece dinle."
Roland başını salladı ve Susannah'yla Jake'in bir süre daha geri dönmemesini diledi.
"Gökyüzüne -bulutların şu anda ayrıldığı göğe- bakıyorum ve mavi bir on dokuz rakamı görüyorum."
Roland başını kaldırıp baktı. Evet, oradaydı. O da görebiliyordu. Ama aynı zamanda kaplumbağa şeklinde bir bulut da görüyordu.
"Ağaçlara bakıyorum ve on dokuz görüyorum. Ateşte de on dokuz. Sonra isimler var. Callahan ve Overholser gibi. Ama söyleyebildiğim, görebildiğim, yakalayabildiğim bu." Eddie gözlerini Roland'ınkilere dikmiş, umutsuz bir hızla konuşuyordu. "Bir şey daha var. Geçişle ilgili. Her şeyin bana kafayı bulmayı hatırlattığını düşündüğünüzü biliyorum ve belki de gerçekten öyledir ama Roland, geçiş yapmak tıpkı kafayı bulmak gibi."
Eddie bu tür konulardan Roland ömrü boyunca graf tan başka bir madde içmemiş gibi bahsediyordu, ama gerçeğin bununla hiçbir ilgisi yoktu. Bunu bir başka zaman Eddie'ye hatırlatmaya karar verdi. O an değil.
"Burada senin dünyanda olmak bile geçiş yapmak gibi. Çünkü... ah, dostum... bu çok zor... Roland buradaki her şey gerçek ama aynı zamanda değil."
Roland, Eddie'ye bu dünyanın kendi dünyası olmadığını hatırlatmayı düşündü, artık onun dünyası değildi. Onun için Lud Şehri Orta-Dünya'nın sonu ve ötesinde yatan gizemlerin başlangıcıydı ama yine ağzını açmadı.
Eddie orman tabanından bir avuç yaprak aldı ve geride beş parmağının izi kaldı. "Gerçek," dedi. "Hissedebiliyorum, kokusunu alabiliyorum. Yapraklan ağzına doğru kaldırıp dilinin ucunu değdirdi. "Tadını hissediyorum. Ama her şey aynı zamanda ateşin içindeki on dokuz veya göky11^ndeki kaplumbağaya benzer bulut gibi gerçekdışı. Söylediklerimi anlayabiliyor musun?"
"Hem de çok iyi," diye mırıldandı Roland.
"İnsanlar gerçek. Sen... Susannah... Jake... Jake'i kaçıran Bıçakçı denen adam... Overholser ve Slightmanlar. Ama benim dünyamdan bazı «eylerin burada karşımıza çıkıp durması gerçekdışı. Mantıklı ve akla uygun da değil, ama kastettiğim o değil. Gerçek değil işte. İnsanlar burada niye 'Hey Jude'u söylüyor? Bilmiyorum. Robot ayı Shardik... bu ismi nereden biliyorum? Neden bana tavşanları hatırlatıyor? Oz Büyücüsü hakkındaki tüm o şeyler, Roland hepsi başımıza geldi, bundan eminim ama hepsi bana gerçekdışı görünüyor. Geçiş yapmak gibi geliyor. On dokuz gibi. Ya Yeşil Saray'dan sonra olanlar? Tıpkı Hansel ve Gretel gibi ormana giriyoruz. Üzerinde ilerlememiz için bir yol var. Toplamamız için de çörek-topları. Medeniyet sona erdi. Her şey ortaya çıkıyor. Bize öyle demiştin. Lud'da bunu gördük. Ama ne olduğunu tahmin et? Öyle olmuyor! Sizi salaklar, işte yine tongaya bastınız!"
Eddie kısa bir kahkaha attı. Tiz ve sağlıksız bir sesti. Saçını geriye attığı sırada alnında çamur izi kaldı.
"Şaka gibi. Burada, hiçbir yerden binlerce kilometre ötede karşımıza masal kitaplarından fırlamış bir kasaba çıkıyor. Medeni. Adam gibi. Halkı, önceden tanışıyormuşsun hissi veren insanlar. Belki hepsinden hoşlanmıyorsun - Overholser'ı kucaklamak biraz zor- ama yine de hepsini tanıyorsun."
Roland, Eddie'nin bu konuda da haklı olduğunu düşündü. Calla Bryn Sturgis'i henüz görmemişti, ama şimdiden ona Mejis'i hatırlatıyordu. Bazı açılardan bu son derece makul görünüyordu (çiftçilikle uğraşan kasabalar genelde birbirine benzerdi) ama bazı açılardan da huzursuz ficiydi. Hem de çok. Örne ğin Slightman'ın taktığı sombrero. Mejis'in kilometrelerce uzağında erkeklerin benzer şapkalar takıyor olması mümkün müydü? Olabilirdi. Ama Slightman'ın sombrerosunun Roland'a çok ^un yıllar önce Mejis'te tanıdığı Miguel'i bu kadar şiddetli bir şekilde fırlatması normal miydi? Yoksa bu sadece hayal gücünün bir oyunu muydu?
Ama Eddie'nin söylediğine göre hayal gücü denen şeye sahip değili^ diye düşündü.
"Masal kitabındaki kasabanın başı dertte," diye devam etti Eddie. "Kasaba halkı da kendilerini kötü adamlardan kurtarmak için bir grup si. nema karakterine benzer kahramanı yardıma çağırıyor. Bunun gerçek ol-duğunu biliyorum... muhtemelen bazı insanlar canlarından olacak, akan kanlar, feryatlar, duyulan acılar gerçek olacak. Ama bir yandan da bunun sahnelenmiş bir oyun olduğunu hissetmekten kendimi alamıyorum."
"Ya New York?" diye sordu Roland. "Orada nasıl hissettin?"
"Aynı," dedi Eddie. "Yani, bir düşün bak. Jake Çuf-Çuf Charlie ve bilmece kitabını alınca geride on dokuz kitap kalıyor... sonra New York'ta başka kimse kalmamış gibi Balazar ortaya çıkıyor! O bok!"
"Hey, hey," diye neşeyle seslendi Susannah arkalarından. "Ağzıma bozmayın, çocuklar." Jake, onu yoldan onlara doğru itiyordu. Susan-nah'nın kucağı çörek-toplarıyla doluydu. Neşeli ve mutlu görünüyorlardı. Roland bunda daha önce yedikleri güzel yemeklerin bir etkisinin olduğunu düşündü.
"Bazen gerçekdışılık hissi kayboluyor, değil mi?" dedi Roland.
"Tam olarak gerçekdışılık değil, Roland. Bu..."
"Lafı dolaştırmayı bırak da sorduğuma cevap ver. Bazen kayboluyor, değil mi?"
"Evet," dedi Eddie. "Onunlayken."
Susannah'nın yanına gitti. Eğilip öptü. Roland, onları hafif bir endişeyle izliyordu.

Günün son ışıkları da gökyüzünü terk ediyordu. Ateşin etrafında oturup hafif açlıklarını Susannah ve Jake'in toplayıp kampa getirdiği çörek-toplarıyla kolayca giderdiler. Roland, Slightman'ın söylediği bir şey1 düşünüyordu. Sağlıklı denemeyecek kadar derin düşüncelere dalmış0' Aklındakileri tam bir sonuca ulaşamadan bir kenara itip dostlarına döndü "Bazılarımız veya hepimiz bu gece daha sonra New York Şehri'nde
buluşabilir-"
"Umarım bu kez ben de giderim," dedi Susannah.
"Bu ka'ya kalmış," dedi Roland. "Önemli olan, sürekli bir arada kalmak. Yolculuğu tek kişi yaparsa gidenin sen olacağını düşünüyorum, Eddie. Tek kişi gidecek olursa, çınlamalar tekrar başlayana dek mutlaka oraya vardığı yerde kalmalı."
"Kammen," dedi Eddie. "Andy çınlamalara böyle dedi."
"Dediğimi herkes anladı mı?"
Birbirlerine bakarak başlarını salladılar. Roland her birinin şartların gereklerine göre kendi inisiyatifini kullanma hakkını koruduğunu gördü. Ve bu da en doğrusuydu zaten. Sonuçta ya silahşordular ya da değil.
Kısa bir kahkaha atarak kendini şaşırttı.
"O kadar komik olan nedir?" diye sordu Jake.
"Uzun bir yaşamın yanında pek tuhaf yoldaşlar getirebildiğini düşünüyordum," dedi Roland.
"Eğer bizi kastediyorsan," dedi Eddie. "Senin de Norman Normal olmadığını hatırlatmak isterim, Roland."
"Galiba değilim," dedi Roland. "Bir kişiden fazlası geçiş yapacak olursa çınlamalar başladığında el ele tutuşmah. Belki de hepimiz birden orada oluruz."
"Andy birbirimize konsantre olmamız gerektiğini söyledi," dedi Eddie. "Kaybolmamak için."
Susannah şarkı söylemeye başlayarak hepsini birden şaşırttı. Sesi yeterince melodikti. "Çocuklar, klarnetin sesini duyduğunuzda... çocuklar, flütün sesini duyduğunuzda! Çocuklar, tefin sesini duyduğunuzda... saygıyla eğilip puta tapınmalısınız!"
"Nedir bu?"
"Tarlalarda söylenen bir şarkı," dedi Susannah. "Büyükbabamların ve onların babalarının pamuk tarlalarında çalışırken söyledikleri şarkılardan. Ama zamanla her şey değişiyor." Gülümsedi. "İlk kez 1962'de, Greenwich Village'da bir kafeteryada duymuştum. Söyleyen de Dave Van K°nk adında beyaz bir blues şarkıcısıydı."
"Aaron Deepneau'nun da orada olduğuna bahse girerim," dedi Jake "Hatta yan masada oturduğuna adım gibi eminim!"
Susannah şaşkın ve düşünceli bir ifadeyle ona baktı. "Neden öyle di. yorsun, tatlım?"
"Çünkü Tower'in Deepneau'nun Village civarında takıldığını söyle. diğini duymuştu," dedi Eddie. "Ne zamandır denmişti, Jake?"
"Village değil, Bleecker Sokağı," dedi Jake hafifçe gülerek. "Bay To-wer, Bay Deepneau'nun Bob Dylan daha doğru düzgün bir nota basmamış olduğu zamanlardan beri Bleecker Sokağı'nda takıldığını söylemişti."
"Doğru," dedi Eddie. "Jake kadar iddialı olmasam da dediğinin mümkün olduğuna inanıyorum. Deepneau oradaydı. Barda da Jack An-dolini'nin çalıştığını duymak beni şaşırtmayacak. Çünkü On Dokuz Ülke-si'nde işler böyle yürüyor."
"Her neyse," dedi Roland. "Geçiş yapanlar mutlaka bir arada kalmalı. Her an birbirlerinin kol mesafesinde olmalılar. Bu konuda çok ciddiyim."
"Ben orada olacağımı sanmıyorum," dedi Jake.
"Neden öyle diyorsun, Jake?" diye şaşkınca sordu Silahşor.
"Çünkü uyumam mümkün değil," dedi Jake. "Çok heyecanlıyım."
Ama sonunda hepsi uyudu.

4
Bunun bir rüya olduğunu, Slightman'ın olasılık lafı yüzünden gerçekleştiğini biliyor ama yine de kurtulamıyordu. Her zaman arka kapıyı ara, derdi Cort onlara. Ama bu rüyada bir arka kapı varsa bile Roland, onu bulamıyordu. Jericho Tepesi'ni ve uydurulan kanlı hikâyeleri duydum, demişti Eisenhart'ın kâhyası. Ama Jericho Tepesi Silahşor'a hiç de uydurma gibi gelmiyor, yeterince gerçek görünüyordu. Neden olmasın? Orada bulunmuştu. Orada yaşananlar sonlan olmuştu. Tüm dünyanın sonu.
Gün, boğucu sıcaklıktaydı; güneş, en tepe noktaya ulaştığında zaman durmuşcasına saatlerdir kızgın ışınlarını üzerlerine salıyordu. Altlarında, k°' caman gri-siyah taş yüzlerle dolu uzun bir çayır vardı. Roland ve geride ko"birkaç yoldaşı ateş ederek tepeye doğru gerilerken Grissom'un adamları, k uzun zaman önce oraları terk etmiş olan insanlardan kalan aşınmış heykellerin arasında yukarı doğru ilerliyordu. Silah sesleri hiç susmamacası-„ğğii inletiyor, kana susamış sivrisinekler gibi taş suratlara gömülen kuranların vızıltısı bitmek bilmiyordu. Jamie DeCurry, bir keskin nişancı tarafından öldürülmüştü. Katil belki Grissom'ın şahin gözlü oğlu ya da belki kendisiydi. Alain'in sonu çok daha kötü olmuştu; çarpışmadan önceki gece iki aptal arkadaşı tarafından karanlıkta vurulmuştu. Salakça bir hata, korkunç bir ölüm. Destekleri yoktu. DeMullet'in adamları Rimrocks'ta pusuya düşürülüp katledilmişti. Alain gece yarısından sonra bunu haber vermek için dönerken Roland ve Cuthbert... tabancalarının sesi... ve ah, Alain'in isimlerini i ay kırması...
Simdi de tepeye ulaşmışlardı ve gerileyecek yer kalmamıştı. Arkalarında, doğu tarafında, sekiz yüz kilometre güneyde Temiz Deniz denilen Tuz Denizi'ne inen dik bir kayalık uçurum vardı. Batıda ise taş yüzlerin tepesi ve Grissom'ın

haykırarak ilerleyen adamları. Roland ve adamları yüzlercesini öldürmüştü, ama geride hâlâ iki bin kadarı vardı ve bu, iyimser bir tahmindi. Haykınşlarıyla çarpılmış yüzleri maviye boyalı, silahlı adamların karşısında sadece bir düzine direnişçi. Kızgın güneş altında, Jericho Tepesi'nde kalan bir düzine adam, geride kalan son kuvvetti. Jamie ölmüş, güvenliğe kaçmak yerine onları uyarmayı seçmiş olan Alain, en yakın dostlarının kurşun-lanyla ölmüş, Cuthbert ise vurulmuştu. Kaç kez? Beş mi? Altı mı? Gömleği kanla sırılsıklam olmuş, göğsüne yapışmıştı. Yüzünün bir yansı kanla kaplıydı ve kanlı taraftaki gözü yuvasından fırlamış, hiçbir şey göremeyecek dununda yanağından aşağı sarkıyordu. Yine de Roland'ın bir zamanlar Arthur Eld'in çaldığı veya hikâyelerin öyle iddia ettiği borusunu bırakmamıştı. Geri vermeye de niyeti yoktu. "Çünkü ben onu senin yapıp yapabileceğinden çok daha güzel üflüyorum," derdi gülerek. "Öldüğümde onu geri alabilirsin. Sakın almayı unutma Roland, o sana ait."
Bir zamanlar eyer topuzunda bir ekinkargası kafatasıyla Mejis Baronlu-S" na gitmiş olan Cuthbert Allgood. Ona "nöbetçi" adını takmıştı ve onunla canlıyrnış gibi konuşurdu. Çünkü o böyle bir insandı, tarzı buydu ve sersem-'gıyle herkesi çılgına çevirirdi. Şimdi de kızgın güneşin altında, bir elinde dumanı tüten tabancası, diğerinde Eld'in Borusu olduğu halde, kan içinde, ya_ rı kör, ölür ayak, sarsak adımlarla ona doğru yürüyor... ama hâlâ gülüyordu Ah güzel tanrılar, gülüyor, gülüyordu.
"Rotond!" diye seslendi. "İhanete uğradık! Bir avuç kişi kaldık! Arka. mızda deniz var! Onları tam istediğimiz noktaya getirdik! Ne dersin, artık saldıralım mı?"
Ve Roland, arkadaşının haklı olduğunu anladı. Kara Kule'ye yaptıkları yolculuk o gün en yakınlarından birinin ihanetiyle karşı karşıya kaldıkları John Farson'ın barbar ordusunun elinden Jericho Tepesi'nde son bulacaksa bu son, muhteşem olmalıydı.
"Evet!" diye bağırdı. "Evet! Silahşorlar, yanıma gelin.1"
"Zaten buradayım, Roland," dedi Cuthbert. "Bildiğim kadarıyla kalan son silahşorlar biziz."
Roland, ona baktı ve korkunç gökyüzü altında dostuna sıkıca sanldu Cuthbert'ün vücudunun ateş gibi yandığını ve titrediğini hissedebiliyordu. Ama arkadaşı yine de gülüyordu. Bert hâlâ gülüyordu.
"Pekâlâ," dedi Roland kalan son birkaç adamına bakarak. "Aralanm dalacak ve kimsenin canını bağışlamayacağız."
"Aman vermeyeceğiz," dedi Cuthbert.
"Teslim olmaya kalkarlarsa kabul etmeyeceğiz."
"Kesinlikle!" dedi Cuthbert kahkahalarla gülerek. "İki bini birden silahını bıraksa bile!"
"Öyleyse çal bakalım o lanet olası boruyu."
Cuthbert boruyu kanlı dudaklarına doğru kaldırarak üfledi ve bu son üfleyişi oldu. Boru bir dakika sonra (belki beş, belki on dakikaydı; o son savaşta zamanın bir anlamı yoktu) parmaklarının arasından kayıp yere düştü ve Roland, onu olduğu yerde bıraktı. Keder ve kana susamıştık gözlerini kör etmiş, Eld'inBorusu'nu unutmuştu.
"Ve şimdi dostlarım... saldırın!"
"Saldırın!" diye bağırdı geride kalan bir düzine savaşçı kızgın güneşe doğru. Bu onların, Gilead'ın, her şeyin sonuydu ve artık umurunda değildi-Kıpkızıl, yakıcı, yıkıcı bir öfke, diğer tüm hisleri bastırarak kontrolü ele geçf' misti. Bir kez daha o halde, diye düşündü. Öyle olsun.
"İletir diye haykırdı Gilead'lı Roland. "Kule için!"
"Kule için!" diye bağırdı hemen yanında sendeleyen Cuthbert. Gökyüzüne kaldırdığı ellerinden birinde tabancası, diğerinde Eld'in Borusu vardı.
"Tutsak alınmayacak!" diye haykırdı Roland. "TUTSAK ALINMAYACAK.1"
Grissom'ın mavi suratlı ordusuna doğru atıldılar. Cuthbert'le o başı çekiyordu. Tam etraflarında kurşunlar, oklar ve mızraklar uçuşurken çimlerin üzerine devrilmiş büyük, taş kafalardan birinin yanından geçmişlerdi ki, çınlamalar başladı. Güzelden çok öte bir melodiydi; o kadar harikaydı ki Roland parçalara ayrılabileceğini hissediyordu.
Şimdi olmaz, diye düşündü, ah tanrılar, şimdi olmaz, bırakın bitireyim. Yalvarırım arkadaşım yanımdayken bitireyim ve sonunda huzura kavuşayım. Lütfen.
Cuthbert'ün eline uzandı. Bir anlığına, varlığının son bulduğu o korkunç tepede arkadaşının kanlı elini elinde hissetti... sonra onunkilere dokunan parmaklar yok oldu. Daha doğrusu, Bert'ün elindeki kendi eli bir şekilde eriyip yok oldu. Düşmeye, düşmeye, düşmeye başladı. Dünya karanyordu. Düşüyor, çınlamalar artıyordu. Kammen başlamıştı ("Havai müziği gibi, değil mi?") ve Roland düşüyordu. Jericho Tepesi yoktu artık, Eld'in Borusu da öyle. Sadece karanlık vardı. Ve karanlığın içinde kırmızı harfler. Bazıları Yüksek Harfler'dendi. Okuyabileceği kadar belirgindiler. Diyorlardı ki...

5

DUR diyordu harfler. Ama insanlar, trafik lambasına rağmen hızla karşıya geçmeye devam ediyordu. Akan trafiği hızla kontrol edip çabuk adımlarla yürüyorlardı. Bir adam, yaklaşan sarı takssiye rağmen karşıya geçti. Takssi şoförü direksiyonu kırarak kornasını çaldı. Yürüyen adam korkusuzca bağırdı ve uzaklaşan aracın arkasından orta parmağını kaldır-dl- Roland bu hareketin uzun günler ve hoş geceler dilemekle bir ilgisinin olmadığını tahmin edebiliyordu.
New York Şehri'nde akşam vaktiydi ve etrafta pek çok insan olmasına rağmen hiçbiri onun ka-tet'inden değildi. Roland bu ihtimal üzerine pek düşünmemiş olduğunu kendi kendine itiraf etti. Yani tek geçiş yapa-nın kendisi olabileceği ihtimali. Eddie değil, o. Tanrılar adına, nereye git. mesi gerekiyordu? Ve oraya gittiğinde ne yapacaktı? Kendi öğüdünü hatırla, diye düşündü. Tek başınıza iseniz, olduğunuz yerde kalın, demiştin.

Ama bu orada öylece dikilmek anlamına gelmiyordu... yeşile dönen trafik lambasına baktı. İkinci Cadde ve Elli Dördüncü Sokak'ın köşesinde öylece durup trafik lambasının kırmızı DUR yazısından beyaz YÜRÜ yazısına dönmesini mi izleyecekti?
Tam bunu düşünürken arkasından üz ve son derece mutlu bir ses duydu. "Roland! Hayatım! Dön de bana bir bak! Çabuk ol!"
Ne göreceğini bilen, ama yine de gülümseyen Roland arkasına döndü. Jericho Tepesi'ndeki o korkunç günü tekrar yaşadıktan sonra bu görüntü tam bir panzehir etkisi yapmıştı: Susannah Dean, Elli Dördüncü Sokak'tan aşağı ona doğru kahkahalar atıp mutluluk gözyaşları dökerek, kollarını kaldırmış, uçarcasına geliyordu.
"Bacaklarım!" diye bağırıyordu avazı çıktığı kadar. "Bacaklarım! Bacaklarım geri dönmüş! Ah Roland, İsa Adam'a şükürler olsun, BACAKLARIMA TEKRAR KAVUŞTUMr

6
Kendisini Roland'ın kollarına atarak yanaklarını, kaşını, boynunu, burnunu, dudaklarını öpücük yağmuruna tuttu. Bir yandan da sürekli aynı şeyleri tekrarlıyordu. "Bacaklarım, Roland, ah görüyorsun değil mi, yürüyebiliyorum, koşabiliyorum, Tanrı'ya ve tüm azizlere şükürler olsun bacaklarıma kavuştum. Bacaklarıma kavuştum."
"Görüyorum ve mutluluğuna değer, iyi kalp," dedi Roland. Bulunduğu yerin şivesini konuşmak, eski bir hilesiydi. Ya da belki alışkanlığı. Az önce Calla'da konuşulduğu gibi konuşmuştu. New York'ta yeterinc ızun süre kaldığı takdirde bir gün kendini, orta parmağını sarı takssiler-den birine doğru sallarken bulabilirdi.
Ama daima bir yabancı olarak kalırdım, diye düşündü. Aspirin bile di-vetniyorum. Ne zaman denesem ağzımdan başka bir söz çıkıyor.
Susannah, Roland'ın sağ elini tutarak şaşırtıcı bir güçle çekti ve baldırına dokundurdu. "Hissedebiliyor musun?" diye sordu. "Yani bunu ben hayal etmiyorum, değil mi?"
Roland güldü. "Bana doğru kanat takmış gibi koşan sen değil misin? Evet Susannah." Parmakları tam olan sol elini, Susannah'nın sol bacağına koydu. "Bir bacak, iki bacak. İkisinin de ucunda ayaklar var." Kaşlarını çattı. "Sana bir çift ayakkabı bulsak iyi olacak."
"Neden? Bu bir rüya. Öyle olması gerek."
Roland, ona ciddi bir ifadeyle bakınca Susannah'nın gülümsemesi yavaşça silindi.
"Değil mi? Gerçekten mi?"
"Geçiş yaptık. Gerçekten buradayız. Ayağını kesecek olursan, yarın kampta uyandığında ayağında bir kesik olduğunu göreceksin, Mia."
Diğer isim neredeyse (ama tam olarak değil) kendiliğinden çıkmıştı. Roland tüm kasları yay gibi gerilmiş halde alacağı tepkiyi bekliyordu. Susannah ismi fark edecek olursa hemen ondan özür dileyecek, tam bir rüya gördüğü sırada geçiş yaptığını söyleyecek ve uzun zaman önce tanıdığı bu isimde birini rüyasında görmekte olduğunu söyleyecekti (ama Susan Delgado'dan sonra önemsediği tek bir kadın olmuştu ve onun da adı Mia değildi).
Ama Susannah fark etmedi ve Roland buna pek şaşırmadı.
Çünkü kammen başladığı sırada Mia olarak bir başka av seferine çıkmaya hazırlanıyordu. Susannah'nın aksine, Mia'nın bacakları var. Büyük bir ziyafet salonunda bin bir çeşit yemek yiyor, Morehouse'a falan gitmemiş ve bacakları var. Bu kadının bacakları var. Ve içinde iki kadın barınıyor. Ama bunu bilmiyor.
Roland, Eddie'yle karşılaşmayacaklarını umdu. Susannah fark etme-se bile o değişikliği anlayabilirdi. Ve bu kötü olurdu. Roland'ın peri mallarındaki gibi üç dilek hakkı olsaydı, üç dileğini de aynı şey için kullanırdı: Calla Bryn Sturgis'deki işlerini Susannah'nın (Mia'nın) hamileliği belirginleşmeden önce sonuçlandırmak. Aynı anda ikisiyle birden baş et-mek çok zor olabilirdi.
Hatta belki imkânsız.
Susannah, ona irileşmiş, soran gözlerle bakıyordu. Ona farklı bir isimle seslendiği için değil, bundan sonra ne yapacaklarını öğrenmek için.
"Bu senin şehrin," dedi Roland. "Kitapçıyı ve boş arsayı görebilirim," Duraksadı. "Ve gülü. Beni bu dediğim yerlere götürebilir misin?"
"Şey," dedi Susannah etrafına bakarak. "Doğru, burası benim şehrim ona şüphe yok. Ama İkinci Cadde, Detta'nm mağazalarda hırsızlık yaptı-ğı günlerdeki haline pek benzemiyor."
"Yani kitapçıyı ve boş arsayı bulamaz nısın?" Roland düş kırıklığına uğramıştı ama perişan olduğu söylenemezdi. Bir yolu mutlaka bulunurdu. Daima bir yol...
"Ah, o konuda bir sorun olacağını sanmıyorum. Caddeler aynı. New York, kesişen hatlardan ibarettir, Roland. Haydi, gel."
Trafik lambasındaki yazı DUR diyordu, ama Susannah caddeye şöyle bir baktıktan sonra Roland'ın kolunu kavradı ve Elli Dördüncü Sokak'm diğer tarafına geçtiler. Susannah ayakları çıplak olmasına rağmen hiç çekinmeden yürüyordu. Caddelerin iki yanı, egzotik mağazalarla doluydu. Roland vitrinlere ilgiyle bakmaktan kendini alamıyordu, ama önüne fazla bakmamasının bir sakıncası yok gibiydi; kaldırımlar kalabalıktı, ama kimse onlara çarpmıyordu. Bununla birlikte Roland çizmelerinin topuklarının kaldırıma çarparken çıkardığı sesi duyuyor, vitrinlerden yayılan ışıkta uzayan gölgelerini görebiliyordu.
Neredeyse buradayız, diye düşündü. Bizi buraya getiren güç biraz daha şiddetli olsaydı tam anlamıyla burada olurduk.

Sonra, Callahan'ın kilisesinde olduğunu iddia ettiği şeyin gerçek olması durumunda gücün artabileceğini anladı. Onlar kasabaya ve bunu yapan şeyin kaynağına yaklaştıkça...
Susannah kolunu yakaladı. Roland hemen durdu. "Ayakların midiye sordu.
"Hayır," dedi Susannah. Korkusu sesinden anlaşılıyordu. "Neden bu kadar karanlık?"
"Susannah, gece vakti."
Roland'ın kolunu sabırsızca salladı. "Biliyorum, kör değilim. Sen..." Tereddüt etti. "Sen hissedemiyor musun?"
Roland hissedebildiğini fark etti. Öncelikle, İkinci Cadde'deki karanlık, gerçek bir karanlık değildi. Silahşor, New York'taki insanların Gi-lead'da son derece az bulunan ve insanların gözlerinden sakındığı nimetleri böylesine fütursuzca har vurup harman savurmasını hâlâ anlayabilmiş değildi. Kâğıt; su; rafine petrol; yapay ışık. Bu sonuncusunu her yerde görmek mümkündü. Mağazaların çoğu kapalı olmasına rağmen vitrinleri-rin ışıkları yanıyordu. Blimpie's adında bir yerin portakal renkli tuhaf ışıkları, geceyi aydınlığa boğuyordu. Ama Susannah haklıydı. Turuncu lambalara rağmen havada kapkara bir his vardı. Caddede yürüyen insanları çevreliyor gibiydi. Aklına Eddie'nin daha önce söyledikleri geldi. Her şey on dokuzlaştı.
Ama görülmekten ziyade hissedilen bu karanlığın on dokuzla bir ilgisi yoktu. Burada olanları kavramak için bu sayıdan altı çıkarmak gerekiyordu. Ve Roland, Callahan'ın haklı olduğuna ilk kez inandı.
"Siyah On Üç," dedi.
"Ne?"
"Bizi buraya o getirdi, geçiş yapmamızı sağladı. Şimdi de onu etrafımızda hissediyoruz. Greyfurdun içinde uçtuğum zaman gibi değil ama ona benziyor."
"Kötü bir his veriyor," dedi Susannah alçak sesle.
"Kötü zaten," dedi Roland. "Siyah On Üç, muhtemelen Eld'in zamanından günümüze ulaşan en korkunç nesne. Bu, Büyücü'nün Gökkuşağının o dönemden olduğu anlamına gelmiyor, elbette. Eminim çok daha önceden..."
"Roland! Hey, Roland! Suze!"
Başlarını sesin geldiği yöne çevirdiler ve Roland, önceki düşünceleri-ne rağmen Eddie'yi görünce içinde müthiş bir ferahlama hissetti. Jake ve Oy da onunla birlikteydi üstelik. Yaklaşık bir buçuk blok ötedeydiler. Eddie el sallıyordu. Susannah da heyecanla karşılık verdi. Roland, Susan-nah'nın onlara doğru koşmaya niyetlendiğini anlayınca kolunu yakaladı.
"Ayaklarına dikkat et," dedi. "Bir tür enfeksiyon kapıp diğer tarafa götürmeni istemiyorum."
Hızlı adımlarla yürümeye başladılar. Eddie ve Jake, onları karşıla, mak üzere koştu. Roland yayaların hiç istiflerini bozmadan, hatta sohbetlerini bile bölmeden, farkında olmayarak kenara çekilip onlara yol verdi-ğini gördü ama sonra bunun tam anlamıyla doğru olmadığını fark etti. Annesinin yanında yürüyen, üç yaşından fazla büyük olmayan bir çocuk vardı. Kadın hiçbir şey fark etmemiş gibiydi ama bebek, yanlarından koşarak geçen Eddie ve Jake'e irileşmiş gözlerle baktı... ve hızla yürüyen Oy'u sevmek istercesine elini uzattı.
Eddie, Jake'i geçti ve yanlarına ilk ulaşan oldu. Susannah'nm bir kol boyu uzağında durarak onu baştan aşağı süzdü. Yüzündeki ifade, üç yaşındaki bebeğin yüzündekiyle neredeyse aynıydı.
"Eee? Ne düşünüyorsun, hayatım?" diye gergince sordu Susannah. Saçına tuhaf bir model vermiş halde eve gelen bir kadının kocasına sorduğu gibi.
"Şüphe götürmez bir ilerleme," dedi Eddie. "Seni sevmem için onlara gerek yok ama iyiden öteye geçip mükemmellik diyarına girdiklerini söyleyebilirim. Tanrım, şimdi boyun benden üç santim uzun!"
Susannah bunun doğru olduğunu gördü ve güldü. Oy, kadını son görüşünde orada olmayan ayak bileğini kokladı ve o da güldü. Havlamayla karışık tuhaf bir sesti ama güldüğü muhakkaktı.
"Bacaklarını beğendim, Suze," dedi Jake ve formalite icabı yapılmış bu iltifat Susannah'yı tekrar güldürdü. Roland'a dönen çocuk bunu fark etmedi. "Kitapçıyı görmek istiyor musun?"
"Görülecek bir şey var mı?"
Jake'in yüzünde üzgün bir ifade belirdi. "Aslında fazla bir şey yok. Şu an kapalı."
"Geri gönderilmemize kadar yeterince zamanımız vardır umarım, çünkü boş arsayı görmek istiyorum," dedi Roland. "Ve gülü."
"Acıyor mu?" diye sordu Eddie, Susannah'ya. Dikkatle ona bakıyordu.
"Hayır," dedi Susannah gülerek. "Aksine, kendimi çok iyi hissediyorum."
"Farklı görünüyorsun."
"Buna hiç şüphem yok!" dedi Susannah ve dans etmeye başladı, pans etmeyeli çok uzun bir zaman olmuştu, ama hareketlerindeki neşe ve mutluluk, zarafet eksikliğini örtecek kadar yoğundu. Bir pantolon ceket takım giymiş, evrak çantası taşıyan kadın doğruca üzerlerine geliyordu ki aniden yön değiştirerek etraflarından dolaştı. Hatta bunun için caddeye inip birkaç adım sonra tekrar kaldırıma çıktı. "Elbette farklı görüneceğim. Bacaklarım var!"
"Tıpkı şarkıda söylendiği gibi," dedi Eddie.
"Hu?"
"Boş ver," diyen Eddie, kolunu Susannah'nm beline doladı. Ama gözlerindeki araştıran, soran bakışlar Roland'ın dikkatinden kaçmamıştı. Biraz şansla fazla kurcalamayacaktır, diye düşündü Silahşor.
Eddie'nin yaptığı da bu oldu. Susannah'nm dudaklarının kenarını öptükten sonra Roland'a döndü. "Demek meşhur arsayı ve daha da meşhur olan gülü görmek istiyorsun, öyle mi? Ben de. Yolu göster, Jake."

7
Jake öne düştü ve Manhattan Zihin Lokantası'nın vitrinine bakmak için kısa bir süre duraksayarak İkinci Cadde'den aşağı doğru yürüdüler. Bu dükkânda elektriği boşa harcayan kimse yoktu, dolayısıyla görecek fazla bir şey de yoktu. Roland mönü tahtasını görebilmeyi ummuştu ama pano orada değildi.
Khef paylaşan insanların sahip olduğu rahatlıkla aklını okuyan Jake, 'Muhtemelen her gün değiştiriyor," dedi.
"Belki," dedi Roland. Karanlık dükkâna bir süre daha baktı. Gölge-,er içinde raflar, birkaç masa ve Jake'in bahsettiği, yaşlı adamların kahve 'Ç'P Şato oyununun bu dünyadaki yorumunu oynadıkları tezgâhtan başka bir şey göremedi. Görülecek hiçbir şey yoktu, ama iki şey hissedilebiliy0r. du: umutsuzluk ve kayıp. Roland bu hislerin bir kokusu olsaydı, ekşi ve bayat olacağını düşündü. Başarısızlığın kokusu. Ya da asla gerçekleşme-miş hayallerin cesetlerinin. Yani Enrico "77 Roche" Balazar için ideal bir lokmaydı.
"Yeterince gördünüz mü?" diye sordu Eddie.
"Evet, haydi gidelim."

8
İkinci Cadde ve Elli Dördüncü Sokak'ın kesiştiği noktadan İkinci Cadde ve Elli Altıncı Sokak'ın kesişimine yaptıkları sekiz blokluk yolculuk, Roland için o ana dek varlığına tam olarak inanmamış olduğu bir ülkeyi ziyaret etmek gibiydi. Jake için ne kadar gariptir acaba? diye geçirdi aklından. Çocuktan çeyreklik isteyen başıboş serseri yoktu, ama yanında oturduğu restoran hâlâ oradaydı: Chew Chew Mama's. İkinci Cadde ve Elli İkinci Sokak'ın köşesindeydi. Bir blok ötede, plakçı vardı; Tower of Power. Hâlâ açıktı. Zamanı büyük, elektronik noktalarla belirten saate göre sekizi on dört geçiyordu. Açık kapıdan dışarı yüksek sesler yayılıyordu. Gitar ve davul sesleri. Bu dünyanın müziği. Ona Griler'in Lud Şehri'ndeki kurban törenlerinde çalan müziği hatırlatmıştı. Neden olmasın? Burası da Lud'un bir başka çarpık boyut ve zamandaki haliydi. Roland bundan emindi.
"Rolling Stones," dedi Jake. "Ama gülü gördüğüm gün çalan parça değil. O gün 'Paint It Black' çalıyordu."
"Bu parçayı tanıyor musun peki?" diye sordu Eddie.
"Evet ama adını hatırlayamıyorum."
"Ah, ama hatırlaman gerekirdi," dedi Eddie. '"Nineteenth Nervous Breakdown.'
Susannah durup çocuğa baktı. "Jake?"
Jake başını salladı. "Doğru söylüyor." ,
Eddie bu arada Tower of Power Plakları'nın yanındaki binanın gü-nlik kapısının önündeki gazete parçasını çekip aldı. Bu aslında New York Times gazetesinin bir bölümüydü.
"Tatlım, bizim gibi insanların sokaklardan çöp toplamasının ayıp ol-Hueunu annen sana öğretmedi mi?" diye Susannah sordu.
Eddie, onun söylediklerine aldırmadı. "Şuna bakın," dedi. "Hepiniz."
Roland içten içe bir başka büyük salgın haberi görmeyi bekleyerek eğildi ama o kadar sarsıcı bir haber yoktu. En azından anlayabildiği kadarıyla yoktu.
"Ne yazdığını bana oku," dedi Jake'e. "Harfler kafamın içinde yüzüyor. Sanırım geçiş sırasında olduğumuz için, arada bir yerde kalmış..."
»RODEZYA KUVVETLERİ MOZAMBİK KÖYLERİ ÜZERİNDEKİ BASKISINI
ARTTIRIYOR," diye okumaya başladı Jake, "CARTER'IN İKİ YARDİMCİSİ, REFAH PLANIYLA
MİLYARLARCA DOLAR TASARRUF EDİLECEĞİNİ ÖNGÖRÜYOR.
Aşağıda da şu var: ÇİNLİ YETKİLİLER, İ976 'DAKİ DEPREMİN SON DÖRT ASRİN EN ŞİDDETLİSİ
OLDUĞUNU BELİRTİYOR. AyriCa..."
"Carter kim?" diye sordu Susannah. "Ronald Reagan'dan önceki başkan mı yoksa?" İsmi, üzerine basa basa söylemiş, abartılı bir hareketle de göz kırpmıştı. Eddie, onu o ana dek Ronald Reagan'ın gerçekten Birleşik Devletler başkanlığı yaptığına ikna edememişti. Bunun kulağa çılgınca geldiğini kabul eden ama Reagan'ın California valisi olduğu gerçeğine dikkat çekerek imkânsız olmadığını söyleyen Jake'e de kulak asmamıştı Susannah. Tüm söylenenlere gülüp geçmiş ve yaratıcılıklarını takdir edi-yormuşcasma başını sallamıştı. Eddie'nin çılgınca hikâyesini desteklemesi için Jake'i ikna ettiğinden emindi ve bu masalı yutmayacaktı. Paul Newman 'ı Başkan olarak gözünde canlandırabilirdi, hatta Fail-Safe 'de oldukça başarılı görünen Henry Fonda'yı bile kabul edebilirdi. Ama Ölüm Vadisi Günleri'nin sunucusu? Hayır, mümkün değildi.
"Carter'ı boş ver, tarihe bak," dedi Eddie.
Roland denedi ama şekiller bir belirginleşiyor, bir bulanıklaşıyordu. °ır an okuyup anlamlandırabildiği Yüksek Harfler'e dönüşüyor, sonra yine kargacık burgacık şekiller haline geliyordu. "Nedir, babalarınızın hatırı 'Çin söyleyin."
"İki haziran," dedi Jake. Eddie'ye baktı. "Ama buradaki zamanla dj. ğer taraftaki aynıysa ayın biri olması gerekmez miydi?"
"Zamanın ilerleyişi farklı," dedi Eddie ciddi bir ifadeyle. "Bu taraftj daha hızlı ilerliyor. Oyun başladı ve süre hızla ilerlemekte."
Roland kısa bir süre düşündü. "Bir daha gelecek olursak, her şefe. rinde daha geç bir tarihte varacağız, öyle mi?"
Eddie başını salladı.

Roland hem diğerleriyle, hem de kendi kendine konuşarak sözlerine devam etti. "Calla'da geçirdiğimiz her dakikada, burada bir buçuk, hatta belki iki dakika geçiyor."
"Hayır, iki değil. Zamanın tam olarak iki kat hızlı olmadığından emi-nim," dedi Jake. Ama gazetenin üzerindeki tarihe çevrilen bakışlarındaki huzursuzluk, o kadar da emin olmadığını gösteriyordu.
"Haklı olsan bile," dedi Roland. "Şu an tek yapabileceğimiz ilerlemek."
"On beş temmuza doğru," dedi Susannah. "Balazar ve centilmenlerinin nezaketi elden bırakacağı güne."
"Belki de şu Calla halkını kendi başlarının çaresine bakmaya bırakmalıyız," dedi Eddie. "Bunu söylemek hiç hoşuma gitmiyor, Roland. Ama belki en doğrusu budur."
"Yapamayız, Eddie."
"Neden?"
"Çünkü Siyah On üç, Callahan'da," dedi Susannah. "Yardımımız karşılığında onu bize verecek. Ve bizim de küreye ihtiyacımız var."
Roland başını iki yana salladı. "Küreyi ne olursa olsun bize verecek, bu konuyu açıklığa kavuşturduğumu sanıyordum. Küre onu dehşete düşürüyor."
"Evet," dedi Eddie. "Ben de öyle bir hisse kapıldım."
"Onlara yardım etmeliyiz, çünkü Eld'in yolu bunu gerektirir," dedi Roland, Susannah'ya. "Ve ka'nm yolu, daima görev yoludur."
Susannah'nın gözlerinin derinliklerinde, söylediğin komik buluyor-muş gibi bir pırıltı gördü. Belki de öyleydi, ama eğlenen Susannah değildi. Bu tür söylemleri komik bulan Detta ve Mia'ydı. Asıl soru, derinlerden bakanın hangisi olduğuydu. Belki de her ikisi birden oradaydı. "Bu histen nefret ediyorum," dedi Susannah. "Bu karanlıktan." "Boş arsada her şey daha güzel olacak," dedi Jake. Yürümeye başladı ve diğerleri onu takip etmeye koyuldu. "Gül her şeyi yoluna koyuyor. Göreceksiniz."

9
Jake, Ellinci Sokak'ı geçtikten sonra acele etmeye başladı. Kırk Do-kuzuncu'ya vardıklarında adımları iyice hızlandı. Kırk Sekizinci'nin köşe-sindeyse koşmaya başladı. Elinde değildi. Kırk Sekizinci'de trafik lambası da yardım etti ve YÜRÜ yazısını görerek karşıya geçti. Ancak tam o karşı kaldırıma varmıştı ki lamba tekrar kırmızıya döndü.
"Jake, bekle!" diye seslendi Eddie arkasından ama çocuk beklemedi. Belki de yapamadı. Gülün çekimini Eddie de hissediyordu elbette. Susannah ve Roland'ın durumu da farklı değildi. Havada hafif ve tatlı bir mırıltı vardı. İçinde bulundukları dünyayı çevreleyen çirkin karanlıkla taban tabana zıt hisler uyandıran bir sesti.
Mırıltı, Roland'ın zihnine Mejis ve Susan Delgado'nun anılarının üşüşmesine sebep oldu. Tatlı otların üzerinde paylaşılan çalıntı öpücükleri hatırladı.
Susannah küçükken, babasıyla birlikte olduğu, kucağına tırmanıp yanağını göğsüne dayadığı günleri hatırladı. Gözlerini kapayıp babasının kendine has kokusunu derin derin içine çekerdi: pipo tütünü, keklik üzümü ve daha yirmi beş yaşındayken onu yemeye başlayan mafsal iltihabının başladığı yer olan bileklerine sürdüğü Musterole'un kokularının karışımı. Tüm bu kokular, Susannah'nın içinde, her şeyin yolunda olduğu hissinin belirmesine sebep olurdu.
Eddie daha çok küçükken, beş altı yaşlarındayken yaptığı Atlantic Llty yolculuğunu hatırlamıştı. Anneleri onları götürmüştü ve o gün bir ara Henry'yle dondurma almaya gidip Eddie'yi yalnız bırakmışlardı. Bayan Dean deniz kıyısındaki tahta yolu işaret ederek, biz gelene dek orada bekleyecek ve hiçbir yere ayrılmayacaksın, tamam mı? demişti. Ve Eddie söyleneni yapmıştı. Okyanusu seyrederek orada bütün gün boyunca kala. bilirdi. Martılar, birbirlerine seslenerek köpüklü dalgaların hemen üze. rinden uçuyordu. Dalgaların her geri çekilişinde, arkada ıslak bir kum şe. ridi kalıyordu. Güneşin ışıkları ıslak kumlar üzerinden öylesine yansryor. du ki gözleri kısmadan bakmak mümkün değildi. Dalgaların sesi ferahla-tıcıydı. Burada sonsuza dek kalabilirim, diye düşündüğünü hatırlıyordu. Burada sonsuza dek kalabilirim çünkü çok güzel, huzurlu ve... ve burada her şey yolunda. Burada her şey yolunda.
Beşinin de o an hissettiği (Oy da dahil) aynıydı; her şey yolunda ve harikaydı.
Roland ve Eddie birbirlerine bakmadan aynı anda Susannah'nın dirseklerini kavradı. Çıplak ayaklarını yerden keserek kadını karşıya taşıdılar. İkinci Cadde ve Kırk Yedinci Sokak'ın köşesinde trafik yoğundu ama Roland yaklaşan farlara doğru elini kaldırarak bağırdı. "Durun! Gilead adına durun!"
Ve durdular. Tamponlar, acı fren sesleri eşliğinde birbirine çarptı ve yere düşen cam parçacıklarının sesi duyuldu. Ama durmuşlardı. Roland ve Eddie aralarında geri gelmiş (ve şimdiden kirlenmiş) ayaklan yerden on santim yukarıda duran Susannah olduğu halde farların ve korna seslerinin arasında karşıdan karşıya geçti. İkinci Cadde ve Kırk Altıncı Sokak'ın köşesine yaklaştıkça hissettikleri mutluluk ve her şeyin yolunda olduğu duygusu şiddetlendi. Roland gülün mırıltısının damarlarında çılgınca dolaştığını hissedebiliyordu.
Evet, diye geçirdi içinden. Tüm tanrılar adına evet, bu o. Belki sadece Kule'ye açılan bir kapı değil, Kule'nin ta kendisi. Tanrılar! Bu güç! Bu çekim! Cuthbert, Alain, Jamie... ah burada olabilseydiniz!
Jake, Kırk Altıncı Sokak'ın köşesinde durmuş, yaklaşık bir buçuk metre yükseklikte bir tahta perdenin üzerindeki panoya bakıyordu. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Çitin gerisindeki karanlıktan çok güÇ'u' ahenkli bir melodi geliyordu. Birçok ses, bir ağızdan şarkı söylüyordu Tek bir belirgin nota vardı. Burası evet, diyordu sesler. Burası, yapabil

Burası güzel tesadüflerin, şanslı rastlantıların, şafaktan önce bedeninizi rk edip kanınızın serinlemesine izin veren ateşin yeri. Burası gerçekleşen di-ı kler anlayışlı gözler. Burası nezaket ve iyi niyet. Burası, kaybettiğinizi sanığınız şeffaflık ve akıl sağlığı. Burada, her şey yolunda.
Jake, onlara döndü. "Hissediyor musunuz?" diye sordu. "Hissedebiliyor musunuz?"
Roland başını salladı. Eddie de.
"Suze?" diye sordu çocuk.
"Neredeyse dünyadaki en güzel şey, değil mi?" dedi Susannah. Neredeyse, diye düşündü Roland. Neredeyse dedi. Kadının elinin bunu söylediği sırada karnına gidip okşadığı da gözünden kaçmamıştı.

10
Jake'in hatırladığı posterler oradaydı; Olivia NewtonJohn Radio City'de, G. Gordon Liddy ve Grots grubu da Mercury Lounge denilen salonda sahne alacaklardı. War of Zombies adlı korku filmi, GEÇMEK YASAKTIR. Ama...
"Şu aynı değil," dedi pembe bir duvar yazısını işaret ederek. "Rengi aynı, yazı stili de aynı ama daha önceki gelişimde bu yazı, Kaplumbağa'yla ilgili bir şiirdi. 'O koskocaman KAPLUMBAĞA'ya bak! Kabuğunun üzerinde dünyayı taşıyor.' Sonra da Işın'ı takip etmekle ilgili bir şeyler diyordu."
Eddie yaklaşıp pembe yazıyı okudu. "Oh SUSANNAH-MIO, bölünmüş kızım benim, '"99 yılında DIXIE PİG'e park etmiş kızım." Susan-nah'ya baktı. "Bu da ne demek oluyor? Bir fikrin var mı, Suze?"
Susannah başını iki yana salladı. Gözleri kocaman açılmıştı. Korku dolu gözler, diye düşündü Roland. Ama korkan hangi kadındı? Bilmiyordu. Tek bildiği, Odetta Susannah Holmes'un baştan beri bölünmüş olduğu ve "mio"nun Mia'ya çok benzediğiydi. Tahta perdenin gerisinden ge-'en mırıltı, böyle şeylerin düşünülmesini güçleştiriyordu. Hemen o mırıltının kaynağına gitme isteğiyle yanıp tutuşuyordu. Susuzluktan ölmek Uzere olan bir adamın suya ulaşmak istediği gibi ihtiyaç hissediyordu.
"Haydi," dedi Jake. "Üzerinden tırmanabiliriz. Zor değil."
Susannah kirli, çıplak ayaklarına bakıp bir adım geriledi. "Ben gelmj. yorum," dedi. "Ayakkabım olmadan gelemem." Makul bir sebepti ama Roland, bunun sadece bir bahane olduğunu düşünüyordu. Mia arsaya girmek istemiyordu. İçeri girerse, korkunç bit şeyin olabileceğini biliyordu. Ona ve bebeğine. Roland bir an için üstele-meyi ve karnındaki bebeğin ve Susannah'nm bacaklara sahip olmasına neden olacak kadar güçlü bir varlık olan Mia'nın işini bitirmeyi güle havale etmek istedi.
Hayır, Roland. Bu Alain'ın sesiydi. Dokunuşta daima aralarında en güçlü olan Alain. Yanlış yer, yanlış zaman.
"Ben onunla kalırım," dedi Jake. Sesindeki üzüntüyü duymamak imkânsızdı, ama aynı zamanda çok da kararlıydı. Roland'ın içi, bir zamanlar ölüme terk ettiği çocuğa duyduğu sevgiyle dolup taştı. Tahta perdenin gerisindeki karanlıktan yayılan ses, bu sevginin şarkısını söylüyordu; Silahşor bunu duydu. Korkunç günahların bedelinin ödenmesi için çekilen zorlu mihnet yerine basit bir bağışlama mıydı? Evet, öyle, diye düşündü.
"Hayır," dedi Susannah. "Siz gidin, canlarım. Beni merak etmeyin." Onlara gülümsedi. "Burası benim de şehrim, biliyorsunuz. Başımın çaresine bakabilirim. Ve ayrıca..." Büyük bir sır veriyormuşçasına sesini alçaktı. "Sanırım görünmeziz."

Eddie, ona yine araştıran gözlerle bakıyordu. Çıplak ayakla olsun olmasın nasıl olup da onlarla gitmek istemediğini sormak ister gibiydi, ama Roland bu kez endişelenmedi. Mia'nın sırrı en azından o an için güvendeydi; Eddie gülün mırıltısını duyarken dikkatli düşünemezdi. İçeri girmek için can attığı belliydi.
"Bir arada kalmalıyız," dedi Eddie gönülsüzce. "Geri dönerken kay-bolmamak için. Sen böyle demiştin, Roland."
"Gülün buradan uzaklığı ne kadar, Jake?" diye sordu Roland. Mırıltı kulaklarında rüzgâr gibi çınlarken konuşmak zordu. Düşünebilmek de öyle.
"Arsanın tam ortasında sayılır. En fazla otuz metredir."
"Çınlamaları duyar duymaz," dedi Roland. "Çite koşup Susannah'nm anına geleceğiz. Üçümüz de. Anlaşıldı mı?"
"Anlaşıldı," dedi Eddie.
"Üçümüz ve Oy," dedi Jake.
"Hayır, Oy Susannah ile kalacak."
Bundan hoşlanmadığı açıkça görülen Jake'in suratı asıldı. Roland hoşlanmasını beklemiyordu zaten. "Jake, Oy'un ayakları da çıplak. İçeride cam kırıkları olduğunu söylememiş miydin?"
"Ee-evet..." İsteksizce kabullenmişti. Sonra tek dizi üzerine çöküp Oy'un altın hareli gözlerine baktı. "Susannah ile kal, Oy."
"Oy! Al!" Oy kal. Jake için bu kadarı yeterliydi. Ayağa kalktı, Ro-land'a baktı ve başını salladı.
"Suze?" dedi Eddie. "Emin misin?"
"Evet." Hiçbir tereddüt yoktu. Roland kontrolün Mia'nın elinde olduğundan artık neredeyse emindi. Neredeyse. O an bile yüzde yüz emin olamıyordu. Gülün mırıltısı, her şeyin -her şeyin- yolunda olduğu düşüncesinden başka bir şeyden emin olmalarına izin vermiyordu.
Eddie başını salladı, Susannah'nm dudaklarının kenarını öptü sonra üzerinde garip şiirin yazılı olduğu tahta perdeye doğru yürüdü: Oh SU-SANNAH-MIO bölünmüş kızım benim. Parmaklarını birbirine geçirerek bir çeşit üzengi yaptı. Jake hemen ayağını koydu ve hafif bir esinti gibi çitin diğer tarafına geçti.

"Ake!" dedi Oy ve sonra sessizleşip Susannah'nm ayaklarının dibinde beklemeye devam etti.
"Sıra sende, Eddie," dedi Roland. Kalan parmaklarını Eddie'nin yaptığı gibi birbirine geçirip eğildi, ama Eddie çitin tepesine tutunup vücudunu yukarı çekerek diğer tarafa atlayıverdi. Roland'ın ilk kez Kennedy Havaalanı'na doğru uçan bir jetin içinde rastladığı uyuşturucu müptelası, böyle bir şeyi yapamazdı.
"Her ikiniz de olduğunuz yerde kalın," dedi Roland. Susannah'yı ve
ty u kastediyor olabilirdi ama doğruca kadının gözlerinin içine bakıyordu.
"Bizi merak etme," dedi kadın Oy'un ipeksi tüylerini okşamak içjn eğilerek. "İyi olacağız, değil mi, koca adam?"
"Oy!"
"Git ve hâlâ yapabilecekken gülünü gör, Roland."
Roland, ona son kez düşünceli gözlerle baktıktan sonra çitin tepesine tutundu. Bir an sonra, Susannah ve Oy'u, tüm evrenin en canlı ve enerjik cadde köşesinde bırakıp gözden kayboldu.

11
Beklerken, kadının başına tuhaf şeyler geldi.
Geldikleri yönde, Tower of Power Plakçılık'ın yanındaki bankanın dijital tabelası, bir saati, bir hava sıcaklığını göstererek yanıp sönüyordu. 8.27, 17. 8.27, 17. 8.27, 17. Sonra aniden değişti. 8.34, 17. 8.34, 17. Gözlerini oradan bir anlığına bile ayırmamıştı, buna yemin edebilirdi. Yoksa tabelada bir arıza mı olmuştu?
Öyle olmalı, diye düşündü. Başka ne olabilir? Hiçbir şey. Ama neden her şey bir anda farklı görünmeye başlamıştı? Belki de arızalanan benimdir.
Oy inledi ve boynunu ona doğru uzattı. O sırada Susannah, her şeyin niçin farklı göründüğünü anladı. Zamandaki açıklanamaz atlamanın ardından dünya, eski formuna kavuşmuş, bildik şekline bürünmüştü. Oy'a daha yakındı, çünkü yere daha yakındı. New York'a geldiği sırada sahip olduğu muhteşem bacakları ve ayakları artık yoktu.
Bu nasıl olmuştu? Ve ne zaman? Kayıp yedi dakikada mı?
Oy tekrar inledi. Bu kez inlemesi, havlamayla karışıktı. Susannah'nın arkasında bir yere bakıyordu. Susannah da o tarafa döndü. Altı kişi, Kırk Altıncı Sokak'ı geçip onlara doğru geliyordu. Beşi normaldi. Altıncı, küf lekeleriyle kaplı bir elbise giymiş, bembeyaz suratlı bir kadındı. Göz yuvaları kapkara birer delikten ibaretti. Ağzı, göğsüne kadar acıkmış git" görünüyordu. Susannah bakarken yeşil bir kurtçuk, alt dudağının üzerine tırmandı. Yaklaşan yayalar, İkinci Cadde'de Roland ve dostlarının çevresinden dolaşanların yaptığı gibi kadının uzağından geçiyordu. Susannah yayaların olağandışı bir şeyin varlığını sezerek bilinçsizce çevresinden dolaştığım düşündü. Ama bu kadın geçiş yapmış değildi. Bu kadın ölüydü.

12
Üç yoldaş, boş arsanın çöp ve tuğlalarla kaplı zemininde ilerlerken mırıltı giderek yükseldi. Jake daha önce olduğu gibi her yerde, her gölgede yüzler görüyordu. Bıçakçı ve Hoots'u; Tik-Tak ve Flagg'i; Eldred Jo-nas'ın silah arkadaşları Depape ve Reynolds'ı; annesini, babasını ve televizyondaki Edith Bunker', andıran ve Jake'e sandviç hazırlarken ekmek dilimlerinin kenarlarını kesmeyi asla unutmayan kâhyaları Greta, Shaw'u gördü. Greta, onu bazen Bama, diye çağırırdı ama bu aralarında bir sırdı.
Eddie eski mahalleden tanıdık yüzler görüyordu: topal Jimmy Polio, sokakta oynanan top oyunlarını seyrederken yüzü heyecandan şekilden şekle giren ve bu yüzden Halloween Tommy adını alan Tommy Fredericks. Mahallelerine gelme hatasına düşecek olsa Al Capone ile bile kavga çıkarabilecek Skipper Brannigan da aralarındaydı. Sonra Kahrolası Çılgın Macar Csaba Drabnik de vardı. Bir grup kırık tuğla arasında annesinin yüzünü gördü. Bir meşrubat şişesinin parçalarından bakan gözleri parlıyordu. Arkadaşı Dora Bertollo'yu gördü (mahalledeki herkes ona Meme Bertollo derdi, çünkü karpuz gibi kocaman memeleri vardı). Ve elbette Henry de oradaydı. Geride, gölgelerin içinde duruyor, onu izliyordu. Ama suratı asık değildi, gülümsüyordu ve ayık görünüyordu. Bir elini uzattı ve başparmağını kaldırarak her şeyin yolunda olduğunu işaret etti. Devam et, diye fısıldıyordu artan mırıltı. Henry Dean'in sesiydi fısıldayan. Devam et, Eddie. Onlara kim olduğunu göster. Çocuklara söylememiş miydim? Dahlie'nin arkasında Jimmy Polio'nun sigaralarını içerken onlara demedim mi? "Küçük kardeşim şeytanı bile kendini yakmaya ikna eder," dedim. Değil mi? Evet. Evet, demişti. Her zaman da öyle hissettim, diye fısıldadı ses. Seni hep sevdim. Bazen seni hayal kırıklığına uğrattım "■ma her zaman sevdim. Sen benim küçük adamımdın.
Eddie ağlamaya başladı. Bunlar güzel gözyaşlarıydı.
Roland bu gölgelerle dolu boş arsada annesinden Calla Bryn Stur-gis'den gelen ziyaretçilerine varıncaya dek hayatındaki tüm ruhların yüzlerini gördü. Ve yürümeye devam ederlerken her şeyin yolunda olduğuna dair hissi şiddetlendi. Bu his onu çektiği tüm acıların, yaşadığı kayıpların, dökülen kanların boşa olmadığına inandırıyordu. Hepsinin bir sebebi vardı. Bir amaç vardı. Yaşam ve sevgi vardı. Tüm bunları gülün şarkısında duydu ve o da ağlamaya başladı. Çoğunlukla duyduğu rahatlama hissiydi gözyaşlarının sebebi. Oraya ulaşmak için zorlu bir yolculuk geçirmişti. Çok kişi ölmüştü. Ama burada yaşıyorlardı; burada gülle birlikte şarkı söylüyorlardı. Hayatının kupkuru bir rüyadan ibaret olmadığını görmüştü.
El ele tutuştular, çivili tahtalardan ve; bilek kırabilecek çukurlardan kaçınmaya çalışarak sarsak adımlarla ilerlediler. Roland geçiş esnasında kemiğin kırılıp kırılmayacağını bilmiyordu ama öğrenmeye hiç hevesli değildi.
"Bu her şeye değer," dedi boğuk sesle.

Eddie başını salladı. "Artık kesinlikle duramam. Ölsem bile durama-yabilirim."
Jake bunun üzerine başparmağıyla işaret parmağını birleştirerek bir halka yaptı ve güldü. Sesi, Roland'ın kulağına bal gibi tatlı geldi. Boş arsa, oldukça karanlıktı ama İkinci Cadde ve Kırk Altıncı Sokak'tan yansıyan turuncu ışıklarla az da olsa aydınlanıyordu. Jake tahta parçalarının arasında yatan bir tabelayı işaret etti. "Şunu görüyor musunuz? Şarküterinin tabelası. Dikenler arasından çekip çıkarmıştım. O yüzden orada." Etrafına bakındı ve başka bir yeri gösterdi. "Bakın!"
Tabela hâlâ dikildiği gibi duruyordu. Roland ve Eddie okumak üzere döndü. Tabelayı ikisi de daha önce görmemiş olmalarına rağmen çok güçlü bir dejâ vu hissi olmuştu.

MILLS İNŞAAT VE SOMBRA EMLAKÇİLİK ORTAKLARI MANHATTAN'IN
ÇEHRESİNİ YENİLEMEYİ SÜRDÜRÜYOR!
ÇOK YAKINDA, LÜKS KAPLUMBAĞA KOYU SİTESİ
BİLGİ İÇİN 661-6712'Yİ ARAYIN
BUNA PİŞMAN OLMAYACAKSINIZ!
Tabela, Jake'in anlattığı gibi çok eski görünüyordu. Değiştirilmesi veya iyice elden geçirilmesi gerekiyormuş gibiydi. Jake tabelanın üzerine sprey boyayla yazılmış yazıyı hatırlıyordu. Eddie de yazıyı Jake'in hikâyesinden hatırlıyordu ama bunun sebebi, bir anlamı olması değil, tuhaflığıydı. İşte tıpkı Jake'in söylediği gibi karşılarında duruyordu:
BANGO SKANK.
"Sanırım tabelanın üzerindeki telefon numarası farklı," dedi Jake.
"Yaa?" dedi Eddie. "Eskisi neydi peki?"
"Hatırlamıyorum."
"Öyleyse farklı olduğunu nereden biliyorsun?"
Jake başka bir yerde, başka bir zamanda bu sorulardan rahatsız olabilirdi. Ama güle yakın olmak, olumsuz hisleri tamamen ortadan kaldırıyordu. Gülümsedi. "Bilmiyorum. Sanırım bilmen* mümkün değil. Ama farklı göründüğü kesin. Kitapçının vitrinindeki pano gibi."
Roland, onları zorlukla duyuyordu. Eski kovboy çizmeleriyle kırık tuğlalar, tahtalar ve cam parçalan arasında gözleri pırıl pırıl parlayarak ilerliyordu. Gülü görmüştü. Hemen yanında, Jake'in kendi anahtarını bulduğu noktada bir şey vardı ama Roland, ona aldırmadı. Sadece sıçrayan boyalar yüzünden mor lekelerle kaplanmış bir parça çim üzerindeki gülü görüyordu. Önünde diz çöktü. Eddie bir an sonra solunda, Jake ise sağında belirdi.
Gül, sımsıkı kapanmış görünüyordu. Sonra, onlar önünde diz çökmüş dururken taçyaprakları onları selamlıyormuş gibi yavaşça açıldı. Gülün mırıltısı, meleklerin şarkısı gibi yükselerek kulaklarını doldurdu.

13
Susannah önce iyiydi. Vücudunun yaklaşık kırk beş santimlik bir bölümünü -oraya gelen kişiyi- kaybetmiş olmasına ve o tanıdık -ve nefret uyandıracak kadar boyun eğen- duruşuna rağmen leş gibi kaldırımda yarı oturarak yarı diz çökerek duruyordu. Sırtını boş arsayı çevreleyen tahta Perdeye dayamıştı. Aklından alayla karışık kederli bir düşünce geçti: Tek efciğim teneke bir kapla bir karton levha.
Kırk Altıncı Sokak'ı geçen ölü kadını gördükten sonra bile sükûneti-ni koruyabilmişti. Gülün sesi olduğunu tahmin ettiği şarkının yardımı olmuştu. Yanında oturup sıcaklığıyla onu ısıtan Oy'un da faydası olmuştu. Gerçekliğinden kuvvet alarak hayvanın ipeksi tüylerini okşadı. Kendi kendine sürekli aklını kaçırmadığını söylüyordu. Pekâlâ, yedi dakika kaybetmişti. Belki. Ya da bankanın elektronik saatini hıçkırık tutmuştu. Pekâlâ, karşıdan karşıya geçen ölü bir kadın görmüştü. Belki. Ya da gördüğü kafası iyi bir uyuşturucu müptelasıydı. Tanrı biliyordu ya New York'ta onlardan bol...
Ağzından yeşil bir kurtçuk çıkan bir müptela, ha?
"Belki o kısım benim hayal gücümün bir ürünüydü," dedi Hantal Billy'ye. "Olamaz mı?"
Oy'un huzursuz bakışları bir ona, bir arabalara çevriliyordu. Ona parlak gözlü korkunç canavarlar gibi görünüyor olmalıydılar. Tekrar umutsuzca inledi.
"Hem çocuklar da yakında dönmüş olur."
"Lur," dedi Oy ümitle.
Neden onlarla gitmedim sanki? Eddie beni sırtında taşırdı. Tanrı biliyor ya, bunu daha önce defalarca yaptı. Hem askılarla, hem de askısız.
"Yapamadım," diye fısıldadı. "Yapamadım işte."
Çünkü bir parçası, gülden korkuyordu. Ona çok yaklaşmaktan korkuyordu. Kayıp yedi dakikada kontrol o parçasının elinde miydi? Susannah öyle olmasından korkuyordu. Eğer öyleyse, artık gitmiş olmalıydı. Bacaklarını da almış ve onu New York'un çılgın 1977 versiyonunda bırakıp gitmişti. Bu iyi değildi. Ama yanında güle duyduğu korkuyu da götürmüştü. Bu iyiydi. Böylesine güçlü ve güzel bir şeyden korkmak istemezdi.
Bir başka kişilik mi? Bacakları olan kadının bir başka kişilik olduğunu mu düşünüyorsun?
Bir başka deyişle, yeni bir Detta Walker mı?
Bu fikir, içinde çığlık atma hissi uyandırdı. Başarılı bir kanser ameliyatından beş altı yıl sonra doktorun akciğerlerinde yeni bir kütle olduğunu söylediğini duyan birinin nasıl hissedeceğini artık çok iyi biliyordu.

"Yine olmasın lütfen," diye umutsuzca mırıldandı önünden bir grup vaya geçerken. Tahta perdeden bilinçsizce uzaklaşmışlardı. "Olamaz. Mümkün değil. Ben bir bütünüm. Ben... iyileştim."
Dostları gideli ne kadar olmuştu?"
Saatin yanıp sönen rakamlarına baktı. 8.42'yi gösteriyordu, ama artık gördüklerine güvenip güvenemeyeceğinden pek emin değildi. Bundan daha uzun bir süre geçmiş gibi geliyordu. Çok daha uzun. Belki arkadaşlarına seslenmeliydi. Sadece hey, diyecekti. Nasıl gidiyor?
Hayır. Böyle bir şey yapmayacaksın. Sen bir silahşorsun, kızım. En azından onun söylediği bu. Onun fikri bu. Ve fikrini, çalılar altında zararsız bir yılan görüp çığlık çığlığa kaçan küçük bir kız gibi davranarak değiştirmeyeceksin. Burada oturup bekleyeceksin. Yapabilirsin. Yanında Oy da var ve...
O anda caddenin diğer tarafında ayakta duran adamı gördü. Bir gazete bayiinin yanındaydı. Çıplaktı. Siyah iplerle dikilmiş Y şeklindeki kesik, karnından başlıyor, göğüs kemiğinde ikiye ayrılıyordu. Bomboş bakan gözleri Susannah'ya dikilmişti. Onun ötesine, dünyanın da ötesine bakıyordu.
Oy havlamaya başlayınca bunun bir hayal olması ihtimali tamamen ortadan kalktı. Hantal Billy, doğruca çıplak adama doğru bakıyordu.
Susannah, sessizliğini bozdu ve Eddie'nin adını haykırmaya başladı.

14
Eddie gülün taçyaprakları açılıp güneş gibi parlayan ortası gözler önüne serilince önemli olan her şeyi gördü.
"Ulu Tanrım," diye iç geçirdi Jake. Hemen yanı başındaydı ama binlerce kilometre ötede gibiydi.
Eddie muhteşem şeyler ve kurtuluşlar gördü. Albert Einstein çocukken bir süt kamyonunun altında kalmaktan birkaç saniyeyle kurtuluyordu. Albert Schweitzer adında bir genç, küvetten çıkarken yerdeki sabunun birkaç santim ötesine basıyordu. Bir Nazi Oberleutnant, istilanın tarihinin ve yerinin yazılı olduğu kâğıdı yakıyordu. Denver'ın suyuna zehir karıştırmak isteyen bir adamın Iowa'da, I-80 üzerinde bir mola yerinde, kucağında McDonald's patates kızartmalarıyla kalp krizi geçirip öldüğü. nü gördü. Üzeri bombalarla kaplı bir terörist, Kudüs olabilecek bir şehir-de kalabalık bir restorana girmekten son anda vazgeçip aksi yönde yürü-meye başladı. Teröristin aklındaki tek düşünce gökyüzü ve haklı haksız ayırt etmeden herkesin üzerini,kapladığıydı. Dört adamın bir çocuğu, kafası tek bir gözden oluşuyormuş gibi görünen bir canavardan kurtardığım gördü.
Ama tüm bunlardan daha önemli olan, küçük olayların devasa sonuçlarıydı. Kapı eşiğinde çalman öpücükler, iade edilen cüzdanlar, yol ayrımına gelip doğru tarafı seçen insanlar gördü. Tesadüfi olmayan ama öyle görünen bin karşılaşmaya, on bin doğru karara, yüz bin doğru cevaba, bir milyon gizli iyiliğe tanık oldu. Nehir Geçiti'nin yaşlı insanlarının ve Roland'm tozlar içinde diz çökerek Talitha Teyze'den onayını istemelerini, onun da büyük bir memnuniyetle verişini tekrar gördü. Roland'a verdiği haçı Kara Kule'nin dibine koyup dünyanın diğer ucunda Talitha Unwin'in ismini zikretmesini söylemesini duydu. Güller içindeki Kara Kule'yi gördü ve amacını bir anlığına kavradı: tüm dünyaların zamanın muhteşem sarmalında sağlam bir şekilde durmalarını sağlamak için gönderdiği güç ışınlarını gördü. Küçük bir çocuğun kafası yerine yere düşen her tuğladan, karavan parkını ıskalayan her hortumdan, uçmayan her füzeden, şiddetten uzak duran her elden Kule sorumluydu.
Ve gülün usulca şarkı söyleyen sesi. Şarkı, her şeyin mutlaka, ama mutlaka yoluna gireceğini vaat ediyordu.
Ama bir terslik var, diye düşündü.
Mırıltıda, cam kırıklarına benzeyen, bir an duyulup bir sonraki an duyulmayan huzursuz edici bir uyumsuzluk vardı. Güneşi andıran ortasında kötücül bir mor pırıltı, oraya ait olmayan soğuk bir ışık vardı.
Roland'ın, "Varlığın iki merkezi var," dediğini duydu. "İkif Jake gibi o da binlerce kilometre ötede olabilirdi. "Kule... ve gül. Ama ikisi aynı."
"Aynı," dedi Jake. Gülden yayılan parlak ışık, koyu kırmızı ve göz alıcı sarı renkler, yüzünde dans ediyordu. Ama Eddie, bir çürüğe benzeyen mor ışığın yansımasını da görebiliyordu. İşte Jake'in alnındaydı, şimdi yatağında, şimdi gözbebeğinde, şimdi yok oldu, işte yine kötü bir düşüncenin göstergesiymiş gibi şakağında belirdi.
"Nesi var?" diye sordu Eddie ama cevap yoktu. Ne Roland'dan, ne Jake'den, ne de gülden.
Jake bir parmağını kaldırarak saymaya başladı. Eddie, onun taçyap-raklarını saydığını gördü. Ama aslında saymaya gerek yoktu. Kaç taçyap-rak olduğunu üçü de biliyordu.
"Bu araziyi almalıyız," dedi Roland. "Buraya sahip olup korumalıyız. Işınlar tekrar görevlerini yapıp Kule güvende oluncaya dek gülü korumalıyız. Çünkü Kule zayıflarken tüm dünyaları bir arada tutan, gül. Ve o da zayıflıyor. Hasta. Hissedebiliyor musunuz?"
Eddie tam elbette hissediyorum demek için ağzını açmıştı ki Susan-nah'nın çığlığını duydu. Oy da hemen ardından çılgınca havlamaya başladı.
Roland, Eddie ve Jake, birbirine çok derin bir uykudan uyanmış gibi sersemce baktı. Ayağa ilk fırlayan Eddie oldu. Dönüp Susannah'nın adını haykırarak tahta perdeye doğru sendeledi. Jake daha önce anahtarın bulunduğu yerde duran şeyi hızla alarak Eddie'nin ardından seğirtti.
Roland bu tuğlalar, cam kırıkları, tahta parçaları ve bilumum çöple kaplı arsada cesurca varlığını sürdüren güle son bir kez kederle baktı. İçindeki ışığı gizleyen taçyaprakları kapanmaya başlamıştı bile.
Geri döneceğim, dedi ona. Tüm dünyaların tüm tanrıları, annem, babam ve dostlarım adına yemin ederim ki geri döneceğim. Ama korkuyordu.

Roland döndü ve kalçasındaki acıya rağmen bilinçsiz bir çeviklikle döküntüler arasında ilerleyerek tahta perdeye vardı. Koşarken düşünceler beynine birer balyoz gibi iniyordu: İki. Varlığın iki merkezi var. Gül ve Kule. Kule ve gül. Geri kalan her şey, kırılgan bir karmaşa içinde aralarında duruyordu.

15

Tahta perdenin üzerinden aceleyle atlayan Eddie, yere ters bir açıyla düşmesine rağmen hemen ayağa fırlayıp hiç düşünmeden Susannah'nm yanma gitti. Oy havlamaya devam ediyordu.

"Suze! Ne oldu? Neyin var?" Roland'm tabancasına uzandı ama eli boş kaldı. Görünüşe bakılırsa silahlar geçiş yapmıyordu.

"İşte!" diye haykırdı Susannah yolun karşısını göstererek. "Orada! Onu görüyor musun? Lütfen, Eddie lütfen onu gördüğünü söyle bana!"

Eddie kanının ısısının bir anda yükseldiğini hissetti. Karşısında, otopsi yapıldığı açıkça belli olan, gövdesi kesilip açılmış ve tekrar dikilmiş çıplak bir adam vardı. Bir başka adam -canlı olan- hemen oradaki bayiden bir gazete aldı, trafiği kontrol etti ve İkinci Cadde'nin diğer tarafına geçti. Eddie, adamın gazeteyi okumak için silkelemekle meşgul olmasına rağmen ölü adamın çevresinden dolaştığını gördü. Bizim etrafımızdan dolaştıkları gibi, diye düşündü.

"Bir tane daha vardı," diye fısıldadı Susannah. "Bir kadın. Yürüyordu. Ve kurtçuk. Ağzının i-i-içinden..."

"Sağ tarafa bakın," dedi Jake usulca. Tek dizi üzerine çökmüş, Oy'u okşayarak sakinleştirmeye çalışıyordu. Diğer elinde buruşmuş, pembe bir şey vardı. Yüzü kireç gibi olmuştu.

O tarafa döndüler. Bir çocuk yavaşça onlara doğru ilerliyordu. Bir kız olduğuna dair tek gösterge, giydiği kırmızı mavi elbiseydi. Yaklaştığında Eddie, mavinin okyanus olduğunu gördü. Kırmızı lekeler ise küçük yelkenlilerdi. Kızın kafası bir tür kazada ezilmişti. Genişliği, boyundan fazlaydı. Gözleri, üzerine basılmış üzümleri andırıyordu. Solgun kolunda bir çanta asılıydı. Küçük bir kızın bir-kaza-geçireceğim-ama-bunu-bilmiyorum çantası.

Susannah çığlık atmak için derin bir soluk aldı. Daha önce sadece hissetmiş olduğu karanlığı artık görebiliyordu. Elle tutulur olduğu muhakkaktı, basıncını hissedebiliyordu. Çığlık atacaktı. Buna mecburdu. Ya çığlık atacak ya da çıldıracaktı.

"Ses çıkarma," diye fısıldadı Gilead'lı Roland kulağının dibinde. "Zavallı kayıp şeyi rahatsız etme. Hayatın için, Susannah!" Susannah'nm çığ-ijğı uzun, dehşet dolu bir iç çekişe dönüştü.

"Ölüler," dedi Jake ince, kontrollü bir sesle. "İkisi de." "Başı boş ölüler," dedi Roland. "Alain John'un babasının onlardan bahsettiğini duymuştum. Mejis'ten dönüşümüzden hemen sonra olmalı zira dönüşümüzden kısa bir süre sonra her şey... nasıl diyordunuz Susannah? Her şey 'cehennemin dibini boyladı'. Her neyse, Ateş Chris bizi geçiş yapacak olursak başı boş ölülere rastlayabileceğimizi söyleyerek uyarmıştı." Hâlâ aynı yerde dikilmekte olan çıplak ölü adamı işaret etti. "Onun gibiler ya çok ani ölüp bu gerçeği anlayamamış veya reddetmiş olanlar. Er ya da geç devam ediyorlar. Sayılarının çok fazla olduğunu sanmıyorum."

"Tann'ya şükür," dedi Eddie. "Bir George Romero korku filminden fırlamış yaşayan ölülere benziyorlar."

"Bacaklarına ne oldu, Susannah?" diye sordu Jake. "Bilmiyorum. Bir an varlardı, sonraki an eski halime dönmüştüm." Roland'ın bakışını fark etmiş olmalıydı ki ona döndü. "Komik bir şey mi gördün, tatlım?"

"Biz ka-tet'iz, Susannah. Bize gerçekte neler olduğunu anlat." "Sen ne ima etmeye çalışıyorsun?" diye sordu Eddie. Daha fazlasını da söyleyecekti ama Susannah buna fırsat vermeden kolunu tuttu.

"Beni yakaladın, değil mi?" diye sordu Roland'a. "Pekâlâ, size anlatacağım. Şuradaki süslü elektronik saate göre burada sizi beklerken yedi dakika kaybettim. Yedi dakika ve bacaklarımı. Bir şey söylemek istemedim çünkü..." Bir an duraksadıktan sonra devam etti. "Çünkü aklımı kaçı-nyor olabileceğimden korktum."

Korktuğun şey bu değil, diye düşündü Roland. Tam olarak değil. Eddie, Susannah'ya kısaca sarıldı ve yanağına bir öpücük kondurdu. Caddenin karşısındaki çıplak cesede huzursuzca baktı (Tann'ya şükür, kafası ezilmiş küçük kız onları geçip Birleşmiş Milletler Binası'na doğru ilerlemeye başlamıştı.) sonra Silahşor'a döndü. "Daha önce söylediğin doğruysa, zamanın kayması çok kötü bir haber, Roland. Ya sadece yedi dakika değil de üç ay kayarsa? Ya buraya bir dahaki gelişimizde Calvin Tower arsayı satmış olursa? Buna izin veremeyiz. Çünkü gül... ahbap, 0 gül..." Eddie'nin gözlerinden yaşlar süzülmeye başladı.

"Dünyadaki en güzel şey," dedi Jake alçak sesle.

"Bütün dünyalardaki," dedi Roland. Zamandaki bu kaymanın muhtemelen sadece Susannah'nın kafasının içinde olduğunu öğrenmek Eddie ve Jake'i rahatlatır mıydı? Mia'nın yedi dakikalığına dizginleri ele geçirip etrafa bir göz attıktan sonra Groundhog Day'deki Punxsutawney Phil gibi deliğine geri döndüğünü bilselerdi daha rahat olurlar mıydı? Muhtemelen hayır. Ama Susannah'nın bitkin yüzünde bir şeyi gördü: ya neler olup bittiğini biliyor ya da güçlü bir şüphe duyuyordu. Onun için cehennemi bir durum olmalı, diye düşündü.

"Bir şeyleri değiştirecekken bundan daha fazlasını yapmalıyız," dedi Jake. "Bu şekilde başı boş ölülerden pek bir farkımız yok."

"'64'e de gitmemiz gerekiyor," dedi Susannah. "Yani paramı almak istiyorsak. Yapabilir miyiz, Roland? Siyah On üç gerçekten Callahan'daysa onu bir kapı gibi kullanabilir miyiz?"

Ondan tek elde edebileceğimiz kötülük, diye düşündü Roland. Ve daha da beteri. Ama bunu (veya başka bir şeyi) söylemesine fırsat kalmadan geçiş çınlamaları başladı. Kaldırımlarda yürüyen yayalar, tahta perdenin önündeki grubu

görmedikleri gibi çınlamaları da duymadı ama caddenin karşısındaki ceset, solgun ellerini yavaşça solgun kulaklarına kaldırdı ve dudakları acıyla gerildi. O sırada, cesedin şeffaflaştığını ve arkasını görebildiklerini fark ettiler.
"Birbirinize tutunun," dedi Roland. "Jake, Oy'un tüylerine yapış. Sıkıca! Canını acıtsan da bırakma!"
Jake hem güzel, hem de acı verici olan çınlamalar beynini delercesi-ne artarken Roland'ın dediğini yaptı.
"Uyuşturucu almadan kanal tedavisi yaptırmak gibi," dedi Susannah. Başını çevirince bir anlığına tahta perdenin ötesini gördü. Çit, şeffaflaş-mıştı. Ötesinde, taçyaprakları kapanmış, ama hâlâ harikulade bir ışıl" saçmakta olan gül vardı.
Eddie'nin kolunun, omuzlarına dolandığını hissetti.
"Sıkı dur, Suze. Ne olursa olsun sıkı dur."
Susannah, Roland'ın elini sıkıca tuttu. İkinci Cadde'yi bir anlığına gördü, ardından her şey yok oldu. Çınlamalar tüm dünyayı yuttu ve Roland'ın eliyle Eddie'nin kolunu hissederek kör karanlıkta uçmaya başladı.

16
Karanlık onları pençelerinden bıraktığında, kamp alanlarından on iki metre kadar ötede, yola yakın bir yerde olduklarını gördüler. Jake yavaşça doğrulup oturdu ve Oy'a baktı. "İyi misin, oğlum?"
"Oy."
Jake hayvanın başını okşadı. Dönüp diğerlerine bakınca herkesin orada olduğunu gördü ve rahatladı.
"Bu nedir?" diye sordu Eddie. Çınlamalar başladığı sırada Jake'in diğer elini tutmuştu. Birbirine geçmiş parmaklarının arasında buruşmuş, pembe bir nesne vardı. Kumaş gibiydi ama aynı zamanda metalmiş hissi veriyordu.
"Bilmiyorum," dedi Jake.
"Susannah çığlık attıktan sonra onu arsadan aldın," dedi Roland. "Seni gördüm."
Jake başını salladı. "Evet. Galiba aldım. Çünkü anahtarın daha önce olduğu yerdeydi."
"Nedir o, şekerim?"
"Bir tür çanta." Saplarından tutup kaldırdı. "Bovling çantam olduğunu söylerdim ama benimki içinde topumla 1977'de kaldı."
"Yan tarafında yazan ne?" diye sordu Eddie.
Ama ne olduğunu çıkaramadılar. Bulutlar yine gökyüzünü örtmüştü ve ay ışığı yoktu. Sarsak adımlarla, yavaşça kampa doğru yürüdüler ve Roland bir ateş yaktı. Sonra gül pembesi bovling çantasının yan tarafındaki yazıyı okudular.
ORTA-DÜNYA KULVARLARINDA HEP PUAN VAR
"Bu doğru değil," dedi Jake. "Neredeyse doğru, ama tam olarak değil. Benim çantamın üzerinde OKTA-ŞEHİR KULVARLARINDA HEP PUAN VAR yazıyordu. Timmy, onu bana iki yüz seksen iki puan yaptığım gün vermişti. Henüz bira ısmarlanacak yaşta olmadığımı söylemişti."
"Bovling oynayan bir silahşor," dedi Eddie başını iki yana sallayarak. "Mucizelerin ardı arkası kesilmiyor, değil mi?"
Susannah çantayı alarak ellerini üzerinde gezdirdi. "Ne tür bir malzemeden yapılmış bu? Metale benziyor ve ağır."
Çantanın ne için olduğuna dair bir fikri olan (ama bulmaları için arsaya kimin veya neyin bıraktığını bilmeyen) Roland, "Onu kitaplarının yanına koy, Jake," dedi. "Ve çok iyi koru."
"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Eddie.
"Uyuyacağız," dedi Roland ve postları yere yaymaya koyuldu.
Sonunda hepsi uyudu ve rüyasında gülü gördü. Gecenin en karanlık saatinde kalkıp kendine ziyafet çekmeye giden Mia hariç. Yine mükellef bir ziyafetti ve iyi beslenmişti.
Ne de olsa iki kişilik yiyordu.

İKİNCİ KISIM HİKÂYELER

BİRİNCİ BOLUM BÜYÜK ÇADIR

1
Calla Bryn Sturgis'e gidişte Eddie'yi şaşırtan bir şey varsa o da ata binmenin ona ne kadar doğal ve kolay geldiğiydi. Yaz kamplannda ata binmiş olan Susannah ve Jake'in aksine Eddie daha önce bir atı okşamamıştı bile. İki Numaralı Geçiş olarak düşündüğü gecenin sabahında yaklaşan nal sesleriyle uyandığında büyük bir korku hissetmişti. Korktuğu ata binmek veya hayvanın kendisi değildi; bir aptal gibi görünme ihtimaliydi ve kahretsin ki güçlü bir ihtimaldi bu. Hiç ata binmemiş silahşor mu olurdu?
Yine de gelmelerinden önce Roland ile iki çift laf etme fırsatı buldu. "Dün geceki aynı değildi."
Roland'ın kaşları yükseldi.
"Dün geceki on dokuz değildi."
"Ne demek istiyorsun?"
"Ne demek istediğimi bilmiyorum."
"Ben de bilmiyorum," diye araya girdi Jake. "Ama Eddie haklı. Dün gece New York gerçekmiş gibiydi. Yani, geçiş yaptığımızı biliyordum ama yine de..."
"Gerçek," dedi Roland düşünceli bir ifadeyle.

Jake gülümsedi. "Güller kadar gerçek."

2

Calla'dan gelen grubun öncülüğünü bu kez Slightmanlar yapıyordu. Baba oğul, birer çift atı çekiyordu. Calla Bryn Sturgis'in atları pek de korkutucu görünmüyordu, Eddie'nin Roland'ın Mejis'te Uçurum'da dörtnala koşan atları anlattığı sırada hayal ettiklerine benzemiyorlardı. Bu hayvanlar kuvvetli bacaklara, kalın kürklere ve zekice bakan iri gözlere sahip güdük atlardı. Shetland midillilerinden iriydiler, ama görmeyi beklediği vahşi bakışlı aygırlarla uzaktan yakından ilişkileri yoktu. Her biri eyerlenmişti ve yanlarından birer rulo edilmiş döşek sarkıyordu.
Eddie kendi atına doğru yürürken (hangisinin onunki olduğunun söylenmesine gerek yoktu, biliyordu; demir kırı olandı) tüm endişesi ve korkusu uçup gitti. Üzengileri inceledikten sonra genç Slightman'a tek bir soru yöneltti. "Bunlar benim için biraz kısa, Ben-nasıl uzatacağımı gösterebilir misin?"
Çocuk kendi yapmak üzere atından inince Eddie başını iki yana salladı. "Ben de öğrensem iyi olur." Ve bunu hiç utanç duymadan söylemişti.
Çocuk, ona nasıl yapılacağını gösterirken aslında bu derse ihtiyacı olmadığını anladı. Benny'nin parmakları kayışı tutup çektiği anda yapılacak işlem gözlerinin önünde belirmişti. Bu gizli, bilinçaltında kalmış bir bilgi değildi ve ona doğaüstü gibi de gelmemişti. Sadece atın yanında dururken birdenbire her şeyin nasıl olması gerektiğini anlamıştı. Orta-Dünya'ya geldiğinden beri böyle bir deneyimi bir kez daha yaşamıştı ve o da Roland'ın tabancalarını ilk kuşandığı andı.
"Yardıma ihtiyacın var mı, tatlım?" diye sordu Susannah.
"Diğer taraftan aşağı düşersem beni yerden kaldırın yeter," diye homurdandı ama böyle bir şey olmadı elbette. Eddie ayağını üzengiye koyup eyere otururken at sadece hafifçe sallandı.
Jake, Benny'ye bir pançosu olup olmadığını sordu. Kâhyanın oğlu şüpheli gözlerle gökyüzüne baktıktan sonra ona döndü. "Yağacağını hiç sanmıyom," dedi. "Hasat bayramına yakın günlerde hep böyle..."
"Oy için istemiştim." Son derece sakin, son derece kesin. Tıpkı benim gibi hissediyor, diye düşündü Eddie. Bunu daha önce binlerce kez yapmış &vl
Çocuk heybelerinden birinden rulo edilmiş bir muşamba çıkarıp ona teşekkür eden Jake'e uzattı. Jake, pançoyu üzerine geçirdi, sonra Oy'u aldı ve bir kangurunun kesesine benzeyen büyük cebe yerleştirdi. Oy'dan da en ufak bir itiraz gelmemişti. Jake'e Oy'un arkamızdan bir çoban köpeği gibi takip etmesini bekliyordum desem, "Ama o hep bizimle ata biner,' der mi acaba? diye düşündü Eddie. Muhtemelen demez ama aklından geçirir.
Eddie yola çıktıkları sırada tüm bunların ona neyi hatırlattığını anladı: duyduğu reenkarnasyonla ilgili hikâyeleri. Bu fikri kafasından atmaya, Henry Dean'in gölgesinde büyüyen, mantıklı, ayaklan yere basan çocuk olmaya çalıştı ama tam olarak başaramadı. Reenkarnasyon düşüncesi onu sarsıyordu, çünkü Roland'ın soyundan olamayacağını düşünüyordu. Arthur Eld bir ara Co-Op Şehri'ne uğramadıysa elbette, ^ok sakin bir ata ders almaksızın binebiliyor diye böyle düşüncelere kapılmak aptalcay-dı. Ama bu fikir gün boyunca beklenmedik anlarda aklını meşgul etmeye devam etti: Eld. Eld'in soyu.

3

Öğle yemeğini eyerleri üzerinde yediler. Jake soğuk kahvelerini içerken atını Roland'ınkine yaklaştırdı. Oy pançonun cebinden parlak gözlerle Silahşor'a bakıyordu. Jake hayvana ekmeğinden lokmalar veriyordu. Oy'un bıyıklarında kırıntılar kalmıştı.
"Roland, seninle dinh'imiz olarak konuşabilir miyim?" Sesinde hafif bir mahcubiyet vardı.
"Elbette." Roland kahvesinden bir yudum aldıktan sonra ilgiyle çocuğa baktı. Bu arada eyer üzerinde memnun bir şekilde öne arkaya salınıyordu.
"Ben -iki Slightman'ın adı da Ben ama ben küçüğünü kastediyorum-onlarla kalıp kalamayacağımı sordu. Rocking B'de."
"Gitmek istiyor musun?" diye sordu Roland.
Çocuğun yanakları hafifçe kızardı. "Şey, düşündüm ki siz İhtiyar'la kasabada kalacaksınız, ben ayrı bir yerde kalırsam -çiftlik kasabanın güneyinde- iki farklı noktayı gözetim altında bulundurmuş oluruz. Babam tek bir açıdan bakmanın görmeye yetmeyeceğini söylerdi."
"Doğru," dedi Roland ve duyduğu ani kederle pişmanlığın sesinden veya yüz ifadesinden belli olmadığını umdu. Karşısında, bir çocuk olmaktan utanan bir çocuk vardı. Bir arkadaş edinmişti ve arkadaşı da onu evlerine kalmaya davet etmişti. Arkadaşlar bunu bazen yapardı. Hiç kuşkusuz Benny, ona hayvanlara yem vermeye yardım edebileceğini veya yayıy. la atış yapabileceğini -tabi eğer ok atıyorsa- söylemişti. Belki Benny, ona bir zamanlar ikiziyle gittiği gizli yerleri gösterecekti. Bir ağaç ev belki ya da sazlıklar arasında özel bir gölcük veya korsanların hazinelerini gömdükleri söylenen nehir yatağı. Çocukların gittiği türde yerler. Ama Jake Chambers'ın büyük bir parçası, şimdi bunları istiyor olmaktan utanç duyuyordu. Dutch Hill'deki Bekçi'nin, Bıçakçı'nın ve Tik-Tak Adam'ın bastırdığı parçası. Ve bir de Roland'ın elbette. Çocuğa hayır diyecek olsa muhtemelen bir daha asla sormayacaktı. Bu yüzden Roland'a gücenmeyeceğini bilmek kat kat kötüydü. Evet cevabını yanlış bir şekilde verirse -sesinde ufak bir hoşgörüyle bile olsa- çocuk fikrini değiştirecekti, bunu da biliyordu.

Çocuk. Silahşor, Jake'i böyle görmeye devam etmeyi çok istemekle birlikte sonucun kaçınılmaz olduğunu ve az bir süre kaldığını biliyordu. Calla Bryn Sturgis hakkında içinde kötü bir his vardı.
"Akşam büyük çadırda yiyeceğimiz yemeğin ardından onlarla git," dedi Roland. "Git ve burada dedikleri gibi sana yarasın."
"Emin misin? Çünkü bana ihtiyaç duyabileceğini düşünüyorsan..."
"Baban doğru söylemiş. Eski öğretmenim..."
"Cort mu, Vannay mi?"
"Cort. Bize tek gözlü bir adamın eksik gördüğünü söylerdi. Her şeyi olduğu gibi görebilmek için birbirinden biraz ayrı duran iki göz gerekir. Bu yüzden evet, onlarla gitmen iyi olur. İstersen çocukla arkadaşlık da kur. İyi birine benziyor."
"Evet," dedi Jake tasaca. Yüzünün rengi eski haline dönüyordu. Roland bunu görünce memnun oldu.
"Yarını onunla ve takıldığı bir grup varsa o arkadaşlarıyla birlikte geçir."
Jake başını ita yana salladı. "Çiftlik kasabanın epey dışında. Ben'in söylediğine göre Eisenhart'ın bir sürü adamı varmış. Onun yaşında çocukları olmasına rağmen Ben'in onlarla oynaması yasakmış. Galiba kâhyanın oğlu olduğu için."
Roland başını salladı. Bu duydukları onu pek şaşırtmamıştı. "Bu akşam büyük çadırda sana graf ikram edilecek. İlk bardaktan sonrasının insana buzlu çay gibi geldiğini söylememe gerek var mı?"
Jake başını iki yana salladı.
Roland şakağına, dudaklarına, gözünün kenarına ve tekrar dudaklarına dokundu. "Zihin açık. Ağız kapalı. Çok gör. Az söyle."
Jake sırıtarak başparmağını kaldırdı. "Ya siz?"
"Biz üçümüz bu gece rahiple kalacağız. Yarın hikâyesini dinlemeyi umuyorum."
"Ve..." Diğerlerinin biraz gerisinde kalmışlardı ama Jake yine de sesini alçalttı. "Bahsettiği şeyi göreceksiniz, değil mi?"
"Onu bilemiyorum," dedi Roland. "Yarından sonraki gün atlarımızla Rocking B'ye geleceğiz. Belki öğle yemeğini sai Eisenhart ile yiyip bir görüşme yaparız. Sonraki birkaç gün boyunca dördümüz, kasabanın hem içini, hem dışını inceleyeceğiz. Çiftlikte şartlar uygun olursa orada mümkün olduğunca uzun süre kalmanı istiyorum, Jake."
"Sahi mi?" Yüzünden pek belli olmuyordu ama Silahşor, çocuğun son duyduklarından çok memnun olduğunu anlayabiliyordu.
"Evet. Anladığım kadarıyla Calla Bryn Sturgis'de üç kodaman var. Biri Overholser. İkincisi dükkân sahibi Took. Üçüncüsüyse Eisenhart. Adam hakkında söyleyeceklerini duymayı sabırsızlıkla bekleyeceğim."
"Duyacaksın," dedi Jake. "Ve teşekkürler denm-sai." Parmak uçlarıy-la boğazına üç kez dokundu. Sonra ciddiyeti, geniş bir sırıtışa dönüştü. Bir çocuğun sırıtışı. Yeni arkadaşına onlarla birlikte kalabileceğini ve °nunla oynayabileceğini söylemek üzere atını hızlandırdı.

4

"Vay canına," dedi Eddie. Kelimeler, şaşkın bir çizgi film karakteri gibi alçak sesle ve yavaşça söylenmişti. Ama ormanda geçirilen yaklaşık iki aylık dönemin ardından bu görüntünün şaşkınlık yaratması doğaldı. Ve ayrıca bir de sürpriz unsuru vardı. İkili gruplar halinde orman yolunda ilerlerken (Overholser başta, Roland ise en arkada yalnız ilerliyordu.) ağaçlar aniden yok olmuş ve arazi kuzeye, güneye ve doğuya doğru açılı-vermişti. Bu yüzden çocuklarını kurtarmaları beklenen kasabanın çarpıcı görüntüsü aniden karşılarında belirivermişti.
Yine de Eddie'nin bakışları, kasabanın üzerinde şöyle bir durup ilerlemişti. Jake ve Susannah'ya döndüğünde, onların da Calla'nın ötesine bakmakta olduğunu gördü. Roland'ın da kasabanın ötesine baktığını görmesi için arkasına dönmesi gerekmiyordu. Bir yolcunun tanımı, diye düşündü. Daima uzaklara bakan biri.
"Evet, güzel manzaradır, tanrılara teşekkürler deriz," dedi Overholser hoşnut bir tavırla. Sonra Callahan'a kaçamak bir bakış fırlatarak ekledi. "İsa Adam'a da şükrediyoz elbet. Şükre gelince tüm tanrılar tekmiş, öyle derler. Ve güzel de derler."
Gevezeliğe devam etmiş olabilirdi. Muhtemelen etmişti de; insan büyük ve güçlü bir çiftçi olunca genellikle sözü kesilmez, istediği kadar konuşurdu. Eddie, ona aldırmayarak tekrar önündeki manzaraya döndü.
Önlerinde, kasabanın ötesinde, güneye doğru akan gri bir nehir vardı. Eddie, Devar-Tete Whye olarak bilinen Büyük Nehir'in bir kolu olduğunu hatırladı. Devar-Tete, ormandan çıktıktan soma dik kıyılar arasında akmaya devam ediyor, kıyılar ekili alanlara ulaşınca alçalıyor ve sonra tamamen toprakla aynı seviyeye geliyordu. Birkaç yerde yemyeşil palmiyeler gördü. Orta büyüklükteki kasabanın ötesinde, nehrin batısındaki topraklar, aralarında griler olan parlak yeşildi. Eddie güneşli bir günde grinin muhteşem bir maviye dönüşeceğinden emindi. Güneş tam tepede olduğu zamanlarda ise bakılamayacak kadar parlak olacaktı. Çeltik tarlalarına bakıyordu.
Onların ötesinde nehrin doğusu kurak araziydi ve kilometrelerce uzanıyordu. Eddie ufka doğru uzanan paralel metal çizgiler gördü ve bunların raylar olduğunu düşündü.
Çölün ötesi kapkaraydı. Buhardan oluşmuş bir duvar gibi gökyüzüne yükseliyor, alçak bulutları yarıyormuş gibi görünüyordu.
"Orası Gök Gürültüsü, sai," dedi Zalia Jaffords.
Eddie başını salladı. "Kurtlar'ın ve Tanrı bilir başka nelerin vatanı."

"Aynen öyle," dedi Genç Slightman. Sert görünmeye çalışıyordu, ama içten içe çok korktuğu belliydi. Eddie, çocuğun her an gözyaşlarına boğulacakmış gibi göründüğünü düşündü. Ama Kurtlar, onu almayacaktı elbette, ikizi öldüğüne göre o tek sayılırdı, değil mi? Eh, Elvis Presley için işe yaramıştı ama kral Calla Bryn Sturgis'li değildi elbette.
"Hayır, kral bir Mis'sippi çocuğuydu," diye mırıldandı.
Tian eyeri üzerinde dönerek ona baktı. "Anlamadım, sai?"
Yüksek sesle konuştuğunun farkında olmayan Eddie, "Kusura bakma," dedi. "Kendi kendime konuşuyordum."
O sırada onlara doğru yaklaşmakta olan Haberci Robot Andy (ve başka birçok özellik) son söylenenleri duydu. "Kendileriyle konuşanlardan iyi arkadaş olmazmış. Bu Calla'da eski bir deyimdir, sai Eddie. Üzerinize alınmayın, yalvarırım."
"Benim de daha önce söylediğim ve hiç şüphesiz tekrar söyleyeceğim gibi süet bir ceketten sümüğü çıkaramazsınız, dostlarım. Calla Bryn Bro-oklyn'de eski bir deyimdir."
Andy'nin gövdesinden tıkırtılar yükseldi. Mavi gözleri parlayıp söndü. "Sümük: Burun akıntısı. Süet: Bir tür deri ürünü..."
"Boş ver, Andy," dedi Susannah. "Arkadaşım sersemlik ediyor. Bu konuda çok iyidir."
"Ah, evet," dedi Andy. "O bir kış çocuğu. Size günlük falınızı söyleme-mi ister misiniz, Susannah-saz? Yakışıklı bir adamla tanışacaksınız! Aklımıza biri iyi, biri kötü iki fikir gelecek! Sahip olacağınız siyah saçlı bir..."
"Def ol git buradan, aptal," dedi Overholser. "Hiç oyalanmadan doğruca kasabaya git. Büyük çadırda her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol et- Kimse senin boktan fallarım duymak istemiyo. Kusura bakma, İhtiyar."
Callahan karşılık vermedi. Andy eğildi, metal boğazına üç kez dokundu ve dik, ama yeterince geniş yoldan aşağı ilerlemeye başladı. Susannah robotun uzaklaşmasını rahatlama olabilecek tanımlanması güç bir duyguyla izledi.
"Biraz sert davranmadınız mı?" diye sordu Eddie.
"Sadece bir makine parçası," dedi Overholser kelimelerin üzerine bir çocukla konuşuyormuş gibi bastırarak.
"Ve bazen çok rahatsız edici olabiliyo," dedi Tian. "Ama söyleyin bana sailer, Calla'mızı nasıl buldunuz?"
Roland atını Eddie ve Callahan'ınki arasında durdurdu. "Çok güzel," dedi. "Belli ki tanrılar burayı bereketli kılmış. Mısır, turp, fasulye ve... patates mi? O gördüklerim patates mi?"
"Evet, öyle," dedi Slightman, Roland'ın keskin gözlerinden etkilenmiş görünerek.
"Ve şu tarafta da muhteşem çeltik tarlaları," dedi Roland.
"Nehir boyundaki tarlaların hepsi," dedi Tian. "Suyun tatlı ve sakin olduğu yerler. Ve ne kadar şanslı olduğumuzun farkındayız. Pirinç ekime veya hasada hazır olunca bütün kadınlar tarlalara gider. Tarlalarda şarkılar söylenir, hatta dans edilir."
"Gel-gel-commala," dedi Roland. En azından Eddie'nin duyduğu buydu.
Bu tanıdık sözleri duyunca Tian ve Zalia'nın yüzü parladı. Slight-manlar birbirlerine bakıp sırıttı. "Pirinç şarkısını nereden duydunuz?" diye sordu Baba Slightman. "Ne zaman?"
"Evimde," dedi Roland. "Uzun zaman önce. Gel-gel-commala, pirinç düşsün toprağa." Batıyı, nehrin ötesini işaret etti. "Buğday tarlalarının arasındaki şu en büyük çiftlik sizin mi, sai Overholser?"
"Evet, teşekkürler derim."
"Ötede, daha güneyde diğer çiftlikler uzanıyor... ve hayvan çiftlikleri. Şuradaki sığır çiftliği... şu küçükbaş... şuradaki yine sığır... ve yine koyunlar..."
"Aradaki farkı bu mesafeden nasıl anlayabiliyorsun?" diye sordu Susannah.
"Koyunların otladığı alanlarda otlar daha kısa kalır, hanım-sa/," dedi Overholser. "Şu açık kahverengi alanlarda koyun yetiştirilir. Koyu sarı bölgeler de sığır çiftlikleri."
Eddie Majestic'te izlediği kovboy filmlerini düşündü: Clint Eastwood, paul Newman, Robert Redford, Lee Van Cleef. "Benim ülkemde çiftçiler arasındaki toprak kavgalarına dair efsaneler anlatılırdı," dedi. "Orada söylendiğine göre koyunlar otların köklerini bile yediği için o alanlarda bir daha ot bitmezmiş."
"Kusura bakmayın ama bu çok aptalca," dedi Overholser. "Koyunlar otları diplerine kadar yer, doğru. Ama sonra o bölgelere sığırları göndeririz. Gübreleri tohum doludur."
"Ah," dedi Eddie. Söyleyecek başka bir şey bulamamıştı. Böyle düşününce tüm çiftlik savaşları aptalca geliyordu.
"Haydi," dedi Overholser. "Gün ışığı boşa gidiyo ve büyük çadırda bizi bekleyen bir ziyafet var. Bütün kasaba sizinle tanışmak için orada olacak.
Ve bizi baştan ayağa güzelce incelemek için, diye düşündü Eddie.
"Önden buyurun," dedi Roland. "Bugün geç saatlerde orada olabiliriz. Yanılıyor muyum?"
"Yok," dedi Overholser ve atını mahmuzlayarak atının başını çevirdi (bunu görmek bile Eddie'nin yüzünü buruşturmasına sebep olmuştu). Overholser öne düştü ve diğerleri de onu takip etti.

5

Eddie, Calla halkıyla ilk karşılaşmalarını hiçbir zaman unutmadı; bu anı hafızasında daima canlı kaldı. Çünkü her şey beklenmedikti ve öyle olunca tecrübe olağanüstü bir değer kazanıyordu. Konuşmalar yapılırken meşalelerin nasıl değiştiğini ve tuhaf, parlak ışıklarını hatırlıyordu. Oy'un kalabalığı hiç beklenmedik bir şekilde selamlayışını da. Yükselen başları ve hissettiği boğucu panikle Roland'a duyduğu yakıcı öfkeyi de hiç unut-madı. Susannah'nın vücudunu, yerel halkın musica dediği piyanonun önündeki tabureye çekişini de daima hatırlayacaktı. Ah evet, o anı

unutması mümkün değildi. Ama hatırasına sevdiği kadınla ilgili bu andan da derin kazınan bir görüntü varsa o da Silahşor'unkiydi.
Roland'ın dans edişi.
Ama bunların öncesinde zihnine kazınan, o önseziydi. Kötü günlerin gelmekte olduğuna dair bir his.

6
Kasabaya günbatımmdan bir saat önce vardılar. Bulutlar ayrılıp günün son kızıl ışıklarına yol verdi. Kasabanın ana caddesi boştu. Yüzeyi yağlı topraktı. Atların nallan, tekerlek izleriyle dolu yolda boğuk sesler çıkarıyordu. Eddie, Yolcu Konağı adında, hem yatacak yer, hem de yiyecek hizmeti sunuyormuş gibi görünen bir bina gördü. Caddenin sonunda ise Calla'nın Toplantı Salonu olması muhtemel, iki katlı büyük bir başka bina vardı. Bu binanın hemen sağında meşalelerin aydınlattığı bir yer vardı. Eddie insanların orada beklediğini tahmin etti. Kasabaya adım attıkları kuzey tarafında hiç kimse yoktu.
Sessizlik ve boş kaldırımlar, Eddie'nin tüylerini ürpertiyordu. Roland'ın, Susan'ın bir at arabasının arkasında, elleri bağlanmış, boynuna ilmek geçirilmiş halde Mejis'e yaptığı son yolculuğu anlattığı hikâyesini hatırladı. Onun geçtiği yol da bomboştu. En azından başlarda. Susan ve onu tutsak alanlar sonra, Büyük Yol ve Silk Ranch Yolu'nun kesiştiği noktanın biraz ötesinde Roland'ın kasabın gözlerine sahip dediği tek bir çiftçi görmüşlerdi. Daha sonra insanlar genç kadına çürük sebzeler, sopalar, hatta taşlar fırlatacaklardı. Ama charyou ağacına doğru giden o yolda ilk darbe, elinde mısır koçanlarıyla bekleyen bu yalnız çiftçiden gelecekti.
Eddie, Calla Bryn Sturgis'e girerken bir parçası o kasap bakışlı yalnız çiftçiyi görmeyi bekledi. Çünkü bu kasaba içini kötü bir hisle dolduru-yordu. Susan Delgado'nun öldüğü gece Mejis'in olduğu gibi şeytani değildi. Bu daha basit anlamda bir kötülüktü. Kötü şans, kötü tercihler veya kötü kehanetler gibi. Ya da belki kötü ka.
Baba Slightman'a doğru eğildi. "Millet nerede, Ben?"
"Oradalar," dedi Slightman meşalelerin aydınlığını işaret ederek.
"Neden bu kadar sessizler?" diye sordu Jake.
"Ne bekleyeceklerini bilmiyorlar," dedi Callahan. "Burada tüm dünyadan soyutlanmış halde yaşıyoruz. Nadiren de olsa seyyar satıcılar, yağmacılar veya kumarbazlarla karşılaşırız... ah, bir de yaz aylarında uğrayan tekne pazarları var."
"Tekne pazarı nedir?" diye sordu Susannah.
Callahan bunların küçük dükkânlarla kaplı, rengârenk boyalı, dibi düz, geniş tekneler olduğunu söyledi. Devar-Tete Whye üzerinde yavaşça ilerliyorlar, malları bitene dek Orta Hilal'in Calla'larını geziyorlardı. Sattıklarının çoğunlukla süprüntüler olduğunu söyledi Callahan, ama Eddie, ona tam anlamıyla güvenip güvenemeyeceğinden emin olamadı. En azından tekne pazarları konusunda. Zira adam, uzun süredir dindar olan insanların bilinçsiz hor görüşüyle konuşmuştu.
"Ve diğer yabancılar da çocukları çalmaya geliyor," diye sözünü bitirdi Callahan. Uzun, ahşap bir binanın yolun neredeyse yarısını kaplıyor-muş gibi göründüğü sol tarafı işaret etti. "Took'un Dükkânı, size yarasın," dedi Callahan sesinde bir iğnelemeyle.
Büyük çadıra vardılar. Eddie daha sonra sakin kafayla düşündüğünde kalabalığın yedi veya sekiz yüz kişiden oluştuğunu tahmin etti ama onları ilk görüşünde (batan güneşin kızıllığında şapkalar, boneler, çizmeler ve işle nasırlaşmış eller sürüsü) kalabalığın büyüklüğü karşısında afalla-mıştı.
Üzerimize bir şeyler atacaklar, diye düşündü. Bizi taşa tutup, "Charyou Ağacı," diye haykıracaklar. Aptalca ama bir o kadar da kuvvetli bir histi.
Calla halkı iki yana açılarak ahşap platforma doğru uzanan yeşil bir koridor yarattı. Demir kafeslerdeki meşaleler büyük çadırı aydınlatıyordu. Sıradışı, sarı bir ışık saçıyorlardı. Eddie'nin burnuna keskin petrol kokusu geldi.
Overholser atından indi. Grubunun diğer üyeleri de öyle. Eddie, Susannah ve Jake, Roland'a baktı. Roland hafifçe öne eğilmiş, bir eli eyer topuzunun üzerinde, düşüncelere dalmış görünerek bir süre daha oturdu. Sonra şapkasını çıkararak kalabalığa doğru kaldırdı. Boğazına üç kez dokundu. Kalabalıktan mırıltılar yükseldi. Takdir mi yoksa şaşkınlık mıydı? Eddie kesin bir şey söyleyemiyordu. Ama öfke yoktu ve bu iyiye işaretti Silahşor bir bacağını kaldırıp çevik bir hareketle atından indi. Tüm gözlerin üzerinde olduğunu bilen Eddie atından biraz daha temkinli hareketlerle indi. Susannah'yı taşımakta kullandığı askıları daha önceden takmıştı. Susannah'nın atının yanına gitti ve sırtını kadına dönerek bekledi. Su-sannah deneyimli hareketlerle askının içine kayıverdi. Bacaklarının dizden aşağısının olmadığını gören kalabalıktan yine mırıltılar yükseldi.
Overholser kendinden emin adımlarla açılan koridorda ilerlemeye başladı. Ara sıra durup birkaç kişinin elini sıkıyordu. Callahan, onun hemen arkasında yürüyor, bazen havaya bir haç çiziyordu. Birkaç el uzanıp atların dizginlerini tuttu. Roland, Eddie ve Jake yan yana yürümeye başladı. Oy hâlâ Jake'in Benny'den ödünç aldığı pançonun cebindeydi. Etrafı meraklı gözlerle seyrediyordu.
Eddie kalabalığın kokusunu alabildiğini fark etti (ter, saç, güneş yanığı tenler ve kovboy filmlerindeki karakterlerin, Callahan'ın tekne pazarlarından bahsederken yaptığı gibi küçümsemeyle söyledikleri 'foş-foş suyu'). Yemek kokusu da alıyordu: domuz ve dana eti, taze ekmek, kızarmış soğan, kahve ve graf. Karnı guruldadı ama açlık hissetmiyordu. Hiç aç sayılmazdı. Yürüdükleri koridorun yok olup insanların onları dörtbir yandan kuşatacağı fikrini aklından bir türlü uzaklaştıramıyordu. Çok sessizlerdi! Bir yerlerde öten çobanaldatanların seslerini duyabiliyordu.

Overholser ve Callahan platforma çıktı. Eddie, onlarla yolculuk yapan diğer beşinden hiçbirinin platforma çıkmadığına dikkat etti. Bununla birlikte Roland geniş basamakları tereddütsüzce tırmandı. Dizlerinin biraz güçsüzleştiğinin farkında olan Eddie, onu takip etti.
"İyi misin?" diye fısıldadı Susannah kulağına.
"Şimdilik."
Platformun solunda, üzerinde beyaz gömlekle kot pantolon giymiş ve kuşak takmış yedi adamın bulunduğu yuvarlak bir sahne vardı. Eddie, adamların ellerinde tuttukları enstrümanları tanıdı. Mandolin ve banco, yaptıkları müziğin muhtemelen kulak tırmalayıcı olduğuna işaret ediyordu ama yine de güven vericiydi. İnsan kurban edilirken müzik grupları tutulmazdı, değil mi? Belki izleyicileri havaya sokmak için bir iki davulcu olurdu.
Eddie sırtında Susannah ile kalabalığa doğru döndü. Platforma gelirken geçtikleri koridorun yerinde yeller estiğini görünce kendini ürper-mekten alamadı. Bütün yüzler onlara dönmüştü. Kadınlar, erkekler, gençler, yaşlılar. Yüzleri ifadesizdi. Aralarında hiç çocuk yoktu. Üzerlerine dönük bu yüzlerin zamanın çoğunu güneş altında geçirmiş olduğu belliydi. İçindeki rahatsız edici kötü his yakasını bir türlü bırakmıyordu.
Overholser sade bir ahşap masanın ardına geçti. Masanın üzerinde büyük bir tüy vardı. Çiftçi tüyü alıp havaya kaldırdı. Kalabalığa öyle bir sessizlik çökmüştü ki Eddie, yaşlı bir adamın veya kadının göğsünün nefes aldığı sırada hırıldadığını duyabiliyordu.
"Beni yere bırak," dedi Susannah usulca. Eddie söyleneni isteksizce yerine getirdi.
"Ben Seven-Mile Çiftliği'nden Wayne Overholser," dedi Overholser elinde tüyle platformun kıyısına gelerek. "Şimdi beni dinleyin, yalvarırım."
"Teşekkürler deriz- sai," mırıltıları yükseldi.
Overholser dönerek bir elini yolculuk lekeleriyle kaplı giysileri içindeki silahşorlara doğru uzattı. Susannah, Eddie ve Jake'in arasında olabildiğince dik bir şekilde duruyordu. Tek elini, destek almak için yere koymuştu. Eddie daha önce böylesine dikkatle incelendiğini hatırlamıyordu.
"Calla'nın erkekleri olarak, Toplantı Salonu'nda konuşan Tian Jaf-fords, George Telford, Diego Adams ve diğer herkesi dinledik," dedi Overholser. "O toplantıda ben de konuşmuştum. 'Gelip çocukları alacaklar,' demiştim. Kurtlar'ı kastetmiştim elbette. 'Sonra bizi yine bir nesil boyunca rahat bırakacaklar, hep böyle olageldi, böyle de olacak,' demiştim. Şimdi anlıyorum ki konuşmakta biraz acele etmişim."
Kalabalıktan yumuşak bir esintiyi andıran bir mırıltı yükseldi.
"Aynı toplantıda Peder Callahan bize kuzeyimizde silahşorlar olduğunu söyledi."
Yine mırıltılar. Bu kez daha yüksekti. Silahşorlar... Orta-Dünya... Gi~ lead.
"Bir heyetin gidip onlarla görüşmesine karar verdik. Ve bulduğumuz kişileri şimdi karşınıza getirdik. Söylediklerine göre... Peder Callahan'm söylediği şeymişler." Overholser şimdi biraz rahatsız görünüyordu. Sanki gaz çıkarmamaya çalışıyordu. Eddie bu yüz ifadesini daha önce de görmüştü (çoğunlukla televizyonda). Politikacılar, kıvramayacakları bir soruyla karşılaştıklarında yüzleri bu hali alırdı. "Yok olmuş dünyadan olduklarını iddia ediyolar. Yani..."
Haydi, Wayne, dedi Eddie içinden. Söyle. Yapabilirsin. "... yani Eld'in soyundan."
"Tanrılara şükür!" diye haykırdı bir kadın. "Tanrılar çocuklarımızın kurtulması için onları bize gönderdi!"
Birkaç kişi kadını susturmak için uyardı. Overholser yüzünde acıklı bir ifadeyle sessizliğin çökmesini bekledikten sonra, "Kendi adlarına konuşabilirler, öyle de yapmalılar," dedi. "Ama ben, bize yardım edebileceklerine kanaat getirebileceğim kadarını gördüm. Tabancaları var, siz de görüyosunuz. Ve onları kullanabiliyolar. Bunu garanti ederim ve teşekkürler derim."
Bu kez kalabalıktan daha yüksek bir ses yükseldi. İyi niyet sezinleyen Eddie biraz olsun rahatladı.
"Pekâlâ o halde. Birer birer karşınıza çıksınlar ki yüzlerini iyice görüp seslerini duyabilin. Bu onların dinh'i," dedi elini Roland'a doğru kaldırarak.
Silahşor bir adım öne çıktı. Batan güneş, sol yanağının alevler içindeymiş gibi görünmesine sebep oluyordu. Sağ yanağıysa meşalelerin aydınlığında sapsarıydı. Bir bacağını ileri uzattı. Mutlak sessizlikte, aşınmış topuğun tahtaya çarpışını herkes duymuştu. Bu ses, Eddie'nin aklına nedense bir tabuta indirilen yumruğu getirdi. Roland avuç içlerini göstererek eğildi. "Steven'ın oğlu, Gilead'h Roland," dedi. "Eld'in soyundan." Kalabalıktan bir iç çekiş yükseldi. "Tanışmamız hayırlara vesile olsun." Gerileyerek Eddie'ye baktı.
Bu kısmı becerebilirdi. "New York'lu Eddie Dean," dedi. "Wen-dell'm oğlu." En azından annemin iddia ettiği buydu, diye düşündü. Sonra kelimeler kendiliklerinden ağzından döküldü. "Eld'in soyu. On dokuz ka-tet'i"
O geri çekildi ve Susannah platformun kenarına yaklaştı. Sırtı dimdik halde sakin bakışlarla kalabalığa döndü ve, "Ben Eddie Dean'in karısı, Dan'in kızı, Eld'in soyundan, On dokuz ka-tet'inden Susannah Dean," dedi. "Tanışmamız hayırlı olsun ve size yarasın." Görünmez eteklerini kaldırarak reverans yaptı.
Bunun üzerine kahkahalar ve alkışlar yükseldi.
Roland, Susannah konuşurken eğilip Jake'in kulağına bir şeyler fısıldamıştı. Jake başını salladı ve kendinden emin bir tavırla bir adım öne çıktı. Günün son ışıkları altında çok genç, bir o kadar da yakışıklı görünüyordu.
Ayağını ileri koyarak eğildi. Panço, Oy'un ağırlığıyla komik bir şekilde sarktı. "Ben Eld'in soyu, Doksan ve Dokuz ka-tet'inden, Elmer'ın oğlu Jake Chambers."
Doksan dokuz mu? Eddie hafifçe omuz silken Susannah'ya baktı. Bu doksan dokuz saçmalığı da nedir? Sonra, ne fark eder ki, diye düşündü. O da On dokuz ka-tet'mm ne olduğunu bilmiyordu zaten. Ama yine de söylemişti.

Jake'in söyleyecekleri bitmemişti. Oy'u, Benny Slightman'ın panço-sunun cebinden çıkardı. Hayvanı gören kalabalıktan tekrar mırıltılar yükseldi. Jake, Roland'a emin misin? dercesine kısa bir bakış fırlattı. Roland başını sallayarak karşılık verdi.
Eddie önce Jake'in tüylü dostunun hiçbir şey yapmayacağını sandı. Calla halkı -ahali- yine tamamen sessizleşmişti. Öyle ki gece kuşlarının ötüşleri tekrar duyulur olmuştu.
Oy arka ayakları üzerine kalktı, birini öne attı ve eğildi. Sendeler gibi olmasına rağmen dengesini korudu. Küçük siyah patileri, Roland'ın el-leri gibi dışa dönmüştü. Önce hayret nidaları, sonra kahkahalar ve alkış-ar duyuldu. Jake yıldırım çarpmış gibi görünüyordu.
"Oy!" dedi Hantal Billy. "Eld! Teşekkür!" Her kelime son derece anlaşılırdı. Pozisyonunu birkaç saniye daha korudu ve dört ayağı üzerine inip hızla Jake'in yanına döndü. Alkışlar gök gürültüsünü andırıyordu. Roland (Eddie, Oy'a bunu yapmayı bir başkasının öğretmiş olabileceğini düşünemiyordu) tek bir dâhice hareketle kasaba halkını arkadaşları ve hayranları yapmıştı. Hiç olmazsa o gecelik.
Evet, ilk sürpriz buydu: Oy'un toplanmış Calla ahalisine eğilerek selam vermesi ve yol arkadaşlarıyla an-tet olduğunu ilan etmesi. İkinci sürprizin gelişi fazla gecikmedi. "Ben konuşmayı pek beceremem," dedi Roland tekrar ileri çıkarak. "Dilim, Hasat Gecesi'nde içmiş bir sarhoştan beter dolanır. Ama eminim Eddie bir çift laf edecektir."
Yıldırım çarpmışa dönme sırası Eddie'deydi. İnsanlar beklentiyle alkışlayıp topuklarını yere vuruyordu. Teşekkürler deriz- sai, Konuş sai, Dinleyin, dinleyin onu, sesleri duyuldu. Küçük orkestra bile alkışlara uygun bir ritim tutturmuştu. Roland'a panik ve öfke dolu gözlerle baktı: Sen ne yaptığını sanıyorsun? Silahşor, ona sakin bakışlarla karşılık verdikten sonra kollarını göğsünde kavuşturdu.
Alkışlar diniyordu. Öfkesi de öyle. Yerini dehşet almıştı. Roland'ı bilinçli veya bilinçsizce taklit eden Overholser kollarını göğsünde kavuşturmuş, Eddie'ye bakıyordu. Eddie kalabalığın ön saflarında birkaç tanıdık yüz gördü: Slightmanlar, Jaffordslar. Diğer tarafa baktığında, kısık gözlerle kendisine bakan Callahan'ı gördü. Mavi gözlerinin üzerindeki haç şeklindeki yara izi, meşalelerin aydınlığında parlıyordu.
Onlara ne bok diyeceğim?
Bir şeyler söylesen iyi olur Eddie, dedi ağabeyi Henry. Seni bekliyorlar.
"Söze başlamakta biraz yavaş davrandığım için affınızı dilerim," dedi. "Tekerlekler ve kilometrelerce yolculuk ettik, ardından yine kilometreler ve tekerleklerce ilerledik. Hiçbir insan görmeyeli..."
Ne kadar süre geçmişti? Bir hafta, bir ay, bir yıl, on yıl?
Eddie güldü. Kendini hiç bu kadar aptal hissetmemişti. Bırak bir tabancayı, küçük su dökerken kendi aletini bile tutamayacak biri gibiydi. "••• pek çok mavi ay geçti."
Bunun üzerine kalabalıktan kahkahalar yükseldi. Hatta birkaç kişi alkışladı. Hiç farkına varmadan kasabayı güldüren bir nokta bulmuştu. Biraz rahatladı ve konuşmasına daha doğal bir şekilde devam etti. Dehşet ve umutla dolu yüzlerce insanın önünde silahını kuşanmış halde konuşan bu silahşor, pek uzun sayılmayacak bir süre önce üzerinde sadece sararmaya yüz tutmuş bir donla televizyon karşısında oturmuş, damarlarında eroin dolaşırken Chee-tos yiyip boş gözlerleri Yogi 'yi seyrediyordu.
"Çok uzaklardan geldik," dedi. "Ve gidilecek uzun bir yolumuz var. Burada uzun süre kalmayacağız. Ama elimizden geleni yapacağız, dinleyin beni, yalvarırım."
"Devam et, yabancı!" diye seslendi biri. "Güzel konuşuyosun!"
Sahi mi? dedi Eddie içinden. Bu yeni bir haber.
Birkaç kişi evet, devam diye bağırdı.
"Baronluğumdaki şifacılar şöyle der," dedi Eddie. "Önce zarar vermemeye bakın." Bunu avukatların mı doktorların mı söylediğinden pek emin değildi, ama filmlerde ve televizyondaki dizilerde birçok kez duymuştu. Kulağa hoş geliyordu. "Size zarar vermeyeceğiz ama hiç kimse bir kurşunu veya kıymığı biraz olsun kan dökmeden çıkaramaz."
Söylediklerini onaylayan mırıltılar oldu. Bununla birlikte Overhol-ser'ın yüz ifadesi hâlâ renk vermiyordu. Kalabalığın içinden birkaç kişi de şüpheyle bakıyordu. İçini saran ani öfke onu şaşırttı. Onlara hiçbir zarar vermemiş, hiçbir şeyi sakınmamış (en azından o ana kadar) bu insanlara öfkelenmeye hiç hakkı yoktu ama yine de öfkeliydi işte.
"New York Baronluğu'nda söylenen bir söz daha vardır," dedi kalabalığa. "'Bedava yemek diye bir şey yoktur.' İçinde bulunduğunuz durum oldukça ciddi görünüyor. Kurtlar'a karşı koymaya çalışmak çok tehlikeli olabilir. Ama bazen hiçbir şey yapmamak daha kötü sonuçlara yol açabilir."
"Dinleyin, dinleyin onu!" diye bağırdı aynı ses gerilerden. Eddie o tarafa bakınca robot Andy'yi gördü. Üzerlerinde lacivert veya siyah pelerinler olan bir araba dolusu adamın yanında duruyordu. Eddie bu adamların Manniler olduğunu tahmin etti.
"Etrafa bir göz atacağız," dedi Eddie. "Sorunu belirledikten sonra da neler yapılabileceğine bakacağız. Yapılacak hiçbir şey olmadığına kanaat getirirsek şapkalarımıza dokunup size veda edecek ve yolumuza gideceğiz." İki üç sıra geride, beyaz kovboy şapkalı bir adam vardı. Çalı gibi kaşları ve bıyıkları da yıpranmış şapkası gibi beyazdı. Eddie, adamın Bonanza'daki Büyükbaba Cartwright'a benzediğini düşündü. Bu Cartwright, Eddie'nin söylediklerinden pek etkilenmiş görünmüyordu.
"Yardım edebilirsek edeceğiz," diye devam etti sözlerine. Sesi ifadesizdi. "Ama bu işi yalnız yapmayacağız, ahali. Dinleyin, yalvarırım. Beni iyi dinleyin. İstediğiniz şey için mücadele etmeye hazır olun. Sahip olduklarınızı korumak için savaşmaya hazırlanın." Sözleri bitince bir ayağını ileri uzatıp eğilerek kalabalığı selamladı. Ortalığa neredeyse elle

tutulabilecek bir sessizlik çökmüştü. Sonra Tian Jaffords alkışlamaya başladı. Za-lia, ona katıldı. Benny de alkışlıyordu. Babası, ona hafifçe dirsek attı ama çocuk ona aldırmadı. Baba Slightman da bir süre sonra alkışlayanlara katıldı.
Eddie, Roland'a alev gibi yanan gözlerle baktı. Roland'ın yüzü hâlâ ifadesizdi. Susannah pantolonunun paçasını çekiştirince ona doğru eğildi.
"Çok iyiydin, hayatım."
"Ona teşekkür etmeyeceğim kesin." Eddie, başını Roland'a doğru salladı. Ama kendisini çok iyi hissetmeye başlamıştı. Ve konuşmak gerçekten de Roland'ın alanı değildi, bunu biliyordu. Zorda kalırsa yapardı sadece.
Eh, artık ne olduğunu biliyorsun, dedi kendi kendine. Gilead'lı Roland'ın sesi.
Bu o kadar kötü bir şey miydi peki? Cuthbert Allgood ondan çok önce bu görevi üstlenmemiş miydi?
Callahan öne çıktı. "Belki onları daha iyi karşılayabiliriz, dostlarım. Onlara Calla Bryn Sturgis'e yakışır şekilde hoş geldiniz diyelim."
Alkışlamaya başladı. Toplanmış ahali bu kez alkışa tereddütsüzce katıldı. Uzun ve coşkulu bir alkıştı. Tezahüratlar ve ıslıklar alkışlara eşlik ediyordu. Ayaklar yere vuruldu ama zemin ahşap olmadığı için dilenen etki oluşmadı. Küçük orkestra hareketli bir parçaya başladı. Susannah, Eddie'nin bir elini, Jake ise diğerini tuttu. Dördü birden, konser sonunda seyircileri selamlayan grup üyeleri gibi eğildi ve alkışların şiddeti arttı.
Sonunda Callahan ellerini kaldırarak alkışa bir son verdi. "Önümüzde ciddi bir iş var, dostlar. Ama şimdi, ziyafet başlasın. Sonra da danslar ve şarkılarla gecemizi şenlendirelim!" Alkışlar tekrar başladı ve Callahan onları susturdu. "Yeter!" dedi gülerek. "Ve arkadaki Manniler! Sadece kendi yemeklerinizden yediğinizi biliyorum ama bu, yiyeceklerinizi getirip bize katılmanıza engel değil. Haydi bize katılın! Ve size yarasın!"
Hepimize yarasın, diye düşündü Eddie. O uğursuz his hâlâ kaybolmamıştı. Meşalelerin aydınlattığı bölgenin hemen dışında durup onları gözetleyen bir yabancı gibiydi. Ya da bir ses gibi. Tabutun kapağına indirilen yumruğun sesi.

7
Banklar ve uzun sehpalar olmasına rağmen sadece yaşlılar yemeklerini oturarak yedi. Çoğu çok leziz, iki yüz çeşit yemekten oluşan muhteşem bir ziyafetti. Yemek, Calla için kadeh kaldırmakla başladı. Teklif eden, bir elinde tüyü, diğerinde ağzına dek dolu bir kadeh tutan Vaughn Eisenhart'tı. Eddie bunun Milli Mars'ın Hilal versiyonu olabileceğini düşündü.
"Her zaman ona yarasın!" diye bağırdı çiftçi ve graf mı bir dikişte içip bitirdi. Eddie, adamı takdir ediyordu doğrusu. Zira Calla Bryn Sturgis'in grafı öylesine sertti ki sırf koklamak bile insanın gözlerini yaşartıyordu.
"YARASIN.1" diye karşılık verdi ahali ve içkiler, tezahüratlar eşliğinde içildi.
O sırada, büyük çadırı aydınlatan meşalelerin ışığı, batan güneşin ışınları gibi kıpkırmızı oldu. Kalabalık, hayret ve hayranlık nidalarıyla alkışladı. Işıklar, teknolojik açıdan çok etkileyici sayılmazdı (Mono Blaine ve Lud'u idare eden iki kutuplu bilgisayarlarla karşılaştırılamazdı elbette) ama kalabalığı gayet iyi aydınlatıyordu ve zehirli gibi de görünmüyordu. Diğerleriyle birlikte alkışladı. Susannah da öyle. Andy tekerlekli sandalyesini getirip açmıştı (bu arada pek yakında tanışacağı yakışıklı yabancıdan bahsetmeyi de teklif etmişti). Şimdiyse kucağında bir yemek tabağı taşıyan Susannah küçük insan grupları arasında geziyor, orada burada durup insanlarla sohbet ediyor, sonra bir diğer gruba yöneliyordu. Eddie, Susannah'nın özgüvenini biraz kıskanarak bundan fazla farklı olmayan kokteyl partilerden nasibini ona kıyasla daha fazla almış olduğunu düşündü.
Bir süre sonra kalabalığın içinde tek tük çocuklar belirdiğini gördü. Görünüşe bakılırsa ahali, ateşli-demirlerini çekip bir katliam yapacakları fikrini kafalarından atmıştı. Yaşı en büyük çocukların tek başlarına ortalıkta dolaşmasına izin veriliyordu. Eddie'nin kendi çocukluğundan hatırladığı gibi gruplar halinde geziyorlar, masalardan yemek çalıyorlardı (ama yiyecekler, iştahlı gençlerin saldırılarının bile azaltamayacağı kadar boldu). Yabancıları meraklı gözlerle inceliyorlar ama yaklaşmaya cesaret edemiyorlardı.
En küçük çocuklarsa anne babalarının dibinden ayrılmıyordu. Diğer çocuklar büyük çadırın hemen yan tarafındaki salıncaklara biniyor, kaydırakta kayıyor, tırmanma kulesinden sarkıyordu. Aralarından bazıları, iri-leşmiş gözlerle yabancıları izliyordu. Onları gören Eddie'nin yüreği sızladı. İkizlerin sayısı şaşırtıcıydı (ve ürkütücü). Kurtlar'ın bu kafası karışık çocukların yarısını götüreceğini düşündü... eğer her zaman yaptıklarını yapmalarına izin verilirse elbette. Etrafta deforme olanları göremiyordu. Toplantıda herhangi bir sorun çıkma ihtimali göz önüne alınarak özellikle ayrı tutulduklarını tahmin etti ve onlara da ayrı bir parti verildiğini umdu (Sonradan gerçekten de bir parti verildiğini öğrendi... Callahan'ın kilisesinin arkasında kurabiye ve dondurma yemişlerdi.).
Jake, Calla'dan olsa aradaki grupta kalan çocuklara mükemmel bir şekilde dahil olabilirdi ama değildi. Kendine, yaş olarak büyük ama tecrübe olarak toy, kusursuz bir arkadaş bulmuştu. Birlikte masadan masaya dolaşıyorlar, gözlerine kestirdikleri tabaklardan yiyecek alıyorlardı. Oy başı iki yana sallanarak Jake'in ayaklarının dibinde halinden memnun bir şekilde ilerliyordu. Ama Eddie New York'lu Jake'e (veya yeni arkadaşı, Calla'lı Benny'ye) saldırmaya kalkanın birkaç parmağından olacağını biliyordu. Eddie, bir ara iki çocuğun hiç konuşmadan birbirine baktığını, sonra aynı anda kahkahalarla gülmeye başladığını gördü. Çocukluk anıları bu görüntü üzerine öyle canlı bir şekilde zihninde belirdi ki neredeyse fiziksel bir acı duydu.
Ama Eddie'nin iç gözlem için vakti yoktu. Roland'ın anlattığı hikâyelerden (ve birkaç kez rastladığı hareketlerinden) Gilead'lı silahşorların barış koruyucularından fazlası olduğunu öğrenmişti. Aynı zamanda haberci, muhasebeci, bazen

casus ve hatta, nadiren de olsa cellat rolü üstlenebiliyorlardı. Ama hepsinden çok, diplomatlardı. Ağabeyinin ve arkadaşlarının neden bana kız kardeşinin yaptığı gibi muamele yapmıyorsun; Ananı becerdim, çok da iyiydi; Ne çenemi kaparım ne susarım, seni görünce üzerin; kusarım gibi bilgece sözlerini dinleyerek büyüyen Eddie, bir diplomat olduğunu düşünemezdi, ama genel olarak çok iyi idare ettiğini sanıyordu. Sadece Telford zorlamıştı ama orkestra sesini kapamıştı, teşekkürler derim.
Tanrı biliyordu ya, ya batacaklardı ya da çıkacaklardı; Calla halkı Kurtlar'dan korkuyor olabilirdi, ama Eddie ve ka-tet'inin diğer üyelerine onlarla nasıl başa çıkacaklarını sorarken hiç de çekingen davranmıyorlar-dı. Eddie, Roland'ın onu kalabalığın önünde konuşmaya zorlamakla çok büyük bir iyilik yapmış olduğunu anladı. Böylece sonraki sorgulama için biraz olsun ısınmış, kendini hazırlamıştı.
Hepsine aynı şeyleri, defalarca söyledi. Kasabayı doğru düzgün incelemeden bir strateji belirlemek mümkün değildi. Calla'dan kaç kişinin onlara gerekeceğini söyleyebilmek imkânsızdı. Bunu zaman gösterecekti. Tanrı isterse su olacaktı. Ve aklına gelen tüm diğer klişe deyişler. Küçük bir çiftliğin sahibi olan Jorge Estrada, Kurtlar kasabayı ateşe verecek olurlarsa ne yapacaklarını sordu. Bir başka çiftçi, Garrett Strong, Kurtlar geldiğinde çocukların nereye saklanacağını bilmek istedi. "Siz de çok iyi biliyosunuz ki onları kasabada bırakamayız," dedi. Eddie, graf ından bir yudum aldı ve bağlayıcı bir yorum yapmamaya dikkat etti. Neil Faraday adında bir adam (Eddie, onun önemsiz bir çiftçi mi, yoksa bir işçi mi olduğunu anlayamamıştı.) yanına gelip her şeyin fazla ileri gittiğini söyledi. "Hiçbir zaman bütün çocukları almıyolar," dedi. Eddie, adama biri, "Şey, karıma sadece iki tanesi tecavüz etti," dese ne düşüneceğini sormak istedi ama sonra vazgeçti. Louis Haycox adında koyu tenli, bıyıklı bir adam Ed-die'nin yanma gelerek kendini tanıttı ve Tian Jaffords'a hak verdiğini söyledi. Toplantıdan sonra bu konuyu düşünerek pek çok uykusuz gece geçirmiş ve sonunda, Kurtlar'la savaşmaya karar vermişti. Yani onun desteği istenecek olursa. Adamın samimiyeti ve gözlerindeki dehşet Ed-die'nin içini sızlatmıştı. Karşısındaki ne yaptığını bilmeyen küçük bir çocuk değil, her şeyin bilincinde olan bir yetişkindi.
Gelip sorular soruyor, gerçek bir cevap almamalarına rağmen tatmin olmuş görünerek uzaklaşıyorlardı. Eddie ağzı kupkuru olana dek konuştu. Sonra, sarhoş olmamak için graf içmeyi bırakıp buzlu çayla devam etti. Daha fazla yiyesi de yoktu, midesi doluydu. Ama hâlâ geliyorlardı. Cash ve Estrada. Strong ve Echeverria. Winkler ve Spalter (söylediklerine göre Overholser'ın kuzeniydiler). Freddy Rosario ve Farren Posella... yoksa Freddy Posella ve Farren Rosario muydu?
Meşaleler, her on, on beş dakikada bir renk değiştiriyordu. Kırmızıdan yeşile, yeşilden turuncuya, turuncudan maviye. Graf sürahileri elden ele dolaşıyordu. Konuşma sesleri yükselmiş, gülüşmeler artmıştı. Eddie arkasından kahkahaların patlatıldığı aynen öyle! nidalarını daha sık duyar olmuştu.
Roland'ın mavi pelerinli yaşlı bir adamla konuştuğunu gördü. Yaşlı adam, Eddie'nin gördüğü en gür, en uzun ve en beyaz sakala sahipti. Roland'ın teni açık havayla sertleşmiş yüzüne bakarak dürüstçe konuşuyordu. Bir keresinde Silahşor'un kolunu tutarak hafifçe çekti. Roland dinledi, başını salladı ama hiçbir şey söylemedi... en azından Eddie'nin izlediği anlarda. Ama ilgilenmiş, diye düşündü Eddie. Ah, evet, bizim yaşlı çirkin ilgisini çeken bir şeyi dinliyor.
Eddie'nin yanına bir başkası gelirken küçük orkestra da sahnedeki yerini alıyordu. Ona Büyükbaba Cartwright'i hatırlatan adamdı.
"George Telford," dedi. "Umarım iyisin, New York'lu Eddie." Yumruk yaptığı elinin yan tarafını alnına dayadıktan sonra elini ona uzattı. Hayvan çiftliği sahiplerinin yaptığı gibi kovboy şapkası takıyordu (diğer çiftçilerin sombrerolan vardı) ama elleri şaşılacak kadar yumuşaktı. Sadece parmak diplerinde nasırlar vardı. Dizginleri tuttuğu yerler, diye düşündü Eddie. Başkaca bir iş yaptığını sanmam.
Eddie hafifçe eğilerek adamı selamladı. "Uzun günler ve hoş geceler, sai Telford. Bir an için ona Adam, Hoss ve Küçük Joe'nun Ponderosa'da olup olmadığını sormayı düşünse de vazgeçti.
"İki katını senin için dilerim, evlat, iki katını." Eddie'nin kalçasındaki eski tabancaya, ardından yüzüne baktı. Gözlerinde kurnaz ve pek de dostça sayılmayacak bir ifade vardı. "Galiba dinh'iniz bunun diğer eşini taşıyo."
Eddie gülümsedi ama hiçbir şey söylemedi.
"Overholser ka-tefinizdeki bebeğin geçen gün bir başka tabancayla esaslı bir gösteri yaptığını söyledi. Galiba o silahı bu gece karın taşıyo?"
"Sanırım öyle," dedi Eddie, bebek lafı üzerinde durmayarak. Ru-ger'ın Susannah'da olduğunu çok iyi biliyordu elbette. Roland, Jake'in Eisenhart'ın çiftliği Rocking B'ye silahsız gitmesinin daha iyi olacağına karar vermişti.
"Kırk kişiye karşı dört kişinin savaşabileceğini düşünmek biraz hayalcilik olmuyo mu?" diye sordu Telford. "Doğudan gelenler altmış kişi de olabilir, tam sayıyı kimse hatırlayamıyo. Neden hatırlayacaklar ki zaten? Yirmi üç yıl, barış için uzun bir zaman. Tanrı'ya ve İsa Adam'a teşekkürler derim."
Eddie gülümsedi ve Telford'un bir başka konuya geçmesini umarak sessiz kaldı. Aslında çekip gitmesini tercih ederdi. Ama şansı yoktu. Baş belaları daima yakınlarda olurdu, bu neredeyse doğanın bir kanunuydu. "Elbette kırk... veya altmış kişiye karşı dört silahlı adam, üç silahlı adam ve bir amigodan iyidir. Özellikle de keskin nişancı dört adam, beni dinlersen."
"Dinliyorum," dedi Eddie. Zalia Jaffords halka tanıtıldıkları platformun önünde Susannah'ya bir şeyler söylüyordu. Eddie, Suze'un da ilgilenmiş göründüğünü fark etti. O çiftçinin karısını, Roland da kahrolası Yüzüklerin Efendisi'ni alıyor. Peki ya ben? Büyükbaba Cartwright gibi görünen ve Perry Mason gibi sorguya çeken bir adam.

"Başka silahınız var mı?" diye sordu Telford. "Kurtlar'la savaşmayı düşünüyosanız daha fazlasına sahip olmanız gerekir zaten. Bana sorarsan bu çılgınlıktan başka bir şey değil, zaten fikrimi hiç saklamadım. Wayne Overholser da aynı şekilde düşü..."
"Overholser da öyle düşünüyordu ama fikrini değiştirdi," dedi Eddie sıradan bir ses tonuyla. Çayından bir yudum alırken fincanın üzerinden kaşlarını çatmasını beklediği adama baktı. Ya da bezgin bir ifade görmeyi bekledi. İkisini de göremedi.
"Fırıldak Wayne," diyerek gevrek gevrek güldü Telford. "Bir o yöne bir bu yöne döner. Ona fazla güvenmeseniz iyi olur, genç sai."
Eddie bunun bir seçim olduğunu sanıyorsan bir daha düşün, demek istedi ama vazgeçti. Ağız kapalı, göz açık, az laf.
"Makineli tüfekleriniz vardır belki?" dedi Telford. "Eh, olabilir," dedi Eddie. "Daha önce hiç kadın silahşor duymamıştım." "Öyle mi?"
"Ya da çocuk bir silahşor. Hatta bir çırak bile. İddia ettiğiniz kişiler olduğunuzu nereden bileceğiz? Söyleyin, yalvarırım."
"Şey, buna cevap vermek zor," dedi Eddie. Tehlike altında çocuklara sahip olmak için fazla yaşlı görünen Telford'dan hiç hoşlanmamıştı.
"Yine de insanlar bilmek isteyecektir," dedi Telford. "Fırtınadan önce emin olmak isteyecekler."
Eddie, Roland'ın bir kez karar verdikten sonra kimse bizi aksine zorlayamaz, dediğini hatırladı. Belli ki bu insanlar henüz bu noktayı kavrayamamıştı. Telford'un anlamadığı muhakkaktı. Elbette cevaplanması gereken sorular vardı; Callahan bundan bahsetmiş ve Roland da onaylamıştı. Üç soru. İlki, yardım ve kurtarıcıyla ilgili bir şeydi. Eddie bu soruların sorulduğunu sanmıyordu ama zamanı geldiğinde Toplantı Salonu'nda sorulacağını biliyordu. Cevaplar, ne söylediğini bile bilmeyen Posella ve Ro-sario gibi önemsiz insanlar tarafından verilecekti. Çocukları tehlike altında olan insanlar.
"Siz gerçekte kimsiniz?" diye sordu Telford. "Söyle, yalvarırım."
"New York'lu Eddie Dean. Umarım dürüstlüğümü sorgulamıyorsu-nıızdur. İsa adına umuyorum ki öyle değildir."
Telford birden çekinmiş görünerek geriledi. Eddie bundan acımasızca bir memnuniyet duydu. Korku, saygıdan iyi değildi ama hiçbir şeyden daha iyiydi. "Hayır, hiç de değil, dostum! Lütfen! Ama söyle, taşıdığın tabancayı hiç kullandın mı? Söyle, yalvarırım."
Eddie, Telford'un korksa da korkmasa da buna inanmadığını gördü. Belki de görünüşünde ve tavırlarında geçmişte kalan New York'lu Ed-die'den bu adamın aksine inanması için hâlâ çok büyük bir parça vardı, ama Eddie sebebin bu olduğunu sanmıyordu. En azından esası bu değildi. Karşısında sinip Gök Gürültüsü'nden gelen yaratıkların gelip komşularının çocuklarını almasını seyretme fikrini benimsemiş, bu yüzden de bir silahın vereceği basit cevaplara inanamayan bir adam vardı. Bununla birlikte Eddie o cevaplan biliyordu. Ve onları seviyordu. Lud'da yaşadıkları o korkunç günü, davul tamtamları arasında gri gökyüzü altında Su-sannah'nın sandalyesini var gücüyle itişini hatırladı. Frank'i, Luster'ı ve Denizci Topsy'yi hatırladı; Maud adındaki kadının dizleri üzerine çöküp Eddie'nin vurup öldürdüğü çılgınlardan birini öpmesini düşündü. Ne demişti? Winston'i vurmamalıydınız, bugün doğum günüydü. Ya da bunun gibi bir şey.
"Bunu, bunun eşini ve Ruger'ı kullandım," dedi. "Ve benimle sakın bir daha o şekilde, bir çeşit şakanın parçalarıymışız gibi konuşma, dostum."
"Seni bir şekilde gücendirdiysem affet, silahşor, yalvarırım."
Eddie bir nebze rahatladı, silahşor. Ak saçlı ahmak hiç olmazsa inanmasa bile bu kelimeyi kullanacak kadar akıllı davranmıştı.
Orkestra bir başka parçaya geçti. Solist gitarının askısını başından geçirerek seslendi. "Haydi, hep beraber! Bu kadar yemek yeter! Dans etme vakti geldi!"
Tezahüratlar ve coşkulu haykırışlar duyuldu. Eddie patlamalar duyunca Roland'ın yaptığını defalarca gördüğü gibi tabancasına uzandı.
"Sakin ol, dostum," dedi Telford. "Çocuklar Hasat çatapatlarını patlatıyor."
"Öyleymiş," dedi Eddie. "Bağışlayın, yalvarırım."
"Af dilemeye gerek yok," diyerek gülümsedi Telford. Büyükbaba Cartwright'i hatırlatan bir gülümsemeydi ve Eddie o an bir şeyden emin oldu: bu adam asla onların tarafına geçmeyecekti. En azından Kurtlar'm her birinin cesedi bu çadırda yan yana yatmadıkça. Böyle bir şey olduğu takdirde ise en başından beri onların tarafında olduğunu iddia edecekti.

8

Dans, ay yükselene dek devam etti ve ay, o gece çok parlaktı. Eddie kasabanın hanımlarından birkaçıyla art arda dans etti. İki kez, Susan-nah'yı kucağına aldı ve vals yaptılar. Toplu dans sırasında ise Susannah tekerlekli sandalyesinde bir o yana, bir bu yana uyumla hareket etti. Nemli yüzü, rengi sürekli değişen meşalelerin aydınlığında neşeyle parlıyordu. Roland da dans etti. Ama Eddie, Silahşor'un zarifçe dans etmekle birlikte fazla zevk alıyormuş gibi görünmediğini düşündü. Dansında, gecenin finaline dair hiçbir ipucu olmadığı muhakkaktı. Jake ve Benny Slightman kendi başlarına uzaklaşmışlardı, ama Eddie bir ara onları bir ağacın dibinde oyun oynarken görmüştü.

Dans faslı sona erdiğinde şarkılar söylenmeye başladı. Küçük orkestra önce kederli bir aşk şarkısı çaldı. Ardından, hareketli bir şarkı geldi, ama söylendiği lehçe öylesine ağırdı ki, Eddie şarkının sözlerini anlayamadı. Ama sözlerin biraz açık saçık olduğunu bilmek için anlamasına gerek yoktu. Erkekler neşeyle bağırıp gülüyor, kadınlar keyifle eşlik ediyor, bazı yaşlılarsa elleriyle kulaklarını tıkıyordu.
Bu iki şarkıdan sonra Calla'dan altı yedi kişi platforma tırmanıp şarkı söyledi. Eddie hiçbirinin bir yetenek yarışmasında ilk üçe giremeyeceğini düşündü, ama yine de kalabalık tarafından sıcak bir şekilde, coşkuyla, alkışlarla karşılandılar (genç bir kadının coşkusu, neredeyse şehvete varıyordu). Dokuz yaşlarında, tek yumurta ikizi oldukları açıkça görülen iki kız, 'Campara Caddeleri' adında yavaş bir parçayı muhteşem bir uyumla söyledi. Sözlere eşlik eden tek enstrüman, kızlardan birinin çaldığı gitardı. Eddie şarkıyı dinleyen halkın sessizliğinden etkilenmişti. Erkeklerin neredeyse tamamı bir hayli sarhoştu, ama hiçbiri, sessizliği bozacak bir şey yapmamıştı. Hiç çatapat sesi olmadı. Pek çok insan (adının Haycox olduğunu söyleyen adam da aralarındaydı) şarkıyı yanaklarından yaşlar süzülerek dinledi. Eddie daha önce sorulmuş olsaydı, elbette kasaba halkının omuzlarındaki duygusal yükü anladığını söyleyecekti. Ama anlamamıştı. O ana dek.
Kaçırılan kadın ve ölen kovboyu anlatan şarkı sona erdiğinde bir süreliğine mutlak sessizlik oldu; gece kuşları bile susmuştu. Sonra çılgınca bir alkış başladı. Kurtlar'a karşı ne yapılması gerektiği şimdi oylamaya sunudaydı Büyükbaba Cartwright bile savaşmak lehine oy vermek zorunda kalırdı, diye düşündü Eddie.
Sahnedeki kızlar reverans yaptıktan sonra çimlere atladı. Eddie gecenin sona erdiğini düşünmeye başlamıştı ki Callahan platforma çıkarak onu şaşırttı.
"İşte size annemin bana öğrettiği, daha da kederli bir şarkı," dedi ve "Bana Bir İçki Daha Ismarla Aşağılık Herif adında neşeli bir İrlanda şarkısı söylemeye başladı. Sözleri, en az orkestranın daha önce çaldığı şarkı kadar kabaydı, ama Eddie bu kez çoğunu anlayabilmişti. Kasaba halkıyla birlikte her kıtanın son mısrasını tekrarlamaya başladı: İşimi görmeden önce bana bir içki daha ısmarla, aşağılık herif!
Susannah sandalyesini orkestranın bulunduğu küçük sahneye doğru sürdü, İhtiyar'ın şarkısının ardından patlayan alkışlar sırasında yardım alarak yukarı çıktı. Üç gitaristle konuştu ve bir enstrüman üzerinde bir şey gösterdi. Müzisyenler başlarını salladılar. Eddie, adamların şarkıyı ya da bir başka versiyonunu bildiğini tahmin etti.
Kalabalık da kocası gibi beklenti dolu bir sessizliğe bürünmüştü. "Sürekli Üzüntülerin Hanımı" şarkısına başladığında yüreği coşkuyla doldu, ama pek şaşırmadı zira Susannah yolculukları sırasında bazen bu şarkıyı mırıldanırdı. Bir Joan Baez değildi, ama sesi kuvvetli ve duygu yüklüydü. Neden olmayacaktı ki? Şarkı, evinden ayrılıp çok uzaklara giden for kadını anlatıyordu. Şarkı bittiğinde, daha önceki gibi bir sessizlik ol-madı. Herkes aynı anda coşkuyla alkışlamaya başladı. Yaşa! Bir daha! İsteriz! sesleri duyuldu, ama Susannah reverans yaparak sahneden indi. Eddie avuçları acıyana dek alkışladıktan sonra iki parmağını ağzına söküp ıslık çaldı.
Ve sonra -görünüşe bakılırsa o gece sürprizler bitmek bilmiyordu-Susannah dikkatle çimlerin üzerine indirilirken Roland sahneye çıktı.
Jake ve yeni arkadaşı, Eddie'nin yanındaydı. Benny Slightman, Oy'u taşıyordu. Eddie o geceye kadar Jake'in ka-tet'inden olmayan birinin bunu yaptığı takdirde ısırılacağına yemin edebilirdi.
"Şarkı söyleyebilir mi?" diye sordu Jake.
"Yapabiliyorsa benim için yeni bir haber olur, evlat," dedi Eddie. "Görelim bakalım." Ne göreceğine dair en ufak fikri bile yoktu ve kalbi, şaşırtıcı bir şiddetle çarpıyordu.

9

Roland tabancasıyla fişekliğini çıkardı ve aşağıda bekleyen Susan-nah'ya uzattı. Susannah fişekliği beline doladı. Bunu yaptığı sırada gömleği aşağı çekildi ve Eddie, Susannah'nın göğüslerinin irileşmiş olduğu fikrine kapıldı. Sonra bunun bir ışık oyunu olduğunu düşündü ve üzerinde durmadı.
Meşaleler turuncuya dönmüştü. Roland, onların aydınlığında platformda duruyordu. Silahsız kalçaları bir çocuğunki gibi dardı. Bir süre için sadece beklentiyle onu izleyen kalabalığa baktı. Eddie, Jake'in soğuk elinin kendininkine uzandığını hissetti ve sıkıca tuttu. Çocuğa aklından geçenleri sormasına gerek yoktu, çünkü kendisi de aynı şeyleri düşünüyordu. Ömründe hiç bu kadar yalnız, insan sıcaklığından ve dostluğundan böylesine uzak biri görmemişti. Onu orada, bu şölenin ortasında görmek (arkasında yatan sebep ne kadar uğursuz olursa olsun bu yine de bir şölendi) sadece gerçeğin altını biraz daha çiziyordu: o, sonuncuydu. Bir başkası yoktu. Eddie, Susannah, Jake ve Oy, onun soyundansa çok uzak bir bağları olmalıydı. Sanki sonradan akla gelmişler gibi. Oysa Roland-Roland...
Şşşt, dedi Eddie kendi kendine. Böyle şeyler düşünme. Bu gece olmaz-
Roland kollarını yavaşça göğsünde çaprazladı. Sol ayasını sağ yanağı, sağ ayasını sol yanağı üzerine koymuştu. Bu hareketin Eddie için hiçbir anlamı yoktu, ama Calla'nın yüzlerce sakini hemen tepki verdi ve alkıştan da öteye geçen zafer dolu bir kükreyiş yükseldi. Eddie gittiği bir Rolling Stones konserini hatırladı. Oradaki kalabalık, Stones'un davulcusu Charlie Watts çıngırağa, sadece "Honky Tonk Woman"ı çalacakları anlamına gelecek şekilde vurmaya başladığında böylesine bir tepki göstermişti.
Roland sessizlik çökene dek kolları göğsünde çaprazlanmış, avuç içleri yanaklarında bekledi. "Calla'da çok iyi karşılandık," dedi. "Beni dinleyin, yalvarırım."
"Teşekkürler deriz?' diye kükrediler. "Seni dinliyoruz?'

Roland başını salladı ve gülümsedi. "Ama dostlarımla ben uzaktaydık, görüp yapmamız gereken pek çok şey var. Size açılırsak siz de bize açılır mısınız?"
Eddie bir ürperti hissetti. Jake'in eli, elini sıktı. İlk soru, diye düşündü.
Daha düşüncesi tamamlanmadan ahali karşılık verdi. "Evet! Ve teşekkürler deriz!"
"Bizi olduğumuz gibi görüp yaptığımız şeyi kabul ediyor musunuz?"
İşte ikincisi de geldi, diye düşündü Eddie. Şimdi Jake'in elini sıkan oydu. Telford ve Diego Adams denen adamın birbirlerine umutsuzca baktığını gördü. Karşı çıktıkları olay gerçekleşiyordu ve yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Çok geç, çocuklar, diye düşündü Eddie.
"Silahşorlar!" diye haykırdı biri. "Gerçek silahşorlar, teşekkürler derim! Tanrı adına teşekkürler derim!"
Onaylayan bir kükreyiş oldu. Alkışlar gök gürültüsü gibi çınladı. Teşekkürler deriz! Aynen öyle! Evet! sesleri duyuldu. Eddie sessizlik çökünce Roland'ın son ve en önemli soruyu sormasını bekledi: Yardım ve kurtarıcı arıyor musunuz?
Ama Roland bu soruyu sormadı. "Bizim için gece sona eriyor, zira Çok yorgunuz. Ama gitmeden önce size, çok iyi bildiğinizi sandığım bir Şarkı söyleyip dansından bir bölüm sunacağım."
Yine coşkulu bir tezahürat ve alkışlar duyuldu.
"Ben şahsen bu şarkıyı çok severim," dedi Gilead'lı Roland. "Bu şarkıyı çok eskiden beri bilirim ve 'Pirinç Şarkısı'nı bir daha söyleyeceğimi hiç sanmıyordum. Artık yaşlandım, eskisi gibi kıvrak değilim. Adımlarda hata yaparsam affınızı dili..."
"Teşekkürler deriz, Silahşor!" diye seslendi bir kadın. "Bize neşe verdin!"
"Ben de aynı şekilde hissetmiyor muyum?" dedi Silahşor nazikçe. "Size kendi neşemden neşeyi, kolumun ve yüreğimin gücüyle taşıdığım suyu vermiyor muyum?"
"Yeşil mahsullerden sana bir pay" diye şarkı söylediler bir ağızdan. Eddie'nin tüyleri ürpermiş, gözleri yaşarmıştı.
"Tanrım," diyerek iç çekti Jake. "O kadar çok şey biliyor ki..."
"Size pirincin coşkusundan bir parça," dedi Roland.
Turuncu ışığın altında, gücünü toplamaya çalışıyormuş gibi bir süre durduktan sonra bir dansa başladı. Hareketleri önce yavaştı, çok yavaş, topuk parmak, topuk parmak. Çizmelerinin topukları, tabut kapağına indirilen yumruğa benzer sesler çıkarmaya devam ediyordu, ama bu kez bir ritmi vardı. Önce sadece ritimdi. Ama Silahşor'un hareketleri hızlandı ve bir tür caz ritmine dönüştü.
Susannah tekerlekli sandalyesi üzerinde yanlarına geldi. Gözleri hayretle irileşmişti. Dudaklarında şaşkın bir gülümseme vardı. Ellerini göğüslerinin önünde sıkıca kenetlemişti. "Ah, Eddie!" dedi. "Bunu yapabildiğini biliyor muydun? En ufak bir fikrin var mıydı?"
"Hayır," dedi Eddie. "Aklımın ucundan bile geçmezdi."

10
Silahşor'un yıpranmış çizmeler içindeki ayaklarının hareketleri iyice hızlandı. Sonra biraz daha hızlandı. Ritim, giderek belirginleşiyordu. Jake aniden bu ritmi tanıdığını fark etti. New York'a yaptıkları ilk geçişten hatırlıyordu. Eddie'yle karşılaşmadan önce genç bir zenci, walkman dinleyerek yanından geçmişti. Bir yandan da, "ça-da-ba, ça-da-bu," diye ritim tutuyordu. İşte Roland da platformda bu ritimle dans ediyordu. Her bu'da bacağını öne fırlatıyor ve topuğunu sertçe yere vuruyordu.
Etraflarındaki insanlar alkışlamaya başladı. Ritimle aynı anda değil, aradaki boşlukta alkışlıyorlar, iki yana sallanıyorlardı. Kadınlar eteklerini tutup sallamaya başladı. Jake en gencinden en yaşlısına kadar herkesin yüzünde aynı ifadeyi görüyordu: saf neşe. Sadece o değil, diye düşündü ve İngilizce öğretmeninin bazı kitapların uyandırdığı hislerle ilgili bir deyişi aklına geldi: tanıdıklığın kusursuz coşkusu.
Roland'ın yüzü ince bir ter tabakasıyla kaplanmıştı bile. Çaprazlan-mış kollarını indirip alkışlamaya başladı. Bu hareketin başlamasıyla Calla halkı her alkışta tek bir kelime söylemeye başladı: "Gel!... Gel!... Gel!... Geir Jake bu ritmin bir çocuk şarkısınınkini de andırdığını düşündü ve bunun basit bir tesadüf olmadığını anladı.
Elbette değil. O genç zencinin aynı ritimle yürümesi gibi. Her şey Işın ve On Dokuz'un işi.
"Gel!... Gel!... Gel!"
Eddie ve Susannah da diğerlerine katıldı. Benny de öyle. Jake de düşünmeyi bir kenara bırakıp alkış tuttu.

11
Eddie, "Pirinç Şarkısı"nm sözlerini anlayamadı ama bunun sebebi lehçe değil, şarkının son derece hızlı bir şekilde söylenmesiydi. Bir keresinde televizyonda bir tütün müzayedesinde Güney Carolina'lı bir açık arttırma görevlisinin konuşmasını duymuştu. Bu da onun gibiydi. Aslında tam anlamıyla bir şarkı da sayılmazdı. Daha çok bir ilahiyi veya çılgınca bir hiphop parçasını andırıyordu. Eddie'nin yapabileceği en yakın tanım buydu. Bu arada Roland aynı çılgınca ritimle dans etmeyi, kalabalık da #e£ gel gel diye bağırıp alkışlayarak eşlik etmeyi sürdürüyordu.
Eddie'nin anlayabildiği kadarıyla şarkı şöyleydi:
Gel-gel-commala Pirinç düşsün toprağa Kız ve erkek kardeşler Çabuk geçer mevsimler Bir nehir akar uzağa İzler bizi O-ri-za Yeşillensin pirinçler Görüp sevinelim bizler Yeşersinler bolca Gel-gel-commala

Gel-gel-comma la Pirinç düşsün toprağa Derindir vadiler Yemyeşildir çimenler Mavi göğün altında Uzar boyları çabukça Kız ve sevgilisi Yatar çimlere ikisi Sarmaş dolaş olurlar Böyle geçer her bahar Gel-gel-commala Pirinç düşsün toprağa!
Bu ikisini en az üç kıta daha izliyordu. Eddie ilk iki kıtadan sonra sözcükleri anlamaya çalışmaktan vazgeçmişti, ama şarkı hakkında bir fikir sahibi olmuştu: genç bir kadın ve erkek, baharda hem pirinçlerin, hem de çocukların tohumunu atıyordu. Zaten hızlı olan şarkı giderek daha da hızlanmış ve kelimeler, anlamsız seslere dönüşmüştü. Alkışlayan kalabalığın elleri öylesine hızlı hareket ediyordu ki, bulanıklaşmaya başlamıştı. Roland'ın çizmelerinin topuklarıysa tamamen görünmez olmuştu. Eddie bu kadar hızlı dans etmenin mümkün olacağına inanamazdı. Özellikle de ağır bir yemeğin ardından.
Yavaş ol, Roland, diye düşündü. Tıkanıp kalırsan 911 'i de arayamayız.
Roland ve Calla halkı, Eddie, Susannah ve Jake'in anlayamadığı bir işaret üzerine aniden durdu, ellerini gökyüzüne uzattı ve kalçalarını cinsel birleşme anındaymış gibi hızla öne çıkardı. "GELALA!" diye bağırdılar ve böylece bitti. Yanaklarından ve kaşlarından terler süzülen Roland bir süre ayakta sallandı ve... platformdan kalabalığın üzerine yuvarlandı. Eddie'nin kalbi bir anda sıkıştı. Susannah bir çığlık atarak sandalyesini Roland'ın bulunduğu yere doğru sürdü. Arkasındaki tutamaklardan birini yakalayan Jake fazla uzaklaşamadan onu durdurdu.
"Sanırım bu gösterinin bir parçası," dedi.
"Bence de öyle," dedi Benny Slightman.
Kalabalık alkışlayıp neşeyle bağırdı. Roland havaya kaldırılmış ellerin üzerinde yüzer gibi ilerliyordu. Kollarını yıldızlara doğru kaldırmıştı. Göğsü körük gibi inip kalkıyordu. Eddie, Silahşor'un bir dalganın tacı gibi kendilerine yaklaşmasını inanamaz gözlerle izliyordu.
"Roland şarkı söylüyor, dans ediyor ama en acayibi, Joey Ramone gibi sahne dalışı yapıyor."
"Neden bahsediyorsun, tatlım?" diye sordu Susannah.
Eddie başını iki yana salladı. "Önemli değil. Ama hiçbir şey bunun üzerine çıkamaz. Bu, partinin sonu olmalı."
Öyleydi.

12
Dört atlı, yarım saat sonra Calla Bryn Sturgis'in ana caddesinde yavaşça ilerliyordu. Biri, kalın bir salide'ye sarılmıştı. Her soluklarında atlıların ve hayvanların ağzından buhar bulutları çıkıyordu. Gökyüzünde, soğuk elmas parçacıklarına benzeyen yıldızlar vardı. Yaşlı Yıldız ve Yaşlı Ana, içlerinde en parlak olanlarıydı. Jake, Slightmanlar ile birlikte Rocking B'nin yolunu tutmuştu. Callahan diğer üç yolcunun biraz ötesinde ilerliyor, yolu gösteriyordu. Ama yola çıkmadan önce Roland'ın kalın battaniyeyi üzerine sarmasında ısrar etmişti.
"Evinin buradan uzaklığının iki kilometre bile olmadığını söylemiş..» diye başladı Roland.
"Nefesini boşa harcama," dedi Callahan. "Bulutlar ilerledi ve gece kar yağacak kadar soğudu. Sen ise burada geçirdiğim yıllarda görmediğim olağanüstü bir gelala dansı yaptın."
"Kaç yıldır buradasın?" diye sordu Roland.
Callahan başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyo-rum, Silahşor. Buraya ne zaman geldiğimi biliyorum; Jerusalem's Lot'tan ayrıldıktan dokuz sene sonra, 1983 kışında geldim. Bunun olmasından dokuz yıl sonra." Yara izi olan elini kısa bir an için kaldırdı.
"Yanık izine benziyor," dedi Eddie.
Callahan başını salladı ama konu hakkında hiçbir şey söylemedi. "Ama sizin de bildiğiniz gibi zamanın buradaki ilerleyişi çok farklı."
"Sürükleniyor," dedi Susannah. "Pusulanın ibresi gibi."
Battaniyeye sarılmış olan Roland, Jake'i bir sözcükle... ve bir şeyle daha uğurlamıştı. Eddie, Silahşor'un elinden çırağınkine geçen metal bir şeyin sesini duymuştu. Belki biraz para vermişti.
Jake ve Benny Slightman, karanlıkta yan yana uzaklaştı. Jake son bir kez el sallamak için döndüğünde ona karşılık veren Eddie yüreğinde şaşırtıcı bir sızı hissetti. Tanrım, babası falan değilsin ya, diye geçirdi içinden. Bu doğruydu ama bilmek, yüreğindeki sızıyı yok etmiyordu.
"İyi olacak, değil mi, Roland?" Eddie, evet cevabı almayı, böylece sızının şiddetini azaltabilmeyi umuyordu. Silahşor'un uzun süren sessizliği, bu yüzden onu tedirgin etti.
Roland sonunda cevap verdi. "Öyle umalım." Ve Jake Chambers konusu üzerine başka tek laf etmedi.

13
Callahan'ın kilisesi, kapısının üzerinde bir haç bulunan, kütüklerle inşa edilmiş, alçak ve basit bir binaydı.
"Buraya ne ad verdin, peder?" diye sordu Roland. "Huzurun Hanımı."
Roland başını salladı. "Güzel."
"Hissediyor musunuz?" diye sordu Callahan. "Aranızda hissedebilen var mı?" Neden bahsettiğini açıklamasına gerek yoktu.
Roland, Eddie ve Susannah yaklaşık bir dakika boyunca sessizce oturdu. Sonunda Roland başını iki yana salladı. Callahan tatmin olmuş bir şekilde başını salladı. "Uyuyor." Bir an duraksadıktan sonra ekledi. "Tann'ya teşekkürler derim."

"Ama orada bir şey var, bu gerçek," dedi Eddie. Başını kiliseye doğru salladı. "Şey gibi... bilmiyorum, neredeyse bir ağırlık gibi."
"Evet," dedi Callahan. "Ağırlık gibi. Dayanılmaz. Ama bu gece uyuyor. Tann'ya şükürler olsun." Buz gibi olan havaya bir haç çizdi.
Basit (ama düzgün ve özenle budanarak çalılarla sınırlanmış) toprak yolun sonunda bir başka kütük bina vardı. Callahan'ın evi.
"Bu gece hikâyeni bize anlatacak mısın?" diye sordu Roland.
Callahan, Silahşor'un yorgun yüzüne kısa bir göz attıktan sonra başını iki yana salladı. "Tek bir kelimesini bile anlatmayacağım, sai. Yorgun olmasan bile anlatmam. Benimki, yıldızların ışığı altında anlatılacak türden bir hikâye değil. Yarın kahvaltıda, arkadaşlarınla işlerinizi halletmeye çıkmadan önce anlatırım. Size uyar mı?"
"Evet," dedi Roland.
"Ya gece uyanacak olursa?" diye sordu Susannah başını kiliseye doğru eğerek. "Ya uyanıp bize geçiş yaptırırsa?"
"Gideriz," dedi Roland.
"Onunla ne yapacağına dair bir fikrin var, değil mi?" diye sordu Eddie.
"Belki," dedi Roland. Callahan'ı, nefes almak kadar doğal bir şekilde aralarına alarak eve doğru yürümeye başladılar.
"Konuştuğun şu yaşlı Manni ile bir ilgisi var mı?" diye sordu Eddie.
"Belki," dedi Roland yine. Callahan'a baktı. "Söylesene, peder, sana 8eÇİŞ yaptırdı mı hiç? Neyi kastettiğimi biliyorsun, değil mi?"
"Biliyorum," dedi Callahan. "İki kez. İlki, Meksika'yaydı. Los Zapa-tos adında küçük bir kasaba. Ve bir keresinde de... sanırım... Kralın Şatosu'na. O ikinci seferden sağ salim dönebildiğim için çok şanslı olduğumu düşünürüm."
"Hangi kraldan bahsediyorsun?" diye sordu Susannah. "Arthur Eld mi?"
Callahan başını iki yana salladı. Alnındaki yara, yıldızların ışığı altında parladı. "Bunu şimdi konuşmasak daha iyi," dedi. "Gece olmaz." Üzgünce Eddie'ye baktı. "Kurtlar geliyor. Bu yeterince kötü. Sonra bu genç adamdan Red Sox'in dünya serisini yine kaybettiğini öğreniyorum... Mets'e mi yenildiler?"
"Korkarım öyle," dedi Eddie ve eve varana dek, son maçtan Ro-land'a son derece anlamsız gelen anekdotlar anlattı.
Callahan'm bir kâhyası vardı. Kadın ortalıkta görünmüyordu, ama ocak ızgarasının üzerine bir kap sıcak çikolata bırakmıştı.
Susannah sıcak çikolatalarını içerlerken, "Zalia Jaffords bana ilgini çekebilecek bir şey söyledi, Roland," dedi.
Silahşor kaşlarını kaldırıp ona baktı.
"Kocasının büyükbabası onlarla birlikte yaşıyormuş. Calla Bryn Stur-gis'deki en yaşlı insanlardan biriymiş. Yaşlı adamla Tian yıllardır küsmüş -o kadar uzun zamandır dargınlarmış ki Zalia sebebini unutmuş- ama Zalia, adamla çok iyi anlaşıyormuş. Son yıllarda zihninin epey bulandığı-nı ama ara sıra hafızasının yerine geldiğini söyledi. Adam, Kurtlar'dan birini gördüğünü iddia ediyormuş. Ölüsünü." Duraksadı. "Onu kendisinin öldürdüğünü iddia ediyormuş."
"Tanrım!" dedi Callahan. "Deme yahu!"
"Diyorum. Daha doğrusu Zalia öyle diyor."
"Bu," dedi Roland. "Dinlemeye değecek bir hikâye. Kurtlar en son ne zaman gelmişti?"
"Hayır," dedi Susannah. "Overholser'ın ikizini götürdükleri zamandan da bahsetmiyorum. Zalia'nın dediğine göre ondan önceki sefer."
"Her yirmi üç yılda bir geliyorlarsa," dedi Eddie. "Neredeyse yetmiş yıl öncesinden bahsediyoruz demektir."
Susannah başını salladı. "O zaman bile yetişkin bir adammış. Za-lia'ya, Batı Yolu'nda diğerleriyle pusu kurup Kurtlar'ı beklediklerini anlatmış. Kaç kişi olduklarını bilmiyorum."
Roland sıcak çikolata fincanının gerisinden başını salladı.
"Her neyse, Tian'ın büyükbabası da aralarındaymış ve Kurtlar'dan birini öldürmeyi başarmışlar."
"Neymiş peki?" diye sordu Eddie. "Maskesi olmayınca neye benziyormuş?"
"Söylemedi," dedi Susannah. "İhtiyarın, ona söylediğini sanmıyorum. Ama bizim mutlaka..."
Gürültülü bir horultu duyuldu. Eddie ve Susannah, irkilerek sesin geldiği yöne döndü. Silahşor uyuyakalmıştı. Çenesi, göğsüne düşmüştü. Kolları, hâlâ dansı düşünüyorken uykuya dalmış gibi göğsünde çaprazlan-mıştı. Ve pirinci, elbette.

14

Sadece bir yedek yatak odası vardı, bu yüzden Roland, Callahan'm odasındaki sedirde yattı. Böylece Eddie ve Susannah için bir tür balayı ortamı oluşmuş oldu: bir çatı altında, bir yatak üzerinde ilk baş başa kalışlarıydı. Bu sıradışı koşulların tadını çıkaramayacak kadar yorgun değillerdi. Susannah daha sonra hemen uykuya daldı. Eddie bir süre uyanık yattı. Aklını tereddütle Callahan'm kilisesine göndererek orada gizli şeye dokunmaya çalıştı. Bu, muhtemelen kötü bir fikirdi, ama denemekten kendini alamamıştı. Hiçbir şey yoktu. Daha doğrusu, bir şeyin önünde hiçbir şey yoktu.
Onu uyandırabilirim, diye düşündü Eddie. Sanırım bunu yapabilirim.
Evet, çürük bir dişi olan biri de dişini bir çekiçle parçalayabilirdi, değil mi? Ama bunu neden yapacaktı?
Eninde sonunda onu uyandırmak zorundayız. Büyük ihtimalle ona ihtiyacımız olacak.
Belki. Ama başka bir gün. Şimdilik onu rahat bırakması en iyisiydi.

Yine de bir süre bunu beceremedi. Görüntüler, parlak gün ışığı altındaki kırık ayna parçaları gibi zihninde belirip kayboluyordu. Bulutlu gökyüzü altında uzanan Calla, gri bir kurdeleye benzeyen Devar-Tete Whye. İki yanındaki yeşil çeltik tarlaları: pirinç düşsün toprağa. Birbirlerine bakan ve görünürde bir sebep olmaksızın aynı anda gülmeye başla-yan Jake ve Benny Slightman. Ana caddeyle büyük çadır arasındaki çayır. Renk değiştiren meşaleler. Eğilip selam vererek belirgin bir şekilde konuşan Oy (Eld! Teşekkür!). Susannah'nın şarkı söylemesi: "Hüzün örn-rümceyoldaşım oldu."
Ama zihnindeki en belirgin görüntü; elleri yanaklarında, kolları göğsünde çaprazlanmış, soluk mavi gözleri Calla halkına dikilmiş, silahsız bir halde sahnede duran Roland'ın görüntüsüydü. Üç sorudan ikisini soran Roland. Sonra çizmesinin topuklarının yavaş başlayan, sonra giderek hızlanan sesi. Ayaklarının, meşalelerin aydınlığında bulanık bir görüntüye dönene kadar hızlanması. Alkışlar. Ter. Gülümsemesi. Ama mavi gözleri gülümsemiyordu, her zamanki gibi buz gibiydiler.
Nasıl da dans etmişti! Yüce Tanrım, meşalelerin ışıkları altında nasıl dans etmişti öyle!
Gel-gel-commala, pirinç düşsün toprağa, dedi Eddie içinden.
Bir rüya görmekte olan Susannah hafifçe inledi.
Eddie, ona döndü. Bir kolunu, onunkinin altından geçirerek göğsünü avuçladı. Son düşüncesi, Jake oldu. Gittiği yerde ona iyi baksalar iyi olurdu. Bakmadıkları takdirde çok pişman olacaklardı.
Eddie sonunda uykuya daldı. Hiç rüya görmedi. Ve gece ilerleyip ay batarken, altlarındaki dünya, ölmekte olan bir saat gibi döndü.

İKİNCİ BÖLÜM EKLEM ECELİ

1
Roland şafaktan bir saat önce Jericho Hill'i gördüğü bir başka rüyadan uyandı. Boru. Arthur Eld'in borusuyla ilgili bir şeydi. İhtiyar yan tarafındaki büyük yatakta, sanki kendi kâbusuna yakalanmış gibi çatık kaşla uyuyordu. Kaşlarının çatılması, alnındaki haçın kollarının eğilip bükülmesine sebep olmuştu.
Roland'ı uyandıran, borunun ölmekte olan Cuthbert'ün elinden düştüğünü gördüğü rüya değil, hissettiği acıydı. Silahşor kalçalarından ayak bileklerine kadar bir acı mengenesi içinde gibiydi. Acıyı, bir dizi parlak, alevler içinde halka olarak gözünde canlandırabiliyordu. Önceki gece dans ederken harcadığı eforun ve vücudunu zorlamasının ceremesini böyle çekiyordu. Sorun sadece bu olsaydı öpüp başına koyardı ama ağrılarının tek sebebinin pirinç dansını yaparken ipin ucunu kaçırması olmadığını biliyordu. Sebep, son birkaç haftadır kendi kendine söylemekte olduğu gibi vücudunun nemli sonbahar havasına uyum sağlamaya çalışmasından kaynaklanan romatizma da değildi. Kör değildi; ayak bileklerinin, özellikle de sağ bileğinin kalınlaşmaya başladığını görebiliyordu. Dizlerinde de hafif bir şişme fark etmişti ve kalçaları görünürde normal olmasına karşın eliyle yokladığında, sağ tarafta derinin altındaki hafif değişim; hissedebiliyordu. Hayır, Cort'a son senesinde çok çektiren, yağmurlu günlerde evinde, ateşin başında hapis kalmasına yol açan romatizma de-ğildi bu. Daha beter bir musibetti. Artritti, hem de en kötü türünden; kuru artrit. Ellerine ulaşması fazla uzun sürmezdi. Roland hastalığı tatmin edeceğini bilse sağ elini seve seve feda ederdi. İki parmağını ıstanavarla-rın kopardığı elini sonradan eğitmiş ve pek çok şeyi yapabilir hale gelmişti, ama asla eskisi gibi olmayacağını biliyordu. Ama hastalıklar, kurbanlarının keyfine göre ilerlemezdi, değil mi? Etkileyeceği alanlara o karar veremezdi. Mafsal iltihabı canı istediğinde gelir ve nereye isterse oraya yayılırdı.
Bir yılım daha olabilir, diye düşündü Susannah, Eddie ve Jake'in dünyasından gelen, uyumakta olan din adamının yanındaki sedirde yatarak. İkiydim bile olabilir.
Hayır, iki olamazdı. Muhtemelen bir yılı bile yoktu. Eddie'nin ara sıra söylediği laf neydi? Kendini kandırmayı bırak. Eddie dünyasında söylenen benzer birçok deyimi sıkça kullanırdı. Ama bu oldukça iyiydi. Tam yerine uymuştu.
Bu musibet ateş etmesini, at eyerlemesini, deri şeritler kesmesini hatta kamp ateşi için odun kesmesini, böylesine basit bir şeyi yapmasını bile engelleyebilirdi. Ama bu yüzden Kule'ye yapacağı yolculuktan vazgeçecek değildi. Hayır, bu yola baş koymuştu; son nefesine kadar vazgeçmeyecekti. Ama diğerlerine yük olma fikri de hoş değildi. Belki de eyer topuzunu tutamayacak hale gelecek ve onu dizginlerle bağlamak zorunda kalacaklardı. İlerlemelerini yavaşlatan bir demir çapadan başka bir şey olmayacaktı. Hızla yelken açmaları gerektiğinde yukarı çekemeyecekleri bir çapa.
İs o raddeye gelecek olursa kendimi öldürürüm.
Ama yapamazdı. Gerçek buydu. Kendini kandırmayı bırak.
Bu, aklına yine Eddie'yi getirdi. Onunla Susannah hakkında konuşmalıydı. Hem de hiç vakit kaybetmeden. Aklında bu düşünceyle uyanmıştı ve belki de hissettiği acıya değerdi. Hoş bir konuşma olmayacaktı ama yapılması şarttı. Eddie'nin Mia'yı öğrenmesinin zamanı gelmişti. Kasaba, (bir evde) oldukları için geceleri kaçıp gitmesi daha zor olacaktı ama Roland, Mia'nın beslenmek için bir şekilde çıkması gerektiğini biliyordu. Bebeğinin ihtiyaçlarını ve içindeki açlığı inkâr edemezdi. Tıpkı Roland'ın sağ dizini, sağ kalçasını ve ayak bileklerini içine alan ve şimdilik ellerine ulaşamamış alevler içindeki acı halkalarını yadsıyamayacağı gibi. Eddie vaktinde uyarılmazsa çok büyük sorunlar çıkabilirdi. O an başka soruna ihtiyaçları yoktu. Daha fazlası, batmalarına sebep olabilirdi.
Roland tanyerinin ağarmasını izleyerek yatmaya devam etti. Güneşin tam doğudan değil de biraz güneyinden yükselmesini görmek onu korkuttu.
Gündoğumu da sürükleniyordu.

2

Kâhya kırk yaşlarında, hoş bir kadındı. İsmi Rosalita Munoz'du. Roland'ın masaya doğru yürüdüğünü görünce, "Bir fincan kahvenin ardından benimle geliyosunuz," dedi.

Kadın, kahve koymak için ocağa yönelirken Callahan başını yana eğip Roland'a baktı. Eddie ve Susannah henüz kalkmamıştı. Mutfakta sadece ikisi vardı. "Ne kadar kötü, sai?"

"Sadece romatizma," dedi Roland. "Baba tarafımda tüm ailede var. Parlak güneş ve kuru havayla öğle vaktine kalmaz düzelirim."

"Romatizmayı bilirim," dedi Callahan. "Tanrı'ya şükürler olsun ki daha kötüsü değil."

"Haklısın," dedi Roland. Rosalita o sırada dumanı tüten koca bir fincan kahve getirmişti. "Teşekkürler derim."

Kadın fincanları bıraktıktan sonra reverans yaptı, sonra utangaç ve ciddi bakışlarla Silahşor'a döndü. "Daha önce pirinç dansını bu kadar iyi yapan birini görmemiştim, sai."

Roland'ın yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. "Bedelini bu sabah ödüyorum."

"Bunu halledebilirim," dedi kadın. "Kedi-yağım var, özel reçetem. Once ağrıyı, sonra tutukluğu alır. Pedere sorabilirsiniz."

Roland başını sallayarak onaylayan Callahan'a baktı.

"O halde bir deneyelim. Teşekkürler derim, sai."

Rosalita tekrar reverans yaptıktan sonra yanlarından ayrıldı.

"Calla'nın bir haritası lazım," dedi Roland, kadın gittikten sonra. "Bir sanat şaheseri olması gerekmiyor ama ölçeğe uygun olmalı. Mesafeler yanıltıcı olmamalı. Benim için bir harita çizebilir misin?"

"Sanmıyorum," dedi Callahan sakince. "Biraz karikatür çizerim ama kafama silah dayasan bile seni nehre kadar götürebilecek bir harita çize-mem. Öyle bir yeteneğim yok. Ama sana yardım edecek iki kişi tanıyorum." Sesini yükseltti. "Rosalita! Rosie! Bir dakika buraya gelir misin?"

3

Rosalita yirmi dakika sonra Roland'ın elini tuttu. Avucu kuru, tutuşu sağlamdı. Onu kilere soktuktan sonra kapıyı kapadı. "Pantolonunu çıkar, yalvarırım," dedi Rosalita. "Çekinme, Gilead'da erkekler farklı doğ-muyosa daha önce görmediğim bir şeyin olduğunu sanmam."

"Farklı doğduğumuzu sanmıyorum," diyerek pantolonunu indirdi Roland.

Güneş artık yükselmiş ama Eddie'yle Susannah hâlâ kalkmamıştı. Roland, onları uyandırmaya gerek görmedi. Önlerinde erkenden kalkacakları pek çok sabah (ve geç yatacakları pek çok gece) olacaktı. Bu yüzden başlarının üzerindeki çatının, bedenlerinin altındaki kuş tüyü yatağın ve onları dış dünyadan ayıran kapının ardındaki mahremiyetin tadını olabildiğince çıkarmalarına izin vermeye karar verdi.

Elinde bir şişe yağlı görünen açık renk sıvı bulunan Rosalita, tıslar gibi derin bir nefes aldı. Roland'ın sağ dizine bakıyordu. Sonra sol eliyle Roland'ın sağ kalçasına dokundu. Silahşor çok nazik bir temas olmasına rağmen hafifçe irkilmekten kendini alamadı.

Kadın gözlerini ona doğru kaldırdı. Renkleri o kadar koyu kahverengiydi ki siyah gibi görünüyordu. "Bu romatizma diil. Artrit. Hızla yayılan cinsten."

"Evet, geldiğim yerde eklem eceli derler," dedi Roland. "Bundan pedere veya arkadaşlarıma bahsetme."

Kahverengi gözler ciddi bir ifadeyle ona baktı. "Bu sırrı uzun süre saklayamazsın."

"Biliyorum. Ama saklayabildiğim sürece saklayacağım. Sen de bana yardım edeceksin."

"Tamam," dedi kadın. "Merak etme. Sırrın güvende."

"Teşekkürler derim. Şimdi, o elindekinin bir faydası olacak mı?"

Kadın şişeye bakıp gülümsedi. "Evet. İçinde bataklıktan toplanmış nane var. Ama sırrı, her şişeye üçer damla koyduğum kedi ödü. Büyük karanlığın bulunduğu yönden çöle gelen vahşi kedilerin ödleri." Şişeyi baş aşağı çevirip yağlı sıvıdan avucuna biraz döktü. Roland nane kokusunu hemen aldı. Nane kokusunun altında nahoş bir başka koku daha hissediliyordu. O kokunun bir pumanın, jaguarın veya o bölgelerde vahn kedi dedikleri her neyse onun ödüne ait olduğu belliydi.

Kadın eğilip sıvıyla dizkapaklarını ovmaya başladı ve Roland ani ısıyı hemen hissetti. Öylesine yoğundu ki dayanmak güçtü. Ama hafiflediğinde, ummayacağı ölçüde rahatladığını gördü.

Kadın işini bitirdiğinde sordu. "Şimdi nasıl hissediyosun, Silahşor-Mi?"

Roland konuşmak yerine kadını kendisine çekerek sıkıca sarıldı. Rosalita da ona hiç çekinmeden karşılık verdi ve kulağına fısıldadı. "Söylediğin kişiysen, tek bir bebeğin bile götürülmesine izin vermezsin. Eisenhart ve Telford gibilerinin söylediklerine aldırma."

"Elimizden geleni yapacağız."

"Güzel. Teşekkürler." Bir adım gerileyip aşağı baktı. "Bedeninin bir parçasında ne artrit, ne de romatizma var. Gayet hayat dolu görünüyo. Belki bu gece bir kadın aya bakıp yanında birinin olmasını diler, Silahşor."

"Belki birini bulur," dedi Roland. "Calla civarında yapacağım yolculuklarda kullanmam için bana ondan bir şişe verebilecek misin yoksa çok mu değerli?"

"Hayır, sayılmaz." Az önce gülümsüyordu ama şimdi yüzünde yine ciddi bir ifade vardı. "Ama sana sadece kısa süreliğine faydası olacaktır."
"Biliyorum," dedi Roland. "Önemli değil. Zamanı istediğimiz kadar yayabiliriz ama dünya sonunda hepsini geri alır."
"Doğru. Aynen öyle."

4
Kemerini bağlayıp kilerden çıkarken sonunda diğer odadan sesler geldiğini duydu. Eddie'nin mırıltısını, uykulu bir kadın kahkahası izledi. Callahan ocağın başındaydı, kahvesini tazeliyordu. Roland adamın yanına giderek hızla konuştu.
"Yolun solunda, burasıyla kilise arasında şekerciboyası meyveleri gördüm."
"Evet, olgunlaşmışlar. Gözlerin çok keskin."
"Gözlerimi boş ver şimdi. Çıkıp şapkamı dolduracağım. Karısı birkaç yumurta pişirirken Eddie'nin de benimle gelmesini istiyorum. Bunu ayarlayabilir misin?"
"Sanırım. Ama..."
"Güzel," dedi Roland ve dışarı çıktı.

5
Eddie yanına geldiğinde Roland turuncu meyvelerle şapkasının yansını doldurmuş, bir o kadarını da midesine indirmişti. Bacaklarmdaki ve kalçasındaki ağrı inanılmayacak bir süratle yok olmuştu. Şekerciboyası meyvelerini toplarken Cort'un Rosalita Munoz'un kedi-yağının bir şişesi için ne kadar ödeyebileceğini düşünmüştü.
"Dostum, bunlar annemin her Şükran Günü masanın ortasına koyduğu plastik meyvelere benziyor," dedi Eddie. "Gerçekten yenebiliyorlar mı?"
Roland neredeyse parmak ucu kadar iri bir şekerciboyası meyvesi alıp Eddie'nin ağzına uzattı. "Bunun tadı sana plastik gibi mi geliyor, Eddie?"
Eddie'nin başlarda ihtiyatlı olan gözleri aniden irileşti. Ağzındakini yuttu, sırıttı ve meyvelere uzandı. "Yabanmersinine benziyor ama daha tatlı. Acaba Suze çörek yapmayı biliyor mudur? O bilmiyorsa bile eminim Callahan'ın kâhyası..."
"Beni dinle, Eddie. Kulaklarını iyi aç ve duygularını dizginle. Babanın hatırı için."
Eddie meyvelerle ağırlaşmış bir çalıya doğru uzanmıştı. Eli havadayken durdu ve ifadesiz bir yüzle Roland'a baktı. Roland, Eddie'nin ne kadar yaşlanmış göründüğünü düşündü. Kısa sürede inanılmayacak kadar olgunlaşmıştı.
"Ne var?"
Sırrını, göründüğünden daha karmaşık olduğunu anlayana dek kendine saklayan Roland anlatmanın ne kadar çabuk ve kolay olduğunu görünce şaşırdı. Ve görünüşe bakılırsa Eddie o kadar da şaşırmamıştı.
"Ne zamandır biliyordun?"
Roland sesinde suçlayıcı ton aradı ama bulamadı. "Kesin olarak mı? Onu gece yarısı ormana girerken ilk gördüğümde. Onu..." Duraksadı. "...o şeyleri yerken gördüğümde. Ve orad? olmayan insanlarla konuştuğunu duyduğumda. Ama epey zamandır şüpheleniyordum. Lud'dan beri."
"Ve bana söylemedin."
"Hayır." Şimdi suçlamalar ve alaycı sözler başlayacaktı. Ama başlamadı.
"Kızgın olup olmadığımı merak ediyorsun, değil mi? Bunu sorun yapıp yapmayacağımı bilmek istiyorsun."
"Kızgın mısın?"
"Hayır. Değilim, Roland. Bezgin belki, Suze için de ölesiye korkuyorum ama niçin sana kızayım? Sen dinh değil misin?" Duraksama sırası Eddie'deydi. Tekrar konuştuğunda söyledikleri daha belirleyiciydi. "Dinh'im değil misin?"
"Evet," dedi Roland. Uzanıp Eddie'nin koluna dokundu. Açıklamak için duyduğu istek (neredeyse ihtiyaç) onu adeta bitkin düşürüyordu. Ama bu isteğe direndi. Eddie, onu sadece dinh değil, dinh'i olarak görüyorsa öyle davranması daha iyi olacaktı. "Haberini seni fazla şaşırtmışa benzemiyor," dedi.
"Şaşırdım biraz," dedi Eddie. "Ama şok olmadım... şey..." Birkaç meyve koparıp Roland'ın şapkasına attı. "Ben de bir şeyler gördüm, tamam mı? Bazen yüzü fazla solgun oluyor. Bazen yüzünü buruşturup karnını tutuyor ama sorduğumda sadece gaz sancısı olduğunu söylüyor. Ve memeleri daha büyük. Bundan eminim. Ama Roland, hâlâ âdet görüyor! °ır ay kadar önce kullandığı bezleri gömerken gördüm. Hepsi de kanlıydı. Bu nasıl olabilir? Jake'i bu tarafa çekerken (çemberdeki iblisi oyalarken) hamile kaldıysa şu an en az dört, hatta beş aylık hamile olmalı. Za_ manın kaydığı göz önüne alınsa bile bu kadar süre geçmiş olmalı."
Roland başını salladı. "Aylık düzeninin devam ettiğini biliyorum. Ve bu da bebeğin senden olmadığının kanıtı. Karnında taşıdığı şey, kadınlık kanını engellemiyor." Roland, Mia'nın kurbağayı sıkıp patlatmasını, kanını içmesini, koyu renkli sıvıyı parmaklarından şurupmuş gibi yalamasını hatırladı.
"Acaba..." Eddie şekerciboyası meyvelerinden birini yiyecek oldu, sonra vazgeçip Roland'ın şapkasına attı. Roland, Eddie'nin iştahının bir süre daha düzelmeyeceğini biliyordu. "Roland acaba bebek insana benzeyecek mi?"
"Benzemeyeceğinden neredeyse eminim."
"O halde neye benzeyecek?"
Kelimeler, o engelleyemeden Roland'ın dudaklarından döküldü. "Şey-tan'a ad vermemek daha iyi."
Eddie yüzünü buruşturdu. Rengi iyice solmuştu.

"Eddie? İyi misin?"
"Hayır," dedi Eddie. "Kesinlikle iyi değilim. Ama Andy Gibb konse-rindeki bir kız gibi bayılmayacağım. Ne yapacağız?"
"Şu an için hiçbir şey. Yapılacak bir sürü işimiz var."
"Doğru ya," dedi Eddie. "Burada Kurtlar sorunu var. Yanlış anlama-mışsak yirmi dört gün sonra gelecekler. New York'ta hangi gün olduğunu kim bilir? Altı haziran mı? On mu? Temmuzun on beşine düne göre daha yakın bir tarih olduğu kesin. Ama Roland, Susannah'mn karnındaki şey insan değilse hamileliğinin dokuz ay süreceğinden emin olamayız. Kahretsin, yarın bile doğurabilir."
Roland başını sallayarak bekledi. Eddie buraya kadar geldiğine göre şüphesiz devamını da getirecekti.
Ve öyle de yaptı. "Tıkanıp kaldık, değil mi?"
"Evet. Onu gözleyebiliriz ama yapacak daha fazla bir şeyimiz yok. İşleri yavaşlatmasını umarak onu hareketsiz tutmayı bile deneyemeyiz zira çok büyük bir ihtimalle sebebini anlayacaktır. Ayrıca ona ihtiyacımız var.
Zamanl geldiğinde ateş etmesi için. Ama ondan önce bu insanları hangi silahı rahat kullanıyorlarsa onlarla eğitmemiz gerekecek. Muhtemelen ok ve yay kullamyorlardır." Roland suratını ekşitti. Bir zamanlar Kuzey Tar-lası'nda hedefini oklarla Cort'u tatmin edecek şekilde vurmuş ama ok ve yaya veya arbaletle kısa oklara hiçbir zaman fazla önem vermemişti.
"Taşın altına elimizi gerçekten sokacağız, değil mi?"
"Ah, evet."
Ve Eddie gülümsedi. Kendine rağmen gülümsedi. O, olduğu kişiydi. Roland bunu gördü ve memnun oldu.

6
Eddie, Callahan'ın evine doğru yürürlerken sordu. "Bana gelip açıkça konuştun, Roland. Neden aynısını onunla da yapmıyorsun?"
"Seni anladığımdan emin değilim."
"Bence gayet iyi anladın," dedi Eddie.
"Pekâlâ, ama cevabımı beğenmeyeceksin."
"Senden şimdiye dek pek çok türde cevap aldım ve beşte biri haricin-dekilere aldırmadım." Eddie durup bir an düşündü. "Yok, bu fazla cömert oldu. Ellide biri diyelim."
"Kendine Mia diyen -Yüksek Dil'de anne anlamına geliyor- ne tür bir çocuk taşıdığını bilmese de hamile olduğunun farkında."
Eddie bunu sessizce düşündü.
"Taşıdığı her neyse, Mia, onu çocuğu olarak görüyor ve onu korumak için kanının son damlasına kadar savaşacaktır. Bu, Susannah'mn bedenini ele geçirmeyi gerektirirse -Detta Walker'in Odetta Holmes'un vücudunu ele geçirmesi gibi- bunu da yapacaktır."
"Muhtemelen yapabiliyor," dedi Eddie hüzünle. Sonra Roland'a dönüp doğruca gözlerinin içine baktı. "Şimdi sen diyorsun ki, yanılıyorsam beni düzelt, Suze'a içinde bir canavar olabileceğini söylemeyelim, çünkü °na ihtiyacımız olabilir."
Roland bu yorumun acımasızlığı üzerine bir şey söyleyebilirdi ama yapmamayı seçti. Sonuçta esasen Eddie haklıydı. Öfkeli olduğu her seferde olduğu gibi Eddie'nin sokak aksanı belir. ginleşmişti. Sanki ağzından değil, burnundan konuşuyordu. "Önümüzde-ki bir ay içinde bir değişiklik olursa, ne bileyim doğuma girer de Kara GöTdeki Yaratık'ı dünyaya getirecek olursa tamamen hazırlıksız yakalanacak. Hiçbir fikri olmayacak."
Roland eve altı metre kadar kala durdu. Pencereden, Callahan'm genç bir kız ve oğlanla konuşmakta olduğunu görebiliyordu. İkiz oldukları o mesafeden bile anlaşılabiliyordu.
"Roland?"
"Haklısın, Eddie. Bir anlamı var mı? Varsa, umarım bulursun. Senin de dediğin gibi, zaman artık suda bir yüz değil. Çok değerli oldu."
Yine Eddie'nin hur zaman olduğu gibi patlamasını ve içinde kıçımı öp, bok ye, geber kelimeleri geçen bir konuşma yapmasını bekledi. Ve Eddie yine onu yanılttı, patlamadı. Tek yaptığı, Roland'a bakmaktı. Gözlerini kaçırmadan, biraz da üzgünce. Susannah için üzülüyordu, elbette, ama aynı zamanda ikisi için de üzülüyordu. Orada durup teflerinin bir başka üyesinin arkasından iş çeviren iki adam için.
"Sana uyacağım," dedi Eddie. "Ama dinh olduğun için değil. Şu ikisinden biri Gök Gürültüsü'nden beyinsiz dönecek diye dr değil." İhti-yar'ın oturma odasında konuştuğu iki genci işaret etti. "Suze'un taşıdığı bebek için bu kasabadaki tüm çocukları feda ederdim. Bir bebek olsaydı. Benim bebeğim olsaydı."
"Yapardın, biliyorum," dedi Roland.
"Ben gülü düşünüyorum," dedi Eddie. "Susannah'yı riske atmaya değecek tek şey o. Yine de bana söz vermelisin. İşler yolunda gitmez, doğum başlar veya Mia kontrolü ele geçirmeye kalkarsa onu kurtarmaya çalışacağız."
"Onu her zaman korumaya çalışırım," dedi Roland sonra gözlerinin önünde kâbus gibi bir görüntü belirdi. Kısa bir andı, ama altüst ediciydi: Jake uçurumun kenarından sarkıyordu.
"Yemin eder misin?" diye sordu Eddie.
"Evet." Genç adamla göz göze geldi. Ama zihninde, boşluğa düşen Jake'in görüntüsü vardı.

7
Tam Callahan iki genci uğurlarken evin kapısına vardılar. Roland'ın hayatında gördüğü en muhteşem çocuklar olmalıydılar. Saçları kömür karasıydı. Oğlanınkiler omuz hizasına geliyor, kızın beyaz bir kurdeleyle bağladığı saçları ise kalçasına dek uzanıyordu. Gözleri duru gölleri andıran koyu mavi renkteydi. Tenleri inci gibi parlıyor, kıpkırmızı dudakları görenleri şaşırtıyordu. Yanaklarında belli belirsiz çiller vardı. Roland'ın görebildiği kadarıyla iki kardeşin çilleri bile aynıydı. Çocukların bakışları ondan Eddie'ye, sonra bir elinde kurulama bezi, diğerinde kahve finca-nıyla mutfak kapısının önünde durmakta olan Susannah'ya yöneldi. Yüzlerinde merakla karışık bir hayranlık ifadesi vardı. Roland gözlerinde ihtiyat gördü. Ama korku yoktu.
"Roland, Eddie, Tavery ikizleri Frank ve Francine ile tanışmanızı istiyorum. Rosalita onları yaklaşık bir kilometre ötedeki evlerinden alıp getirdi. Haritanız bu akşamdan önce hazır olacak ve hayatınızda gördüğünüz en kusursuz harita olacağından eminim. Bu, sahip oldukları yeteneklerden sadece biri."
Tavery kardeşler kibarca selam verdi. Frank eğildi, Francine de zarifçe reverans yaptı.
"Bize yardımınız çok büyük, teşekkürler deriz," dedi Roland.
İkizlerin ipek gibi pürüzsüz yanakları bu sözler üzerine kızardı. Mırıldanarak teşekkür ettiler ve gitmeye niyetlendiler. Ama Roland gitmelerine izin vermeyerek kollarını kardeşlerin güçlü omuzlarına dolayarak biraz öteye götürdü. Koyu mavi gözlerde gördüğü keskin zekâ pırıltıları, onu kusursuz güzelliklerinden daha çok etkilemişti. Haritayı çizebileceklerinden hiç şüphesi yoktu. Rosalita ve Callahan'ın onları birer örnek olarak getirdiğini de biliyordu. Mesajları açıktı: hiçbir şey yapılmadığı takdirde bu güzel çocuklardan biri, bir ay sonra salyası akan bir geri zekâlıya dönüşecekti.
"Sai?" diye sordu Frank. Şimdi sesinde hafif bir endişe vardı.
"Benden korkmayın," dedi Roland. "Ama beni çok iyi dinleyin."

8
Eddie ve Callahan, Roland'ın Tavery ikizlerini evden yavaşça uzaklaştırmasını izledi. İkisinin de aklından aynı düşünce geçiyordu: Roland müşfik bir büyükbabaya benziyordu.
Susannah yanlarına geldi, bir süre izledi, sonra Eddie'nin gömleğini çekiştirdi. "Bir dakikalığına benimle gel."
Eddie, onun peşinden mutfağa girdi. Rosalita gitmişti, mutfakta sadece ikisi vardı. Susannah'nın kahverengi gözleri irileşmiş, parlıyordu.
"Ne oldu?" diye sordu Eddie.
"Kaldır beni."
Eddie kaldırdı.
"Şimdi fırsatımız varken beni hemen öp."
"Tüm istediğin bu mu?"
"Yetmez mi? Öyle olsa iyi olur, Bay Dean."
Eddie onu içten gelen bir istekle öptü ama sarıldığında, göğüslerinin iriliğini fark etmeden yapamamıştı. Dudakları ayrıldığında başını hafifçe geriye çekip ona dikkatle bakarak Susannah'nın yüzünde bir başkasının izlerini aradı. Kendine Yüksek Dil'de anne anlamına gelen ismi takan kadından bir iz. Tek gördüğü Susannah'ydı ama o andan itibaren her bakışında o izleri aramaya mahkûm olduğunu biliyordu. Gözleri sürekli Susannah'nın karnına yönelmeye çalışıyordu. Eddie başka bir yere bakmaya çalıştı ama görünmez bir güç gözlerine hükmediyor gibiydi. Aralarında nelerin değişeceğini merak etti. Hoş bir düşünce değildi.
"Daha iyi mi?" diye sordu.
"Çok daha iyi." Susannah hafifçe gülümsedi. Sonra gülümsemesi silindi. "Eddie? Bir sorun mu var?"
Eddie sırıtarak onu tekrar öptü. "Muhtemelen hepimizin burada ölecek olmasından başka mı? Hayır. Yok."
Ona daha önce yalan söylemiş miydi? Hatırlamıyordu ama hiç sanmıyordu. Yalan söylemişse bile böylesine açıkça değil. Böyle hesaplı bir şekilde değil.
Bu kötüye işaretti.

9
On dakika sonra, ellerinde yeni doldurulmuş kahve fincanlarıyla (ve bir kâse şekerciboyası meyvesi) evin arka bahçesine çıktılar. Silahşor yüzünü güneşe doğru kaldırarak bir süre sıcaklığının tadını çıkardı. Ardından Callahan'a döndü. "Anlatırsan, şimdi hikâyeni dinleyeceğiz, peder. Sonra da kilisene gidip içerdeki şeyi görebiliriz."
"Onu almanızı istiyorum," dedi Callahan. "Kilisenin kutsallığını bozmuyor, zaten Huzurun Hanımı kutsanmamışken böyle bir şey mümkün değil- Ama kötü yönde bir değişime sebep olduğunu söyleyebilirim. Daha önce orada Tanrı'nın ruhunu hissedebiliyordum. Artık hissedemiyorum. O şev, ruhu oradan uzaklaştırdı. Onu almanızı istiyorum."
Roland hiçbir vaat içermeyen bir şey söylemek üzere ağzını açmıştı ki Susannah konuştu. "Roland? İyi misin?"
Roland, ona döndü. "Evet, iyiyim. Neden sordun?"
"Kalçanı ovuşturup duruyorsun."
Gerçekten mi? Evet, gerçekten de ovuşturuyordu. Ağrı, güneşin sıcaklığına ve Rosalita'nın kedi-yağına rağmen sinsice geri dönüyordu. Eklem eceli.

"Bir şeyim yok," dedi. "Romatizma. Lafını etmeye değmez."
Susannah, ona bir süre kuşkuyla baktıktan sonra kabullenmiş göründü. Ne başlangıç ama, diye düşündü Roland. En azından ikimiz sır saklıyoruz. Böyle devam edemeyiz. Uzun süre gitmez.
Callahan'a döndü. "Bize hikâyeni anlat. Yara izlerin nasıl oldu, buraya nasıl geldin ve Siyah On Üç eline nasıl geçti? Her kelimeni dikkatle dinleyeceğiz."
"Evet," diye mırıldandı Eddie.
"Her kelimeni," diye tekrarladı Susannah.
Üçü de Callahan'a, kendisine peder denmesine ses çıkarmayan ama rahip denmesini istemeyen din adamı İhtiyar'a bakıyordu. Çarpık sağ eli, alnındaki ize gitti ve ovuşturdu. Sonunda konuşmaya başladı. "İçkiydi. Şimdi inandığım bu. Ne Tanrı, ne Şeytan, ne takdir-i ilahi, ne de azizler... içkiydi." Bir süre durup düşündükten sonra onlara gülümsedi. Roland, Tull'da siyahlı adam tarafından diriltilen Nort'u hatırladı. Nort da böyl gülümsemişti. "Ama dünyayı Tanrı yaratmışsa, içmemin sebebi de Taj rı'dır. Ve olanlar, O'nun takdiridir."
Ka, diye düşündü Roland.
Callahan alnındaki haç şeklindeki yara izini ovuşturarak sessizce oturuyor, düşüncelerini toparlamaya çalışıyordu. Sonra hikâyesini anlat-maya başladı.

ÜÇÜNCÜ BOLUM RAHİBİN HİKAYESİ (NEW YORK)

1

Sonunda içmeyi bırakıp ayıldığmda, sebebin içki olduğuna kanaat getirmişti. Sorumlu ne Tanrı, ne Şeytan, ne de kutsal annesiyle kutsal babası arasında derinlerde kalan psikoseksüel bir savaştı. Sadece içkiydi. Viskiye tutsak olması şaşırtıcı mıydı peki? İrlandalıydı, rahipti, bir faul daha... ve oyun dışısın.
Boston'daki seminerden, Massachusetts'te bir şehir olan Lowell'a gitmişti. Kilise mensupları onu çok sevmişti ama Callahan, Lowell'da geçirdiği yedi senenin ardından kendini huzursuz hissetmeye başlamıştı. Piskoposluk makamında, Piskopos Dugan ile görüşürken, huzursuzluğunu anlatmak için tüm uygun terimleri kullanmıştı: toplumsal düzensizliğin getirdiği bunalım, şehrin getirdiği duyarsızlık, başkalarını anlama çabalarının azalması, ruhsal hayattan kopmuşluk hissi. O görüşmeden önce banyoda bir yudum almıştı (arkasından da ağzına birkaç naneli şeker atmıştı, aptal değildi) ve o gün özellikle kelimeleri kullanma konusunda pek becerikliydi. Güzel konuşma yeteneği inançtan değil, çoğunlukla şişeden geliyordu. Ve o bir yalancı değildi. O gün Dugan'ın odasında söylediği her kelimeye inanıyordu. Her kelimeye. Tıpkı Freud'a, İngilizce ko-nuşulan Aşai Rabbani ayinlerinin geleceğine, Lyndon Johnson'ın fakirliğe karşı savaşının asaletine ve Vietnam'daki savaşın büyümesindeki aptallığa inandığı gibi. Bu fikirlere (eğer kokteyl partilerin sohbet malzemesi değil, gerçek fikirlerse) inanmasının en büyük sebebi, entelektüel Büyük Pano'da o sıralarda değerlerinin çok yüksek seyretmesiydi. Sosyal Bilinç, yükselme eğilimindeydi; Yuva ve Aile biraz düşmüştü ama hâlâ değerliydi. Sonraları, daha da basitleşti. Daha sonra, ruhsal dengesi bozulduğu için çok içmediğini; ruhsal dengesinin çok içtiği için bozulduğunu anladı. İtiraz etmek, sebebin o olamayacağını, veya sadece o olmadığını bunun fazla basit bir açıklama olduğunu söylemek istedi. Ama buydu işte, sadece buydu. Tanrı'nın sesi, kasırgada öten bir serçeninki gibi cılızdı, Yeşaya Peygamber böyle demişti, hepimiz teşekkürler deriz. Günün büyük bölümünde kütük gibi sarhoşsanız cılız bir sesi duymak zordur. Callahan kendi dünyasından Roland'ın dünyasına geldiği sırada bilgisayar dünyasında ÇİÇD (Çöpler İçeri Çöpler Dışarı) kısaltmasının yaygınlaştığı zamanlar henüz gelmemişti, o devri kaçırmıştı, ama bir serseriyi San Francisco'da uçağa bindirip doğu kıyısına gönderip o serserinin Boston'da uçaktan indiğini gözlemleyen ve bunları bir alkolikler toplantısında anlatan adamı dinleme fırsatını kaçırmamıştı.
Serseri o sırada dört beş içkiyi götürmüş olurdu. Ama bu daha sonraydı. 1964'te, inandığı şeye inanıyordu ve pek çok insan, yolunu bulması için ona yardım etmeye pek hevesliydi. Lowell'dan Ohio, Dayton'ın kırsal kesiminde bir yer olan Spofford'a gitmişti. Orada beş sene kaldıktan sonra yine huzursuzluk hissetmeye başlamıştı. Sonuç olarak kendini, aynı konuşmayı tekrar yaparken bulmuştu. Piskoposun odasında yaptığına benzer bir konuşma. Toplumsal düzensizliğin getirdiği bunalım. Ruhsal kopukluk (bu kez taşradaki kilise mensuplarından). Evet, ondan hoşlanıyorlardı (o da onlardan hoşlanıyordu) ama yine de bir yanlışlık var gibiydi. Ve yanlış bir şey vardı gerçekten. Örneğin köşedeki sessiz barda (orada da herkes ondan hoşlanıyordu). Veya yaşadığı lojmanın oturma odasındaki içki dolabında. Alkol, küçük dozları aşınca zehirdi ve Callahan her gece kendini yavaş yavaş zehirliyordu. Gerçek zehir, dünyanın halinde veya ruhunda değil, sistemindeydi ve onu dibe çekiyordu. Hep bu kadar aleni miydi? Daha sonra (bir başka alkolikler toplantısında) bir adamın, lkolizm ve uyuşturucu bağımlılığının oturma odasında duran bir file henzediğini söylediğini duymuştu. Nasıl gözden kaçırılabilirdi? Callahan ona söylememişti, o sırada hâlâ ayıklığın ilk doksan günü içindeydi ve bu, sessizce bir köşede durup dinlemesi gerektiği anlamına geliyordu ("Ku-laklarınızdaki pamukları çıkarıp ağzınıza sokun," derdi eskiler, teşekkürler deriz) ama ona söyleyebilirdi, evet bunu yapabilirdi. Sihirli bir filse, insanın aklını bulandırma gücüne sahipse o fili görmeyebilirdiniz. O fil, sizi sorunlarınızın sebebinin içki değil, ruhsal ve zihinsel sorunlar olduğuna inandırabilirdi. Sevgili İsa, sırf alkole bağlı derin uyku eksikliği bile insanı mahvetmeye yeterdi, ama her nedense içen insan bunu akimin ucundan bile geçirmezdi. İçki, düşünce sistemini öylesine altüst ederdi ki düşünceler, bir sirkte rengârenk arabanın içinden dökülen palyaçolar gibi ardı ardına gelip geçerdi. Ayıkken geriye bakıldığında, yapılan ve söylenenler insanın yüzünü ekşitmesine sebep olurdu ("Bir barda oturup dünyanın tüm sorunlarını çözer, ama sonra otoparkta arabamı bulamazdım," demişti bir adam bir başka toplantıda, hepimiz

teşekkürler deriz). Düşünülenler çok daha kötüydü. İnsan bütün sabahı kusarak geçirdikten sonra aynı günün akşamı tüm sorunlarının kaynağının ruhsal olduğunu nasıl düşünebilirdi? Ama yaptığı tam olarak buydu. Muhtemelen ondan önce gelenler de öyle yapmıştı. Sihirli fille sorun yaşayan pek çok insan olduğu muhakkaktı. Callahan kırsal bir bölgede küçük bir kilisenin Tanrı'yla ve kendi benliğiyle tekrar temas kurmasına yardım edebileceğini düşünmeye başlamıştı. Böylece, 1969 baharında kendini tekrar New England'da buldu. Bu kez Kuzey New England'da. Maine'de hoş bir kasaba olan Jerusalem's Lot'a yerleşti. Orada, gerçek kötülükle karşılaştı. Onunla yüz yüze geldi.
Ve dehşete düştü.
"Bir yazar bana geldi," dedi. "Ben Mears adında bir adam." "Galiba kitaplarından birini okumuştum," dedi Eddie. "Adı, Havadaki Dans'h. Kardeşinin işlediği cinayet yüzünden asılan bir adamın hikâyesini anlatıyordu."
Callahan başını salladı. "Evet, o. Matthew Burke adında bir öğretmenle bana geldiler ve Salem's Lot'ta bir vampir olduğunu söylediler. Başka vampirler yapan türden."
"Başka türü var mı?" diye sordu Eddie Majestic'te seyrettiği yüzlerce filmi ve Dahlie's'den aldıkları (bazen de çaldıkları) binlerce çizgi romanı hatırlayarak.
"Var ve oraya geleceğiz. Şimdilik bu konuyu boş verin. Vampire en çok inanan, bir çocuktu. Sizin Jake ile aynı yaşlardaydı. Beni ikna edemediler -en azından başlarda- ama kendileri ikna olmuştu ve inançlarına karşı gelmek zordu. Ayrıca, Lot'ta bir şeyler oluyordu, orası muhakkaktı. İnsanlar ortadan kayboluyordu. Kasabada terör havası esiyordu. Bunu şimdi parlak güneş altında otururken tarif etmek güç ama öyleydi. Bir başka çocuğun cenaze törenini yönetmek zorunda kalmıştım. Adı, Daniel Glick'ti. Bu çocuğun, vampirin Lot'taki ilk kurbanı olduğunu sanıyorum. Sonuncusu değildi elbette ama ilk ölen oydu. Danny Glick'in toprağa verildiği gün, hayatım her nasılsa değişti. Beynimde bir şey değişti. Hissettim. Sanki bir düğmeye basıldı. Ve yıllardır içmememe rağmen o düğme hâlâ basılı durur."
Susannah, işte o zaman geçiş yaptın, Peder Callahan, diye düşündü.
Eddie işte o zaman on dokuztaştın, ahbap. Ya da belki doksan dokuzdur. Ya da bir şekilde ikisi birdendir, diye geçirdi içinden.
Roland sadece dinliyordu. Zihni düşüncelerden arınmış, kusursuz bir alıcıya dönüşmüştü.
"Yazar Mears, kasabadan Susan Norton adında bir kıza âşık olmuştu. Vampir kızı aldı. Sanırım bunun bir sebebi, yapabileceğini göstermekti; ama en önemli sebebi, Mears'ı kendisini avlamak için bir grup (bir ka-tei) oluşturmaya cesaret ettiği için cezalandırma isteğiydi. Vampirin satın aldığı, Marsten Malikânesi adlı harabeye gittik. Orada kalan şeyin adı, Barlow'du."
Callahan bir süre görmeyen gözlerle ileri baktı ve eski günlere bir yolculuk yaptı. Sonra anlatmaya kaldığı yerden devam etti.
"Barlow gitmiş, ama kadını bırakmıştı. Bir mektupla birlikte. Mektup hepimize yazılmıştı ama özellikle bana hitap ediyordu. Kızı Marsten
Malikânesi'nin kilerinde yatarken gördüğümde, her şeyin doğru olduğunu anladım. Ama yanımızdaki doktor, emin olmak için yine de kızın göğsünü dinledi ve tansiyonunu ölçtü. Kalp atışı yoktu. Kan basına sıfırdı. Ama Ben kazığı sapladığında canlanıverdi. Kanı akmaya başladı. Çığlıklar atıyor, sesi bir anlığına bile kesilmiyordu. Elleri... ellerinin duvara düsen gölgesini hatırlıyorum..."
Eddie, Susannah'nın elini tuttu. Ne inanç, ne de inanmazlık anlamına gelebilecek dehşet dolu bir sessizlik içinde dinliyorlardı. Bu, hatalı işleyen bilgisayar devrelerinin güç verdiği konuşan bir tren veya vahşileş-miş insanlar gibi değildi. Bu daha çok, Jake'i çektikleri yere gelen görünmez iblis veya Dutch Hill'deki Bekçi gibiydi.
"Bu Barlow mektupta sana ne demiş?" diye sordu Roland.
"İmanımın zayıf olduğunu ve sonumu getireceğini. Haklıydı elbette. O zamanlar tek inandığım, Bushmills idi. Sadece bunu henüz bilmiyordum. Ama o biliyordu. İçki de bir tür vampir. Belki onlar birbirlerini daha çabuk tanıyabiliyorlar.
"Yanımızdaki çocuk, bu vampir prensin bir sonraki kurbanlarının anne ve babası olacağına inanıyordu. Vampir, onları ya öldürecek ya da dönüştürecekti. İntikam için. Bu çocuk esir alınmıştı, ama kaçmayı başardı ve vampirin yarı insan suç ortağını, Straker adındaki adamı öldürdü. Çocuk, vampirin bu yüzden intikam almaya kalkacağından emindi."
Roland bu çocuğun Jake'e gittikçe daha çok benzediğini düşünerek başını salladı. "İsmi neydi?"
"Mark Petrie. Onunla birlikte evine gittim ve giderken yanımda kilisemin sağladığı tüm silahları götürdüm: haç, ipek atkı, kutsal su ve elbette İncil. Ama bunları semboller olarak görüyordum ve zayıf noktam da buydu. Barlow oradaydı. Petrie'nin annesiyle babası elindeydi. Sonra çocuğu da ele geçirdi. Haçımı ona doğru kaldırdım. Işıldadı ve canını yaktı. Bir çığlık attı." Callahan o acı dolu çığlığı hatırlayınca gülümsedi. Bu görüntü, Eddie 'nin kalbinin buz kesmesine sebep oldu. "Mark'ın canını yakarsa onu mahvedeceğimi söyledim ve o an, bunu yapabilirdim. Bunu o da biliyordu. Ona bir şey yapmama fırsat kalmadan çocuğun boğazını Parçalayacağını söyledi. Yapabileceğini ikimiz de biliyorduk."
Eddie Batı Denizi'nin kıyısında Roland'la buna son derece benzer bir durumda kalışlarını hatırladı.
"Ne oldu?" diye sordu Susannah.
Callahan'ın gülümsemesi silindi. Yara izleriyle dolu sağ elini, Silah-şor'un kalçasını ovduğu gibi farkında olmaksızın ovuyordu. "Vampir bir teklif yaptı. Tuttuğum haçı yere koyarsam çocuğu bırakacaktı. Silahsız olarak yüzleşecektik. Onun imanı, benimkine karşı. Kabul ettim. Tanrı yardımcım olsun, kabul ettim. Çocuk..."

3

Çocuk, kapkara suların anaforu gibi yok oldu.

Barlow'un boyu uzamış gibiydi. Avrupa tarzında kaşlarından geriye yatırılmış saçları, kafatasının çevresinde uçuşuyor gibiydi. Üzerinde koyu renk bir takım elbise vardı. Kırmızı kravatı titizlikle bağlanmıştı. Callahan, vampirin etrafını çevreleyen karanlığın bir parçasıymış gibi göründüğünü düşündü. Mark Petrie'nin annesi ve babası, kafataslan ezilmiş halde ayaklarının dibinde yatıyordu.
"Pazarlığın üzerine düşen kısmını yerine getir, şaman."
Ama neden bunu yapacaktı? Neden onu uzaklaştırıp o gece berabere kaldıklarını düşünmeyecekti? Bu fikirde son derece yanlış bir şey vardı, ama ne olduğunu bir türlü kavrayamıyordu. Daha önce kriz anlarında ona yardım eden içkiden de medet umamazdı. Bu düzensizliğin getirdiği bunalım, şehrin getirdiği duyarsızlık veya yirminci yüzyılın varlıksal kederi değildi. Bu &/• vampirdi. Ve...
Az önce göz kamaştırıcı bir şekilde ışıldamakta olan haçı, kararıyordu.
Dehşet, bir kızgın tel yumağı gibi midesine oturdu. Barlow, Petrielerin mutfağından ona doğru yürüyordu ve Callahan, vampirin sivri dişlerini görebiliyordu zira Barlow gülümsüyordu. Yüzünde bir zafer gülümsemesi vardı.
Callahan bir adım geriledi. Ardından iki adım. Sonra kalçası, masanın kenarına çarptı ve masa da duvara dayanınca kaçacak hiçbir yeri kalmadı.
"Bir adamın inancının kof çıkmasını görmek ne üzücü," dedi Barlow ve uzandı.
Neden uzanmayacaktı? Callahan'ın tuttuğu haç artık iyice kararmıştı.
Artık sadece bir parça plastikten, annesinin Dublin'de bir hediyelik eşya dükkânından aldığı ucuz bir eşyadan başka bir şey değildi. Kolundan yukarı atılan, duvarları yıkıp taşları parçalamaya yetecekmiş hissi veren ruhsal enerji artık yoktu.
Barlow haçı elinden çekip aldı. Callahan çaresizce haykırdı, dolabın içinde sabırla bekleyen öcünün gerçek olduğunu keşfeden bir çocuk gibiydi. Ye sonra, onu New York'tan Amerika'nın gizli otoyollarına, sonunda ayıldı-ğı Topeka'daki alkolikler toplantısından son durağı olan Calla Bryn Stur-gis'e hayatının geri kalanı boyunca beyninde çınlayacak o sesi duydu. Bu sesi alnı yaralanıp ölmeyi beklediği sırada hatırlayacaktı. Bu sesi, öldüğünde hatırlayacaktı. Bu ses, Barlow'un haçın kollarını kırıp parçaları yere attığı sırada çıkan anlamsız çıtırtıydı. Barlow, ona uzandığı sırada aklına gelen o komik fikri de asla unutmayacaktı: Tanrım, bir içkiye ihtiyacım var.
Peder, Roland, Eddie ve Susannah'ya hayatının en kötü anını hatırlayan bir adamın gözleriyle baktı. "Alkolikler toplantısında her türden sözler ve sloganlar duyabilirsiniz. Ne zaman o geceyi, Barlow'un omuzlarımı kavradığı anı düşünsem, aklıma o sözlerden biri gelir."
"Neymiş?" diye sordu Eddie.
"Dilediğin şeye dikkat et," dedi Callahan. "Zira kabul olabilir."
"İçkini aldın," dedi Roland.
"Ah evet," dedi Callahan. "İçkimi aldım."
Barlow'un elleri güçlü, amansızdı. Callahan öne çekilirken aniden neler olacağını anladı. Ölüm değildi karşılaşacağı. Ölüm bunun yanında merhametli bir seçim olurdu.
Hayır, lütfen hayır, demeye çalıştı ama cılız bir inlemeden başka bir Ses çıkaramadı.
"Şimdi, rahip," diye fısıldadı vampir.
Callahan'ın ağzı, vampirin leş kokulu soğuk boğazına yapıştı. Toplum, sal düzensizliğin getirdiği bunalım, şehrin getirdiği duyarsızlık, başkalarım anlama çabalarının azalması, ırksal ve ahlaki ayrımlar yoktu. Sadece ölü. mün kokusu ve Barlow'un cansız, kirli kanının aktığı açık bir damar vardı Ne büyük bir kayıp hissi, ne Amerika değer sisteminin çöküşü için duyulan postmodern keder vardı. Hatta Batılı insanın duyduğu dinsel-psikolojik suçluluk hissi bile yoktu. Sadece nefesini sonsuza dek tutma veya başını çevire-bilme çabası ya da her ikisi birden vardı. Çabaları boşa çıktı. Kanlar savaş boyaları gibi alnına ve yanaklarına bulaşırken ebediyete benzer bir süre boyunca dayandı. Ama kurtuluşu yoktu. Sonunda, içkinin ele geçirdiği tüm alkoliklerin yaptığını yaptı: içti.
Üçüncü faul. Oyun dışı.

6
"Çocuk kurtuldu. Hiç olmazsa bu kadarı oldu. Ve Barlow beni bıraktı. Beni öldürmek pek zevkli olmayacaktı ne de olsa. Hayır, işin eğlencesi, gitmeme izin vermekti.
"Varlığı giderek silinen bir kasabada yaklaşık bir saat boyunca dolaştım. Birinci Tip vampirlerin sayısı çok değildir ve bu bir lütuftur, çünkü Birinci Tip bir vampir, çok kısa bir süre içinde inanılmayacak kadar büyük bir kargaşa yaratabilir. Kasaba mikrobu yan yarıya kapmıştı, ama bunu anlayamayacak kadar köidüm-şoktaydım. Ve yeni vampirlerden hiçbiri bana yaklaşmadı. Barlow işaretini Tanrı'nın Kabil'in üzerine bıraktığı gibi üzerimde bırakmıştı. Senin dediğin gibi garantili bir şekilde, Roland.
"Spencer Eczanesi'nin yan sokağında, Halk Sağlık Ofisi'nin birkaç yıl sonra her yerde yasaklayacağı ama o günlerde her küçük kasabada birkaç tane görebileceğiniz bir çeşme vardı. Barlow'un kanının bulaştığı yüzümü ve boynumu orada yıkadım. Saçımdan da çıkarmaya çalıştım. Sonra St. Andrews'a, kiliseme gittim. İkinci bir şans için dua etmeyi kafama koymuştum. Kutsal olan olmayan her şeyin içimizden geldiğine inanan teologlann tanrısına değil, Musa'ya yaşamak için Şeytan'a boyun eğmemesini, elindek T'leri diriltecek gücü oğluna vermesini bildiren eski Tanrı'ya dua edecek-. Tek istediğim ikinci bir şanstı. İkinci bir hayat.

"St. Andrews'a vardığımda neredeyse koşuyordum. İçeri açılan üç kapı vardı. Ortadakine yöneldim. Bir yerlerde bir araba çalıştı ve biri güldü Bu sesleri çok iyi hatırlıyorum. Sanki Kutsal Roma Katolik Kilise-si'nin bir rahibi olarak hayatımın sınırlarını işaretliyorlardı."
"Sana ne oldu, tatlım?" diye sordu Susannah.
"Kapı beni reddetti," dedi Callahan. "Demirden bir kolu vardı. Dokunduğum anda, ateş fışkırdı ve geriye savruldum. Basamaklardan yuvarlanıp beton yolun üzerine kapaklandım. Bunu o yaptı." Yanmış sağ elini havaya kaldırdı.
"O da mı o zaman oldu?" diye sordu Eddie alnını işaret ederek.
"Hayır," dedi Callahan. "O daha sonra oldu. Yerden kalktım. Biraz daha yürüdüm. Kendimi tekrar Spencer'ın önünde buldum. Ama bu kez içeri girdim. Elim için sargı bezi aldım. Ücretini öderken tabelayı gördüm. Büyük Gri Köpeğe Binin."
"Ülke çapında bir otobüs şirketinden bahsediyor, hayatım," dedi Susannah, Roland'a.
Roland başını salladı ve parmağını çevirerek Callahan'a devam etmesini işaret etti.
"Bayan Coogan bir sonraki otobüsün New York'a gideceğini söyledi ve ben de bir bilet aldım. Otobüsün Jacksonville'e, Nome'a veya Hot Burgoo, Güney Dakota'ya gittiğini söyleseydi de bir şey fark etmeyecekti. Bileti yine alacak, oraya gidecektim. Tek istediğim, o kasabadan ayrılmaktı. Bazıları dostlarım, bazıları cemaatimin üyeleriydi ama insanların ölmesi veya ölümden beter bir hale düşmesi o an umurumda değildi. Tek istediğim gitmekti. Bunu anlayabiliyor musunuz?"
"Evet," dedi Roland tereddütsüzce. "Hem de çok iyi."

Callahan, ona baktı ve gördükleri içini biraz olsun rahatlattı. Biraz olsun sakinleşmiş görünerek konuşmaya devam etti. "Loretta Coogan kasabanın kız kurularından biriydi. Onu korkutmuş olmalıyım, çünkü otobüsü dışarıda beklemem gerektiğini söyledi. Dışarı Çıktım. Sonunda otobüs geldi. Binip şoföre biletimi verdim. Bileti ikiye bölerek bana ait yarısını uzattı. Gidip oturdum. Otobüs ilerlemeye başladı. Kasabanın ortasındaki yanıp sönen sarı trafik lambasının altından ger. tik. İlk kilometreyi geçmiştik. Beni buraya getiren yolculuğun ilk kilornet-resi. Otobüs daha sonra -hava hâlâ aydınlanmamıştı, sabah dört civarıydı, durdu..."

7
"Hartford," dedi sürücü. "Hartford'a geldik, ahbap. Yirmi dakikalık bir molamız var. İnip bir sandviç falan almak ister misin?"
Callahan sargılı eliyle cüzdanını cebinden çıkardı. Neredeyse düşürüyordu. Ölümün çürük elmaya benzer, kupkuru, aptalca tadı hâlâ ağzınday-dı. Bu tadı ağzından silecek, sikmezse değiştirecek, değiştiremezse hiç olmazsa döşemedeki lekeyi ucuz bir halıyla örter gibi örtecek bir şeye ihtiyacı vardı.
Otobüs şoförüne bir yirmilik uzattı. "Bana bir şişe içki alabilir misin?"
"Bayım, kurallar..."
"Üstü sende kalsın. Küçük bir şişe yeter."
"Otobüsümde kimsenin çıkarmasını istemiyorum, iki saat sonra New York'ta olacağız. Oraya vardığımızda istediğinizi alabilirsiniz." Gülümsemeye çalıştı. "Bilirsiniz, oraya Eğlence Şehri derler."
Callahan (Artık Rahip Callahan değildi, demir kapı kolu bu konuda hiçbir şüpheye yer bırakmamıştı.) yirmiliğe bir onluk ekledi. Şimdi elinde otuz dolar vardı. Sürücüye yine küçük bir şişenin yeteceğini ve paranın üstünün onda kalabileceğini söyledi. Aptal olmayan sürücü, bu kez parayı aldı. "Ama sakın otobüste çıkarayım demeyin," diye tekrarladı. "Otobüsümde öyle şeyler istemiyorum."
Callahan başını salladı. Kusmak yok. Şoför sabahın köründe, parlak sarı ışıklar altında çeşitli hizmetler sunan market-lokanta benzeri binaya girdi. Amerika'da gizli otoyollar vardı. Saklanan otoyollar. Bu bina, o karanlık otoyollar ağının girişlerinden birindeydi ve Callahan bunu hissetti. Dixie kaplarının ve buruşturulmuş sigara paketlerinin şafak öncesi rüzgârıyla asfalt üzerinde yuvarlanmasında bir şeyler vardı. Benzin pompalarının üzerindekİ GÜNBATIMINDAN SONRA BENZİN ÜCRETİNİ PEŞİN ÖDEYİNİZ yazan tabela adeta bunu fısıldıyordu. Sabahın dört buçuğunda yolun karşısındaki verandada durup başını acıyla kollarına gömmüş genç delikanlı aynı hissi uyandı-nvordu- Gizli otoyollar çok yakındı ve Callahan'a fısıldıyorlardı. "Haydi, dostum," diyorlardı. "Burada her şeyi, hâlâ annenin kanıyla kaplı çıplak bir bebekken üzerine yapıştırılan ismi bile unutabilirsin. O ismi, bir köpeğin kuyruğuna bağlanan konserve kutusu gibi sana bağladılar, değil mi? Ama buralarda onu peşinden sürüklemek zorunda değilsin. Gel. Haydi, gel."
Ama Callahan hiçbir yere gitmedi. Otobüs şoförünü beklemeye devam etti ve adam kısa süre sonra geldi. Elindeki kahverengi kesekâğıdının içinde küçük bir şişe Old Log Cabin vardı. Callahan bu markayı tanıyordu. Küçük bir şişesi iki dolar civarıydı. Yani otobüs şoförü yaklaşık yirmi sekiz dolarlık bir bahşişe konmuştu. Hiç fena değildi. Ama Amerika'da işler böyle yürürdü zaten, değil mi? Çok ver, az al. Ve Log Cabin ağzındaki o korkunç tadı gidere-cekse (yanık elinin zonklamasından çok daha beterdi) otuz papelin her bir kuruşuna değerdi. Lanet olsun, çok daha fazlasına bile değerdi.
"Çıkarmak yok," dedi şoför. "Öyle bir şey olursa seni Cross Bronx Oto-yolu'nun ortasında bırakırım. Tanrı şahidim olsun yaparım."
New York'a vardıklarında Don Callahan iyiden iyiye sarhoştu. Ama istifra etmemiş, olduğu yerde sessizce oturmuştu. Birazdan kalkıp soğuk flore-san lambalar altındaki saat altı kalabalığına karışacaktı: uyuşturucu müptelaları, taksi

şoförleri, ayakkabı boyayan çocuklar, on dolara oral seks yapacak kızlar, beş dolara oral seks yapacak kız kılıklı oğlanlar, coplarını çeviren polisler, ellerinde transistorlu radyolarıyla uyuşturucu satıcıları, New Jer-sey'den gelen işçiler... Sarhoş ama sessiz olan Callahan bu kalabalığın arasına karıştı. Coplarını ellerinde çeviren polisler ona dönüp bakmadı bile. Garaj, egzoz ve sigara kokuyordu. Park etmiş otobüslerin motorları homurdanı-yordu. Floresan lambaların soğuk beyaz ışığı altında herkes ölü gibi görünüyordu.
Hayır, diye düşündü Callahan CADDEYE GİDER tabelasının altından geçerken. Ölü değil, bu yanlış. Yürüyen ölü.

8
"Dostum," dedi Eddie. "Savaşlarda bulundun, değil mi? Yunan, R0. ma ve Vietnam."
Eddie, İhtiyar sözlerine başlarken hikâyesini bir an önce anlatıp biti-receğini ve hemen kiliseye gidip orada gizlenmiş şeyi göreceklerini ummuştu. Dinlediklerinden etkilenmeyi, hatta böylesine sarsılmayı hiç beklememişti doğrusu. Callahan, Eddie'nin kimsenin bilmediğini sandığı şeyleri biliyordu: kaldırımda yuvarlanan Dixie kaplarının zavallılığını, benzin pompalarının üzerindeki tabelaların paslı umutsuzluğunu, insan gözünün şafaktan önceki saatteki bakışını biliyordu.
En önemlisi, bazen duyulan o dayanılmaz ihtiyacı anlıyordu.
"Savaşlar mı? Bilmiyorum," dedi Callahan. Sonra içini çekti ve başını salladı. "Evet, sanırım öyle. O ilk günü sinema salonlarında, ilk geceyi de Washington Square Parkı'nda geçirdim. Diğer evsizlerin üzerlerini gazetelerle örttüğünü görünce ben de öyle yaptım. İşte Danny Glick'in cenazesinden sonra hayatımın (hem kalite, hem içerik olarak) ne kadar değiştiğine bir örnek. Hemen anlamayacaksınız ama dinlemeye devam edin." Eddie'ye bakıp gülümsedi. "Ve merak etme, evlat. Bütün gün konuşacak değilim. Hatta bütün sabahınızı bile almayacağım."
"Devam et ve istediğin gibi anlat," dedi Eddie.
Callahan güldü. "Teşekkürler derim! Evet, çok çok teşekkürler! Söyleyeceğim şuydu: bedenimin üst yarısına Daily News'u örtmüştüm ve gazetenin manşeti HİTLER KARDEŞLER QUEENS'TE OLAY ÇIKARDI idi."
"Aman Tanrım, Hitler Kardeşler," dedi Eddie. "Onları hatırlıyorum. Birkaç geri zekâlı. Şeyleri dövüyorlardı... kimleri? Yahudileri mi? Zencileri mi?"
"Her ikisi de," dedi Callahan. "Ve alınlarına gamalı haçlar kazıyorlardı. Benimkini tamamlama fırsatı bulamadılar. Ki bu iyiydi zira daha sonrası için planları basit bir dayak değildi. Ve bu yıllar sonraydı, New York'a geri döndüğümde."
"Gamalı haç," dedi Roland. "Nehir Geçiti'nin yakınında bulduğumuz uçağın üzerindeki sigul mu? İçinde David Quick'in olduğu uçak?"
"Hı-hı," dedi Eddie ve çizmesinin burnuyla çimler üzerine bir gamalı . çizdi. Çimler hemen eski hallerine döndü ama Roland, o arada hangi • retten bahsedildiğini anlamıştı ve evet, Callahan'ın alnındaki iz, o işaret olabilirdi. Şayet tamamlansaydı.
"1975 Ekim ayının sonlarındaki o gün," dedi Callahan. "Hitler Kardeşler sadece altında uyuduğum gazetede bir haberdi. New York'taki ikinci günümün çoğunu aylak aylak dolaşıp içki almamak için kendimle mücadele ederek geçirdim. İçimde bir parça, içmek yerine savaşmak istiyordu. Deneyip arınmak. Aynı zamanda Barlow'un kanı içime işliyor, etkisi giderek daha derinlere nüfuz ediyordu. Dünya daha farklı kokuyordu, ama daha iyi değil. Her şey farklı görünüyordu, ama daha iyi olduğu söylenemezdi. Ve Barlow'un çürük balık veya bozuk şaraba benzer tadı sinsice ağzıma dönüyordu.
"Kurtuluş için bir damla bile umudum yoktu. Düşünmüyordum bile. Ama arınmanın kurtuluşla veya cennetle bir ilgisi yoktu. Bu, bilinci dünyadayken temizlemekle ilgiliydi. Ve sarhoşken yapılamazdı. Kendimi o zaman bile alkolik olarak görmüyordum ama beni bir vampire çevirip çevirmediğini merak ediyordum. Güneş derimi yakacak mıydı? Ya da kadınların boyunlarına başka gözle bakmaya başlayacak mıydım?" Omuz silkip güldü. "Ya da erkeklerin. Rahipler için ne dendiğini bilirsiniz; biz, insanların burnuna doğru haç sallayan bir grup homoyuz."
"Ama bir vampir değildin," dedi Eddie.
"Üçüncü Tip bir vampir bile değildim. Ama temiz de değildim. Her şeyin dışında bir varlık. Bir sürgün. Leş kokumu daima alıyor, dünyayı onların gördüğü gibi gri ve kırmızının tonları olarak görüyordum. Uzun yıllar boyunca görebildiğim tek parlak renk kırmızı oldu. Diğer her şey bir fısıltıdan ibaretti.
"Sanırım Manpower bürosunu bulmaya çalışıyordum... bilirsiniz, şu günlük iş şirketi? O günlerde daha yapılı ve elbette daha gençtim.
"Manpower'i bulamadım. Bulduğum yerin adı, Home'du.r) Birinci Cadde'yle Kırk Yedinci Sokak arasında, Birleşmiş Milletler Binası'nın yakınındaydı."
" Ev, yuva.
Roland, Eddie ve Susannah birbirlerine baktılar. Bu Home her neyse, boş arsadan sadece iki blok ötedeydi. Ama arsa o zamanlar boş değil^ elbette, diye düşündü Eddie. 1975'te değil. O zamanlar hâlâ Tom ve Jerry 'nin Artistik Şarküterisi olmalı. Birden Jake'in orada olmasını diledi Çocuk orada olsaydı muhtemelen heyecandan yerinde duramayacaktı.
"Bu Home ne tür bir dükkândı?" diye sordu Roland.
"Bir dükkân değil, bir sığınma eviydi. Bir bağımlı sığınma evi. Man-hattan'daki tek sığınma evi olup olmadığını bilmiyorum ama bahse gire-rim sayıları çok azdı. O zamanlar sığınma evleri hakkında pek bilgim yoktu -sadece ilk cemaatimden bildiğim birkaç şey- ama zamanla pek çok şey öğrendim. Sistemin her iki tarafını da gördüm. Akşam saat

altıda kâselere çorba dolduran, dokuzda ise battaniyeler dağıtan kişi de oldum, çorbayı içip battaniyeler altında uyuyan da. Bit kontrolü yapıldıktan sonra elbette.
"Nefesinizde alkol kokusu alırlarsa sizi içeri sokmayan sığınma evleri var. Son içkinizi en az iki saat önce içtiğinizi söylerseniz içeri alanlar da var. Sayıları pek fazla olmayan bazı sığınma evleri, kütük gibi sarhoş olsanız bile sizi içeri alır. Ama önce üzerinizi iyice ararlar ve içeri içki sokmanıza izin vermezler. Ondan sonra diğer dibe vurmuş tiplerle beraber özel bir odaya kilitlerler. Fikrinizi değiştirip bir içki daha içmeye karar verseniz bile dışarı çıkamazsınız. Krize girip duvarlardan böceklerin çıktığını görmeniz onları korkutmaz. Kadınlar tecavüz olasılığı yüzünden kilitli odaya alınmazlar. Sokaklarda ölen evsiz kadınların sayısının erkeklerden fazla olmasının bir sebebi de budur. Lupe öyle derdi."
"Lupe mu?" dedi Eddie.
"Ona geleceğim ama şimdilik, Home'un alkol politikasının mimarı olduğunu bilmeniz yeterli. Home'da sarhoşları değil, içkileri kilit altında • tutarlardı. İhtiyaç duyan ve sessiz olacağına söz veren, küçük bir kadeh içebilirdi. Artı, sakinleştirici hafif bir içki. Önerilen tıbbi yöntem bu değil -hatta yasal olup olmadığından bile emin değilim zira Lupe da, Rowan Magruder da doktor değildi- ama işe yarıyor gibi görünüyordu. Yoğun bir gecede ayık geldim ve Lupe beni işe koştu. İlk birkaç gün, bedavaya çalıştım. Sonra Rowan beni süpürge dolabı büyüklüğündeki ofisine çağır-
A Bana alkolik olup olmadığımı sordu. Değilim dedim. Polisin arananlar işteşinde olup olmadığımı sordu. Hayır dedim. Bana bir şeyden kaçıp kaçmadığımı sordu. Evet dedim, kendimden kaçıyorum. Bana çalışmak steyip istemediğimi sordu ve bunun üzerine ağlamaya başladım. Bunu olumlu bir cevap olarak kabul etti.
"Sonraki dokuz ayı Home'da çalışarak geçirdim (1976 Haziranı'na kadar). Yatakları yaptım, mutfakta yemek pişirdim, Lupe ile, bazen de Rowan ile para toplama faaliyetlerine katıldım, sarhoşları Home'daki alkolikler toplantılarına getirdim, bardakları tutamayacak kadar titreyen adamlara içki içirdim. Hayatımın en mutlu günleri değildi, o kadar ileri gidemem. Barlow'un kanının tadı ağzımı hiç terk etmedi, ama onurlu günlerdi. Fazla düşünmüyordum. Başımı eğip, benden isteneni yapıyordum. Böylece iyileşmeye başladım.
"Kışın bir ara, değişmeye başladığımı fark ettim. Sanki bir tür altıncı his geliştirmiştim. Bazen çınlamalar duyuyordum. Hem korkunç, hem de tatlı bir çınlama. Bazen caddede yürürken güneş tepede parlıyor olmasına rağmen her yer kararmış gibi gelirdi. Gölgemin hâlâ orada olup olmadığını görmek için aşağı baktığımı hatırlıyorum. Her seferinde göremeyeceğimi sanır ama görürdüm."
Roland'ın ka-tet'i yine birbirine baktı.
"Bazen çınlamalara bir koku eşlik ederdi. Sıcak metalle karışık çiğ soğanınkine benzer acı bir koku. Bir tür saraya yakalandığımdan şüphelenmeye başlamıştım."
"Bir doktora göründün mü?" diye sordu Susannah.
"Hayır. Bulabileceği şeylerden korkuyordum. Beyin tümörü çok muhtemel görünüyordu. Başımı eğip suya sabuna dokunmadan çalışmaya devam ettim. Sonra bir akşam, Times Meydanı'nda bir sinemaya gittim. Clint Eastwood'un oynadığı iki kovboy filmini birden gösteriyorlardı. Spagetti Western mi diyorlardı?"
"Evet," dedi Eddie.
"Zilleri duymaya başladım. Çınlamaları. Koku da her zamankinden kuvvetliydi. Hepsi de sol ön tarafımdan geliyordu. O tarafa bakınca iki adam gördüm. Biri yaşlıca, diğeri gençti. Görülmeleri zor değildi zira salonun dörtte üçü boştu. Genç adam, yaşlı olanın üzerine eğilmişti. Yaşlı adam gözlerini perdeden hiç ayırmıyordu, ama kolunu genç adamın om-zuna atmıştı. Bir başka gece olsa olan biteni çok iyi anladığımı düşünür-düm ama o gece değil. Onları izlemeye başladım. Sonra koyu mavi bir ışık görmeye başladım. Önce genç adamın çevresini sardı, sonra ikisini de içine aldı. Gördüğüm hiçbir ışığa benzemiyordu. Çınlamaları beynimde duymaya başladığımda caddede hissettiğim karanlığa benziyordu. Ya da o acı koku gibiydi. Orada olmadığını bildiğiniz ama yine de orada olan şeylerdi. Ve anladım. Kabullenmedim -bu daha sonra gerçekleşti- ama anladım. Genç adam bir vampirdi."
Hikâyesine nasıl devam edeceğini düşünerek sustu. Kafasını toparlamaya çalışıyordu.
"Dünyamızda en az üç tip vampir olduğuna inanıyorum. Onlara Birinci, İkinci ve Üçüncü Tip adını verdim. Birinci Tip çok nadir görülüyor. Barlow da Birinci Tip'ti. Çok uzun süre yaşıyorlar ve derin uykuda elli, yüz, hatta yüz elli yıl geçirebiliyorlar. Aktif olduklarında, ayaklı ölüler dediğimiz yeni vampirler yaratabiliyorlar. Yürüyen ölüler İkinci Tip oluyor. Onlar da yeni vampirler yaratma yetisine sahip ama kurnaz değiller." Eddie ve Susannah'ya baktı. "Yaşayan Ölülerin Gecesi'nı izlediniz mi?"
Susannah başını iki yana salladı. Eddie başını olumlu anlamda hafifçe öne eğdi.
"O filmdeki yaşayan ölüler, beyinleri tamamen ölmüş olan zombiler-di. İkinci Tip vampirler onlardan daha zeki ama fazla değil. Gündüz vakti dışarı çıkamazlar. Denerlerse kör olabilir, fena halde yanabilir veya ölebilirler. Tam anlamıyla emin olmamakla birlikte, ömürlerinin kısa olduğuna inanıyorum. Bunun sebebi yaşayan insanlardan yürüyen ölülere dönüşüp vampir olmaları değil. İkinci Tip vampirlerin varlıkları tehlikede.
"Çoğunlukla -bu bir gerçek değil, sadece benim fikrim- İkinci Tip vampirler, başka İkinci Tip vampirler yaratıyorlar. Hastalığın bu safhasında -bu bir hastalık- Birinci Tip vampir, yani kral vampir çoğunlukla orayı terk etmiş oluyor. Salem's Lot'ta, sayıları tüm dünyada ancak bir düzine kadar olan bu Birinci Tip piçini öldürdüler.
"İkinci Tip vampirler, bazen de Üçüncü Tip'leri yaratırlar. Bunlar sivrisinekler gibidir. Başka vampir yaratamazlar ama beslenebilirler. Beslenirler. Beslenirler."
"AİDS'e yakalanıyorlar mı?" diye sordu Eddie. "Ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Bu terimi Detroit'teki Deniz Feneri Sığınma Evi'nde çalıştığım ve Arnerika'daki günlerimin iyice azaldığı 1983 baharına dek duymamıştım ama biliyorum. Bir şey olduğunu neredeyse on yıldır biliyorduk, elbette. Bazı yerlerde EİBB olarak geçiyordu; Eşcinsel İlişkili Bağışıklık Bozukluğu. 1982'de gazetelerde 'Eşcinsel Kanseri' adında yeni bir hastalıkla ilgili haberler çıkmaya başladı. Bulaşıcı olduğuna dair söylentiler yayıldı. Bıraktığı lekeler yüzünden sokaklarda adı Becerenyarası Hastalığı olarak geçmeye başlamıştı. Vampirlerin bu hastalık yüzünden öldüğünü sanmıyorum. Muhtemelen hastalanmıyorlar bile. Ama taşıyıcı olabilirler. Ah evet, başkalarına geçirebilirler. Böyle düşünmek için sebeplerim var." Cal-lahan'ın dudakları bir an titredikten sonra sıkıca kapandı.
"Bu vampir-iblis sana kanını içirerek o şeyleri görme yeteneği verdi," dedi Roland.
"Evet."
"Hepsini mi görebiliyordun yoksa sadece Üçüncü Tip'leri, yani küçük olanları mı?"
"Küçük olanlar," dedi Callahan düşünceli bir ifadeyle. Sonra neşesizce güldü. "Evet. Bu hoşuma gitti. Her neyse, sadece Üçüncü'leri gördüm. En azından Jerusalem's Lot'tan ayrıldığımdan beri. Ama elbette Barlow gibi Birinci Tip'ler çok nadir görülüyor. İkinci Tip'lerin de ömrü uzun olmuyor. Kendi açlıklarına yenik düşüyorlar. Daima açgözlülük ediyorlar. Bununla birlikte Üçüncü Tip'ler gün ışığına çıkabiliyor ve temel besinlerini tıpkı bizim gibi yediklerinden alıyorlar."
"O gece ne yaptın?" diye sordu Susannah. "Sinemada?"
"Hiçbir şey," dedi Callahan. "New York'ta bulunduğum süre boyunca (ilk sefer), nisan ayma dek hiçbir şey yapmadım. Emin değildim, anlarsınız ya. Yani kalbim emindi ama beynim kabul etmiyordu. Ve tüm o zattan boyunca çok basit bir gerçek araya giriyordu: alkol tedavisi olmuşturn. Bir alkolik de bir vampirdir ve o parçamın susuzluğu giderek artı. yordu. Benliğimin geri kalanıysa varlığımın bu temel kısmını inkâr etme-ye çalışıyordu. Böylece kendime sinemada aşna fişne yapan iki eşcinse] gördüğümü söyledim. Hepsi buydu. Geri kalanına gelince (çınlama, ko. ku, genç adamın çevresindeki koyu mavi ışık) kendimi bir tür epilepsi nöbeti geçirdiğime ikna ettim. Ya da belki Barlov/un bana yaptıklarının geç kalmış bir etkisiydi. Veya ikisi birdendi. Barlow konusunda da haklıydım elbette. Kanı içimde canlıydı. O görmüştü."
"Bundan fazlasıydı," dedi Roland.
Callahan, ona döndü.
"Geçiş yapmışsın, peder. Bu dünyadan bir şey seni çağırmış. Kilisen-deki şey. Sanırım onu ilk görüşün, kilisende olmadı."
"Hayır," dedi Callahan. Roland'a saygı dolu bir ifadeyle bakıyordu. "Olmadı. Nereden bildin? Söyle, yalvarırım."
Roland söylemedi. "Devam et," dedi. "Sonra ne oldu?"
"Lupe," dedi Callahan.

9
Soyadı Delgado'ydu.
Roland buna sadece anlık bir tepki gösterdi (gözleri hafifçe irileşti) ama Eddie ve Susannah, Silahşor'u bunun bile sıradışı bir tepki olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordu. Bu tesadüf olamayacak tesadüflere neredeyse alışmaya başlamışlardı. Her biri, çok büyük bir bütünün minik parçalarıydı.
Lupe Delgado, son içkisini beş yıl önce içmiş, otuz iki yaşında bir alkolikti ve 1974 yılından beri Home'da çalışıyordu. Yeri bulan Magru-der'dı ancak mekâna ruh ve amaç kazandıran, Lupe Delgado olmuştu. Gündüzleri, Beşinci Cadde'deki Plaza Hotel'in bakım ekibinin bir üyesi olarak, geceleriyse sığınma evinde çalışıyordu. Home'un "bağımlı" politikasını şekillendiren ve Callahan içeri girdiğinde onu ilk selamlayan oydu.
"Oraya gittiğim ilk seferde, bir yıldan biraz fazla bir süredir Ne* York'taydım," dedi Callahan. "Ama Mart 1976'da..." Üçünün de yüzündeki ifadeye bakarak anladığı şeyi nasıl söyleyebileceğini düşünmek için «ıraksadı. Yüzü, izin bulunduğu yer hariç kıpkırmızı olmuştu. Yara izi, Hoğal olmayan bir beyazlıkla parlıyordu.
"Oh, pekâlâ, 1976 yılının mart ayında ona âşık oldum. Bu beni o biçim yapar mı? Bilmiyorum. Zaten hepimizin öyle olduğunu söylüyorlar, değil mi? Bazıları söylüyor. Neden söylemeyecekler ki? Gazetelerde korodaki oğlanlara sarkıntılık eden rahiplerle ilgili bir sürü haber çıkar. Tanrı biliyor ya rahip olayım olmayayım, güzel bir kadın bacağı görmek beni etkilerdi ve kilisede hiçbir çocuğa sarkıntılık etmeyi düşünmedim. Lupe ile aramda hiçbir zaman fiziksel bir yakınlık olmadı. Ama onu seviyordum ve bahsettiğim sadece aklı, kendini adadıkları veya Home için gösterdiği çaba değil. İsa gibi fakirler arasında çalışıp onlan yardım etmesi de tek sebep değil. Onu fiziksel olarak çekici buluyordum."
Callahan duraksadı, kendi kendisiyle mücadele etti ve patladı. "Tanrım, çok güzeldi. Güzeldi!"
"Ne oldu ona?" diye sordu Roland.
"Mart sonlarına doğru karlı bir gecede geldi. İçeride yer kalmamıştı ve insanlar huzursuzdu. Yumruklaşmalar olmuş, ortalık henüz tam anlamıyla sakinleşmemişti. Fena yumruk yemiş bir adam vardı. Rowan Mag-ruder, onu ofisine götürmüş, viskili kahve vermişti. Daha önce de söylemiştim galiba, Home'da kilitli odalar yoktu. Akşam yemeği vakti gelmiş, hatta yarım saat geçmişti. Ama gönüllülerden üçü, hava koşulları yüzünden sığınma evine gelmemişti. Radyo açıktı ve birkaç kadın dans ediyordu. 'Hayvanat bahçesinde yem verme zamanı,' derdi Lupe.
"Tam ceketimi çıkarmış, mutfağa yönelmiştim... Frank Spinelli adında biri vardı... beni yakaladı ve yazmaya söz verdiğim tavsiye mektubunu sordu... Lisa bir şey adında bir kadın vardı, alkoliklerin tedavi evrelerinden birine yardım

etmek istiyordu, 'Zarar verdiklerimizin bir listesini yapalım'... bir iş başvuru formunu doldurmak için yardım isteyen bir genç vardı, birazcık okuyabiliyordu ama yazması yoktu... fırında bir şey yanıyordu... tam bir karışıklık vardı. Ve bu hoşuma gidiyordu. Sizi bir anlamda sürüklüyor, alıp götürüyordu. Ama her şeyin ortasında birden durdum. Çınlamalar yoktu. Alkoliklerin nefesi ve fırında yanan yemeğin kokuşundan başka bir koku da yoktu... ama o ışık, Lupe'un boynunu bir tas. ma gibi sarmıştı. Ve boynunda izler olduğunu görebiliyordum. Küçük i^. ler. Minik ısırıklar.
"Durdum. Bayılacak gibi olmuştum sanırım zira Lupe koşarak yanj. ma geldi. İşte o zaman kokusunu hissettim; soğan ve sıcak metal kokusu Arada birkaç saniye daha kaybetmiş olmalıyım çünkü daha sonra kendi, me geldiğimde kayıtları tuttuğumuz dosya dolabının yanındaydık ve Lupe bana en son ne zaman yemek yediğimi soruyordu. Bazen yemeyi unuttu-ğumu bilirdi.
"Koku gitmişti. Boynundaki mavi ışık da öyle. Minik ısırık izleri de yok olmuştu. Vampir obur değilse izler çabuk kaybolur. Ama biliyordum. Ona kiminle, nerede olduğunu sormanın bir anlamı yoktu. Vampirler, hatta Üçüncü Tip'ler (belki özellikle Üç'ler) koruyucu özelliklere sahipti. Göl sülükleri salyalarında salgıladıkları enzim sayesinde beslenirlerken kanın akışını sağlarlar. Ayrıca cildi de uyuşturur, bu yüzden onları görmediğiniz sürece kanınızı emdiğini bilmezsiniz. Üçüncü Tip vampirlerin tükürüğü ise kısa süreli hafıza kaybı yaratan bir etkiye sahiptir.
"Onu bir şekilde savuşturdum. Ona, başımın birkaç saniyeliğine döndüğünü söyledim ve sebep olarak soğuktan sıcak, gürültülü ve aydınlık bir yere girişimi gösterdim. Söylediklerime inandı ve kendime dikkat etmem gerektiğini söyledi. 'Kaybedilmeyecek kadar değerlisin, Don,' dedi ve beni öptü. Şuradan." Callahan yanmış eliyle sağ yanağına dokundu. "Galiba aramızda fiziksel hiçbir şey olmadığını söylerken yalan söylemişim, değil mi? Tek bir öpücük vardı. O an hissettiklerimi hâlâ hatırlıyorum. Üst dudağının üzerindeki hafifçe uzamış bıyıklarının dokunuşunu bile... şurada."
"Senin adına çok üzüldüm," dedi Susannah.
"Sağ ol, hayatım," dedi Callahan. "Bunun anlamının ne kadar büyük olduğunu biliyor musun acaba? Birinin kendi dünyasından biri tarafından böyle anlaşılması harika bir duygu. Sürgünde olup evden haber almak gibi. Ya da yıllarca şişelerden bayat su içtikten sonra bir kaynaktan taptaze su içmek gibi." Uzanıp iki eliyle birden Susannah'nm elini tuttu ve gülümsedi. Eddie bu gülümsemenin biraz zorlama olduğunu düşündü.
yanlış bir şeyler vardı. Birden aklına korkunç bir fikir geldi. Ya şu Peder Callahan'ın burnuna soğan ve sıcak metal kokusu geliyorsa? Ya vi bir halka görüyorsa? Ama Susannah'nm boynunda değil, karnında. Eddie, Roland'a baktı ama faydası olmadı. Silahşor'un yüzü ifadesizdi.
"AİDS'e yakalanmıştı, değil mi?" diye sordu. "Eşcinsel bir Üçüncü
Tip vampir arkadaşını ısırdı ve hastalığı ona bulaştırdı."
"Eşcinsel," dedi Callahan. "Yani bana bu aptalca kelimenin gerçekten..." Başını iki yana sallayarak sustu.
"Evet," dedi Eddie. "Red Sox hâlâ şampiyon olamadı ve eşcinseller homo."
"Eddie!" dedi Susannah.
"Hey," dedi Eddie. "New York'u son terk eden olmak ve ışıkları açık bıraktığını bilmek kolay mı sanıyorsun? Hiç değil." Callahan'a döndü. "Söylediğim oldu, değil mi?"
"Sanırım. O zamanlar benim de fazla bir şey bilmediğimi unutmayın. Bildiklerimi de bastırıp inkâr etmeye çalışıyordum. Başkan Kennedy'nin dediği gibi, 'büyük bir enerjiyle'. İlkini, (ilk 'küçük' olanı) 1975 yılında, Noel'den sonraki hafta, sinemada görmüştüm." Havlarcasına kısa bir kahkaha attı. "Şimdi düşündüm de, sinemanın adı Gaiety'ydi.'*' Şaşırtıcı, değil mi?" Duraksayıp kafası karışmışçasma diğerlerinin yüzlerine baktı. "Değil galiba. Pek şaşırmış görünmüyorsunuz."
"Artık tesadüf diye bir şey yok, tatlım," dedi Susannah. "Bugünlerde gerçeği Charles Dickens yorumunda yaşıyoruz."
"Anlamadım."
"Anlaman şart değil, hayatım. Devam et. Hikâyeni anlat."
İhtiyar bıraktığı yeri hatırlamak için bir an duraksadıktan sonra anlatmaya devam etti..
"İlk Üçüncü Tip vampiri 1975 Aralık ayının sonlarında gördüm. Lu-Pe'un boynundaki mavi ışığı görene kadar geçen üç aylık sürede, yarım
Ingilizcede eşcinsel anlamına gelen "gay" ile neşe kelimesi aynı şekilde yazılır; yazar burada kelime oyunu yapıyor.
düzine daha görmüştüm. Sadece biri avlanıyordu. East Village'da bir so. kaktaydı. Yanında biri daha vardı. Vampir şöyle duruyordu." Callahan kalkıp gösterdi. Avuçları, görünmez bir duvara dayanmış gibiydi. "Kurba. nı ise kollarının arasındaydı ve yüzü vampire dönüktü. Konuşuyor veya öpüşüyor olabilirlerdi. Ama ben, ikisini de yapmadıklarını biliyordum.
"Diğerleri... iki tanesini restoranlarda gördüm. İkisi de yalnız yernelc yiyordu. Mavi ışık ellerinde, yüzlerindeydi. Dudaklarına mavi bir sos gibi bulaşmıştı. Yanık soğan kokusu, bir çeşit parfümmüşçesine bedenlerini bulut gibi kaplamıştı." Callahan bir anlığına gülümsedi. "Galiba anlatırken sürekli benzetmeler kullanıyorum. Bunun sebebi, onları size tarif ederken aynı zamanda anlamaya çalışıyor olmam. Hâlâ anlamaya çalışı-yorum. Bu gizli dünyanın, diğer dünyanın tüm o zaman boyunca nasıl olup da burnumun dibinde durduğunu, bildiğim dünyanın hemen gerisinde olduğunu anlamaya çalışıyorum."
Roland haklı, diye düşündü Eddie. Geçiş yapmış. Öyle olmalı. O bilmiyor ama öyle. Bu onu bizden biri, ka-tet'imizin bir parçası yapar mı?

"Birini, Home'un çalıştığı banka olan Marine Midland Bank'te bir sırada gördüm," dedi Callahan. "Gün ortasında. Ben para yatırma sırasındaydım, bu kadınsa para çekmek için bekliyordu. Mavi ışık her tarafını sarmıştı. Ona baktığımı gördü ve gülümsedi. Korkusuz göz teması. Cilveli." Duraksadı. "Seksi."
"Sen onları içindeki vampir-iblis kanı yüzünden görebiliyordun," dedi Roland. "Peki onlar bunu biliyor muydu?"
"Hayır," dedi Callahan hemen. "Bilselerdi beni öldürürlerdi. Ama öğrendiler. Daha sonra.
"Demek istediğim, onları görüyordum. Varlıklarından haberdardım. Lupe'un boynundaki ışığı gördüğümde de ne olduğunu, ne tür bir yaratıkla karşı karşıya kaldığını hemen anlamıştım. Onlar da görüyordu. Kokuyu alıyordu. Muhtemelen çınlamaları da duyuyordu. Kurbanları işaretlenmişti ve ışığa uçan pervaneler gibi daha çoğu gelmeye başlamıştı. Ya da aynı itfaiye musluğuna işemeye kararlı olan köpekler gibi.
"Lupe'un o mart gecesi ilk kez ısırıldığından emindim zira mavi ışrğ1 veya boğazındaki tıraş kesiğine benzeyen izleri daha önce görmemiştin1-
Ama o geceden sonra defalarca ısırıldı. İçinde bulunduğumuz işin de etkisi vardı. Hep gelip geçici insanlarla uğraşıyorduk. Belki alkol karışmış kan onlar için ucuz bir kafa bulma yöntemidir, kim bilir?
"Her neyse, ilk öldürüşüm Lupe yüzünden oldu. Pek çok ölümün ilki. Nisan ayıydı..."

10

Nisan ayıydı ve hava sonunda bahar gibi kokmaya, bahar hissi vermeye başlamıştı. Callahan saat beşten beri Home'doy di; önce ay sonu faturaları kin çek yazmış, sonra spesiyalitesi olan Kurbağa Yahnisi'ni pişirmeye koyulmuştu. Aslında dana eti kullanıyordu ama yemeğe böyle bir isim vermek hoşuna gidiyordu.
Bir yandan da büyük çelik tencereleri yıkıyordu. Aslında buna gerek yoktu (Home'da bol bulunan bir malzeme varsa o da mutfak gereçleriydi) ama annesi ona mutfakta nasıl iş yapılması gerektiğini öğretmişti: pişirirken temizliği ihmal etme.
Elinde bir tencereyle arka kapıya gitti. Tencereyi kalçasına dayayarak diğer eliyle kapının tokmağına uzandı. Bulaşık suyunu kanalizasyon mazgalına dökmek için sokağa çıktı ve durdu. Bu sahneyi daha önce Village'da da görmüştü ama o zaman duvara dayanan adam ve kolları arasında yüzü dönük halde duran diğeri birer gölgeden ibaretti. Bu ikisini mutfaktan gelen ışıkta açık seçik görülüyordu ve Callahan, başını yana çevirerek boynunu açan ve uyuyormuş gibi görünen adamı tanıyordu.
Lupe.
Mutfak kapısından gelen ışık sokağın o bölümünü aydınlatmasına ve Callahan sessiz olmak için hiçbir çaba sarf etmemesine rağmen (hatta Lou Reed'in "Walk on the Wild Side" şarkısını söylüyordu) ikisi de onu fark etmedi. Kendilerinden geçmişlerdi. Lupe'un önündeki adam ellili yaşlarda gö-mnüyordu. Üzerinde kaliteli bir takım elbise ve kravat vardı. Hemen yanın-""> pahalı bir Mark Cross evrak çantası duruyordu. Adamın başı öne uzan-mt§ ve hafifçe yana eğilmişti. Açık ağzı Lupe'un boynunun sağ tarafına ya-PlŞmıştı. Orada ne vardı? Şah damar mı? Callahan hatırlamıyordu. Önemi de yoktu. Bu kez çınlamalar yoktu ama koku boğucuydu. Öylesine yoğuna ki gözleri yaşarmış, burnu akmaya başlamıştı. Koyu mavi ışık, iki adamı <h sarmıştı. Callahan ışığın nabız ritminde girdap gibi döndüğünü görebiliy0r du. Nefesleri, diye düşündü. Etrafa o boku yayan nefesleri. Yani gerçek.
Callahan, sıvının çok hafif emilme sesini duyabiliyordu. Bir filmde ateşli bir çift öpüşürken duyabileceğiniz türde bir sesti.
Bir sonraki hareketini düşünmedi. Yağlı bulaşık suyuyla dolu tencereyi bıraktı. Tencere, beton kaldırıma gürültüyle düştü ama duvara yaslanan çift istifini hiç bozmadı; bir başka boyutta gibiydiler. Callahan mutfağa doğru iki adım geriledi. Tezgâhın üzerinde, dana etini keserken kullandığı satır vardı. Bıçağının parlaklığı göz alıyordu. Üzerinde yüzünün yansımasını görünce en azından ben onlardan biri değilim, diye düşündü. Yansımam hâlâ var. Sonra parmaklan plastik sapı sıkıca kavradı. Tekrar sokağa döndü. Bulaşık suyuyla dolu tencerenin üzerinden geçti. Hava ılık ve nemliydi. Bir yerlerde su damlıyordu. Bir radyoda "Someone Saved My Life Tonight" çalıyordu. Havadaki nem, sokağın uzak ucundaki lambanın çevresinde bir hale oluşturmuştu. New York'ta nisandı ve Callahan'ın (kısa bir süre öncesine kadar Katolik Kilisesi'nin takdir gören bir rahibi olan Callahan) üç metre ötesinde bir vampir, avının kanını içiyordu. Donald Callahan'ın âşık olduğu adamm kanını.
"Beni neredeyse avucuna alıyordun, değil mi, hayatım?" diye şarkı söylüyordu Elton John. Callahan satırı havaya kaldırarak ilerledi ve var gücüyle vampirin kafasına indirdi. Vampirin kafatası bir anda kavun gibi ikiye ayni-di. Vampir başını, tehlikenin yaklaştığını hisseden bir hayvan gibi aniden kaldırdı. Sonra evrak çantasına uzanmak ister gibi dizlerini hafifçe büktü ama son anda onsuz da yapabileceğini düşünüp vazgeçmiş gibi sokağın ağzına doğru yürümeye başladı. "Biri bu gece, biri bu gece, biri bu gece hayatımı kurtardın," diye şarkı söyleyen Elton John'un sesinin geldiği yöne doğm ilerliyordu. Satır, hâlâ vampirin kafasına gömülüydü. Sapı, yaratığın her adımında kısa bir kuyruk gibi sallanıyordu. Callahan biraz kan gördü ama beklediği kadar çok değildi. O an, bunu merak edemeyecek kadar derin bir pndeydi, ama daha sonra düşündüğünde, vampirlerin sadece hareket etme-l rineyetece^ az m^tar^a kana sahip olduğuna kanaat getirecekti. Kan müzesinden daha büyülü bir şeydi. Sahip oldukları kanın çoğu, iyi haşlanmış bir yumurtanın akı gibi pıhtılaşmıştı.
Vampir bir adım daha attıktan sonra durdu. Omuzları çökmüştü. Öne doğru sendeledi ve Callahan başını göremez oldu. Sonra giysileri aniden içleri boşalmış halde sokağın ıslak zeminine yığıldı.

Callahan kendini bir rüyadaymış gibi hissederek giysileri incelemeye gitti. Lupe Delgado hâlâ gözleri kapalı, vampirin onu içine çektiği rüyanın etkisinde, kendinden geçmiş bir halde duvara yaslanmış duruyordu. Kan, küçük ve önemsiz akıntılar halinde boynundan aşağı süzülüyordu.
Callahan giysilere baktı. Kravat hâlâ düğümlüydü. Gömlek, hâlâ ceketin, etekleri ise pantolonun içindeydi. Pantolonun fermuvarını indirdiği takdirde iç çamaşırlarını göreceğini biliyordu. İçinin boş olduğundan emin olmak için ceketin bir kolunu tutup kaldırdı. Vampirin saati, gürültüyle yere, bir yüzüğün yanma düştü.
Saçlar vardı. Bazıları dolgulu dişler de. Ama Bay Mark Cross Evrak Çantası'ndan geriye başka hiçbir şey kalmamıştı. Callahan kıyafetleri topladı. Elton John hâlâ "Someone Saved My Life Tonighf'ı söylüyordu ve bu belki de hiç şaşırtıcı değildi. Uzun bir şarkıydı, şu dört dakikalıklardan biri olmalıydı. Güvenli olması için yüzüğü parmağına, saati de koluna taktı. Lupe'un yanından geçerek giysileri içeri götürdü. Lupe hâlâ aynı rüyanın içinde kaybolmuş vaziyetteydi. Boynundaki diş izleriyse yok olmaya başlamıştı bile.
Mutfak, mucize eseri bomboştu. Sol tarafta, üzerinde DEPO yazan bir kapı vardı. Arkasındaki kısa holün her iki tarafı saklama üniteleriyle doluydu. Bunlar, hırsızlığı önlemek için kilitli tel örgülerin ardına konmuştu. Bir tarafta konserveler, diğer tarafta kuru gıdalar vardı. Onların ardına giysiler küflenmişti. Gömlekler bir bölmede, pantolonlar bir başkasındaydı. Elbiselerle etekler ayrı bir yere konmuştu. Kabanlar ayrı bir bölmede duruyordu. Holün ucunda, üzerinde KARişiKyazan eski bir dolap vardı. Callahan, vam-Plrm cüzdanını bularak kendisininkiyle aynı cebe koydu. İki cüzdan cebini ePey şişirmişti. Sonra dolabın kilidini açtı ve vampirin giysilerini içine tıkıştirdi. Pantolonun içindeki iç çamaşırı bulunduğunda homurdanmalar ola. cağını biliyordu ama hepsini ayırmak için uğraşamayacaktı. Home'da kulla, nılmış iç çamaşırları kabul görmezdi.
"Halkın en düşük kesimine hizmet ediyor olabiliriz," demişti Rowan Magruder, ona bir keresinde. "Ama bizim de bir standardımız var."
Ama standartlar o an umurunda değildi. Vampirin saçlarını ve dişlerini düşünmek zorundaydı. Saati, yüzüğü, cüzdanı... ve eyvah, evrak çantasıylt, ayakkabıları da vardı! Hâlâ orada olmalıydılar!
Sakın şikâyet edeyim deme, dedi kendi kendine. Herifin yüzde doksan beşi bir korku filminin son karesinde canavarın yok olması gibi sana kıyak yapıp ortadan kaybolmuşken şikâyet etmeye hakkın yok. Tanrı şim-diye dek yanında oldu (sanırım Tanrı). Bu yüzden şikâyet etme.
Etmiyordu. Saçları, dişleri ve evrak çantasını toparlayarak su birikintilerinin arasından sokağın sonuna doğru koştu ve elindekileri çitin üzerinden diğer tarafa fırlattı. Bir an düşündükten sonra cüzdanı, yüzüğü ve saati de fırlattı. Yüzüğü parmağından çıkarmakta zorlanmış ve bir anlığına paniğe kapılmıştı ama sonunda çıkarıp çitin üzerinden fırlattı... trinkk. Biri, onun için hepsinin çaresine bakardı. Ne de olsa burası New York'tu. Lupe'un yanına döndü ve ayakkabıları gördü. Atılmayacak kadar iyi durumdaydılar, daha uzun yıllar kullanılabilirlerdi. Ayakkabıları aldı ve sağ elinin ilk iki parmağında sallandırarak mutfağa doğru yürüdü. Lupe mutfağa girdiğinde, fırının yanından geçiyordu.
"Don?" diye sordu. Sesi biraz boğuktu. Derin bir uykudan henüz uyanmış birinin sesi gibi. Ayrıca eğleniyormuş gibiydi. Callahan'ın parmak uçlarından sallanan ayakkabılara baktı. "Onları yahniye mi koyacaksır?"
"Tat verebilirdi ama hayır, depoya bırakacaktım," dedi Callahan. Sesinin o denli sakin çıkmasına çok şaşırmıştı. Ve kalbi! Düzenli bir şekilde dakikada yetmiş kez atıyordu. "Biri bunları arkada bırakmış. Sen nerelerdeydin?"
Lupe, ona gülümsedi. Gülümsediğinde her zamankinden de güzel oluyordu. "Dışarda bir sigara içiyordum," dedi. "Hava çok güzeldi. Beni görmedin mi?"
"Aslında gördüm," dedi Callahan. "Kendi küçük dünyanda düşüncelere dalmış gibiydin, seni rahatsız etmek istemedim. Deponun kapısını açabilir misin?"
Lupe kapıyı açtı. "Çok güzel bir çift ayakkabıymış. Fiyakalı. Kim böyle ayakkabıları sarhoşlara bırakır ki?"
"Belki eski sahibi onlardan bıkmıştır," dedi Callahan. Çınlamaları, o tatlı zehri duymaya başladı ve dişlerini gıcırdattı. Dünya bir anda titreşir gibi oldu. Şimdi olmaz, diye düşündü. Ah, şimdi olmasın lütfen.
Bu bir dua değildi, son günlerde pek dua etmiyordu ama galiba biri yakarışını duymuştu zira çınlamalar hafifledi. Dünyanın titreşmesi durdu. Diğer odadan yemek isteyen birinin bağırışı duyuldu. Bir başkası küfretti. Hep aynı şeylerdi. Birileri içki istiyordu. Bunda da bir fark yoktu. Sadece sesindeki açlık her zamankinden fazlaydı. Satırın plastik sapının eline verdiği hissi hatırladı. Satırın ağırlığını. Çıkardığı sesi. Ve o tat, ağzına geri döndü. Bar-low'un kanının ölü tadı. Vampir, Petrielerin mutfağında annesinin, ona verdiği haçı kırdıktan sonra ne demişti? Bir adamın imanının çöküşünü görmenin üzücü olduğunu mu?
Bu akşam alkolikler toplantısına katılacağım, diye düşündü ayakkabı-lann çevresine bir paket lastiği geçirip diğerlerinin yanına fırlatırken. Bazen toplantıların faydası oluyordu. Hiçbir zaman, "Ben Don ve bir alkoliğim," demiyordu ama bazen faydası oluyordu.
Lupe öylesine yakınında duruyordu ki arkasını dönüp onu görünce hafifçe irkildi.
"Sakin ol, oğlum," dedi Lupe gülerek. Boğazını farkında olmaksızın kaşıdı, izler hâlâ duruyordu ama sabaha kalmadan yok olacaklardı. Callahan yine de vampirlerin bir şey gördüğünü biliyordu. Ya da kokusunu alıyorlardı. Veya bir başka kahrolası işaret vardı.
"Dinle," dedi Lupe'a. "Bir iki haftalığına şehirden ayrılmayı düşünüyordum. Küçük bir kaçamak. Neden birlikte gitmiyoruz? Balığa çıkarız."

"Yapamam," dedi Lupe. "Hazirana kadar otelden izin alamam ve ayrı-ca burada eleman eksiğimiz var. Ama sen gitmek istiyorsan Rowan'la konu-§UP halledebilirim. Hiç sorun değil." Lupe, ona dikkatle baktı. "Biraz tatile wtiyacin varmış gibi görünüyor. Yorgun gibisin. Ve diken üstündesin."
"Yok canım, öylesine bir fikirdi işte," dedi Callahan. Hiçbir yere gittiği yoktu. Kalırsa Lupe'a göz kulak olabilirdi. Ve artık bir şeyi biliyordu. Onları öldürmek, duvardaki böceği ezmek kadar kolaydı. Üstelik geride pek bir şey bırakmıyorlardı. Televizyonlardaki deterjan reklamlarında dedikleri gibi-Şipşak Temizlik. Lupe iyi olacaktı. Bay Mark Cross Evrak Çantası gibi Üçüncü Tip'ler kurbanlarını öldürmüyorlar, değiştirmiyorlardı bile. En azından görebildiği kadarıyla öyleydi. Kısa dönemde bir etkileri yoktu. Ama gözü üzerinde olacaktı, hiç olmazsa bu kadarını yapabilirdi. Jerusalem's Lot için küçük bir kefaret çabası olacaktı. Ve Lupe iyi olacaktı.

11
"Ama olmadı," dedi Roland. Kesesinin dibindeki tütün kırıntılarını dikkatle sarıyordu. Kâğıt kuru, tütün ise tozlardan ibaretti.
"Öyle," dedi Callahan. "Maalesef. Roland sigara sarmak için kâğıdım yok, ama sana elinde tuttuğunun çok daha iyisini ikram edebilirim. Evde çok kaliteli tütünüm var. Ben içmem ama Rosalita bazı akşamlar piposunu tüttürür."
"Daha sonra alırım, teşekkürler derim," dedi Silahşor. "Tütünü kahve kadar özlemiyorum ama kesinlikle özlediklerim arasında ikinci sırayı alıyor. Hikâyeni bitir. Hiçbir ayrıntıyı atlama. Her şeyi duymamızın önemli olduğunu düşünüyorum ancak..."
"Biliyorum. Süremiz dar."
"Evet," dedi Roland. "Dar."
"Her neyse, arkadaşım o hastalığa yakalandı... ismi AİDS mi oldu demiştin?"
Eddie'ye bakıyordu. Eddie başını sallayarak onayladı.
"Pekâlâ," dedi Callahan. "Bu da bir isim işte ama duyduğumda ilk aklıma gelen, bir tür diyet şekeri oluyor. Her zaman çok hızlı yayılmadığı-nı biliyorsunuzdur. Ama arkadaşım için aynı şey geçerli olmadı. Tutuşan bir saman çöpü gibi hızla ilerledi. Lupe Delgado, 1976 Mayısı'nda ağır hastaydı. Beti benzi atmıştı. Sürekli ateşi vardı. Bazen bütün geceyi banyoda kusarak geçirirdi. Rowan, ona mutfağı yasaklayacaktı ama buna gerek kalmadı... Lupe mutfağı kendine yasakladı. Sonra yaralar kendini göstermeye başladı."
"Sanırım onlara Kaposi sarkomu diyorlardı," dedi Eddie. "Şekil bozukluğuna sebep olan bir cilt hastalığı."
Callahan başını salladı. "Lupe yaraların açılmasından üç hafta sonra New York General'a kaldırıldı. Haziran sonlarında bir gece Rowan Mag-ruder ile ziyaretine gittik. O zamana dek birbirimize bunu atlatacağını, sağ salim aramıza döneceğini söylüyorduk. Kahretsin, hâlâ gençti, güçlüydü. Ama o gece kapıdan girer girmez gidici olduğunu anladık. Bir oksijen çadırındaydı. Kollarına serum bağlanmıştı. Korkunç acılar çekiyordu. Ona yaklaşmamızı istemedi. Bulaşıcı olabileceğini söylüyordu. Aslında hastalık hakkında kimse bir şey bilmiyor gibiydi."
"Bu yüzden çok korkutucuydu," dedi Susannah.
"Evet. Doktorların ona dediğine göre eşcinsel ilişki veya enjektör paylaşımıyla geçen bir kan hastalığıymış. Bize tüm uyuşturucu testlerinin negatif çıktığını defalarca söyledi. 'Bin dokuz yüz yetmişten beri temizim,' deyip duruyordu. Tanrı adına yemin ederim ki bir kez bile kullanmadım.' Temiz olduğunu bildiğimizi söyledik. Yatağının iki yanına oturup ellerini tuttuk."
Callahan yutkundu. Boğazından hafif bir ses yükseldi.
"Ellerimiz... oradan ayrılmadan önce bize ellerimizi yıkattı. Önlem olsun diyeymiş. Ve bize ziyaretine gittiğimiz için teşekkür etti. Rowan'a Home'un başına gelen en iyi şey olduğunu söyledi. Orasının onun için gerçek bir yuva olduğunu söyledi.
"O gece New York General'dan ayrılırken içkiye hayatım boyunca olmadığı kadar yoğun bir ihtiyaç hissettim. Ama Rowan'i yanımdan ayırmadım ve bütün barların önünden yürüyerek geçtik. O geceyi ayık geçirdim ama içmemin artık an meselesi olduğunu biliyordum. Sizi sarhoş eden ilk içkidir, alkolikler toplantılarında böyle denir ve ben de o ilk içkiye çok yaklaşmıştım. Bir yerlerde bir barmen beni bekliyordu.
"Lupe iki gece sonra öldü.
"Cenazede yaklaşık üç yüz kişi vardı, neredeyse hepsi Home'dan tanığı insanlardı. Pek çok kişi gözyaşı döktü ve düz bir çizgi üzerinde muhtemelen yürüyemeyecek insanlar onun hakkında harika sözler etti-ler. Rowan Magruder tören sona erdiğinde beni kolumdan yakaladı ve 'Kim olduğunu bilmiyorum, Don,' dedi. 'Ama ne olduğunu biliyorum; çok iyi bir adamsın ve çok uzun zamandır ağzına içki koymamış bir... son içkinden beri ne kadar zaman geçti?'
"'Geçen ekimden beri,' dedim.
"'Şimdi bir tane daha içmek istiyorsun,' dedi. 'Yüzünden belli oluyor. Eğer içkinin Lupe'u geri getireceğine inanıyorsan iç, ben izin veriyorum. Hatta beraber gidip Blarney Stone'da cüzdanımdaki tüm parayı içkiye yatıralım. Tamam mı?'
"'Tamam,' dedim.
"'Bugün içersen Lupe'un anısına en büyük saygısızlığı yapmış olursun. Cesedinin suratına işemekten farkı olmaz.'
"Haklıydı, biliyordum. Günün geri kalanını New York'taki ikinci günüm gibi geçirdim; aylak aylak dolaştım, ağzımdaki tatla mücadele ettim, içki içmemek için direndim. Broadway'de, Onuncu Cadde'de, Park'ta ve Otuzuncu Sokak'ta olduğumu hatırlıyorum. O sırada karanlık çökmüş, her iki yöne doğru ilerleyen arabalar farlarını yakmıştı. Gökyüzünün batısı ve caddeler, bu muhteşem turuncuyla karışık pembenin tonlarına bürünmüştü.

"Kendimi çok huzurlu hissettim ve ^Kazanacağım,' diye düşündüm. En azından bu gecelik kazanacağım. Ve tam o sırada çınlamalar başladı. O zamana dek yaşadığım en şiddetli çınlamaydı. Başımın yere düşen bir karpuz gibi patlayacağını sandım. Park Caddesi, gözlerimin önünde titreşmeye başladı ve bu aslında gerçek değil, diye düşündüm. Park Caddesi de gerçek değil. Hiçbir şey gerçek değil. Bu sadece dev bir tuvalden ibaret. New York, o tuval üzerine çizilmiş minik bir bölüm. Peki tuvalin ardında m var? Hiç. Hiçbir şey. Sadece karanlık.
"Sonra her şey yine sabitleşmeye başladı. Çınlamalar azaldı, azaldı ve sonunda tamamen kesildi. Çok yavaş adımlarla yürümeye başladım-İncecik bir buz tabakası üzerinde yürüyen bir adam gibi. Sert bir adım atıp içinde bulunduğum dünyanın kabuğunu kırarak altındaki karanlığa düşmekten korkuyordum. Bunun kulağa çok saçma geldiğini biliyorum -kahretsin, o zaman da biliyordum- ama bazen bilmenin bir faydası olmuyor. Değil mi?"
"Hayır," dedi Eddie, Henry'yle burunlarına eroin çektikleri günleri hatırlayarak.
"Hayır," dedi Susannah.
"Hayır," dedi Roland da Jericho Tepesi'ni düşünerek. Ve düşen boruyu.
"Bir blok yürüdüm. Sonra iki... ve üç. Bir şey olmayacağına inanmaya başlamıştım. Yani burnuma kötü bir koku gelebilir ve Üçüncü Tip birkaç vampir görebilirdim ama bunlarla başa çıkabilirdim. Kaldı ki Üçüncü Tip'ler beni fark edemiyordu. Onlara bakmak, polis merkezindeki aynalı sorgu odasında duran bir şüpheliye bakmak gibiydi. Ama o gece çok daha beter bir şey gördüm. Birkaç vampirden çok daha kötüsünü."
"Ölü birini gördün," dedi Susannah.
Callahan saklayamadığı bir hayretle ona döndü. "Nasıl... nereden..."
"Biliyorum çünkü ben de New York'ta geçiş yapmıştım," dedi Susannah. "Hepimiz yaptık. Roland, o insanların ya öldüklerinin farkında olmadıklarını veya öldüklerini inkâr ettiklerini söylemişti. Onlar... ne diyordun onlara Roland?"
"Başıboş ölüler," dedi Silahşor. "Sayıları fazla değil."
"Yeterli sayıdaydılar," dedi Callahan. "Ve orada olduğumu biliyorlardı. Park Caddesi'nde vücutları parçalanmış insanlar... bir adamın tek gözü, bir kadınınsa sağ kolu ve bacağı yoktu. Tüm vücudu yanmıştı. Her ikisi de bana bakıyordu. Sanki onları düzeltebilirmişim falan gibi.
"Oradan kaçtım. Çok uzun bir mesafe koşmuş olmalıyım, çünkü aklım biraz olsun başıma geldiğinde, İkinci Cadde ve On Dokuzuncu So-kak'ın köşesinde, kaldırımın kenarında oturuyordum. Başım öne eğikti ve göğsüm körük gibi inip kalkıyordu.
"Yaşh bir adam yanıma geldi ve iyi olup olmadığımı sordu. O sırada nefesim yeterince düzene girmişti, adama iyi olduğumu söyledim. Orada °ylece durmamamı, birkaç blok ötede, bulunduğumuz yere doğru ilerleyen bir polis arabası olduğunu ve beni o halde görürlerse şüphelenecek-enni söyledi. İhtiyarın gözlerinin içine baktım ve, 'Vampirler gördüm,' dedim. 'Hatta birini öldürdüm. Ve yürüyen ölüleri gördüm. Birkaç poljs beni korkutur mu sence?'
"Korkuyla geriledi ve ondan uzak durmamı istedi. İyi birine benzi-yormuşum, bana bir iyilik yapmak istemiş ama karşılığında aldığı bu olmuş. 'New York'ta yapılan iyilikler cezasız kalmaz,' dedi ve huysuz bir çocuk gibi uzaklaştı.
"Gülmeye başladım. Kaldırımdan kalkıp üstüme başıma şöyle bir baktım. Gömleğimin etekleri pantolonumdan çıkmıştı. Pantolonum lekelenmişti. Bir şey sıçramış olmalıydı ama nerelerden geçtiğimi bile hatırlamıyordum. Etrafıma bakındım ve tüm azizler ve günahkârlar adına, Americano Bar'ı gördüm. Daha sonra New York'ta birkaç tane olduklarını öğrendim ama o an, bir tanesinin benim için '40'lardan çıkıp geldiğini sanmıştım. İçeri girdim, barın ucundaki tabureye oturdum. Barmen yanıma gelince ona, 'Benim için bir şey saklıyordun,' dedim.
"'Öyle mi, dostum?' dedi.
"'Evet,' dedim.
"'Eh, ne olduğunu söylersen getiririm,' dedi.
"'Bushmills. Ve geçen ekimden beri sakladığına göre faizini de ekleyip duble yapabilirsin.'"
Eddie yüzünü buruşturdu. "Kötü bir fikirmiş, ahbap."
"Oysa o an bana ölümlü bir insanın ürettiği en iyi fikirmiş gibi geliyordu. Lupe'u unutacak, ölü insanlar görmeyecek hatta belki vampirleri bile görmeyecektim... yani sivrisinekleri.
"Saat sekiz olduğunda sarhoştum. Dokuzda epey sarhoştum. Onda ise küfelik olmuştum. Barmenin beni dışarı attığını hatırlar gibiyim. Ertesi sabah da bir parkta, gazetelerin altında uyanmıştım galiba."
"Yine başa döndük," diye mırıldandı Susannah.
"Aynen öyle hanımefendi, doğru söylersin, teşekkürler derim. Doğrulup oturdum. Başım ikiye ayrılıverecekmiş gibi hissediyordum. Dizlerimin arasına indirdim, hiçbir şey olmayınca tekrar kaldırdım. Yirmi metre kadar ötemdeki bankta, sincaplara kucağındaki kesekâğıdından fındık dağıtan yaşlı bir kadın oturuyordu. Ama mavi ışık yanaklarında ve kaşlarında oynaşıyor, kadın nefes aldıkça içeri girip dışarı çıkıyordu. Onlardan biriydi- Bir sivrisinek. Yürüyen ölüler gitmişti ama Üçüncü Tip'leri hâlâ görebiliyordum.
"Sarhoş olmak, buna doğal bir tepki gibi görünüyordu ama ufak bir sorunum vardı: meteliksizdim. Biri ben gazetelerin altında sızdıktan sonra cüzdanımı yürütmüş olmalıydı." Callahan gülümsedi. Nahoş bir gülümsemeydi.
"O gün Manpower'i buldum. Ertesi gün ve ondan sonraki gün de buldum. Sonra sarhoş oldum. O yaz, hep böyle devam etti. Üç gün boyunca ayık dolaşıyor, genellikle bir şantiyede el arabasını itiyor veya bir kamyona yük taşıyordum. Bir akşam kör kütük sarhoş oluyor, ertesi günü ayılmaya çalışarak geçiriyordum. Sonra baştan başlıyordum. Pazar günleri izin yapıyordum. O yazı New York'ta bu şekilde geçirdim. Ve gittiğim her yerde o Elton John şarkısını duyuyormuşum gibi geliyordu; 'Someone Saved My Life Tonight.' Şarkının popüler olduğu sene o yaz mıydı bilmiyorum. Tek

bildiğim, her yerde onu duyduğum. Bir seferinde art arda beş gün boyunca Covay Nakliyat'da çalışmıştım. O temmuz, ayık kalma rekorum bu beş gündür. Personelden sorumlu adam beşinci gün gelip sürekli bir iş isteyip istemediğimi sordu.
"'Yapamam,' dedim ona. 'Günlük işçi şirketleri kontratlarında işçilerin devamlı bir işe girmesini yasaklıyor.'
"'Boş ver kontratı,' dedi adam. 'Kimse o saçmalığa aldırmıyor. Ne diyorsun, Donnie? İyi bir adamsın. Kamyona eşya yüklemekten fazlasını yapabilecek birine benziyorsun. Bu akşam bunu bir düşün, olur mu?'
"Düşündüm ve o yaz hep olduğu gibi düşünmek beni içmeye sevk etti. Alkoliklerde hep olduğu gibi. Empire State Binası'nın karşısında küçük bir barda, müzik kutusundan Elton John dinleyerek içtim yine. 'Neredeyse pençelerinin arasına düşüyordum, değil mi canım?' İşe geri döndüğümde adımı bir başka kahrolası şirkete kaydettirdim."
"İçtin, sürüklendin, çalıştın," dedi Roland. "Ama o yaz yaptığın başka b'r iş daha vardı, değil mi?"
"Evet. Ama o işe koyulmam biraz zaman aldı. Birkaç tane görmüştüm (parkta sincapları besleyen yaşlı kadın yalnızca ilkiydi) ama hiçbir §ev yapmıyorlardı. Yani ne olduklarını biliyordum, ama yine de onları soğukkanlılıkla öldürmek zordu. Sonra bir gece Battery Park'ta bir başkası, nı beslenirken gördüm. O zamanlar sürekli cebimde taşıdığım bir çakım vardı. O beslenirken arkasından yaklaştım ve çakıyı dört kez sapladım Bir böbreklere, bir kaburgaların arasına, bir sırtın üst kısmına ve son ola-rak boğazına. Sonuncu darbeyi var gücümle indirmiştim. Bıçağın ucu adamın boynunun diğer tarafından çıktı. Adem elması, şişe takılmış bir parça et gibi ucunda sallanıyordu. Bir çeşit yırtılma sesi oldu."
Callahan sıradan bir şey anlatıyormuş gibi konuşuyordu, ama yüzü solmuştu.
"Home'un arka sokağında olanlar tekrarlandı. Herif aniden giysilerinin içinde kayboldu. Böyle olmasını bekliyordum ama görmeden emin olamazdım elbette."
"Bir seferi emin olmaya yetmez," dedi Susannah.
Callahan başını salladı. "Kurbanı Porto Riko'lu gibi görünen on beş yaşlarında bir çocuktu. Ayaklarının arasında bir teyp vardı. Ne çaldığını hatırlamıyorum, o yüzden muhtemelen 'Someone Saved My Life Tonight' değildi. Beş dakika geçti. Tam burnunun dibinde parmaklarımı şık-latacak veya yanaklarına hafifçe vuracaktım ki gözlerini kırpıştırdı, sendeledi ve başını iki yana sallayarak kendine geldi. Beni karşısında görünce ilk hareketi, teybini kapmak oldu. Bir bebek tutuyormuşçasına bağrına bastı. Sonra, 'Ne istiyorsun, ahbap?' diye sordu. Ona hiçbir şey istemediğimi, kötü bir niyetim olmadığını, sadece ayaklarının dibinde duran giysilerin ne anlama geldiğini merak ettiğimi söyledim. Çocuk yerdeki giysilere baktıktan sonra diz çöküp cepleri karıştırmaya başladı. Onu meşgul edecek kadarını (hatta daha da fazlasını) bulacağını düşünerek oradan uzaklaştım. Bu ikincisi olmuştu. Üçüncü daha kolaydı. Dördüncü, ondan da kolay oldu. Ağustos sonuna kadar yarım düzinesini öldürmüştüm. Altıncısı, Marine Midland Bank'te gördüğüm kadındı. Dünya ne küçük, değil mi?
"Sık sık Birinci Cadde ve Kırk Yedinci Sokak'ın köşesine gider, Home'un karşısında dururdum. Bazen akşamüstleri sarhoşların ve evsizlerin akşam yemeği için Home'a gelişini izlerdim. Rowan ara sıra çıkar, onlarla konuşurdu. Sigara içmezdi ama cebinde daima birkaç paket taşır, onla-dağıtırdı. Ondan saklanmak için özel bir çaba göstermedim ama beni "rdüğüne ^air hiçbir işaret alamadım."
"Muhtemelen o zamana kadar biraz değişmiştin," dedi Eddie.
Callahan başını salladı. "Saçlarım omuzlarıma kadar iniyordu ve griler çoğalmıştı. Sakalım da vardı. Ve elbette üstüme başıma hiç dikkat etmiyordum. Giysilerimin yarısı, öldürdüğüm vampirlere aitti. Bir tanesi, motosikletli kuryeydi ve çok iyi bir çift çizmesi vardı. Öldürdüğüm ilk vampiri" kaliteli mokasenleri gibi değildi, ama yepyeniydi ve ayağıma olmuştu. Öyle şeyler çok dayanıklı oluyor. Hâlâ duruyorlar." Eve doğru basını salladı. "Ama beni tanımamasının sebeplerinin bunlar olduğunu sanmıyorum. Rowan Magruder işi gereği sürekli alkolikler, uyuşturucu bağımlıları ve evsizlerle, bir ayakları gerçek dünyada, diğeri Alacakaranlık Kuşağı'nda olan insanlarla uğraşırdı ve genellikle kötüye doğru olan böyle büyük değişikliklere alışıktı. Yeni morlukların ve kir katmanlarının al-tmdakinin kim olduğunu hemen anlardı. Sanırım beni tanımamasının sebebi, senin şu başıboş ölüler dediklerin gibi bir varlık olmamdan kaynaklanıyordu, Roland. Dünyanın göremediği varlıklardan. Ama sanırım o insanlar {ölüler) bir şekilde New York'a bağlıydı..."
"Asla uzaklaşmazlar," dedi Roland. Sigarasını sonunda sarmıştı; kuru kâğıt ve tütün kırıntıları iki nefeste yok oldu. "Hayaletler hep aynı eve musallat olur."
"Gerçekten de öyle, zavallı şeyler. Oradan ayrılmak istiyordum. Güneş her gün biraz daha erken batıyor ve yolların, o gizli otoyolların çağrısı giderek şiddetleniyordu. Bir kısmı, daha önce ima ettiğim gibi efsanevi coğrafi tedavi olabilirdi. Yeni bir yerde her şeyin daha iyi olacağına, kendini yok etme sürecinin sonunda sihirli bir değnek değmişçesine duracağına dair o temelsiz ama kuvvetli inanç. Bir kısmı da yeni bir yerde, daha büyük bir yerde vampir veya yürüyen ölülerin olmayacağına dair beslediğim umuttu. Ama çoğunlukla başka şeylerdi. Şey... daha doğrusu tek bir büyük sebebi vardı." Callahan gülümsedi, ama buna gülümseme demeye bin şahit isterdi. Sadece dudakları gerilmiş ve dişetleri ortaya çıkmıştı. "Biri bana musallat oldu."
"Vampirler," dedi Eddie.
"E-evet," dedi ve dudağını ısırdı Callahan. Sonra daha belirgin bir kararlılıkla tekrarladı. "Evet. Ama sadece vampirler değil. En mantıki, görünen o olmasına rağmen tam olarak doğru gibi gelmiyordu. En azın-dan ölüler olmadığını biliyordum; beni görebiliyorlardı ama onları düzeltebileceğimi veya çektiklerine bir son vermemi ummaları haricinde bana pek aldırmıyorlardı. Ama daha önce de söylediğim gibi, Üçüncü Tip'ler beni göremiyordu... en azından onları

avlayan şey olarak değil. Ayrıca dikkatlerini uzun süre odaklayamıyorlardı. Sanki kurbanlarında görülen hafıza kaybı onları da bir şekilde etkiliyordu.
"Başımın dertte olduğunu, bankadaki kadını öldürdükten kısa bir süre sonra, Washington Square Park'ta olduğum bir gece anladım. Park benim için bir av bölgesi olmuştu. Tanrı biliyor ya orada tek avlanan ben değildim. Yaz günlerinde bir açık hava yatakhanesi gibi oluyordu. Benim bile sürekli uyuduğum bir bankım vardı ama her gece orada uyumuyordum... her gece oraya gidemiyordum bile.
"Bu bahsettiğim gece (hava boğucuydu ve ara sıra gök güdüyordu) parka saat sekiz civarı gittim. Elimdeki kahverengi kesekâğıdının içinde bir şişe içki vardı. Yanımda, Ezra Pound'un Canto'lanndan bir de kitap vardı. Her zaman yattığım banka yönelmiştim ki bir başka bankın arkasına sprey boyayla yazılmış olan yazıyı gördüm, BURAYA GELİYOR, ELI YANIK."
"Ulu Tanrım," dedi Susannah elini boğazına götürerek.
"Parkı hemen terk ettim ve yirmi blok ötede bir sokakta uyudum. 0 yazıda bahsedilen kişi olduğuma dair hiçbir şüphem yoktu. İki gün sonra, Lex'te sık sık gittiğim bir barın yakınında, kaldırımın üzerinde bir başka yazı gördüm. Tebeşirle yazılmıştı ve gelip geçenler üzerine bastığı için iyice belirsizleşmişti ama yine de okuyabildim. Aynı yazıydı, BURAYA GELİYOR, ELİ YANIK. Yazıyı yazan biraz süslemek istemiş gibi kelimelerin etrafına yıldızlar ve kuyrukluyıldızlar çizmişti. Bir blok ötede, Park Yasaktır tabelasının üzerinde yine sprey boyayla yazılmış bir başka yazı vardı: SAÇ-LARİ NEREDEYSE TAMAMEN KiRLAŞTi. Ertesi sabah, bir şehir içi hattı otobüsünün üzerinde başka bir yazı gördüm: İSMİ COLLINGWOOD OLABİLİR Bundan iki üç gün sonra, sıkça gittiğim yerlerde (Needle Park, Central p xv Lex'deki City Lights Bar, Village'da birkaç folk müzik ve şiir kulü-h") kayıp hayvan ilanları görmeye başladım."
"Kayıp hayvan ilanları," dedi Eddie ilgiyle. "Aslında dâhiyane bir fikir."
"Hepsi de aynıydı," dedi Callahan. "İRLANDA SETERİMİZİ GÖRDÜNÜZ
MÜ? YAŞLI APTALIN TEKİDİR AMA ONU SEVERİZ. SAĞ ÖN PATİSİ YANIK. KELLY, COLLINS VEYA COLLINGWOOD İSMİNE CEVAP VERİR. DOLGUN BİR ÖDÜL VERİLECEKTİR- Altında da bir dizi dolar işareti oluyordu."
"Bu tür ilanların hedefi kim olabilir?" diye sordu Susannah.
Callahan omuz silkti. "Bilemiyorum. Belki de vampirlerdir."
Eddie bitkince yüzünü ovuşturuyordu. "Pekâlâ, bir düşünelim. Üçüncü Tip vampirler... ve başıboş ölüler vardı... şimdi de bu üçüncü grup çıktı. Hayvanlarla ilgisi olmayan kayıp ilanları asıp oraya buraya yazılar yazıyorlar. Kim bunlar?"
"Sığ adamlar," dedi Callahan. "Aralarında kadınlar da olmasına rağmen kendilerine bazen böyle diyorlar. Bazen de düzenleyici olduklarını söylüyorlar. Birçoğu uzun, sarı yağmurluklar giyiyor... ama hepsi değil. Pek çoğunun elinde mavi tabut dövmesi var... ama hepsinde yok."
"Büyük Tabut Avcıları, Roland," diye mırıldandı Eddie.
Roland başını salladı ama gözlerini Callahan'ın üzerinden bir anlığına bile çekmemişti. "Bırak da adam konuşsun, Eddie."
"Onlar -onlar gerçekte- Kızıl Kral'ın askerleri," dedi Callahan. Ve istavroz çıkardı.

12
Eddie irkildi. Susannah'nın eli karnına gitti ve ovmaya başladı. Roland, Blaine'den kurtulmalarının ardından Gage Park'ta yürümelerini hatırladı. Hayvanat bahçesindeki ölü hayvanları. Vahşileşmiş gül bahçesini- Atlı karıncayı ve oyuncak treni. Sonra Eddie, Susannah ve Jake'in turnike dediği geniş yola açılan metal yolu hatırladı. Orada biri, bir tabelanın üzerine bir yazı yazmıştı. YÜRÜYEN ADAMA DİKKAT EDİN. Bir başka tabelanın üzerine kabaca bir göz çizilmiş ve şu yazılmıştı: HERKES KİZİL KRALI
SELAMLASIN! "Sanırım onlardan bahsedildiğini duydunuz," dedi Callahan ifadesiz bir sesle.
"İşaretini bizim görebileceğimiz yerlere de bırakmış diyelim," dedj Susannah.
Callahan başını Gök Gürültüsü'ne doğru salladı. "Yolculuğunuz sizi oraya götürürse," dedi. "Duvarlara sprey boyayla yazılmış birkaç yazıdan çok daha fazlasını göreceksiniz."
"Peki sen ne yaptın?" diye sordu Eddie.
"Önce oturup durumu bir gözden geçirdim. Ve dışardan bakan birine ne kadar inanılmaz ve paranoyakça görünse de gerçekten takip edildiğime karar verdim. Takipçilerimin Üçüncü Tip vampirler olmadığını biliyordum Duvarlara yazı yazan ve kayıp hayvan ilanları dağıtan kişilerin vampirleri bana karşı kullanmakta tereddüt etmeyecekleri de muhakkaktı.
"Unutmayın ki o sırada bu esrarengiz grubun kim veya nelerden oluştuğunu bilmiyordum. Barlow, Jerusalem's Lot'ta hayaletli olduğu söylenen bir harabeye yerleşmişti. Yazar olan, Mears, şeytani bir evin şeytani bir yaratığı kendisine çektiğini söylemişti. New York'ta düşünürken de aklıma bu fikir geldi. Marsten Malikânesi'nden Barlow'u çektiği gibi New York'a bir başka kral vampir, Birinci Tip bir vampir çektiğimi düşünmeye başladım. Doğru veya yanlış (yanlış olduğu sonradan anlaşıldı) alkolle bulanmış kafamı mantıklı bir sonuca varabilecek kadar çalıştı-rabildiğimi görmek beni memnun etmişti.
"Vermem gereken ilk karar, New York'tan ayrılıp ayrılmamam üzerineydi. Kaçmadığım takdirde er veya geç beni yakalayacaklarını biliyordum. Ellerinde bir tarif vardı. Ve bu da oldukça göze batan bir işaret." Callahan yanık elini

havaya kaldırdı. "İsmimi neredeyse öğrenmişlerdi. Bir iki haftaya kalmaz biliyor olurlardı. Sıkça uğradığım ve kokumu bıraktığım her yeri gözetim altında tutacaklardı. Birlikte takıldığım, konuştuğum, dama veya iskambil oynadığım herkesi bulacaklardı. ManPower ve Brawny Man'de birlikte çalıştığım insanları da.
"Bunun üzerine çok daha önce gitmiş olmam gereken yeri düşündüm. Rowan Magruder'ı, Home'u ve beni tanıyan herkesi bulacaklardı-
Yarım gün çalışanlar, gönüllüler, düzinelerce alkolik ve evsiz. Lanet olun dokuz ayda yüzlerce kişiyle tanışmıştım.
"Tüm bunların yanı sıra yolların çekimi vardı." Callahan, Eddie ve Susannah'ya baktı. "Hudson Nehri'nin üzerindeki tahta köprüyü biliyor musunuz? George Washington Köprüsü'nün bir gölgesi gibidir. Bir tarafı boyunca hâlâ inekler ve atlar için bir yalak uzanır."
Eddie güldü. "Bağışla, peder ama bu mümkün değil. George Washington Köprüsü'nden belki beş yüz kere geçmişimdir. Henry ile sık sık Palisades Park'a giderdik. Orada tahta köprü falan yok."
"Ama var," dedi Callahan sakince. "On dokuzuncu yüzyılın başlarında yapılmış ama o zamandan beri pek çok kez tamir edilmiş elbette. Hatta köprünün tam ortasında bir tabela var. İKİ YÜZÜNCÜ YİL TAMİRATİ I975 YILINDA LAMERK ENDÜSTRİLERİNCE TAMAMLANMIŞTIR. Robot Andy'yİ İlk görüşümde bu isim aklıma gelmişti. Göğsündeki plakaya bakılırsa onu üreten de aynı şirket."
"Bu isme biz de rastlamıştık," dedi Eddie. "Lud Şehri'nde. Ama orada ismi LaMerk Dökümcülük idi."
"Muhtemelen aynı kuruluşun farklı kolları," dedi Susannah.
Roland hiçbir şey söylemedi. Sağ elinin kalan iki parmağını sabırsızca sallayarak anlatmaya devam etmesini istedi: çabuk ol, çabuk ol.
"Orada ama görülmesi zor," dedi Callahan. "Gizleniyor. Ve bu köprü, gizli yollardan sadece ilki. New York'tan bir örümceğin ağı gibi dağılıyorlar."
"Geçiş turnikeleri," diye mırıldandı Eddie.
"Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum," dedi Callahan. "Sonraki birkaç yıl boyunca yolculuk yaptım ve sıradışı pek çok olaya tanık oldum, iyi insanlarla da tanıştım. Onlara normal veya sıradan insanlar demek hakaretmiş gibi geliyor ama öylelerdi. Ve benim gözümde, normal ve sıradan kelimelerine ayrı bir asalet kazandırdılar.
"Rowan Magruder'ı tekrar görmeden New York'tan ayrılmak istemiyordum. Lupe'un cesedinin suratına işemiş olabilirdim, sarhoş olmuştum tabi, ama hiç olmazsa pantolonumu indirip diğer işi yapmamıştım. Rowan'in bunu bilmesini istiyordum. Hiç olmazsa tamamen pes etmemiş, tim. Farların aydınlığında donakalmış bir tavşan gibi davranmayacaktım."
Callahan tekrar ağlamaya başladı. Gözyaşlarını gömleğinin koluyla sildi. "Sanırım bir de biriyle vedalaşma ihtiyacı hissediyordum. Ne de olsa söylediğimiz ve duyduğumuz veda sözcükleri hâlâ hayatta olduğumuzun birer kanıtıdır. Ona sarılıp Lupe'un bana verdiği öpücüğü iletmek istiyor-dum. Ve bir de aynı mesajı: Kaybedilemeyecek kadar değerlisin. Ben..."
Rosalita'nın eteklerini tutup koşarak onlara doğru geldiğini görünce sustu. Kadın, Callahan'a üzerine tebeşirle bir şeyler yazılmış olan ufak bir yazı tahtası uzattı. Eddie çılgınca bir an, mesajın etrafının yıldızlar ve kuyrukluyıldızlarla süslenmiş olduğunu hayal etti: KAYİP KÖPEKİ ÖN PATİ-
LERİNDEN BİRİ YARİM! ROLAND İSMİNE CEVAP VERİR! HUYSUZDUR, ISIRABİ-LİR A MA ONU YİNE DE SEVERİZ!!!
"Eisenhart'tan," dedi Callahan başını kaldırarak. "Overholser en büyük tarım çiftliğine, Eben Took en büyük dükkâna, Eisenhart ise en büyük hayvan çiftliğine sahiptir. Size uyarsa, Slightmanlar, Jake ve o bu öğle vakti bizimle Huzurun Hanımı'nda buluşacakmış. El yazısını çözmek zor ama sanırım geceyi geçireceğiniz Rocking B'ye dönerken size yol üstündeki çiftlikleri, meraları ve tarlaları göstermeyi istiyor. Size uyar mı?"
"Pek sayılmaz," dedi Roland. "Ayrılmadan önce haritanın elimde olmasını tercih ederim."
Callahan bir süre düşündükten sonra Rosalita'ya baktı. Eddie, kadının basit bir kâhyadan fazlası olabileceğini düşündü. Duyma mesafesinden çıkmış ama eve dönmemişti. Tıpkı iyi bir yönetici sekreteri gibi, dedi içinden. İhtiyar'ın onu çağırmasına gerek yoktu; kadın bakışı üzerine hemen yaklaşmıştı. Bir süre konuştular ve Rosalita uzaklaştı.
"Sanırım kilisenin bahçesinde öğle yemeklerimizi yemenin vakti geldi," dedi Callahan. "Bahçedeki demirağacının gölgesinde yemek keyifli oluyor. Eminim işimiz bittiğinde Tavery kardeşler senin için işe yarar bir şey hazırlamış olur."
Roland duyduklarından tatmin olarak başını salladı.
Callahan yüzünü buruşturarak, ayağa kalktı, belini tuttu ve gerindi. "Şimdi size bir şey göstereceğim."
"Hikâyeni bitirmedin," dedi Susannah.
"Doğru," dedi Callahan. "Ama vaktimiz azaldı. Siz yürürken dinleye-bilirseniz hikâyemi anlatmaya yürürken devam edebilirim."
"Yapabiliriz," dedi Roland ayağa kalkarken. Hafif bir sancı vardı ama önemsizdi. Rosalita'nın kedi-yağı müthişti doğrusu. "Ama gitmeden önce bana iki şeyi söyle."
"Elbette, Silahşor. Yapabilirsem söylerim."
"Şu işaretleri bırakanlar; yolculukların sırasında onlara rastladın mı?"
Callahan başını yavaşça salladı. "Evet, Silahşor, gördüm." Eddie ve Susannah'ya döndü. "Flaşla çekilen ve herkesin gözlerinin kırmızı çıktığı fotoğrafları bilirsiniz, değil mi?"

"Evet," dedi Eddie.
"Gözleri tıpkı fotoğraftakiler gibi. Kıpkırmızı. İkinci sorun nedir, Roland?"
"Onlar Kurtlar mı, peder? Şu sığ adamlar? Kızıl Kral'ın askerleri? Kurtlar onlar mı?"
Callahan cevap vermeden önce uzun süre duraksadı. "Kesin bir şey söyleyemem," dedi sonunda. "Yüzde yüz emin değilim. Ama sanmıyorum. Bununla birlikte insan kaçırıyorlar ve sadece çocukları da değil." Dediği şeyi bir süre düşündü. "Belki Kurtlar'ın bir türüdürler." Bir süre daha düşündükten sonra ekledi. "Evet, bir tür Kurt."

DÖRDÜNCÜ BOLUM RAHİBİN HİKÂYESİ DEVAM EDİYOR (GİZLİ OTOYOLLAR

1
Evin arka bahçesinden Huzurun Hanımı'nın ön kapısına kadar olan yürüyüş kısa sürdü; en fazla beş dakika sonra oradaydılar. Bu süre elbette İhtiyar'ın Sacramento Bee'deki haberi görüp 1981'de New York'a dönmesine kadar geçen yıllarda yaptığı yolculukları anlatması için yeterli değildi ama üç silahşor, yine de tüm hikâyeyi dinlemeyi başardı. Roland, bunun anlamını Eddie ve Susannah'nın da en az onun kadar iyi bildiğini düşünüyordu: Calla Bryn Sturgis'den ayrıldıklarında (orada ölmeyecekleri varsayılarak) Donald Callahan'ın da onlarla birlikte gelme ihtimali çok yüksekti. Bu sadece bir hikâye anlatımı değil, khef'ti, suyun paylaşılmasıy-dı. Ve farklı bir konu olan dokunuş bir yana bırakılırsa khef sadece kaderleri iyi veya kötü, aynı yöne doğru iç içe geçmiş insanlarca paylaşılırdı. Ka-tefi oluşturan kişilerce.
"'Artık Kansas'ta değiliz, Toto,' deyişini bilir misiniz?" diye sordu Callahan.
"Bu cümle bize hiç yabancı gelmiyor, tatlım," dedi Susannah ifadesiz bir sesle.
"Öyle mi? Evet, size bakınca bile anlaşılıyor. Belki bir gün siz de bana kendi hikâyelerinizi anlatırsınız. İçimde, benimkini gölgede bırakacak-larrmŞ gibi bir his var. Her neyse, tahta köprünün diğer ucuna yaklaştığımda artık Kansas'ta olmadığımı biliyordum. Ve görünüşe bakılırsa vardığını yer New Jersey de değildi. En azından Hudson'ın diğer yakasında olmasını beklediğim New Jersey değildi. Solumdaki..."

2
Büyük köprüde yoğun bir trafik olmasına rağmen Callahan'dan başka kimsenin bulunmadığı tahta köprünün ayağına dayanmış, tortop olmuş bir gazete vardı. Callahan eğilip gazeteyi yerden aldı. Nehir boyunda esen serin rüzgâr, omuz hizasına varan grilerle bezenmiş saçlarını dalgalandırıyordu.
Sadece tek bir sayfa vardı: Leabrook Register'm ön sayfası. Callahan daha önce hiç Leabrook adında bir yer duymamıştı. Duyması için bir sebep de yoktu, New Jersey'yi pek bilmezdi. Hatta en son, önceki yılın başlarında gelmişti ama George Washington Köprüsü'nün diğer ucunda Fort Lee olduğunu düşünmüştü hep.
Sonra gözleri, gazetedeki manşetlere kaydı. Üsttekinde tuhaf bir şey yoktu, MİAMTDE İRKSAL GERGİNLİKLER AZALDİ, diyordu. Tüm New York gazetelerinde birkaç gündür bu konudan bahsediliyordu. Ama ya TİANECK HACKEN-SACKTE UÇURTMA SAVAŞLARİDEVAMEDİYOR haberi? Hemen altında da yanan bir binanın resmi vardı. Yangın yerine gelen itfaiye aracının üzerindeki itfaiyecilerin hepsi gülüyordu! Ya BAŞKAN AGNEWNASA'NIN YERKÜRE-FORMU RÜ-YASİNİ DESTEKLİYOR başlığına ne demeliydi? Aşağıda Kiril alfabesiyle yazılmış olan bölüm neydi peki?
Ne oldu bana? diye sordu Callahan kendine. Vampirler, yürüyen ölüler hatta ondan bahsedildiği açıkça belli olan kayıp ilanları sorunlarıyla uğraştı-& zamanlarda bile akıl sağlığını sorgulamamıştı. Şimdi Hudson üzerindeki ö" mütevazı (ama bir o kadar da etkileyici!) tahta köprünün (ondan başka "'Ç kimsenin kullanmadığı köprünün) New Jersey ayağında duruyorken ilk kez bu soruyu kendine sordu. Spiro Agnew'un Amerika Başkanı olması fifa politikadan yalnızca bir gıdım anlıyor olsa bile insanın kendinden şüphe et. meşine yeterdi. Adam yıllar önce, patronundan bile önce itibarı beş paralık olmuş halde istifa etmişti.
Ne oldu bana? diye sordu tekrar kendine ama saçma sapan hayallere kapılan bir çılgınsa, bunu öğrenmek istemezdi doğrusu.
Leabrook Register 'dan geri kalan sayfayı köprünün kenarından aşağı attı. Gazete sayfası rüzgâra kapılıp uçarak George Washington Köprüsü'ne doğru uzaklaştı. Gerçek orası, diye düşündü, orada işte. Arabalar, kamyonlar, Peter Pan otobüsleri. Ama sonra o arabaların arasında tuhaf hal-kalara benzer şeyler üzerinde ilerliyormuş gibi görünen kırmızı bir araç gördü. Yaklaşık bir okul otobüsü büyüklüğündeki aracın üzerinde dönen bir kırmızı silindir vardı. Bir yüzünde BANDY, diğerinde BROOKS yazıyordu, BANDY BROOKS. Veya BANDYBROOKS. Bandy Brooks da neyin nesiydi? Callahan'ın hiçbir fikri yoktu. Hayatı boyunca böyle bir araç görmemişti.
Demek George Washington Köprüsü de güvenli dünya değildi. Artık değildi.
Callahan köprünün korkuluğunu tuttu ve dengesini kaybettiren baş dönmesi geçene dek sıkıca tutundu. Korkuluk, yeterince gerçek gibiydi. Üzerine birçok harf ve yazının kazındığı tahta korkuluk, güneşin sıcaklığıyla ısınmıştı. İçinde DK ve MB başharflerinin olduğu bir kalp gördü. Bir başka yere FREDDY So HELENA = GERÇEK AŞK küZinmiŞtl. TÜM KARA DERİLİ KÖPEKLERİ ÖLDÜRÜN yazısının etrafına gamalı haçlar çizilmişti. Bu aşk ve nefret mesajları, kalbinin hızla çarpışı veya kot pantolonunun sağ ön cebindeki bozuk paraların ağırlığı kadar gerçekti. Derin bir soluk aldı. İçine çektiği hava da gerçekti. Hem de taşıdığı egzoz kokusuna varıncaya kadar.

Bu bana oluyor, hepsi gerçek. Olduğunu biliyorum, diye düşündü. Kahrolası bir psikiyatri hastanesinin dokuzuncu koğuşunda değilim. Ken-dimdeyim, buradayım, hatta ayığım (hiç olmazsa şimdilik) ve New York ardımda. Maine'deki Jerusalem's Lot da öyle. Önümde tüm olasılıklarry-la Amerika var.
Bu düşünce onu biraz canlandırdı. Ardından gelen fikir ise daha da canlandırdı: belki sadece bir tek Amerika değil, bir düzine... bin... bir milyon
Amerika vardı. Karşısı Fort Lee değil, Leabrook ise belki New Jersey'nin tka bir versiyonunda Hudson'ın diğer yakasında Leeman veya Leighman
Lee Bluffs veya Lee Palisades ya da Leghorn Village vardı. Belki Hud-nn'ıft diğer yakasında kırk iki kıta eyaleti yerine olasılığın dikey coğrafyasına Aaidmış dört bin iki yüz veya kırk iki bin tane vardı.
Ve Callahan bunun doğru olabileceğini neredeyse içgüdüsel bir şekilde kavradı. Muhtemelen sonsuz sayıdaki dünyaların kesişme noktasındaydı. Hepsi Amerika 'ydı ama birbirlerinden farklıydılar. Birinden diğerine geçen otoyollar vardı ve onları görebiliyordu.
Köprünün Leabrook ayağına doğru hızla yürüdü, ardından yine durak-sadı. Ya geri dönemezsem? diye düşünüyordu. Ya kaybolur ve Hudson'ın diğer yakasında Fort Lee'nin olduğu ve başkanlığını Gerald Ford'un yaptığı (başka kimse kalmamış gibi!) Amerika'ya asla geri dönemezsem?
Sonra, Dönemezsem ne olur? diye düşündü. Ne bok olur yani?
Köprünün New Jersey ayağından inerken sırıtıyordu. Jerusalem's Lot'ta Danny Glick'in cenaze törenini yönettiği günden beri kendini bu kadar hafiflemiş hissetmemişti. Oltalarını omuzlarına atmış birkaç çocuk ona doğru yürüyordu.
"Bana New Jersey'ye hoş geldiniz diyecek misiniz?" dedi daha da sıntarak.
"En-Jay'e hoş geldin, ahbap," dedi biri ama Callahan'a temkinli gözlerle bakıyorlardı. Onları suçlamıyordu. İçinde bulunduğu harika ruh halini hiçbir şey bozamazmış gibiydi. Kendini, güneşli bir günde gri, renksiz bir hapishaneden çıkmış gibi hissediyordu. Veda etmek için dönüp Manhattan'a bir kez bile bakmadan adımlarını hızlandırdı. Neden bakacaktı? Manhattan mazi olmuştu. Önündeki sayısız Amerika ise gelecekti.
Leabrook'taydı. Çınlama yoktu. Vampirler ve çınlamalar daha sonra olacaktı. Kaldırımlara tebeşirle, tuğla duvarlara sprey boyalarla yazılmış yanlar da olacaktı (ve hepsi kendisiyle ilgili de olmayacaktı). Daha sonra sığ adamları kırmızı Cadillac'ları, yeşil Lincoln'leri ve mor Mercedes-Benz'leri 'Cinde görecekti. Kıpkırmızı gözleri olan sığ adamları. Ama o gün değil. O 8ün, Hudson üzerindeki yenilenmiş köprünün diğer ucunda bir başka Ame-nka vardı ve güneş pırıl pırıl parlıyordu.
Ana caddede, Leabrook Ev Yemekleri Lokantası'nın önünde durdu, ACİL AŞÇİ ARANİYOR ilanını gördü. Don Callahan yemek pişirme konusuna deneyimliydi, Home'da da uzun bir süre bu isi yapmıştı. Leabrook Ev ye mekleri Lokantası'nda işe girebileceğini düşündü. Haklı da çıktı ama tek el le yumurtaları ızgaranın üzerine kırabilme yeteneği ancak üç vardiyada geri döndü. Dicky Rudebacher, lokantanın sahibi, Callahan'a herhangi bir SQS. lık sorunu olup olmadığını sormuş, Callahan olmadığını söyleyince daha fazla sorgulamadan başını sallamıştı. Callahan'dan hiçbir resmi evrak iste. memiş, Sosyal Güvenlik numarasını bile sormamıştı. Sorun olmazsa yeni aşçının ücretini kayıt dışı vermek istiyordu. Callahan, hiç sorun olmayacağı, nı söyledi.
"Bir şey daha var," dedi Dicky Rudebacher ve Callahan, bombanın patlamasını bekledi. Hiçbir şey onu şaşırtmayacaktı, ama Rudebacher sadece, "İçen birine benziyorsun," dedi. "Ben de içerim. Bu işte kahrolası aklını başında tutmak için başka çare yok. İşe geldiğinde nefesini koklayacak değilim... şayet vaktinde gelirsen. İşe iki kez geç gelirsen vedalaşırız, sen de yoluna gidersin. Bunu sana ilk ve son kez söylüyorum."
Callahan, Leabrook Ev Yemekleri Lokantası 'nda üç hafta çalıştı ve bu süre boyunca üç blok ötedeki Sunseț Motel'de kaldı. Ama isimler her zaman aynı kalmıyordu. Kasabadaki dördüncü gününde Sunrisę-"* Motel'de uyandı. Leabrook ise Fort Lee Ev Yemekleri Lokantası olmuştu. İnsanlann okuyup bazen tezgâhın üzerinde bıraktığı Leabrook Register ise Fort Lee Register-American oluyordu. Gerald Ford'un tekrar başkan seçildiğini öğrenmek onu pek rahatlatmamıştı doğrusu.
Rudebt'iher ilk haftanın sonunda ücretini verdiğinde (Fort Lee'de) Callahan, ellilik banknotların üzerinde Grant'in, yirmiliklerde Jackson'ın, patronun verdiği zarftaki tek onluğun üzerinde de Alexander Hamilton'in olduğunu gördü. İkinci haftanın sonunda (Leabrook'ta) ise elliliklerin üzerinde Abraham Lincoln, tek onlukta da Chadboume adında biri olduğunu gördü. Yirmiliklerin üzerinde hâlâ Alexander Hamilton'ın resmi olduğunu gör for nebze rahatlatıcıydı. Callahan'ın motel odası Leabrook'ta pembe, ri jee'de ise turuncuydu. Bu epey işine yarıyordu. Uyandığında New Jer-'in hangi versiyonunda olduğunu bu sayede hemen anlıyordu.
jki kez sarhoş oldu. ikinci seferinde Dicky Rudebacher lokantayı kapat-ktan sonra ona eşlik etti. Rudebacher'ın Leabrook versiyonu, "Burası eskiden harika bir ülkeydi," diye hayıflandı ve Callahan bazı şeylerin hiç değişmediğini düşündü; temel şikâyetler aynıydı.
Ama gölgesi her geçen gün büyüyordu. İlk Üçüncü Tip vampiri Leabro-0lc Twin Cinema'nın bilet kuyruğunda gördü ve bir gün istifasını verdi.
"Bana bir şeyin olmadığını söylediğini sanıyordum," dedi Rudebacher.
Anlamadım?"
Aynı yerde uzun süre kalamama sorunun var, dostum. Gene ide diğer sorunla beraber yaşanır." Rudebacher, bulaşık yıkamaktan kızarmış eliyle hayali bir şişeyi başına diker gibi yaptı. "Aynı yerde kalamama hastalığının tedavisi yoktur.

Bak ne diyeceğim, hâlâ iyi bir kadın olan karım ve üniversitede iki çocuğum olmasaydı pilimi pırtımı toplayıp seninle gelirdim."
"Sahi mi?" diye sordu Callahan şaşırarak.
"Eylül ve ekim ayları daima en kötüleridir," dedi Rudebacher rüyaday-mış gibi. "Çağrıyı duyarsın. Kuşlar da duyar ve gider."
"Çağrı mı?"
Rudebacher, ona aptal olma dercesine baktı. "Onlar gökyüzünde ilerler. Bizim gibiler ise yollara düşer. Lanet olası yolların çağrısı. Benim gibi çocuklu ve hâlâ sadece cumartesi gecesiyle yetinmeyen eşleri olan adamlar radyonun sesini biraz daha açar ve çağrının şiddetinin azalmasını bekler. Sen böyle yapmayacaksın." Susup kurnazca Callahan'a baktı. "Bir hafta daha kal? Yirmi beş papel fazla veririm."
Callahan bir süre düşündükten sonra başını iki yana salladı. Rudebacher haklıysa, sadece tek bir yol varsa belki bir hafta daha kalmalıydı... sonra bir hafta daha... bir hafta daha. Ama bir tane değildi. Gizlenmiş pek çok yol, sayısız otoyol vardı. Üçüncü sınıfta okuduğu bir kitabın adını hatırlayarak güldü: Her Yere Giden Yollara ismi.
"Bu kadar komik olan ne?" diye sordu Rudebacher asık suratla.
"Hiçbir şey," dedi Callahan. "Her şey." Patronunun omzunu dostça tut tu. "Sen iyi bir adamsın, Dicky. Dönüşte buraya yolum düşerse sana uğta rım."
"Buraya dönmeyeceksin," dedi Dicky Rudebacher. Haklıydı elbette.

3
"Aşağı yukarı be§ yıl boyunca yolculuk ettim," dedi Callahan kilisesi, ne yaklaşırlarken ve bir anlamda, bu konuda tüm söyledikleri bu oldu. Ama daha fazlasını da duydular. Slightmanlar ve Eisenhart ile kasabaya giden Jake'in de bir kısmını duyduğunu öğrenince hiç şaşırmadılar. Ne de olsa o Jake'ti; dokunuşu en güçlü olandı.
Yollarda beş yıl, bundan fazlası yoktu.
Ve geri kalanların tümü: gülün binlerce kayıp dünyasıydı.

4
Aşağı yukarı beş yıl geçirmişti ama tek bir yol olduğu kesinlikle söylenemezdi ve belki de, doğru koşullarda o beş yıl sonsuzluk kadar uzun sürmüştü.
Delaware'in içinden geçen 71. Karayolu ve toplanacak elmalar vardı Bozuk bir radyosu olan, Lars adında küçük bir çocuk vardı. Callahan radyoyu tamir etti ve Lars'in annesi ona günlerce idare etmiş gibi görünen bir yolluk hazırladı. Kentucky'nin kırsal bölgesinden geçen 317. Karayolu ve hiç susmayacakmış gibi görünen Pete Petacki adında bir adamla beraber yaptığf mezar kazıcılığı işi vardı. On yedi yaşlarında güzelce bir kız onları izlemeye gelmiş, taş bir duvar üzerine oturarak üzerine dökülen sarı yapraklar eşliğinde iki adamı seyretmişti. Pete Petacki o uzun bacakların çıplak bir şekilde boynuna dolanmasının ve kızın apış arasının tadına bakmanın nasıl olabileceği üzerine dakikalarca konuşmuştu. Pete Petacki, kızın etrafındaki mavi ışığı göremiyordu. Daha sonra Callahan kızın yanına oturduğunda, kız bit elini bacağına koyup dudaklarını boğazına yapıştırmışken bıçağını kızın en;ne kemik, sinir ve kıkırdak yumağının ortasına ustaca daldırdığında çı-Anayı hayal ettiği giysilerin içleri bomboş kalmış halde yere süzüldüğünü , QQYtnedi elbette. Callahan bu işte giderek ustalaşıyordu.
Batı Virginia'dan geçen 19. Karayolu vardı. Hayvanları besleyip koşum hayvanlarının bakımını yapacak bir adam arayan küçük gezici bir karnavala rastlamıştı. Sahibinin yağlı saçlı, Greg Chumm adında biri olduğu gezici karnaval, kıştan kaçarak güneye doğru ilerliyordu. Onları ilk görüşü de o zamanlar oldu. Vampirleri değil. Yürüyen ölüleri de değil. Melon şapkaları veya uzun gölgelikli beysbol şapkaları altında gizlenmiş solgun, dikkatli yüzle-riyle o uzun boylu adamlardı gördüğü. Şapkalarının gölgesinde kalan gözleri geceleri çöpleri karıştırırken el fenerinin ışığına yakalanmış bir sansarın gözleri gibi kıpkırmızı parlıyordu. Onlar Callahan'ı görüyor muydu? Vampirler (en azından Üçüncü Tipler) görmüyordu. Ölüler görüyordu. Ya elleri uzun sarı paltolarının içinde gezen ve yüzlerini şapkalarıyla gizleyen bu gizemli yabancılar onu görüyor muydu? Callahan bundan emin olamadı ve işi şansa bırakmamaya karar verdi. Üç gün sonra, Mississippi'deki Yazoo Ken-ti'nde Chumm'un GeziciKamavalı'ndan son ücretini almaya tenezzül etmeden ayrıldı. Kasabadan çıkarken, telefon direklerine asılmış kayıp hayvan ilanlarına rastladı.
KAYIP! 2 YAŞINDA SİYAM KEDİSİ
RUTA İSMİNE CEVAP VERİR
GÜRÜLTÜCÜ AMA ÇOK OYUNBAZDIR
BULANA ÖDÜL VERİLECEKTİR
764'Ü ARAYIN, SİNYAL SESİNİ BEKLEYİN,
NUMARANIZI BIRAKIN TANRI YARDIMINIZ İÇİN SİZİ KUTSASIN
Ruta kimdi? Callahan bilmiyordu. Tek bildiği GÜRÜLTÜCÜ ve OYUNBAZ olduğuydu. Sığ adamlar, onu yakaladığında yine gürültücü olabilecek miydi? Oyunlar yapabilecek miydi?
Callahan bundan şüpheliydi.
Ama o an için kendi sorunları vardı ve tek yapabileceği artık inan, inanmadığını bilmediği Tanrı'ya, paltolu adamların kadını yakalamam^ için dua etmekti.

O gün daha sonra, Issaquena Kasabası'nda, 3. Karayolu'nda, cıraU ayından ve yaklaşan Noel'den bihaber sıcak bir havada otostop yaparken çınlamalar başladı. Kulak zarları patlayacakmış, beyninde kanamalar yara. tacakmış hissi veren çınlamalar bir anda kafasının içini doldurdu. Hafifler, lerken, fark ettiği korkunç gerçek kanını dondurdu: geliyorlardı. Kırmızı göz. lü, şapkalı, sarı paltolu adamlar geliyordu.
Callahan hemen yolun kenarından ayrıldı ve hendeğin üzerinden Su-perman gibi tek bir sıçrayışla uçtu. Diğer tarafta, zehirli sumağa benzeyen bit bitkiyle sarılmış eski bir çit vardı. Zehirli olup olmaması umurunda değildi Çitin üzerinden atlayarak otların arasına dalarak olabildiğince gizlendi ve yaprakların arasında bir boşluktan yolu gözlemeye başladı. Bir iki dakika boyunca hiçbir şey olmadı. Sonra Yazoo Kenti yönünden gelen kırmızı beyaz bir Cadillac, 3. Karayolu üzerinde belirdi. Araba en az yüz kilometre hızla ilerliyordu ve yaprakların arasındaki delik ufaktı, ama Callahan yine de doğaüstü bir açıklıkla içindekileri gördü: içinde üç adam vardı, ikisinin üzerinde sarı palto vardı. Üçü de sigara içiyordu.

Beni görecekler, duyacaklar, hissedecekler, diye haykırıyordu Calla-han'ın beyni. Bu panik dolu düşünceleri zihninden zorla uzaklaştırdı. Kendini o Elton John şarkısına odaklanmaya zorladı... "Biri bu gece, biri bu gece, biri bu gece hayatımı kurtardın...' ve görünüşe bakılırsa işe de yaradı. Nefesini kesen dehşet dolu bir an, Caddy 'nin yavaşladığını sandı ve zihninde korkunç hayaller belirdi; onu bu dikenlerle dolu, unutulmuş tarlada kovalayıp yakalayacaklar, sonra terk edilmiş bir ambara veya barakaya sürükleyeceklerdi. Neyse ki Cadillac, tepeyi aşarak gözden kayboldu. Belki Natchez1 e gidiyordu. Ya da Copiah'a. Callahan on dakika daha bekledi. "Sana bir oyun oynamadıklarından emin olmalısın, dostum," derdi Lupe orada olsaydı Ama Callahan beklerken bile bunu formalite icabı yaptığını biliyordu. Oyun falan oynamıyorlardı. Onu fark ermemişlerdi işte. Nasıl? Neden?
Cevap, zihninde yavaşça belirdi; bir olasılıktı en azından ve ona kesinlikle doğruymuş gibi geliyordu. Onu fark etmemişlerdi çünkü sumaklar1rasında saklanıp 3. Karayolu'nu gözlediği sırada Amerika'nın bir başka piyonuna geçmişti. Belki fark, sadece ufak ayrıntılardaydı (diyelim ki beşliklerin üzerinde bir tarafta Lincoln, diğerinde Washington vardı) ama bu ısdarı yeterliydi. Ucu ucuna yetmişti. Ve bu da iyiydi zira bu herifler yürüyen ölüler gibi beyinsiz değildi. Üçüncü Tip'lerin aksine onu görebiliyorlardı da. Bu herifler, her kimlerse, içlerinde en tehlikelileriydi.
Callahan sonunda yola geri döndü. Hasır şapkalı, tulum giymiş zenci hır adam, eski Ford'uyla yanında durdu. Otuzlu yıllarda çekilmiş filmlerdeki zenci çiftçilere o kadar çok benziyordu ki Callahan bir an adamın gülüp dizine şaplak atarak, "Tamam patron!" diye bağıracağını sandı. Zenci adam bunun yerine Ulusal Halk Radyosu'nda duyduğu bir konudan yola çıkarak politik bir tartışma başlattı. Callahan ondan Shady Grove'da ayrılırken zenci adam ona beş dolar ve bir beysbol şapkası verdi.
"Param var," dedi Callahan geri vermeye çalışarak.
"Bir kaçağın daima paraya ihtiyacı olur," dedi adam. "Ve sakın bana kaçmadığını söyleme. Zekâma hakaret etmiş olursun."
"Teşekkür ederim," dedi Callahan.
"De nada," dedi zenci adam. "Nereye gidiyorsun?"
"Hiçbir fikrim yok," dedi Callahan gülümseyerek.

5
Florida'da portakal topladı. New Orleans'da yerleri süpürdü. Lufkin, Teksas'ta ahırları temizledi. Phoenix, Arizona'da köşe başlarında insanlara bir emlakçının el ilanlarını dağıttı. Nakit ücret veren işlerde çalıştı. Banknot-lann üzerlerindeki yüzlerin sürekli değiştiğini gördü. Gazetedeki isimler de farklı farklıydı. Başkan, Jimmy Carter'dı. Ama aynı zamanda Ernest "Fritz' Pollings ve Ronald Reagan da Başkan 'di. Gerald Ford Başkanlık için tekrar adaylığım koymuş ve kazanmıştı. Gazetelerdeki isimlerin (ünlülerin ismi çok sık değişiyordu, bazı isimleri ise hiç duymamıştı) önemi yoktu. Paraların üzerindeki yüzlerin de. Önemli olan, pespembe günbatımı, Utah'ta boş bir yolda yankılanan topuk sesleri, New Mexico çölündeki rüzgârın uğultusu, rossil, Oregon'da hurda bir Chevrolet Caprice'in yanında ip atlayan kız cocuğuydu. Önemli olan, Elko'nun batısındaki 50. Otoyolla birlikte ilerleyen enerji hatlarının vızıltısı ve Rainbarrel Springs'in hemen dışında bir hendekte yatan ölü kargaydı. Callahan bazen ayık, bazen sarhoştu. Bir keresinde terk edilmiş bir barakada (California eyalet sınırının hemen üzerindeydi) dön gün boyunca içti. Ardından yedi saat boyunca aralıklarla kustu. İlk bir saat boyunca öylesine şiddetli ve kesintisizdi ki öleceğini sandı. Daha sonra «e ölmüş olmayı diledi. Sona erdiğinde kendi kendine artık dersini aldığını, bir daha içmeyeceğini söyledi, ama bir hafta sonra yine sarhoştu ve bulaşıkçı olarak işe alındığı restoranın arkasında, gökyüzündeki garip yıldızlara bakıyordu. Kapana kısılmış bir hayvan gibiydi ama buna aldırmıyordu. Bazen vampirler görüyor, bazen onlan öldürüyordu. Çoğunlukla yaşamalarına izin veriyordu çünkü dikkat çekmek istemiyordu. Sığ adamların dikkatini. Ara sıra kendine ne yaptığını, hangi cehenneme gittiğini soruyor ve bu sorular onu yeni bir içki şişesine yöneltiyordu. Çünkü aslında gittiği bir yer yoktu. Sadece gizli otoyollarda ilerliyor ve kısıldığı kapanı peşinde sürüklüyordu. Tek yaptığı, yolların çağrısını dinlemek ve birinden diğerine geçmekti. Kapana kısılmış olsa da bazen kendini mutlu hissettiği anlar oluyordu. Şarkı söylüyor, bir sonraki pembe günbatımını görmek istiyordu. Yok olmuş bir çiftçinin uzun süre önce terk edilmiş kuzey tarlasındaki yıkılmaya yüz tutmuş siloyu, kasasında TONOPAH İNŞAATveya ASPLUNDH AĞİR SANAYİ VE İNŞAAT yazan kamyonu görmek istiyordu. Amerika'nın bölünmüş kişilikleri içinde kaybolmuştu. Kanyonlardaki rüzgârı duymak ve tek duyanın kendisi olduğunu bilmek istiyordu. Haykırmak ve yankıların kaçışını

duymak istiyordu. Bar-low'un kanının tadı şiddetlenince içiyordu. Ve elbette, kayıp hayvan ilanlarını veya kaldınmlardaki yazıları görünce hemen orayı terk ediyordu. Batıda giderek daha az ilan görmeye başladı. Üzerlerinde kendi ismi veya tanımı da yoktu. Bazen ava çıkmış vampirler görüyordu ama bir şey yapmıyordu. Ne de olsa sivrisinekten başka bir şey değillerdi.
1981 baharında, muhtemelen California yollarındaki en eski Internal onal-Harvester kamyonetin arkasında Sacramento'ya geldi. Kamyonetin kasasında yaklaşık üç düzine Meksikalı yasadışı göçmenle birlikteydi. Ot, şa~ rap ve şişelerce tekila içmişlerdi ve hepsi kafayı bulmuştu. Callahan içlerindi en sarhoşuydu. Yol arkadaşlarının isimlerini sonraki yıllarda, yüksek ateşte sayıklanan sözcükler gibi hatırladı: Escobar... Estrada... Javier... Esteban... Rnsario-Echeverria... Caverra. Bunlar daha sonra Calla'da karşısına çıkacak isimler miydi yoksa bu sadece içkinin yol açtığı bir sanrı mıydı ? Peki ya son durağının ismine benzeyen kendi ismine ne demeliydi? Calla, Callahan.
Calla- Callahan. Bazı geceler, uyku tutmadığında bu iki isim, Little Black
Şamadaki kaplanlar gibi beyninde birbirini kovalardı.
Bazen aklına bir şiirden bir mısra gelirdi. Archibald MacLeish'in 'Dünyada Bırakılmaya Mektup'undan (olduğunu sandığı) bir bölüm. Tanrı'nın sesi değil, sadece gök gürültüsüydü. Bu doğru değildi ama o böyle hatırlıyordu. Tanrı değil, gök gürültüsü. Yoksa bu sadece onun inanmak istediği şey miydi? Tanrı kaç kez bu şekilde inkâr edilmişti?
Her neyse, tüm bunlar daha sonra gelecekti. Sacramento'ya vardığında sarhoştu ve mutluydu. Kafasında sorular yoktu. Akşamdan kalma olduğu ertesi gün de mutlu sayılırdı. Kolayca iş buldu; işler, fırtına sırasında dalla-nndan kopup yerlere saçılmış elmalar gibiydi, kolayca bulunuyordu. Ama elbette ellerinin kirlenmesine, sıcak suda haşlanmasına veya bir baltanın ya da küreğin sapı yüzünden su toplamasına aldırmayanlar için geçerliydi bu. Yollarda geçirdiği yıllar boyunca kimse ona borsa simsarlığı işi önermemişti.
Sacramento'da bulduğu iş, bir blok uzunluğunda, yatak ve döşek satan, Sleepy John adında bir mağazaya gelen kamyonları boşaltmaktı. Sleepy John, yıllık Yatak Kampanyası'na hazırlanıyordu. Callahan ve onunla birlikte çalışan beş adam, bütün sabah boyunca içeri çeşitli büyüklüklerdekiyatakları taşıdı. Önceki yıllarda yaptığı bazı işlerle karşılaştırıldığında bu iş çocuk oyuncağıydı.
Öğle tatilinde Callahan ve diğerleri yükleme alanında bir gölgeye oturdu. Görebildiği kadarıyla aralarında International-Harvester'daki adamlardan hiçbiri yoktu, ama yüzde yüz emin olamıyordu; yolculuk sırasında fena halde sarhoştu. Tek bildiği, yine aralarındaki açık tenli tek adam olduğuydu. Hepsi de yolun aşağısındaki Crazy Mary'den enchilada almış, yiyordu. Ka-salann üzerine yerleştirilmiş eski teypten salsa melodileri yayılıyordu. İki adam dans ediyor, diğerleri (Callahan dahil) öğle yemeklerini bir kenara bırakmış, alkışlıyorlardı.
Bluz ve etek giymiş bir kadın dışarı çıktı, dans edenleri onaylamaz ba-kışlarla izledikten sonra Callahan'a döndü.
"Beyazsın, değil mi?"
"Öyleyim," dedi Callahan.
"O halde bu hoşuna gidebilir. Diğerlerinin gitmeyeceği kesin." Calla. han'a bir gazete uzattı (Sacramento Bee) ve dans eden Meksikalılara baktı "Asalaklar," dedi. Ses tonu, 'Ama ne yaparsın,' der gibiydi.
Callahan bir an ayağa kalkıp kadının dans-edemeyen-beyaz-kıçını tekmelemeyi düşündü ama öğle vaktiydi. Kovulacak olursa bu saatten sonra başka bir iş bulamazdı. Saldırı suçuyla kendini kodeste bulmayabilirdi ama parasını alamayacağı muhakkaktı. Kadının arkasından orta parmak işareti yapmakla yetindi ve adamların alkışlaması üzerine güldü. Genç kadın topukları üzerinde döndü, onlara şüpheli bir bakış fırlattı ve içeri girdi. Hâlâ sırıtmakta olan Callahan gazeteyi açtı. Sırıtması, ULUSAL HABERLER sayfasına gelene de yüzünde kaldı ve sonra aniden silindi.
Vermont'ta bir trenin raydan çıkması haberiyle Missouri'de banka soygunu haberinin arasında şu haber vardı:
ÖDÜL SAHİBİ "SOKAK MELEĞİ"NİN DURUMU KRİTİK
NEW YORK (AP) Amerika'nın evsizler, alkolikler ve uyuşturucu bağımlıları için kurulmuş en başarılı ve bilinen sığınma evinin sahibi ve genel müdürü olan; Hitler Kardeşler olarak bilinen grubun saldırısına uğrayan Rowan Magruder'ın durumu ciddiyetini koruyor. Hitler Kardeşler, sekiz yıldır New York'un beş bölgesinde faaliyet gösteriyor. Polise göre üç düzineden fazla saldırının ve iki adamın ölümünün faili bu grup. Magruder, grubun diğer kurbanlarının aksine ne zenci, ne de Yahudi, ama 1968'de kurduğu sığınak Home'un yakınında bir kapı eşiğinde, alnına Hitler Kardeşler'in imzası olan gamalı haç kazınmış halde bulundu. Magruder ayrıca birçok bıçak darbesine maruz kalmış. 1977'de Rahibe Teresa'nın Home'u ziyareti, yemek dağıtımına yardım etmesi ve sığınma evine gelen insanlarla birlikte dua etmesiyle ülke çapında tanınmıştı. Batı Yakası'nın "Sokak Meleği" olarak jagruder, 1980'de Vali Ed Koch tarafından Manhattan'da Yılın Adamı seçilmesinin ardından Newsweek'e. kapak olmuştu.
Magruder'a müdahale eden doktor, hayatta kalma şansını, en fazla onda üç olarak değerlendirdi. Magruder'a saldıranlar, alnına işaretlerini bırakmakla kalmamışlar, aynı zamanda gözlerini de kör etmişler. "Merhametli bir insan olduğumu düşünürüm," dedi doktor. "Ama bence, bunu yapanların kafaları kesilmeli."
Callahan, bunun'kendi' Rowan Magnıder'ı mı yoksa bir başkası mı olduğunu merak ederek yazıyı okudu. Belki bu Magruder, başka bir Amerika'da, başka bir insandı. Ama her nasılsa kendi Magnıder'ı olduğunu ve bu haberi bir şekilde gönnesi gerektiğini biliyordu. Artık 'gerçek dünya' dediği yerde olduğu muhakkaktı ve bunu bilmesinin tek sebebi, cüzdanındaki kâğıt parçası değildi. Bu bir his, bir tür tondu. Bir gerçek. Eğer öyleyse (ki öyle olduğunu biliyordu) gizli otoyollarda yolculuk ederken ne çok şey kaçırmıştı. Rahibe Teresa ziyarete gelmişti! Çorba dağıtmaya yardım etmişti! Hatta Cal-lahan'ın Kurbağa Yahnisi'nden dağıtmış bile olabilirdi! Neden olmasın, tarifini ocağın üzerine yapıştırmıştı. Ve ödül! Newsweek'e kapak! Bunu görmediğine üzülmüştü, ama insan gezici bir karnavalla yolculuk edip yük taşırken

veya Enid, Oklahoma'daki rodeo alanının arkasındaki ahırlardan boğa pis ligi temizlerken dergileri düzenli bir şekilde takip edemiyordu.
O kadar utanıyordu ki utandığını bilmiyordu. Juan Castillo, "Neden ağlıyorsun, Donnie?" diye sorduğunda bile fark etmedi.
"Ağlıyor muyum?" diye sordu ve gözlerini sildi. Evet, ağlıyordu. Ama o zaman, utançtan ağladığının farkında değildi. Yaşadığı şoktan kaynaklandığını sanıyordu ve belki sebebin küçük bir parçası gerçekten de şoktu. "Evet, galiba öyle."
"Nereyegidiyorsun?" diye sordu Juan. "Öğle tatili bitmek üzere, ahbap."
"Gitmemgerek," dedi Callahan. "Doğuya dönmeliyim."
"Gidersenparanı alamazsın."
"Biliyorum," dedi Callahan. "Sorun değil."
Ne büyük bir yalandı. Çünkü her şey sorundu.
Her şey.

6
"Sırt çantamın içine dikilmiş birkaç yüz dolarım vardı," dedi Calıa. han. Kilisenin parlak güneşle yıkanan basamaklarında oturuyorlar^ "New York'a bir uçak bileti aldım. Hız çok önemliydi elbette ama tek se. bep bu değildi. Gizli otoyollardan uzaklaşmalıydım." Eddie'ye doğru ba. şını salladı. "Geçiş turnikeleri. İçki kadar bağımlılık yaratıyorlar..."
"Daha da fazla," dedi Roland. Onlara doğru yaklaşan üç kişi görü-yordu: Rosalita ve Tavery ikizleri; Frank ve Francine. Kızın elinde büyükçe bir kâğıt parçası vardı. Kâğıdı önünde öyle saygılı bir ifadeyle taşı-yordu ki neredeyse komik görünüyordu. "Başıboş dolaşmak en güçlü uyuşturucudur. Her gizli yol, bir düzine başka yola çıkar."
"Doğru söylersin, teşekkürler derim," dedi Callahan. Üzgün ve dalgın görünüyordu. Ve kaybolmuş gibi, diye düşündü Roland.
"Peder, hikâyenin geri kalanını dinlemeyi isteriz ama sanırım akşama dek beklemesi gerekecek. O vakte kadar dönemezsek yarın akşama da kalabilir. Genç dostumuz Jake birazdan burada olacak..."
"Bunu hissediyorsunuz, değil mi?" diye sordu Callahan. İlgilenmişti ama bakışlarında inanmazlık yoktu.
"Evet," dedi Susannah.
"O gelmeden önce içerde sakladığın şeyi görmek isterim," dedi Roland. "Eline nasıl geçtiği senin hikâyenin bir parçası. Bence..."
"Evet," dedi Callahan. "Öyle. Sanırım hikâyemin amacı o."
"...anlatılacağı zamanı beklemeliyiz. Şu an işler birikiyor."
"Her nasılsa öyle oluyor," dedi Callahan. "Zaman aylarca (hatta bazen yıllarca) duruyormuş gibi geliyor. Sonra her şey bir çırpıda gerçekleşiyor."
"Doğru," dedi Roland. "Gel de ikizlerle konuşalım, Eddie. Genç hanımın sende gözü var galiba."
"İstediği kadar bakabilir," dedi Susannah neşeyle. "Bakmaktan zarar gelmez. Senin için sorun olmazsa güneşin altında biraz daha oturmak istiyorum, Roland. Ata binmeyeli uzun zaman oldu. Bir taraflarımın ağridigını söylememe gerek yok herhalde. Bacakların bir kısmının eksik ol-sı diğer bölgelerin yükünü arttırıyor."
"Keyfine bak," dedi Roland ama Eddie, Silahşor'un söylediği şeyi kas-rmediğini biliyordu. Roland, Susannah'nın bir süreliğine hiçbir yere ayrılmamasını istiyordu. Susannah'nın aynı hisse kapılmadığını ve Roland'ın asıl amacını anlamadığını umdu.
Roland, Rosalita ve ikizlerin yanına giderken Eddie'yle alçak sesle, kısaca konuştu. "Kiliseye pederle yalnız gireceğim. İçerdeki her neyse, sizi ondan uzak tutmaya çalışmadığımı bil. Gerçekten Siyah On Üç ise, ki öyle olduğuna inanıyorum onun yaklaşmaması daha iyi olur."
"Durumunun hassasiyeti yüzünden yani. Roland, Suze'un düşük yapmasını tercih edeceğini sanıyordum."
"Beni endişelendiren düşük olasılığı değil," dedi Roland. "Siyah On Üç'ün içindeki şeyi daha da kuvvetlendireceğinden korkuyorum." Durak-sadı. "Ya da ikisini. Bebeği ve koruyucusunu."
"Mia."
"Evet, o," dedi ve Tavery ikizlerine gülümsedi. Francine, tüm parlaklığını Eddie'ye saklayarak Roland'a formalite icabı gülümsedi.
"İzin verirseniz yaptığınızı bir göreyim," dedi Roland.
'Yeterli olduğunu umuyoz," dedi Frank Tavery. "Çok iyi olmayabilir. Korkuyoduk, anlarsınız ya. Hanımın verdiği kâğıt o kadar güzeldi ki, bir zarar vereceğimizden korktuk."
"En yumuşak kömürle çizdik. Çizimi Frank bitirdi. Benim ellerim çok titriyodu."
"Endişelenmeyin," dedi Roland. Eddie yaklaşıp Silahşor'un omzu üzerinden baktı. Harita müthiş ayrıntılıydı. Toplantı Salonu tam ortadaydı. Büyük Nehir/Devar-Tete kâğıdın sol kısmında yerini almıştı.

"Çocuklar bu muhteşem," dedi Eddie ve Francine bir an bayılacak-mı§ gibi göründü.
"Evet," dedi Roland. "Çok iyi bir iş çıkarmışsınız. Şimdi size saygısızlık gibi görünecek bir şey yapacağım."
İkizler merakla Silahşor'a bakıyordu.

Roland, ikizlerin dokunmaya bile korktuğu kâğıdı ikiye katladı. Ço-cuklar şaşkınca yutkundu. Rosalita Munoz da o kadar sesli olmamakla birlikte aynı tepkiyi gösterdi.
"Artık bir kâğıt parçası olmadığı için bu saygısızlık sayılmaz," dedi Roland. "Değerli bir alet oldu ve aletler itinayla korunmalıdır. Anlıyor musunuz?"
"Evet," dediler ama hâlâ şüpheleri olduğu belliydi. Roland'ın katlanmış haritayı özenle heybesine yerleştirdiğini görünce güvenleri biraz olsun yerine gelmişti.
"Çok teşekkür ederim," dedi Roland. Francine'in elini bir eline, Frank'inkini diğerine aldı. "Gözleriniz ve ellerinizle pek çok hayat kurtarmış olabilirsiniz."
Francine gözyaşlarına boğuldu. Frank sırıtana kadar kendi gözyaşlarını tutabildi. Sonra yaşlar çilli yanaklarına doğru süzüldü.

7
Eddie kiliseye doğru yürürlerken, "İyi çocuklar," dedi. "Çok yetenekliler."
Roland başını salladı.
"Birinin Gök Gürültüsü'nden salyaları akan bir geri zekâlı olarak döndüğünü düşünebiliyor musun?"
Hem de çok iyi düşünen Roland cevap vermedi.

8
Susannah, Eddie ile dışarıda kalmayı hiç tartışmadan kabullendi ve Silahşor, kadının boş arsaya girmekte gösterdiği gönülsüzlüğü hatırladı. Bir parçasının Roland ile aynı şeyden korkup korkmadığını merak etti. Eğer öyleyse savaş (Susannah'nın savaşı) şimdiden başlamış demekti. •
"Ne zaman seni çıkarmak için içeri geleyim?" diye sordu Eddie.
"İçeri gelelim demek istiyorsun herhalde," diye düzeltti Susannah.
Roland bir süre düşündü. İyi bir soruydu. Üzerinde kolları dirseklerine kadar kıvrılmış ekose bir gömlek ve kot pantolonla en üst basamakta beklemekte olan Callahan'a baktı. Ellerini önünde kenetlemişti. Roland, adamın kollarının oldukça kaslı olduğunu fark etti.
İhtiyar omuz silkti. "Uyuyor. Bir sorun olacağını sanmıyorum. Ama..." Bir elini Roland'a doğru uzatarak kalçasındaki tabancayı gösterdi. "Yerinde olsam içeri onunla girmezdim. Tek gözü açık uyuyor olabilir."
Roland kemerini çözerek diğer tabancayı taşıyan Eddie'ye uzattı. Sonra heybesini omzundan alıp Susannah'ya verdi.
"Beş dakika," dedi. "Bir sorun olursa seslenirim." Ya da seslenemem, diye düşündü ama yüksek sesle söylemedi.
"Jake o zamana kadar gelmiş olur," dedi Eddie.
"Gelirlerse içeri girmesinler," dedi Roland.
"Slightmanlar ve Eisenhart içeri girmeye çalışmayacaktır," dedi Callahan. "Onlar Oriza'ya tapar. Pirinç Hanımı." Oriza ve Calla'nın diğer tanrıları hakkındaki düşüncelerini belirtmek istercesine yüzünü buruşturdu.
"O halde girelim," dedi Roland.

9
Roland Deschain'in inançlı bir dindara özgü batıl korkuyu son hissedişinden bu yana çok uzun zaman geçmişti. Bu korkuyu belki en son çocukluğunda hissetmişti. Ama Peder Callahan, mütevazı kilisesinin ahşap kapısını açar açmaz korku yüreğini görünmez elleriyle sıkıştırdı. Callahan kapıyı tutmuş, içeri girmesini bekliyordu.
Girişte, solgun bir halı vardı. Halının diğer tarafında iki açık kapı duruyordu. Onların gerisinde, iki tarafta tahta bankların sıralandığı genişçe bir salon vardı. En dipte, iki yanında, içlerinde beyaz çiçeklerin bulunduğu vazolar olan bir kürsü vardı. Çiçeklerin kokusu, içerideki durgun havayı istila etmişti. Cam vazolar, narin ve zarif görünüyordu. Kürsünün arkasındaki duvarda ise demirağacından bir haç vardı.
İhtiyar'ın gizli hazinesini duyabiliyordu ancak kulaklarıyla değil, kemiklerinde. Kesintisiz, alçak bir mırıltı. Gülün sesi gibi içinde bir güç barındırıyordu ama aradaki yegâne benzerlik buydu. Bu mırıltı, korkunç bir boşluğu anlatıyordu. New York'a geçiş yaptıklarında, görünen gerçekliğin ardında olduğunu hissettikleri o sonsuz boşluk. Bir sese dönüşen yokluk.
Evet, bizi götüren buydu, diye düşündü. Bizi New York'a, Callahan'm hikâyesine bakılırsa pek çok New York'tan birine götürdü, ama bizi herhangi bir yere ve zamana da götürebilirdi. Götürebilir...veya fırlatabilir.
Kemiklerin yerinde Walter'la yaptığı uzun görüşmenin sonucunu hatırladı. O zaman da geçiş yapmıştı, bunu şimdi anlıyordu. Ve bir büyüme hissi olmuştu; dünyadan, yıldızlardan, evrenden büyükmüş gibi hissetmesine sebep olan bir şişme duygusu. O güç burada, bu odadaydı ve onu korkutuyordu.
Tanrıya şükür ki uyuyor, diye düşündü ama bu düşünceyi ürkütücü bir fikir izledi: er ya da geç onu uyandırmak zorunda kalacaklardı. Er ya da geç, onu New York'a dönmek için kullanmaları gerekecekti.
Kapının yanında, bir sehpa üzerinde, bir kâse su vardı. Callahan parmaklarını suya soktuktan sonra istavroz çıkardı.
"Bunu artık yapabiliyor musun?" diye sordu Roland neredeyse fısıldayarak.
"Evet," dedi Callahan. "Tanrı beni geri kabul etti, Silahşor. Ama şu an sadece bir 'deneme süresi'nde olduğumu sanıyorum. Anlıyor musun?"
Roland başını salladı. Parmaklarını suya sokmadan Callahan'ı takip ederek içeri girdi.

Callahan sıraların arasındaki koridorda hızlı ve emin adımlarla ilerliyordu ama Roland, onun da en az kendisi kadar korktuğunu hissedebiliyordu. Adam o şeyden kurtulmak istiyordu elbette, o da vardı. Ama Roland yine de Callahan'ın cesaretini takdir etti.
Rahibin bölmesinin yan tarafında üç basamak vardı. Callahan basamakları tırmandı. "Senin gelmene gerek yok, Roland. Bulunduğun yerden rahatça görebilirsin. Anladığım kadarıyla şimdi alıp götürmeyi düşünmüyorsun?"
"Öyle," dedi Roland. Şimdi gerçekten fısıldıyorlardı.
"Güzel," diyerek tek dizi üzerine çöktü Callahan. Dizinden gelen çıtırtı, ikisini de yerinden sıçrattı. "Mecbur kalmasam içinde olduğu kutuya bile dokunmazdım. Onu buraya koyduğumdan beri dokunmadım zaten. Evinde testere kullandığım için Tann'dan af dileyerek buraya gizli bir bölme yaptım."
"Çıkar," dedi Roland. Tüm duyuları alarma geçmiş, mırıltıda olabilecek herhangi bir değişimi kolluyordu. Tabancanın kalçasındaki güven veren ağırlığını özlemişti. Buraya ibadet etmek için gelen insanlar İhtiyar'ın sakladığı korkunç şeyin varlığını hissedemiyor muydu? Herhalde hissetmiyorlardı, yoksa uzak dururlardı. Aslında böyle bir şeyi saklamak için buradan iyisi bulunamazdı; cemaatin saf inana, kürenin etkisini biraz olsun azaltabilirdi. Hatta sakinleştirebilir ve böylece uykusunu derinleştirebilirdi.
Fakat uyanabilir, diye düşündü Roland. Uyanıp göz açıp kapayıncaya dek hepsini birden hiçliğin on dokuz noktasına gönderebilir. Bu fazlasıyla korkunç bir fikirdi, aklından uzaklaştırdı. Onu gülü korumak için kullanma fikri acı bir şakaya benzemeye başlamıştı. Zamanında hem insanlarla, hem de canavarlarla mücadele etmiş ama böyle bir şeyle hiçbir zaman karşı karşıya kalmamıştı. Yaydığı kötülük hissi dayanılmazdı. Verdiği uğursuz boşluk hissi çok daha beterdi.
Callahan başparmağını, yerdeki iki tahta arasındaki boşluğa bastırdı. Hafif bir tıkırtı oldu ve Callahan tahtaları kaldırarak kenarları yaklaşık kırk santimlik, kare şeklinde derin bir çukuru ortaya çıkardı. Sonra tahtaları göğsüne dayayarak çömelmiş vaziyette kaldı. Mırıltı artık daha yüksekti. Roland'ın gözünün önünde bir anlığına dev bir kovan ve ona üşüşen araba büyüklüğünde arılar belirdi. Eğilerek İhtiyar'ın yaptığı gizli bölmeye baktı.
İçindeki şey, kaliteli keten gibi görünen beyaz bir kumaşa sarılmıştı.
"Bir mihrap çocuğunun cüppesi," dedi Callahan. Sonra Roland'ın ne dediğini anlamadığını fark etti ve ekledi. "Bir çeşit giysi." Omuz silkti. "İçimden bir ses onu sarmamı söyledi, ben de öyle yaptım."
"İçindeki ses hiç şüphesiz doğru söylemiş," diye fısıldadı Roland. Ja-ke'in boş arsadan getirdiği çantayı düşünüyordu. Evet, ona ihtiyaçları olacaktı. Ama nakletme aşamasın! düşünmek hiç hoşuna gitmiyordu.
Sonra tüm düşünceleri (ve korkuyu) bir kenara bıraktı ve kumaşı açtı. Altında, ahşap bir kutu vardı.
Roland korkusuna rağmen elini koyu renkli kutuya doğru uzattı. Hafifçe yağlı metale dokunmak gibi bir his olacak, diye düşündü ve gerçekten öyle oldu. İçinde, derinlerde bir yerde, erotik bir titreşim hissetti; titreşim, korkusunu eski bir sevgili gibi öptü ve yok oldu.
"Bu kara demirağacı," diye fısıldadı Roland. "Daha önce duymuş ama hiç görmemiştim."
"Arthur'un Hikâyeleri kitabımda hayaletağacı deniyor," diye fısıldadı Callahan da.
"Sahi mi?"
Kutuda hayaletimsi bir hava vardı gerçekten. Sanki sahipsiz bir şey uzun süre dolaştıktan sonra bir süreliğine dinlenmek için onu seçmişti. Silahşor kutuya bir kez daha dokunmayı çok isterdi (koyu renkli sert tahta elini çağırıyordu adeta) ama içindeki şeyin güçlü mırıltısının bir anlığına yükselip tekrar önceki şiddetine döndüğünü hissetmişti. Bilge insanlar uyuyan bir ayıyı sopayla dürtmez, dedi kendi kendine. Bu doğruydu ama içindeki isteği yok edemiyordu. Kutuya hafifçe, bir kez daha, sadece parmaklarının ucuyla dokundu. Sonra parmaklarını kokladı. Kâfur, ateş ve (buna yemin edebilirdi) ülkenin kuzey ucundaki çiçeklerin kokusunu almıştı. Karda açan çiçeklerin.
Kutunun kapağına üç şekil kazınmıştı: bir gül, bir taş ve bir kapı. Kapının altında şu vardı:
Roland tekrar uzandı. Callahan, onu durduracakmış gibi bir hareket yaptı ama son anda geri çekildi. Roland kapının altındaki şekle dokundu. Kutunun içindeki siyah kürenin mırıltısı tekrar şiddetlendi.
"Bu?..." diye fısıldadı ve başparmağının ucunu yine kabarık şeklin üzerinde gezdirdi. "Bu...lunmamış?" Kelimeyi o okumamış, parmak uçları duymuştu.
"Evet, bu anlama geldiğinden eminim," diye fısıldadı Callahan. Hoşnut görünüyordu ama yine de Roland'ın bileğini kavrayıp elini kutudan uzaklaştırdı. Kaşları ve kolları ince bir ter tabakasıyla kaplanmıştı. "Bir şekilde mantıklı geliyor. Bir yaprak, bir taş ve bulunmamış bir kapı. Bunlar benim dünyamdan bir kitaptaki semboller. İsmi, Eve Doğru Bak, Melek."
Bir yaprak, bir taş, bir kapı, diye düşündü Roland. Sadece yaprak yerine gül koy. Evet. Bu doğruymuş hissi veriyor.
"Onu alacak mısın?" diye sordu Callahan. Sesi hafifçe yükselmişti. Silahşor, adamın yalvardığını anladı.
"Onu gördün, değil mi, peder?"
"Evet. Bir kez. Korkunçluğunu anlatmaya kelimeler yetmez. Tan-n'nın gölgesinin dışında büyümüş bir canavarın şeytani gözü gibi. Alacak mısın, Silahşor?"
"Evet."
"Ne zaman?"
Roland hafif çınlamayı duydu. Öylesine güzel ve iğrenç bir sesti ki insanda dişlerini gıcırdatma isteği yaratıyordu. Peder Callahan'ın kilisesinin duvarları bir anlığına titreşti. Sanki kutunun içindeki şey onlarla konuşmuştu: Her şeyin ne kadar önemsiz olduğunu görüyor musunuz? İstersem her şeyi nasıl çabuk ve kolayca yok edebilirim, anlıyor musunuz?

Sakın, Silahşor! Sakın, şaman! Boşluk etrafınızı sarmış durumda. İçine düşüp düşmemeniz sadece benim keyfime bağlı.
Sonra kammen kesildi.
"Ne zaman?" Callahan kutunun üzerinden uzanarak Roland'ın gömleğini yakaladı. "Ne zaman?"
"Yakında," dedi Roland.
Fazlasıyla yakın, dedi kalbinin sesi.

BEŞİNCİ BOLUM GRİ DICK'İN HİKÂYESİ

1
Yirmi üç kaldı, diye düşündü Roland o akşam Eisenhart'ın Rocking B çiftliğinde verandada oturmuş, çocukların seslerini ve Oy'un havlamasını dinlerken. Gilead'da büyük evin arkasında olan ve ambarlarla tarlalara bakan bu tip verandalara iş verandası denirdi. Kurtlar'ın gelmesine yirmi üç gün var. Peki Susannah'nın doğurmasına ne kadar kaldı? Buna dair dehşet verici bir fikir zihninde oluşmaya başladı. Ya Susannah'nın içindeki yeni kadın, yani Mia karnındaki canavarı tam Kurtlar'ın geldiği gün doğurursa? Bu olasılığın çok düşük olduğu söylenebilirdi ama Eddie'ye bakılırsa artık tesadüf diye bir şey yoktu. Roland, Ed-die'nin bu konuda muhtemelen haklı olduğunu düşündü. Yaratığın ne zaman doğacağını bilmelerinin bir yolu yoktu. Bebek insan olsa bile dokuz ay, artık dokuz ay olmayabilirdi. Zaman yumuşamıştı.
"Çocuklar!" diye bağırdı Eisenhart. "İsa Adam aşkına, o ambardan atlarken kendinizi öldürürseniz karıma ne diyeceğim ben?"
"Biz iyiyiz!" diye seslendi Benny Slightman. "Andy yaralanmamıza izin vermez!" Üzerine tulum giymiş yalınayak çocuk, ambarın üst katındaki çıkıntıda, ROCKING B kabartmasının hemen altında duruyordu. "Ama... durmamızı istiyosanız, sai?..."
Eisenhart, Benny'nin hemen arkasında, kemiklerini riske atmak için sabırsızlıkla bekleyen Jake'e bakan Roland'a döndü. Jake de tulum giymişti (arkadaşının tulumlarından birini ödünç almış olmalıydı). Çocuğun görünümü Roland'ın gülümsemesine sebep oldu. Jake nedense bu tip kıyafetler içinde hayal edilmesi güç bir çocuktu.
"Benim için hiç fark etmez," dedi Eisenhart'a.
"Devam edin öyleyse!" dedi çiftçi. Sonra dikkatini önüne yaydığı parçalara çevirdi. "Ne düşünüyosun? İçlerinde işe yarar bir şey var mı?"
Eisenhart sahip olduğu üç silahı Roland'ın incelemesi için getirmişti. İçlerinde en iyisi, çiftçinin Tian Jaffords'un herkesi toplantıya çağırdığı gece kasabaya gelirken yanında getirdiği tüfekti. Diğer ikisi, her atıştan sonra diğer elle döndürülmesi gereken kocaman silindiri yüzünden Roland ve arkadaşlarının çocukken fıçı-tabanca dediği türden altıpatlarlardı. Roland, Eisenhart'ın silahlarını hiçbir yorum yapmadan parçalara ayırıp incelemeye koyulmuştu. Tabanca yağını bir kez daha çıkarmış, bu kez bir kâseye koymuştu.
"Dedim ki..."
"Seni duydum, sai," dedi Roland. "Tüfeğinin durumu fena görünmüyor. Ama fıçı-tabancalar..." Başını iki yana salladı. "Şu nikel kaplama olan ateş edebilir. Ama ötekini toprağa gömsen daha iyi. Belki daha iyi bir şey sürgün verir."
"Bu söylediklerini duymak hiç hoşuma gitmiyo," dedi Eisenhart. "Bunlar benim babamdan ve onun babasından, en az şu kadar nesilden kalma silahlar..." Sekiz parmağını gösterdi. "Yani Kurtlar'dan da öncesinden kalmalar. Her zaman bir arada kaldılar ve babadan oğla geçtiler. Babam onları ağabeyime diil de bana bırakınca çok mutlu olmuştum."
"İkizin var mıydı?" diye sordu Roland.
"Evet, Verna," dedi Eisenhart. Sık sık, kolayca gülümseyen bir adamdı ama gür, gri bıyıklarının altından görünen gülümsemesi acı doluydu... giysilerinin altında bir yerlerde kanamasının olduğunu belli etmek istemeyen bir adamın gülümsemesi gibi. "Şafak kadar güzeldi. Öleli on yıldan fazla oluyo. Deforme olanların çoğu gibi erken gitti."
"Üzüldüm."
"Teşekkürler derim."
Güneş kızarmış, güneybatıya doğru alçalıyor, avluyu kan rengine bo-yuyordu. Verandada sallanan sandalyeler sıralanmıştı. Eisenhart birinde oturuyordu. Roland yerde bağdaş kurmuş, Eisenhart'ın silahlarını temizliyordu. Tabancaların asla ateş edemeyeceği gerçeği, Silahşor'un bu işi yapmak için çok uzun yıllar önce eğitilmiş hünerli elleri için bir anlam ifade etmiyordu. Sakinleştirici bir uğraştı.
Roland ayrı duran parçaları, Eisenhart'ın gözlerini kırpıştırmasına yol açacak bir hızla birleştirdi. Sonra silahları bir parça koyun postu üzerine koydu, ellerini bir bez parçasıyla sildi ve Eisenhart'ın yanındaki sallanan sandalyeye oturdu. Eisenhart ve karısının pek çok günbatımını burada birlikte izlediğini tahmin edebiliyordu.
Roland heybesinin içinde tütün kesesini aradı, buldu ve Callahan'ın güzel tütünüyle kendine bir sigara sardı. Rosalita da kendi çapında bir katkıda bulunmuş, "çekti" adını verdiği bir deste sarma kâğıdı vermişti. Roland kâğıtların iyi iş gördüğünü düşündü ve Eisenhart'ın kaim tırnağıyla yakıp uzattığı kibritle yakmadan önce eserini bir anlığına takdirle seyretti. Silahşor sigarasından derin bir nefes alıp dumanını durgun ve yaz sonu için şaşırtıcı derecede sıcak olan havaya üfledi. "Güzel," dedi ve başını salladı.
"Öyle mi? Yarasın. Ben tadını hiç sevemedim."

En az elli metre uzunluğunda ve on beş metre yüksekliğinde olan ambar, çiftlik evinden çok daha büyüktü. Ön tarafı, mevsim şerefine hasat sembolleriyle süslenmişti; kocaman balkabağı kafalarıyla korkuluklar bekçilik ediyordu. Ana kapıların üzerindeki geniş boşluktan, bir kütüğün ucu çıkıyordu. Uca bir ip bağlanmıştı. Çocuklar aşağıya koca bir yığın saman koymuştu. Yığının bir tarafında Oy diğer tarafında Andy duruyordu. İkisi de başını kaldırmış, ipin ucunu tutup çektikten sonra geriye çekilerek gözden kaybolan Benny Slightman'a bakıyordu. Çocuk elinde ipin ucuyla içeri çekilince Oy beklentiyle havlamaya başladı. Benny bir an sonra ipe sıkıca tutunmuş halde, saçları uçuşarak hızla öne atıldı.
"Gilead ve Eld!" diye bağırdı ve kendini boşluğa bıraktı. Peşinden gelen gölgesiyle birlikte batan güneşin kızıla boyadığı havada süzüldü.
"Ben-Benf" diye havladı Oy. "Ben-Ben-BenF
Çocuk ipi bıraktı, saman yığınının üzerine düştü, bir anlığına gözden kayboldu ve kahkahalar atarak tekrar ortaya çıktı. Andy metal elini ona doğru uzattı ama çocuk görmezden geldi ve sert toprağa indi. Oy, havlayarak etrafında koşuşturuyordu.
"Oynarken hep böyle mi bağırıyorlar?" diye sordu Roland.
Eisenhart güldü. "Pek sayılmaz! Çoğunlukla Oriza çığlığı atarlar veya İsa Adam'a bağırırlar. Bazen de 'Calla'ya selam olsun' derler. Buralı çocuklar böyle söyler. Sanırım senin çocuk Slightman'ın oğlunun kafasını başka hikâyelerle dolduruyo."
Roland adamın sözlerindeki onaylamaz tona pek kulak asmadı ve ipin ucunu tutup gerileyen Jake'i izlemeye koyuldu. Benny yere uzanmış, ölü taklidi yapıyordu. Oy yüzünü yalamaya başlayınca dayanamayıp güldü ve hayvana sarıldı. Çocuk saman yığınına düşmeseydi Andy, onu yakalayacaktı; Roland bundan emindi.
Ambarın bir tarafında, yirmi kadar at vardı. Yıpranmış çizmeler giyen üç yamak, yarım düzine atı, diğerlerinin yanına doğru güdüyordu. Ambarın diğer tarafındaki ahır, iğdiş edilmiş boğalarla doluydu. Sonraki haftalarda hepsi kesilip ticaret tekneleriyle nehir boyunca diğer Cal-la'lara gönderilecekti.
Jake geriledikten sonra kendini boşluğa bıraktı. "New York?' diye bağırdı. "Times Meydanı! Empire State Binası! İkiz Kuleler! Özgürlük Anıtı!" Çocuğun kahkahalarla saman yığınına gömülmesini seyrettiler.
"Grubunuzun diğer iki üyesinin Jaffordslarda kalmasının özel bir sebebi var mı?" diye sordu Eisenhart. Havadan sudan konuşuyormuş gibiydi ama Roland, adamın sorunun cevabıyla fazlasıyla ilgilendiğini hissedebiliyordu.
"Etrafa biraz dağılmamızın daha iyi olduğunu düşündüm. Mümkün olduğunca çok kişi bizi görsün. Zamanımız az. Kararlar bir an önce verilmeli." Bunların hepsi doğruydu ama daha fazlası da vardı ve Eisenhart muhtemelen bunun farkındaydı. Overholser'dan daha kurnazdı. Dahası, Kurtlar'la savaşmaya sonuna kadar karşıydı; en azından şimdilik. Ancak bu, Roland'm adamdan hoşlanmasına engel değildi. Eisenhart iriyarı, dürüst ve ayakları yere basan bir adamdı. Roland kazanma şanslarının olduğunu gösterebilirlerse adamın fikrini değiştirebileceklerini düşünüyordu.
Rocking B'ye gelirken nehir boyunca ana gelir kaynağı pirinç olan yarım düzine kadar küçük çiftliğe uğramışlardı. Eisenhart, onları çiftçilerle iyi niyetli bir yaklaşımla tanıştırmıştı. Roland her çiftlikte önceki akşam sorduğu iki soruyu tekrarlamıştı: Size açılırsak siz de bize açılır mısınız? Bizi olduğumuz gibi görüp yaptığımız şeyi kabul ediyor musunuz? Hepsi de olumlu cevap vermişti. Eisenhart da öyle. Ama Roland üçüncü soruyu yöneltmeyecek kadar akıllıydı. Henüz gerek yoktu. Önlerinde hâlâ üç haftadan fazla bir zaman vardı.
"Biz varlığımızı sürdürürüz, Silahşor," dedi Eisenhart. "Kurtlar'la karşı karşıya olsak bile sürdürürüz. Bir zamanlar Gilead vardı, artık yok (bunu senden iyi kimse bilemez) ama yine de sürdürürüz. Kurtlar'la savaşırsak bu tamamen değişebilir. Sana ve seninkilere Hilal'de neler olacağının rüzgâra karışan osuruk kadar bile anlamı olmayabilir. Kazanıp hayatta kalırsanız yolunuza devam edersiniz. Ama kaybedip ölürseniz gidecek hiçbir yerimiz kalmaz."
"Ama..."
Eisenhart elini kaldırdı. "Dinle beni, yalvarırım. Dinleyecek misin?"
Roland başını sallayıp sessiz kaldı. Konuşmaları iyiydi. Çocuklar, bir başka atlayış için ambara koşuyordu. Yakında karanlık çökecek ve oyunlarına bir son verecekti. Silahşor, Eddie ve Susannah'nın neler yaptığını merak etti. Tian'ın büyükbabasıyla konuşmuşlar mıydı? Konuştularsa adamdan önemli bir bilgi alabilmişler miydi?
"Diyelim ki daha önce yaptıkları gibi elli altmış kişi gönderdiler. Ve varsayalım onları hakladık. Ya siz gittikten bir hafta veya bir ay sonra beş yüz kişi gönderirlerse?"
Roland bu soruyu bir süre düşündü. O sırada Margaret Eisenhart yanlarına geldi. Kırk yaşlarında, küçük göğüslü, ince bir kadındı. Üzerinde kot pantolon ve gri ipek gömlek vardı. Ensesinde topuz yaptığı saçlarında tek tük beyaz teller göze çarpıyordu. Bir eli, önlüğünün altına gizlenmişti-
"Bu güzel bir soru," dedi kadın. "Ama sormak için iyi bir zaman diil. Ona ve arkadaşlarına etrafa bakıp durumu değerlendirmeleri için bir hafta ver, olmaz mı?"
Eisenhart karısına yarı neşeli, yarı rahatsız bir bakış fırlattı. "Ben sana mutfakta işleri nasıl yürüteceğini soruyo muyum, kadın? Ne zaman yemek pişirip ne zaman bulaşık yıkayacağına karışıyo muyum?"
"Sadece haftada dört kez," dedi kadın. Roland'ın kocasının yanındaki sandalyeden kalkmaya davrandığını görünce ekledi. "Hayır, yalvarırım otur. San bir saattir oturuyom zaten. Teyzesiyle mutfakta patates soyuyo-duk," diyerek Benny'yi işaret etti. "Ayakta durmak iyi geldi." Çocukların kahkahalar atarak saman yığınına atlamasını gülümseyerek seyretti. Oy havlayarak etraflarında fır dönüyordu. "Vaughn ile bu durumun korkunçluğunu daha önce hiç tam

anlamıyla yaşamadık, Roland. Altı çocuğumuz oldu. Hepsi de ikiz. Ama Kurtlar'ın geldiği dönemlerde hiçbiri tehlikeli yaşta değildi. Yani sorduğun soruya cevap verebilecek bilince sahip olmayabiliriz."
"Şanslı olmak insanı aptal yapmaz," dedi Eisenhart. "Hatta bence tam tersi. Sakin gözler daha iyi görür."
"Belki," dedi kadın çocukların ambara doğru koşmasını izleyerek. Koşarken birbirlerine gülerek omuz atıyorlar, ipe ilk ulaşan olmak istiyorlardı. "Belki öyle. Ama kalbin sesini de dinlemek gerekir. Bence kalbinin sesini dinlemeyen aptallık eder. Bazen en iyisi, aşağıda saman olup olmadığını göremeyecek kadar karanlık olsa da ipin ucundan kendini bırakmaktır."
Roland uzanıp kadının eline dokundu. "Daha iyi anlatamazdım."
Kadın, ona hafifçe gülümsedi. Bakışları hemen çocuklara geri döndü ama Roland, o kısacık anda kadının korkusunu anlamıştı. Korku az gelirdi, dehşet daha doğru bir kelimeydi.
"Ben, Jake!" diye seslendi kadın. "Yeter bu kadar! Elinizi yüzünüzü yıkayıp içeri girin artık! Yiyebilene turta var! Hem de kremalı!"
Benny ambarın tepesindeki pencerede belirdi. "Babam sizce de bir sakıncası yoksa bu gece çadırımda uyuyabileceğimizi söyledi, sai."
Margaret Eisenhart, kocasına baktı. Eisenhart başını sallayınca çocuğa döndü. "Pekâlâ," dedi. "Çadırda kalabilirsiniz, iyi eğlenceler. Ama turta istiyosanız şimdi içeri gelin. Bu son uyarı! Ama önce temizlenin. Hem eller, hem yüzler yıkanacak!"
"Tamam, teşekkürler deriz. Oy da turta yiyebilir mi?"
Margaret Eisenhart sol elinin alt kısmını, başı ağrıyormuşçasına kaşına bastırdı. Roland sağ elinin hâlâ önlüğün altında olduğunu fark etti ve ilgisi arttı. "Tamam, Hantal Billy de turta yiyebilir. Eminim Arthur Eld'in ruhu içinde gizlidir ve bunun için beni altınlar, mücevherler ve şifa gücüyle ödüllendirecektir."
"Teşekkürler deriz, sai," diye seslendi Jake. "Son kez atlayabilir miyiz? Aşağı inmenin en kestirme yolu bu."
"Ters tarafa düşerlerse onları yakalarım, Margaret-rai," dedi Andy. Gözleri bir an masmavi parladı, sonra yine eski haline döndü. Gülümsüyor gibiydi. Roland, robotun iki ayrı kişiliğe sahip olduğunu düşündü; biri yaşlı bir dadı gibi, diğeri zararsız bir dolandırıcı. Silahşor ikisinden de hoşlanmıyordu ve sebebini çok iyi biliyordu. Makinelere kesinlikle güvenmiyordu. Özellikle de yürüyüp konuşanlara.
"Eh," dedi Eisenhart. "Bacaklar kırılmak için hep son seferi bekler ama atlayın bakalım."
Atladılar ve kimsenin bacağı kırılmadı. İki çocuk da saman yığınının tam ortasına düştü. Sonra kahkahalarla birbirlerine bakıp mutfağa doğru bir yarış tutturdular. Oy da havlayarak peşlerinden koşuyordu.
"Çocukların bu kadar çabuk arkadaşlık kurması inanılmaz," dedi Margaret Eisenhart ama yüz ifadesi harika bir şey düşünüyormuş gibi değildi. Üzgün görünüyordu.
"Evet," dedi Roland. "Muhteşem." Heybesini kucağına koydu. Düğümünü çözecekmiş gibi göründü ama son anda durdu. "Adamlarınız hangi silahta usta?" diye sordu Eisenhart'a. "Yay mı arbalet mi? Tüfek veya tabanca olmadığından eminim."

"Arbaleti daha çok kullanıyoz," dedi Eisenhart. "Oku yerleştir, yayı ger, nişan al, fırlat. Bu kadar."
Roland başını salladı. Tam düşündüğü gibiydi. İyi sayılmazdı, zira arbaletle yirmi beş metrenin üzerindeki hedeflere isabet oranı düşüktü. Ve bu, rüzgârsız günler için geçerliydi. Güçlü bir rüzgârda... tanrılar yardımcıları olsun bir de fırtına çıkarsa...
Ama Eisenhart, karısına bakıyordu. Yüzünde gönülsüz bir takdir ifadesi vardı. Margaret kaşlarını kaldırmış, sorarcasına kocasına bakıyordu. Konu ne olabilirdi? Büyük olasılıkla önlüğün altındaki eliyle ilgiliydi.
"Aman, söyle ona," dedi Eisenhart. Sonra parmağını, bir tabancanın namlusuymuş gibi öfkeyle Roland'a doğrulttu. "Ama bu bir şeyi değiştirmez. Hiçbir şeyi! Teşekkürler derim!" Son sözleri, yüzünde vahşi bir gülümsemeyle söylemişti. Roland'ın kafası karışmıştı ama içinde bir umut kıvılcımı belirdi. Umudu boşuna olabilirdi, muhtemelen öyleydi ama her şey son günlerde üzerine çöreklenen endişelerden ve karışıklıklardan (ve ağrılardan) iyiydi.
"Olmaz," dedi Margaret çıldırtıcı bir tevazu ile. "Söylemek bana düşmez. Göstermek belki ama söylemek değil."
Eisenhart içini çekti, bir süre düşündü ve Roland'a döndü. "Pirinç dansını yaptın," dedi. "Leydi Oriza'yı biliyo olmalısın."
Roland başını salladı. Pirinç Hanım'ı bazı yerlerde bir tanrıça, bazlarında bir kahraman kabul edilirdi. Bazı yerlerdeyse ikisi birden.
"Babasını öldüren Gri Dick'i nasıl hakladığını da biliyosundur."
Roland yine başını salladı.

2

Hikâyeye göre (vakti olursa bunu Eddie, Susannah ve Jake'e de anlatmalıydı, oldukça iyi bir hikâyeydi) Leydi Oriza, meşhur bir sürgün prens olan Gri Dick'i Send Nehri kıyısındaki şatosu Waydon'da muhteşem bir akşam yemeğine davet etmişti. Söylediğine göre İsa Adam'm inancını kabul ederek onun yolunda ilerlediği için babasını öldüren adamı affedecekti.
Oraya geldiğimde beni öldüreceksin, gelecek kadar aptal değilim, demişti Gri Dick.

Yoo, hayır, demişti Leydi Oriza. Öyle düşünme. Tüm silahlar şatonun dışına bırakılacak. Sonra yemeğimizi yiyeceğiz. Masanın bir ucunda ben olacağım, diğer ucunda sen. Sadece ikimiz.
Yenine bir hançer veya elbisenin altına bir bola saklayacaksın, demişti Gri Dick. Sen yapmazsan ben yapacağım.
Hayır, hayır, demişti Leydi Oriza. Öyle bir şey olmayacak çünkü ikimiz de çıplak olacağız.
Bunun üzerine Gri Dick şehvetine yenilmişti, zira Leydi Oriza çok güzeldi. Çıplak göğüslerini ve bacaklarının arasını görmek erkekliğinin sertleşmesine sebep olacaktı. Üzerinde bu görüntüyü saklayacak bir giysi olmayacağı düşüncesi onu heyecanlandırmıştı. Kadının neden böyle bir teklif yaptığını anladığını düşünüyordu. Kibirli kalbi onu yenik düşürecek, demişti Leydi Oriza hizmetçisine (hizmetçinin ismi Marian'dı ve daha sonra kendi zevk maceralarını yaşamıştı).
Leydi haklıydı. Tüm nehir baronluklarının en güçlü lordu olan Lord Grenfall'u öldürdüm, demişti Gri Dick kendi kendine. İntikamını almak için güçsüz kızından başka kim var? (Ah ama çok da güzeldi.) Banş istiyor olmalı. Hatta güzel olduğu kadar küstah ve hayalciyse evlilik düşünüyor bile olabilir.
Böylece teklifi kabul etmişti. Adamları, o içeri girmeden önce yemek salonunu köşe bucak aramış, ne masada, ne masanın altında ne de halının altında bir silah bulamamışlardı. Leydi Oriza'nm yemek gecesinden önce haftalarca özel bir şekilde ağırlaştırılmış bir yemek tabağıyla çalıştığını bilemezlerdi. Leydi Oriza her gün saatlerce çalışmıştı. Vücut yapısı uygun, gözleri keskindi. Ayrıca Gri Dick'ten ölesiye nefret ediyordu. Babasının intikamını almak için yapmayacağı hiçbir şey yoktu.
Tabak ağırlaştırılmaca kalmamış, kenarları da keskinleştirilmişti. Dick'in adamları, Oriza ve Marian'ın beklediği gibi tabağı gözden kaçırmıştı. Ve böylece akşam yemeği başlamıştı. Masanın bir ucunda, halinden memnun bir şekilde gülen yakışıklı, çıplak sürgün prens, on metre ötedeki diğer ucunda çırılçıplak oturarak yüzünde gizemli bir gülümsemeyle ona bakan güzel bakire. Lord Grenfall'un en kaliteli şaraplarıyla dolu kadehlerini birbirlerine doğru kaldırarak içtiler. Adamın o muhteşem şarabı şuymuş gibi çenesine ve kıllı göğsüne damlatarak içmesi Ori-za'yı bir an deliliğin sınırına varacak kadar öfkelendirmişti ama hiç renk vermedi; cilveli bir ifadeyle gülümseyerek kendi şarabını yudumlamakla yetindi. Adamın bakışlarını çıplak göğüslerinde hissedebiliyordu. Teninin üzerinde iğrenç böcekler yürüyormuş gibi bir histi.
Bu maskaralık ne kadar sürmüştü? Bazıları Leydi Oriza'nın ikinci kadeh kaldırıştan sonra Gri Dick'in işini bitirdiğini söylerdi. (Gri Dick: Güzelliğiniz daha da artsın. Leydi Oriza: Cehennemdeki ilk günün bin yıl sürsün ve en kısası o olsun.) Diğerleri (sonu geciktirip gerilimi arttırmayı sevenler) Leydi Oriza'nm özel tabağı kavrayıp Gri Dick'in gözlerine bakıp gülümseyerek el yordamıyla tabağın keskin olmayan, tutulması güvenli bölümünü aramasından önce bir düzine yemeğin sunulduğunu anlatırdı.
Ne kadar uzun sürerse sürsün hikâyenin sonu değişmezdi. Leydi Oriza, tabağı fırlatırdı. Alt kısmına açılmış oyuklar tabağın kenarlarını iyice keskinleştirmiş ve havada düzgünce ilerlemesini sağlamıştı. Havada tuhaf bir ıslık sesiyle, gölgesi sofradaki yemeklerin, meyvelerin ve kristal kadehlerin üzerinden geçerek ilerlemişti.
Oriza, hafifçe yükselen tabağı fırlatmıştı (kolu hâlâ ileri uzanmış, işaret parmağı babasının katilini gösteriyordu). Gri Dick'in kafası, arkasındaki açık kapıdan hole yuvarlanmıştı. Başsız bedeni, penisi suçlayan bir parmak gibi Oriza'yı göstererek bir süre sandalyenin üzerinde kıpırtısızca kalmıştı. Sonra penisi inmiş ve vücudu, masanın üzerindeki dana etiyle baharatlı pilavın üzerine yığılmıştı.
Roland'ın bazı yerlerde Tabağın Hanımı dendiğini duyduğu Leydi Oriza kadehini cesede doğru kaldırmış ve demişti ki...

3

"Cehennemdeki ilk günün bin yıl sürsün," diye mırıldandı Roland. Margaret başını salladı. "Evet. Ve en kısası o olsun. Korkunç bir temenni ama aynısını Kurtlar'a seve seve söylerdim. Hem de her birine!"
Görünürdeki eli yumruk halini aldı. Giderek solan kızıllıkta ateşli bir hasta gibi görünüyordu. "Altı çocuğumuz oldu, anlarsın ya. Yarım düzine. Neden hiçbirinin burada olmadığını sana söyledi mi? söyledi mi, Silahşor?"
"Margaret buna gerek yok," dedi Eisenhart sallanan sandalyesinde huzursuzca kıpırdanarak.
"Ah, ama belki vardır. Daha önce konuştuğumuzla ilgili. Her şeyin bir bedeli var. Çocuklarımız Kurtlar'ın korkusu olmadan rahatça büyüdü. İlk iki çocuğumuz, Tom ve Tessa, son gelişlerinden bir ay kadar önce doğmuştu. Diğerleri de onları izledi."
"Margaret..."
Kadın, onu duymazdan gelerek konuşmaya devam etti. "Ama çocuklarının kendileri kadar şanslı olmayacağını biliyolardı. Bu yüzden gittiler. Bazıları Kavis'in kuzeyine, bazıları güneyine. Kurtlar'ın gelmeyeceği bir yer aramaya gittiler."
Kocasına baktı. Roland ile konuşuyordu ama son sözleri kocasınaydı.
"Her çiftten biri; Kurtlar'ın ganimeti bu. Her yirmi küsur yılda pek çok aileden alıp götürdükleri bu. Biz hariç. Bizim bütün çocuklarımızı aldılar. Her... birini..." Uzanıp elini Roland'ın dizine koydu. "Görmüyo musun?"
Arka verandaya sessizlik çöktü. Kesilmeye mahkûm sığırlar aptalca böğürüyordu. Mutfaktan çocuk kahkahaları ve Andy'nin sesi geliyordu.
Eisenhart'ın başı öne eğilmişti. Roland sadece adamın çalı gibi bıyıklarını görüyordu, ama ağladığını veya ağlamamak için çaba gösterdiğini anlamak için yüzünü görmesine gerek yoktu.

"Tüm Kavis'in pirinçlerini verseler, yine de seni üzmek istemezdim," dedi ve kocasının omzunu sonsuz bir şefkatle okşadı kadın. "Hâlâ annelerini özleyecek veya babalarına akıl danışacak kadar gençler. Ama yine de gittiler işte. Bu da güvenliğin bedeli." Bir eli kocasının omzunda, diğeri hâlâ önlüğünün altında, Eisenhart'a bir süre daha baktı. "Şimdi bana ne kadar kızgın olduğunu söyleyebilirsin."
Eisenhart başını iki yana salladı. "Kızgın değilim," dedi boğuk sesle.
"Peki fikrini değiştirdin mi?"
Eisenhart yine başını iki yana salladı.

"Seni inatçı ihtiyar," dedi kadın ama sesi şefkatliydi. "Keçi gibi inatçısı teşekkürler derim."
"Düşünüyom," dedi adam başını kaldırmadan. "Hâlâ düşünüyom ve bu da benden beklenmeyecek bir davranış. Genellikle bir karar verdiğimde asla geri dönmem ve konu orada kapanır.
"Roland anladığım kadarıyla genç Jake, Overholser ve diğerlerine ormanda silahla bir gösteri yapmış. Biz de sana seni şaşırtacak bir gösteri sunabiliriz. Maggie içeri git de Oriza'nı al."
"Gerek yok," dedi kadın elini sonunda önlüğünün altından çıkararak. "Yanımda getirmiştim zaten."

4
Hem Detta'nın, hem de Mia'nın tanıyacağı, iç içe geçmiş narin dese-niyle mavi bir tabaktı. Bir ana yemek tabağı. Roland deseni tanıdı; pirinç filiziydi. Sai Eisenhart parmak eklemlerini tabağa vurunca ilginç bir çınlama duyuldu. Porselene benziyordu ama değildi. O halde cam mıydı? Bir çeşit cam olabilir miydi?
Elini, yüzünde silahlara saygı duyan bir adamın ifadesiyle uzattı. Kadın tereddüt ederek dudağını ısırdı. Roland kilisenin dışındaki öğle yemeğinden önce geri taktığı kemerinden altıpatlarını çekip aldı. Kabzasını ona doğru tutarak uzattı.
"Hayır," dedi Margaret derin bir iç çekişin ardından. "Ateşli demirini bana rehin vermene gerek yok, Roland. Vaughn, sana evimize getirecek kadar güveniyosa ben de Oriza'mı verecek kadar güvenebilirim. Ama tutarken dikkat et yoksa parmağından olabilirsin ve gördüğüm kadarıyla daha fazlasını kaybetmeye tahammülün yok."
Tabağa (sai'nin Oriza'sına) tek bir bakış bile uyarının ne kadar yerinde olduğunu anlamaya yeterdi. Roland aynı anda büyük bir heyecan ve beklenti hissetti. Esaslı bir yeni silah görmeyeli uzun zaman olmuştu. Hele bunun gibisine hiç rastlamamıştı.
Tabak cam değil, metaldi; hafif, güçlü bir alaşım. Sıradan bir yemek tabağı büyüklüğündeydi. Çapı otuz santimden biraz fazla olabilirdi. Kenarının dörtte üçü, ustura keskinliğindeydi.
"Acele ediyo olsan bile tutulması gereken yeri karıştırmak mümkün değil," dedi Margaret. "Çünkü görüyosun ya..."
"Evet," dedi Roland takdir dolu bir sesle. İki pirinç filizi üst üste gelerek Yüksek Harfler'den Zn'yi oluşturuyordu. Bu harfler hem zi (sonsuzluk), hem de şimdi anlamına geliyordu. Bu filiz saplarının kesiştiği noktada (bunu desenin genelinden sadece çok dikkatli gözler ayırt edebilirdi) tabağın kenarı hem kör, hem de nispeten daha kalındı. Tutmak için idealdi.
Roland tabağı çevirdi. Altında, ortada metal bir çıkıntı vardı. Jake görse, onu birinci sınıftayken cebinde okula götürdüğü plastik kalemtıraşa benzetebilirdi. Hayatında hiç kalemtıraş görmemiş olan Roland bu çıkıntıyı bir böceğin geride bıraktığı yumurta kabuğuna benzetti.
"Tabak uçarken çıkan ıslık sesi buradan geliyo, anlarsın ya," dedi kadın. Roland'm dürüst takdirini görmüş, yanakları renklenmiş, gözleri parlıyordu. Roland bu hevesli ses tonunu daha önce pek çok kez duymuştu. Ama son duyuşundan beri çok zaman geçmişti.
"Başka bir amacı yok mu?"
"Hayır," dedi Margaret. "Ama ıslık sesi çıkarmalı. Bu hikâyenin bir parçası ne de olsa, diil mi?"
Roland başını salladı. Elbette öyleydi.
Margaret Eisenhart'ın dediğine göre Oriza'nın Kardeşleri, başkalarına yardım etmeyi seven kadınların kurduğu bir grup...
"Ve dedikodu yapmayı seven kadınlar," diye homurdandı Eisenhart ama sesi müşfikti.
"O da var, evet," dedi karısı.
Cenaze törenlerinde, festivallerde yemek yapıyorlardı (önceki gece büyük çadırdaki yemek Oriza'nın Kardeşleri'nin eseriydi). Bazen eşyalarını yangında veya altı yedi yılda bir Devar-Tete Whye'm tasmasıyla meydana gelen sel felaketlerinde kaybetmiş zor durumdaki aileler için yeni giysiler dikiyor, battaniyeler örüyorlardı. Büyük çadırın bakımını Toplan-Salonu'nun iç ve dış temizliğini onlar yapıyordu. Gençler için danslar düzenliyorlar ve onlara eşlik ediyorlardı. Bazen zenginler ("Took gibiler," dedi Margaret) onları düğünlerde yemek yapmaları ve bu tip özel günlerin organizasyonu için tutuyordu. Evet, kendi aralarında dedikodu yapıyorlardı, bunu inkâr etmiyordu. Aynı zamanda iskambil, Nokta oyunu ve Şato oyunu da oynuyorlardı.
"Ve tabak fırlatıyorsunuz," dedi Roland.
"Evet," dedi kadın. "Ama şunu bilmelisin ki biz bunu sadece eğlenmek için yapıyoz. Avcılık erkeklerin işi ve oklarıyla bu işi çok iyi yapıyo-lar." Kocasının omzunu tekrar okşadı, ama Roland bu kez kadının biraz huzursuz olduğunu gözlemledi. Ayrıca adamlar arbaletleri kullanmakta o kadar usta olsaydı kadın muhtemelen yanlarına önlüğünün altında bu ölümcül silahla gelmezdi. Eisenhart da onu o yönde cesaretlendirmezdi zaten.

Roland tütün kesesini açtı, Rosalita'nın verdiği ince kâğıtlardan birini aldı ve tabağın keskin kenarına sürttü. Anında ikiye bölünen kâğıdın diğer yarısı yere doğru süzüldü. Sadece eğlenmek için, diye düşündü Roland. Neredeyse gülümseyecekti.
"Hangi metal bu?" diye sordu. "Biliyor musunuz?"
"Andy titanyum olduğunu söylüyo," dedi Margaret. "Kuzeyden, Calla Sen Chre'deki eski fabrika binasından geliyo. Orada pek çok kalıntı varmış. Hiç gitmedim ama hikâyeleri duydum. Tüyler ürpertici."
Roland başını salladı. "Ya tabaklar? Onlar nasıl yapılıyor? Andy biliyor mu?"
Kadın başını iki yana salladı. "Ya bilmiyo ya da söylemiyo. Hangisi olduğunu bilmiyom. Calla Sen Chre'nin kadınları yapıp diğer Calla'lara yolluyomuş."
"Kadınlar yapıyor," dedi Roland düşünceli bir ifadeyle. "Hanımlar."
"Bir yerlerde hâlâ çalışıp bunları yapan bir makine var, hepsi bu," dedi Eisenhart. Roland, adamın sesindeki katı savunma tonu karşısında eğlenmeyle karışık bir şaşkınlık duydu. "Eminim tek yaptıkları bir düğmeye basmaktır."
Margaret, ona kadınlara has bir gülümsemeyle baktı ama hiçbir şey söylemedi. Muhtemelen tabakların nasıl yapıldığını bilmiyordu. Ama bir evliliğin nasıl yürüdüğünü bildiği muhakkaktı.
"Demek buranın kuzeyinde ve güneyinde, Kavis boyunca başka Kardeşler de var," dedi Roland. "Ve hepsi de tabak fırlatıyor."
"Evet, Calla Sen Chre'den güneydeki Calla Divine'a kadar. Daha kuzeyi ve güneyi bilmiyom. Yardım etmeyi ve konuşmayı severiz. Ayda bir kez, Leydi Oriza'nın Gri Dick'e yaptığının anısına tabaklarımızı fırlatırız ama pek azımız bu konuda iyidir."
"Sen iyi misin, sai?"
Kadın dudağını ısırarak bir süre sessiz kaldı.
"Göster ona," diye söylendi Eisenhart. "Göster de şu iş bitsin."

5
Çiftçinin karısı önde, Eisenhart arkada, Roland en geride basamakları indiler. Mutfak kapısı arkalarında açıldı ve çarpılarak kapandı.
"Ulu tanrılar, Eisenhart hanım tabak fırlatacak!" diye neşeyle haykırdı Benny Slightman. "Jake! Gözlerine inanamayacaksın!"
"Onları içeri gönder, Vaughn," dedi kadın. "Bunu görmelerine gerek yok."
"Yoo, baksınlar," dedi Eisenhart. "Bir kadının iyi iş çıkardığını görmek onlara zarar vermez."
"Çocukları gönder, Roland, olmaz mı?" Yüzü kızarmış halde Silah-şor'a baktı. Çok güzel görünüyordu. Verandaya çıktığı andan on yaş genç gibiydi. Roland, kadının bu durumda tabağı nasıl fırlatacağını nierak etti. Bunu görmeyi çok istiyordu zira pusuya düşürmek çabukluk gerektiren, duyguları harekete geçiren zorlu bir işti.
"Kocana katılıyorum, bırakalım izlesinler."
"İstediğiniz gibi olsun," dedi Margaret. Roland, kadının hoşnut olduğunu, seyirci istediğini gördü ve umudu kuvvetlendi. Bu saçları kırlaşmaya yüz tutmuş, küçük göğüslü, orta yaşlı güzel kadının bir avcının kalbine sahio olduğuna dair duyduğu inanç, an be an artıyordu. Bir silahşor kalbi ,ğğildi, ama Roland o noktada birkaç avcıya {katillere) hiç hayır demezdi.
Kadın ambara doğru sert adımlarla yürüdü. Ambar kapısının önündeki korkuluklara elli metre uzaklıktaydılar ki Roland omzuna dokunarak onu durdurdu.
"Hayır, bu mesafe fazla," dedi Margaret.
"Bundan daha uzağa fırlattığını gördüm," dedi kocası, Margaret'in öfkeli yüz ifadesine hiç aldırmadan. "Gördüm."
"Ama o zaman yanımda Eld'in soyundan bir Silahşor yoktu," dedi kadın ama daha fazla ilerlemeye yeltenmedi.
Roland ambar kapısına gitti ve sol taraftaki korkuluğun balkabağın-dan oyulmuş sırıtan kafasını aldı. Ambara girdi. İçeride yeni toplanmış patateslerin koyulduğu bir bölme vardı. Bir patates aldı ve az önce kafasını çıkardığı korkuluğun omuzları üzerine koydu. Oldukça iri bir patatesti ama aradaki fark yine de çarpıcıydı. Korkuluk şimdi bir karnavaldaki Bay Küçükkafa gibi görünüyordu.
"Oh, Roland, hayır!" dedi kadın şok içinde. "Bunu asla yapamam!"
"İnanmıyorum," dedi Roland ve kenara çekildi. "Fırlat."
Bir an için yapmayacağını düşündü. Margaret, kocasına bakındı. Eğer Eisenhart hâlâ yanında olsaydı muhtemelen tabağı kocasına verecek ve elinin kesilip kesilmediğini hiç düşünmeden eve koşacaktı. Ama Vaughn Eisenhart basamakların önüne dönmüştü. Çocuklar basamaklara çıkmışlar, oradan izliyorlardı. Benny Slightman ilgiyle, Jake ise dikkatli bir ifadeyle kadına bakıyordu. Kaşları çatılmış, gülümsemesi yüzünden silinmişti.
"Roland, ben..."
"Hiçbir şey duymak istemiyorum, hanım, yalvarırım. Yaptığını görmek istiyorum. Fırlat."
Kadının gözleri irileşti ve tokat yemiş gibi hafifçe geriledi. Sonra yüzünü ambara döndü ve sağ elini, sol omzunun üzerine kaldırdı. Tabak, kırmızıdan mora dönen akşam aydınlığında parladı. Margaret'in dudakları ince, beyaz bir çizgi halini aldı. Her şey bir an için kıpırtısız kaldı.

"Riza!" diye bağırdı öfke dolu, tiz bir sesle ve kolunu hızla indirerek tabağı fırlattı. Eli açıldı, işaret parmağı tam olarak tabağın gittiği yönü gösteriyordu. Avludakiler içinde (atları güden yamaklar da durmuş izliyordu) sadece Roland'm gözleri tabağın havadaki yolculuğunu takip ede-bilecek kadar keskindi.
Müthiş! dedi içinden sevinçle.
Toprak avlunun üzerinden uçan tabak, inlemeyle uluma arası bir ses çıkararak ilerliyordu. Kadının elini terk ettikten en fazla iki saniye sonra hedefini bulmuştu. Korkuluğun kafasının yerinde duran patates artık iki parçaydı. Tabak, ambarın kapısına saplanmış, sallanıyordu.
Çocuklar neşe ve heyecanla bağırdı. Benny elini yeni arkadaşının öğrettiği gibi kaldırdı ve Jake arkadaşının eline vurdu.
"Çok iyiydiniz, sai Eisenhart!" dedi Jake.
"Tam isabet! Teşekkürler derim!" dedi Benny.
Roland, kadının dudaklarının bu iyi niyetli ama talihsiz övgü üzerine yılan görmüş bir atınkiler gibi gerildiğini gördü.
"Çocuklar," dedi. "Yerinizde olsam içeri giderdim."
Benny şaşkındı. Bununla birlikte Margaret Eisenhart'a bakan Jake, durumu anladı. Yapman gerekeni yapardın... sonra etkisi kendini gösterirdi. "Gel, Ben," dedi.
"Ama..."
"Haydi." Jake, yeni arkadaşını gömleğinden yakaladı ve mutfağa doğru çekti.
Roland, kadının başı öne eğik, tepkiyle titrer halde durmasına bir süreliğine izin verdi. Yanakları hâlâ kıpkırmızıydı, ama teni diğer her yerde kireç gibiydi. Roland, kadının kusmamak için mücadele ettiğini tahmin etti.
Ambar kapısına gitti, kapıya saplanmış tabağı çekip aldı. Saplandığı yerden çekip çıkarmak için göstermesi gereken çaba onu şaşırtmıştı. Tabağı getirip kadına uzattı. "Aletin."
Kadın bir an için tabağı almadı. Roland'a katıksız bir nefretle bakıyordu. "Neden benimle alay ediyosun, Roland? Vaughn'un beni Manni Klanı'ndan aldığını nereden bildin? Söyle bize, yalvarırım."
Sebep güldü elbette (gülün dokunuşunun geride bıraktığı bir önsezi) aına yüzünden de anlaşılıyordu; yaşlı Henchick'inkine tıpa tıp benzeyen yüzünden. Ama bildiklerini nasıl bildiği bu kadını ilgilendirmezdi. Başını iki yana salladı. "Hayır. Ama seninle alay etmiyorum."
Margaret Eisenhart ani bir hareketle Roland'ın boynunu kavradı. Elleri, ateşi varmışçasına sıcaktı. Onu kendine çekerek kulağını seğiren dudaklarına yaklaştırdı. Roland, kadının Calla Bryn Sturgis'in büyük çiftçisi için insanlarını terk edişinden bu yana gördüğü tüm karabasanların kokusunu alabildiğini düşündü.
"Dün gece Henchick ile konuştuğunu gördüm," dedi Margaret. "Onunla yine konuşacak mısın? Konuşacaksın, diil mi?"
Kadının tutuşuyla mıhlanmış gibi duran Roland başını salladı. Marga-ret'in gücü, kulağında hissettiği nefesi onu afallatmıştı. Herkesin, hatta böyle bir kadının bile içinde bir deli saklanıyor olabilir miydi? Bilmiyordu.
"Güzel. Teşekkürler derim. Ona Redpath Klanı'ndan Margaret'in kâfir kocasıyla çok mutlu olduğunu söyle. Hâlâ mutlu." Kavrayışı sıkılaştı. "Ona hiçbir şeyden pişman olmadığımı söyle! Benim için bunu yapar mısın?"
"Evet, hanımefendi."
Kadın keskin kenarından hiç korkmadan tabağı ondan çekip aldı. Tabağı elinde hissetmek onu biraz olsun sakinleştirmiş gibiydi. Gözyaşları içinde ona baktı. "Babamla mağara hakkında mı konuştunuz? Geçit Mağarası?"
Roland başını salladı.
"Üzerimize ne getireceksin, Silahşor?"
Eisenhart yanlarına geldi. Kararsız gözlerle onu seçtiği için halkından ayrılıp sürgün hayatı yaşayan karısına döndü. Margaret, ona bir an için onu hiç tanımıyormuşçasına baktı.
"Ka'nm istediğini yapacağım," dedi Roland.
"Ka!" dedi kadın dudağını bükerek. Yüzündeki aşağılayıcı ifade onu Şaşırtıcı derecede çirkinleştirmişti. Çocuklar o an onu görseler muhteme-ten korkarlardı. "Her bela çıkaranın bahanesi budur! Al da mazeretini diğer pisliklerle birlikte başına çal!"
"Ka ne isterse onu yapacağım. Sen de öyle," dedi Roland.
Kadın, ona anlamıyormuşçasına baktı. Roland boynunu kavrayan eli elleri arasına alıp acıtmayacak şekilde sıktı.
"Sen de öyle."
Margaret, ona bir an baktıktan sonra gözlerini indirdi. "Evet," diye mırıldandı. "Öyle, hepimiz onun istediğini yapacağız." Başını kaldırıp tekrar Roland'a baktı. "Henchick'e mesajımı iletecek misin?"
"Evet, daha önce de dediğim gibi ileteceğim."
Kararan avluda uzaklarda bir kuşun ötüşünden başka ses duyulmuyordu. Yamaklar hâlâ çitlere dayanmış duruyorlardı. Roland, onlara doğru yürüdü.
"İyi akşamlar, beyler."
"Dileriz iyisindir, Silahşor," dedi biri ve alnına dokundu.
"Siz daha iyi olasınız," dedi Roland. "Hanım tabağı fırlattı, çok da ustaydı, değil mi?"
"Teşekkürler derim," diye onayladı bir başka adam, "Hanımın paslı olduğunu kimse söyleyemez."
"Kesinlikle değil," dedi Roland. "Şimdi size bir şey söyleyeceğim, beyler. Kulağınıza küpe olsun."
Söyleyeceği şeyi merak ederek ona baktılar.

Roland başını kaldırıp gökyüzüne doğru gülümsedi. Sonra tekrar adamlara döndü. "Bahse girerim bundan başkalarına bahsetmek isteyeceksiniz. Gördüklerinizi anlatacaksınız."
Adamların bunları kabullenmekten pek hoşlanmadığı belliydi. İhtiyatla Roland'a bakıyorlardı.
"Bu konuya dair herhangi birine tek kelime bile ederseniz sizi öldürürüm," dedi Roland. "Anladınız mı?"
Eisenhart omzuna dokundu. "Roland bence..."
Silahşor, ona hiç bakmadan omuz silkti ve elinden kurtuldu. "Anladınız mı?"
Adamlar başlarını salladı.
"Bana inanıyor musunuz?"
Tekrar başlarını salladılar. Ürkmüş görünüyorlardı. Roland buna memnun oldu. Korkmakta haklıydılar. "Teşekkürler derim."
"Teşekkürler derim," diye tekrarladı adamlardan biri. Yüzü ince bir ter tabakasıyla kaplanmıştı.
"Evet," dedi ikincisi.
"Çok çok teşekkürler derim," dedi diğeri.
Eisenhart tekrar denedi. "Roland, dinle beni, yalvarırım..."
Ama Roland dinlemedi. Kafasına yepyeni fikirler üşüşmüştü. İzleyecekleri yol bir anda tüm ayrıntılarıyla gözlerinin önünde belirmişti. Yolları hiç olmazsa bu taraftaydı. "Robot nerede?" diye sordu çiftçiye.
"Andy mi? Galiba çocuklarla birlikte mutfağa gitti."
"Güzel. İçerde bir oda var mı?" Baş nı ambara doğru salladı.

"Evet."
"O halde oraya gidelim. Sen, hanımın ve ben."
"Onu bir süreliğine eve götürmek isterdim," dedi Eisenhart. Onu senden uzakta herhangi bir yere götürmek istiyorum, diyordu bakışları.
"Görüşmemiz uzun sürmeyecek," dedi Roland dürüstçe. Gereken her şeyi görmüştü zaten.

6
Ambardaki odada bir çalışma masası ve tek bir sandalye vardı. Margaret sandalyeye, Eisenhart ise alçak bir tabureye oturdu. Roland, yere çömelerek sırtını duvara yasladı. Heybesi önünde duruyordu. Karıkoca-ya, ikizlerin çizdiği haritayı göstermişti. Eisenhart söylediğini ilk anda kavrayamamıştı (belki hâlâ tam olarak anlayamamıştı) ama kadın hemen kavradı. Roland, onun Mannilerin yanından ayrılmış olmasına hiç şaşmıyordu. Manniler barış içinde yaşayan insanlardı. Margaret Eisenhart o tür biri değildi, içinde gizli bir savaşçı vardı. Yüzeyin altına bakabilen herkes bunu görürdü.
"Bundan kimseye bahsetmeyeceksiniz," dedi Roland.
"Yoksa bizi de çobanlar gibi öldürür müsün?" diye sordu kadın.
Roland, ona sabırlı bir bakış fırlatınca da kızardı.
"Bağışla, Roland. Biraz sinirliyim. Tabağı fırlatmak böyle etkiler ya-ratabiliyo."
Eisenhart, karısına sarıldı. Margaret bu kez hareketi memnuniyetle kabul ederek başını kocasının omzuna yasladı.
"Grubunuzda başka kimler bu kadar iyi fırlatıyor?" diye sordu Roland. "Başka kimse var mı?"
"Zalia Jaffords," dedi kadın hemen.
"Sahi mi?"
Kadın başını hızla salladı. "Zalia, benim durduğum yerin yirmi adım gerisinden o patatesi tam ortasından bölebilirdi."
"Başka?"
"Diego'nun karısı Sarey Adams. Ve Rosalita Munoz."
Bunu duyan Roland'ın kaşları yükseldi.
"Evet," dedi kadın. "Zalia'dan sonra en iyimiz Rosie'dir." Kısa bir an duraksadı. "Ve ben sanırım."
Roland üzerinden dev bir yük kalkmış gibi hissediyordu. New York'tan bir şekilde silah getirmeleri gerekeceğini veya nehrin doğu yakasından bulmak zorunda kalacaklarını düşünmeye başlamıştı. Ama görünüşe bakılırsa bunlara gerek kalmayacaktı. Güzel. New York'ta başka işleri vardı; Calvin Tower'la ilgili işleri. Bu ikisini mecbur kalmadıkça birbirine karıştırmaya hiç niyeti yoktu.
"Dördünüzle İhtiyar'ın evinde görüşmek istiyorum. Sadece dördünüzle." Bakışları kısa bir an için Eisenhart'a döndü, sonra tekrar kadına yöneldi. "Kocalar gelmeyecek."
"Hop, dur bakalım," dedi Eisenhart.
Roland elini kaldırıp onu susturdu. "Daha hiçbir şeye karar verilmedi."
"Umurumda değil," dedi Eisenhart.
"Sus bir dakika," dedi Margaret, ona. "Bizimle ne zaman görüşmek istiyosun?"
Roland bir hesap yaptı. Yirmi dört, hatta belki sadece yirmi üç gün kalmıştı ve daha görmeleri gereken pek çok şey vardı. İhtiyar'ın kilisesinde saklı duran şeyle de ilgilenmek zorundaydılar. Ve yaşlı Manni, Henc-hick...
Ama sonra o gün gelecek ve her şey şok edici bir çabuklukta olup bitecekti, biliyordu. Hep öyle olurdu. Beş, en fazla on dakika sonra her şey iyiye veya kötüye doğru sonuçlanırdı.
Önemli olan, o beş dakika gelip çattığında her açıdan hazır olmaktı.

"On gün sonra," dedi. "Akşam. Dördünüzü de işbaşında görmek istiyorum."
"Pekâlâ," dedi kadın. "O kadarını yapabiliriz. Ama Roland... kocam onay vermezse Kurtlar'a tabak fırlatmak bir yana, parmağımı bile kıpırdatmam."
"Anlıyorum," dedi Roland, kadının hoşuna gitse de gitmese de söylediğini yapacağını bilerek. Zamanı geldiğinde hepsi Silahşor'un dediğini yapacaktı.
Odanın tek penceresinin camı kirli ve örümcek ağlarıyla kaplıydı, ama avluda yürüyen Andy'nin parlayan mavi gözlerinin alacakaranlıkta ışıldadığını görebiliyorlardı. Robot kendi kendine mırıldanıyordu.
"Eddie, robotların belli başlı görevleri yerine getirmek için programlandığını söylüyor," dedi. "Andy, ona verdiğiniz işleri yapıyor mu?"
"Çoğunlukla evet," dedi Eisenhart. "Her zaman diil. Ve sürekli etrafta da olmuyo, anlarsın ya."
"Sadece aptalca şarkılar söylemek ve fal bakmak için yapılmış olmasına inanmak zor," dedi Roland düşünceli bir ifadeyle.
"Belki Eski İnsanlar, ona hobiler eklemişti," dedi Margaret Eisenhart. "Asıl görevleri zamanla yok olmuş ve geride sadece hobiler kalmış olabilir. O da onlar üzerine yoğunlaşıyodur."
"Sence onu, Eski İnsanlar mı yapmış?"
"Başka kim olabilir?" diye sordu Vaughn Eisenhart. Andy gitmişti. Karanlık avlu artık boştu.
"Doğru, başka kim olabilir," dedi Roland. Yüzünde hâlâ düşünceli bir ifade vardı. "Gereken zekâ ve donanım başka kimde olacaktı? Ama Eski İnsanlar, Kurtlar'ın Calla'ya saldırmaya başlamasından iki bin yıl önce gitmişti. Daha fazlası da olabilir. Benim bilmek istediğim, Andy'yi Kurtlar'dan bahsetmemesi için kimin veya neyin programladığı. Kurtlar hakkında tek söylediği, size geleceklerini haber vermesi. Onun kadar ilgin+ değil, ama bir başka merak uyandıran soru daha var: size başka bir şey söyleyemiyorsa (ya da söylemiyorsa) bu kadarını niçin söylüyor?"
Eisenhart ve karısı yıldırım çarpmışa dönmüş, birbirlerine bakıyordu. Roland'ın söylediğini daha önce hiç düşünmedikleri belliydi. Silahşor buna şaşırmamış ama biraz hayal kırıklığına uğramıştı. Söylediği gün gibi ortadaydı. Ama aklını çalıştırana. Galiba çocukları tehlikedeyken Cal-la'nın insanları fazla ayrıntılı düşünemiyordu.
Kapı çalındı. "Gel!" dedi Eisenhart.
Gelen Ben Slightman'dı. "Tüm hayvanlar yerlerine yerleştirildi, patron. " Gözlüklerini çıkarıp gömleğine sildi. "Çocuklar da Benny'nin çadırını alıp gitti. Andy de onları yakından izliyor olacak, yani merak etmeyin." Roland'a baktı. "Dağ kedilerinin gelmesi için henüz erken ama gelirlerse Andy, oğluma arbaletiyle en az bir atış şansı verecektir. Benny ıskalayacak olursa Andy hayvanla çocukların arasına girip siper olacak. Tamamen savunma yapmak için programlanmış, bunu değiştirebilmemiz mümkün olmadı ama kediler gelmeye devam ederse..."
"Andy onları parça parça edecektir," dedi Eisenhart. Sesinde bir memnuniyet tınısı vardı.
"Hızlı, değil mi?" diye sordu Roland.
"Aynen öyle," dedi Slightman. "Öyle uzun ve hantal göründüğüne bakmayın. İstediğinde şimşek gibi hareket edebilir. Herhangi bir dağ kedisinden çok daha hızlı. Gücünü ant-nomiklerden aldığına inanıyoz."
"Muhtemelen öyledir," dedi Roland dalgınca.
"Boş verin onu," dedi Eisenhart. "Ama söylesene Ben, sence Andy neden Kurtlar hakkında hiç konuşmuyo?"
"Programı..."
"Evet ama Roland'ın sen gelmeden hemen önce belirttiği gibi (ki biz bunu daha önceden düşünebilmeliydik) onu programlayan Eski İnsan-lar'sa, onlar Kurtlar'ın gelmesinden çok uzun zaman önce yok olmuştu... sence burada bir çelişki yok mu?"
Baba Slightman başını salladı ve gözlüklerini taktı. "Eski günlerde Kurtlar'a benzer bir şeyler olmalı, sizce de öyle diil mi? Belki Kurtlar'a
colc benzedikleri için Andy, onları ayırt edemiyodur. Aklıma gelen tek açıklama bu."
Gerçekten mi? diye düşündü Roland.
Tavery ikizlerinin çizdiği haritayı çıkardı, açtı ve kasabanın kuzeydoğusundaki tepeler arasında bir kuru vadiyi işaret etti. Derin vadi, tepeler arasında Calla'nın lâl madenlerine dek uzanıyordu. Kuyu, tepenin içine doğru dokuz metre ilerleyip duruyordu. Yerin Mejis'teki Eyebolt Kanyo-nu'na benzediği söylenemezdi (her şeyden önce vadide bir incecik yoktu) ama çok önemli bir ortak noktaları vardı: ikisinden de başka çıkış yoktu. Ve Roland, insanın daha önce işine yarayan yönteme tekrar başvurmaya meyilli olduğunu biliyordu. Kurtlar'ı pusuya düşürmek için sonu çıkmaz olan bu vadiyi ve mudeni kullanmak çok mantıklıydı. Eddie, Susannah, Eisenhartlar ve Eisenhart'm kâhyası için çok makul bir çözüm gibi görüneceği açıktı. Sarey Adams ve Rosalita Munoz için de öyle. İhtiyar da bunun iyi bir fikir olduğunu düşünecekti. Planın bu kadarını diğerleriyle paylaşacak ve hepsi de mantıklı olduğuna karar verecekti.
Ya bazı şeyleri gizlerse? Ya söylediklerinin bir kısmı yalan olursa?
Ve Kurtlar bu yalanları bir şekilde duyup inanırsa?
Bu iyi olurdu, değil mi? Doğru yöne ancak yanlış hedefe çekilirlerse iyi olurdu.
Evet ama birine tüm gerçekleri anlatacak kadar güvenebilmeliyim. Peki kime güveneceğim ?
Susannah olmazdı, çünkü artık iki kişiydi ve içindeki diğer kişiye güvenmiyordu.
Eddie olmazdı, çünkü Eddie, Susannah'ya ağzından bir şey kaçırabilirdi ve böylece Mia da öğrenirdi.
Jake olmazdı, çünkü, Benny Slightman ile yakın arkadaş olmuşlardı.
Yine tek başınaydı ve bu durum ona kendisini hiç bu kadar yalnız hissettirmemişti.

"Bakın," dedi vadiyi göstererek. "Şurası uygun görünüyor. Girilmesi kolay ama çıkılması zor. Tehlikedeki çocukları buraya götürüp madende gizlememize ne diyorsunuz?"
Slightman'm gözlerinde bir anlayış ifadesi belirdiğini gördü. Bir şey daha vardı. Umut belki.
"Çocukları nereye sakladığımızı bileceklerdir," dedi Eisenhart. "Sanki kokularını alıyolar. Hepsini elleriyle koymuş gibi buluyolar."
"Duydum," dedi Roland. "İşte bunu kullanabileceğimizi söylüyorum."
"Çocukları yem olarak kullanmaktan bahsediyosun, Silahşor. Bu çok zor."
Çocukları terk edilmiş madene (veya yakınında herhangi bir yere) koymayı kesinlikle düşünmeyen Roland başını salladı. "Bazen işleri zor yoldan halletmek gerekir, Eisenhart."
"Teşekkürler derim," dedi Eisenhart ama yüz ifadesi çok sertti. Haritaya dokundu. "İşe yarayabilir... evet işe yarayabilir. Ama tüm Kurtlar'ı oraya çekebilirseniz."
Çocuklar sonunda nereye saklanırsa saklansın Kurtlar'ı oraya çekmek için yardıma ihtiyacım olacak, diye düşündü Roland. Nereye gideceğini ve ne yapacağını bilen insanlar lazım. Bir plan. Ama henüz değil. Şimdilik oynadığım bu oyunu sürdüreceğim. Şato oyunu gibi. Çünkü birileri saklanıyor.
Bunu biliyor muydu? Hayır.
Kokusunu alıyor muydu? Evet.
Yirmi dört gün var, diye düşündü. Kurtlar'm gelişine yirmi dört gün.
Bu süre yetmek zorundaydı.

ALTINCI BÖLÜM BÜYÜKBABANIN HİKÂYESİ

1

İliklerine kadar bir şehir çocuğu olan Eddie için Jaffordsların River Road'daki çiftliğine görür görmez bayılması sürpriz oldu. Böyle bir yerde yaşayabilirim, diye düşündü. Güzel olur. Bana yarar.
Mahir ellerce inşa edildiği belli, kütüklerden yapılmış, uzunca bir binaydı. Yarıklar, kış rüzgârlarına karşı önlem olarak doldurulmuştu. Geniş pencereler, çeltik tarlalarına doğru yumuşak bir eğimle inen tepeye açılıyor, huzur verici bir manzara sunuyordu. Evin diğer tarafında ambar ve çiçek kümeleriyle canlanmış ön avlu vardı. Arka verandanın solunda ise egzotik, küçük bir sebze bahçesi vardı. Yarısına, Tian'ın gelecek sene daha büyük miktarlarda üretmeyi umduğu sarı bir şifalı ot olan madrigal ekilmişti.
Susannah, Zalia'ya tavukları oradan nasıl uzak tuttuklarını sorunca kadın alnına düşen saçlara üfleyerek hüzünle güldü. "Çok büyük bir çabayla," dedi. "Ama gördüğün gibi, madrigal büyüyo ve büyüdüğü sürece umut var demektir."
Eddie'nin hoşuna giden, her şeyin bir uyum içinde yürüyor gibi görünmesi ve insanın içinde bir yuva hissi yaratmasıydı. Bu hissin tam olarak nereden kaynaklandığını söylemek güçtü zira tek bir şey değil gibi...
Evet, bir tek şey. Ve kütük evle, sebze bahçesiyle, çiçek tarhlanyla veya tavuklarla bir ilgisi yok.
Çocuklardı. Eddie önce sayılarının çokluğu karşısında şaşkına dönmüştü. O ve Susannah birer general, onlar da teftişe hazırlanmış askerler gibi karşılarına dizilmişlerdi. Ve Tanrı da biliyor ya, sayıları bir manga edecek kadar vardı.
"Sondakiler Heddon ve Hedda," dedi Zalia koyu sarı saçlı çifti işaret ederek. "On yaşındalar. Saygıda kusur etmeyin çocuklar."
Heddon hafifçe eğildi ve leş gibi elini yumruk yaparak yine leş gibi kirli olan alnına dayadı. Küçük kız da reverans yaptı.
"Uzun geceler ve hoş günler," dedi Heddon.
"Hoş günler ve uzun bir yaşam dilerim diyeceksin salak," diye fısıldadı Hedda. Sonra reverans yaparak doğru olduğunu düşündüğü sözleri söyledi. Heddon dış dünyadan gelen yabancılardan kardeşinin ukalalığını fark etmeyecek, hatta onu duymayacak kadar etkilenmiş görünüyordu.
"Küçükler Lyman ve Lia," dedi Zalia.
Gözleri irileşmiş, ağzı bir karış açık onlara bakan Lyman öyle bir eğildi ki neredeyse yere kapaklanıyordu. Lia reverans yaparken dengesini kaybedip yere oturuverdi. Eddie, Hedda kardeşini yerden kaldırıp tıslar-casına azarlarken gülmemek için epey çaba sarf etmek zorunda kaldı.
"Ve bu da," dedi Zalia kucağındaki tombul bebeği öperek. "Aaron. Küçük aşkım."
"Tek olan çocuğunuz," dedi Susannah.
"Evet, hanımefendi."
Aaron, annesinin kucağında kıvranmaya başlayınca Zalia bebeği yere bıraktı. Aaron, babasına seslenerek eve doğru minik adımlarla ilerledi.
"Heddon, kardeşinin peşinden git ve ona göz kulak ol," dedi Zalia.
"Anaaa, hayırr!" Orada kalıp yabancıları dinlemek istediğini belli eden iri iri açılmış gözlerini yalvarırcasına annesine dikmişti.
"Evet," dedi Zalia tavizsiz bir ses tonuyla. "Git ve kardeşine göz kulak ol, Heddon."
Çocuk kalmak için mücadele edecek gibi görünüyordu ama tam o sırada Tian Jaffords evin köşesini döndü ve en küçük oğlunu kucağına aldı-
Aaron uzanıp babasının hasır şapkasını başından düşürdü ve saçlarını çekiştirdi-

Eddie ve Susannah buna pek dikkat etmedi. Gözleri, Tian'ın peşinden gelen iki deve takılmıştı. Nehir Yolu boyundaki çiftliklere uğradıklarında deforme olanlara rastlamışlardı ama hepsini de uzaktan görmüşlerdi. ("Çoğu yabancılardan çekinir, anlarsınız ya," demişti Eisenhart.) Bu ikisi ise üç metre ötelerindeydi.
Erkek ve kadın? Kız ve oğlan? Her ikisi de, diye düşündü Eddie. Çünkü yaşlarının bir önemi yok.
Göğüsleri Eddie'nin kafasının iki katıymış gibi görünen, terli, gülen dişinin boyu iki metre vardı. Boynundaki ipin ucundan tahta bir haç sallanıyordu. Erkek olan, diğerinden en az on beş santim daha uzandu. Yabancılara utangaçça bakıyordu. Sonra başparmağını emmeye başladı. Diğer eliyle de bacaklarının arasını tutuyordu. Eddie'ye en inanılmaz gelen iki devin boyutları değil, Tian ve Zalia'ya olan tüyler ürpertici benzerlikleriydi. Son derece başarılı bir sanat eserinin çala kalem yapılmış ilk eskizine bakmak gibiydi. Zekâlarında bir gerilik olduğu ayan beyan ortadaydı ve akılları başında, zeki insanlara öylesine benziyorlardı ki durumun tuhaflığı karşısında afallamamak elde değildi. Tüyler ürpertici tanımı bu duruma çok uygundu.
Hayır, diye düşündü Eddie. Asıl tanım deforme.
"Bu benim kardeşim Zalman," dedi Zalia. Sesinde alışılmadık bir resmiyet vardı.
"Ve bu da kardeşim Tia," dedi Tian. "Selam verin sizi salaklar."
Zalman parmağını emmeye ve bacaklarının arasını tutmaya devam etti. Ama Tia beceriksiz hareketlerle (bir ördeğe benziyordu) reverans yaptı. "Uzun günler uzun geceler uzun dünya!" diye bağırdı. "TATLI VE ETYÎYECEĞİZr
"Güzel," dedi Susannah. "Tatlı ve et güzeldir."
"TATLI VE ET GÜZELDİR.*" Tia burnunu kırıştırdı ve üst dudağını gererek dişlerini ortaya çıkardı. Sırıtışı domuza benzemesine yol açmıştı. "TATLI VE ET! TATLI VE ET! ÇOK GÜZEL TATLI VE £77"
Hedda, Susannah'nın eline kararsızca dokundu. "Ona susmasını söy. lemezseniz bütün gün böyle devam edebilir, hanım-sai."
"Sus, Tia," dedi Susannah.
Tia başını gökyüzüne kaldırarak anırırcasına güldü, kollarını devasa göğsünde kavuşturdu ve sustu.
"Zal," dedi Tian. "Gidip çişini yapman gerekiyo, diil mi?"
Zalia'nın kardeşi hiçbir şey söylemeden bacaklarının arasını tutmaya devam etti.
"Git de yap," dedi Tian. "Ambarın arkasına git ve oradaki kabaklan sula, teşekkürler derim."
Bir süre boyunca hiçbir şey olmadı. Sonra Zalman badi badi yürüyerek ambarın arkasına gitti.
"Küçükken..." diye söze başladı Susannah.
"Her ikisi de zehir gibi zekiydi," dedi Zalia. "Şimdi çok kötü. Kardeşim ondan da beter."
Aniden elleriyle yüzünü örttü. Aaron bunu görünce neşeyle güldü ve annesini taklit ederek ellerini yüzüne götürdü (Ce-eee! dedi parmaklarının arasından bakarak) ama ikizlerin yüzünde ciddi ifadeler vardı. Biraz da endişeli görünüyorlardı.
"Anamın nesi var?" diye sordu Lyman babasının paçasını çekiştirerek. Arkasında olan bitenlerden bihaber olan Zalman hâlâ bir eli bacaklarının arasında, parmağını emerek ambara doğru ilerliyordu.
"Hiçbir şeyi yok, evlat. Anan iyi." Tian bebeği yere bıraktı ve koluyla yüzünü sildi. "Her şey yolunda. Diil mi, Zee?"
"Evet," dedi kadın ellerini indirerek. Gözlerinin kenarları kızarmıştı ama ağlamıyordu. "Ve Tanrı yardım ederse yolunda olmayanlar da yoluna girecek."
"Senin dudaklarından Tanrı'nm kulağına," dedi Eddie devin ambara doğru sarsakça ilerlemesine bakarak. "Senin dudaklarından Tanrı'nın kulağına."

2

"Büyükbaban iyi bir gününde mi?" diye sordu Eddie, Tian'a birkaç dakika sonra. Tian, onu Piç Kurusu adını verdiği tarlayı göstermek için arka tarafa götürmüş, Susannah ve Zalia'yı çocuklarla beraber bırakmışlardı.
"Fark edilecek kadar diil," dedi Tian yüzü asılarak. "Son yıllarda benimle konuşmuyo zaten. Zalia ile aynı şey söz konusu diil elbet. O onu elleriyle besler, sonra akan salyalarını siler ve teşekkürler der. Beslemem gereken iki dev ahmak yetmiyomuş gibi o huysuz ihtiyara da bakmak zorundayım. Kafasının içi eski bir menteşe gibi paslanmış. Zamanın yarısında nerede olduğunu bile bilmiyo."
Yürürlerken uzun otlar paçalarına sürtünüyordu. Eddie iki kez kayalara takılıp düşecek gibi oldu. Bir keresinde de Tian, onu kolundan yakalayıp bacak kırmaya bire bir görünen bir çukura girmesine mani oldu. Buraya Piç Kurusu adını koymasına şaşmamalı, diye düşündü Eddie. Ama yine de ekili bölgelerden izler vardı. Bu rezil toprak parçasında sabanın ilerlemiş olduğuna inanmak güçtü, ama görünüşe bakılırsa Tian Jaffords bunu başarmıştı.
"Karın söylediklerinde haklıysa onunla konuşmam gerekiyor," dedi Eddie. "Hikâyesini dinlemem lazım."
"Büyükbabamda hikâyeden bol bir şey yok! Binlercesini anlatabilir. Sorun şu ki; çoğu baştan sona yalanlardan ibaret ve artık hangisi gerçek hangisi diil karıştırıyo. Aksanı zaten ağırdı, son yıllarda birkaç dişini daha kaybetti ve söyledikleri iyice anlaşılmaz oldu. Muhtemelen anlattıklarından hiçbir şey anlamayacaksın. Sana onunla iyi eğlenceler dilerim, New York'lu Eddie."
"Sana ne yaptı, Tian?"
"Sebep bana değil, babama yaptıkları. Uzun hikâye, bunlarla bir ilgisi de yok. Boş ver."
"Hayır sen boş ver," dedi Eddie durarak.

Tian, ona şaşkınca baktı. Eddie hiç gülümsemeden başını salladı: beni duydun. Yirmi besindeydi, Jericho Tepesi'nde ölümle buluşan Cuthbert Allgood'dan bir yaş büyüktü ama günün solan ışıklarında elli yaşında gibi görünüyordu. Taviz vermez bir kararlılığa sahip bir adam.
"Bir Kurt görmüşse onunla konuşmamız gerek."
"Anlamıyom, Eddie."
"Bence çok iyi anlıyorsun. Onunla derdin neyse bir kenara bırak. Kurtlar'ı halledersek onu şömineye itebilir veya kahrolası çatıdan atabilirsin, sana izin veriyorum. Ama şu an için ona duyduğun öfkeyi unutacaksın. Anlaşıldı mı?"
Tian başını salladı. Elleri cebinde, Piç Kurusu adını verdiği kuzey tarlasına baktı. Yüzünde endişeyle karışık bir açgözlülük ifadesi vardı.
"Sence bir Kurt'u öldürme hikâyesi uydurma mı? Öyle olduğunu düşünüyorsan vaktimi boşa harcama."
"Bu hikâyeye diğerlerinden fazla inanıyom," dedi Tian huysuzca. ■ "Neden?"
"Şey, bu hikâyeyi kendimi bildim bileli anlatır ve anlattıkları fazla değişmez. Ayrıca..." Tian bundan sonraki sözlerini dişlerini sıkarak söylemiş gibiydi. "Büyükbabamın korkak olduğu söylenemez. Doğu Yolu'na gidip Kurtlar'a kafa tutacak biri varsa o da Jamie Jaffords'dur. Diğerlerini kendisiyle gelmeye ikna ettiğine de şüphem yok."
"İkna mı?"
"Kafanı bir dağ kedisinin ağzına sokmak için cesaret gerekir, diil mi?"
Eddie bunun için cesaretten ziyade aptallık gerektiğini düşünmekle birlikte başını sallamakla yetindi.
"Sizin dinh'imz de ikna edebilen biri, diil mi?"
Roland'ın ona yaptırdığı bazı şeyleri hatırlayan Eddie başını salladı. Roland'ın insanı ikna etmekte usta olduğu muhakkaktı. Hem de ne usta. Eddie, Silahşor'un eski yoldaşlarının da aynı kanıda olacağından emindi.
Tian bakışlarını tekrar kuzey tarlasına çevirdi. "Büyükbabamın ağzından akla uygun bir hikâye dinlemek istiyosanız akşam yemeğinden sonrasını beklemenizi salık veririm. Yemek yiyip bir graf içince aklı biraz olsun başına geliyo. Karımın da yanınızda, büyükbabamın onu görebileceği bir yerde olması iyi olur. Biraz daha genç olsa sadece bakmakla yetinmeyip başka şeyler yapmaya kalkacağından hiç şüphem yok." Yüz ifadesi yine sertleşti.
Eddie elini adamın omzuna koydu. "Eh, genç değil. Ama sen öylesin, ^eşelen bakalım, olur mu?"
"Tamam." Tian söyleneni yapmak için gözle görülür bir çaba harcadı. "Tarlam hakkında ne düşünüyosun, Silahşor? Önümüzdeki sene buraya madrigal ekeceğim. Evin önünde gördüğünüz sarı bitki."
Eddie, Tian'ın büyük bir hayal kırıklığına uğrayacağını düşünüyordu. Tian'ın da aslında aynı fikirde olduğunu hissedebiliyordu. İnsan ürün almayı umduğu bir tarlaya Piç Kurusu adını vermezdi. Ama Tian'ın gözlerindeki bakışı tanıyordu. Aynı bakış, mal bulmaya gittiklerinde Henry'nin gözlerinde de olurdu. Bu sefer en iyisi olacak, derdi bakışları. Baş ağrıtan ve bağırsakları boşaltan Meksika Kahverengisi değil, Çin Beyazı. Kafaları bir hafta boyunca iyi olacaktı. O zamana kadar olmadığı kadar iyi ve sonra tamamen bırakacaklardı. Yanında duran Tian değil, Henry olabilirdi. Hasat zamanı geldiğinde, burada hiçbir şeyin yetişmeyeceğini söyleyenlere kıçıyla güleceğini söyleyecekti muhakkak. Sonra da Hugh Anselm'in tarlasını satın alma planlarından bahsedecekti. Birkaç adam da tutacaktı. Ne de olsa bu tarla bir sene sonra bir altın madenine dönüşecekti. Hatta pirinci tamamen bırakıp kendine bir madrigal krallığı kurabilirdi.
Eddie doğru düzgün sürülmemiş tarlaya doğru başını salladı. "Sabanla sürme işi yavaş ilerliyor gibi. Katırları çok dikkatli idare etmelisin."
Tian kısa bir kahkaha attı. "Bir katırı oraya sokup tehlikeye atamam, Eddie."
"O halde nasıl..."
"Kız kardeşimi kullanıyom."
Eddie'nin ağzı bir karış açıldı. "Dalga geçiyorsun!"
"Ciddiyim. Zal'ı da kullanabilirdim (gördüğün gibi o daha iri ve daha güçlü) ana zekâsı Tia'dan da geri. O kadar uğraşmaya değmez. Daha önce denedim."
Eddie başını şaşkınca iki yana salladı. Gölgeleri, dikenlerle kaplı taş-hk arazi üzerinde daha da uzamıştı. "Ama... o senin kardeşin, ahbap!"
"Öyle. Ama bütün gün başka ne yapacak? Ambarın önünde oturup tavukları mı seyredecek? Saatlerce uyuyup yataktan sadece tatlı ve et yemek için mi kalkacak? İnan bana, böylesi daha iyi. Onun umurunda değil zaten. Sekiz on adımda bir çukurlar ve kayalar olmasa bile düz bir çizgide ilerlemesini sağlamak güç ama deli gibi çekebiliyo. Ve bir kaçık gibi gülüyo."
Eddie'yi ikna eden, adamın dürüstlüğü oldu. Görebildiği kadarıyla kendini savunmaya çalışır gibi bir hali de yoktu.
"Ayrıca muhtemelen on yıl sonra da ölecek. Yapabiliyoken yardım etsin diyom. Zalia da benimle aynı fikirde."
"Tamam ama neden tarlanın bir kısmını olsun sürmesi için Andy'yi kullanmıyorsun? Bahse girerim çok daha çabuk halledecektir. Sizin gibi küçük çiftlik sahipleri onu ortaklaşa kullanabilir, bunu hiç düşündünüz mü? Tarlalarınızı sürebilir, kuyularınızı kazabilir, tek başına bir ambarın kirişini kaldırabilir. Siz de tatlı ve etten tasarruf etmiş olursunuz." Tekrar Tian'ın omzunu tuttu. "Bu size yaramalı."
Tian'ın dudakları kıvrıldı. "Bu gerçekten de güzel bir hayal." "İşe yaramıyor, öyle mi? Daha doğrusu Andy çalışmıyor."
"Bazı şeyleri yapıyo ama tarla sürmek veya kuyu kazmak yaptıklarının arasında yok. Bunları yapmasını istediğinizde o da sizden şifreyi isti-yo. Şifreyi söyleyemeyince tekrar denemek isteyip istemediğinizi soruyo. Sonra..."
"Sonra da size On Dokuz Yönetmeliği'nce başka hakkinizin kalmadığını söylüyor."

"Madem biliyodun neden sordun?"
"Kurtlar konusunda böyle yaptığını biliyordum, çünkü sormuştum. Diğer işler söz konusuyken de aynısını yaptığını bilmiyordum."
Tian başını salladı. "Pek işe yaradığı söylenemez. Bazen insanı bezdi-riyo (bunu şimdiye kadar görmediysen çok yakında anlayacaksın) ama Kurtlar'ın geldiğini haber veriyo ve bunun için ona teşekkürler diyoz."
Eddie dudaklarının ucuna kadar gelen soruyu sormamak için iradesini epey zorladı. Verdiği haber onları mutsuz ettiği halde niçin teşekkür ediyorlardı? Bu kez haber vermesi bir işe yarayabilirdi, elbette. Andy'nin haberleri bir değişime yol açabilirdi. Yoksa Bay Bugün-İlginç-Bir-Yabancıyla-Tanışacaksmız'ın amacı en baştan beri bu muydu? Kasaba halkının Kurtlar'la savaşması mı? Andy'nin sırnaşık gülümsemesini hatırladı ve başkalarını bu kadar fazla düşünmenin biraz tuhaf olduğuna karar verdi. İnsanları (hatta robotları) gülümseyişlerine veya konuşma tarzlarına göre yargılamak haksızlıktı ama herkes böyle yapıyordu.
Şimdi düşündüm de, sesine ne demeli? Ya o siz-bilmiyorsunuz-ama-ben-biliyorum ukalalığı? Yoksa bu da mı hayal gücümün ürünü?
Bilmiyordu.

3
Susannah'nın şarkı söyleyen sesini ve çocukların (hem küçüklerin hem büyüklerin) kıkırdamalarını duyan Tian ve Eddie, evin diğer tarafına yöneldi.
Zalman kalınca bir ipin bir ucunu, Tia ise diğer ucunu tutuyordu. İpi yüzlerinde geniş gülümsemelerle sallıyorlar, bu arada Susannah da Ed-die'nin hayal meyal hatırladığı bir çocuk şarkısı söylüyordu. Zalia ve dört çocuğu aynı anda zıplayarak ip atlıyor, saçları uyum içinde havalanıp iniyordu. Alt bezi neredeyse diz hizasına inmiş olan Aaron bebek bir kenarda durmuş, sırıtarak onları izliyor, tombul yumruğuyla ipi havada çeviriyormuş gibi hareketler yapıyordu.
"'Pinky Pauper çağırınca gelir! Çok yaramazlıklar etmiştir! Onu yakaladım bir iki üç, elimden kurtulması güç!' Daha hızlı, Zalman! Daha hızlı, Tia! Haydi, zıplatın onları!"
Tia ipi daha hızlı sallamaya başladı. Bir an sonra Zalman da ona ayak uydurdu. Bunun yapabilecekleri arasında olduğu açıkça görülüyordu. Susannah gülerek daha hızlı söylemeye başladı.
"'Pinky Pauper dersini aldı! Kötü çocuk alınca hazinesiz kaldı! Dört-beş-altı geldik yediye, kötü çocuk gidemeyecek cennete!' Hey Zalia, dizlerini gördüm, kız! Daha hızlı çocuklar, daha hızlı!"
Dört ikiz kardeş tavşanlar gibi zıplıyordu. Heddon yumruklarını kol-tukaltlarma sokmuş, kanat çırpma hareketi yapıyordu. Hareketlerini sakarlaştıran ilk şaşkınlıklarını atlatan ikizler uyum içinde zıplıyordu. Saçları bile aynı şekilde dalgalanıyor gibiydi. Eddie çilleri bile aynıymış gibi görünen Tavery ikizlerini hatırladı.
"Tinky... Pinky Pauper...'" Sonra durdu. "Hay aksi! Eddie, daha fazla hatırlayamıyorum!"
"Daha hızlı çocuklar," dedi Eddie ipi çeviren devlere dönerek. Söylediğini yaptılar. Tia başını gökyüzüne kaldırıp bir nara atı. Eddie ipin hareketlerini dikkatle izliyor, dizleri üzerinde yaylanıyor, zaman ayarı yapıyordu. Düşmeyeceğinden emin olmak için elini Roland'ın tabancasının kabzasına koydu.
"Eddie Dean! Yapamazsın!" diye bağırdı Susannah gülerek.
Eddie ipin bir sonraki yükselişinde yerinden fırlayarak Hedda ve Za-lia'nın arasına girdi. Zalia ile karşı karşıyaydı. Kadının yüzü terle kaplanmış, kıpkırmızı olmuştu. Diğerleriyle tam bir uyum içinde zıplayan Eddie şarkının aklında kalan kıtasını söyledi. Ritme uydurmak için bir müzayede görevlisi kadar hızlı söylemesi gerekmişti. Şarkıda geçen ismi değiştirdiğini daha sonra fark etti.
"'Piggy Pecker paramı çaldı, annemin gümüş kutusunu aldı, on dokuzda uykusunda yakalandı, kutu yine bana kaldı!' Daha hızlı çocuklar! Çevirin!"
O kadar hızlı sallıyorlardı ki ip bulanık bir şekil halini almıştı. Dünya, hızla bir aşağı bir yukarı hareket ediyordu. Eddie seyrelmiş ak saçlarıyla yaşlı bir adamın, deliğinden çıkan bir kirpi gibi demirağacından yapılmış bastonuna dayanarak verandaya çıktığını gördü. Merhaba büyükbaba, diye düşündü ve yaşlı adamı o an için düşüncelerinden uzaklaştırdı. O an tek istediği uyumla zıplamak ve oyunu bozan olmamaktı. Küçükken ip atlamayı çok severdi. Roosevelt İlkokulu'na başlayınca ip atlamaya devam edemediği için daima çok üzülmüştü. Ya vazgeçecek ve ip atlamayı kızlara bırakacak ya da hayatının geri kalanı boyunca hanım evladı damgası yiyecekti. Lisedeyken beden eğitimi dersinde bu zevki kısa bir süreliğine tekrar keşfetmişti. Ama böyle bir deneyimi hiç yaşamamıştı. Sanki Susannah ve onun New York'taki hayatıyla bu dünyadaki yaşamı sihirli kapılar, geçiş yapmak veya küreler gerektirmeksizin birbirine bağlayan muhteşem bir büyü keşfetmişti. Çılgınca gülmeye ve ayaklarını havada çaprazlamaya başladı. Zalia Jaffords da onu taklit ederek aynı hareketleri yapmaya başladı. Pirinç dansı kadar güzeldi. Hatta belki daha da güzeldi zira hepsi uyum içinde hareket ediyordu.
Yaşadıkları bu an, Susannah için de büyülü bir andı. Yaşadıkları ve yaşayacakları anlar içinde Jaffordsların avlusunda geçirdikleri bu sihirli dakikaların daima özel bir yeri olacaktı. İki değil, dört değil, tam altı kişi muhteşem bir uyum içinde zıplıyor, iki sırıtan dev ipi, geniş kollarının gücüyle, olabildiğince hızlı bir şekilde çeviriyordu.
Tian gülerek çizmesinin topuğunu yere vurdu. "Vay canına! Bu dansı geçer! Aynen öyle!" Verandadan izleyen büyükbaba güldü. Öylesine paslı bir sesti ki Susannah yaşlı adamın en son ne zaman güldüğünü merak etmekten kendini alamadı.

Sihir, beş saniye kadar daha devam etti. Uğultu çıkaran ip öylesine hızlı dönüyordu ki gözle takip edilemiyordu. İpi altındaki altı kişi (Zal-man'ın hemen önünde olan, en uzun boylu Eddie'den Tia'nm tarafında olan en kısa boylu Lyman'a, boy hizasına göre sıralanmışlardı) bir makinenin pistonları gibi zıplıyordu.
Sonra ip birinin topuğuna takıldı (Susannah'ya Heddon'unki gibi gelmişti ama daha sonra kimsenin kendini kötü hissetmemesi için suçu hepsi birden üzerine alacaktı) ve kahkahalar içinde nefes nefese yere yuvarlandılar. Göğsünü tutan Eddie, Susannah'ya baktı. "Galiba kalp krizi geçiriyorum canım, 911'i araşan iyi olur."
Susannah, ona doğru ilerledi ve öpmek üzere eğildi. "Hayır geçirmi-yorsun," dedi. "Ama benim kalbimi çarptırdığın kesin, Eddie Dean. Seni seviyorum."
Eddie yattığı yerden ciddi gözlerle ona baktı. Susannah, onu ne kadar severse sevsin, ona duyduğu sevginin daima daha fazla olacağını biliyordu. Ve içinde, böyle şeyleri düşündüğü her seferde beliren his, yani ka'mn dostları olmadığı, bir gün aralarında her şeyin kötü bir biçimde sonuçlanacağı düşüncesi kendini gösterdi.
Öyle olacaksa elinde fırsat varken değerini bilmeye ve ona en iyisini sunmaya bak. Bunu yapacak mısın, Eddie?
"Büyük bir zevkle," dedi.
Susannah'nın kaşları yükseldi. "Anlamadım?"
"Ben anladım," dedi Eddie sırıtarak. "Bundan emin olabilirsin." Kolunu ona dolayıp kendine çekti; kaşını, burnunu ve son olarak dudaklarını öptü. İkizler gülüp alkışlamaya başladı. Bebek kıkırdadı. Verandadaki yaşlı büyükbaba Jamie Jaffords da aynısını yaptı.

4
Bu yorucu dakikalar hepsini acıktırmıştı. Zalia Jaffords, Susannah'nın da yardımıyla evinin arkasındaki uzun sehpa üzerine kurulmuş masaya yaptığı leziz yemekleri dizdi. Eddie manzaranın muhteşem olduğunu düşünmekten kendini alamamıştı. Tepenin tam altında çeltikler omuz hizasına dek yükselmişti. Ötesinde nehir, batan güneşin ışıklanyla altına bulanmış, gibi parlıyordu. Gökyüzünü tatlı bir kızıllık sarmıştı.
"Sofra duasını yapar mısın, Zalia?" dedi Tian.
Zalia buna memnun olmuş görünüyordu. Susannah daha sonra Ed-die'ye Tian'ın eskiden karısının dinini pek umursamadığını, ancak bu durumun Peder Callahan'ın Toplantı Salonu'ndaki beklenmedik desteğinden sonra değiştiğini söyledi.
"Başlarınızı eğin, çocuklar."
Dört baş öne eğildi (büyük çocuklar da sayılırsa altı). Lyman ve Lia gözlerini öyle sıkı yummuşlardı ki korkunç bir baş ağrısı çekiyor gibi görünüyorlardı. Kuyunun serin suyuyla yıkadıkları temiz ve soğuktan kızarmış ellerini önlerinde birleştirmişlerdi.
"Tanrım, verdiğin nimetler için sana şükürler olsun. Bize katılan dostlarımız için de şükrediyoz, birbirimize yararlı olacağımızı umuyoz. Teşekkürler deriz."
"Teşekkürler!" diye bağırdı çocuklar. Tia öyle bir bağırmıştı ki neredeyse camlar zangırdayacaktı.
"Tanrı Baba ve Oğlu İsa Adam adına."
"İsa Adam!" diye bağırdı çocuklar. Boynunda neredeyse Zalman ve Tia'nınkiler kadar büyük bir haç olan büyükbabanın dualar sırasında sakince burnunu karıştırdığını görmek Eddie'yi hem şaşırtmış, hem de eğ-lendirmişti.
"Amin."
"Amin!"
"ET.r diye haykırdı Tia.

5
Uzun masanın bir ucunda Tian, diğer ucunda Zalia oturuyordu. Çocuklar ayrı bir "çocuk masası"na gönderilmemişti (Susannah ve kuzenleri aileleri bir araya geldiğinde hep ayrı bir masaya oturtulur ve Susannah bundan nefret ederdi). Büyük ikizler, küçük ikizleri aralarına almış, masanın bir tarafına oturmuştu. Heddon, Lia'ya, Hedda ise Lyman'a yardım ediyordu. Masanın diğer tarafında Susannah ve Eddie yan yana oturuyordu. Devlerden biri Susannah'nın, diğeriyse Eddie'nin yanındaydı. Bebek, önce annesinin kucağında durmuş, oradan sıkılınca babasının kucağına geçmişti. Yaşlı adam, etini küçük parçalara ayırıp gerektiği zamanlarda çenesini silen Zalia'nın hemen yanında oturuyordu. Tian ara sıra bu durumu asık yüzle süzüyordu, ama Eddie hakkını vermeliydi, ağzını açıp tek acı söz etmedi. Büyükbabasıyla yaptığı tek konuşma, ekmek isteyip istemediğini sormak olmuştu.
"İstersem kendim alırım, kolum hâlâ iş görüyo," dedi yaşlı adam ve ekmek sepetini sözlerini kanıtlamak istercesine kaptı. Sepeti çevik bir hareketle almıştı ama o sırada reçel kâsesini devirerek önceki hareketinin başarısına gölge düşürdü. "Bok canına!"
Dört çocuk irileşmiş gözlerle birbirine baktı, sonra elleriyle ağızlarını örtüp kıkırdadılar. Tia başını geriye atıp anırırcasına güldü. O sırada dirseği Eddie'nin kaburgalarına çarptı ve genç adamı sandalyesinden aşağı yuvarlamasına ramak kaldı.
"Çocukların önünde öyle konuşmasan keşke," dedi Zalia devrilen kâseyi düzeltirken.
"Bağışla," dedi büyükbaba. Eddie söyleyen kendi torunu olsa yaşlı adamın yine böyle uysalca karşılık verip vermeyeceğini merak etti.

"Dur sana yardım edeyim, büyükbaba," dedi Susannah reçeli Za. lia'dan alarak. Yaşlı adam, onu nemli, neredeyse taparak bakan gözlerle izledi.
"Galiba kırk yıldır gerçek bir kahverengi derili kadın görmüyom," dedi büyükbaba, ona. "Eskiden pazar tekneleriyle gelirlerdi ama artık gelmiyo-lar."
"Umarım hâlâ var olduğumuzu görmek sizin için kötü bir sürpriz olmamıştır," dedi Susannah, yaşlı adama gülümseyerek. Büyükbaba da dişsiz ağzını göstererek sırıttı.
Et sert ama lezzetliydi, mısırlarsa neredeyse Andy'nin orman kıyısında hazırladığı yemekte olduğu kadar güzeldi. Çorba kâseleri neredeyse bulaşık leğeni kadar büyük olmalarına rağmen ikişer kez dolduruldu. Sos kabıysa üç kez dolduruldu. Ama Eddie'ye göre yemeklerin en lezizi pilavdı. Zalia üç çeşit pilav pişirmişti ve her biri, bir öncekinden güzeldi. Ama Jaffordslar pilavı insanların restoranlarda su içmesi gibi hiç etkilenmeden yemişti. Yemek, elmalı tartla sona erdi ve çocuklar oynamak üzere dışarı yollandı. Büyükbaba odada çınlayan bir geğirmeyle son noktayı koydu.
"Teşekkürler derim," dedi Zalia'ya. "Her zamanki gibi çok lezzetliydi, Zee."
"Böyle iyi yediğini görünce seviniyom, büyükbaba," dedi Zalia.
Tian homurdandı ve, "Bu insanlar seninle Kurtlar hakkında konuşmak istiyo, büyükbaba," dedi.
"Sakıncası yoksa sadece Eddie konuşacak," dedi Susannah kararlı bir ifadeyle. "Ben sofrayı kaldırıp bulaşıkları yıkamaya yardım edeceğim."
"Gerek yok," dedi Zalia. Eddie, kadının Susannah'ya gözleriyle bir mesaj göndermeye çalıştığını düşündü {kal, senden hoşlandı) ama Susannah bunu ya fark etmedi ya da görmezden gelmeyi tercih etti.
"Hiç sorun değil," dedi uzun yılların deneyimiyle tekerlekli sandalyesine kolayca geçerek. "Kocamla konuşacaksın, değil mi, sai Jaffords?"
"Kurtlar çok uzun zaman öncesinde kaldı," dedi yaşlı adam ama pek isteksiz görünmüyordu. "Ayrıca yapabilir miyim bilmiyom. Aklım artık eskisi gibi yerinde diil."
"Hatırladığın kadarını dinlemek isterim," dedi Eddie. "Her kelimesini"-
Tia bu hayatında duyduğu en komik sözmüşçesine anırır gibi güldü.
Zal da aynısını yaptı ve sonra neredeyse ekmek tahtası büyüklüğündeki eliyle tabağında kalan patates püresini sıyırdı. Tian hızla aptal devin eline vurdu. "Yapma seni geri zekâlı. Kaç kere söyleyeceğiz?"
"Pekâlâ," dedi büyükbaba. "Dinleyeceksen anlatacağım, evlat. Zaten bugünlerde başka bir işe yaradığım da yok. Verandaya çıkmama yardım et. Lanet olasıca basamakları çıkmak inmekten daha zor. Kızım sen de pipomu görecek olursan getiriver. Pipo insanın düşünmesine yardım eder."
"Elbette getiririm," dedi Zalia, kocasının ekşi suratını görmezden gelerek. "Hemen."

6

"Bilmelisin ki bunlar çok uzun zaman önce oldu," dedi büyükbaba Zalia Jaffords, onu sallanan sandalyesine oturtup sırtını bir yastıkla destekledikten sonra. Bir yandan da keyifle piposunu tüttürüyordu. "O günden bu yana Kurtlar'ın kaç kez daha geldiğini bilmiyom ama o seferinde tam on dokuz hasat görmüştüm: Aradan geçen yılların sayısını şaşınyom artık."
Güneşin kaybolmak üzere olduğu kuzeybatıda gökyüzü, nefis bir renge bürünmüştü. Heddon ve Hedda'nın yardım ettiği Tian, ahırda hayvanlarla ilgileniyordu. Küçük ikizler mutfaktaydı. Tia ve Zalman ise avlunun uzak ucunda hiç kıpırdamadan, sessizce doğuya bakıyordu. National Geographic dergisinde görülebilecek taştan abidelere benziyorlardı. Eddie, onlara bakarken tüylerinin hafifçe ürperdiğini hissetti. Büyükbabanın aklı onlara nazaran daha başında gibiydi ve bu Eddie'yi memnun ediyordu. Belki yaşlı adamın ağzından işe yarar bir bilgi alabilirdi.
"Aradan geçen zamanın pek önemli olduğunu sanmıyorum, efendim," dedi.
Büyükbabanın kaşları yükseldi. Paslı kahkahalarından birini daha at-n- "Efendim ha! Bu sözü duymayalı uzun zaman oluyo. Kuzeyden misin?"
"Sanırım öyle," dedi Eddie.
Büyükbaba günbatımını izleyerek bir süre sessiz kaldı. Sonra Ed-die'ye şaşkınca baktı. "Yemek yedik mi?"
Eddie'nin yüreğine bir ağırlık çöktü. "Evet, efendim. Evin diğer tarafındaki uzun masada yedik."
"Sordum çünkü büyük tuvalete genellikle akşam yemeğinden sonra çıkarım. Öyle bir ihtiyaç hissetmediğimden sorayım dedim."
"Hayır. Yedik."
"Ah. Adın ne?"
"Eddie Dean."
"Ah." Yaşlı adam piposundan bir nefes çekti. "Kakaolu senin mi?" Eddie tam ne demek istediğini soracaktı ki büyükbaba ekledi. "Kadın."
"Susannah. Evet, benim karım."
"Ah."
"Efendim... büyükbaba... Kurtlar?" Ama Eddie, artık yaşlı adamdan bir şeyler öğrenebileceğini sanmıyordu. Belki Suze...
"Hatırladığım kadarıyla dört kişiydik," dedi büyükbaba.
"Beş değil mi?"

"Yoo, hayır, dörttük." Sesi kayıtsızdı. "Çok genç ve pervasızdık. Ölmüşüz, yaşamışız umurumuzda değildi. Diğerlerinin ne dediğine bakmayacak kadar da ateşliydik. Ben vardım... en yakın dostum Pokey Slidell vardı... bir de Eamon Doolin ve karısı kızıl saçlı Molly. İş tabak fırlatmaya gelince onun üstüne yoktu."
"Tabak mı?"
"Evet Oriza'nın Kardeşleri fırlatır. Zee de onlardan biridir. Söyleyeyim de size göstersin. Tuttukları yer dışında tüm kenarları keskinleştiril-miş tabakları var, anlarsın ya. Çok tehlikeli olabiliyolar! Okları ve yayı olan bir adam onların yanında çok aptal görünüyo. Görmen lazım."
Eddie bundan Roland'a bahsetmeyi aklının bir köşesine not etti. Tabak fırlatmanın işe yarayıp yaramadığını bilmiyordu ama bildiği bir şey vardı; silahları çok azdı.
"Kurt'u öldüren Molly'ydi..."
"Sen değil mi?" Eddie bunu duymayı hiç beklemiyordu. Gerçeklerle efsanelerin birbirlerine nasıl çözülmemecesine dolandığını düşündü.
"Yok, yok, ben diildim ama..." dedi büyükbaba. Gözleri parladı. "Birkaç kez ben öldürdüm demiş olabilirim. Yani bir hanımın bacaklarını ayırabilmek için. Yoksa sımsıkı kapalı oluyolar, bilirsin."
"Galiba."
"Onu öldüren Kızıl Molly ve fırlattığı tabağıydı, işin gerçeği bu. Yaklaşırken kaldırdıkları toz bulutunu görmüştük. Sonra kasabaya altı tekerlek kadar kala ayrıldılar."
"Nasıl yani?"
Büyükbaba, Kurtlar'ın üçe ayrıldığını göstermek için üç çarpık parmağını kaldırıp gösterdi.
"En büyük grup (toz bulutuna bakıp anlıyoduk) kasabanın merkezine, Took'un dükkânına yöneldi, ki bu akla uygundu zira bazıları çocuklarını dükkânın arkasındaki depoya saklamayı düşünüyodu. Took'un nakit parasını, değerli taşlarını ve eski birkaç silahını sakladığı gizli bir odası vardı. Ne kirli çıkıdır onlar!" Yine o gıcırtılı kahkahalarından birini patlattı. "İyi bir saklanma yeriydi, yaşlı tilki için çalışanlar bile orayı bilmiyo-du ama Kurtlar geldiğinde çocukları elleriyle koymuş gibi buldular ve yollarına çıkan herkesi öldürdüler. Hatta çocukları götürmemeleri için yalvaranları bile. Işıklı çubuklarıyla dükkânı ve geçtikleri her yeri ateşe verdiler. Kasaba o gün ucuz kurtuldu. Tamamen yanıp kül olabilirdi çünkü ışıklı çubukların ateşi bildiğimiz ateşe benzemiyo, suyla öyle kolayca sönmüyo. Hatta silahlarına su atarsan bu suyla besleniyolar! Daha yükseğe ulaşıyolar! Aynen öyle!"
Sözlerini vurgulamak için korkuluğun üzerinden tükürdü ve kurnaz bakışlarını Eddie'ye çevirdi.
"Söylemeye çalıştığım şu: torunum, sen veya senin kakao kız kaç kişiyi savaşmaya ikna ederseniz edin, Eben Took aralarında olmayacaktır. O dükkân tarihin başlangıcından beri onlara ait ve tekrar yandığını görmektense ölmeyi yeğlerler. Bir seferi o korkaklar için yetti de arttı bile. Anlı-yo musun?"
"Evet."
"Diğer iki toz bulutundan büyük olanı güneye, çiftliklere doğru yö. neldi. En küçük grup ise Doğu Yolu üzerinden küçük çiftliklere doğru ilerledi. Biz de oradaydık ve karşılarına çıktık."

Yaşlı adamın yüzü hatıraların etkisiyle aydınlandı. Eddie, adamın yüzünde bir zamanlar olduğu genç adamı göremedi, o yılların üzerinden çok fazla zaman geçmiş, o gençten bir eser kalmamıştı ama gözlerinde o gün hissetmiş olduğu heyecan, kararlılık ve korkuyu görebilmek mümkündü. Hepsi aynı duyguları hissetmiş olmalıydı. Eddie ne hissettiklerini çok iyi biliyordu, onun için tanıdık duygulardı. Yaşlı adam bunu yüzün-den anlamış olacak ki enerjisi tazelenmiş göründü. Elbette torunundan hiç böyle bir tepki almamıştı; Tian'ın korkak olduğu söylenemezdi, teşekkürler derim, ama sonuçta çapı belli, basit bir çiftçiydi. Ama bu adam... New York'lu Eddie... ömrü kısa olabilir ve hasta yatağında son bulmayabilirdi ama 'Riza adına, basit bir çiftçi olmadığı da muhakkaktı.
"Devam et," dedi Eddie.
"Evet, edeceğim. Bize doğru gelenler Nehir Yolu'nda ayrıldı ve bir kısmı pirinç tarlalarına doğru ilerlerken bir kısmı Peaberry Yolu'na çıktı. Pokey Slidell'in yüzünde tuhaf bir gülümsemeyle bana baktığını hatırh-yom. Sonra yayı tutmayan elini kaldırdı ve dedi ki..."

7

Pokey Slidell mevsimin son cırcırböceklerinin iki taraflarındaki yüksek otlardan yükselen sesleri eşliğinde, yanan sonbahar göğünün altında ona, "Seni tanıdığıma çok memnunum, Jamie Jaffords," dedi. "Bunu gönülden söylüyom." Yüzünde Jamie'nin o güne dek hiç görmediği bir gülümseme vardı ama hayatı boyunca bazılarının Kenar da dediği Hilalde yaşamış on dokuz yaşında bir genç olarak daha önce görmediği pek çok şey vardı. Görünüşe bakılırsa görme fırsatı da bulamayacaktı. Gülümseyişi tuhaftı ama korkudan eser yoktu. Jamie kendi yüzünde de benzer bir ifade olduğunu tahmin edebiliyordu. Babalarının güneşi altında duruyorlar, karanlığın yakında onları yutacağını biliyorlardı. Ölüm yanı başlarındaydı.
Yine de Pokey 'nin elini tutan eli güçlü ve kararlıydı. "Henüz beni tam nlamıyla tanımış diilsin, Pokey," dedi. "Umarım buna fırsatım olur."
Toz bulutu bulundukları yere doğru hızla yaklaşıyordu. Bir dakika sonra belki daha da önce yaklaşan binicileri görebileceklerdi. Daha da önemlisi selenler onları görebilecekti.

"Bence hendeğe girsek iyi olur," dedi Eamon Doolin. Yolun sağ tarafını işaret etti. "Pusuda bekleriz. Kurtlar geçer geçmez de arkalarından saldırıp haklanz."
Molly Doolin dar, siyah, ipek pantolon ve yakası açık beyaz bir ipek gömlek giymişti. Boynunda yumruğunu kaldırmış Oriza'nın minik bir gümüşten figürü vardı. Molly sağ elinde kenarları keskini eştirilmiş mavi titanyum çelik tabağını tutuyordu. Tabağın üzeri, pirinç filizi motifleriyle oya gibi işlenmişti. Omzuna ipek işlemeli bir heybe asmıştı. İçinde beş tabak daha vardı. İkisi onun, üçü annesinindi. Saçları göz alıcı ışıkta öylesine parlıyordu ki kafası alev almış gibiydi. Yakında gerçekten alev alacaktı.
"İstediğini yapabilirsin, Eamon Doolin," dedi. "Bana gelince, olduğum yerde kalacağım ve geldiklerinde ikiz kardeşimin adını haykıracağım. Belki üzerimden geçip giderler ama ondan önce birini geberteceğim veya o kahrolası atlarının bacaklarını kesip atacağım."
Daha fazlası için zamanları kalmamıştı. Kurtlar, Arra'nın küçük çiftliğinin girişini belirten yokuşu geçip karşılarında belirdi ve dört Calla 'linin daha fazla konuşmaya fırsatı olmadı. Jamie sakin bir yapısı olan ve henüz yirmi üçünde olmasına rağmen saçları seyrelen Eamon Doolin'in arbaletini fırlatıp ellerini teslim olduğunu belirtircesine kaldırarak hendeğe atladığını görse hiç şaşmayacaktı. Ama genç adam karısının yanında yerini aldı ve arbale-tine kısa okunu yerleştirdi. Yayı çekerken gerilimden dolayı alçak bir ses duyuldu.
Çizmelerinin topuklarını toprak yola gömerek yan yana durdular. Yoldan geçişi engelliyorlardı. Jamie, içini bir lütuf gibi saran bir tatmin hissetti. Doğru olanı yapıyorlardı. Yolun ortasında öleceklerdi ama önemli değildi, kurtlar çocukları alırken çaresizce izleyip hiçbir şey yapmadan ölmekten yıydi. Hepsi, daha önce ikizini kaybetmişti. İçlerinde en yaşlı olan Pokey hhem ikizini, hem de küçük oğlunu kaybetmişti. Bu doğruydu. Kurtlar bu $e. kilde karşı geldikleri için kasabanın geri kalanını cezalandırabilirdi ama önemi yoktu. Doğru olanı yapıyorlardı.
"Haydi!" diye bağırdı Jamie ve okunu saldı. "Gelin sizi alçaklar! Gelin de okumun tadına bakın! Calla! Calla Bryn Sturgis!"
Biran, Kurtlar yaklaşmıyormuş, sadece oldukları yerde titreşiyormuş gj. bi bir his oldu içlerinde. Sonra atların daha önce boğuk ve belli belirsiz olan nal sesleri şiddetlenip keskinleşti. Kurtlar titreşen havanın içinden aniden fır. ladı. Pantolonları, atlan gibi griydi. Koyu yeşil pelerinleri arkalarında uçuşuyordu. Pelerinlerin başlıkları, maskelerini çevreliyordu (maske olmalıydılar). Maskeler, üzerlerine gelen dört atlının yüzünü öfkeli, korkunç kurt suratlan-na çevirmişti.
"Dörde karşı dört!" diye haykırdı Jamie. "Dörde karşı dört kişi! Olduğunuz yerde kalın, dostlar! Bir adım bile atmayınF'

Dört Kurt, gri atlar üzerinde hızla onlara yaklaşıyordu. Erkekler, arba-letlerini doğrulttu. Molly (saçlarından ziyade bir anda alev alan öfkesi yüzünden Kızıl Molly diye çağrılırdı) tabağını sol omzuna doğru kaldırdı. O an kızgın değil, sakin ve serinkanlı görünüyordu.
İki uçtaki iki Kurt'un ışıklı çubukları vardı. Silahlarını doğrulttular. Ortadaki ikisi, bir şey fırlatmak üzere yeşil eldivenler içindeki yumruklarını kaldırdı. Sneetch'ler diye düşündü Jamie soğuk bir ifadeyle. Ellerinde onlar var.
"Bekleyin çocuklar..." dediPokey. "Bekleyin... bekleyin... şimdi!"
Okunu saldı ve Jamie, okun sağdan ikinci Kurt'un başının hemen yanından geçtiğini gördü. Eamon'ın okuysa en soldaki atın boynuna isabet etmişti. At kişnedi ve Kurtlar son kırk metreye girdiği sırada yalpaladı. İkinci atın binicisi elindekini fırlattığı sırada yalpalayan at komşusuna çarptı. Fırlattığı, gerçekten de bir sneetch idi ama darbe yüzünden hedefe kilitlenenle-yecek kadar uzağa düşmüştü.
Jamie'nin oku, üçüncü atlının göğsüne isabet etti. Tam bir zafer çığlığı atacaktı ki sesi duyduğu dehşetle daha boğazından çıkamadan kesildi. Ok yaratığın göğsünden Andy'nin göğsünden veya Piç Kurusu'nda bir kayadan seker gibi sekmiş, hiçbir zarar vermemişti.
Zırh giyiyor, kahrolası pelerininin altında bir zırh var cehenneme gidesice...
Diğer sneetch havada düzgün bir kavis çizerek Eamon Doolin'in suratına isabet etti. Kafası, etrafa kemik, kan ve gri parçacıklar saçarak patladı. Sneetch birkaç metre daha ilerledikten sonra geri dönüp tekrar küçük gruba doğru uçtu. Jamie tam zamanında eğilerek başına çarpmak üzere olan, vızıldayan topu savuşturdu.
Molly yerinden hiç kıpırdamamıştı. Üzerine kocasının kanı ve beyin parçacıkları yağdığı sırada bile istifini bozmamıştı. "BU MINNIE İÇİN SİZİ OROSPU EVLATLARI!" diye haykırdı ve tabağını fırlattı. Aralarındaki mesafe artık yok denecek kadar azdı. Hızla fırlattığı tabak, elinden ayrılır ayrılmaz havaya yükseldi.
Fazla hızlı, hayatım, diye düşündü Jamie havada savrulan bir ışıklı çubuktan kaçmak için eğilirken (ışıklı çubuk da şiddetli bir şekilde vızıldıyordu). Fazla hızlı, aynen öyle.
Ama Molly'nin tabağı fırlattığı Kurt, atını doğruca yükselen tabağın üzerine doğru sürdü. Tabak, yaratığın kurt maskesiyle pelerininin başlığının birleştiği noktaya isabet etti. Tuhaf, boğuk bir ses duyuldu (çınnlj ve yaratık yeşil eldivenli ellerini kaldırarak gri atının üzerinden yere düştü.
Pokey ve Jamie vahşi birer çığlık attı ama Molly, bir başka tabak almak için sakince kesesine uzandı. Keskin olmayan bölümleri üste gelecek şekilde dizilmişlerdi. Tam tabağı çekip çıkarıyordu ki ışıklı çubuklardan biri kolunu kesip kopardı. Dudakları gerilip dişleri ortaya çıktı, sendeledi ve gömleği alev alırken tek dizi üzerine çöktü. Jamie, kadının yerde yatan kopuk elindeki tabağa uzanmaya çalıştığını görünce şaşırmaktan kendini alamadı.

Kalan üç Kurt, yanlarından geçip gitmişti. Molly'nin tabağının isabet ettiği yaratıksa toprak yolun üzerinde yatıyor, çılgınca sarsılıyordu. Yeşil eldivenler içindeki elleri sert hareketlerle havaya kalkıp iniyordu. "Ne yaparsın? Bu baş belalarından kurtulmak için ne yapabilirsin?" der gibiydi.
Kalan üç Kurt, atlarını bir gösteri ekibiymiş gibi müthiş bir uyumla çevi-nP üzerlerine doğru gelmeye başladı. Molly tabağı cansız parmaklarının arasından çekip aldı ve alevler içinde yere yıkıldı.
"Sağlam dur, Pokey!" diye bağırdı Jamie ölümleri puslu gökyüzü altında hızla onlara doğru yaklaşırken. "Tanrılar seni lanetlesin, olduğun yerde kal!" Doolinlerin yanan etlerinin kokusunun genzini doldurduğu o anda bile için. deki doğru olanı yaptıklarına dair his kaybolmamıştı. En başından beri bunu yapmaları gerekiyordu çünkü Kurtlar alt edilebiliyordu. Ama muhtemelen hayatta kalamayacak, dolayısıyla bir Kurt'u indirdiklerini kimseye anlatamayacaklardı. Kurtlar, yere düşen yoldaşlarını yanlarında götürecekler, kasabalılar onu görmedikleri için yenilmez olduklarına dair inançları iyice pekişecekti.
Pokey okunu fırlatınca titreşen yayın sesi duyuldu ve bundan bir iki saniye sonra bir başka sneetch havada uçarak genç adamın gövdesine çarptı. Pokey'nin bedeni, giysilerinin içinde patladı ve gömleğinin kol ağızlarından, düğme aralarından ve pantolonunun önünden dışan kan ve et parçacıktan fırladı. Jamie bu kez de en yakın dostundan arta kalanlara bulanmıştı. Kendi okunu da fırlattı ve gri atın gövdesinin yan tarafını hafifçe çizdiğini gördü. Eğilmenin işe yaramayacağını biliyordu ama yine de eğildi ve başının üzerinden bir şeyin geçtiğini duydu. Atlardan biri yanından geçerken ona sertçe çarptı ve Eamon'un daha önce saklanmayı önerdiği hendeğe yuvarladı. Ar-baleti elinden uçup gitti. Yattığı yerde kıpırtısızca, nefes almaya bile çekinerek yattı. Tek umudu, öldüğünü düşünerek yanından geçip gitmeleriydi. Elbette numarasına kanmayacaklardı, ama yapabileceği başka hiçbir şey yoktu. Ölmüş gibi donukça bakmaya çalıştı. Birkaç saniye sonra rol yapmasına gerek kalmayacağını biliyordu. Toprağın kokusunu alıyor, otların arasındaki cırcırböceklerinin sesini duyuyor, ölümünden önce sahip olacağı bu son anılara dört elle sarılıyordu. Göreceği son şeyin ise Kurtlar'ın sırıtan vahşi suratları olacağını biliyordu.
Nal sesleri yaklaştı.
Biri, geçerken ovucunu açtı ve bir sneetch fırlattı. Ama tam fırlattığı sırada atı, hâlâ yerde sarsılarak yatmakta olan Kurt'un (artık elleri pek fazla yükselmiyordu) üzerinden atladı. Sneetch, Jamie'nin bir hayli üzerinden uçup gitti. Genç adam avını arayıp tereddüt ettiğini neredeyse hissetmişti-Ama o kısa tereddüt anından sonra tarlaya doğru ilerledi. Kurtlar, artlarında bir toz bulutu bırakarak doğuya doğru ilerledi. Sneetch, geri dönüp tekrar Jamie'nin üzerinden geçti. Bu kez daha yüksekten ve daha yavaş ilerliyordu. Gri atlar, elli metre sonra bir dönemeci aşarak gözden kayboldu. Jamie'nin son gördüğü, havada uçuşan yeşil pelerinleri oldu.
Her an bükülecekmiş gibi hissettiği titreyen bacakları üzerinde ayağa kalktı. Sneetch tekrar döndü ve bu kez dosdoğru üzerine geldi ama enerjisi tükeniyormuşçasına iyice yavaşlamıştı artık. Jamie sarsak adımlarla yola yürüdü, kendini Pokey'nin parçalanmış bedeninin yanına attı ve arbaletine uzandı. Bir tokmağı tutar gibi ucundan kavramıştı. Sneetch yavaşça ona doğru süzülüyordu. Jamie arbaleti omzuna doğru kaldırdı ve sneetch'e dev bir böcekmiş gibi vurdu. Pokey'nin yıpranmış çizmelerinin üzerine düşen sneetch, olduğu yerde vızıldayarak kaldı. Tekrar yükselmeye çalışıyor ama beceremiyormuş gibiydi.
"Al sana lanet olasıca!" diye bağırdı Jamie ve sneetch'in üzerine toprak atmaya başladı. Bir yandan da ağlıyordu. "Al işte! AW Sonunda tamamen gömdü. Topraktaki titreşim kısa bir süre daha devam ettikten sonra yok oldu.
Jamie Jaffords emekleyerek Molly'nin öldürdüğü canavarın yanına gitti. Ayağa kalkmaya mecali yoktu. Hâlâ hayatta olduğuna bile inanamıyordu. Yaratık ölüydü... en azından hiç kıpırdamadan yatıyordu. Jamie maskeyi çıkarıp altındakini görmek istiyordu. Önce yerde yatan yaratığı tekmeledi. Kurt'un bedeni sağa sola savruldu ama hâlâ kıpırtısızdı. Etrafa keskin, kötü bir koku yayıyordu. Eriyormuş gibi görünen maskeden leş kokulu bir duman yükseliyordu.
Ölmüş, diye düşündü daha uzun yıllar yaşayıp Calla'daki en yaşlı insan olacak olan genç adam. Evet, öldüğüne şüphe yok. Hadi öyleyse seni korkak! Eğil de maskesini çıkar!
Çıkardı. Yakıcı güz güneşinin altında çürüyen maskeye uzandı, çıkardı ve gördü...

8
Eddie, yaşlı adamın konuşmayı kestiğini bir süre fark etmedi. Hâlâ büyülenmişçesine duyduklarının etkisindeydi. Her şeyi gözlerinin önünde öyle iyi canlandırabiliyordu ki o gün Doğu Yolu'nda arbaletini bir beys-bol sopası gibi omzuna dayamış, yaklaşan sneetch'e vurmaya hazırlanan o olabilirdi.
Sonra Susannah, kucağında bir kâse tavuk yemiyle verandanın önünden geçti. Geçerken Eddie'ye merakla baktı ve genç adam birden geçmiş, ten sıyrılıp şimdiki zamana döndü. Oraya eğlenip hoş vakit geçirmeye gelmemişti. Böyle bir hikâyenin onu eğlendirebilmesi, hakkında bir ipucu veriyordu aslında.
"Ve?" diye sordu Eddie yaşlı adama Susannah kümese doğru uzaklaştığında. "Ne gördün?"
"Hı?" Büyükbaba, ona bomboş gözlerle bakıyordu. Bunu gören Eddie umutsuzluğa kapıldı.
"Ne gördün'! Maskeyi çıkarınca?"
Boş bakışlar bir süre daha orada kaldı (ışıklar yanıyor ama evde kimse yok). Ama sonra yaşlı adam geri döndü. Arkasına, eve baktı. Ambara ve civarına baktı. Sonra avluya ve etrafına bakındı.
Korkuyor, diye düşündü Eddie. Ölesiye korkuyor.
Eddie kendi kendine bunun sadece yaşlı adamın paranoyası olduğunu söylese de içi bir anda buz kesmişti.

"Yaklaş," diye mırıldandı büyükbaba ve Eddie yaklaştı. "Bunu söylediğim tek kişi, Tian'ın babası Luke. Ve o da uzun yıllar sonraydı. Bana bundan başka kimseye bahsetmememi söyledi. Ben de dedim ki, 'Ama Lukey, ya bir faydası olursa? Ya bir dahaki gelişlerinde bu bilgi işimize yararsa?'"
Büyükbabanın dudakları neredeyse hiç kıpırdamıyordu ama Eddie onu rahatça anlayabiliyordu.
"O da bana dedi ki, 'Baba, madem faydalı olabileceğini düşünüyo-dun, neden şimdiye kadar kimseye anlatmadın?' Ona bir cevap veremedim, genç adam. Çünkü o güne dek tamamen önsezilerime dayanarak susmuştum. Ayrıca ne işe yarayabilirdi? "He faydası olurdu?"
"Bilmiyorum," dedi Eddie. Yüzleri birbirine yakındı. Eddie, yaşlı Ja-mie'nin nefesindeki et kokusunu alabiliyordu. "Ne gördüğünü bana söy-lemezsen nereden bilebilirim?"
"'Kızıl Kral hizmetkârlarını daima bulur,' dedi oğlum. 'Orada olduğunu kimsenin bilmemesi daha iyi. Gördüğün şeyi de kimse bilmesin.' O an çok üzücü bir şeyi anladım, evlat."
Eddie sabırsızlanmasına rağmen yaşlı adamın her şeyi kendiliğinden anlatmasının daha iyi olacağını düşünerek sordu. "Neyi anladın, büyükbaba?"
"Luke'un bana tam olarak inanmadığını. Babasının bir hikâye uydurduğunu, Kurt-katili olmakla övünebileceği bir masal anlattığını sandığını. Halbuki biraz aklı olan herkes öyle bir niyetim olsaydı Kurt'u Eamon Doolin'in karısının öldürdüğünü söylemeyeceğimi bilirdi. Onu kendim öldürdüm derdim."
Eddie bunun mantıklı olduğunu düşündü, ama sonra büyükbabanın daha önce pek çok kez kendisine gereğinden fazla pay biçmiş olduğunu ima edişini hatırladı.
"Lukey hikâyemi bir başkasının duyacağından ve inanacağından kor-kuyodu. Hikâyenin Kurtlar'm kulağına gideceğini, bir hiç yüzünden öldürüleceğimi sanıyodu. Ama uydurmuyodum." İhtiyar gözleri yalvarırcasına Eddie'ye döndü. "Sen bana inamyosun, değil mi?"
Eddie başını salladı. "Doğru söylediğini biliyorum, büyükbaba. Ama seni..." Duraksadı. Seni kim sırtından vururdu? diye soracaktı ama yaşlı adamın anlayabileceğini düşündü. "Kurtlar'a kim söylerdi? Şüphelendiğiniz biri mi vardı?"
Büyükbaba gittikçe kararan avluya baktı, konuşacak oldu, ardından vazgeçti.
"Söyle," dedi Eddie. "Aklından geçen..."
Adamın ilerleyen yaşına rağmen hâlâ çok kuvvetli olan damarlı eli ensesini kavradı ve Eddie'yi kendine doğru çekti. Sert bıyıkları kulağına sürtününce Eddie'nin tüyleri bir anda diken diken oldu.
Büyükbaba günün son ışıkları kaybolup Calla'ya karanlık çökerken Eddie'nin kulağına on dokuz kelime fısıldadı.
Eddie Dean'in gözleri irileşti. İlk düşüncesi, gri atlar meselesini artık anladığıydı. İkinci düşüncesiyse, tabi ya, oldu. Çok mantıklı. Bunu niye düşünemedik?
Büyükbaba on dokuzuncu kelimeyi de fısıldadıktan sonra ortalığı bir sessizlik kapladı. Eddie'nin ensesini kavrayan el, yaşlı adamın kucağına geri döndü. Eddie, ona baktı. "Doğru söylüyorsun, değil mi?"
"Evet, silahşor," dedi büyükbaba. "Her kelimesi doğru. Ama her biri için aynısı geçerli mi bilemem. Maskelerin ardmdakiler farklı olabilir. Ama..."
"Hayır," dedi Eddie gri atlan düşünerek. Hepsinin giydiği gri pantolonlar da cabasıydı. Yeşil pelerinler. Çok mantıklıydı. Annesinin söylediği o eski şarkı nasıldı? Artık sabanın arkasında değil, ordudasın. Asla zengin olamayacaksın, aşağılık herif, artık ordudasın.
"Bu hikâyeyi dinh'ime anlatmak zorundayım," dedi Eddie.
Büyükbaba yavaşça başını salladı. "Tamam," dedi. "Anlat. Oğlanla iyi geçinemiyoz, anlarsın ya. Lukey, kuyuyu Tian'm su çıbığıyla gösterdiği yere açmaya çalıştı."
Eddie, adamın söylediklerini anhyormuşcasına başını salladı. Daha sonra, Susannah, yaşlı adamın söylediklerini ona tercüme etti: Anladığın gibi, oğlanla iyi geçinemiyordum. Lukey, Tian'm su çubuğuyla işaret ettiği yerde kuyu açmak istiyordu.
"Su çubuğu mu?" diye sordu Susannah karanlığın içinden. Sessizce yanlarına gelmişti. Elleriyle lades kemiği tutuyormuş gibi bir hareket yapıyordu.
Yaşlı adam, ona şaşkınca baktı ve başını salladı. "Evet, su çıbığı. Ben karşı çıktım ama Kurtlar gelip kardeşi Tia'yı alınca Luke çocuğun istediğini yaptı. Elinde su çıbığı olsun olmasın on yedi yaşında bir çocuğun kuyunun yerini belirlediğini düşünebiliyo musunuz? Ama Lukey, çocuğun gösterdiği yeri kazdı ve su çıktı. Kenarları çöküp oğlumu diri diri gömmeden önce hepimiz suyun sesini duyup kokusunu aldık. Hemen toprağı kazdık ama ciğerlerine çamur dolmuştu."
Yaşlı adam çok yavaş hareketlerle cebinden bir mendil çıkardı ve nemli gözlerini sildi.
"Çocukla o günden beri doğru düzgün iki çift laf etmedik. O kuyu sanki ikimiz arasına kazıldı. Ama Kurtlar'la mücadele etme konusunda haklı. Ona benim için bir şey söyleyebilirseniz onunla iftihar ettiğimi söyleyin- Onu saygıyla selamlıyom, aynen öyle! Damarlarında Jaffords kanının aktığına şüphe yok! Yıllar önce biz yapmıştık, şimdi de o yapıyo." Basını yavaşça salladı. "Gidin ve dinh'imze anlatın. Her kelimesini! Ve hikâye duyulacak olursa... Kurtlar benim gibi yaşlı bir herif için kasabaya daha erken gelecekse..."
Dudakları gerildi ve yüzünde Eddie'nin son derece iğrenç bulduğu bir gülümseme belirdi.
"Hâlâ arbalet kullanabilirim," dedi. "Ve içimden bir ses, senin kakaolu hatunun bacakları olmasa da tabak fırlatabileceğini söylüyo."
Yaşlı adam gözlerini karanlığa dikti.

"Gelsinler bakalım," dedi yavaşça. "Son gülen iyi güler."

YEDİNCİ BÖLÜM GECE, AÇLIK

1

Mia yine şatodaydı ama bu sefer farklıydı. Bu kez, yakında doyurulacağım, bebesiyle midelerinin dolacağını bilerek yavaş hareket etmiyor, açlığını bir oyun haline getirmiyordu. Bu kez içinde, vahşi bir hayvan karnında kısılıp kalmışçasına açgözlü bir umutsuzluk vardı. Daha önce çıktığı avlarda hissettiğinin gerçek açlık olmadığını şimdi anlıyordu. Öncekiler sadece sağlıklı bir iştahtan ibaretti. Bu ise çok farklıydı.

Zamanı yaklaşıyor, diye düşündü. Gücüne kavuşmak için daha fazla yemesi gerekiyor. Dolayısıyla benim de.

Ama bunun sadece daha fazla yeme ihtiyacından ibaret olmayabileceğinden korkuyordu {ödü kopuyordü). Yemesi gereken bir şey vardı. Özel bir yemek. Bebenin buna ihtiyacı vardı çünkü... çünkü...

Oluşumu tamamlanacaktı.

Evet! Evet, buydu işte! Oluşum. Gereken yemeği ziyafet salonunda bulacaktı elbette, orada her şey bulunurdu... birbirinden lezzetli binlerce yemek. İstediğine rastlayana dek (doğru sebze, et, baharat veya balık) kocaman masaların arasında dolaşacaktı. İçi, midesi, tüm sinirleri doğru yemek için haykıracak ve bulunca... ah nasıl da yiyecekti!

Daha da hızlı hareket etmeye, sonrasında koşmaya başladı. Altında bir pantolon olduğunu, paçalarının her adımda birbirine sürttüğünü hayal meyal fark etmişti. Bir kovboyunkiler gibi kot pantolon. Terlik yerine de çizme giyiyordu. Kısa çizmeler, diye fısıldadı beynindeki ses. Kısa çizmeler, sana yarasın.

Ama bunların hiçbir önemi yoktu. Önemli olan yemek, yumulmak (ah, nasıl da açtı) ve bebesi için doğru yemeği bulmaktı. Hem bebesini güçlendirecek, hem de onu doğuma hazırlayacak doğru besini bulması gerekiyordu.

Geniş basamaklardan slo-trans motorların düzenli mırıltısına doğru hızla indi. Muhteşem kokular şimdiye dek onu sarmış olmalıydı (kızarmış et, mangalda tavuk, baharatlı balık) ama burnuna yemek kokusu gelmiyordu.

Belki nezle oldum, diye düşündü çizmelerinin topukları basamaklarda tak-tak-tak sesler çıkarırken. Evet, öyle olmalı. Üşüttüm, hiç koku alamıyorum...

Ama alabiliyordu. Bulunduğu yerdeki toz ve eskilik kokusunu hissediyordu. Sızıntının yol açtığı rutubetin, makine yağının, perdelere ve halılara işleyen küfün kokusu genzini dolduruyordu.

Tüm bunlar vardı ama yemek kokusu yoktu.

Siyah mermer zemin üzerinde hızla çift kanatlı kapılara doğru atıldı. Takip edildiğinin yine farkında değildi. Ancak bu kez peşindeki Silahşor değil, üzerine pamuklu bir gömlek ve şort giymiş, dağınık saçlı, gözleri şaşkınca irileşmiş bir çocuktu. Mia kırmızı siyah kareler döşenmiş mermer zeminde ilerleyerek çelik ve mermer karışımı heykelin önünden geçti. Reverans yapmak için durmamıştı. Başını bile eğmemişti. Aç olan kendisi olsaydı tahammül edebilirdi. Ama bebesi açken... derhal çaresine bakılmalıydı.

Onu durduran (sadece bir iki saniyeliğine) heykelin çelikten yapılmış bölümünde gördüğü kendi aksi oldu. Yüzü solgundu ama ifadesi çok kararlıydı. Kot pantolonunun üzerinde birtakım yazılar ve bir resim bulunan beyaz bir bluz vardı {bunlara tişört deniyor, dedi yine beynindeki ses).

Resimdeki bir domuza benziyordu.

Bluzunun üzerinde ne olduğunu boş ver şimdi, kadın. Önemli olan bebe. Bebeyi beslemen lazım!

Ziyafet salonuna daldı ve dehşetle olduğu yerde kalakaldı. Salon gölgelerle doluydu. Elektrikli meşalelerden birkaçı hâlâ titrek ışıklar saçı-yordu ama çoğu söndürülmüştü. Salonun uzak köşesindeki meşale o bakarken son bir kez parladı, cızırdadı ve karardı. Beyaz yemek tabaklarının yerini, üzerlerine pirinç filizi motifleri işlenmiş mavi tabaklar almıştı. Pirinç filizleri Yüksek Harfler'den Zn'yi oluşturacak şekilde işlenmişti. Bu harflerin sonsuzluk, şimdi ve gel anlamlarına geldiğini biliyordu. Ama tabaklar önemsizdi. Süslemeler de öyle. Önemli olan, tabakların ve kristal kadehlerin, üzerlerini kaplayan toz tabakası dışında bomboş olmasıydı. Hayır, hepsi boş değildi. Bir kadehin içinde, bacakları kıvrılıp karnına doğru toparlanmış ölü bir karadul vardı.

Gümüş bir kovanın içinde bir şarap şişesi gördü ve beyni hemen em-redercesine haykırdı. Şişeyi hızla alırken kovada buzu bırak, su bile olmadığını fark etti; kupkuruydu. Hiç olmazsa şişe doluydu. Boğazının kuruluğunu yok edecek leziz içki...

Mia sirkenin keskin kokusunu daha şişeyi ağzına götürmeden aldı ve gözleri sulandı.

"Kahretsin.!" diye haykırarak şişeyi yere fırlattı. "Lanet olsunF'

Şişe, taş zemin üzerinde tuzla buz oldu. Küçük yaratıklar şaşkın çığlıklar atarak masaların altından kaçıştı.

"Evet, kaçsanız iyi olur!" diye bağırdı öfkeyle tizleşmiş bir sesle. "Her ne iseniz, gözüme ilişmeyin sakın! Hiçliğin kızı Mia hiç havasında değil! Besleneceğim! Evet, evet!"

Ama masanın üzerinde yenebilecek hiçbir şey yoktu. Ekmek vardı, ama eline bir parça alınca taşa dönüştü. Balık kalıntılarına benzeyen bir şey vardı ama çürümüştü. Yeşilimsi beyaz kurtçuklar üzerinde kıvıl kıvıl kaynaşıyordu. Gördüklerinden etkilenmeyen midesi guruldadı. Daha da kötüsü, midesinin altında bir şey öfkeyle kıpırdandı, tekme attı ve karnım doyurmak istediğini haykırdı. Bunu sesiyle değil, kadının içinde, sinir sisteminin en ilkel bölümündeki belirli düğmelere basarak yapmıştı. Boğazı kurudu, ağzı sirkeye dönmüş şarabı içmiş gibi ekşidi, gözleri irileşip yuvalarından fırlayınca görüşü keskinleşti. Her düşünce, her duygu ve her içgüdü aynı hedefe kilitlenmişti: yemek.

Masanın diğer ucunun gerisinde, üzerinde üç silahşoruyla atları üzerinde bir bataklıktan geçen, kılıcını havaya kaldırmış Arthur Eld'in resminin bulunduğu bir paravan vardı. Muhtemelen kısa bir süre önce öldürülmüş olan dev yılan Saita, Arthur Eld'in boynuna sarılmıştı. Zaferle sonuçlanan bir başka sefer! Yarasın! Erkekler ve seferleri mi? Hah! Büyülü bir yılanı avlamanın onun gözünde hiçbir anlamı yoktu. Karnında bir bebe vardı. Ve bebesi açtı.
Açlık, diye düşündü kendisine ait olmayan yabancı bir sesle. Aç olmak...
Paravanın arkasında çift kanatlı bir kapı vardı. Kapıları iterek aralarından geçti. Jake'in ziyafet salonunun diğer ucunda, iç çamaşırları içinde, korkuyla ona bakmakta olduğunu hâlâ bilmiyordu.
Mutfak da bomboştu. Salon gibi toz içindeydi. Tezgâhların üzeri, böcek izleriyle doluydu. Tencereler, tavalar, ocak demirleri yerlere saçılmıştı. Bu karmaşanın gerisinde dört lavabo vardı. Birinin içi su doluydu. Leş gibi suyun üzeri tuhaf kokulu bir yosun tabakasıyla kaplanmıştı. Mutfak, floresan lambalarla aydınlanıyordu. Lambaların sadece birkaçı sağlam kalmıştı. Diğerleri, içeriye kâbuslara yakışacak bir görüntü vererek sürekli yanıp sönüyordu.
Yoluna çıkan tencerelerle tavaları tekmeleyerek mutfakta ilerledi. En geride, yan yana sıralanmış dört kocaman fırın vardı. Üçüncünün kapağı aralık duruyordu. İçinden çok hafif bir ısı yayılıyordu. Saatler önce sönmüş bir ateşin küllerini karıştırırken hissedilen sıcaklığa benziyordu. Fırından yayılan koku, ağzının sulanmasına yol açtı. Kızarmış et kokuşuydu.
Mia fırının kapağını açtı. İçinde gerçekten de bir tür rosto vardı. Kedi büyüklüğünde bir sıçan, etin üzerine eğilmiş besleniyordu. Çıkan ses dikkatini çekince başını çevirdi ve korkusuz, boncuk gibi gözlerle ona baktı. Yağa bulanmış bıyıkları titriyordu. Sonra tekrar ete döndü. Mia yırtılan etin ve hayvanın kapanıp açılan çenesinin sesini duyabiliyordu.
Olmaz, Bay Sıçan. O sana ayrılmadı. Ben ve bebem için o.
"Sana bir şans veriyorum, dostum!" dedi şarkı söylercesine. Bir yaiî. dan da tezgâhlara ve altlarındaki dolaplara yönelmişti. "Kaçabiliyorken kaç! Bak sonra uyarmadı deme!" Ama hayvan kaçacağa benzemiyordu. Bay Sıçan da açtı.
Bir çekmeceyi açtı ve karşısına ekmek tahtaları ve bir merdane çıktı. Merdaneyi kısa bir süre düşündükten sonra yemeğini mecbur kalmadıkça sıçan kanına bulamak istemediğine karar verdi. Alttaki dolabı açınca içinde kek ve kurabiye kalıplarının olduğunu gördü. Sol tarafa yönelip bir başka çekmece açtı ve aradığını buldu.
Bıçaklara bir göz gezdiren Mia, koca bir et çatalında karar kıldı. Çatalın yaklaşık yirmi santim uzunluğunda iki çelik ucu vardı. Elinde çatalla fırınların başına döndü, duraksadı ve diğ;r üçünü kontrol etti. Tahmin ettiği gibi hepsi boştu. Bir şey (bazı yerlerde ka olarak bilinen kader) geride taze et bırakmıştı. Ama sadece bir kişilik. Bay Sıçan, etin kendi hakkı olduğunu sanıyordu. Bay Sıçan yanılıyordu. Ve bir daha yanılamaya-caktı. En azından bu yaşamda değil.
Eğildi ve taze pişmiş domuz etinin kokusu burun deliklerini tekrar doldurdu. Dudakları bir gülümsemeyle gerildi ve ağzının kenarlarından salyalar aktı. Bay Sıçan, bu kez dönüp bakmadı. Bay Sıçan, onun tehlikeli olmadığını düşünüyordu. Çok güzel. Mia daha da eğildi, derin bir nefes aldı ve çatalı hayvana doğru hızla indirdi. Sıçan-kebap!
Hayvanın ucunda debelendiği çatalı kaldırıp yüzünün karşısında tuttu. Sıçan bacaklarını çılgın gibi sallıyor, başı hızla öne arkaya savruluyordu. Sıcak kanı, çatalın sapından aşağı süzülüyor, kadının yumruğunun üzerinde birikiyordu.
Sıçanı lavabolara götürüp leş kokulu suyla dolu olanın içine bıraktı. Hayvan, yosunların arasına düşerek gözden kayboldu.
Mia muslukları deneyerek ilerledi ve birinin çalıştığını görünce kanlı ellerini duruladı. Sonra ıslak ellerini üzerine silerek fırına döndü. Mutfak kapısının hemen iç tarafında durmuş onu izleyen Jake'i, çocuk saklanmak içini hiçbir girişimde bulunmamasına rağmen hâlâ görmemişti. Tüm dikkati, etin kokusuna odaklanmıştı. Pek fazla değildi ve bebesi tam olarak bunu istemiyordu ama yine de o an için idare ederdi.
Fırının içine uzandı, tepsiyi iki tarafından kavradı ve şaşkın bir şekilde parmaklarını sallayarak geri çekildi. Dudaklarının gerilmesi acı yüzündendi ama içinde bir sırıtıştan izler yok değildi. Bay Sıçan ya ısıya ondan daha dayanıklıydı ya da daha aç. Gerçi herhangi birinin veya bir şeyin Mia'nın o an olduğundan daha aç olduğuna inanmak güçtü.
"Açım!" diye bağırdı gülerek. Bu arada çekmecelere uzanmış, bir şey arayarak hızla çekip bırakıyordu. "Mia aç bir hanım, evet! Bebem de aç! Evet!"
Aradığı fırın eldivenlerini son çekmecede buldu (hep öyle olmaz mıydı zaten?). Hemen fırının başına döndü ve tepsiyi dışarı çekti. Kahkahası aniden, şokla kesildi... sonra tekrar yükseldi. Her zamankinden şiddetli bir kahkahaydı. Ne aptaldı! Ne sersemdi! Küçük bir yeri Bay Sıçan carafından kemirilmiş olan nar gibi kızarmış etin bir çocuğun bedeni olduğunu sanmıştı. Sadece bir anlığına. Eh evet, kızarmış domuz bir çocuğa benziyordu... bir bebeğe... bir başkasının bebesine... ama artık tepside-kinin ne olduğuna dair hiçbir şüphesi yoktu. Kapalı gözler, kızarmış kulaklar, açık ağza yerleştirilmiş bir elma.
Tepsiyi tezgâhın üzerine bıraktı ve aklına heykelin çelik bölümünde gördüğü yansıması geldi. Ama şimdi ona kafa yoramayacaktı. Hem önemi de yoktu. Midesi kazınıyordu. Çatalı aldığı çekmeceden bir kasap bıçağı alarak Bay Sıçan'ın kemirdiği bölümü, bir elmadan kurt deliğini çıkarır gibi kesti. Kestiği parçayı omzu üzerinden geriye attı, sonra yüzünü ete gömdü.
Hâlâ eşikte durmakta olan Jake onu izlemeye devam ediyordu.
Mia açlığı biraz olsun dinince mutfağa hesapçı, aynı zamanda umutsuzluk dolu gözlerle baktı. Et bitince ne yapacaktı? Böylesi bir açlığı tekrar hissettiğinde ne yiyecekti? Ve bebesinin gerçekte ihtiyaç duyduğu yiyeceği nereden, nasıl bulacaktı? Bu özel yemeği, meyveyi, vitamini veya her neyse onu bulmak ve büyük bir miktarını bir kenarda

saklayabilmek için her şeyi yapardı. Domuz eti olması gerekene yakındı (içindekini tekrar uyutmaya yetecek kadar iyiydi, tüm tanrılara ve İsa Adam'a şükürler °lsun) ama yeterince iyi değildi.
Sai Domuzcuk'u şimdilik tepsinin içine geri çarptı, tişörtünü çıkardı Ve kaldırıp önüne baktı. Tişörtün üzerinde çizgi bir domuz vardı. Kıpkırmızı olana dek kızartılmıştı ama buna pek aldırmıyor gibiydi; mutlu bir ifadeyle gülümsüyordu. Üst tarafında şu yazı vardı: DIXIE DOMUZ LEX VE 61. Bunun altında "NEW YORK'TAKİ EN İYİ PİRZOLA» GURME DERGİSİ yazıyordu.
Dixie Domuz, diye düşündü. Dixie Domuz. Bunu daha önce nerede duymuştum?
Bilmiyordu ama istediği takdirde Lex'i bulabileceğini biliyordu. "Hemen Üçüncü Cadde ve Park arasında olacak," dedi. "Bu doğru, değil mi?"
Kapıyı aralık bırakarak dışarı çıkan çocuk bunu duydu ve üzgünce başını salladı. Gerçekten de oradaydı.
Alâ, diye düşündü Mia. Şimdilik idare etti, her neyse, o kadının kitapta dediği gibi, yarın bir başka gün olacak. Neden şimdiden endişeleneyim? Değil mi?
Doğru. Eti tepsiden alıp yemeye devam etti. Çıkardığı sesler, sıçanın çıkardığı şapırtılardan pek farklı değildi. Hem de hiç değildi.

2
Tian ve Zalia, yatak odalarını Eddie ve Susannah'ya vermeye çalıştı. İyi niyetli çifti odalarını istemediklerine, orada uyumanın kendilerini huzursuz edeceğine ikna etmeleri hiç kolay olmadı. Sonunda ısrardan vazgeçmelerini sağlayan Susannah oldu. Tereddütlü bir sesle onlara Lud'da çok kötü bir deneyim yaşadıklarını, bu korkunç olay yüzünden artık bir evde uyuyamadıklarını söyledi. Dış dünyayı her an görebilecekleri ve istedikleri an çıkıp etrafı kolaçan edebilecekleri bir ambarda uyumayı tercih ediyorlardı.
İnandırıcı bir hikâyeydi ve yeterince iyi anlatılmıştı. Tian ve Zalia, onları Eddie'nin suçluluk hissetmesine sebep olacak bir inanç ve sempatiyle dinlemişti. Lud'da çok korkunç olaylar yaşamışlardı, bu kadarı doğruydu, ama hiçbiri kapalı mekânda yatmaktan çekinmelerine sebep olacak bir şey değildi. En azından öyle tahmin ediyordu; kendi dünyalarından ayrılmalarından beri ikisi sadece tek bir geceyi (önceki gece) bir çatı altında geçirmişti.
Şimdi Zalia'nm samanların üzerine sermeleri için verdiği battaniyelerden birinin üzerinde bağdaş kurmuş oturuyordu. Diğer iki battaniye hemen yanında katlanmış duruyordu. Gözleri avlunun ve büyükbabanın hikâyesini anlattığı verandanın ardında kalan nehre doğru dikilmişti. Ay, bulutlar arasında bir görünüyor, bir kayboluyor, önce manzarayı gümüşe boyayarak aydınlatıyor, sonra etraf yine karanlığa gömülüyordu. Eddie, dışarı görmeyen gözlerle bakıyordu. Tüm dikkati, ambarın altındaki bölmelerden ve kümeslerden gelebilecek seslere odaklanmıştı. Onun aşağıda bir yerlerde olduğunu biliyordu, bundan emindi ama o kadar sessizdi İd neredeyse şüpheye kapılacaktı.
Bu arada, kim o? Roland, Mia, diyor ama bu sadece bir isim. Gerçekte kim o?
Ama alelade bir isim değildi. Yüksek Dit'de anne anlamına geliyor, demişti Silahşor.
Anne anlamına geliyor.
Evet. Ama benim çocuğumun annesi değil. Bebe benim oğlum değil.
Aşağıdan hafif bir çarpma sesi, ardından bir gıcırtı duyuldu. Eddie kaskatı kesildi. Evet, Mia kesinlikle aşağıdaydı. Filizlenmeye başlayan kuşkuları bu sesler üzerine yok oldu.
Yaklaşık altı saatlik derin ve rüyasız bir uykudan uyanmış ve Susan-nah'nın yanında olmadığını görmüştü. Ambarın açık bıraktıkları samanlık kapısına gidip dışarı bakınca onu görmüştü. Tekerlekli sandalyedeki-nin Susannah olmadığını ay ışığının cılız aydınlığında bile anlayabilmişti. Onun Suze'u değildi. Odetta Holmes veya Detta Walker da değildi. Bununla birlikte tamamen yabancı da sayılmazdı. O...
Onu New York'ta gördün. Ama o zaman bacakları vardı ve onları nasıl kullanacağını çok iyi biliyordu. Bacakları vardı ve güle yaklaşmak istemiyordu. Bunun için sebepleri vardı ve bunlar geçerli sebeplerdi. Bence sebep neydi biliyor musun? Gülün karnında taşıdığı şeye zarar vereceğinden korkuyordu.
Yine de aşağıdaki kadın için biraz üzülüyordu. Kim olursa olsun ve karnında taşıdığı şey ne olursa olsun bu duruma Jake Chambers'ı kurtarmak uğruna maruz kalmıştı. Çemberin iblisini içinde mümkün olduğunca uzun süre tutarak Eddie'nin anahtarı oyma işini tamamlamak için zaman kazanmasını sağlamıştı.
Anahtarı daha önce bitirebilmiş olsaydın, böyle Tanrı'nın cezası bir korkak olmasaydın, bu belaya bulaşmış olmazdı, bunu hiç düşündün mü?
Eddie bu düşünceyi kafasından uzaklaştırdı. Elbette içinde doğruluk payı vardı; anahtarı yaparken kendine güvenini kaybetmiş ve bu yüzden gecikmişti ama artık bu tür düşüncelere kapılmayacaktı. İçinde yaralar açmaktan başka bir işe yaramıyorlardı.
Kadın her kimse, Eddie, ona acımaktan kendini alamıyordu. Kadın gecenin sessizliğinde, ayın belirip kaybolan aydınlığında Susannah'nın sandalyesini önce avlunun karşı tarafına... sonra geriye... yine karşıya... sonra sola... ardından sağa doğru itti. Eddie, Shardik'in açıklığındaki eski robotları hatırladı. Roland'ın vurmasını istediği robotları. Bu o kadar şaşırtıcı mıydı? Uykuya dalarken onları ve Roland'ın söylediklerini düşünmüştü: Sanırım kendilerine göre sonsuz bir keder duyan yaratıklar. Eddie üzüntülerine bir son verecek. Ve Eddie ikna olup robotları vurmuştu. Biri çok eklemli bir yılana, bir diğeri bir zamanlar doğum günü hediyesi olarak aldığı Tonka traktörüne benziyordu. Otekiyse kötü huylu, paslanmaz çelikten bir sıçandı. Bir tür mekanik uçan şey olan sonuncusu hariç hepsini vurmuştu. Onun icabına da Roland bakmıştı.

Avludaki kadın da eski robotlar gibi bir yere gitmek istiyordu ama nereye gitmek istediğini bilmiyordu. Bir şeye ulaşmak istiyordu ama neye olduğunu bilmiyordu. Esas soru, Eddie'nin ne yapması gerektiğiydi.
Sadece izle ve bekle. Biri uyanıp onu avluyu bu şekilde turlarken görecek olursa onlara anlatılabilecek makul bir hikâye uydurmaya bak. Lud'da yaşanan korkunç olayların bir başka etkisi diyebilirsin mesela.
"Hey, benim için sakıncası yok," diye mırıldandı ama tam o sırada Susannah döndü ve belli bir amaç üzerine hareket ediyormuş gibi ambara doğru ilerledi. Eddie uyuyor numarası yapmak için hemen yerine uzanmıştı ama Susannah beklediği gibi üst kata gelmedi. Eddie hafif bir tıkırtı, çaba harcandığını belirten bir inleme ve ambarın gerisine açılan tahtaların gıcırtısını duydu. Susannah'nın sandalyesinden indiğini ve yerde hızla süründüğünü gözünde canlandırabiliyordu. Ama bunu ne amaçla aptlğına dair en ufak fikri bile yoktu.
Beş dakikalık bir sessizlik oldu. Sinirleri iyice gerilmeye başlamıştı jci kısa ve keskin bir çığlık duydu. Bir bebeğin sesine o kadar benziyordu ja yumurtalıklarının büzülüp tüylerinin ürperdiğini hissetti. Ambarın zeminine inen merdivene baktı ve bir süre daha beklemeye karar verdi.
Bir domuzun sesiydi. Yavrulardan biri. Hepsi bu.
Belki öyleydi ama Eddie'nin gözünün önüne sürekli küçük ikizler geliyordu. Özellikle de kız olanı; Lia. Mia ile kafiyeliydi. Henüz bir bebekti ve Susannah'nın bir çocuğun boğazını kesebileceğine hayatta inanmazdı, bu mümkün değildi. Ama...
Ama aşağıdaki Susannah değil. O olduğunu düşünürsen canın yanabilir. Daha önce neredeyse yanıyordu.
Ne can yanması, kahretsin, neredeyse ölecekti. Istanavarlar az kalsın suratını koparıp mideye indirecekti.
Beni korkunç sürüngenlerin içine atan Detta 'ydı. Bu o değil.
Evet değildi ve içinden bir ses, bu kadının Detta'dan çok daha iyi olduğunu söylüyordu ama bu sese güvenip hayatını tehlikeye atmak, aptallığın daniskası olurdu.
Ya çocukların hayatı? Tian ve Zalia'nın çocuklarının?
Olduğu yerde ter içinde, ne yapacağını bilemeyerek yattı.
Hiç bitmeyecekmiş gibi gelen bir sessizliğin ardından tekrar cıyaklamalar ve gıcırtılar duyuldu. Gıcırtılar, tavan arasına çıkan merdivenin hemen altından gelmişti. Eddie çabucak uzandı ve gözlerini kapadı. Ama tamamen kapamamıştı. Susannah'nın başının kat hizasında belirdiğini kirpiklerinin arasından gördü. Tam o sırada ay bir bulutun arkasından çıktı ve tavan arası gümüşümsü ışıkla doldu. Eddie, Susannah'nın ağzının kenarlarında çikolata gibi koyu kan lekeleri gördü ve kendi kendine sabah o fark etmeden kanları silmeyi tembih etti. Jaffordslardan herhangi birinin görmesini de istemiyordu.
Benim görmek istediğim ikider, diye düşündü. Dördünün de hayatta ve sağlıklı olduğunu görmek istiyorum. Özellikle de Lia'nın. Başka ne istiyo-n*m? Tian'ın kaşları çatılmış halde ambardan dışarı çıkmasını. Bize gece herhangi bir ses duyup duymadığımızı sormasını. Ambara bir tilkinin veya dağ kedilerinden birinin girmiş olabileceğini söylemesini. Çünkü yavrular-dan biri eksilmiş olacak. Umarım arta kalanları iyice saklamışsındır, Mia ya da her kimsen. Umarım ortalıkta hiçbir iz bırakmamışsındır.
Susannah yanına geldi, uzandı, yerinde döndü ve uykuya daldı... Eddie uyuduğunu nefesinden anlayabiliyordu. Başını çevirip Jaffordsların evine baktı.
Evin yakınına gitmedi.
Ambarın arkasından dolaşmadıysa elbette. Eve arka taraftaki pencerelerden girmiş olabilirdi. Küçük ikizlerin odasına girip küçük kızı alarak ambara götürmüş ve...
Yapmadı. Öncelikle bunun için yeterli zamanı yoktu.
Belki öyleydi ama yine de kendini sabah daha iyi hissedecekti. Kahvaltı sofrasında tüm çocukları eksiksiz gördüğünde. Tombul bacaklı, şiş göbekli Aaron da dahil. Annesinin eskiden ona benzer bir bebeği caddede bebek arabasında gördüğünde söylediklerini hatırladı: Öyle tatlı ki onu yiyebilirim!
Kes şunu. Uyu artık!
Ama Eddie uzun bir süre boyunca uyuyamadı.

3

Jake gördüğü kâbustan dehşetle yutkunarak uyandı ve bir süre nerede olduğunu anlayamadı. Doğrulup titreyen kollarını gövdesine sardı. Üzerinde sadece ona fazlasıyla büyük gelen pamuklu, sade bir gömlek ve yine ona büyük gelen ince bir şort vardı. Ne?...
Hafif bir inilti ve boğuk bir yellenme sesi duydu ve başını seslerin geldiği tarafa çevirdi. Göz hizasına dek çektiği iki kat battaniyenin altında uyuyan Benny Slightman'ı görünce taşlar yerine oturdu. Ona büyük gelen giysiler Benny'nin iç çamaşırlarıydı. Benny'nin çadırındaydılar. Nehre bakan uçuruma kamp kurmuşlardı. Benny o bölgede nehir yataklarının taşlı olduğunu, bu nedenle pirinç ekilmediğini ama balık tutmak için ideal olduğunu söylemişti. Biraz şansları varsa kahvaltılarını De-var-Tete Whye'da avlayabilirlerdi. Benny, Jake ve Oy'un dinh'leri ve ka yoldaşlarının yanına, İhtiyar'ın evine dönmeleri gerektiğini biliyordu. ^ma belki Jake birkaç gün sonra geri dönerdi? Orada bol bol balık avlayabilirler, nehrin biraz yukarısında yüzebilirler, duvarları karanlıkta ışıldayan mağaralara gidebilirler ve karanlıkta parlayan kertenkeleleri görebilirlerdi. Jake tüm bunları düşünerek keyifle uykuya dalmıştı. Yanında tabancası olmadan dışarıda uyumaktan pek memnun değildi (son günlerde tabancasız rahat edemeyecek kadar çok şey görüp yaşamıştı) ama Andy'nin gerekirse onları koruyacağını biliyordu. Bu yüzden derin bir uykuya dalabildi.

Ve o rüyayı gördü. Korkunç kâbusu. Susannah terk edilmiş bir şatonun tozla kaplı büyük mutfağındaydı. Bir et çatalına saplanmış kıvranan sıçanı yüzüne doğru kaldırıyordu. Çırpınan hayvanın kanı, çatalın sapından eline doğru süzülürken çılgınca kahkahalar atıyordu.
Bu bir rüya değildi \e sen de bunu biliyorsun. Roland'a anlatman gerek.
Ama bunu takip eden düşünce, daha da rahatsız ediciydi. Roland zaten biliyor. Eddie de öyle.
Jake dizlerini göğsüne çekerek oturdu ve kollarını bacaklarına doladı. Kendini Bayan Avery'nin İngilizce kompozisyon dersinde Son Kompozisyonuna baktığı andan beri bu kadar üzgün hissetmemişti. Adı, Gerçeği Anlayışım idi ve artık çok daha iyi anlıyor olmasına rağmen (Ro-land'ın dokunuş dediği yetenekti bu) ilk tepkisi katıksız dehşet oldu. Şimdi hissettiği dehşet değildi. Daha çok...
Hüzün, diye düşündü.
Evet. Bir ka-tet olmaları gerekiyordu. Çoktan oluşan bir bütün ama artık birlikleri bozulmuştu. Susannah bir başkası olmuştu ve Roland hem bu dünyada, hem de diğerinde karşılaşacakları Kurtlar olduğu için onun bunu bilmesini istemiyordu.
Calla'nın Kurtlar'ı, New York'un Kurtlar'ı.
Kızmak istedi ama öfkesini yöneltebileceği kimse yok gibiydi. Susannah, ona yardım ederken hamile kalmıştı. Roland ve Eddie ondan gizlenmeye karar vermişse muhakkak iyiliğini düşündükleri içindi.
Yaa tabi, dedi içinden kırgın bir ses. Kurtlar Gök Gürültüsü'nden geldiğinde yardım edebilmesini de istiyorlar. Bir düşük yapmakla veya sinir krizi falan geçirmekle meşgul olursa Kurtlar'a karşı koyacak bir kişi eksilmiş olur.
Bu düşüncelerin haksızca olduğunun farkındaydı ama rüya onu çok sarsmıştı. Çatalın ucunda kıvranan sıçanın görüntüsü gözlerinin önünden gitmiyordu bir türlü. Susannah'nın çatalı yüzünün karşısında tutuşu. Sırı-tısı. Onu unutma. Korkunç sırıtışı. Tam o sırada onun zihnine dokunmuş ve düşüncesini okumuştu: Sıçan-kebap.
"Tanrım," diye fısıldadı.
Roland'ın Susannah'ya Mia'dan (ve Mia'nın bebe diye bahsettiği bebekten) bahsetmeme sebebini anlayabiliyordu ama Silahşor çok daha önemli bir şeyi kaybettiklerini ve böyle sürerse kaybetmeye devam edeceklerini bilmiyor muydu?
Onlar senden iyi bilirler. Yetişkin onlar.
Saçma. Yetişkin olmak her şeyi daha doğru yapmak anlamına geliyorsa neden babası günde üç paket filtresiz sigara içmeye ve burnu kanayana dek kokain çekmeye devam etmişti? Yetişkin olmak, insana yapılacak doğru hareketlere dair özel bir yetenek katıyorsa annesi neden kocaman kasları ve minicik bir beyni olan masörüyle yatmıştı? Neden 1977 bahan yaza dönerken biricik oğullarının (lakabı Bama'ydı ve bunu sadece kâhyaları biliyordu) keçileri kaçırmakta olduğunu görememişlerdi?
Bu aynı şey değil.
Ama ya öyleyse? Ya Roland ve Eddie soruna çok yakın oldukları için gerçeği göremiyorsa?
Gerçek nedir? Senin gerçek anlayışın nedir?
Artık bir ka-tet değillerdi. Onun anladığı gerçek buydu.
Roland ilk görüşmelerinde Callahan'a ne demişti? Biz bir çemberiz ve birlikte döneriz. Bu o zaman için doğruydu ama Jake artık doğru olmadığına inanıyordu. Lastikleri patlayan insanların eskiden söylediği bir söz geldi aklına: Eh, sadece altı düz. Onlar da böyleydi işte. Altları düzdü. Artık gerçek bir ka-tet değillerdi. Birbirlerinden sakladıkları sırlar varken nasıl olabilirlerdi? Mia ve Susannah'nın karnında büyüyen çocuk tek sır mıydı peki? Jake tek sırrın bu olduğunu sanmıyordu. Bir şey daha vardı. Roland'ın sadece Susannah'dan değil, hepsinden sakladığı bir sır.
Kurtlar'ı sadece birlik olursak yenebiliriz, diye düşündü. Ka-tet olabilirsek- Ama şu anki durumumuzda yenemeyiz. Ne buradaki Kurtlar'ı ne de \few York'takileri. Buna inanmıyorum.
Bunu bir başka düşünce izledi. Öylesine korkunçtu ki, ilk tepkisi onu hemen zihninin gerilerine göndermeye çalışmak oldu. Ama beceremedi. Hiç istemese de bu fikir üzerine düşünmeliydi,
İnisiyatifi elime alabilirim. Susannah'ya kendim söyleyebilirim.
Sonra ne olacaktı? Roland'a ne diyecekti? Nasıl açıklayacaktı?
Açıklayamam. Yapabileceğim ve onun dinleyeceği hiçbir açıklaması yok. Yapabileceğim tek şey...
Roland'ın Cort'la karşı karşıya gelme hikâyesini hatırladı. Kargısıyla tecrübeli, yaşlı adam ve şahiniyle kendini ispatlamamış tecrübesiz çocuk. Jake'in, Roland'ın haberi olmaksızın Susannah'yla konuşması ve ondan gizlenenleri anlatması, bir erkeklik sınavına açık davetiye olurdu.
Buna henüz hazır değilim. Belki Roland hazırdı (ucu ucuna da olsa) ama ben, o değilim. Kimse o olamaz. Beni alt eder ve tek başıma Gök Gürültü-sü'ne gitmek zorunda kalırım. Oy da benimle gelmek ister ama onu yanıma alamam. Çünkü Gök Gürültüsü'nde ölüm var. Belki tüm ka-tet'imiz için var. Ama tek başına bir çocuğun hayatta kalmayı başaramayacağı kesin.
Ama Roland'ın sır saklaması yanlıştı. Yakında Callahan'ın hikâyesinin geri kalanını dinlemek ve (belki) kilisedeki şeyle ilgilenmek için bir araya geleceklerdi. O zaman ne yapmalıydı?
Onunla konuş. Ona yaptığının yanlışlığını anlat.
Pekâlâ. Bunu yapabilirdi. Kolay olmayacaktı ama yapabilirdi. Ed-die'yle de konuşmalı mıydı? Sanmıyordu. Eddie'yi işin içine katmak durumu iyice karmaşıklaştıracaktı. Eddie'yle konuşma işini Roland'a bırakacaktı. Ne de olsa dinhleri oydu.

Çadırın yan duvarı dalgalanınca Jake'in eli hemen Ruger'm her zamanki yerine gitti. Tabanca orada değildi elbette ama sorun değildi. Oy burnuyla çadırı yokluyor, kafasını içeri sokmak için bir açıklık arıyordu.
Jake hayvanın başını okşadı. Oy, çocuğun uzanan elini dişleriyle hafifçe kavradı ve acıtmadan çekti. Jake hiç direnmeden yerinden kalktı. Tekrar uyuyabileceğini hiç sanmıyordu zaten.
Çadırın dışındaki dünya siyah ve beyazdan ibaretmiş gibiydi. Kaya. lık, dik bir yamaç nehre doğru iniyordu. Bulundukları yerde nehir alça^ ve genişti. Ay bir lamba gibi geceyi aydınlatıyordu. Jake kayalıklarda ikj şekil gördü ve donakaldı. Tam o sırada ay bir bulutun arkasına gizlendi ve dünya yine karanlığa gömüldü. Oy elini dişleriyle tekrar tuttu ve çekti. Jake, onunla gitti, bir metre yüksekliğinde bir çıkıntı buldu ve indi. Oy yukarıda kalmış, hemen arkasında duruyordu. Jake hayvanın nefes alıp verişini duyabiliyordu.
Ay bulutun arkasından sıyrıldı. Ortalık tekrar aydınlandı. Jake, Oy'un onu yerden gömülü bir geminin pruvası gibi yükselen bir kaya çıkıntısına getirmiş olduğunu anladı. Saklanmak için iyi bir yerdi. Çıkıntının kenarından nehre doğru baktı.
Şekillerden birinin kim olduğuna şüphe yoktu. Upuzun boyu ve ay ışığı altında parlayan metal gövdesi Haberci Robot Andy'yi (ve başka birçok özellik) ele veriyordu. Ama yanındaki... o kimdi? Jake gözlerini kısarak baktı ama önce anlayamadı. Nehir yatağı, bulunduğu yerden en az iki yüz metre aşağıdaydı ve ay ışığı çok parlak olmakla birlikte bir o kadar da yanıltıcıydı. Adam, Andy'ye bakmak için başını kaldırdı ve ay ışığı yüzüne vurdu ama hatları belirsizdi. Başındaki şapka... o şapkayı tanıyordu...
Yanılıyor olabilirsin.
Adam o sırada başını çevirdi ve ay ışığı yüzünden yansıdı. Jake artık emin olmuştu. Calla'da böyle yuvarlak şapkalar takan pek çok insan olabilirdi ama Jake, gözlük takan tek bir kişi tanıyordu.
Tamam, bu Benny'nin babası. Ne olmuş? Herkesin ailesi benimki gibi değil ki. Bazıları çocukları için endişeleniyor. Bay SUghtman daha önce Benny'nin ikizini kaybettiği için bu çok doğal. Benny, kardeşinin altı yıl önce kızgın-ciğer hastalığından öldüğünü söylemişti. Muhtemelen zatürreeyi kastediyordu. Buraya kamp kurmaya geldik, Bay SUghtman, Andy'yi bize göz kulak olması için gönderdi. Belki Bay SUghtman gecenin bir yarısı uyandı ve bizi bizzat kontrol etmek, iyi olduğumuzu görmek istedi. Belki o da kötü bir rüya gördü.
Belki bunlar doğruydu. Ama neden ta nehir boyunda konuşuyorlardı?
Şey belki bizi uyandırmaktan korktu. Belki şimdi yukarı gelecektir (çadıra gen dönsem iyi olacak). Ya da belki Andy'den iyi olduğumuzu öğrendikten sonra Rocking B"ye geri dönecek.
Ay yine bir bulutun ardına gizlenince Jake, çadıra dönmek için tekrar ortaya çıkmasını beklemeye karar verdi. Ortalık tekrar aydınlanınca gördükleri içinin, rüyasındaki terk edilmiş şatoda Mia'yı takip ederken hissettiğine benzer bir korkuyla dolmasına sebep oldu. Bir an için bunun da bir rüya olduğuna inanmak istedi ama çıplak ayaklarına batan çakıl taşları ve Oy'un nefesi uyanık olduğunu gösteriyordu. Olanlar gerçekti.
Bay Slightman, çocukların çadırı kurduğu tepeye doğru gelmiyordu. Rocking B'ye doğru da gitmiyordu (ama Andy uzun adımlarla nehir boyunda çiftliğe doğru ilerliyordu). Hayır. Benny'nin babası nehrin karşısına geçiyordu. Doğuya doğru ilerliyordu.
Oraya gitmesi için makul bir sebebi olabilir. Son derece iyi bir sebep.
Gerçekten mi? Peki bu iyi sebep ne olabilirdi? Orası Calla sınırları içinde değildi, Jake o kadarını biliyordu. Nehrin diğer yakasında çorak topraklar ve çölden başka bir şey yoktu. Sınır boylarıyla Gök Gürültüsü adındaki ölüm krallığı arasında bir tampon bölgeydi.
Önce, Susannah ile ilgili bir sorun çıkmıştı; dostu Susannah. Görünüşe bakılırsa yeni arkadaşının babası da bir belaya bulaşmıştı. Jake tırnaklarını yediğini fark ederek kendini engelledi. Bu alışkanlık, okuldaki son haftalarında başlamıştı.
"Bu haksızlık," dedi Oy'a. "Bu kesinlikle haksızlık."
Oy kulağını yaladı. Jake döndü, hayvana sarıldı ve yüzünü gür kürküne gömdü. Hantal Billy, ona izin vererek sabırla bekledi. Jake bir süre sonra kendini Oy'un bulunduğu yere çekti. Kendini biraz daha iyi, nispeten rahatlamış hissediyordu.
Ay bir başka bulutun arasına girdi ve yine zifiri karanlık çöktü. Jake olduğu yerde bekledi. Oy hafifçe inledi. "Bir dakika," diye mırıldandı Jake.
Ay tekrar göründü. Jake, Andy ve Ben Slightman'ın konuştuğu yeri dikkatle hafızasına kaydetti. Parlak yüzeyli iri bir kaya vardı. Jake, Benny' nm çadırı olmasa bile orayı tekrar bulabileceğinden emindi.
Roland'a söyleyecek misin?
"Bilmiyorum," diye mırıldandı.
"Bil," dedi Oy ayaklarının dibinden ve bunu duyan Jake irkildi. Hay. van kelimeyi, bilerek mi söylemişti?
Aklını başına topla.
Ama aklı başındaydı. Bir zamanlar çıldırdığına inanmıştı ama artık öyle hissetmiyordu. Ayrıca Oy bazen gerçekten de düşüncelerini okuyor-du, bunu biliyordu.
Çadırın içine süzüldü. Benny hâlâ derin bir uykudaydı. Jake dudağı-nı ısırarak birkaç saniye boyunca ona baktı (yaşça ondan küçük olabilirdi ama pek çok yönden daha büyüktü). Benny'nin babasının başını derde sokmak istemiyordu. Mecbur kalmadıkça.
Yerine yatıp battaniyesini çenesine kadar çekti Daha önce kendini hiç bu kadar kararsız ve çaresiz hissetmemişti. Ağlamak istiyordu. Günün ilk ışıkları belirirken tekrar uykuya dalabildi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM TOOK'UN DÜKKÂNI; BULUNMAMIŞ KAPI

1

Roland ve Jake, Rocking B'den ayrılmalarından sonraki yarım saati sessizlik içinde o civardaki küçük çiftlikleri gezerek geçirdiler. Atları kusursuz bir uyumla yan yana ilerliyordu. Roland, Jake'in aklında ciddi bir konu olduğunu anlamıştı; çocuğun yüzündeki ifadeden açıkça belli oluyordu. Silahşor yine de Jake elini yumruk yapıp göğsünün soluna bastırarak, "Roland, Eddie ve Susannah bize katılmadan önce seninle dan-dinh olarak konuşabilir miyim?" diye sorunca şaşırdı.

Kalbimi emrine açabilir miyim? Ama Arthur Eld'in döneminin yüzyıllar öncesinden gelen kelimelerin içerdiği anlam bundan çok daha derin ve karmaşıktı ya da Vannay öyle iddia ediyordu. Genellikle bir aşk ilişkisine dair çözümü olmayan bir duygusal sorunun dinh'e açılması sırasında kullanılırdı. Bunu yapan, dinh'inin söylediğini hiç sorgulamaksızın, hemen, kelimesi kelimesine yapacağını taahhüt ederdi. Ama Jake Cham-bers'ın aşkla ilgili bir duygusal sorunu yoktu elbette (muhteşem Francine Tavery'ye abayı yakmadıysa tabi). Hem bu deyişi nereden biliyordu?

Bu arada Jake, ona Roland'ın pek hoşlanmadığı bir ciddiyetle bakı. yordu. Çocuğun gözleri irileşmiş, yanakları solmuştu.

"Dan-dinh. Bunu nereden duydun, Jake?"

"Daha önce hiç duymamıştım. Sanırım kafanın içinden çekip çıkar-dim." Sonra çabucak ekledi. "Sürekli kafana girip oraları didikliyor değilim. Sadece bazen bana geliveriyorlar. Çoğu önemsiz, yani sanırım öyle. Bazen de böyle deyişler oluyor."

"Onları uçarken gözüne ilişen parlak bir nesneyi gagasıyla alan bir karga gibi topluyorsun."

"Galiba öyle."

"Bunun gibi başka neler var? Birkaçını söylesene."

Jake utanmış görünüyordu. "Fazla hatırlamıyorum. Dan-dinh sana kalbimi açtım ve söylediğini sorgusuzca yapacağım anlamına geliyor."

Bundan daha karmaşıktı ama çocuk esası kavramıştı. Roland başını salladı. Atların üzerinde sakince ilerlerken güneşin sıcaklığını yüzünde hissetmek iyi gelmişti. Margaret Eisenhart'm tabakla yaptığı gösteri onu sakinleştirmişti. Daha sonra sai hanımın babasıyla da bir görüşme yapmış, önceki gece uzun zamandan beri ilk kez güzel bir uyku çekmişti.

"Evet."

"Bir bakayım. Anlat-bana var. Sanırım anlamı dedikodu yapmaman gereken biri hakkında dedikodu yapmak. Aklımda kalmış, çünkü bana dedikodu yapmayı çağrıştırmıştı." Jake bir eliyle kulağını kapadı.

Roland gülümsedi. Aslında sözcük anatina idi ama Jake en yakın kelimeye benzetmişti elbette. Bu büyüleyiciydi. Kendi kendine gelecekte gizli düşüncelerini daha derinlerde saklaması gerektiğini hatırlattı. Tanrılara şükür ki bunu yapmanın yolları vardı.

"Bir tür dini lider anlamına gelen dash-dinh var. Bu sabah onu düşünüyordun. Sanırım şey yüzünden... o yaşlı Manni yüzünden, değil mi? O bir dash-dinh mi?"

Roland başını salladı. "Evet, öyle. Peki ismi nedir, Jake?" Silahşor kelime üzerine tüm dikkatini topladı. "İsmini kafamın içinde görebiliyor musun?"

»Elbette, Henchick," dedi Jake hemen. "Onunla konuştun. Ne zaman? Dün §ece §ec- saatlerde miydi?"

"Evet." Konuşma vakti üzerine odaklanmamıştı ve Jake bu ayrıntıyı bilmeseydi daha mutlu olurdu. Ama çocuğun dokunuşu çok kuvvetliydi ve kafalarını didiklemediğine inanıyordu. En azından bilinçli olarak yapmadığını biliyordu.

"Bayan Eisenhart ondan nefret ettiğini sanıyor ama sen sadece korktuğunu düşünüyorsun."

"Evet," dedi Roland. "Dokunuşun çok kuvvetli. Alain'den çok daha güçlüsün. Eskiden bu kadar güçlü değildin. Gül yüzünden, değil mi?"

Jake başını salladı. Evet, gül. Bir süre daha sessizce ilerlediler. Atları toprak yol üzerinde ince bir toz bulutu oluşturuyordu. Hava, güneşe rağmen serindi. Sonbahar kendini iyice göstermeye başlamıştı.

"Pekâlâ, Jake. İstiyorsan benimle dan-dinh olarak konuşabilirsin. Bana ve bilgime güvenin için teşekkür ederim."

Ama Jake yaklaşık iki dakika boyunca hiçbir şey söylemedi. Roland, çocuğun aklından geçenlere dair bir ipucu bulabileceğini umarak onun (kolayca) yaptığı gibi beynine girmeye çalıştı ama hiçbir şey bulamadı. Hiçbir...

Ama bir şey vardı. Bir sıçan... bir şeyin ucunda, kıvranan bir sıçan...

"Gittiği şato neresi? Biliyor musun?" diye sordu Jake birdenbire

Roland şaşkınlığını gizleyemedi. Tam anlamıyla şok olmuştu. Hissettikleri arasında suçluluk da olduğunu kabul etmeliydi. Birdenbire anladı. Her şeyi değil... ama pek çoğunu.

"Bir şato yok. Hiçbir zaman da olmadı," dedi Jake'e. "Orası zihninin yarattığı hayali bir mekân. Muhtemelen okuduğu kitaplardan veya ateşin başında anlattığımız hikâyelerden esinlenerek yarattı. Gerçekte neler yediğini görmek zorunda kalmamak için oraya gidiyor. Bebeğinin nelere ihtiyaç duyduğunu görmek istemiyor."

"Onu kızarmış domuz yerken gördüm," dedi Jake. "Ama o gelmeden önce domuzu bir sıçan kemiriyordu. Onu bir et çatalıyla şişledi."

"Bunu nerede gördün?"

"Şatoda." Duraksadı. "Rüyasında. Rüyanın içindeydim."
"Seni gördü mü?" Silahşor'un mavi gözlerinde keskin bir bakış vardı neredeyse alevler fışkıracaktı. Atı, binicisinin ruh halindeki değişikliği fark etmiş olacaktı ki durdu. Jake'in atı da durmuştu. Doğu Yolu'nda Kızıl Molly Doolin'in Gök Gürültüsü'nden gelen bir Kurt'u öldürdüğü noktadan yaklaşık bir kilometre ötede, yüz yüze duruyorlardı.
"Hayır," dedi Jake. "Beni görmedi."
Roland, onu bataklığa kadar takip ettiği geceyi düşündü. Kadının zihninin bir başka yerde olduğunu biliyordu, o kadarını hissetmişti, ama neresi olduğunu anlamamıştı. Beyninden çekip alabildiği görüntüler bulanıktı. Ama artık biliyordu. Bir şeyi daha biliyordu: Jake, dinh'inin Susannah hakkındaki kararlarından pek emin değildi. Belki böyle bir rahatsızlık duymakta haklıydı. Fakat...
"Gördüğün kişi Susannah değildi, Jake."
"Biliyorum. Bacakları olan. Kendine Mia adını takmış. Hamile ve ölesiye korkuyor."
"Benimle dan-dinh olarak konuşmak istiyorsan bana rüyanda gördüğün ve sonrasında düşündüğün her şeyi anlat. Seni dinledikten sonra yüreğimden gelenleri söyleyip sana yol göstereceğim."
"Beni... beni azarlamayacak mısın?"
Roland şaşkınlığını yine gizleyemedi. "Hayır, Jake. Tam tersi. Belki ben senden bana kızmamanı rica etmeliyim."
Çocuk ihtiyatla gülümsedi. Atlar tekrar yürümeye başladı, ama adımları, neredeyse bir sorun çıkacağını hissetmiş ve oradan bir an önce uzaklaşmak istiyorlarmış gibi hızlanmıştı.

2
Jake konuşmaya başlamadan önce aklındakilerin ne kadarını dile getireceğinden emin değildi. Uyandığında Roland'a Andy ve Baba Slightman'dan bahsedip bahsetmeme konusunda kararsız kalmıştı. Sonunda Roland'ın bana rüyanda gördüğün ve sonrasında düşündüğün her anlat sözünü kafasına göre yorumlayarak nehir boyundaki buluşmadan hiç bahsetmemeyi seçti. İşin aslı, o bölüm bu sabah gözüne pek de önemli görünmemişti.
Roland'a Mia'nın merdivenlerden inişini, yemek salonunda hiç yiyeceğin kalmadığını gördüğünde kapıldığı paniği anlattı. Sonra mutfakta gördüklerinden bahsetti. Sıçanın kemirdiği eti bulmasını. Sıçanı öldürüşünü. Ete yumuluşunu. Sonra kan ter içinde, haykırmamaya çalışarak uyanmasını.
Tereddütle Roland'a baktı. Silahşor devam etmesini işaret eden o sabırsız el hareketini yaptı... devam et, hikâyeni bitir. Eh, diye düşündü Jake. Azarlamamaya söz vermişti ve sözünü tutuyor.
Bu doğruydu ama ona konuyu Susannah'yla konuşmaya niyetlendiğinden bahsetmemişti. Bununla birlikte en büyük korkusunu açıkça söyledi. Yani üçünün bilip birinin bilmemesinin ka-tef\enrn en sağlam olması gereken zamanda parçaladığını. Roland'a patlak lastikten bile bahsetti. Gülmesini beklemiyordu ve tahmininde haklı çıktı. Ama Roland'ın bir anlamda utanç duyduğunu hissetti ve bunu son derece ürkütücü buldu. İçinden bir ses, utancın ne yaptığından emin olmayan insanlara özgü bir duygu olduğunu söylüyordu.
"Ve dün geceye kadar durum daha da kötüydü," dedi Jake. "Çünkü bana da söylemeyecektiniz, değil mi?"
"Hayır," dedi Roland.
"Hayır mı?"
"İşleri oluruna bırakmıştım, kasıtlı bir dışlama söz konusu değildi. Eddie'ye söyledim, çünkü gece yarısı onu etrafta dolaşırken görüp uyandırmaya kalkmasından korkuyordum. Uyandıracak olursa başlarına gelebileceklerden çekmiyordum."
"Neden Susannah'ya söylemiyorsun?"
Roland içini çekti. "Dinle beni, Jake. Cort küçük birer çocukken bizi fiziksel olarak eğitti. Vannay ise zihinsel eğitimimizden sorumluydu. Her 'kişi de bildikleri ahlak değerlerini bize aşılamaya çalıştı. Ama Gilead'da bize ka'yı öğretmekle yükümlü olan kişiler, babalanmızdı. Her birimizin bu konudaki öğretmeni farklı olduğundan büyüdüğümüzde hepimizin ka anlayışı değişikti, anlıyor musun?"
Basit bir soruya cevap vermekten kaçındığını anlıyorum, diye düşündü Jake ama başını sallamakla yetindi.
"Babam bana ka hakkında pek çok şey anlattı, çoğu da aklımdan uç. tu gitti ama birini çok iyi hatırlıyorum. Ne yapacağından emin değilsen, bırak ka kendi işini görsün, demişti."
"Yani bu ka." Jake'in sesinde düş kırıklığı vardı. "Roland bunun pek faydası olmuyor."
Roland, çocuğun sesindeki endişeyi duymuştu ama ona batan, düş kırıklığı oldu. Eyerin üzerinde döndü, ağzını açtı, bir başka sığ mazeret göstermek üzere olduğunu fark etti ve tekrar kapadı. Bahane sunmak yerine gerçeği söylemeye karar verdi.
"Ne yapacağımı bilmiyorum. Yapmam gerekeni sen söylemek ister misin?"
Çocuğun yüzü bir anda kıpkırmızı oldu ve Roland, onu iğnelediğini, öfkeli olduğunu sandığını anladı. Tannlar aşkına. Böylesi bir anlayış eksikliği korkutucuydu. Haklı, diye düşündü Silahşor. Parçalandık. Tannlar yardımcımız olsun.
"Böyle yapma," dedi Roland. "Dinle beni, yalvarırım, iyi dinle. Calla Bryn Sturgis'de Kurtlar geliyor. New York'ta ise Balazar ve 'centilmenleri' olay çıkarmaya hazırlanıyor. İkisi de kısa süre sonra gerçekleşecek. Su-sannah'nın bebeği bu olayların öyle ya da böyle sonuçlanmasını bekleyecek mi? Bilmiyorum."
"Hamile gibi bile görünmüyor," dedi Jake cılız bir sesle. Yüzünün kızarıklığı hafiflemişti ama başı hâlâ önüne eğikti.
"Öyle," dedi Roland. "Görünmüyor. Göğüsleri, belki bir de kalçaları hafifçe dolgunlaştı ama bunlardan başka bir işaret yok. Bu yüzden umut etmek için bir nedenim var. Umut etmeliyim, sen de öyle. Çünkü Kurtlar ve senin dünyandaki

gül meselelerinin yanı sıra bir de halletmemiz gereken Siyah On Üç sorunu var. Sanırım bu konuda çözümü biliyorum (bil-
Heimi ümit ediyorum) ama Henchick ile tekrar konuşmak zorundayım. ye peder Callahan'ın hikâyesinin geri kalanını dinlememiz gerek. Susan-ah'ya konuyu tek başına açmayı düşündün mü?"
"Ben..." Jake dudağını ısırdı ve sessiz kaldı.
"Görüyorum ki düşünmüşsün. Bu fikri aklından çıkar. Ka-tet'imizi ölümün yanı sıra geri dönüşü olmayacak şekilde parçalayacak bir şey varsa o da benim onayım olmaksızın bunu ona söylemendir, Jake. Ben senin dinh'inim"
"Biliyorum!" Jake neredeyse bağırmıştı. "Bilmediğimi mi sanıyorsun?"
"Peki sence bu hoşuma gidiyor mu?" diye sordu Roland neredeyse onun kadar ateşli bir ifadeyle. "Her şeyin eskiden ne kadar kolay olduğunu görmüyor musun? Siz..." Söylemek üzere olduğu şeyin verdiği şokla sustu.
"Biz gelmeden önce," dedi Jake. Sesi ifadesizdi. "Bak ne diyeceğim! Gelmeyi biz istemedik. Hiçbirimiz istemedi." Ve ben de senden beni uçuruma bırakmanı istemedim. Ölüme bırakmanı.
"Jake..." Silahşor içini çekti, ellerini kaldırdı, sonra tekrar kalçasına koydu. Az ötelerinde, onları Jaffordslann küçük çiftliğine, Eddie ve Su-sannah'nın beklediği yere götürecek yolun son dönemeci vardı. "Tek yapabileceğim, daha önce söylediğimi tekrarlamak: kararlarından emin değilsen, bırak ka kendi işini yapsın. Burnunu sokarsan daima zararlı çıkarsın."
"New York Krallığı'nda buna sorunları görmezden gelmek deniyor, Roland. Gerçekte hiçbir şeyi cevaplamayan bir cevap. İnsanları senin istediğin şeylere razı etmek için öylesine söylenmiş sözler."
Roland bir süre düşündü. Dudakları sıkıca kapandı. "Benden kalbini yönlendirmemi istedin."
Jake ihtiyatla başını salladı.
"O halde sana Dan-dinh olarak iki şey söyleyeceğim. Birincisi şu; Sen, ben ve Eddie, Kurtlar gelmeden önce an-tet olarak Susannah ile konuşacak ve ona tüm bildiklerimizi anlatacağız. Hamile olduğunu, bebeğin çok büyük ihtimalle iblisten olduğunu ve içinde Mia adında bir başka ka. din yarattığını söyleyeceğiz. İkincisiyse şu; bu konuyu, ona anlatma vakti gelmeden tekrar açmayacağız."
Jake söylenenleri tarttı. Yüzü, hissettiği rahatlamayla her geçen saniye biraz daha aydınlandı. "Ciddi misin?"
"Evet." Roland bu sorunun onu ne kadar kırıp öfkelendirdiğini g0s. termemeye çalıştı. Çocuğun niçin sorduğunu anlıyordu ne de olsa. "Söz veriyorum ve sözümü tutacağıma yemin ediyorum. Bu sana uyar mı?"
"Evet! Hem de çok uyar!"
Roland başını salladı. "Bunu yapmamın sebebi en doğrusunun bu olduğunu düşünmem değil, Jake. Sen en doğrusunun bu olduğuna ikna olduğun için yapıyorum. Ben..."
"Dur bir dakika, hey, bekle," dedi Jake. Gülümsemesi soluyordu. "Sorumluluğu bana yıkmaya çalışma. Ben asla..."
"Mızmızlanmayı kes," dedi Roland, Jake'in nadiren duyduğu soğuk ve mesafeli bir sesle. "Bir erkek gibi kararın parçası olmaya çalışıyorsun. Buna izin veriyorum (vermeye mecburum) çünkü ka, şimdiye kadar büyük olaylarda sana bir erkeğe düşecek görevler verdi. Bu kapıyı, yargılan-mı sorgulayarak sen açtın. Bunu inkâr mı ediyorsun?"
Jake'in solan yüzü şimdi tekrar kızarmıştı. Dehşete düşmüş gibi görünüyor, başını tek kelime etmeksizin iki yana sallıyordu. Ah tanrılar, diye düşündü Roland. Bunun her anından nefret ediyorum. Ölen bir adamın dışkısı gibi kokuyor.
Daha sakin bir sesle devam etti. "Hayır, buraya gelmeyi sen istemedin. Ben de çocukluğunu çalmayı istemedim. Ama işte buradayız ve ka bir köşeden bize gülüyor. Ya istediğini yaparız ya da bedelini öderiz."
Jake başını eğdi ve titrek sesle tek bir kelime söyledi. "Biliyorum."
"Susannah'ya anlatılması gerektiğine inanıyorsun. Öte yandan ben, ne yapacağımı bilmiyorum, bu meselede yönümü kaybettim. Bir kişi biliyor, diğeri bilmiyorsa bilmeyen boyun eğmeli ve bilen de sorumluluğu almalı. Anlıyor musun, Jake?"
"Evet," diye fısıldadı Jake ve yumruğunu kaşına değdirdi.
"Güzel. Şimdi bu konuyu kapatıyoruz, teşekkürler derim. Dokunuşta çok güçlüsün."
"Keşke olmasaydım!" diye patladı Jake.
"Bu, güçlü olduğun gerçeğini değiştirmiyor. Ona dokunabiliyor musun-'
"Evet. Beyninizin içine özellikle girmeye çalışıyor değilim ama bazen ona dokunuyorum. Bazen içinden söylediği şarkıların dizelerini yakalıyorum ya da New York'taki evine dair düşünceler. Susannah orayı özlüyor, gir keresinde, 'Keşke kitap kulübünden gelen yeni Ailen Drury romanını okuma fırsatım olsaydı,' diye düşünmüştü. Galiba Ailen Drury onun zamanında ünlü bir yazar."
"Yani yüzeydekilere dokunuyorsun."
"Evet."
"Ama derinlere inebilirsin."
"Ona bakarsan soyunmasını da seyredebilirim," dedi Jake asık suratla. "Ama bu doğru olmaz."
"Bu şartlar altında doğru olur, Jake. Onu suyun hâlâ tatlı olup olmadığını kontrol etmek için her gün gidip bir yudum içtiğin bir kuyu olarak düşün. Herhangi bir değişiklik olursa hemen bilmek istiyorum. Özellikle de kaçma planları olup olmadığını öğrenmeliyim."
Jake, ona irileşmiş gözlerle baktı. "Kaçmak mı? Nereye?"

Roland başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Bir kedi doğum yapmak için nereye gider? Bir dolaba mı? Ahırın bir köşesine mi?"
"Ya ona anlatırsak ve diğeri kontrolü ele geçirirse? Ya Mia kaçar ve Susannah'yı da kendisiyle sürüklerse ne olacak, Roland?"
Roland cevap vermedi. Onun korktuğu da tam olarak buydu elbette ve Jake bunu bilecek kadar zekiydi.
Jake, ona anlaşılabilir bir kırgınlık... ama aynı zamanda kabullenme ile bakıyordu. "Günde bir kez. Daha fazlası değil."
"Bir değişim hissedersen arttır."
"Pekâlâ," dedi Jake. "Bundan nefret ediyorum ama seninle dan-dinh olarak konuştum. Gafil avlandım."
"Bu bir yarış değil, Jake. Oyun da değil."
"Biliyorum." Jake başını iki yana salladı. "Beni kendi kazdığım kuyu. ya düşürmüşsün gibi hissediyorum ama sorun değil."
Gerçekten de öyle yaptım, diye düşündü Roland. O an ne kadar kay-bolmuş olduğunu, onu pek çok zor durumdan kurtarmış olan önsezisinin köreldiğini hiçbirinin bilmemesi muhtemelen daha iyiydi. Yaptım... ama sadece mecbur olduğum için.
"Şimdilik sessiz kalacağız ama Kurtlar gelmeden önce Susannah'ya her şeyi anlatacağız," dedi Jake. "Çarpışma başlamadan önce. Anlaşmamız böyle, değil mi?"
Roland başını salladı.
"Önce diğer dünyada Balazar ile savaşmak zorunda kal .rsak ona yine öncesinde her şeyi anlatacağız. Tamam mı?"
"Tamam," dedi Roland. "Olur."
"Bu hiç hoşuma gitmiyor," dedi Jake somurtarak.
"Benim de öyle," dedi Roland.

3
Roland ve Jake atları üzerinde çiftliğe geldiğinde Eddie, Jaffordsla-rın verandasında oturmuş bir tahta parçasını oyuyor, büyükbabanın anlattığı tutarsız bir hikâyeyi dinliyor ve uygun olduğunu umduğu yerlerde başını sallıyordu. Geldiklerini görünce bıçağını bıraktı ve omzunun üzerinden Suze'a seslenerek basamakları indi.
O sabah kendini olağanüstü iyi hissediyordu. Gece içine çöreklenen korkular, geceleri bizi esir alan çoğu korku gibi uçup gitmişti. Bu tür korkuların, pederin Birinci ve İkinci Tip vampirleri gibi güneşe alerjisi vardı. Öncelikle, Jaffordsların bütün çocukları kahvaltı masasında eksiksiz olarak yerini almıştı. Bunun yanı sıra ambardaki domuz yavrularından biri gerçekten de kayıptı. Tian, Eddie ve Susannah'ya gece bir ses duyup duymadıklarını sormuş, aldığı olumsuz cevap üzerine üzgünce başını sallamıştı.
"Değişime uğramış vahşi hayvanlar dünya üzerinden çoğunlukla si-1'nrniŞ olabilir, ama aynı şeyi kuzey bölgeleri için söyleyemeyiz. Her sonbaharda vahşi köpek sürüleri çiftliklere saldırır. İki hafta önce Calla Ajnity'de olduklarını duymuştum. Önümüzdeki hafta onlardan kurtulacağız, bu sefer de Calla Lockwood'a musallat olacaklar. Sessiz hayvanlar. Ses çıkarmıyolar anlamında değil, sesleri hiç çıkmıyo. Burada hiçbir şey vok." Tian eliyle boğazını göstermişti. "Bana hiç olmazsa bir iyilik yapmışlar. Aşağıda dev gibi bir sıçan buldum. Ölü. Görünüşe bakılırsa köpeklerden biri kafasını neredeyse koparıyomuş."
"İğrenç," demişti Hedda önündeki kâseyi abartılı bir yüz ifadesiyle iterek.
"O yulaf lapası yenecek, küçük hanım," demişti Zalia. "Çamaşırları asarken içini ısıtır."
"Ama anneee, nedennn?"
Eddie, Susannah'nın bakışlarını yakalamış ve ona göz kırpmıştı. Susannah da ona karşılık vermişti. Her şey yolundaydı. Tamam, gece küçük bir gezintiye çıkmış olabilirdi. Birazcık atıştırmış, artıkları yakmıştı. Susannah'nın bir çocuğu incitebileceği fikri gün ışığında insana son derece aptalca geliyordu.
"Selam Roland. Jake." Eddie verandaya çıkan Zalia'ya döndü. Zalia reverans yaptı ve Roland şapkasını çıkarıp ona doğru uzatarak selam verdi.
"Sai," dedi. "Kurtlar'la savaşma konusunda kocanın yanındasın, değil mi?"
Zalia içini çekti ama bakışları kararlıydı. "Evet, Silahşor."
"Yardım ve kurtarıcı arıyor musun?"
Soru gösterişli bir edayla değil, alelade bir konuyla ilgiliymiş gibi sorulmuştu ama Eddie, yüreğinin ağzına geldiğini hissetti ve Susannah'nın elini elinde hissedince kuvvetle sıktı. İşte üçüncü soru, anahtar soru da yöneltilmişti ve sorulan kişi Calla'nın en büyük çiftçisi, hayvan sahibi veya 'Şadamı değildi. Önemsiz bir çiftçinin kahverengi saçları ensesinde topuz yapılmış, kahverengi cildi kızgın güneşin etkisiyle sertleşip çatlamış, elbisesinin rengi defalarca yıkanmaktan solmuş karısına sorulmuştu. Ve aynı zamanda en doğru kişiye. Çünkü Calla Bryn Sturgis'in ruhu, tıpkı bun» benzer dört düzine küçük çiftlikte saklıydı. Zalia Jaffords hepsi adına ko~ nuşuyor, diye düşündü Eddie. Neden olmasın?
"Arıyom ve teşekkürler derim," dedi Zalia basitçe. "Tanrı ve İSa Adam seni ve seninle birlikte olanları korusun."
Roland sıradan bir konuyu tartışıyorlarmış gibi başını salladı. "Mar-garet Eisenhart bana bir şey gösterdi."
"Öyle mi?" diye sordu Zalia hafifçe gülümseyerek. Saat henüz sabahın dokuzu olmasına rağmen yorgun ve ter içinde görünen Tian köşeyi dönerek avluya geldi. Bir omzuna, kopuk bir koşum takımı atmıştı. Ro-land ve Jake'e iyi günler diledikten sonra karısının yanına geldi ve kolunu beline doladı.
"Evet. Bize Gri Dick ve Oriza'nın hikâyesini anlattı."

"Güzel bir hikâyedir."
"Öyle," dedi Roland. "Doğrudan soracağım, hanım-sar. Zamanı geldiğinde Kurtlar'a karşı tabağıma yanımızua yer alacak mısın?"
Tian'ın gözleri irileşti. Ağzı açıldı, sonra tekrar kapandı. Aniden çok büyük bir gereği kavramış bir adam gibi karısına baktı.
"Evet," dedi Zalia.
Tian koşum takımını yere bırakarak karısına sarıldı. Zalia da onu kısaca, sıkıca kucakladı ve tekrar Roland ve dostlarına döndü.
Roland gülümsüyordu. Eddie bu olağanüstü olayla her karşılaşmasında olduğu gibi hafif bir gerçekdışılık hissine kapılmıştı. "Güzel. Peki Susannah'ya da öğretir misin?"
Zalia düşünceli bir ifadeyle Susannah'ya baktı. "Öğrenmeyi ister mi?"
"Bilmiyorum," dedi Susannah. "Öğrenmem gerekiyor mu, Roland?"
"Evet."
"Ne zaman, Silahşor?" diye sordu Zalia.
Roland bir hesap yaptı. "Her şey yolunda giderse üç dört gün sonra. Fırlatmaya yeteneği yoksa onu geri gönderin ve Jake'i deneyelim."
Jake gözle görülür şekilde irkildi.
"Ama Susannah'mn buna yatkın olacağını sanıyorum. Her silahşor eni silahlara karşı doğal bir yeteneğe sahiptir. Ve sadece üç tabancamız Iduğu için birimizin mutlaka tabak fırlatmayı öğrenmesi veya arbalet loıllanması gerekecek. Şunu da belirtmeliyim ki tabak, çok işimize yarayabilecek bir silah."
"Elimden geleni yapacağım," diyen Zalia, Susannah'ya utangaç bir ifadeyle baktı.
"O halde dokuz gün sonra Margaret, Rosalita ve Sarey Adams ile İh-tiyar'ın evine gelin ve durumu değerlendirelim."
"Bir planın mı var?" diye sordu Tian. Umutla Silahşor'a bakıyordu.
"O zamana kadar olacak," dedi Roland.

4

Atları üzerinde kasabaya doğru ilerlediler. Roland, Doğu Yolu'nun kuzeyden güneye uzanan bir başka yolla kesiştiği noktada dizginleri çekerek atını durdurdu. "Burada sizden kısa bir süre için ayrılıyorum," dedi diğerlerine kuzeydeki tepeleri işaret ederek. "İki saatlik mesafede bazılarının Manni Calla, bazılarının da Manni Redpath dediği kasaba var. Mannilerin yaşadığı yer. Orada Henchick ile görüşeceğim."
"Dinhlen," dedi Eddie.
Roland başını salladı. "Manni kasabasının ötesinde, yaklaşık bir saatlik mesafede terk edilmiş madenler ve mağaralar var."
"Tavery ikizlerinin haritasında gösterdiğin yer mi?" diye sordu Susannah.
"Hayır ama oraya yakın. Benim ilgilendiğim, Geçit Mağarası dedikleri mağara. Bu akşam hikâyesini bitirirken Callahan da oradan söz edecek."
"Bunu biliyor musun yoksa sadece bir his mi?" diye sordu Susannah.
"Henchick sayesinde biliyorum. Dün gece bahsetmişti. Pederden de bahsetti. Size anlatabilirim, ama Callahan'dan duymanız daha iyi. Samım öyle. Her neyse, o mağara bizim için büyük önem taşıyacak."
"Geri dönüş yolu, değil mi?" diye sordu Jake. "Mağaranın New YorK dönüş yolu olduğunu düşünüyorsun."
"Daha da fazlası," dedi Silahşor. "Siyah On Üç'le orası her zamana ve her mekâna açılan bir kapı."
"Kara Kule'ye bile mi?" diye sordu Eddie. Bir fısıltıyı andıran sesi boğuktu.
"Bilmiyorum," dedi Roland. "Ama Henchick'in bana mağarayı göste-receğine inanıyor ve daha fazlasını öğreneceğimi umuyorum. Bu arada siz üçünüz Took'un Dükkânı'na gidiyorsunuz."
"Gidiyor muyuz?" diye sordu Jake.
"Evet," dedi Roland heybesini kucağına koyup açarak. Bir elini içine soktu ve derinlerini araştırdı. Sonra daha önce hiçbirinin görmediği, ağzı bağlı deri bir kese çıkardı.
"Bunu babam vermişti," dedi Roland kayıtsızca. "Ka yoldaşlarımla uzun yıllar önce Mejis'e gittiğim eski günlerde sahip olduğum gençlik yüzümün kalıntılarından başka tek sahip olduğum bu."
Aynı düşünceyi paylaşarak, büyülenmiş gibi keseye bakıyorlardı: Si-lahşor'un dedikleri doğruysa bu deri kese yüzyıllar öncesinden kalma olmalıydı. Roland keseyi açtı, içine baktı ve başını salladı. "Susannah, ellerini uzat."
Susannah ellerini uzattı ve Roland keseyi baş aşağı çevirerek içindeki on parça gümüşü boşalttı.
"Eddie, ellerini uzat."
"Şey, Roland, galiba kasa boşaldı."
"Uzat."
Eddie omuz silkerek ellerini avuçları dışarı gelecek şekilde uzattı. Roland, keseyi baş aşağı çevirince bir düzine altın Eddie'nin avuçlarına boşaldı.
"Jake?"
Jake de ellerini uzattı. Pançonun içinde duran Oy, olanları dikkatle izliyordu. Bu kez keseden yarım düzine değerli taş çıktı ve kese yine boşaldı. Susannah yutkundu.

"Sadece lâl," dedi Roland neredeyse özür dilercesine. "Söyledikleri-göre burada işe yarıyormuş. Fazla bir değerleri yok ama bir çocuğun .,tiyaçlannı rahatlıkla karşılarlar."
"Vay canına!" Jake sırıtıyordu. "Teşekkürler derim! Çok çok!" Sessiz bir merakla deri keseye bakıyorlardı. Roland gülümsedi. "Bildiğim veya ulaşabildiğim sihrin büyük bölümü artık yok ama gördüğünüz gibi küçük bir kısmına hâlâ sahibim. Bir demliğin dibindeki çay parçaları gibi."
"İçinde daha fazlası var mı?" diye sordu Jake.
"Hayır. Zamanla olabilir. Bu bir büyüten kese." Roland deri keseyi heybesine geri koydu, Callahan'ın verdiği tütünü çıkardı ve kendine bir sicara sardı. "Dükkâna gidin. Hoşunuza gidenleri alın. Birkaç gömlek alın, bana da bir tane alabilirseniz memnun olurum. Sonra kasabalıların yaptığı gibi verandaya çıkarsınız. Sai Took Gök Gürültüsü'ne doğru uzaklaşmamızı görmeyi tercih edecektir, ama sizi kovacağını sanmıyorum."
"Kovsun da görelim," diye homurdandı Eddie ve eli Roland'ın tabancasına uzandı.
"Ona ihtiyacın olmayacak," dedi Roland. "Âdetlere uygun davranıp tezgâhın gerisinde kalacaktır. Kasabalıların tepkisinden çekinmesinin de bir etkisi vardır elbette."
"Gelişmeler istediğimiz gibi, değil mi?" diye sordu Susannah.
"Evet, Susannah. Jaffordslara yaptığım gibi doğrudan sorarsan sana cevap vermeyeceklerdir, bu yüzden henüz sormamak en iyisi. Ama evet. Kurtlar'la savaşmaya niyetliler. En azından onlar adına savaşmamıza izin verecek gibi görünüyorlar. Bu yüzden onları suçlayamayız. Savaşamayan-lar için mücadele etmek bizim görevimiz."
Eddie, büyükbabanın anlattıklarını ona söylemek için ağzını açtı ama sonra tekrar kapadı. Roland, onu Jaffordsların çiftliğine bu sebeple göndermiş olmasına rağmen neler öğrendiğini sormamıştı. O an, Susan-"ah'nın da sormadığını fark etti. Yaşlı Jamie ile yaptığı sohbetin konusu-nu bile etmemişti.
"Henchick'e Bayan Jaffords'a sorduğunu soracak mısın?" diye sordu Jake.
"Evet," dedi Roland. "Ona soracağım."
"Çünkü ne cevap vereceğini biliyorsun."
Roland başını salladı ve tekrar gülümsedi. İnsanı rahatlatan bir gülümseme değildi. Kar üzerine düşen gün ışığı gibi buz gibiydi. "Bir silahşor o soruyu asla alacağı cevaptan emin olmadan sormaz," dedi. "Akşam yemeği için pederin evinde buluşuruz. Her şey yolunda giderse güneş ufka değdiğinde orada olurum. Hepiniz iyi misiniz? Jake? Eddie?" Bir an duraksadı. "Susannah?"
Hepsi başını salladı. Oy da.
"O halde akşama görüşürüz. Kendinize dikkat edin ve güneş gözünüzü hiç kamaştırmasın."
Atını çevirdi ve kuzeye uzanan bakımsız, dar yolda ilerlemeye başladı. Onu her gidişinde olduğu gibi gözden kayboluncaya dek izlediler ve üçünün de içi, onun yokluğunda her zaman olduğu gibi korku, yalnızlık ve huzursuzlukla karışık bir gurur hissiyle doldu.
Atlarını birbirine biraz daha yaklaştırarak kasabaya doğru yola koyuldular.

5
"Hayır, hayır! Sakın o pis mahluku dükkâna sokayım demeyin!" diye bağırdı Eben Took tezgâhın arkasından. Tiz, neredeyse kadınsı bir sesi vardı; dükkânın sessizliğini cam kıymıkları gibi parçaladı. Jake'in panço-sunun içinden dışarıya bakan Oy'u işaret ediyordu. Çoğu önlüklü kadınlar olan bir düzine kadar müşteri, adamın tiz haykırışı üzerine dönüp onlara baktı.
Sade kahverengi gömlekler, kirli beyaz pantolonlar giymiş iki çiftçi, tezgâhın önünde duruyordu. Yabancıların silahlarını çekip Eben To-ok'un kafasını havaya uçuracağını düşünüyormuşçasına tezgâhın önünden uzaklaştılar.
"Tamam, efendim," dedi Jake uysalca. "Bağışlayın." Oy'u pançonun içinden çıkararak dükkânın önündeki güneşli verandaya bıraktı. "Orada kal, oğlum."
"Oy, kal," dedi hayvan ve oturarak kuyruğunu ayaklarına doladı.
Jake, arkadaşlarının yanına geri döndü ve dükkânın içlerine doğru ilerlediler. İçerisi, Susannah'nın Mississippi'de gördüğü dükkânlar gibi kokuyordu: tuzlanmış et, deri, baharat, kahve ve naftalinin iç içe geçmiş kokusu. Tezgâhın arkasında kapağı hafifçe yana kaymış, büyük bir tahta fıçı vardı. Hemen yakınındaki çiviye bir maşa asılmıştı. Fıçıdan, turşunun keskin kokusu yayılıyordu.
"Veresiye yok!" diye bağırdı Took aynı tiz, kulak tırmalayıcı seste. "Yabancılara hiç veresiye yapmadım, bundan sonra da yapacak diilim! Aynen öyle! Teşekkürler derim!"
Susannah, Eddie'nin elini tuttu ve uyarırcasına sıktı. Eddie, Susannah'nın elinden sabırsız bir hareketle kurtuldu ama konuştuğunda sesi Jake'inki gibi sakindi. "Teşekkürler deriz, sai Took, öyle bir talebimiz yok zaten." Sonra Peder Callahan'dan duyduğu bir şeyi hatırladı. "Hayatımız boyunca olmadı."
Dükkândaki müşterilerin bazılarından onaylayan mırıltılar yükseldi. Artık alışveriş yapıyormuş gibi görünmeye bile çalışmıyorlardı. Took'un yüzü kızardı. Susannah, Eddie'nin elini tekrar tuttu ve bu kez sıkarken gülümsedi.
Önce sessizlik içinde alışveriş yaptılar ama daha bitiremeden birkaç kişi (hepsi de önceki gece büyük çadırdaydı) yanlarına gelip selam verdi ve çekingen ifadelerle hatırlarını sordu. Üçü de iyi olduğunu söyledi. Roland için de iki tane dahil olmak üzere gömlekler, kot pantolonlar, iç çamaşırları ve çirkin ancak dayanıklı görünen üç çift kısa çizme aldılar. Jake istediği çeşitleri işaret etti ve Took, çocuğun istediği şekerlemeleri otlardan örülmüş torbaya asık suratla ve

son derece yavaş hareketlerle doldurdu. Roland için bir kese tütün ve sigara kâğıdı almak istediğindeyse adam onu yüzünde bariz bir memnuniyet ifadesiyle reddetti. "Ah, olmaz, °ir çocuğa tütün satmam. Daha önce hiç yapmadım."
"İyi etmişsiniz," dedi Eddie. "Bugün tütün içen, yarın şeytanotuna başlar. Çocuklara satılmamalı elbette. Ama bana satarsınız, değil mi sai? Dinh'imiz akşamları, insanlara yardım etmenin yollarını ararken bir sigara tüttürmeyi sever."
Bu sözler üzerine birkaç kişi kıkırdadı. Dükkân, inanılmaz bir hızla kalabahklaşmıştı. Artık seyirciye oynuyorlardı ve Eddie için bunun hiçbir sakıncası yoktu. Took tam bir baş belası gibi davranıyordu ve doğrusu buna hiç şaşmamıştı.
"Daha önce commala dansını onun kadar iyi yapanını görmemiştim!" diye seslendi adamın biri dükkânın gerilerinden. Birkaç kişi, söyleneni onaylayarak mırıldandı.
"Teşekkürler derim," dedi Eddie. "Bu dediğinizi ona ileteceğim."
"Hanımınız da iyi şarkı söylüyo," dedi bir başkası.
Susannah görünmeyen eteğini tutarak reverans yaptı. Tahta fıçının yanına gitti ve maşayla iri bir parça turşu çıkararak alışverişini bitirdi. Eddie kulağına eğilerek fısıldadı. "Bir keresinde burnumdan bunun kadar yeşil bir şey çıkarmıştım galiba, tam olarak hatırlayamıyorum."
"İğrenç olma hayatım," dedi Susannah tatlı tatlı gülümseyerek.
Eddie ve Jake, ödeme işini Susannah'nın üstlenmesinden memnundu. O da durumundan şikâyetçi değildi. Eben Took yaptıkları alışveriş için fahiş bir ücret istedi. Eddie bunun onlara yönelik özel bir muamele olmadığını, adamın her müşteriyi yolmak için elinden geleni yaptığını her nasılsa biliyordu. Took altın ve gümüş sikkeleri dikkatle inceledi. Jake'in verdiği değerli taşları ışığa tutarak baktı ve içlerinden birini kabul etmedi (oysa Eddie, Jake ve Susannah'ya göre bu taşın diğerlerinden hiçbir farkı yoktu).
"Kasabada ne kadar kalacaksınız?" diye sordu ödeme faslı sona erince. Havadan sudan konuşur gibiydi ama gözlerinde keskin, kurnaz bir bakış vardı. Eddie, adamın gözlerine bakınca ağızlarından çıkacak her kelimenin büyük bir hızla Eisenhart veya Overholser'ın kulağına ulaşacağını anladı.
"Ah, şey, bu göreceklerimize bağlı," dedi. "Ve göreceklerimiz de ahalinin bize göstereceklerine bağlı, değil mi?"
. "Evet," dedi Took ama şaşırmış görünüyordu. Dükkânın içinde şimdi neredeyse elli kişi vardı ve çoğunun tek yaptığı, gözlerini dikip onları seyretmekti. Havayı bir tür heyecan sarmıştı. Eddie'nin hoşuna gitmişti. Bunun doğru mu yoksa yanlış mı olduğunu bilmiyordu ama evet, çok hoşuna gitmişti.
"Sizin ne istediğinize de bağlı," dedi Susannah.
"Ne istediklerini sana söyleyeyim, kakaolu kek!" dedi Took cam kıymıklarına benzeyen tiz sesiyle. "Her zaman olduğu gibi barış istiyolar! Kasabanın hâlâ ayakta olduğunu görmek istiyolar! Siz..."
Susannah, adamın başparmağını yakaladı ve geriye büktü. O kadar çabuk davranmıştı ki çoğu kişi ne olup bittiğini anlayamadı. Jake tezgâha ya'an duran müşterilerden kaçının olayı görebildiğim merak etti. To-ok'un yüzü kirli beyaza dönmüş, gözleri yuvalarından fırlamıştı.
"Bu sözü aklının büyük bir bölümünü yitirmiş yaşlı bir adamdan duymaya katlanabilirim," dedi. "Ama bu senin için geçerli değil. Bana bir daha öyle hitap edersen dilini çekip çıkarır ve kıçını onunla silerim, şişko."
"Bağışla!" diyerek yutkundu Took. Yanaklarında iri ve mide bulandı-ncı ter damlaları belirmişti. "Bağışla, yalvarırım!"
"Pekâlâ," dedi Susannah ve onu serbest bıraktı. "Şimdi gidip verandada biraz oturacağız. Alışveriş insanı yoruyor ne de olsa."

6

İki düzine kadar sallanan sandalye, verandaya yan yana dizilmişti. Verandaya çıkan üç ayrı yerdeki basamakların iki yanma, hasat mevsimi Şerefine birer korkuluk dikilmişti. Roland'ın ka ...yoldaşları, dükkândan Çıkarak verandanın orta bölümündeki sandalyelere oturdu. Oy halinden memnun bir şekilde Jake'in ayaklarının dibine yattı ve başını patilerinin üzerine koyarak uykuya daldı.
Eddie başparmağıyla arkalarındaki dükkânı işaret etti. "Detta Wal-ker'ın burada olmaması ne kötü. Orospu çocuğunun mallarından birazını yürütebilirdi."
"Neredeyse içimdeki dürtüye uyup onu aratmayacaktım," dedi Su. sannah.
"Gelenler var," dedi Jake. "Sanırım bizimle konuşmak istiyorlar."
"Elbette istiyorlar," dedi Eddie. "Burada bulunuşumuzun sebebi o." Gülümsedi ve yakışıklı yüzü daha da çekici oldu. Bıyık altından mırıldandı. "Silahşorlarla tanışın, ahali. Gel-gel-commala, sıra geldi kurşunlara."
"Kapa çeneni," dedi Susannah ama gülüyordu.
Delirmiş bunlar, diye düşündü Jake. Kendisi onlardan farklıysa niye onlarla birlikte gülüyordu peki?

7

Mannilerden Henchick ve Gilead'lı Roland, soğuk tavuk eti ve tortil-la 'lara sarılmış pilavdan oluşan öğle yemeklerini dev bir kaya çıkıntısının gölgesinde yedi. Boğazlarını, sürahiyi elden ele geçirerek ortaklaşa içtikleri elma şarabıyla ıslatıyorlardı.
Yemeklerini bitirdiklerinde güneş, dik yamaçların ardında kaybolmuştu. Bu yüzden gölgeler içinde tırmanıyorlardı. Çakıllarla dolu patika, atların ilerleyemeyeceği kadar dar olduğundan hayvanları aşağıdaki kavak ağaçlarının altına bırakmışlardı. Kertenkeleler ara sıra önlerine çıkıyor, bir an göründükten sonra yıldırım hızıyla kayaların arasındaki çatlaklara giriyorlardı.

Güneş olsun olmasın, havada boğucu bir sıcaklık vardı. Bir buçuk kilometre boyunca durmaksızın tırmandıktan sonra Roland'm nefesi sıklaşmaya başlamıştı. Büyük mendiliyle yüzünden ve boynundan akan teri sili-yordu. Buna karşılık seksenlerinde görünen Henchick iki metre kadar önünde sakince ilerlemeyi sürdürüyordu. Nefesi, parkta yürüyüşe çıkmış bir adam gibi rahat ve düzenliydi. Pelerinini aşağıda bırakmış, bir ağaç dalma asmıştı. Roland, yaşlı adamın siyah gömleğinde hiç ter lekesi olmadığını görebiliyordu.
Bir dönemeci aşınca kuzey ve batıdaki topraklar bir anda nefes kesici bir şekilde önlerinde belirdi. Roland göz alabildiğince uzanan, yan yana dizilmiş dikdörtgenler halindeki tarlaları ve otlakları görebiliyordu. Güneyde ve doğudaki tarlalar, nehre yaklaştıkça daha da yeşilleniyordu. Calla'y1 görebiliyor, hatta kasabaya gelmeden önce içinden geçtikleri ormanı hayal meyal seçebiliyordu. Esinti yükseklerde öylesine serindi ki Roland ürpererek yutkundu. Yine de yüzünü minnetle kaldırıp gözlerini kapatarak rüzgârın taşıdığı kokuları hissetti: sığırlar, atlar, tahıl, nehir ve pirinç... pirinç... pirinç.
Henchick de geniş kenarlı, tepesi düz şapkasını çıkarmış, başını minnetle kaldırıp gözlerini yummuştu. Rüzgâr uzun saçlarını geriye uçurdu ve beline dek inen sakallarını tutamlara ayırdı. Üç dakika kadar orada durdular ve rüzgârın bedenlerini serinletmesine izin verdiler. Sonra Henchick şapkasını taktı ve Roland'a döndü. "Sence dünyanın sonunu ateş mi yoksa buz mu getirecek, Silahşor?"
Roland soruyu bir süre düşündü. "İkisi de değil," dedi sonra. "Bence sonu karanlık getirecek."
"Öyle mi dersin?"
"Evet."
Henchick bunu bir süre düşündükten sonra patikayı tırmanmaya devam etti. Roland gidecekleri yere varmak için sabırsızlanıyordu ama yine de omzuna dokunup yaşlı adamı durdurdu. Verilen söz yerine getirilmeliydi. Özellikle de bir hanımefendiye verilmişse.
"Dün gece unutanlardan biriyle kaldım," dedi Roland. "Ka-tet'inizi terk edenlere böyle diyorsunuz, değil mi?"
"Evet, unutanlar deriz," diye cevap verdi Henchick, ona dikkatle bakarak. "Ama ka-tet demeyiz. Kelimenin anlamını biliriz ama o sözcüğü kullanmayız, Silahşor."
"Her neyse, ben..."
"Rocking B'de Vaughn Eisenhart ve kızımız Margaret ile kaldın. Görmen için tabağı fırlattı. Dün geceki konuşmamızda bunlardan bahsetmedim, çünkü hepsini en az senin kadar iyi biliyodum. Ayrıca konuşmamız gereken başka konular vardı, diil mi? Mağaralar falan."
"Öyle." Roland şaşkınlığını gizlemeye çalışıyordu. Başaramamış olacak ki Henchick başını salladı ve sakallarının arasından güçlükle görülen dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı.
"Manniler bir şekilde bilir, Silahşor. Hep öyle olagelmiştir."
"Bana Roland demeyecek misin?"
"Hayır."
"Size Redpath Klanı'ndan Margaret'm kâfir kocasıyla hâlâ çok mutlu olduğunu söylememi istedi."
Henchick başını salladı. Herhangi bir acı hissettiyse de göstermiyordu. Gözlerinde bile bir perde var gibiydi. "O lanetlendi," dedi. Bugün yağmur yağacak galiba, der gibi sıradan bir sr.s tonuyla söylemişti.

"Ona bunu söylememi mi istiyorsun?" diye sordu Roland. Şaşırmış ve dehşete düşmüştü.
Henchick'in mavi gözlerinin rengi yaşlılık yüzünden solmuş, bakışlarının keskinliği azalmıştı, ama soru üzerine hissettiği şaşkınlığı gözlerinden okumak mümkündü. Çalıya benzer kaşları yükseldi. "Neden uğraşayım? Biliyo zaten. Na'ar'ın derinliklerinde pişman olmak için çok vakti olacak. Bunu da biliyo. Gel, Silahşor. Çeyrek tekerlek yolumuz kaldı. Ama yol iyice dikleşiyo."

8
Hem de çok dikleşmişti. Yarım saat sonra, devrik bir kayanın patikanın büyük bölümünü kapladığı noktaya geldiler. Henchick kayanın etrafından kolayca dolaştı. Uzun tırnaklı elleri kayadaki çıkıntıları kavramıştı; siyah, bol pantolonunun paçaları rüzgârla hışırdıyor, uzun sakalları uçuşuyordu. Roland, onu takip etti. Güneş, kayayı ısıtmıştı, ama rüzgâr öylesine serindi ki üşümeye başlamıştı. Çizmelerinin topukları, iki yüz metrelik uçuruma çok yakındı. Yaşlı adam onu itecek olsa her şey bir anda son bulabilirdi. Ve umulmadık bir şekilde.
Hayır, her şey sona ermez, diye düşündü. Eddie yerimi alır ve diğer ikisi son nefeslerine kadar onu takip eder. Patika, kayanın ardında, üç metre yüksekliğinde, bir buçuk metre genişliğinde bir mağara ağzında son buluyordu. İçeriden gelen esinti, Roland'ın yüzüne çarptı. Tırmanışta onları ferahlatıp canlandıran taze rüzgârın aksine bu, kötü kokularla yüklü ve nahoştu. Esinti, Roland'ın tam olarak anlayamadığı çığlıkları onlara taşıyordu. İnsan çığlıklarıydı.
"Bu duyduklarımız Na'ar'daki insanların çığlıkları mı?" diye sordu Henchick'e.
Yaşlı adamın sakalların ardına gizlenmiş dudakları artık gülümsemi-yordu. "Burada ciddi ol. Sonsuzluğun huzurundasın."
Roland buna inanabilirdi. Gevşek çakıllar üzerinde temkinli adımlarla ilerledi. Eli, tabancasının kabzasına uzanmıştı. Artık silahını hep parmakları tam olan sol elinin uzanabileceği yere takıyordu.
Mağaranın ağzından yayılan kötü kokunun şiddeti artmıştı. Zehirli olup olmadığını bilmiyordu ama mide bulandırıcı olduğu muhakkaktı. Roland parmakları eksik olan sağ eliyle tuttuğu büyük mendille ağzını ve burnunu örttü.

Mağaranın içinde, gölgeler arasında bir şey vardı. Kemikler. Evet, kertenkelelerin ve diğer küçük hayvanların kemikleri vardı ama bir şey daha... tanıdık bir şekil...
"Dikkat et, Silahşor," dedi Henchick ama istediği takdirde mağaraya girebilmesi için kenara çekilerek yol verdi.
İsteklerimin bir önemi yok, diye düşündü Roland. Bu, yapmam gereken bir şey. Bu yüzden basiûeşiyor belki.
Gölgeler içindeki şekil belirginleşti. Roland karşısındakinin kumsalda karşısına çıkanlarla tıpatıp ynı bir kapı olduğunu görünce hiç şaşırma-dı; yoksa neden oraya Geçit Mağarası adını vereceklerdi? Demirağacın-dandı (ya da belki hayaletağacından) ve mağara ağzının altı metre kadar gerisinde duruyordu. Yüksekliği, kumsaldaki kapılar gibi yaklaşık iki metreydi. Ve yine onlar gibi, gölgeler içinde menteşeleri hiçbir şeye bağlı olmaksızın tek başına duruyordu. Ama o menteşeler üzerinde kolayca döner, diye düşündü Roland. Dönecek. Zamanı geldiğinde.
Anahtar deliği yoktu. Kapı tokmağı kristal gibi görünüyordu. Üze- J rinde kabartma bir gül vardı. Batı Denizi'nin kıyısındaki üç kapının üze- :i rinde Yüksek Dil'le yazılmış yazılar vardı: TUTUKLU, GÖLGELERİN KADINI ve İTİCİ. Bu kapının üzerindeyse Callahan'ın kilisesinde gizli olan kutunun üzerindeki şekiller vardı:
"Anlamı, 'bulunmamış'," dedi Roland.
Henchick başını salladı ama Roland kapının arkasına bakmak için ilerleyince bir adım attı ve elini kaldırdı. "Dikkatli ol, yoksa çığlıkların sahipleriyle bizzat tanışmak durumunda kalabilirsin."
Roland, adamın ne kastettiğini görebiliyordu. Kapının iki metre kadar gerisinde mağaranın zemini, aniden elli hatta altmış derecelik bir eğim kazanıyordu. Tutunacak hiçbir şey yoktu ve kayaların yüzeyi cam gibi pürüzsüzdü. Bu eğimli, kaygan bölüm, dokuz metre kadar aşağıda, bir uçurum ağzında son buluyordu. Yarıktan, iç içe geçmiş, iniltilere benzer sesler yükseliyordu. Sonra bir ses diğerlerinden ayrılıp belirginleşti. Gab-rielle Deschain'in sesiydi.
"Roland, yapma.1" diye haykırdı ölmüş annesi karanlığın derinliklerinden. "Ateş etme! Benim! An..." Ama lafını tamamlayamadan tabancaların sesleri gök gürültüsü gibi yükseldi ve Gabrielle'in sesi sonsuza dek kesildi. Roland'ın beynine ani bir sancı girdi. Mendili yüzüne, burnunu kıra-cakmış gibi bastırıyordu. Kolundaki kasları gevşetmeye çalıştı ama hemen başaramadı.
Pis kokulu karanlıktan yükselen bir sonraki ses, babasının sesiydi.
"Bir dâhi olmadığını daha emeklediğin günlerde anlamıştım," dedi Steven Deschain bezgin bir sesle. "Ama bir aptal olduğunu düne kadar görememişim. Seni bir inek gibi oraya güttüğünü görmek! Tanrılar!"
Aldırma. Bunlar hayalet bile değil. Sanırım bunlar zihnimin derinliklerinden çekilip dile getirilen yankılardan ibaret.
Arkasına geçtiğinde (eğime dikkat ederek) kapının yok olduğunu gördü. Sadece Henchick'in mağaranın ağzındaki silueti vardı.
Kapı hâlâ orada ama sadece tek taraftan bakınca görülüyor. Bu yönüyle de diğer kapılara benziyor.
"Buzz sinir bozucu, değil mi?" dedi Walter'in Geçit Mağarası'nın karanlık derinliklerinden yükselen, kıs kıs gülen sesi.
"Vazgeç Roland! Kara ICule'nin tepesindeki odanın bomboş olduğunu görmektense şimdi vaz-geç-"
Sonra Eld'in Borusu'nun kuvvetli sesi duyuldu ve Roland'ın kollarındaki tüyler diken diken oldu. Cuthbert Allgood'un Jericho Tepe-si'ndeki mavi suratlı barbarların elinde ölmesinden önceki son savaş çığlığı kulaklarında çınladı.
Roland yüzündeki mendili indirerek tekrar yürümeye başladı. Bir adım, iki, üç. Topuklarının altında kalan kemikler çıtırdadı. Üçüncü adımında kapı tekrar belirdi. Önce, yan tarafı boşlukta yoktan var oldu. Bir anlığına durup kapının kalınlığına baktı; tuhaflığını, daha önce kumsalda ölmek üzereyken yaptığı gibi yabancı bir zevkle sindirmeye çalıştı. Başını hafifçe öne uzatınca kapı yine yok oldu. Tekrar geri çektiğinde yine belirdi. Hiç titreşmiyor, yavaşça belirip kaybolmuyordu. Ya oradaydı ya da değil.
Geri çekilip avuçlarını kapıya dayadı ve itti. Hafif bir titreşim hissetmişti. Çok güçlü bir makinenin titreşimi gibiydi.
Mağaranın karanlık derinliklerinden Cöos'lu Rhea'nın cırtlak sesi yükseldi. Ona, babasının gerçek yüzünü hiç görmemiş bir piç olduğunu haykırdı. Roland, ona kulak asmadı ve kapının kristal tokmağına uzandı.
"Hayır Silahşor, sakın yapma!" diye korkuyla seslendi Henchick.
"Yapacağım," dedi Roland. Ama kapının tokmağı iki yöne de dönmedi. Silahşor bir adım geriledi.
"Ama rahibi bulduğunda kapı açıktı, değil mi?" diye sordu Henc-hick'e. Bunu önceki akşam konuşmuşlardı ama Roland daha fazlasını duymak istiyordu.
"Evet. Onu Jemmin ile birlikte bulduk. Biz yaşlı Mannilerin diğer dünyaları aradığını biliyosun, diil mi? Zenginlik için değil ama aydınlanma için ararız."
Roland başını salladı. Bazılarının yolculuklarından akıllarını kaçırmış halde döndüğünü de biliyordu. Diğerleriyse hiç dönmüyordu.
"Bu tepeler manyetiktir ve pek çok yoldan, birçok farklı dünyaya açılır. Eski lâl madenlerinin yakınında bir mağarada bir mesaj bulmuştuk."
"Nasıl bir mesaj?"
"Mağaranın ağzına yerleştirilmiş bir makineydi," dedi Henchick. "Üzerindeki düğmeye basılınca içinden bir ses yükseliyodu. O ses buraya gelmemizi söyledi."
"Bu mağarayı daha önceden biliyor muydunuz?"
"Evet ama peder gelmeden önce Sesler Mağarası diyoduk. Sebebini artık biliyosun."
Roland başını salladı ve Henchick'e devam etmesini işaret etti.
"Makineden çıkan ses, ka ...yoldaşların gibi konuşuyodu, Silahşor. Jemmin ile buraya gelmemizi, burada bir kapı, bir adam ve bir mucize bulacağımızı söyledi. Gerçekten de bulduk."

"Biri size talimatlar bırakmış," dedi Roland düşünceli bir ifadeyle. Aklından geçirdiği kişi Walter'di. Onlara Eddie'nin Keeblers dediği kurabiyeleri bırakan siyahlı adam. Walter, Flagg'di; Flagg, Marten'di ve Marten... Maerlyn olabilir miydi? O efsanevi büyücü? Roland bu konudan emin olamıyordu. "Size isimlerinizle mi hitap etti?"
"Hayır, o kadarını bilmiyodu. Bize sadece Manniler diyordu."
"Sence bu kişi sesli makineyi nereye bırakması gerektiğini nereden bildi?"
Henchick'in dudakları bir çizgi halini aldı. "Neden bir insan olduğunu düşünüyosun? Neden insan sesiyle konuşan bir tanrı olmasın? Belki de Tepe'den bir ajandır?"
"Tanrılar sigul'lar bırakır," dedi Roland. "İnsanlar ise makineler." Duraksadı. "Deneyimlerime dayanarak konuşuyorum elbette, Baba."
Henchick dalkavukluk etmeyi bırakmasını istiyormuşçasına eliyle sert bir hareket yaptı.
"Konuşan makineyi bulduğunuz sırada mağarayı araştırdığınızı herkes biliyor muydu?"
Henchick aksi bir ifadeyle omuz silkti. "İnsanlar bizi görür. Hatta bazıları dürbünleriyle bizi uzaktan izliyo galiba. Ayrıca bir de mekanik adam var. Çok şey görür ve dinleyen herkese durmaksızın anlatır."
Roland bu cevabı evet olarak kabul etti. Birinin, Peder Callahan'ın geleceğini bildiğini sanıyordu. Ve geldiğinde yardıma ihtiyacı olacağını.
"Kapı ne kadar açıktı?" diye sordu Henchick'e.
"Bu soruları Callahan'a sorman gerek. Sana burayı göstereceğime söz verdim. Ve sözümü tuttum. Bu kadarı senin için yeterli olmalı."
"Onu bulduğunuzda bilinci açık mıydı?"
İsteksiz bir duraksama oldu. "Hayır. Sadece kötü bir rüya görmekte olan biri gibi kendi kendine mınıldanıyodu."
"O halde sorumun cevabını veremez, değil mi? Henchick yardım ve kurtarıcı arıyorsun. Bana bunu tüm klanlarınız adına söyledin. Onun için bana yardım et! Yardım etmem için bana yardım et!"
"Bunun nasıl bir faydası olacağını bilmiyom."
Belki de olmayacaktı. Yaşlı adamı ve Calla Bryn Sturgis'in geri kalanını ilgilendiren en büyük sorun olan Kurtlar'la ilgili bir ipucu vermeyecekti belki. Ama Roland'ın bundan başka endişeleri ve sorunları da vardı. Susannah'nın bazen dediği gibi, kızartılacak başka balıkları vardı. Bir eli hâlâ kristal tokmağın üzerinde, Henchick'e bakmaya devam ediyordu.
"Biraz aralıktı," dedi Henchick sonunda. "Kutu da öyle. İkisi de azıcık açıktı. İhtiyar denen adam, şurada yüzükoyun yatıyodu." Roland'ın durduğu, kemiklerle kaplı yeri gösterdi. "Kutu, sağ elinin yanındaydı ve şu kadar açıktı." Henchick, baş ve işaret parmaklarıyla yaklaşık beş santimlik bir mesafeyi gösterdi. "İçinden, kammen yükseliyodu. Onları daha önce de duymuştum ama hiçbir seferinde o kadar şiddetli diildi. Gözlerim yaşardı ve ağrımaya başladı. Jemmin haykırdı ve kapıya doğru yürümeye başladı. İhtiyar elleri iki yanında açık halde yatıyodu. Jemmin ellerinden birine bastı ama yaptığını fark etmedi.
"Kapı, kutu gibi hafifçe aralıktı ama içinden korkunç bir ışık yayılıyo-du. Çok yer gezdim, Silahşor. Pek çok zamana ve mekâna gittim; birçok kapı görüp gerçeklikteki delikler olan geçiş'lere tanık oldum ama öyle bir ışığa hiç rastlamadım. Sonsuz bir boşluk gibi simsiyahtı ama içinde hafif bir kızıllık vardı."
"Göz," dedi Roland.
Henchick, ona baktı. "Göz mü? Neden öyle dedin?"
"Tahminim o," dedi Roland.
"Gördüğünüz karanlık Siyah On Üç tarafından yayılmıştır. Kırmızı ise Kızıl Kral'ın gözüdür."
"Kim o?"
"Buranın çok uzağında, doğuda, Gök Gürültüsü'nde veya ötesinde. Kara Kule'nin bir bekçisi olabileceğine inanıyorum. Ona sahip olduğunu düşünüyor bile olabilir."
Roland'ın Kule'nin adını anması üzerine yaşlı adam dinsel kökenli bir dehşetle ellerini gözlerine götürdü.
"Sonra ne oldu, Henchick? Anlat, yalvarırım."
"Jemmin'e doğru gidecek oldum ama adamın eline basışını hatırlayarak vazgeçtim. 'Bunu yaparsan seni de kendisiyle birlikte sürükler, Henchick,' dedim kendi kendime." Yaşlı adam, bakışlarını Roland'a çevirdi. "Yolculuk bizim işimizdir, biliyosun. Tepe'ye güvendiğimiz için de nadiren korkarız. Ama o ışık ve çınlamalar beni çok korkutmuştu." Du-raksadı. "Dehşete düşmüştüm. O günden hiç kimseye bahsetmedim."
"Peder Callahan'a bile mi?"
Henchick başını iki yana salladı.
"Kendine geldiğinde seninle konuşmadı mı?"
"Ölüp ölmediğini sordu. Ona eğer ölüyse, hepimizin öyle olduğunu söyledim."
"Ya Jemmin?"
"İki yıl sonra öldü." Henchick siyah gömleğinin önüne dokundu. "Kalpten."
"Callahan'ı bulmanızdan bu yana kaç yıl geçti?"
Henchick başını geniş yaylar çizerek yavaşça iki yana salladı. Manni-ler arasında öyle yaygın bir hareketti ki genetik olduğu düşünülebilirdi. "Bilmiyom, Silahşor. Zaman..."
"Evet sürükleniyor," dedi Roland sabırsızca. "Ama senin tahminin nedir?"
"Beş yıldan fazla olmalı. Kilisesini inşa edip o batıl inançlı aptalları içine dolduracak kadar zaman geçti."

"Sen ne yaptın? Jemmin'i nasıl kurtardın?"
"Diz çökerek kutuyu kapattım," dedi Henchick. "Düşünebildiğim tek çare buydu. Tek bir saniye bile tereddüt etseydim kaybolacaktım, çünkü kutunun içinden aynı siyah ışık yayılıyodu. Kendimi güçsüz ve... sönük hissetmeme sebep oluyodu."
"Bundan hiç şüphem vok," dedi Roland sert bir ifadeyle.
"Ama hızl hareket edebildim. Kutu kapanınca kapı da sertçe çarparak kapandı. Jemmin kapıyı yumrukluyo, geçmesine izin vermesi için haykırıyodu. Sonra bayılarak yere düştü. Onu sürükleyerek mağaradan çıkardım. İkisini de. Temiz havada geçirdikleri birkaç dakikanın ardından ikisi de kendine geldi." Henchick ellerini kaldırdı, sonra yine indirdi. İşte bu kadar, der gibiydi.
Roland kapının tokmağını son bir kez yokladı. İki yöne doğru da kıpırdamıyordu. Ama küreyle...
"Haydi geri dönelim," dedi. "Akşam yemeği vaktinde pederin evinde olmak istiyorum. Bu da atların olduğu yere hızlı bir yürüyüş ve atlarla çabuk bir yolculuk anlamına gelir."
Henchick başını salladı. Gür sakalı yüzünün büyük kısmını kaplıyor, ifadesini gizliyordu, ama Roland, adamın rahatladığını anlayabilmişti. Kim ölmüş annesiyle babasının karanlıklardan yükselen suçlayıcı haykırışlarını duymaktan memnun oldurdu ki? Ölü dostların çığlıkları da vardı elbette.
"Konuşan alete ne oldu?" diye sordu Roland dönüş yoluna koyulduklarında.
Henchick omuz silkti. "Billeri biliyo musun?"
Piller. Roland başını salladı.
"Makine durmaksızın çalıştı. Ses sürekli aynı mesajı tekrarlıyo, Sesler Mağarası'na gitmemizi, bir adam, bir kapı ve bir mucize bulacağımızı söylüyodu. Bir de şarkı vardı. Bir kere pedere dinlettik, ağladı. O kısmı ona sormalısın zira hikâyede o bölüm ona ait."
Roland tekrar başını salladı.
"Sonra biller bitti." Henchick'in omuz silkisi makinelere, ilerleyip gj. den dünyaya, belki her ikisine birden duyduğu küçümsemeyi gösteriyordu. "Makineden çıkardık. Duracell biller. Sen Duracell'i biliyo musun, Silahşor?"
Roland başını iki yana salladı.
"Billeri Andy'ye götürüp tekrar şarj etmesinin mümkün olup olmadığını sorduk. Billeri alıp içine soktu ama çıkardığında yine eskisi gibi işe yaramazlardı. Andy üzgün olduğunu söyledi. Biz de teşekkürler dedik." Henchick yine aynı küçümseyici ifadeyle omuz silkti. "Makineyi açtık. Bir başka düğmeye basınca açıldı. İçinden dil çıktı. Şu uzunluktaydı." Henchick parmaklarını on santim kadar açtı. "Üzerinde iki delik vardı. İçinde de ipe benzer parlak kahverengi bir şey. Peder, onun bir 'kaset' olduğunu söyledi."
Roland başını salladı. "Beni mağaraya götürdüğün ve bildiklerini anlattığın için teşekkür ederim, Henchick."
"Yapmam gerekeni yaptım," dedi Henchick. "Sen de söz verdiğini yapacaksın, diil mi?"
Gilead'lı Roland başını salladı. "Tanrı bir galip seçsin."
"Evet, öyle deriz. Bizi daha önceden tanıyomuş gibi konuşuyosun." Duraksayıp Roland'a kurnazca baktı. "Yoksa sadece uyduruyo musun? Çünkü İyi Kitap'ı okuyan herkes kargalar yuvalarına dönene dek böyle konuşabilir."
"Bizi onlardan başka kimsenin duyamayacağı böyle bir yerde sana dalkavukluk etmeye kalkar mıyım sence?" Roland başıyla mağaranın karanlığını işaret etti. "Böyle düşünecek kadar aptal olmadığından eminim."
Yaşlı adam bir süre düşündükten sonra uzun parmaklı, eğri büğrü elini uzattı. "İyilikler seninle olsun, Roland. Bu dürüst ve güzel bir isim."
Roland sağ elini uzattı. Yaşlı adam uzanan eli sıktığındaysa en son istediği yerde derin bir sızı hissetti.
Hayır, henüz olmaz. Diğerinde başlamasın. Hâlâ bir bütün olan diğerinde.
"Belki Kurtlar bu kez hepimizi öldürür," dedi Henchick.
"Belki."
"Yine de seninle tanışmamız hayırlı oldu."
"Belki olmuştur," dedi Silahşor.

DOKUZUNCU BÖLÜM RAHİBİN HİKÂYESİNİN SONU (BULUNMAMIŞ)

1
"Yataklar hazır," dedi Rosalita Munoz geri döndüklerinde.
Eddie o kadar yorgundu ki kadının çok farklı bir şey söylediğini düşündü. Bahçedeki yabani otlan temizleme vakti, demişti belki. Ya da kilisede sizinle tanışmayı bekleyen elli altmış kişi var. Kim öğleden sonra üçte yataklardan bahsederdi ki?
"Hıı?" dedi Susannah dalgınca. "Ne dedin tatlım? Anlayamadım."
"Yataklar hazır," diye tekrarladı pederin yanında çalışan kadın. "Siz ikiniz, önceki gece yattığınız yerde uyuyacaksınız; genç soh da pederin yatağını alacak. İstersen Hantal Billy de seninle uyuyabilirmiş, Jake; peder öyle söylememi istedi. Kendisi söyleyecekti ama bugün hastalara vaaz günü." Son cümleyi gururla söylemişti.
"Yataklar," dedi Eddie. Hâlâ anlayamıyordu. Gün ortasında olduklarını, havanın kararmadığını görmek için etrafına bakındı. Güneş pırıl pırıl parlıyordu. "Yataklar mı?"

"Peder sizi dükkânda görmüş," dedi Rosalita. "Ve onca insanla konuştuktan sonra bir şekerleme yapmak isteyebileceğinizi düşünmüş."
Eddie sonunda anlamıştı. Belki hayatının bir noktasında birine bundan daha büyük bir minnet duymuş olabilirdi, ama o an kime, ne için duyduğunu hatırlamıyordu. Took'un dükkânının verandasındaki salıncaklı sandalyelerde otururlarken yanlarına ilk yaklaşanlar, kararsız, çekingen, küçük gruplardı. Ama kimsenin taşa dönmediğini veya kafasına bir kurşun yemediğini, üstüne üstlük kahkahaların yükseldiği keyifli bir konuşma olduğunu görünce diğerleri de hızla aralarına katılmıştı. Eddie damlalar sele dönüşünce halka mal olmuş biri olmanın nasıl bir şey olduğunu anladı. Ne kadar zor ve yıpratıcı olduğunu görmek onu şaşırtmıştı. Binlerce zor soruyla karşılarına geliyorlar ve basit cevaplar istiyorlardı. Silahşorların nereden geldiği ve nereye gideceği bu soruların başını çekiyordu. Sorulardan bazıları dürüstçe cevaplanacak türdendi, ama Eddie giderek daha politik cevaplar verdiğini ve arkadaşlarının da kendisiyle aynı durumda olduğunu fark etti. Tam olarak yalan sayılmazlardı, daha çok cevaba benzeyen küçük propaganda kapsülleri oldukları söylenebilirdi. Ayrıca herkes doğruca gözlerine bakılmasını ve içten gelerek Size yarasın, denmesini bekliyordu. Oy bile yorulmuştu. Defalarca okşanmış ve Jake'in yerinden kalkıp dükkâna girerek bir kâse su için Eben Took'a yalvarmasına sebep olacak kadar çok konuşması istenmişti. Adam Jake'e teneke bir kap vererek dükkânın önündeki yalaktan su alabileceğini söylemişti. Kasaba halkı bu basit işi yaptığı sırada bile Jake'in etrafını sarmıştı. Oy kaptaki suyu son damlasına kadar içmiş, Jake tekrar yalağa yöneldiğinde özel seyirci grubuna geri dönmüştü.

Sonuç olarak hayatlarının belki de en uzun beş saatini yaşamışlardı. Eddie ünlülerin yaşamına artık farklı bir gözle bakacağını biliyordu. Geçirdikleri yorucu beş saatin iyi tarafı, verandadan ayrılarak İhtiyar'ın evine dönmeden önce kasabada yaşayan hemen herkesle ve pek çok çiftçi, işçi ve çobanla konuşmuş olmalarıydı. Haber kulaktan kulağa büyük bir hızla yayılmıştı: dış dünyadan gelen yabancılar, Took'un dükkânının önündeki verandada oturuyordu ve isteyen onlarla konuşabilirdi.
Ve şimdi bu kadın, bu melek, yataklardan bahsediyordu.
"Ne kadar zamanımız var?" diye sordu Rosalita'ya.
"Peder saat dörtte burada olur," dedi kadın. "Ama altıdan önce yemeyiz, o da dinh'imz vaktinde gelebilirse. Sizi beş buçukta uyandırmama ne dersiniz? Böylece elinizi yüzünüzü yıkamak için vaktiniz olur. Size uyar mı?"
"Evet," dedi Jake ve ona gülümsedi. "İnsanlarla konuşmanın bu kadar yorucu olduğunu bilmezdim. Boğazı da kurutuyor."
Rosalita başını salladı. "Kilerde bir sürahi soğuk su var."
"Yemeği hazırlamana yardım edeyim," dedi Susannah ve hemen ardından kendini tutamayarak esnedi.
"Sarey Adams yardım edecek," dedi Rosalita. "Zaten çok teferruatlı bir yemek diil. Haydi şimdi gidin de dinlenin. Bitkin düşmüşsünüz, yüzünüzden belli oluyo."

2
Jake kilerdeki sürahiden kana kana su içtikten sonra Oy için bir kâseyi doldurdu ve Peder Callahan'ın yatak odasına götürdü. Orada olduğu (ve yanında Hantal Billy olduğu) için suçluluk duyuyordu, ama Callahan'ın dar yatağının örtüleri davetkâr bir şekilde açılmış, yastığı kabartılmış ve onu bekliyorlardı. Kâseyi yere koydu. Oy sessizce suyunu içmeye koyuldu. Jake üzerinde sadece yeni iç çamaşırları kalana dek soyundu ve yatağa uzanıp gözlerini kapadı. Muhtemelen uyuyamayacağım, diye düşündü. Bayan Shaw'un bana Bama dediği günlerde bile şekerlemeye niyetlendiğimde uyuyamazdım.
Bir dakikadan kısa bir süre sonra hafifçe horluyordu. Bir kolu gözlerinin üzerindeydi. Oy da yatağın hemen yanında yere kıvrılmış, kafasını patilerinin üzerine koymuş uyuyordu.

3
Eddie ve Susannah, konuk yatak odasındaki yatağın üzerinde yan vana oturuyordu. Eddie hâlâ inanamıyordu: şekerleme yapmakla kalmayacak, gerçek bir yatakta uyuyacaktı. Bu ne lükstü böyle. Tek istediği yatağa uzanmak, Suze'u kollarına almak ve uyumaktı ama önce halledilmesi gereken bir konu vardı. Konuşmaların en yoğun anında bile zihnini meşgul etmişti.
"Suze, Tian'ın büyükbabası..."
"Duymak istemiyorum," dedi Susannah hemen.
Eddie'nin kaşları şaşkınl kla yükseldi. Bunu beklemiyor değildi ama yine de...
"Konuşabilirdik," dedi Susannah. "Ama çok yorgunum. Uyumak istiyorum. Yaşlı adamın söylediklerini Roland'a anlat. İstersen Jake'e de anlatabilirsin. Ama bana anlatma. Henüz değil." Kahverengi bacağı, Eddie'nin beyaz bacağına değiyordu. Kahverengi gözleri, Eddie'nin ela gözlerine dikilmişti. "Beni duyuyor musun?"
"Hem de çok iyi."
"Teşekkürler derim. Hem de çok çok."
Eddie güldü, ona sarıldı ve öptü.
Kısa bir süre sonra birbirlerinin kollarında uyuyakalmışlardı. Alınla-n birbirine değiyordu. Güneş batarken üzerlerine düşen dikdörtgen şeklindeki aydınlık yavaşça yer değiştirdi. Tekrar batıya, asıl yönüne dönmüştü. Hiç olmazsa o gün için. İhtiyar'ın evine yavaşça ilerleyen Roland bunu gördü ve ağrıyan bacaklarını üzengilerden kurtararak yere atladı.

4
Rosalita, onu karşılamaya geldi. "Selam Roland, uzun günler ve hoş geceler dilerim."
Roland başım salladı. "İki katını senin için dilerim."
"Sanırım bazılarımızdan geldiklerinde Kurtlar'a tabak fırlatmasını is-teyeceksin."
"Bunu kim söyledi?"
"Şey... küçük bir kuş kulağıma fısıldadı."
"Ah. Peki yapar mısın? İstendiği takdirde?"
Rosalita dişlerini göstererek sırıttı. "Hiçbir şey bana daha büyük bir zevk veremez." Dişleri görünmez oldu ve yüzünde yumuşak bir gülümseme belirdi. "Ama belki ikimiz ona yakın bir zevki paylaşabiliriz. Küçük kulübemi görmek ister miydin, Roland?"
"Evet. O sihirli yağınla beni yine ovacak mısın?"
"Ovulmak mı istiyosun?"
"Evet."
"Hafifçe mi, sertçe mi?"
"Duyduğuma göre ağrılı bir eklemin en iyi tedavisi ikisinin karışımıy-mış."
Rosalita bunu bir süre düşündü, sonra bir kahkaha atarak Roland'ın elini tuttu. "Gel. Güneş hâlâ aydınlatır ve herkes uyurken gidelim."
Roland, kadının peşinden gönüllü bir şekilde yürüdü. Rosalita yumuşak yosunlarla çevrili, gizli, tatlı bir pınar biliyordu. Silahşor orada tazelendi.

5
Callahan saat beş buçukta, tam da Eddie, Susannah ve Jake uyanmak üzereyken geldi. Rosalita ve Sarey Adams saat altıda, türlü sebze ve soğuk tavuktan oluşan akşam yemeğini evin arkasındaki paravanlı verandada sundu. Roland ve dostları yemeklere iştahla saldırdı. Silahşor tabağını iki kez doldurmakla yetinmemiş, üçüncü seferde ancak doymuştu. Öte yandan Callahan, tabağındaki yemeği bir o yana, bir bu yana itmekten başka bir şey yapmamıştı. Yüzünün renginin sağlıklı olduğu söylenebilirdi, ama gözlerinin altındaki mor halkaları saklayamıyordu. Neşeli, teZ canh, şişman ama çevik bir kadın olan Sarey masaya kek getirdiğinde sadece başını iki yana salladı.
Roland masanın üzerinde sadece fincanlar ve kahve demliği kaldığında tütün kesesini çıkardı ve kaşlarını sorarcasına kaldırdı.
"Keyfine bak," dedi Callahan. Sonra sesini yükseltti. "Rosie, adama külünü silkebileceği bir şey getir."
"Koca adam, seni bütün gün dinleyebilirim," dedi Eddie.
"Ben de öyle," dedi Jake.
Callahan gülümsedi. "Ben de sizin için aynı şekilde hissediyorum, en azından biraz." Kendine yarım fincan kahve doldurdu. Rosalita, Roland'a küller için toprak bir çanak getirmişti. İhtiyar, kadın gidince, "Bu hikâyeyi dün bitirmeliydim," dedi. "Dün gecenin büyük bölümünü hikâyenin kalanını nasıl anlatacağımı düşünüp yatağımda bir o tarafa, bir bu tarafa dönerek geçirdim."
"Bir kısmını bildiğimi söylememin bir faydası olur mü?" diye sordu Roland.
"Muhtemelen hayır. Henchick ile Geçit Mağarası'na gittin, değil mi?"
"Evet. Onları seni bulmak için oraya gönderen konuşan makinenin bir şarkı çaldığını ve onu duyduğunda ağladığını söyledi. Daha önce bahsettiğin şarkı mıydı?"
"Evet. 'Someone Saved My Life Tonight'. Calla Bryn Sturgis'de bir Manni kulübesinde oturup Gök Gürültüsü'nün karanlığına bakarken Elton John dinlemenin ne kadar acayip olduğunu anlatmaya kelimeler yetmez."
"Hey, hey," dedi Susannah. "Birden ileri atladın, peder. Hatırladığım kadarıyla en son 1981 yılında Sacramento'daydın ve arkadaşının Hitler Kardeşler'in saldırısına uğradığını öğrenmiştin." Sonra bakışlarını Calla-han'dan Jake'e, sonra Eddie'ye çevirdi. "Beyler, benim zamanımdan sonra barış içinde yaşama konusunda pek bir ilerleme göstermediğinizi söylemem gerek."
"Benim suçum yok," dedi Jake. "Ben daha okula gidiyordum."
"Ben de kafayı bulmuştum," dedi Eddıe.
"Pekâlâ, suçu üzerime alıyorum," dedi Callahan ve hepsi güldü.
"Hikâyeni bitir, peder," dedi Roland. "Belki bu gece daha iyi uyursun."
"Belki uyurum," dedi Callahan. Devam etmeden önce bir dakika kadar düşündü. "Hastaneye dair hatırladıklarım (sanırım herkes bunları hatırlıyordur) dezenfektan kokusu ve cihazların sesi. Çoğunlukla cihazlar. Ötüşleri. Öyle sesler çıkaran cihazlar hastanelerden başka sadece uçakların kokpitleritıde bulunur. Bir keresinde pilota sesin kaynağını sormuştum, o da bana yön bulma cihazından geldiğini söylemişti. O gece hastanelerin yoğun bakım ünitelerinde sürekli yön arandığını düşündüğümü hatırlıyorum.
"Rowan Magruder ben Home'da çalışırken evli değildi, ama sanırım bu durum daha sonra değişmişti zira başucunda oturan bir kadın vardı. Karton kapaklı bir kitap okuyordu. Şık giyimliydi. Üzerinde iyi kesimli bir yeşil takım, ayaklarındaysa ince çoraplar ve alçak topuklu ayakkabılar vardı. Kadının karşısına utana sıkıla çıkmamıştım en azından; bir güzel temizlenmiş, saçlarıma olabildiğince çeki düzen vermiştim ve Sacramen-to'dan beri ağzıma içki

koymamıştım. Ama karşı karşıya geldiğimizde kendimi hiç iyi hissetmedim. Sırtı kapıya dönük oturuyordu. Kapıyı tıklattım, dönüp baktı ve allak bullak oldum. Bir adım gerileyerek istavroz çıkardım. Rowan ile aynı hastanede Lupe'un ziyaretine gittiğimiz akşamdan beri ilk kez istavroz çıkarıyordum. Sebebini tahmin edebiliyor musunuz?"
"Elbette," dedi Susannah. "Çünkü parçalar yerlerine oturuyor. Parçalar daima yerine oturur. Bunu daha önce defalarca gördük. Sadece resmin bütününün ne olduğunu bilmiyoruz."
"Ya da kavrayamıyoruz," dedi Eddie.
Callahan başını salladı. "Uzun sarı saçlı ve büyük göğüslü bir Ro-wan'a bakmak gibiydi. İkiz kardeşi. Ve güldü. Bir hayalet gördüğümü sanıp sanmadığımı sordu. Kendimi... gerçeklerden kopmuş gibi hissediyordum. Sanki diğer dünyalardan birine atlayıvermiştim, ama daha önce yaptığım yolculuklara da tam olarak benzemiyordu. İçimde bir ses çılgınca haykırıyor, cüzdanımı çıkarıp banknotların üzerindeki resimlere bakmamı söylüyordu. Sadece benzerlik değildi; gülüşüydü. Onunkine tıpatıp benzeyen yüzü muhtemelen tanınmayacak kadar parçalanmış ikizinin hemen başucunda duruyor ve gülüyordu."
"Geçiş Hastanesi'nin On Dokuz numaralı odasına hoş geldiniz," dedi Eddie.
"Anlamadım?"
"Sadece hissettiklerini anladığımı belirtmek istedim, Don. Hepimiz anlıyoruz. Devam et."
"Kendimi tanıttım ve içeri girip giremeyeceğimi sordum. Bunu sorarken aklımdan vampir Barlow geçiyordu. İlk seferinde onları davet etmek zorundasın, diye düşünüyordum. Bir kez davet edildikten sonra istedikleri zaman gelip gidebilirler. Bana içeri girebileceğimi söyledi. 'Son saatlerinde' (böyle diyordu) onunla olabilmek için Chicago'dan geldiğini söyledi. Sonra aynı hoş sesle ekledi. 'Seni görür görmez kim olduğunu anladım. Alnındaki izden. Rowan diğer hayatında dindar bir adam olduğundan hemen hemen emindi. Her zaman insanların diğer hayatlarından bahsederdi. Yani içmeye veya uyuşturucuya başlamadan ve akıllarını kaçırmadan önceki hayatları. Bu diğer hayatında bir marangozdu. Şu kadın ise bir mankendi. Hakkındaki tahmini doğru mu?' Tüm bunlar aynı hoş ses tonuyla söylenmişti. Bir kokteyl partide sohbet eden bir kadın gibiydi. Rowan ise kafası sargı bezleriyle sarılmış halde oracıkta yatıyordu. Güneş gözlükleri taksa, Görünmez Adam 'daki Claude Rains'e benzeyecekti.
"İçeri girdim. Bir zamanlar bir rahip olduğumu ama artık çok eskide kaldığını söyledim. Elini uzattı. Ben de benimkini uzattım. Sanmıştım ki..."

6

El sıkışmak istediğini sandığı için kadına elini uzattı. Hoş sesi onu aldatmıştı. Rowena Magruder Rawlings elini uzatmıyor, kaldırıyordu ve Callahan bunu anlayamamıştı. Hatta önce tokatlandığını da kavrayamadı. Öyleşine şiddetli bir tokattı ki sol kulağının çınlamasına, sol gözünün yaşarma, sına sebep olmuştu. Callahan'ın kafası karışmış, sol yanağında hissettiği a„(-sıcaklığın bir tür alerjik tepki olduğunu, belki de stresten kaynaklandığım düşünmüştü. Sonra kadın, tuhaf bir şekilde Rowan'a benzeyen yüzünden yaşlar süzülerek ona yaklaştı.
"Git de bak ona," dedi. "Bunun ne olduğunu tahmin et bakalım? Kardeşimin diğer hayatı! Sahip olduğu tek hayat! Yanına git ve yakından bak. Gözlerini oydular, yanaklarından birini kestiler... dişlerini boşluktan görebiliyorsun! Polis bana fotoğrafları gösterdi. Göstermek istemediler ama ben ısrar ettim. Kalbinde bir delik açmışlar ama sanırım doktorlar onu halletti. Onu öldüren, karaciğeri. Onu da şişlemişler. Ölüyor."
"BayanMagruder, ben..."
"Bayan Rawlings," diye düzeltti kadın. "Senin için fark edeceğini sanmıyorum gerçi. Haydi. Git de alıcı gözle bir bak. Ona yaptığını gör."
"California 'daydim... gazetede gördüm..."
"Ah eminim öyledir," dedi kadın. "Eminim. Ama tek ulaşabildiğim sensin, anlamıyor musun? Ona yakın olan tek kişi. Diğer dostu Homo Hastah-ğı'ndan öldü, geri kalanlarda burada değil. Herhalde sığınma evinde bedava yemek yemekle meşguldürler. Ya da toplantılarında olanları anlatıyorlardır. Kendilerini nasıl hissettiklerini. Eh, Rahip Callahan... yoksa peder mi demeliyim? İstavroz çıkardığınızı gördüm. Bunun kendimi nasıl hissetmeme yol açtığını söyleyeyim mi?Beni... ÇİLEDEN... çıkarıyor." Hâlâ aynı ses tonuyla konuşuyordu. Callahan bir şey söylemek üzere ağzını açmıştı ki kadın işaret parmağını adamın dudaklarına bastırdı. Tek parmağın dudakları ve dişleri üzerindeki baskısı öylesine fazlaydı ki Callahan konuşmaya çalışmaktan vazgeçti. Bırak o konuşsun, neden olmasın? Birinin günah çıkardığını dinlemeyeli yıllar olmuştu, ama bazı şeyler bisiklete binmeye benzerdi.
"New York Üniversitesi'nden onur derecesiyle mezun olmuştu," dedi kadın. "Biliyor muydun? 1949yılında, Beloit Ödülü Şiir Yaıışması'nda ikinci oldu. Bunu biliyor muydun peki? Daha öğrenciyken! Bir roman yazdı... harika bir roman... evimin tavan arasında tozlar içinde duruyor."
Callahan, kadının sıcak nefesini yüzünde hissedebiliyordu.
"Ondan yazmaya devam etmesini istedim, hatta yalvardım ama bana güldü ve iyi bir yazar olmadığını söyledi. KEn iyisi bu işi Mailer, O Hara ve Irwin Shaw gibilere bırakmak,' dedi. ^Gerçekten yazabilen kişilere. Ben ancak sonunda fildişi kuledeki ofisimde Bay Chips gibi lületaşı pipomu tüttürürüm. '"
"O kadarı da yeterdi," dedi kadın. "Ama sonra isimsiz Alkolikler programına bulaştı ve bir sığınma evi açması fazla uzun sürmedi. Vaktini arka-daşlanyla geçirmeye başladı. Senin gibilerle."
Callahan şaşırmıştı. Arkadaş kelimesinin bu kadar büyük bir nefret ve küçümsemeyle dile getirildiğini hiç duymamıştı.

"Bu zor vaktinde neredeler peki? Hani arkadaşlık?" diye sordu Rowena Magruder Rawlings. "Tedavi ettiği onca insan, ona dâhi adını takan gazeteciler şimdi nerede? Jane Pauley nerede? Today Show'da onunla bir röportaj yapmıştı, biliyorsun. Hem de iki kere! O kahrolası Rahibe Teresa nerede peki? Mektuplarında bana kadına Home'da azize dendiğini söylemişti. Şimdi bir azizeye ihtiyacı var. Peki Rahibe Teresa hangi cehennemde?"
Gözyaşları sicim gibi yanaklarından aşağı süzülüyor, göğsü hızla kalkıp iniyordu. Hem çok güzel, hem de korkunç görünüyordu. Callahan bir zamanlar gördüğü bir resmi hatırladı. Yok edici Hindu tanrısı Şiva'nın bir resmiydi. Kollarının sayısı az, diye düşündü ve içinden yükselen çılgınca gülme arzusunu güçlükle bastırdı.
"Hiçbiri burada değil. Sadece sen ve ben varız, değil mi? Bir de o. Edebiyat dalında Nobel Ödülü alabilirdi. Ya da otuz yıl boyunca yılda dört yüz öğrenciye ders verebilirdi. On iki bin beyinde etkisini bırakabilirdi. Ama onun yerine yüzü parçalanmış, gözleri oyulmuş halde bu hastane odasında yatıyor."
Yanakları ıslak bir halde gülümseyerek Callahan'a baktı. Makyajsızdı. Sümükleri akmıştı.
"Önceki diğer hayatında Sokak Meleği'ydi, Rahip Callahan. Ama bu °nun son diğer hayatı. İhtişamlı, değil mi? Bir kahve almak için koridorun sonundaki kantine gideceğim. On dakika kadar orada olacağım. Küçük zi-yaretini yapman için bu süre sana yeter de artar bile. Bana bir iyilik yap Ve döndüğümde gitmiş ol. Sen ve senin gibi asalaklar midemi bulandırıyor."
Odadan çıktı. Alçak topukları, koridorda yürürken hafif sesler çıkarıyordu. Callahan ayak sesleri duyulmaz olup odadaki cihazın düzenli ötüşünden başka ses kalmadığında baştan ayağa titremekte olduğunu fark etti.
Rowan sargı bezlerinin gerisinden konuştuğunda neredeyse bir çığl^ atacaktı. Eski dostunun sesi boğuktu, ama Callahan söylenenleri anlamakta güçlük çekmedi.
"Bu küçük vaazı bugün en az sekiz kez tekrarladı. Beolit'te ikinci olduğum sene yarışmaya sadece dört kişinin katıldığını tenezzül edip de kimseye söylemiyor. Sanırım savaş, çoğu insanın ilhamını alıp götürmüştü. Nasılsın, Don?"
Kelimeler peltekçe çıkıyordu ve sesi boğuk bir fısıltıdan ibaretti, ama konuşanın Rowan olduğuna şüphe yoktu. Callahan, dostunun yanına gitti ve elini tuttu. Rowan'inparmakları, elini şaşırtıcı bir kuvvetle kavradı.
"Romana gelince... üçüncü sınıf bir James Jones'tu ahbap ve bu kötü olduğu anlamına gelir."
"Nasılsın Rowan?" diye sordu Callahan. Gözyaşları yanaklarından aşağı sessizce süzülüyordu. Kahrolası oda yakında bulanıklaşacaktı.
"Eh, şey, oldukça kötü," dedi sargı bezlerinin gerisindeki adam. Sonra ekledi. "Geldiğin için sağ ol."
"Lafı bile olmaz," dedi Callahan. "Bir ihtiyacın var mı, Rowan? Yapabileceğim herhangi bir şey?"
"Home'dan uzak durabilirsin," dedi Rowan. Sesi zayıflıyordu ama parmakları Callahan'ın elini hâlâ sıkıca kavrıyordu. "İstedikleri ben değildim. Sendin. Anlıyor musun, Don? Seni arıyorlardı. Bana nerede olduğunu sorup durdular, Tanrı şahidimdir, bilseydim onlara söylerdim, inan bana. Ama bilmiyordum elbette."
Cihazlardan biri daha hızlı ötmeye başladı. Biraz daha hızlanırsa hemşireler alarma geçecekti. Callahan bunu nereden bildiğini bilmiyordu ama biliyordu işte. Bir şekilde biliyordu.
"Rowan gözleri kırmızı mıydı? Üzerlerinde... uzun paltolar mı vardı? Ynğmurluklar gibi? Büyük, lüks arabalar mı kullanıyorlardı?"
"Hayır," diye fısıldadı Rowan. "Muhtemelen otuzlu yaşlardalar ama on sekizlik gençler gibi giyiniyorlar. Görünüşleri de öyle. Bu herifler yirmi yıl sonra da gençler gibi görünecekler (o kadar yaşarlarsa tabi) ve sonra bir gün aniden yaşlanacaklar."
Callahan, sadece birkaç serseri, diye düşündü. Söylediği bu mu yani? Öyleydi. Ama bu, Hitler Kardeşler'in sırf bu iş için sığ adamlarca tutulmadığı anlamına gelmezdi. Evet, bu mantıklıydı. Rowan'in Hitler Kardeşler'in tipik kurban profiline uymadığı o kısa gazete haberinden bile anlaşılıyordu.
"Home'dan uzak dur," diye fısıldadı Rowan, ama Callahan cevap verme fırsatı bulamadan cihazlar kesintisizce ötmeye başladı. Elini tutcn parmaklar kasıldı ve Callahan bir anlığına, Rowan'in eski enerjisinin hayaletini hissetti. Home banka hesabının sıfırlandığı pek çok kez kapılarını bu yoğun enerji sayesinde açık tutabilmişti. Bu enerji, Rowan Magfuder'ın bizzat yapamadıklarını yapan adamları oraya çekmişti.
Sonra oda hemşireler ve küstah bir ifadeyle hastanın çizelgesini isteyen bir doktorun istilasına uğradı. Rowan'in ikiz kardeşi muhtemelen kısa bir süre sonra ağzından alevler saçarak odaya dönecekti. Callahan bu kargaşadan ve başlı başına bir kargaşa merkezi olan New York'tan ayrılma zamanının geldiğine karar verdi. Görünüşe bakılırsa sığ adamlar onunla hâlâ ilgileniyordu. Hem de fazlasıyla. Bir merkez üsleri varsa muhtemelen Amerika'nın Eğlence Kenti'ndeydi. Batı Kıyısı'na dönmek çok iyi bir fikre benziyordu. Parası uçak biletine yetmezdi, ama otobüsle gidebilirdi. Bu ilk olmayacaktı ayrıca. Batıya bir başka yolculuk. Neden olmasın? Kendini tüm ay-nntılarıyla gözünde canlandırabiliyordu. 29-C'deki adam: gömlek cebinde yeni alınmış, açılmamış bir paket sigara; kahverengi kesekâğıdı içinde açılmamış bir şişe Early Times; kucağında ise yeni John D. MacDonald romanı olacaktı. Belki 577 numaralı odadaki tüm cihazları sonunda kapattıkları ve eski dostunun sonsuz karanlıkta herkesi bekleyen akıbete doğru ilerlediği sıralarda o, Hudson'ın diğer yakasında olacak, Fort Lee'den geçerken kitabın l'k bölümünü bitirecek, ikinci şişesinden yudumlar almaya başlayacaktı.

7

"577," dedi Eddie.
"On dokuz," dedi Jake.

"Anlamadım?" dedi Callahan yine.
"Beş, yedi ve yedi," dedi Susannah. "Toplamları on dokuz ediyor."
"Bunun bir anlamı var mı?"
"Bir araya geldiklerinde anne anlamına geliyorlar; benim için anlamı çok büyük olan bir kelime," dedi Eddie duygusal bir ifadeyle gülümseyerek.
Susannah, onu duymazdan geldi. "Bilmiyoruz," dedi. "New York'tan ayrılmadın, değil mi? Ayrılmış olsaydın o alnındakine sahip olamazdın." Callahan'ın alnındaki yara izini işaret ediyordu.
"Ah, ayrıldım," dedi Callahan. "Ama niyetlendiğim kadar çabuk değil. Hastaneden ayrılırken niyetim, gidip bir Forty otobüs bileti almaktı."
"O ne?" diye sordu Jake.
"En son durak için alınan bilet. Fairbanks, Alaska için bir bilet al-mışsan Forty otobüsüne bineceksin demektir."
"Burada ona On Dokuz Otobüsü denirdi," dedi Eddie.
"Yürürken eski günleri düşünüyordum. Bazıları komikti. Home'da bir grup adamın sirk gösterisi yaptığı gün gibi. Bazılarıysa korkunçtu. Bir akşam tam yemekten önce bir adam diğerine şöyle demişti: 'Neden bunu tutmuyorsun, bok herif?' Sonra hiçbirimizin müdahale etmesine kalmadan koca bir av bıçağı çıkardı ve diğer adamın boğazını kesti. Ne olduğunu bile anlayamamıştık. Lupe haykırıyor, bense 'Tanrım! Yüce Tanrım!' diye bağırıyordum. Adamın şah damarı kesilmiş olmalıydı zira boynundan kan fışkırıyordu. Rowan o sırada bir eliyle pantolonunu, diğeriyle bir rulo tuvalet kâğıdını tutarak banyodan çıkageldi ve ne yaptı biliyor musunuz?"
"Tuvalet kâğıdını kullandı," dedi Susannah.
Callahan sırıttı. Bir an için olduğundan genç görünmüştü. "Aynen öyle. Ruloyu adamm boğazına bastırdı ve Lupe'a bağırarak 211'i aramasını söyledi. O günlerde ambulans çağırmak için bu numara aranıyordu.
Ren ise sadece izliyor, rulonun kanı emerek ortadaki kartona doğru kıpımızı oluşuna bakıyordum. Rowan, 'Bunu dünyanın en derin tıraş kesişi olarak düşünün,' dedi ve gülmeye başladık. Gözlerimizden yaşlar gelene kadar güldük."
"İyisiyle, kötüsüyle, çirkiniyle pek çok anı kafama üşüşmüştü. Bir crier's Market'te durup birkaç kutu Bud aldığımı hatırlar gibiyim. Birini içtim ve yürümeye devam ettim. Nereye gittiğimi düşünmeden, amaçsızca yürüyordum (en azından bilinçli bir şekilde ilerlemiyordum) ama galiba ayaklarımın kendi iradesi vardı zira kafamı kaldırıp baktığımda bir zamanlar yemek yediğimiz yerin önüne gelmiş olduğumu gördüm. İkinci Cadde'yle Elli İkinci Sokak'ın köşesindeydi."
"Chew Chew Mama's," dedi Jake.
Callahan, ona hayretle baktı, sonra Roland'a döndü. "Bu çocuklar beni korkutmaya başladı, Silahşor."
Roland hiç yorum yapmadan dostum devam et der gibi parmağıyla devam etmesini işaret etti.
"İçeri girip eski günlerin hatırına bir hamburger yemeye karar verdim," dedi Callahan. "Hamburgerimi yerken, Home'u bir kez olsun görmeden New York'tan ayrılmak istemediğimi anladım. Sadece camdan içeri bakmak bile yetecekti. Lupe öldükten sonra yaptığım gibi karşı kaldırımda durup bakabilirdim. Yapmamam için bir sebep yoktu. Orada daha önce hiç rahatsız edilmemiştim. Ne vampirler, ne de sığ adamlar tarafından." Duraksayıp onlara baktı. "Buna gerçekten inanıyor muydum yoksa aklımın bana intihara meyilli bir tür oyunu muydu bilmiyorum. O gece düşündüklerimin, hissettiklerimin ve yaptıklarımın pek çoğunu hatırlıyorum. Bu hariç."
"Her neyse, sonuç olarak Home'a hiç ulaşamadım. Hamburgerin parasını ödeyip İkinci Cadde'de yürümeye devam ettim. Home Birinci Cadde ve Kırk Yedinci Sokak'ın köşesindeydi ama doğruca önüne gitmek istemedim. Kırk Altıncı Sokak'a gidip diğer taraftan yaklaşmaya karar verdim."
"Neden Kırk Sekizinci değil?" diye usulca sordu Eddie. "Kırk Seki-zmci'den girsen daha çabuk varırdın."
Callahan soruyu bir süre düşündükten sonra başını iki yana salladı "Bir sebebi vardıysa da hatırlamıyorum."
"Vardı," dedi Susannah. "Boş arsanın yanından geçmek istiyordun."
"Neden boş bir..."
"İnsanların ekmekler fırından çıkarken fırının önünden geçmesiyle aynı sebepten," dedi Eddie. "Bazı şeyler güzeldir. Hepsi bu."
Callahan'ın yüzünde şüpheli bir ifade vardı. Omuz silkti ve, "Öyle di-yorsanız öyledir," dedi.
"Öyle, rai."
"Her neyse, ikinci biramı açmış, yürüyordum. Neredeyse Kırk Altına Sokak'a varmıştım ki..."
"Orada ne vardı?" diye hevesli bir ifadeyle sordu Jake. "1981'de köşede ne vardı?"
"Hatırla..." diye söze başladı Callahan ama sonra sustu. "Ah evet, hatırladım. Bir tür duvar resmiydi ama önce ne olduğunu tam anlamıyla göremedim, çünkü köşedeki sokak lambaları yanmıyordu. Ve birdenbire bunun doğru olmadığı kafama dank etti. Başımın içinde alarm zilleri çalmaya başladı. Rowan'in hastanedeki odasına onca sağlık görevlisinin toplanmasına sebep olan alarma benziyordu. Orada olduğuma inanamıyor-dum. Aklımı kaçırıyordum. Ama aynı zamanda düşünüyordum..."

8

Aynı zamanda düşünüyordu. Pekâlâ, sadece birkaç ışık arızalanmış, hepsi bu. Vampirler varsa görebilirsin, sığ adamların varlığını ise çınlamalar ve soğanla karışık sıcak metal kokusundan anlarsın. Yine de oradan bir an önce uzaklaşmaya karar verdi. Çınlamalar henüz yoktu ama tüm sinir uçlan ayaklanmıştı.

Döndüğünde arkasında iki adam olduğunu gördü. Peşindekiler bu ani yön değişikliğiyle öyle şaşalamıştı ki, aralarından hızla geçebilir ve İkinci Cadde'nin üst kısmına doğru koşabilirdi. Ama o da şaşkındı. Birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemeden birbirlerine baktılar.
Bir iri, bir de ufak tefek iki Hitler Kardeş vardı. Kısa olanın boyu bir elli vediden fazla olamazdı. Siyah pantolonun üzerine bol bir spor gömlek giymişti. Başında ters takılmış bir beysbol şapkası vardı. Gözleri zift damlaları aibi kapkaraydı ve cildi bozuktu. Callahan, ona hemen Lennie ismini yakıştırdı. İti olanın boyu bir doksan beş vardı. Üzerinde bir Yankees eşofman üstü ve kot pantolon vardı. Ayağına spor ayakkabılar giymişti. Sarımsı kızıl bıyıkları vardı. Bel çantası yan tarafından aşağı sarkıyordu. Callahan, ona da George adını taktı.
İkinci Cadde'nin alt kısmına doğru kaçmayı düşünerek döndü. Olmazsa Kırk Altıncı Sokak'tan BMPlaza Hotel'e koşar ve kendini lobiye...
İri olan, George, onu gömleğinden yakalayıp yakasına yapıştı. Yaka yırtıldı ama ne yazık ki serbest kalmasına olanak verecek kadar değil.
"Olmaz, ahbap," dedi ufak tefek olan. "Olmaz." Sonra bir böcek gibi hızla öne atıldı ve Callahan neler olup bittiğini anlayamadan elini bacakla-nnın arasına uzatarak hayalarını şiddetle sıktı. Sıvı kurşuna benzeyen ani acı, biranda Callahan'ın zihnini sardı.
"Hoşuna gitti mi zenci sever?" diye sordu Lennie gerçekten ilgileniyormuş gibi bir ses tonuyla. Sanki,'Bunun senin için de en az bizim için olduğu kadar anlamlı olmasını istiyoruz,' der gibiydi. Sonra Callahan'ın hayalarını çekti ve acı üçe katlandı. Paslı bir testerenin dev gibi dişleri belini yarıyormuş gibi hisseden Callahan, koparacak diye düşündü. Zaten jöleye döndüler, şimdi onları koparacak. İncecik bir deri parçası tutuyor ve o...
Çığlık atmaya başlayınca George koca eliyle ağzını kapattı. "Kes şunu!" diye hırladı ortağına. "Kahrolası bir caddedeyiz, unuttun mu?"
Callahan gözlerini neredeyse kör eden acıyla kıvranmasına rağmen bir gerçeğin farkına vardı. Patron olan Hitler Kardeş Lennie değil, George'du. Zeki olan Hitler Kardeş George'du. Steinbeck'in tasarlayabileceği türde bir durum olmadığı muhakkaktı.
Sağ taraflarından aniden bir mırıltı yükseldi. Callahan önce çınlamalar olduğunu düşündü, ama bu mırıltı çok tatlıydı. Aynı zamanda çok da güçlü, "fmltıyı George ve Lennie de duydu. Ve duydukları hiç hoşlarına gitmedi.
"Bu da ne?" diye sordu Lennie. "Bir şey duydun mu?" "Bilmiyorum. Haydi herifi yerimize götürelim. Ellerini adamın apış ara-sından çek. Daha sonra toplarını istediğin kadar çekiştirebilirsin. Şimdi bana yardım et."
İki yanına geçtiler ve Callahan İkinci Cadde'den yukarı doğru sürükle-nircesine ilerlemeye başladı. Yüksek tahta perde sağ taraflarında kalıyordu. O tatlı, güçlü mırıltı çitin arkasından geliyordu. Çitin arkasına geçebilsey-dim kurtulurdum, diye düşündü Callahan. Orada bir şey var. İyi ve çok güçlü bir şey. Ona yaklaşmaya cesaret edemezler.
Belki öyleydi ama hayaları Mors alfabesiyle kendilerine özgü mesajlar vererek deli gibi zonklayıp şişmiyor olsa bile üç metre yükseklikle bir çitin üzerinden atlayabileceğinden şüpheliydi. Başını öne eğdi ve yarı sindirilmiş yemekleri gömleğiyle pantolonunun önüne kustu. İdrar gibi sıcak kusmuğun giysilerine işleyip tenine değdiğini hissedebiliyordu.
İki genç çift, onlara doğru ilerliyordu. Genç adamlar oldukça iri yarıydı. Kafa kafaya verdikleri takdirde Lennie'yi paspas yapıp George'u kaçırabilecek tiplere benziyorlardı, ama o an yüzlerinde tiksinti dolu ifadeler vardı. Kız arkadaşlarını Callahan'dan mümkün olduğunca çabuk uzaklaştırmak istedikleri anlaşılıyordu.
"İçkiyi biraz fazla kaçırdı da," dedi George yüzünde bir gülümsemeyle. "Sonra bu ufak kaza oluverdi işte. Ara sıra hepimizin başına gelebilir."
Bunlar Hitler Kardeşler! diye bağırmaya çalıştı Callahan. Bu adamlar Hitler Kardeşler! Arkadaşımı öldürdüler, şimdi de beni öldürecekler! Polis çağırın! Elbette sesi çıkmadı (böyle kâbuslarda insanın sesi asla çıkmazdı) ve genç çiftler yanlarından uzaklaştı. Lennie ve George, Callahan'ı aralarında sürükleyerek Kırk Altı ve Kırk Yedinci sokaklar arasındaki blok boyunca ilerlemeyi sürdürdü. Callahan'ın ayakları beton zemine neredeyse değmiyordu. Chew Chew Mama's'ta yediği hamburgerden geri kalanlar gömleğinin önünü kaplamıştı. İçine koyduğu hardalın kokusunu bile alabiliyordu.
"Eline bakayım," dedi George bir sonraki araya yaklaşırlarken. Lennie, Callahan 'in sol elini yakaladı. "Hayır salak, öbür eli," dedi George.
Lennie, Callahan'ın sağ elini tutup kaldırdı. Callahan istese de ona engel olacak durumda değildi. Karnı sıcak, ıslak betonla dolu gibiydi. Midesiy-se boğazının hemen gerisinde ürkmüş bir hayvan gibi titriyordu.
George, Callahan'ın elindeki yanık izine baktı ve başını salladı. "Evet, bu o. Emin olmaktan bir zarar gelmez. Haydi gidelim, rahip."
Kırk Yedinci Sokak'a vardılar. Caddenin en işlek bölümü geride kalmıştı. Sol taraftaki tepenin altından parlak ışıklar yayılıyordu: Home. Köşede durup omuzları çökmüş halde Program 'ı konuşarak sigara içen birkaç kişinin siluetini bile görebildi. Belki aralarında tanıdıklarım bile vardır, diye düşündü Callahan kafası karışmış bir halde. Kahretsin, muhtemelen var.
Ama o kadar uzağa gitmediler. Blokun dörtte birlik bölümünü geride bırakmışlardı ki George, Callahan'ı kâğıtlarla kaplanmış camları üzerinde SATILIK VEYA KİRALIK yazan boş bir dükkânın eşiğine doğru çekti. Lennie yavaş hareket eden iki ineğin etrafında heyecanla koşturan bir köpek gibi etraflarında dönüyordu.
"Seni becereceğiz, zenci sever köpek," diyordu şarkı söylercesine. "Senin gibi binlercesini becerdik. İşimiz bitene kadar daha milyonlarcasının icabına bakacağız. Ne kadar iri olursa olsun bir zenciyi halledebiliriz. Yazdığım şarkıda böyle

bir satır var. Şarkının adı,'Bütün Zenci Severlere Ölüm.' Bittiğinde şarkımı Merle Haggard'a göndereceğim çünkü o en iyileri. Tüm o hippilere çömelip kendi şapkalarının içine sıçmalarını söyleyen o. Bir Mustang 380'im ve Hermann Goering'in Luger'ı var, ne olduğunu biliyor musun, zenci âşığı?"
"Kapa çeneni, kuş beyinli," dedi George, ama aklının elindeki anahtarla dolu halkada olduğu belliydi. Boş dükkânın anahtarını arıyordu. Lennie, onun için bir oto tamirhanesinde, bir mutfakta veya bir hazır yemek restoranında sürekli çalan radyo gibi, diye düşündü Callahan. Artık onu duymuyor bile. Sadece arka plandaki seslerin bir parçası haline gelmiş.
"Tamam, Nort," dedi Lennie ve lafına kaldığı yerden devam etti. "Lanet Goering'in kahrolası Luger'ı, evet öyle. Onunla sıçtığım toplannı havaya uçurabilirim, çünkü senin gibi zenci âşıklarının bu ülkeye neler yaptığını bili. yoruz, değil mi, Nort?"
"Sana isim kullanmamanı söylemiştim," dedi George/Nort ama sesinde aldırmaz bir ton vardı. Callahan sebebini biliyordu; işler bu ikisinin planladığı gibi giderse asla polise isim verebilecek durumda olmayacaktı. George/Nort, onun için rahattı.
"Bağışla Nort, ama siz zenci âşıkları, siz akıllı Yahudi pislikleri bu ülkeyi mahvediyorsunuz. Ben o lanet olası toplarını hayalarından koparırken bunu iyi düşün, tamam mı..."
"Toplarla hayalar aynı şey, aptal," dedi George/Nort bir öğretmen edasıyla. "İşte! Buldum."
Kapı açıldı. George/Nort, Callahan'ı içeri itti. Gölgeler içindeki tozlu dükkân oldukça ufaktı. İçerisi çamaşır suyu, sabun ve kola kokuyordu. İki duvardan kalın kablolar ve borular çıkıyordu. Callahan madeni parayla çalışan çamaşır makinelerinin bir zamanlar durduğu yerlerde boyaların daha açık renk olduğunu görebiliyordu. Yerde, loş ışıkta güçlükle seçebildiği bir yazı vardı: KAPLUMBAĞA KOYU ÇAMAŞİRHANESİ, YİKAYAN siz DE OLSANİZ BİZ DE, ÇAMAŞIRLARINIZ TEMİZLİKTE HEP ÖNDE!
Bir temizliğe niyetlendikleri kesin, diye düşündü Callahan. Arkasını döndüğünde George/Nort'un üzerine bir tabanca doğrulttuğunu gördü ve pek şaşırmadı. Hermann Goering'in Luger'ı değildi. Şehrin üst kısmında bir bardan altmış dolara-alınabilecek ucuz bir .32'liğe benziyordu. Ah, ama iş göreceğine şüphe yoktu. George/Nort gözlerini Callahan'dan ayırmadan bel çantasının fermuvarını açtı (bunu daha önce de yapmıştı, her ikisi de bu işlere uzun zaman önce bulaşmış eski kurtlardı) ve bir koli bandı çıkardı. Callahan, Lupe'un bir keresinde koli bandı olmasa Amerika'nın bir hafta içinde çökeceğini söylediğini hatırladı. "Gizli silah," diyordu ona. George/Nort, bandı Lennie'ye uzattı. Bandı alan Lennie, aynı böceksi süratle Callahan'a yaklaştı.
"Ellerini arkanda birleştir, zenci âşığı," dedi Lennie.
Callahan söyleneni yapmadı.
George/Nort tabancayı suratına doğru salladı. "Söyleneni, yap yoksa kamına kurşunu yersin, rahip. Daha önce öyle bir acı duymamışsındır. Seni temin ederim."
Callahan ellerini arkasına götürdü. Başka seçeneği yoktu. Lennie bir ok gibi arkasına geçti.
"Ellerini birleştir, zenci âşığı bok herif," dedi Lennie. "Nasılyapıldığını bilmiyor musun? Filmlerde hiç görmedin mi?" Deli gibi güldü.
Callahan bileklerini üst üste koydu. Lennie bandın ucunu çekerken çıtırtıya benzer bir ses duyuldu ve sonra bandı bileklerinin etrafına sıkıca doladı. Callahan derin nefesler almaya çalışıyordu. Burnuna toz, çamaşır suyu ve yumuşatıcının rahatlatıcı, neredeyse çocukça kokusu geliyordu.
"Sizi kim tuttu?" diye sordu George/Nort'a. "Sığ adamlar mıydı?"
George/Nort cevap vermedi ama Callahan, adamın gözlerinde bir şeyin parlayıp söndüğünü görür gibi olmuştu. Dışarıda trafiğin tüm yoğunluğuyla ilerlediğini duyabiliyorlardı. Birkaç yaya, eski çamaşırhanenin önünden geçip gitti. Hay kırsa ne olurdu? Eh, bunun cevabını biliyordu galiba, değil mi?
"Gözleri kırmızı mıydı, Nort?"
Nort'ın gözleri yine bir anlığına ışıldadı ama tabancanın namlusu, Cal-lahan'ın üzerinden ayrılmadı.
"Büyük, lüks arabalar mı kullanıyorlardı? Kullanıyorlardı, değil mi? Pekişence senin ve şu kuş beyinlinin hayatının değeri onlar için..."
Lennie yine hayalarını yakaladı. Sıkıyor, büküyor, çekiştiriyordu. Callahan bir çığlık attı ve dünya grileşti. Bacaklarında güç kalmadı ve dizleri büküldü.
"Ve yere DÜŞTÜ!" diye neşeyle bağırdı Lennie. "MUHAMKOCA-KAFA ALİ YERE DÜŞTÜ! BÜYÜK BEYAZ SAVAŞÇI KAHROLASI ZENCİ KÖPEĞİN İŞİNİ BİTİRDİ! GÖZLERİME İNANAMIYORUM!" Bir Howard Cosell taklidiydi ve o kadar iyiydi ki tüm acısına rağmen Callahan'ın içinden gülmek geldi. Bandın ucunun tekrar çekildiğim duydu ve bu kez ayak bilekleri sıkıca yapıştırıldı.
George/Nort köşeden bir sırt çantası alıp getirdi. Açıp içinde bir süre arandıktan sonra bir Polaroid fotoğraf makinesi çıkardı. Callahan'ın üzeri-ne eğildi ve dünya aniden göz kamaştırıcı bir şekilde aydınlandı. Callahan gözleri ani değişime ayak uydurmaya çalışırken önlerinde oynaşan mavi bir topun gerisindeki hayaletimsi şekillerden başka hiçbir şey göremez oldu. Şekillerin arasından George/Nort'un sesi geldi.
"Daha sonra hatırlat da bir tane daha çekeyim. İkisini de istediler." "Tamam, Nört, tamam!" Ufak tefek olan, duyduğu heyecan yüzünden kudurmuş gibiydi. Onu duyan Callahan canının asıl şimdi yanmaya başlayacağını anladı. Bob Dylan'ın "A Hard Rain's A-Gonna Fall" şarkısını hatırladı ve çok uygun, diye düşündü. 'Someone Saved My Life Tonight'tan daha iyi olduğu muhakkak.

Etrafını bir anda bir sarımsak ve domates kokusu bulutu kapladı. Biri yemekte İtalyan yemeği yemiş olmalıydı. Muhtemelen o hastanede tokatlandığı sıralarda. Hayaletimsi şekillerden biri yaklaştı. İriyarı olandı. "Bizi kimin tuttuğu seni ilgilendirmez," dedi George/Nort. "Evet, bizi tuttular ve seni ilgilendiren kısım şu: sen de o Magruder denen herif gibi bir zenci aşığısın ve sonun da tıpkı onun gibi olacak, rahip. Hitler Kardeşler işini bitirecek. Çoğunlukla ideallerimiz için eylem yaparız, ama ara sıra her iyi Amerikalı gibi para karşılığı çalışmaya hayır demeyiz." Duraksadı ve ardından o inanılması zor saçmalık geldi. "Queens'de çok popüleriz, biliyorsundur."
"Bok canınıza," dedi Callahan ve yüzünün sağ tarafında korkunç bir acı hissetti. Lennie, onu çelik burunlu çizmeleriyle tekmelemiş ve daha sonra anlaşılacağı üzere çene kemiğinin dört ayrı yerden kırılmasına sebep olmuştu.
"Aman ne güzel bir konuşma tarzı," dedi Lennie Tann'nın kesinlikle ölmüş ve yağmalanmış cennetinde yatıyor olduğu çılgın bir evrenden. "Bir rahibe hiç yakışıyor mu?" Sonra sesi yükselip şımarık bir çocuğunki gibi tizleş-li "İzin ver, Nort! Bırak yapayım! Ben yapmak istiyorum!"
"Olmaz," dedi George/Nort. "Alınlara gamalı haçları ben kazıyacağım. Sen beceremiyorsun. Ellerine sen yaparsın, tamam mı?"
"Ama elleri bağlı!Ayrıca o iğrenç şeye bulaşmış..."
"Öldürdükten sonra," dedi George/Nort korkunç bir sabırla. "Öldükten sonra ellerini çözeriz ve sen de..."
"Nort, lütfen! O beğendiğin şeyi yaparım. Hem dinle bak ne diyeceğim!" Lennie'nin sesi muhteşem bir şey keşfetmiş gibi heyecanlıydı. "Ne ya-panz, biliyor musun? Ben düzgün yapamazsam hemen bırakırım ve geri kalanı sen tamamlarsın! Lütfen, Nort? Olmaz mı?"
"Şey..." Callahan daha önce bu ses tonunu da duymuştu. Geri zekâlı çocuğunun isteğini kıramayan hoşgörülü babanın ses tonuydu. "Pekâlâ."
Görüşü netleşiyordu. Ama netleşmemesini dilerdi. Lennie'nin sırt çantasından bir el feneri çıkardığını gördü. George bel çantasından bir ustura çıkarmıştı. Ellerindeki aletleri değiştiler. George el fenerini Callahan'ın süratle şişmekte olan yüzüne çevirdi. Callahan yüzünü buruşturarak gözlerini kıstı. Bu arada Lennie'nin ince, fakat hızlı elleriyle usturanın katlanmış bıçağını açtığını hayal meyal görebilmişti.
"Bu çok iyi olacak!" diye bağırdı Lennie. Heyecandan yerinde duramı-yordu. "Hem de çok iyi olacak!"
"Elineyüzüne bulaştırma sakın," dedi George.
Bu bir film olsaydı, süvariler tam bu sırada içeri girerdi, diye düşündü Callahan. Veya polisler. Ya da H. G. Wells'in zaman makinesi içinde kahrolası Sherlock Holmes.
Ama Lennie önünde diz çökmüştü bile. Bacaklarının arasındaki kaba-nklık iyice belirginleşmişti. Süvariler gelmedi. Lennie elinde usturayla Callahan'ın üzerine eğildi. Polisler gelmedi. Lennie'den sarımsak ve domates değil ter ve sigara kokuları yayılıyordu.
"Bir dakika, Bill," dedi George/Nort. "Aklıma bir fikir geldi. Önce senin için çizeyim. Cebimde tükenmez kalem var."
"Bos ver," dedi Lennie/Bill. Usturayı kaldırdı. Callahan jilet keskinliği^ deki usturanın heyecan yüzünden titrediğini bir anlığına gördü ve sonra alet görüş alanından çıktı. Soğuk bir şey kaşının üzerinden geçti, peşinde alevler. den bir iz bıraktı ve Sherlock Holmes gelmedi. Gözünün içine kan doldu ve görüşünü engelledi. James Bond, Perry Mason, Travis Mcgee, Hercule Poirot ve Bayan Kahrolası Marple da gelmedi.
Barlow'un uzun, beyaz yüzü gözlerinin önünde belirdi. Vampirin saçları başının etrafında uçuşuyordu. Barlow, ona doğru uzandı. "Gel, imansız rahip," diyordu. "Gel ve gerçek bir dini tanı." Vampir annesinin hediye ettiği haçı kırarken çıkan çıtırtıları duydu.
"Ah, seni kahrolası salak," diye inledi George/Nort. "O bir gamalı haç değil, bildiğin lanet olasıca alelade bir haç! Ver onu bana.1"
"Dur Nort, bana bir şans ver! Daha bitirmedim!"
Hayaları zonklar, kınk çenesi ağrır, alnından akan kanı görüşünü perdelerken iki adam önünde çocuklar gibi kavga ediyordu. Yetmişli yıllarda yapılan, Tanrı'nın varlığına dair onca tartışmayı hatırladı. Şu halini bir gören olsa hâlâ şüphe duyar mıydı acaba? Nasıl duyabilirdi?
Ve bu sırada süvariler geldi.

9

"Tam olarak ne demek istiyorsun?" diye sordu Roland. "Bu bölümü çok iyi anlamak istiyorum, peder."
Hâlâ verandadaki masanın etrafında oturuyorlardı ama yemek faslı bitmiş, güneş batmış ve Rosalita fenerler getirmişti. Callahan o sırada hikâyesine ara verip onu birlikte oturmaya davet etmiş, kadın da bir sandalyeye ilişmişti. Paravanların ardındaki karanlık avludan, ışığa aç böceklerin sesleri geliyordu.
Jake, Silahşor'un aklındakine dokundu. Sonra tüm bu gizlilikten bıktı ve sabırsızlanarak soruyu kendi sordu. "Süvariler biz miydik, peder?"
Roland önce şok içinde ona baktı. Sonra, duydukları hoşuna gitmiş göründü. Callahan ise sadece şaşırmıştı.
"Hayır," dedi. "Sanmıyorum."
"Onları görmedin, değil mi?" diye sordu Roland. "Seni kurtaranları hiç görmedin."
"Hitler Kardeşler'in bir el feneri olduğunu söylemiştim," dedi Callahan. "Ama diğerleri, süvariler..."

10

Her kimseler, projektörleri vardı. Çamaşırhaneyi ucuz fotoğraf makinesinin flaşından çok daha güçlü bir ışıkla doldurdu ve ışık bu kez sabitti. George/Nort ve Lennie/Bill ellerini gözlerine siper etti. Elleri bantlı olmasaydı Callahan da aynısını yapacaktı.
"Nort, tabancayı bırak! Bill, sen de usturayı!" Parlak ışığın gerisinden gelen ses korkutucuydu çünkü sahibi korkuyordu. Her an her şeyi yapabilecek birinin sesiydi. "Beşe kadar sayıp ikinizi de layık olduğunuz gibi vuracağım." Sonra saymaya başladı ama yavaşça değil, panik içinde sayıyordu. "Bi-rikiüçdört..." Sesin sahibi ateş etmeyi, şu formaliteleri bir an önce sonlandır-mayı istiyor gibiydi. George/Nort ve Lennie/Bill'nin seçeneklerini gözden geçirecek zamanı yoktu. Tabancayı ve usturayı yere attılar. Tabanca, tozlu zemine çarptığı an ateş aldı ve kulakları çınlatan bir patlama sesi duyuldu. Callahan'ın kurşunun nereye gittiğine dair en ufak fikri bile yoktu. Vücuduna saplanmış bile olabilirdi. Kurşun yemiş olsa hisseder miydi? Emin değildi.
"Ateş etme, ateş etme!" diye haykırdı Lennie/Bill. "Yapmayacağız, yapmayacağız, yapmayacağız..." Ne yapmayacaklardı? Lennie/BiU'in bir fikri yok gibiydi.
"Ellerinizi kaldınnF' Bir başka sesti ama önceki gibi göz kamaştıran Parlak ışığın gerisinden gelmişti. "Haydi, kaldırın sizi hanım evlatları!"
Ellerini kaldırdılar.
"Şimdi soyunun," dedi ilk ses. Bunlar çok iyi adamlar olabilirdi ve Callahan, onları Noel kartları göndereceği kişilerin arasına memnuniyetle katardı ama daha önce böyle bir şey yapmadıkları çok belliydi. "Ayakkabılarınızı çıkarın! Pantolonlarınızı da! Hemen! Şimdi!"
"Neler olu..." diye başladı George/Nort. "Sizpolis misiniz? Polisseniz bize kahrolası haklarımızı okumak zorundasınız..."
Göz alıcı ışığın gerisinde bir silah ateşlendi. Callahan kızıl alevi görebilmişti. Muhtemelen o da bir tabancaydı, ama Hitler Kardeşler'in .32'liği onun yanında şahinin yanındaki sinekkuşu gibi kalıyordu. Çıkan ses gök gürültüsü gibiydi. Hemen ardından dökülen sıvaların sesi duyuldu ve bayat toz kokusu havayı sardı. George/Nort ve Lennie/Bill aynı anda çığlık attı. Callahan kurtarıcılarından birinin (muhtemelen ateş etmeyen) de çığlık attığını duyar gibi oldu.
"Ayakkabılarınızı ve pantolonlarınızı çıkarın! Hemen! Şimdi! Ben otuza sayana dek çıkarmış olun yoksa ölürsünüz. Birikiüçdörtbeş..."
O kadar hızlı sayıyordu ki itiraz bir tarafa, düşünmeye bile fırsat kalmamıştı. George/Nort yere oturacak oldu.
"Oturursan ölürsün," dedi İki Numaralı Ses.
Bunun üzerine Hitler Kardeşler sırt çantası, fotoğraf makinesi ve el fenerinin etrafında sekerek üzerindekileri çıkarmaya başladı. Bir Numaralı Ses bu arada son sürat saymaya devam ediyordu. Ayakkabılar çıktı ve pantolonlar indirildi. George'un üzerinde paçalı don, Lennie'de ise lekeli bir slip vardı. Lennie'nin bacaklarının arasındaki kabarıklık yok olmuştu. Herhalde gecenin kalanında izin yapmaya karar vermişti.
"Şimdi dışarı çıkın," dedi Bir Numaralı Ses.
George ışığa döndü. Yankees eşofman üstü, neredeyse dizlerine kadar inen iç çamaşırının üzerine sarkmıştı. Bel çantasını çıkarmamıştı. Bacaktan oldukça kaslıydı ama titredikleri görülebiliyordu. Yüzünde aniden korku dolu bir idrak ifadesi belirdi.
"Dinleyin çocuklar," dedi. "Bu herifin işini bitirmeden gidersek bizi öldürürler. Bunlar çok kötü..."
"Ben ona kadar saymadan oradan çıkmazsanız ölümünüz benim elimin olacak," dedi Bir Numaralı Ses.
Sonra İki Numaralı Ses histerik bir küçümsemeyle ekledi. "Gai cocknif en yom, sizi korkak orospu çocukları! Orada kalın ve ölün, kimin umurunda?"
Callahan bu sözü başlarını şaşkınca sallayan bir düzine Yahudi'ye tekrarladıktan sonra Topeka'da yaşlı bir adamdan anlamını öğrenecekti. Gai cocknif en yom, git de okyanusa sıç anlamına geliyordu.
Bir Numaralı Ses, tekrar saymaya başladı. "Birikiüçdört..."
George/Nort ve Lennie/Bill birbirlerine çizgi filmlerdeki karakterler gibi kararsızca baktıktan sonra kapıya atıldı. Parlak ışık da onları takip ediyordu. Dışarı çıktılar ve yok oldular.
"Peşlerinden git," dedi Bir Numaralı Ses boğuk sesle yanındakine. "Geri dönmeye kalkarlarsa..."
"Tamam, tamam," dedi İki Numaralı Ses ve uzaklaştı.
Parlak ışık bir tık sesiyle yok oldu. "Yüzüstü dön," dedi Bir Numaralı Ses.
Callahan, ona bunu yapabileceğini sanmadığını, hayaları birer demlik kadar büyümüş gibi hissettiğini söylemek istedi, ama çene kemiği kırıldığı için ağzından sadece anlamsız bir hırıltı çıktı. Sol tarafına olabildiğince dönerek elinden geleni yaptı.
"Kıpırdama," dedi Bir Numaralı Ses. "Seni kesmek istemiyorum." Hayatını bu tür işler yaparak kazanan birinin sesine benzemiyordu. Callahan o haldeyken bile bunu anlayabilmişti. Adam çok sık nefesler alıyor, bazen tıkanır gibi oluyor, sonra tekrar düzeliyordu. Callahan, ona teşekkür etmek istedi. Bir polis, itfaiyeci veya cankurtaran için birinin hayatını kurtarmak halktan sıradan bir vatandaş için olduğundan farklıydı muhakkak. Onun kurtarıcısı da böyle biriydi. Her iki kurtarıcısı da. Ama nasıl olup da bu kadar hazırlıklı geldiklerini bilemiyordu. Hitler Kardeşler'in isimlerini nereden diyorlardı? Peki nerede beklemişlerdi? Caddeden mi gelmişlerdi yoksa baş-ton beri boş çamaşırhanede mi saklanıyorlardı? Callahan'ın bilmediği pek çok şey vardı. Aslında umurunda da değildi. Çünkü biri bu gece, biri bu gece, biri bu gece hayatını kurtarmıştı ve önemli olan da buydu. George ve Lennie işini bitirmek üzereydi ama süvariler bir John Wayne filminde olduğu gibi tam vaktinde yetişmişti.

Callahan'ın tek yapmak istediği, bu adama minnetini sunmaktı. Olmak istediği yer ise o serseriler İki Numaralı Ses'i atlatıp geri dönerek Bir Numaralı Ses'in heyecandan kalp krizi geçirmesine sebep olmadan, güvenlik içinde hastaneye giden bir ambulanstı. Tekrar konuşmayı denedi ama yine anlamsızca geveledi. Sarhoş konuşması, derdi Rowan buna. Söylediği şey, kulağa eşekkele gibi geliyordu.
Önce elleri, ardından ayakları serbest kaldı. Adam kalp krizi geçirmedi. Callahan tekrar sırtüstü döndüğünde tombul, beyaz bir elin usturayı kavradığını gördü. Yüzük parmağında, bir mühür yüzüğü vardı. Yüzüğün üzerinde bir açık kitap figürü olduğunu gördü. Hemen altında Ex Libris yazıyordu. Sonra parlak ışık tekrar yandı ve Callahan kolunu gözlerine kaldırdı. "Tanrım, ahbap, bunu neden yapıyorsun?" demek istedi ama ağzından çıkan, Aanrh, aah, annaaa oldu. Buna rağmen Bir Numaralı Ses söylediğini anlamış gibiydi.
"Sanırım bunun sebebi çok açık, yaralı dostum," dedi. "Bir gün karşılaşırsak onun ilk görüşmemiz olmasını istiyorum. Caddede karşılaşırsak beni tanımadan yanımdan geçmeni tercih ederim. Öylesi daha güvenli." Gıcırtılı ayak sesleri duyuldu. Işık uzaklaştı. "Caddenin karşısındaki telefon kulübesinden bir ambulans çağıracagiz..
"Hayır! Yapma! Ya geri gelirlerse?" Öylesine dehşete düşmüştü ki sözleri açık seçik duyulmuştu.
"Gözümüz üzerinde olacak," dedi Bir Numaralı Ses. Göğsündeki hırıltı hafiflemişti. Adam kontrolünü geri kazanıyordu. İyi. "Sanırım geri dönmeleri muhtemel, iriyan olan bir hayli sıkıntılı görünüyordu, ama Çinliler haklıysa, şimdi hayatından ben sorumluyum. Ve sorumluluğuma sahip çıkmak niyetindeyim. Geri dönecek olurlarsa onları vururum. Iskalamayacağımdan emin olabilirsin." Şekil duraksadı. O da iriyan sayılırdı. Cesur olduğuysa su götürmez bir gerçekti. "Bunlar Hitler Kardeşler'di, dostum. Kimden bahsettiğimi anlıyor musun?"
"Evet," diye fısıldadı Callahan. "Bana kim olduğunu söylemeyecek misin?"
"Bilmesen daha iyi," dedi Bay Ex Libris.
"Kim olduğumu biliyor musun?"
Bir tereddüt. Gıcırtılı ayak sesleri. Bay Ex Libris şimdi eski çamaşırhanenin kapısında duruyordu. "Hayır," dedi. Sonra ekledi. "Bir rahip. Önemi yok."
"Burada olduğumu nereden bildiniz?"
"Ambulansı bekle," dedi Bir Numaralı Ses. "Tek başına hareket etmeye kalkma. Çok kan kaybetmişsin. İç organlarında bir yaralanma da olabilir."
Sonra gitti. Callahan çamaşır suyu, deterjan ve hoş yumuşatıcı kokuları arasında yatmaya devam etti. Yıkayan siz de olsanız biz de, çamaşırlarınız temizlikte hep önde, diye düşündü. Hayaları zonkluyor ve sızlıyordu. Çenesi şişmiş, ağrıyordu. Eti şişerken yüzünün gerildiğini hissedebiliyordu. Orada öylece yatıp ambulansı, yani hayatı veya Hitler Kardeşler'i, yani ölümü bekledi. Hanımı veya kaplanı. Diana'nın hazinesini veya ölümcül yılanın ısırığını. Ve sonsuzluğa benzer bir süre sonra tozlu zeminde kırmızı ışığın yansımasını gördü ve bu sefer gelenin hanım olduğunu anladı. Bu kez hazineydi.
Bu kez gelen hayattı.

11
"Ve böylece," dedi Callahan. "Kendimi aynı gece, aynı hastanenin
577 numaralı odasında buldum."
Susannah, ona irileşmiş gözlerle baktı. "Ciddi misin?"
"Hem de çok ciddiyim," dedi Callahan. "Rowan Magruder öldü, ben

ölesiye dövüldüm ve beni aynı yatağa yatırdılar. Herhalde çarşafları ucu
ucuna değiştirebilmişlerdir. Hemşire gelip bana morfin vermeden önce yatağımda sessizce yatıp Magruder'ın kardeşinin gelip Hitler Kardeş-ler'in yarım bıraktığı işi tamamlayıp tamamlamayacağını düşündüğümü hatırlıyorum. Ama böyle şeyler sizi neden şaşırtsın ki? Hikâyelerimizde çakışan pek çok tuhaf nokta var. Calla Bryn Sturgis ve soyadımın benzerliğini hiç düşünmediniz mi mesela?" "Elbette düşündük," dedi Eddie. "Sonra ne oldu?" diye sordu Roland.
Callahan sırıttı ve Silahşor, adamın yüzünün iki tarafı arasında hiza farkı olduğunu gördü. Evet, çenesi kırılmıştı gerçekten. "Hikâyeyi anlatanın en sevdiği soru budur, Roland. Ama sanırım biraz hızlanmam gerekecek yoksa bütün geceyi burada geçireceğiz. En önemli kısım, en çok duymak istediğiniz bölüm sonda zaten."
Sen öyle sanıyor olabilirsin, diye düşündü Roland. Üç dostunun da benzer düşüncelere sahip olduğunu öğrenirse hiç şaşırmayacaktı.
"Hastanede bir hafta kaldım. Çıktığımda beni Queens'te bir rehabilitasyon merkezine gönderdiler. İlk önerdikleri yer, Manhattan'daydı ve çok daha yakındı, ama Home'la ilişkiliydi; ara sıra oraya hastalar gönderirdik. Oraya gidersem Hitler Kardeşler'in bana yine musallat olacağından korktum."
"Seni buldular mı?" diye sordu Susannah.
"Hayır. Riverside Hastanesi'nin 577 numaralı odasında yatan Ro-wan'i ziyaret ettiğim ve daha sonra aynı odaya yatırıldığım gün, 19 Mayıs 1981'di," dedi Callahan. "Ayın yirmi beşindeyse benim gibi üç dört yürüyen yaralıyla birlikte bir minibüsün arkasında Queens'e gittim. Ondan yaklaşık altı gün sonra, rehabilitasyon merkezinden ayrılıp tekrar yollara düşmeden hemen önce Post'taki haberi gördüm. Ön sayfa haberiydi ama manşetten verilmemişti, CONEY ISLAND'DA İKİ ADAM VURULARAK ÖLDÜRÜLDÜ, diyordu başlığı, POLİSLER BİR ÇETE

HESAPLAŞMASİ OLDUĞUNU DÜŞÜNÜYOR. Bunun sebebi, kurbanların ellerinin ve yüzlerinin asitle eritilmiş olmasıydı. Polisler buna rağmen kimliklerini belirlemeyi başarmıştı: Norton Randolph ve William Garton. İkisi de Brooklyn'dendi. Fotoğraflar vardı. Emniyette çekilmiş fotoğraflardı; ikisinin de sabıka dosyası yüklüydü. Beni kaçıran Hitler Kardeşler'di. George ve Lennie."

"Onları sığ adamların öldürdüğünü düşünüyorsun, değil mi?" diye sordu Jake.

"Evet. İşlerini tamamlayamamışlardı, bu yüzden cezalandırıldılar." "Gazetelerde Hitler Kardeşler oldukları yazıyor muydu?" diye sordu Eddie. "Benim geldiğim zamanlarda birbirimizi hâlâ onların isimlerini kullanarak korkuturduk."

"Birkaç küçük gazetede bu ihtimale dair haberler çıktı," dedi Callahan. "Bence Hitler Kardeşler cinayetleri haberlerini yapan muhabirler Randolph ve Garton'ın onlar olduğunu içten içe biliyordu, ama hiçbir gazete öcünün ölmesini istemez, çünkü gazeteleri sattıran öcülerdir." "Ahbap," dedi Eddie. "Savaşlarda gerçekten bulunmuşsun." "Daha son kısmı duymadın," dedi Callahan. "Ağzın açık kalacak." Roland parmağını çevirerek devam etmesini işaret etti ama fazla acele eder gibi görünmüyordu. Kendine bir sigara sardı. Diğer üç yoldaşı gibi halinden gayet hoşnut gibiydi. Oy, Jake'in ayaklarının dibinde kendi halinde uyuyordu.

"Elimde karton kapaklı kitabım ve şişemle George Washington Köprüsü üzerinde New York'u ikinci kez terk ederken tahta köprüyü aradım," dedi Callahan. "Ama köprü daha önce gördüğüm yerde yoktu. Sonraki birkaç ay içinde gizli otoyolları nadiren gördüm (birkaç kez de üzerinde Chadbourne'un olduğu on dolarlık banknotlar gördüğümü hatırlıyorum) ama çoğunlukla yoklardı. Pek çok Üçüncü Tip vampir gördüm. Sayılarının giderek arttığını düşündüğümü hatırlıyorum. Ama hiçbir şey yapmadım. İçimdeki dürtüyü kaybetmiş gibiydim. Thomas Hardy'nin yazma, Thomas Hart Benton'ın duvar resimlerini yapma isteğini kaybetmesi gibi. 'Sadece sivrisinekler,' diye düşünüyordum. 'Bırak gitsinler.' Yeni bir şehre giriyor, en yakın Brawny Man'i, Manpower'i veya Job Guy'ı bulup bir işe başlıyor ve kendimi rahat hissedebileceğim bir bar arıyordum. New York'taki Blarney Stone veya Americano'ya benzeyen yerleri seviyordum."

"Yani içkinle beraber küçük bir buharlı masa hoşuna gidiyordu," dedi Eddie.

"Doğru," dedi Callahan. Eddie aklından geçenleri tam olarak dile getirmişti. "Ve oralarda ortalığı rezil etmemeye dikkat ederdim. Çakırkeyif olana dek sevdiğim barda kalır; yerlerde sürünme, çığlıklar atma, gömleğin önüne kusma faslını ise başka yerde yapardım."

"Ne..." diye başladı Jake.

"Yani dışarda sarhoş olurmuş, tatlım," dedi Susannah. Çocuğun saçlarını sevgiyle karıştırdı. Sonra yüzünü buruşturdu ve eli karnına gitti.

"İyi misin, sai?" diye sordu Rosalita.

"Evet ama içinde baloncuklar olan bir şey ikram edersen hiç itiraz etmeden içerim."

Rosalita, Callahan'ın omzuna dokunarak yerinden kalktı. "Devam et, peder. Yoksa sen hikâyeni bitirene kadar saat iki olacak ve uğursuz topraklardaki kediler uyanacak."

"Pekâlâ," dedi Callahan. "Sonuç olarak sürekli içiyordum. Her gece içiyor ve önüme çıkan herkese Lupe'u, Rowan'i ve Rowena'yi anlatıyordum. Sonra da sızıyordum.

"Bu hastalıklı düzen, ben Topeka'ya varana dek devam etti. 1982 kısmın sonlarıydı. Orada dibe vurdum. Dibe vurmanın ne anlama geldiğini biliyor musunuz?"

Uzun bir sessizlikten sonra başlarını salladılar. Jake, Bayan Avery'nin dersini ve Son Kompozisyon'unu düşünüyordu. Susannah, Oxford, Missis-sippi'yi hatırladı. Eddie ise Batı Denizi kıyısındaki kumsalı düşünüyordu. Boğazını kesmek niyetiyle sonradan dinh'i olacak adamın üzerine eğilmişti, çünkü Roland o sihirli kapılardan geçmesine izin vermiyordu.

"Bir hapishane hücresinde dibe vurdum," dedi Callahan. "Sabahın erken saatleriydi ve nispeten ayık sayılırdım. Yatağın üzerinde bir battaniye, içerde bir klozet vardı. Bulunduğum bazı yerlerle karşılaştırıldığında saray gibi kalıyordu. Can sıkan iki şey vardı; isim manyağı ve... o şarkı."

12

Hücrenin küçük, önüne gerilen telle güçlendirilmiş penceresinden gri bir ışık giriyor, teninin griymiş gibi görünmesine yol açıyordu. Elleri kirli ve çizik içindeydi. Bazı tırnaklarının altı siyahtı (pislik), bazılarının alüysa koyu kahverengi (kuru kan). Ona sürekli efendim diye hitap eden biriyle cebelleştiğini hatırlıyordu, yani orada bulunuş sebebi şu çok popüler 48 numaralı Ceza Kanunu, Görev Başındaki Memura Saldırı olabilirdi. Tek istediği (Callahan bunu oldukça iyi hatırlıyor gibiydi) bir çocuğun çok güzel olan şapkasını denemekti. Genç polise (görünüşüne bakılırsa yakında tuvalet eğitimi bile almamış veletleri polis teşkilatına alacaklardı, en azından Topeka'da durum buydu) güzel şapkaların daima dikkatini çektiğini, alnında Kabil'in İşareti olduğu için daima şapka taktığını söylemeye çalışmıştı. "Bir haça benzi-yorrjj," dediğini hatırlıyordu (ya da demeye çalıştığını). "Ama ajjlında Ga-bil'in İjareti." Kabil'in İşareti demeye çalışmış ama ancak bu kadar becerebilmişti.

Önceki gece gerçekten çok sarhoştu, ama elini karmakarışık saçları arasından geçirerek hücredeki dar yatağın üzerine oturduğu şu sırada kendini o kadar da kötü hissetmiyordu. Ağzında kötü bir tat vardı (sanki Siyam kedisi Ruta ağzına sıçmış gibiydi) ama başı o kadar da kötü ağrımıyordu. Bir de şu sesler sussaydı! Koridorun sonunda biri alfabetik sırayla sonsuz gibi görünen bir isim listesini sayıyordu. Daha yakın bir hücrede biri ise en sevmediği şarkıyı söylüyordu: "Biri bu gece, biri bu gece, biri bu gece hayatımı kurtardım..."

"Nailor!... Naughton!... O'Connor!... O'Shaugnessy!... Oskowski!... Osmer!"
Baldırları titremeye başladığında şarkıyı söyleyenin kendisi olduğunu anladı. Titreme giderek şiddetlenerek dizlerine ve bacaklarının üst kısmına yükseldi. Bacaklanndaki kasların pistonlar gibi inip yükseldiğini görebiliyordu. Ona ne oluyordu böyle?

"Palmer!... PalmgrenL."
Titremeler apış arasına ve karnına ulaştı. Altına işeyince pantolonunun önünde koyu bir leke belirdi. Ayakları, görünmez bir futbol topuna vurmaya çalısırcasına havaya tekmeler savurmaya başladı. Kriz geçiriyorum, diye düşündü. Evet, galiba öyle. Ölüyorum. Hoşça kal, karatavuk. Seslenip yar. dim istemeye çalıştı, ama boğazından alçak bir hırıltıdan başka ses çıkmadı. Kolları sertçe havalanıp inmeye başladı. Şimdi ayakları görünmez futbol toplarına vurmaya çalışırken kolları bir kuşun kanatları gibi yükselip alçalı-yordu. Koridorun sonundaki adam isimleri saymaya yüzyılın sonuna dek devam edecekmiş gibiydi. Belki de bir sonraki Buzul Çağı gelene dek sayacaktı.
"Peschier!... Peters!... Pike!... Polovik!... RanceL. Rancourt!"
Callahan'ın bedeninin üst kısmı elektrik çarpmışçasına öne arkaya savrulmaya başladı. Her öne savruluşunda dengesini kaybedip yere kapaklana-cakmış gibi oluyordu. Kolları yükseldi. Bacakları kalktı. Sonra alt tarafında ani bir sıcaklık hissetti ve pantolonunu çikolatayla doldurduğunu anladı.
"Ricupero!... RobillardL. Rossi!"
Sırtı geriye büküldü. Neredeyse başını üzerine BANGO SKANK ve AZ ÖNCE ON DOKUZUNCU SİNİR KRİZİMİ GEÇİRDİM! yazılmış beyaz badanalı beton duvara vuracaktı. Ardından sabah namazını kılan bir Müslüman'ın huşuyla secdeye varması gibi tüm vücudu öne savruldu. Çıplak dizleri arasından bir anlığına hücrenin beton zeminine baktı, sonra dengesi bozuldu ve yere kapaklandı. Her gece yaptığı içki âlemlerine rağmen her nasılsa iyileşmiş olan çenesinin daha önce kırılan dört yerinin üçü, tekrar kırıldı. Dengeyi sağlayıp doğru sayıyı yakalamak istercesine bu kez burnu da kırılmıştı (sihirli rakam dörttü). Sudan çıkmış bir balık gibi kendi kanı, idrarı ve dışkısı içinde çırpınıyordu. Evet, gidiciyim, diye düşündü.
"Ryan!... SannelliL. Seher!"
Ama sarsıntıların şiddeti giderek azaldı ve sonunda küçük seğirmelere dönüştü. Birinin gelmesi gerektiğini düşündü, ama kimse gelmedi, hemen değil. Vücudundaki seğirmeler tamamen kayboldu. Artık sadece Topeka, Kansas'ta bir hücrenin zemininde yatan Donald Frank Callahan'di. Koridorun uzak ucundaki adam, isimleri alfabetik sıraya göre saymaya devam ediyordu.
"Seavey!... SharrowL. Shatzer!"
Aniden, aylar sonra ilk kez Hitler Kardeşler, onu Kırk Yedinci Sokak'ın doğusundaki boş çamaşırhanede öldürmek üzereyken yetişen süvarileri düşündü. Onu gerçekten öldüreceklerdi ve bir gün birileri mutlaka Donald frank Callahan'ın terk edilmiş çamaşırhanenin zemininde yatan cesedini bulacaktı. Muhtemelen hayaları küpe niyetine takılmış vaziyette. Ama süvariler gelmiş ve...
Onlar süvari değildi, diye düşündü yerde yatarken. Yüzü yine şişiyordu, bu his oldukça tanıdıktı. Onlar Bir Numaralı Ses ve İki Numaralı Ses'ti. Ama bu da doğru değildi. Onlar en azından orta yaşa ulaşmış, yaşlanmakta olan iki adamdı. Onlar Bay Ex Libris ve ne anlama geliyorsa, Bay Gai CocknifEn Yom'du. Her ikisi de ölesiye korkuyordu. Ve korkmakta haklıydılar. Hitler Kardeşler, Lennie'nin böbürlendiği gibi binlerce kişi öldürmemişti belki, ama pek çok cinayet ve saldırıdan sorumluydular ve evet, Bay Ex Libris ve Bay Gai CocknifEn Yom korkmakta kesinlikle haklıydı. Sonuçta zarar görmemişlerdi ama pekâlâ görebilirlerdi. Ya George ve Lennie onları bir şekilde alt etseydi? Kaplumbağa Koyu Çamaşırhanesinde bir değil, üç ceset bulunurdu muhtemelen. Bu haber Post'un ön sayfasında mutlaka yer alırdı! Evet, bu adamlar onu kurtarmak için hayatlarını riske atmıştı ve uğruna kendilerini tehlikeye attıkları adam yedi ay sonra dibe vurmuştu; bir hapishane hücresinde kendi kanı ve pisliği içinde perişan halde yatıyordu. Damarlarında her an alkol dolaşan bir sarhoştu.
Olan olmuştu. Koridorun sonundaki adam hâlâ isimleri saymayı sürdürüyordu. Sprang, Steward Sudby. Biraz ötede, hücresinin pislik içindeki zemininde kendi vücut sıvıları içinde yatan adam dibe vurmuştu. Yani artık bundan kötüsü olamazdı. Tabi bir kazma kürek alıp kazmaya başlamadığı müddetçe.
Zemindeki toz topaklan, yattığı yerden bakınca kendi halinde küçük bir maden kasabasındaki ağaçlan, birikmiş pislikler ise sıralanmış tepeleri andırıyordu. Hangi aydayız, diye düşündü. Şubat mı? 1982 Şubatı mı? Öyle bjr şey. Eh, bak ne diyeceğim. Kendime bir yıl daha vereceğim. O iki adamın göze aldığı riske değecek bir şey, herhangi bir şey yapmak için bir yıl. Bjr şey yapmayı becerebilirsem, devam edeceğim. Ama 1983 Şubatı'nda hâlâ içiyor olursam kendimi öldüreceğim.
Koridorun ucundaki ses sonunda Targenfield'a ulaştı.

13
Callahan bir dakika kadar sessiz kaldı. Kahvesinden bir yudum aldı, yüzünü buruşturdu ve kendine elma suyu doldurdu.
"Tırmanışın nasıl başladığını biliyordum," diyerek anlatmaya devam etti. "Tanrı biliyor ya, dibe vurmuş pek çok alkoliği İsimsiz Alkolikler toplantısına götürmüştüm. Beni salıverdiklerinde Topeka'da bir alkolikler derneği buldum ve her gün gitmeye başladım. Ne ileriye, ne de geriye bakıyordum. 'Geçmiş mazi, gelecek gizemdir,' derler. Toplantılarda

eskiden yaptığım gibi sessizce bir köşede durmuyordum. Kendimi zorlayarak öne çıkıyor ve kendimi tanıtıyordum. 'Ben Don C," diyordum. 'Ve artık içmek istemiyorum.' İstiyordum, her gün içmek istiyordum ama o toplantılarda her durum için bir deyiş vardır. Bunlardan biri de 'Becerene kadar beceriyormuş gibi yap'tır. Ve gün geçtikçe becerebildiğimi gördüm. 1982 sonbaharında bir gün uyandım ve artık içmek istemediğimi fark ettim. 0 mecburiyet hissi yok olmuştu.
"Hayatıma devam ettim. Ayıklığın ilk yılında büyük değişiklikler yapmanız beklenmiyor ama bir gün Gage Park'tayken... aslında Reinisch Gül Bahçesi idi..." Susup onlara baktı. "Ne var? Orayı biliyor musunuz? Re-inisch'i bildiğinizi söylemeyin sakın!"
"Oradaydık," dedi Susannah usulca. "Oyuncak treni gördük."
"Bu inanılmaz," dedi Callahan.
"Saat on dokuz ve bütün kuşlar şakıyor," dedi Eddie. Gülümsemiyor-du.
"Her neyse, ilk ilanı orada gördüm. İRLANDA SETERİMİZ CALLAHANİ GÖRDÜNÜZ MÜ? PATİSİNDE VE ALNINDA YARA İZİ VAR. BULANA ÖDÜL VERİLECEKTİR- Vb., vb. İsmi sonunda doğru yazmışlardı. Hâlâ yapabiliyorken oradan ayrılmaya karar verdim. Böylece Detroit'e gittim ve Deniz Feneri Sığınma Evi adında bir yer buldum. Tıpkı Home gibiydi ama Rowan Magru-der eksikti. İyi iş çıkarıyorlardı, ama güçlükle ayakta durabiliyorlardı. Adımı yazdırdım. Ve 1983 yılının aralık ayında oradayken olan oldu."
"Ne oldu?" diye sordu Susannah.
Cevap veren Jake Chambers oldu. Biliyordu, belki de içlerinde bilebilecek olan tek kişi oydu. Ne de olsa onun da başına gelmişti.
"Öldün," dedi.
"Evet," dedi Callahan. Şaşırmış gibi görünmüyordu. Andy'yi çalıştıranın ant-nomikler olup olmadığını veya o seneki hasadı tartışıyor gibiydi. "Öldüm. Roland, bana bir sigara sarar mısın? Elma suyundan daha sert bir şeye ihtiyacım var sanırım."

14

Deniz Feneri'nde bir gelenek vardı, epey eskilerden kalma bir gelenek... dört yıllık bile olabilirdi (Deniz Feneri Sığınma Evi beş yıl önce açılmıştı). West Congress Caddesi üzerindeki Holy Name Lisesi'nde Şükran Günü kutlaması yapılacaktı. Bir grup sarhoş, salonu turuncu ve kahverengi krepon kâğıtları, karton hindiler, plastik meyveler ve sebzelerle süslüyordu. Bir başka deyişle, Amerikan usulü hasat süslemeleri. Kutlamaya katılmak için en az iki hafta boyunca ayık olmak gerekiyordu. Aynca, (Ward Huckman, Al Mc-Cowan ve Don Callahan aralarında buna karar vermişti) dekorasyon işleriyle uğraşanların kesinlikle alkollü olmaması gerekiyordu.
Detroit'te yaşayan neredeyse yüz kadar alkolik, uyuşturucu bağımlısı ve yarı çıldırmış evsiz Holy Name'e gelerek hindi, et suyu ve çeşitli mezelerden oluşan mükellef bir yemek yedi. Basketbol sahasına bir düzine kadar uzun masa yerleştirilmişti. Yemeklere yumulmadan önce (bu da geleneğin birparçasıydı) herkes şükran duyduğu bir şeyi yüksek sesle dile getirecekti. Evet Şükran Günü'ydü, ama alkolikler programının temel inançlarından biri, minnettar bir alkoliğin sarhoş olmayacağı, minnettar bir uyuşturucu bağım-lısının kafayı bulmayacağıydı.
Callahan, sıra ona gelene dek hiçbir şey düşünmemiş olduğundan, aniden konuşması gerekince neredeyse ağzından başını derde sokabilecek bir şey kaçıracaktı. En azından çok tuhaf bir espri anlayışı olduğu düşünülebilirdi.
"Minnettarım çünkü..." diye başladı ve söylemek üzere olduğu şeyi fark ederek sustu. Herkes ona beklenti içinde bakıyordu. Sakalları uzamış adamlar, yağlı saçlı, solgun yüzlü kadınlar... hepsinin üzerine metro istasyonlanna ve caddelere özgü o koku sinmişti. Bazıları onu Rahip diye çağırmaya başlamıştı bile. Peki nereden biliyorlardı? Nasıl bilebilirlerdi? Bunu duymanın tüylerini ürperttiğini bilseler ne hissederlerdi? Ona Hitler Kardeşler'i ve çamaşır yumuşatıcısının hoş kokusunu hatırlattığını bilseler? Herkes hâlâ ona bakıyordu. Ward ve Al de öyle.
"Minnettarım çünkü bugün içki içmedim ve uyuşturucu almadım," diye tamamladı cümlesini. Masadan onaylayan mırıltılar yükseldi. Callahan'ın yanındaki adam, kız kardeşi Noel'i onlarla geçirmesine izin verdiği için minnettar olduğunu söyledi. Callahan'ın az kalsın, "Minnettarım çünkü son günlerde hiç Üçüncü Tip vampir veya kayıp hayvan ilanı görmedim," diyeceğini kimse anlamamıştı.
Bunun Tanrı kendisini geri kabul ettiği için olduğunu düşünüyordu, hiç olmazsa bir deneme sürecindeydi ve Barlow'un ısırığının etkisi sonunda geçmişti. Bir başka deyişle, lanetli bir armağan olan görme yeteneğinden kurtulduğunu sanıyordu. Bununla birlikte bir kiliseye girmeye çalışarak bu fikirlerini sınamıyordu, Holy Name Eisesi'nin spor salonu onun için yeterliydi, teşekkürler. Bu kez ağlarını etrafına iyice dolamak isteyebilecekleri hiç aklına gelmiyordu (en azından bilinçli düşüncelerinde). Daha sonra kavramakta yavaş olduklarını ama er ya da geç öğrendiklerini anlayacaktı.
Sonra, aralık ayı başlarında Ward Huckman müjdeli bir mektup aldı. »tfoel erken geldi, Don! Al, şuna bir bak!" Bir yandan da mektubu sevinçle sallıyordu. "Başardık, dostlar! Tüm endişelerimiz sona erdi!"
Al McCowan mektubu aldı ve yüzündeki dikkatli ifade okudukça kayboldu. Mektubu Don'a uzatırken ağzı kulaklarına varıyordu.
Mektup, New York, Chicago, Detroit, Denver, Los Angeles ve San Francisco'da büroları olan büyük bir şirketten geliyordu. Öylesine kaliteli bir kâğıda yazılmıştı ki insan kesip biçip bir tişört haline getirerek üzerine giymek istiyordu. Mektupta, şirketin o sene yirmi milyon doları ülke çapında yirmi ayrı hayır kumlusuna bağışlama niyetinde olduğu belirtiliyordu. Söylendiğine göre şirketin bunu 1983 yılı sona ermeden yapması gerekiyordu. Bağışı alabilecek

potansiyel kuruluşlar arasında aşevleri, evsizler için sığınma evleri, muhtaçlara iki klinik ve Spokane'de bir AİDS araştırma programı vardı. Söz konusu sığınma evlerinden biri de Deniz Feneri'ydi... Mektubun altındaki imza, Başkan Vekili Richard P. Say re'a aitti. Her şey yerli yerinde görünüyordu. Üçünü bir görüşme için Detroit bürolarına davet etmeleri de gayet uygun gibiydi. Görüşme tarihi, (Donald Callahan'ın öleceği gfXn) 19 Aralık 1983'tü. Pazartesi gününe denk geliyordu.
Şirketin adı SOMBRA'ydı.

15
"Gittin," dedi Roland.
"Üçümüz beraber gittik," dedi Callahan. "Davetiye sadece benim için olsaydı asla gitmezdim. Ama üçümüzü birden çağırıyorlardı... ve ucunda bir milyon dolar vardı... Home veya Deniz Feneri gibi yerler için o miktarda paranın ne anlama geldiğini tahmin edebiliyor musunuz? Özellikle de Reagan yıllarında?"
Susannah bunun üzerine irkildi. Eddie, ona zafer dolu bir ifadeyle baktı. Callahan bunların anlamını sormak istedi, ama Roland parmağını yine devam etmesini istercesine çeviriyordu ve vakit bir hayli geç olmuştu. Gece yarısına yaklaşıyordu. Gerçi Roland'ın ka-tet'inden hiç kimsenin uykusu gelmiş gibi görünmüyordu; tüm dikkatleriyle pederi dinliyorlardı.
"Benim inandığım şu," dedi Callahan hafifçe eğilerek. "Vampirler ve sığ adamlar işbirliği yapıyordu. Sanırım bu işbirliği derinlemesine araştırıldığı takdirde kökleri karanlık topraklara kadar uzanır. Yani Gök Gü-rültüsü'ne."
"Bundan hiç şüphem yok," dedi Roland. Mavi gözleri solgun ve yorgun yüzünde ışıldıyordu.
"Vampirler (Birinci Tip hariç) aptal. Sığ adamlar daha zeki ama o kadar da değil. Yoksa asla onlardan o kadar uzun süre kaçamazdım. Ama sonra (sonunda) bir başkasının ilgisini çektim. Her kim veya neyse, Kızl Kral'ın bir ajanı diyebilirim. Sığ adamlar benden uzaklaştırıldı. Vampirler de öyle. Gördüğüm kadarıyla son aylarda ne kayıp hayvan ilanları, ne de West Ford Caddesi veya Jefferson Bulvarı'nın kaldırımlarına tebeşirle yazılmış yazılar vardı. Bence emirleri bir kişi veriyordu. Çok daha zeki biri. Ve bir milyon dolar!" Başını iki yana salladı. Dudakları acı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sonunda beni kör eden o oldu. Sadece para. 'Evet ama bu para hayır için!' diyordum kendime... birbirimize de böyle söylüyorduk elbette. 'Kendi ayaklarımız üzerinde en az beş sene rahatça durabiliriz! Artık Detroit Şehir Meclisi'ne gidip yalvarmamız gerekmeyecek!' Hepsi de doğruydu. Ortada çok basit bir başka gerçek daha olduğunu ancak iş işten geçtikten sonra fark edebildim: açgözlülük, hayır için bile olsa açgözlülüktü."
"Ne oldu?" diye sordu Eddie.
"Eh, görüşmeye gittik," dedi peder. Yüzünde zoraki bir gülümseme vardı. "Michigan Bulvarı, 982 numara, Tishman İş Hanı. Detroit'in en pahalı bölgelerinden biri. 19 Aralık günü, saat 16.20'de oradaydık."
"Bir randevu için acayip bir saat," dedi Susannah.
"Biz de öyle düşünmüştük, ama işin ucunda bir milyon dolar varken böyle küçük ayrıntıları kim umursar? Bir süre tartıştıktan sonra Al'le fikir birliğine vardık; daha doğrusu Al'in annesiyle. Dediğine göre önemli bir randevuya tam beş dakika erken gidilmeliydi. Böylece saat tam 16.10'da enafetlerimize bürünmüş halde Tishman İş Hanı'ndan içeri girdik, «toınbra şirketi'ni panoda bulduk ve otuz üçüncü kata çıktık."
"Şirket hakkında araştırma yapıp kontrol etmiş miydiniz?" diye sordu Eddie.
Callahan ona aptalca bir soruyla karşılaşmış gibi baktı. "Kütüphanede bulduklarımıza göre Sombra, çoğunlukla diğer şirketleri alan bir şirketti ve hisseleri halka açık değildi. İleri teknoloji alanında, emlak ve inşaat işlerinde uzmanlaşmışlardı. Bunlardan başka bilgi edinmek mümkün değil gibiydi. Malvarhkları iyi korunan bir sırdı."
"Birleşik Devletler'de mi kurulmuş?" diye sordu Susannah.
"Hayır. Nassau, Bahamalar'da."
Kokainman olduğu günleri ve son malı aldığı soluk benizli şeyi hatırlayan Eddie irkildi. "Çok tanıdık geldi," dedi. "Ama Sombra Şirketi'nden kimseyi görmemiştim."
Ama bunun doğru olduğundan emin miydi? Belki İngiliz aksanıyla konuşan soluk benizli şey Sombra için çalışıyordu? Uyuşturucu ticaretine bulaşmış olduklarına inanmak o kadar zor muydu? Hayır, hiç de zor sayılmazdı. Enrico Balazar ile aralarında bir ilişki olabileceğine dair bir işaretti.
"Her neyse, kuşkulanmamızı gerektirecek hiçbir şey görmemiştik," dedi Callahan. "Her şey açık seçik ortada değildi, ama bizi tatmin edecek kadarını görmüştük. Çok zengin ve büyük bir şirketti. Sombra'nm tam olarak ne olduğunu bilmiyorum, ama otuz üçüncü katta gördüğümüz çalışanların çoğunun rol yaptığından, sırf bu küçük gösteri için orada bulunduğundan neredeyse eminim. Bir Sombra Şirketi gerçekten vardı muhtemelen. Ama orada olduğunu sanmıyorum.
"Asansöre bindik ve çok şık bir resepsiyon alanında indik (duvarlarda Fransız empresyonistlerin tabloları vardı). Resepsiyon görevlisi son derece güzel bir kadındı. Beni mazur gör Susannah, ama o an, göğüslerine bir kez dokunursam sonsuza dek yaşayabileceğimi düşündüğümü hatırlıyorum."
Eddie bir kahkaha attı, göz ucuyla Susannah'ya baktı ve hemen sustu. ™ "Saat 16.17'ydi. Oturmamız teklif edildi. Oturduk ama sinirlerimiz o kadar gergindi ki yerimizde duramıyorduk. İnsanlar gelip gitti. Ara sıra sol tarafımızda bir kapı açılıp kapanıyor, içerdeki masaları ve bölmeleri bir anlığına görüyorduk. Telefonlar çalıyor, sekreterler ellerinde dosyalarla, hızlı adımlarla yürüyor, fotokopi makinesinin hafif gürültüsü duyuluyordu. Bu bir dekorsa (ki ben öyle olduğunu düşünüyorum) bir Hollywood yapımı gibi özenle hazırlanmıştı. Bay Sayre ile yapacağımız görüşme yüzünden biraz heyecanlıydım ama hepsi buydu. Bu gerçekten de sıra dışıydı. Sekiz yıl önce Salem's Lot'tan

ayrılmıştım; o günden beri neredeyse sürekli kaçıyordum ve bu süre içinde oldukça etkin bir erken uyarı sistemi geliştirmiştim ama o gün hiçbir şeyden şüphelenmedim. Bir cadı tahtasıyla ulaşabilsek muhtemelen John Dillinger da Anna Sage ile sinemada olduğu akşam için aynı şeyi söyleyecektir.
"Saat 16.19'da üzerine Hugo Boss diye bağıran çizgili bir gömlek giymiş, kravatlı genç bir adam yanımıza geldi ve önümüze düştü. Üst düzey yöneticilerin son derece meşgul göründüğü çok şık ofislerin önünden geçerek koridor boyunca yürüdük ve sonundaki çift kanatlı kapıya vardık. Kapının üzerinde KONFERANS SALONU yazıyordu. Bize yolu gösteren genç kapıları açtı ve, "İlahi şanslar, beyler," dedi. Bunu çok iyi hatırlıyordum. İyi şanslar değil, ilahi şanslar demişti. Beynimde alarm zilleri o an çalmaya başladı ama artık çok geçti. Her şey çabucak olup bitti, görüyorsunuz ya. Onlar..."

16
Her şey biranda olup bitti. Çok uzun bir süredir Callahan'm peşindeydiler ama ellerini ovuşturarak sevinmeye pek fazla zaman ayırmadılar. Kapının kanatları arkalarından çerçeveyi titretecek bir şiddetle hızla, gürültüyle kapandı. Yılda başlangıç olarak on sekiz bin dolar kazanan yönetici asistanları kapıları böyle sertçe değil, paraya ve güce duydukları saygıyla, nazikçe kapatırdı. Kapıyı bu şekilde gürültüyle kapatanlar öfkeli sarhoşlar ve keşlerdi Ah, bir de kaçıklar elbette. Kaçıklar her kapıyı çarparak kapatırdı. Bu isin en iyileri onlardı.
Callahan'm beynindeki alarm zilleri artık çılgınca ötüyor, neredeyse uluyordu Callahan geniş konferans salonuna ve salona hâkim olan uçtaki geniş pencereye baktı. Michigan Gölü muhteşem bir manzara teşkil ediyordu. Sevgili İsa ve Tanrı'nın Anası Meryem, diye düşündü. Nasıl bu kadar aptal olabildim? içeride on üç kişi olduğunu gördü. Üçü sığ adamlardı ama sağlıksız görünümlü yüzlerini, kırmızı gözlerini ve kadınsı, dolgun dudaklarını ilk kez bu kadar yakından görüyordu. Üçü de sigara içiyordu. Dokuzu Üçüncü Tip vampirdi. Salondaki on üçüncü kişinin üzerinde bir gömlek ve kravat vardı. Sığ adamların kıyafetiydi, ama zayıf yüzünde zekâ ve kara mizah yüklü tilki gibi bir ifade vardı. Kaşının üzerinde ne akıyor, ne depıhtıla-şıyormuş gibi görünen iri bir kan damlası vardı.
Tüyler ürpertici bir çıtırtı oldu. Callahan hızla dönünce Al ve Ward'un yere yığıldığını gördü. İçeri girdikleri kapının iki yanında on dördüncü ve on beşinci numaralar, bir sığ adam ve sığ kadın, ellerinde elektrik tabancalany-la duruyordu.
"Arkadaşlarınız iyi, Rahip Callahan."
Callahan tekrar hızla döndü. Alnında kan damlası olan adamdı konuşan. Altmış yaşlarında görünüyordu ama kesin bir şey söylemek güçtü. Gömleği cafcaflı bir sarı, kravatıysa kırmızıydı. İnce dudakları bir gülümsemeyle ayrılınca açları sivri dişleri ortaya çıktı. Bu Sayre, diye düşündük Callahan. Sayre ya da mektubu imzalayan her kimse o. Bu tuzağı kuran o.
"Ama sen pek iyi olmayacaksın," diye devam etti adam.
Sığ adamlar, ona bir tür donuk açgözlülükle bakıyordu: işte yanık pati-li, alnında yara izi olan köpekleri sonunda karşüanndaydı. Vampirler daha ilgili görünüyordu. Mavi amaları içinde neredeyse zıngır diyorlar di. Ve Callahan o an çınlamaları duymaya başladı. Bastırılıyormuşçasına cılızlardı ama yine de varlıkları inkâr edilemezdi. Onu çağırıyorlardı.
Sayre (ismi buysa tabi) vampirlere döndü. "Bu o," dedi önemsiz bir konuda konuşuyormuş gibi. "Amerika'nın bir düzine farklı versiyonunda sizlerden yüzlercesini öldürdü. Arkadaşlarım..." Sığ adamları gösterdi, "...izini bulamadı ama elbette bu arada daha az şüphelenen sıradan avların izlerini sürmeye her zaman yaptıkları gibi devam ettiler. Her neyse, işte artık karşı-mızda. Haydi, istediğinizi yapın. Ama onu öldürmeyin."
Callahan'a döndü. Alnındaki delik doluyor, dalgalanıyor ama asla damlamıyordu. Bu bir göz, diye düşündü Callahan. Kanlı bir göz İçinden bakan neydi? Ve neredeydi?
"Kral'm aramızdaki bu dostlarının hepsi de AİDS virüsü taşıyor," dedi Sayre. "Ne kastettiğimi anlıyorsundur herhalde, değil mi? Seni onun öldürmesine izin vereceğiz. Seni hem bu dünyada, hem de diğerlerinde oyundan sonsuza dek çıkaracak. Zaten bu oyun senin gibilere göre değil. Sahte rahiplere göre hiç değil."
Callahan hiç tereddüt etmedi. Ettiği takdirde kaybedeceğini biliyordu. Korktuğu AİDS değil, o iğrenç dudaklarını boynunda hissetmek, Lupe Del-gado'ya sokak arasında yaptıklarını gördüğü gibi emilmekti. Kazanamayacaklardı. Kat ettiği onca yoldan, çalıştığı onca işten, hapishane hücrelerinden, Kansas'ta sonunda içkiden kurtulmasından sonra kazanmalarına izin vermeyecekti.
Onlarla konuşup anlaşmaya çalışmadı. Bir görüşme olmadı. Konferans salonundaki dev gibi maun masanın sağ tarafından koştu. Sarı gömlekli adam hemen alarma geçerek bağırdı. "Yakalayın! Yakalayın onuF' Eller ceketine dokundu (bu hayırlı iş için Grand River Menswear'dan özellikle alınmıştı) ama yakalayamadılar. Cam kırılmayacak, çok kalın olmalı, intihara karşı önlem alınmıştır, kırılmayacak, diye düşünecek zamanı oldu... ve Barlow'un onu zehirli kanından içmeye zorlamasından sonra ilk kez Tan-rı'ya seslendi.
"Yardım et! Lütfen bana yardım et!" diye haykırdı Rahip Callahan ve omzunu ileri çıkararak pencereye daldı. Bir başka el, saçlarını yakalamak amacıyla başına uzandı ama boş kaldı. Cam kırılıp paramparça oldu ve
Callahan kendini aniden soğuk havada, uçuşan kar tanecikleri arasında buldu. Yine bu hayırlı iş için özellikle satın almış olduğu siyah ayakkabılarının arasından aşağı baktı ve Michigan Bulvan'nı gördü. Arabalar oyuncak, insanlar karınca gibi görünüyordu.
Onları hissedebiliyordu; Sayre, sığ adamlar ve kanını zehirleyerek onu oyundan sonsuza dek çıkarmaya niyetlenen vampirler. Kırık camın gerisinde toplanmış, inanmaz gözlerle ona baktıklarını her nasılsa biliyordu.

Bu beni oyundan tamamen çıkarıyor... değil mi, diye düşündü.
Sonra aklından bir çocuğun saflığıyla başka bir düşünce geçti: Bu benim son düşüncem. Bu veda.
Sonra düştü.

17

Callahan sustu ve neredeyse utanarak Jake'e baktı. "Hatırlıyor musun?" diye sordu. "Yani..." Boğazını temizledi. "Ölmeyi?"
Jake başını ciddi bir ifadeyle salladı. "Sen hatırlamıyor musun?"
"Yeni ayakkabılarımın arasından Michigan Bulvarı'na baktığımı hatırlıyorum. Kar taneciklerinin arasında duruyormuşum hissini hatırlıyorum. Sayre'ın arkamdan bir başka dilde haykırdığını da. Lanet okuyordu. O şekilde söylenen sözlerin başka bir anlamı olamaz. Korkuyor, diye düşündüğümü hatırlıyorum. Son düşüncem buydu, Sayre'm korktuğu. Sonra karanlık oldu. Havada süzülüyordum. Çınlamaları duyuyordum ama çok uzaktan geliyor gibilerdi. Sonra yaklaştılar. Sanki korkunç bir hızla bana yaklaşmakta olan bir araca binmişlerdi.
"Bir ışık vardı. Karanlığın içinde bir ışık gördüm. Kübler-Ross ölüm deneyimini yaşadığımı sandım ve ışığa yöneldim. Parça parça olmuş bedenimle kanlar içinde Michigan Bulvarı'nda etrafıma birikmiş kalabalığın ortasında yatıyor olmadığım sürece nereye gittiğim önemsizdi. Gerçi bunun nasıl olabileceğini bilmiyordum. İnsanın bilinci otuz üç kat düştükten sonra açık kalamazdı.
"Çınlamalardan uzaklaşmak istiyordum. Şiddetleri giderek artıyordu. Gözlerim yaşarıyor, kulaklarım ağrıyordu.
"Işığa ulaşmalıyım, diye düşündüm ve kendimi ona doğru attım. Ben..."

18

Gözlerini açtı ama kokuyu daha gözlerini açmadan fark etmişti. Saman kokuşuydu ama çok zayıftı, neredeyse yok gibiydi. Saman kokusunun hayaleti olduğu söylenebilirdi. Peki ya o? Oda bir hayalet miydi?
Oturup etrafına bakındı. Ölüm sonrası buysa onun okuyup telkin ettiği de dahil olmak üzere dünyadaki tüm kutsal kitaplar yanlıştı. Çünkü cennette veya cehennemde değil, bir ahırdaydı. Yerde beyaza dönmüş eski saman çöpleri vardı. Tahta duvarlardaki çatlakların arasından içeri parlak ışık sızıyordu. Galiba karanlıkta görüp yöneldiği ışık buydu. Bu çöl ışığı, diye düşündü. Böyle düşünmesi için elle tutulur bir sebep var mıydı? Belki. Burun deliklerine çektiği hava kuruydu. Farklı bir gezegenin havasını içine çekmek gibiydi.
Belki gerçekten öyle, diye düşündü. Belki Ahiret Gezegeni'ndeyim.
Hem güzel, hem korkunç olan çınlamalar hâlâ devam ediyordu, ama artık iyice azalmış... azalmış... ve yok olmuştu. Sıcak rüzgârın hafif uğultusunu duydu. Ahşap duvarlardaki çatlaklardan içeri giren rüzgâr, yerdeki saman çöplerini havalandırdı. Çöpler kısa bir uçuşun ardından dans ederek tekrar yere düştü.
Bir başka ses duyuldu. Aritmik bir çarpma sesi. Bir tür makine olmalıydı. Ama iyi durumda olmadığı belliydi; motoru tekliyordu. Ayağa kalktı. Hava çok sıcaktı. Elleri ve yüzü bir anda terle kaplandı. Kendine şöyle bir baktı ve Grand River Menswear'dan aldığı yepyeni giysilerin üzerinde olmadığını gördü. Onlar yerine bir kot pantolon ve pek çok kez yıkandığı için rengi solmuş bir gömlek vardı. Ayaklarında, topukları aşınmış bir çift eski çizme vardı. Pek çok kilometre aşmış gibi görünüyorlardı. Eğilip bacaklarında kınklar olup olmadığını kontrol etti. Yok gibi görünüyordu. Sonra kollarını kontrol etti- İkisi de sağlamdı. Parmaklarını şıklatmayı denedi. Evet, yapabiliyordu.
Tüm hayatım bir rüya mıydı, diye düşündü. Gerçek bu mu? Buysa kimim ve burada ne yapıyorum?
Arkasındaki gölgelerden makinenin yorgun sesi duyuluyordu: TAK-tak-TAK-tak-TAK.
O tarafa döndü ve gördükleri karşısında yutkunmaktan kendini alamadı. Terk edilmiş ahırın ortasında bir kapı vardı. Herhangi bir duvara bağlı değildi, tek başına duruyordu. Menteşeleri vardı, ama görebildiği kadarıyla kapıyı sadece boşluğa bağlıyorlardı. Kapının üzerinde birtakım şekiller vardı. Okuyamıyordu. Anlamasına yardım edecekmiş gibi kapıya yaklaştı. Ve bir anlamda etti. Çünkü kapı tokmağının kristal olduğunu ve üzerine bir gülün işlendiğini gördü. Bunu Thomas Wolfe'un kitabında okumuştu: bir taş, bir gül, bulunamamış bir kapı; bir taş, bir gül, bir kapı. Taş yoktu ama belki şekiller o anlama geliyordu.
Hayır, diye düşündü. Kelime BULUNMAMİŞ. Belki taş benim.
Uzanıp kristal kapı tokmağına dokundu. Makinenin sesi, bu bir işaret-mişçesine (sigul diye geçirdi aklından) kesildi. Çok uzaklardan gelen, çok cılız çınlamaları duydu. Tokmağı çevirmeyi denedi, iki yöne de dönmüyordu. En ufak bir kıpırtı bile yoktu. Bir kayanın uzantısı gibiydi. Elini çektiğinde çınlamalar kesildi.
Arkasına geçtiğinde kapının yok olduğunu gördü. Geri döndü ve kapı tekrar belirdi. Kapının kalınlığının tam olarak belirip kaybolduğu noktaları görmek için etrafında üç tur attı. Ters yöne doğru birkaç tur daha attı. Yine aynıydı. Neler oluyordu?
Kapıya birkaç dakika boyunca düşünceli gözlerle baktıktan sonra düzensiz sesini duyduğu makineyi görmek için ahırın gerisine yürüdü. Bedeninde hiçbir ağrı yoktu. Otuz üçüncü kattan düştüyse, vücudu bunun henüz farkında değil gibiydi. Burası ne sıcaktı böyle!
Uzun zamandır boş duran at bölmelerinin önünden geçti. Eskiden beri orada duran bir saman yığınının yanında özenle katlanmış bir battaniye ve ekmek tahtasına benzer bir şey vardı. Üzerinde bir parça kuru et olduğunu gördü. Eti alıp koklayınca burnuna tuz kokusu geldi. Eti ağzına attı. Zehirlenmekten çekinmiyordu. Zaten ölü olan bir adam nasıl zehirlenebilirdi?

Eti çiğnerken etrafı keşfe devam etti. Ahırın gerisinde, sonradan akıl edilmiş de eklenmiş gibi görünen küçük bir oda vardı. Bu odanın duvarlarında da yarıklar vardı. Yarıklardan içeri bakınca beton bir altlık üzerinde duran makineyi gördü. Ahırdaki her şey eskilik kokuyor, çok uzun yıllardır oradaymış gibi görünüyordu. Ama bir süt sağma makinesine benzeyen bu alet yepyeniydi. Üzerinde ne pas, ne de toz vardı. Yaklaştı. Aletin bir tarafından krom bir boru çıkıyordu. Altında boşaltım borusu vardı. Etrafındaki çelik halka ıslak görünüyordu. Makinenin üzerinde küçük bir metal plaka vardı. Plakanın yanındaysa kırmızı bir düğme. Plakanın üzerinde şu yazı vardı:
LaMerk Endüstri
834789-AA-45-776019
BORUYU ÇIKARMAYINIZ
YARDIM İSTEYİNİZ
Kırmızı düğmenin üzerinde ON yazıyordu. Callahan düğmeye bastı. Yorgun ses tekrar duyuldu ve bir süre sonra krom borudan su akmaya başladı. Ellerini suyun altına götürdü. Su, sıcaktan aşırı ısınmış cildini uyuşturacak kadar soğuktu. Sudan içti. Ne tatlı, ne ekşiydi. Tat gibi şeyler muazzam derinliklerde unutulmalı, diye düşündü. Bu...
"Merhaba, rahip."
Callahan şaşkınca haykırdı. Elleri aniden yükseldi ve su damlacıkları, tahtaların arasından giren gün ışığında mücevherler gibi parladı. Çizmelerinin aşınmış topukları üzerinde hızla döndü. Odanın hemen dışında, başlıklı bir cüppe giymiş bir adam duruyordu.
Sayre, diye düşündü. Bu Sayre. Beni takip etti. O kahrolası kapıdan geçti ve...
"Sakin ol," dedi pelerinli adam. "Silahşor'un yeni dostunun söyleyeceği gibi, 'Motorları soğut.'" Bir sır verircesine, "Adı Jake ama kâhya kadın ona Bama diyor," dedi. Sonra aklına parlak bir fikir gelmiş birinin coşkusuyla, "Onu sana göstereyim!" dedi. "ikisini de! Belki çok geç değildir! Gel!" Elini uzattı. Cüppenin kol ağzından çıkan eli bembeyaz, uzun ve bir şekilde nahoştu. Balmumu gibi. Callahan ilerlemek için hiçbir girişimde bulunmayınca adam makul bir sesle konuştu. "Gel. Burada kalamazsın, biliyorsun. Burası sadece bir konaklama yeri. Kimse burada uzun süre kalmaz. Gel." "Kimsin sen?"
Cüppeli adam sabırsızca cık akladı. "Bunlar için zaman yok, rahip. İsimler, isimler, isimlerde ne var, demişti biri. Shakespeare miydi? Virginia Woolfmu? Kim hatırlayabilir ki? Gel de sana bir mucize göstereyim. Sana dokunmayacağım. Önünden yürüyeceğim. Bak!"
Arkasına döndü. Cüppesinin etekleri, bir gece elbisesi gibi uçuştu. Ahıra doğru yürüdü ve Callahan bir an sonra onu takip etti. Zaten pompa odası iyi değildi. Çıkışı yoktu. Ahınn dışında kaçma fırsatı bulabilirdi. Ama nereye?
Eh, vakti geldiğinde bunu görecekti.
Cüppeli adam, yanından geçerken boşlukta duran kapıyı tıklattı. "Şeytan kulağına kurşun! Tahtaya vur!" dedi neşeyle. Adam ahır kapısından giren dikdörtgen şeklindeki parlak gün ışığının aydınlığına vardığında Callahan sol elinde bir şey taşımakta olduğunu gördü. Otuz santim eninde, boyunda ve derinliğinde görünen bir kutuydu. Kapıyla aynı tahtadan yapılmış gibi görünüyordu. Ya da belki kapının tahtasının daha sert bir başka türün-dendi. Rengi daha koyuydu. Cüppeli adamı dikkatle takip eden Callahan, o durduğu an durma niyetiyle ahınn dışına çıktı. Güneşin altında ısı daha da yoğundu. Death Valley'deki sıcağı andırıyordu. Ve evet, gerçekten de bir çöldeydiler. Bir tarafta harap bir bina vardı. Callahan binanın bir zamanlar bir han olduğunu tahmin etti. Ya da bir kovboy filminin terk edilmiş setiydi. Diğer tarafta çoğu direğin ve tahtanın devrilip düştüğü bir ağıl vardı. Onun ötesindeyse kayalık, Çorak arazi kilometrelerce uzanıyordu. Hiçbir şey yok...
Vardı! İki şey vardı! Ufukta hareket eden iki minik noktacık!
"Onları gördün! Gözlerin çok keskin olmalı, rahip!"
Cüppeli adam (cüppesi siyahtı ve başlığın altındaki yüzü seçilmiyordu) ondan yaklaşık yirmi adım ötede duruyordu. Callahan, adamın kıs kıs güldüğünü görebiliyordu. Balmumuna benzeyen ellerini olduğu gibi bunu da umursamadı. Kemiklerin üzerinde gezinen farelerin seslerini andırıyordu. Bu hiç mantıklı gelmiyordu ama...
"Kim onlar?" diye sordu Callahan. "Sen kimsin? Burası neresi?"
Siyahlı adam abartılı bir şekilde iç geçirdi. "Anlatacak çok şey var ama yeterince zaman yok," dedi. "Bana Walter diyebilirsin. Burası da, daha önce dediğim gibi bir konaklama yeri. Senin dünyan ile bir başkası arasında bir dinlenme noktası. Ah, çok uzaklara gittiğini sanıyordun, değil mi? O gizli otoyollar üzerinde durmaksızın ilerliyordun? Asıl yolculuğun şimdi başlıyor, rahip."
"Bana öyle hitap etmeyi kes!" diye bağırdı Callahan. Boğazı kupkuruydu. Güneşin yaydığı yoğun ısı, başının üzerinde bir ağırlık yaratıyor gibiydi.
"Rahip, rahip, rahip!" dedi siyahlı adam. Sesi huysuz ve alıngandı ama Callahan, adamın içten içe güldüğünü biliyordu. Bu adamın (eğer bir insansa) vaktinin çoğunun içten içe gülmekle geçtiğine dair bir fikre kapıldı. "Ah, pekâlâ uzatmaya gerek yok sanırım. Sana Don diyeceğim. Tamam mı?"
Ufuktaki noktacıklar, sıcak havanın dalgalanması yüzünden artık bir görünüyor, bir kayboluyordu. Yakında hiç görünmeyeceklerdi.
"Kim onlar?" diye sordu siyahlı adama.
"Asla karşılaşmayacağının neredeyse muhakkak olduğu insanlar," dedi siyahlı adam dalgınca. Başlığı hafifçe geriye kaydı ve Callahan bir anlığına balmumuna benzeyen bir burun ve bir gözün kenarını gördü. Koyu renk bir sıvıyla dolu

bir kap gibiydi. "Dağların altında ölecekler. Orada ölmezlerse Batı Denizi'nin kıyısındaki şeylere yem olacaklar." Tekrar güldü. Ama...
Ama nedense artık kendinden o kadar emin görünmüyorsun, ahbap, diye düşündü Callahan.
"Diğerleri işe yaramazsa," dedi Walter. "Bu onları öldürür." Kutuyu havaya kaldırdı. Callahan çınlamaların uzaklardan gelen nahoş dalgalanmasını yine duydu. "Peki bunu onlara kim götürecek? Ka elbette. Ama k&'nın bile bir arkadaşa, bir ka-mai'_ye ihtiyacı var. O da sensin." "Anlamıyorum."
"Maalesef," dedi siyahlı adam üzgünce. "Ve benim de açıklama yapacak vaktim yok. Alice'deki beyaz tavşan gibi geç kaldım, geç kaldım, çok önemli bir randevuya geç kaldım. Beni takip ediyorlar, anlarsın ya. Ama ben geri dönüp seninle konuşmak zorundaydım. Çok meşgulüm, çok meşgulüm, çok! Şimdi yine önlerine geçmem lazım... başka türlü onları istediğim yere nasıl çekeceğim? Konuşmamız maalesef çok kı°a sürmek zorunda, Don. Ahıra dönüyoruz, amigo. Bir tavşan kadar hızlı!"
"Ya istemiyorsam?" Aslında ortada başka bir ihtimal yoktu. Oraya dönmeyi kesinlikle istemiyordu. Bu adamdan kendisini salıvermesini istese ve ufuktaki noktacıkların ardından gitse ne olurdu? Siyahlı adama, "Benim orada olmam gerek, ka dediğinin istediği de bu," dese? Cevabı bildiğini sanıyordu. Boşuna bir çaba olurdu.
Walter bunu doğrulamak istercesine, "Senin isteklerinin bir önemi yok," dedi. "Kral'ın istediği yere gidecek ve orada bekleyeceksin. Şu ikisi yolculukları sırasında ölecek olursa (ki öleceklerinden neredeyse eminim) seni gönderdiğim yerde huzurlu bir hayat yaşar, vaktin dolduğunda da muhtemelen sahte ama hiç şüphesiz memnuniyet verici bir kefaret hissiyle ölürsün. Ben toza dönüştükten çok sonra bile Kule'nin sana ait düzeyinde yaşamaya devam edeceksin. Bunun gerçekleşeceğine söz veriyorum, rahip. Çünkü kürede gördüm. Gerçekten! Gelmeye devam ederlerse... gideceğin yere varmayı ba-şanrlarsa... pek muhtemel değil ama sana ulaşabilirlerse onlara elinden geldiğince yardım edecek ve bu şekilde ölümlerine sebep olacaksın. Aklın karıştı, değil mi ? Eh, bunlar karışık işler."
Callahan'a doğru yürümeye başladı. Callahan bulunmamış kapının durduğu ahıra doğru geriledi. Oraya girmek istemiyordu ama başka seçeneği yoktu. "Uzak dur benden," dedi.
"Olmaz," dedi Walter, siyahlı adam. "Yapamam." Kutuyu, Callahan'a doğru kaldırdı. Aynı anda diğer eliyle kapağını kavradı.
"Yapma.!" dedi Callahan sertçe. Çünkü siyahlı adam kutuyu açmamalıydı. Kutunun içinde Callahan'ı kanını içmeye zorlayarak oyuncağından bıkmış şımarık bir çocuk gibi Amerika'nın iç içe geçmiş düzinelerce versiyonuna gönderen şeytani vampir Barlow'u bile dehşete düşürecek, çok korkunç bir şey vardı.
"Hareket etmeye devam edersen belki buna mecbur kalmam," dedi Walter alay edercesine.
Callahan ahırın küçük gölgesine doğru geriledi. Çok yakında yine içeride olacaktı. Başka çaresi yok gibiydi. Sadece bir taraftan görülebilen kapının bir ağırlık gibi beklediğini hissedebiliyordu. "Çok zalimsin!" diye bağırdı.
Gözleri irileşen Walter bir an için çok incinmiş göründü. Çok saçma geliyordu, ama adamın gölgelerdeki gözlerine bakan Callahan bu duygunun gerçek olduğunu görebiliyordu. Bu hissin kesinliği, o zamana dek yaşananların bir rüya veya kati ölümden önceki son safha olabileceğine dair beslediği son umudu da yok etti. Rüyalarda (en azından onunkilerde) kötü adamlar, korkunç düşmanlar asla böyle karmaşık hislere sahip olmazdı.
"Ben ka, Kral ve Kule beni nasıl yaptıysa öyleyim. Hepimiz öyleyiz. Hepimiz ağa yakalandık."
Callahan batıya yaptığı yolculuğu hatırladı: unutulmuş ambarlar, ihmal edilmiş günbatımları, uzun gölgeler, kendi tuzağını peşinde sürüklerken hissettiği hüzünle karışık neşe, etrafını sıkıca saran zincirlerin sesi tatlı bir melodiye dönüşene dek şarkı söylemesi...
"Biliyorum," dedi.
"Evet, bildiğini görebiliyorum. Haydi, yürümeye devam et."
Callahan artık ahır kapısına varmıştı. Eski saman kokusunun kalıntılarını bir kez daha hissetti. Detroit ulaşılamaz görünüyordu. Bir sanrıydı. Amerika 'ya dair sahip olduğu tüm diğer anılar da öyle.
"O şeyi açmazsan söylediğini yapacağım," dedi.
"Ne mükemmel bir rahipsin sen, rahip."
"Bana öyle hitap etmeyeceğine söz vermiştin."
"Sözler bozulmak içindir, rahip."
"Onu öldürebileceğini sanmıyorum," dedi Callahan.
Walter yüzünü buruşturdu. "Bu ka'nın bileceği iş, ben bilemem."
"Belki ka da değildir. Ya ka'dan da üstün bir varlıksa?"
Walter tokat yemiş gibi büzüldü. Kutsal olana saygısızlık ettim, diye düşündü Callahan. Ve galiba bunu yanlış kişi karşısında yaptım.
"Hiçbir şey ka'dan üstün değildir, papaz müsveddesi," dedi siyahlı adam tükürürcesine. "Ve Kale'nin tepesindeki oda boş. Boş olduğunu biliyorum."
Callahan, adamın neden bahsettiğini tam olarak anlamamasına rağmen hiç beklemeden, tereddütsüzce karşılık verdi. "Yanılıyorsun. Bir Tanrı var. Bekleyip her şeyi izliyor. O..."
Aynı anda pek çok şey meydana geldi. Dipteki su pompası, yorgunca gürültüler çıkararak çalıştı. Callahan'ın sırtı ağır kapının düzgün tahtasına dayandı. Siyahlı adam kutunun kapağını açtı ve ileri uzattı. O sırada cüppesinin başlığı geriye kaydı ve sansara benzer, soluk yüzü ortaya çıktı. (Sayre değildi ama Walter'm alnında da ne pıhtılaşan, ne de kanayan, bir yaraya benzer o kırmızı daire vardı.) Ve Callahan kutunun içindekini gördü: kırmızı kadife üzerinde Tanrı'nın

gölgesinin dışında bir yerde büyümüş bir canava-nn gözü gibi duran Siyah On Üç. Kürenin sonsuz kudretini hisseden Callahan, çığlıklar atmaya başladı: Siyah On Üç onu herhangi bir yere veya hiçliğin en uzak, en kuytu köşesine gönderebilirdi. Kapı açıldı. Callahan, o panik anında bile (ya da paniğin hemen gerisinde bir yerlerde) kutuyu açmak, kapıyı açıyor, diye düşünebildi. Bir başka yere doğru sendeledi. Çığlıklar atan sesler duyuyordu. Biri Lupe'a aitti. Callahan'a onu neden ölüme terk ettiğini soruyordu. Bir diğeri Rowena Magruder'ın sesiydi. Ona diğer yaşamının bu olduğunu söylüyor, hoşuna gidip gitmediğini soruyordu. Ellerini kulaklarını kapama niyetiyle kaldırırken eski çizmeler içindeki ayaklan birbirine dolandı ve sırtüstü düşmeye başladı. Bir yandan da burasının cehennem olduğunu, siyahlı adamın onu cehenneme ittiğini düşünüyordu. Sansar suratlı adam, Kinde korkunç kürenin olduğu kutuyu havaya kalkan ellerinin arasına bı-raktı. Küre kıpırdıyordu. Görünmez yuvası içinde bir oyana bir buyana dönen bir göz gibiydi. Canlı, diye düşündü Callahan. Dünyaların ötesinden korkunç bir canavarın çalınmış gözü. Tanrım, ah Tanrım, beni görüyor. Ama kutuyu aldı. Hayatta yapmak istediği son şey buydu ama kendine engel olamamıştı. Kapat onu, kapatman gerek, diye düşündü ama düşüyordu, kendi kendine çelme takmıştı (ya da siyahlı adam yapmıştı) ve döne döne düşüyordu. Aşağıda bir yerlerden geçmişine ait sesler yükseliyor, ona si-tem ediyordu (annesi Barlow'un ta İrlanda'dan alıp ona hediye ettiği haçı kırmasına nasıl izin verebildiğini soruyordu). İnanılmaz bir şekilde siyahlı adamın sesini duydu. Neşeyle bağırıyordu. "İyi yolculuklar, rahip!"
Callahan taş bir zemine çarptı. Zemin, küçük hayvanların kemikleriyk kaplıydı. Kutunun kapağı kapandı ve Callahan bir anlığına inanılmaz bir rahatlama duydu... ama sonra kapak yavaşça tekrar aralandı. "Hayır," diye fısıldadı Callahan. "Hayır, lütfen." Ama kutuyu kapatmayı başaramadı (tüm enerjisi boşalmış gibiydi) ve kapak kendi kendine kapanmadı. Siyah kürenin derinliklerinde küçük bir kırmızı noktacık belirdi ve büyüdü... büyüdü. Dehşet, Callahan'ın zihnini sardı ve buz gibi bir el kalbini sıkmaya başladı. Bu Kral, diye düşündü. Bu Kara Kule'deki odasından bakan Kızıl Kral'ın gözü. Ve beni görüyor.
"HAYIR!" diye haykırdı Callahan daha sonra çok seveceği Calla Bryn Sturgis'in kuzeyindeki vadide bir mağaranın kemiklerle kaplı zemininde yatarken. "HAYIR! HAYIR! BAKMA BANA! AH TANRI AŞKINA BAKMA BANA!"
Ama göz bakmaya devam etti ve Callahan bu çılgınca bakışa tahammül edemeyerek bayıldı. Gözlerini tekrar üç gün sonra açacaktı ve yanında Manniler olacaktı.

19

Callahan onlara yorgunca baktı. Gece yarısı geçmiş ve Kurtlar'ın gelip çocukları götürmesine artık sadece yirmi iki gün kalmıştı. Elma suyunun bardağında kalan son iki yudumunu içti, mısır viskisiymiş gibi yüzünü buruşturdu ve boş bardağı masaya koydu. "Geri kalan kısmını biliyorsunuz. Henchick ve Jemmin beni buldu. Henchick kutunun kapağını kapattı ve böylece kapı da kapandı. Bir zamanlar Sesler Mağarası olan yer ise Geçit Mağarası adını aldı."
"Ya sen, peder?" diye sordu Susannah. "Sana ne yaptılar?"
"Beni Henchick'in kulübesine (Ara'sma) götürdüler. Gözlerimi açtığımda kendimi orada buldum. Eşleri ve kızları, baygın olduğum süre boyunca sırayla ağzıma tavuk suyu damlatarak beni beslemiş."
"Sırf meraktan soruyorum, kaç karısı vardı?" dedi Eddie.
"Üç ama her seferinde sadece biriyle ilişkiye girebiliyor," dedi Callahan dalgınca. "Sırası, yıldızlara ya da başka bir şeye bağlı. Bana çok iyi baktılar. Kasabada dolaşmaya başladım. O günlerde bana Yürüyen İhtiyar diyorlardı. Nerede olduğumu tam olarak kavrayamıyordum, ama önceki yolculuklarım beni bir anlamda buna hazırlamıştı. Manevi açıdan daha dayanıklı olmamı sağlamıştı. Tanrı biliyor ya bazı günler tüm bunları pencereden Michigan Bulvarı'na atlamamın ardından yere düşmemden önce geçen o bir iki saniye içinde yaşadığımı düşünüyordum. Zihnim, son bir harika sanrı hazırlayarak kendini ölüme hazırlıyor olabilirdi. Bazı günlerse Home ve Deniz Feneri'ndeyken en çok korktuğumuz şeyin başıma geldiğine inanıyordum. Yani gerçeklerden kopup sürekli sarhoşluk yaşamak. Belki küflü bir kliniğe kapatılmıştım ve tüm olanlar, hayal gücümün bir ürünüydü. Ama çoğunlukla her şeyi olduğu gibi kabul ediyordum. Ve hayal ürünü olsun, gerçek olsun, sonunda iyi bir yerde olmaktan mutluydum.
"Gücüme tekrar kavuşunca yollarda geçirdiğim yıllarda yaptığım gibi kendime bir iş aramaya koyuldum. Calla Bryn Sturgis'de Manpower veya Brawny Man'in bir şubesi yoktu ama iyi yıllardaydık ve çalışmak isteyen bir adam için iş boldu. Pirincin çok bereketli olduğu yıllardı. Diğer mahsuller de oldukça zengindi. Sonunda tekrar asıl mesleğime döndüm. Bu bilinçli bir karar değildi (Tanrı biliyor ya bunun için hiç dua etmemiştim.) ama başladığımda, bu insanların İsa Adam'ı tanıdığını gördüm." Güldü. "Tepe, Oriza ve Buffalo Yıldızı'nın yanı sıra yani. Buffalo Yıldızı'nı biliyor musun, Roland?"
"Ah, evet," dedi Silahşor bir zamanlar öldürmek zorunda kaldığı Buff rahibini hatırlayarak.
"Ama beni dinliyorlardı," dedi Callahan. "En azından çoğu dinliyordu ve bana bir kilise inşa etmeyi teklif ettiklerinde teşekkürler dedim. İşte İhtiyar'm hikâyesi bu. Gördüğünüz gibi, siz de hikâyemin içindeydiniz. En azından ikiniz. Jake, o ölümünden sonra mıydı?"
Jake başını eğdi. Çocuğun üzüntüsünü hisseden Oy, huzursuzca inledi. Ama cevap verdiğinde Jake'in sesi güçlüydü. "İlk ölümümden sonra, ikincisinden önceydi."
Callahan, ona şok içinde baktıktan sonra istavroz çıkardı. "Yani bir kereden fazla olabiliyor mu? Meryem Ana bizi korusun!"

Rosalita yanlarından ayrılmıştı. Elinde bir fenerle geri döndü. Masadaki fenerler sönmek üzereydi. Veranda hem tüyler ürpertici, hem de günahkâr görünen loş bir ışıkla aydınlanıyordu.
"Yataklar hazır," dedi kadın. "Çocuk bu gece pederle uyuyacak. Eddie, Susannah, siz daha önce olduğu gibi odayı alacaksınız."
"Ya Roland?" diye sordu Callahan çalı gibi kaşlarını kaldırarak.
"Ona da bir yer hazırladım," dedi kadın istifini bozmadan. "Daha önce kendisine göstermiştim."
"Öyle mi?" dedi Callahan. "Tamam o halde. Her şey ayarlandı." Ayağa kalktı. "En son ne zaman bu kadar yorulduğumu hatırlamıyorum."
"Sana uyarsa biz dördümüz beş dakika daha kalacağız," dedi Roland.
"Keyfinize bakın," dedi Callahan.
Susannah, adamın elini tuttu ve ani bir dürtüyle dudaklarına götürüp öptü. "Hikâyen için teşekkürler, peder."
"Sonunda anlatabilmek güzeldi, sai."
"Kutu, kilise inşa edilene kadar mağarada mı kaldı?" diye sordu Roland.
"Evet. Ne kadar süre orada kaldığını bilmiyorum. Belki sekiz yıl, belki daha az. Emin olmak güç. Ama bir zaman geldi, beni çağırmaya başladi. O Göz'den ne kadar korkup nefret etsem de bir parçam tekrar görmek istiyordu."
Roland başını salladı. "Büyücü'nün Gökkuşağı'nın tüm parçaları o çekime sahiptir, ama Siyah On Üç'ün en kötüleri olduğu söylenir. Galiba artık sebebini anlıyorum. O Kızıl Kral'in izleyen gözü."
"Her ne ise, beni mağaraya... ve daha ötesine çağırdığını hissedebiliyordum. Yolculuklarıma bıraktığım yerden devam etmemi fısıldıyordu. Kutuyu açarak kapıyı açabileceğimi biliyordum. Kapı beni istediğim her yere götürebilirdi. Ve her zamana! Tek yapmam gereken konsantre olmaktı." Callahan bir süre düşündükten sonra tekrar oturdu. Çarpık elleri üzerinden her birine teker teker baktı. Dinleyin beni, yalvarırım. Kennedy adında bir başkanımız vardı. Salem's Lot'a gitmemden on üç yıl kadar önce bir suikasta kurban gitmişti. Batı..."
"Evet," dedi Susannah. "Jack Kennedy. Tanrı onu kutsasın." Ro-land'a döndü. "Bir silahşordu."
Roland'ın kaşları yükseldi. "Öyle mi dersin?" "Evet. Hiç şüphem yok."
"Her neyse," dedi Callahan. "Onu öldüren katilin tek başına hareket edip etmediği, bir komploya dahil olup olmadığı hep tartışıldı. Bazen gece yarısı uyanır ve neden gidip görmüyorum diye düşünürdüm. Neden gidip o kapının önünde, kucağımda kutuyla durup Dallas, 22 Kasım 1963 diye düşünmüyorum? Kapı açılınca Bay Wells'in zaman makinesi hikâye-sindeki gibi kendimi o zaman ve mekânda bulacağımı biliyordum. Hatta belki o gün olacakları değiştirebilirdim. O olay, Amerika tarihinde bir dönüm noktasıydı. Onu değiştirirsem sonrasında gelen her şeyi değiştirmiş olurdum. Vietnam... ırk ayaklanmaları... her şeyi."
"Tanrım," dedi Eddie saygı dolu bir sesle. Hiçbir şeye olmasa böyle bir fikrin tutkusuna saygı duyulmalıydı. Tek bacaklı denizcinin beyaz balinanın peşine düşmesiyle birlikte listenin üst sıralarında yer alırdı. "Ama Peder... ya yapsaydın ve her şey daha kötü olsaydı?"
"Jack Kennedy kötü bir adam değildi," dedi Susannah soğukça. "Jack Kennedy iyi bir adamdı. Harika bir adamdı."
"Belki öyleydi. Ama bak ne diyeceğim; bence büyük hataları büyük insanlar yapar. Ayrıca, onu öldüren gerçekten çok kötü bir adam olabilirdi. Lee Harvey Oswald veya her kimse, onun yüzünden fırsat bulamamış bir Büyük Tabut Avcısı olabilirdi."
"Ama küre böyle düşüncelere izin vermiyor," dedi Callahan. "İnsanlara fısıldayıp sonuçlarının iyi olacağına inandırarak onları korkunç işler yapmaya teşvik ettiğine inanıyorum. Onları her şeyin yoluna gireceğine inandırıyor."
"Evet," dedi Roland. Sesi ateşte çıtırdayan bir dal gibi kupkuruydu.
"Sizce böyle bir yolculuk gerçekten mümkün olabilir mi?" diye sordu Callahan. "Yoksa sadece kürenin bir aldatmacası mı?"
"Bence mümkün," dedi Roland. "Ve Calla'dan ayrılışımızın küre ve kapıyla olacağına inanıyorum."
"Öyle bir durum gerçekleşirse seninle gelirim!" dedi Callahan. Şaşırtıcı bir coşkuyla konuşmuştu.
"Belki geleceksin," dedi Roland. "Sonuçta kutuyu (ve içindeki küreyi) kilisene sakladın. Onu susturmak için."
"Evet. Ve işe yaradığı söylenebilir. Çoğunlukla uyuyor."
"Yine de sana iki kez geçiş yaptırdığını söylemiştin."
Callahan başını salladı. Coşku, ateşe düşen saman çöpü gibi hızla yok olmuştu. Şimdi sadece yorgun görünüyordu. Ve çok da yaşlı. "İlki Meksika'ya idi. Hikâyemin başlarını hatırlıyor musunuz? Yazarı ve inanan çocuğu?"
Başlarını salladılar.
"Bir gece küre uyuduğum sırada bana dokundu ve beni Los Zapatos, Meksika'ya gönderdi. Bir cenaze töreniydi. Yazarın cenaze töreni."
"Ben Mears," dedi Eddie. "Havadaki Dans'm yazarı."
"Evet." 'İ
"Seni gören oldu mu?" diye sordu Jake. "Bizi göremiyorlardı." |
Callahan başını iki yana salladı. "Hayır. Ama hissettiler. Onlara doğru yürüdüğümde kenara çekiliyorlardı. Sanki soğuk bir esintiydim. Her neyse, çocuk da oradaydı; Mark Petrie. Ama artık bir çocuk değildi. Genç bir adamdı. Görünüşünden ve Ben anısına yaptığı konuşmasından ("Bir zamanlar elli dokuz yaşını çok yaşlı sanırdım," diye başlamıştı konuşmasına) 1990'ların ortalan olduğunu tahmin ettim. Orada fazla uzun kalmadım ama genç dostumun iyi

olduğundan emin olacak kadar durdum. Belki Salem's Lot'ta iyi bir şeyler de yapmıştım." Bir süre durakladı. "Mark, konuşmasında Ben'den babası olarak bahsediyordu. Bu beni derinden etkiledi."
"Küre sana ikinci kez geçiş yaptırdığında ne oldu?" diye sordu Roland. "Seni Kral'ın Şatosu'na gönderdiğinde?"
"Kuşlar vardı. İri, şişman, kara kuşlar. Daha fazlasını anlatmayacağım. Gecenin bu saatinde olmaz." Callahan taviz vermez bir tavırla konuşmuştu. Tekrar ayağa kalktı. "Belki başka zaman."
Roland kabullenerek başını salladı. "Teşekkürler derim."
"Siz uyumayacak mısınız, dostlar?"
"Birazdan," dedi Roland.
Hikâyesi için ona teşekkür ettiler (Oy bile uykulu bir sesle havladı) ve iyi geceler dilediler. Gidişini izlediler ve daha sonraki saniyeler boyunca hiç konuşmadılar.

20
Sessizliği bozan Jake oldu. "O Walter denen adam arkamızdaymış Roland! Konaklama yerinden ayrıldığımızda arkamızdaymış! Peder Callahan da öyle!"
"Evet," dedi Roland. "Callahan ta o zamanlardan hikâyemize dahil olmuş. Midemde kelebekler uçuşuyormuş hissi veriyor. Sanki yerçekimi yok olmuş gibi."
Eddie gözünü kurularmış gibi yaptı. "Böyle duygular gösterdiğinde yüreğim sızlıyor, Roland," dedi. Roland, ona anlamadan bakınca ekledi.
"Haydi ama, kes gülmeyi. Espriyi anlamana bayıldığımı biliyorsun ama böyle abartınca beni utandırıyorsun."
"Bağışla," dedi Roland cılız bir gülümsemeyle. "Sanırım espri anlayışım erkenden uykuya dalıyor."
"Benimkiyse bütün gece uyumuyor," dedi Eddie neşeyle. "Beni de uyanık tutuyor. Bana espriler yapıyor. Tak-tak, kim o, kuş, hangi kuş, yokuş, he he he!"
"Bitti mi?" diye sordu Roland.
"Şimdilik evet. Ama merak etme Roland, daima geri döner. Sana bir §ey sorabilir miyim?"
"Aptalca mı?"
"Sanmıyorum. Umarım değildir."
"O halde sor."
"Batı Yakası'ndaki terk edilmiş çamaşırhanede Callahan'ın kıçını kurtaran iki adam benim düşündüğüm kişiler mi?"
"Sen kim olduklarını sanıyorsun?"
Eddie, Jake'e döndü. "Ya sen, Elmer'ın oğlu? Bir fikrin var mı?"
"Elbette," dedi Jake. "Calvin Tower ve kitapçıda yanında olan diğer adam, arkadaşı. Bana Samson ve nehir bilmecelerini soran." Parmaklarını şıklattı, sonra tekrar şıklattı ve sırıttı. "Aaron Deepneau."
"Ya Callahan'ın bahsettiği yüzük?" diye sordu Eddie. "Üzerinde Ex Libris yazan? İkisinde de öyle bir yüzük görmedim."
"Bakmış miydin?" diye sordu Jake.
"Hayır, pek sayılmaz. Ama..."
"Ve unutma ki onu 1977'de gördük," dedi Jake. "Adamlar pederin hayatını 1981'de kurtardı. Belki aradan geçen dört yıl içinde biri yüzüğü Bay Tower'a vermiştir. Hediye olarak. Ya da belki kendisi satın almıştır."
"Sadece tahminlerde bulunuyorsun," dedi Eddie.
"Evet," diye kabul etti Jake. "Ama Tower'm bir kitapçı dükkânı var, bu yüzden üzerinde Ex Libris yazan bir yüzüğünün olması gayet uygun. Sence de öyle değil mi? Hissetmiyor musun?"
"Evet. En azından yüzde doksanlık dilime koyarım. Ama Callahan'ın orada olduğunu..." Eddie sustu, bir süre düşündü ve kararlı bir ifadeyle
başım iki yana salladı. "Hayır, bu gece bunlara hiç girmeyeceğim. Bir başlarsak kendimizi Kennedy suikastını tartışır bulacağız ve çok yorgunum."
"Hepimiz yorgunuz," dedi Roland. "Ve önümüzdeki günlerde yapacak çok işimiz var. Ama pederin hikâyesinin beni tuhaf bir şekilde rahatsız ettiğini söylemeliyim. Akla getirdiği sorulardan daha azına mı cevap veriyor, yoksa tam tersi mi bilemiyorum."
Hiçbiri buna karşılık olarak bir şey söylemedi.
"Biz ka-tet'iz ve burada an-tet olarak birlikte oturuyoruz," dedi Roland. "Bir kurulda. Vakit oldukça geç ama birbirimize iyi geceler dilemeden önce konuşmamız gereken herhangi bir konu var mı? Varsa, söylemeniz gerek."
Sessizlik devam edince Roland sandalyesini geri itti. "Pekâlâ o halde. Hepinize iyi..."
"Dur."
Susannah'ydı. Son konuşmasından beri o kadar çok zaman geçmişti ki orada olduğunu neredeyse unutmuşlardı. Her zamanki tarzının aksine cılız bir sesle konuşmuştu. Eben Took'a ona bir daha kakaolu dediği takdirde dilini çekip çıkararak kıçını sileceğini söyleyen kadına aitmiş gibi değildi sesi.
"Bir şey olabilir." Aynı cılız ses. "Başka bir şey." Daha da zayıflamıştı. "Ben..."
Sırayla onlara baktı. Bakışları en son Silahşor'u buldu. Roland, kadının gözlerinde hüzün, kınama ve bitkinlik gördü. Öfke yoktu. Öfkeli olsaydı, diye düşündü daha sonra, belki o kadar utanmazdım.

"Küçük bir sorunumuz olabilir," dedi Susannah. "Nasıl olduğunu... bunun nasıl mümkün olabileceğini bilmiyorum... ama çocuklar, sanırım benim bir sorunum var."
Susannah Dean/Odetta Holmes/Detta Walker/hicligin kızı Mia bunları söyledikten sonra elleriyle yüzünü örttü ve ağlamaya başladı.

ÜÇÜNCÜ KISIM KURTLAR

BİRİNCİ BOLUM SIRLAR
1
Rosalita Munoz'un kulübesinin arkasında, gök mavisine boyanmış yüksek duvarlı bir tuvalet vardı. Silahşor, Peder Callahan'm hikâyesini bitirdiği gecenin sabahında içeri girerken sol taraftaki duvarda sade bir demir kemer, yirmi otuz santim kadar altında da çelikten küçük bir disk olduğunu gördü. Bu derme çatma vazonun içinde iki dal arsız güneş şapkası vardı. Keskin sayılabilecek limoni kokusu, içeriye hâkim olmuştu. Oturağın hemen gerisindeki duvarda, çerçeve içinde, ellerini çenesinin hemen altında birleştirmiş, Baha'sına bakarak dua eden, kızılımsı saçları omzuna dökülmüş İsa Adam'ın bir resmi vardı. Roland bazı yavaş değişken kabilelerinin İsa'nın Baha'sına Ulu Gök Babası dediğini duymuştu.
İsa Adam'ın resmi profildendi ve Roland bunun için minnettardı. Silahşor mesanesi ne kadar dolu olursa olsun İsa Adam'ın yüzü karşıya dönük olsaydı gözlerini kapatmadan rahatlayabileceğim sanmıyordu. Tan-n'nın Oğlu'nun resmini koymak için garip bir yer, diye düşündü ve sonra o kadar da garip olmadığını fark etti. Normal şartlarda orayı sadece Rosalita kullanıyordu ve rahatladığı sırada resim arkasında kaldığı için görmek zorunda değildi.
Roland Deschain gülmeye başladı ve aynı anda rahatlayarak işini gördü.

2
Uyandığında Rosalita gitmişti ve epeydir orada olmadığı, yatağın soğukluğundan anlaşılıyordu. Roland dikdörtgen şeklindeki gök mavisi tuvaletin yanında durmuş pantolonunun düğmelerini iliklerken başını kaldırıp güneşe baktı ve vaktin öğleye yaklaştığını gördü. Zamanı bir saat veyf. bir pandül olmaksızın kestirmek son günlerde bir üayli güçleşmişti ancak hesaplarda dikkatli olunduğu ve biraz yanılgı payı bırakıldığı sürece hâlâ mümkündü. Cort öğrencilerinden birinin (mezun olmuş öğrencilerinden birinin, yani bir silahşorun) böyle bir meseleye neredeyse öğleye kadar uyuyarak başladığını görse dehşete düşerdi. Ve bu gerçekten de henüz başlangıçtı. Daha öncekilerin hepsi önemli, ancak çok da faydalı olmayan seremoni ve hazırlıklardan ibaretti. Pirinç dansı gibi. Artık o bölüm sona ermişti. Geç kalkmasına gelince...
"Kimse öğleye kadar uyumayı daha fazla hak etmemiştir," dedi ve kulübenin önündeki eğimli arazide ilerlemeye başladı. Callahan'ın arazisini bir çit ayırıyordu (peder oranın Tanrı'nın arazisi olduğunu düşünüyor olabilirdi). Çitin arkasında küçük bir dere, en yakın arkadaşıyla gizli sırlarını paylaşan bir kız gibi heyecanla çağıldıyordu. Derenin her iki tarafı, güneş şapkalarıyla doluydu. İşte (küçük de olsa) bir gizem daha açıklığa kavuşmuştu. Roland derin bir soluk alarak kokuyu içine çekti.
Kendini ka'yı düşünür buldu, ki bunu nadiren yapardı. (Roland'ın başka hiçbir şeyi düşünmediğini sanan Eddie bunu bilse şaşırırdı.) Ka'mn tek gerçek kuralı şuydu: Kenara çekil ve bırak işimi yapayım. Tanrı aşkına, böyle basit bir gerçeği kavramak neden o kadar zordu? Neden daima bu aptalca karışma isteği duyuluyordu? Her biri bunu yapmıştı; Susannah Dean'in hamile olduğunu hepsi biliyordu. Roland neredeyse Jake, Dutch flill'deki malikâneden geldiğinden beri biliyordu. Yol kenarına gömdüğü kanlı bezlere rağmen Susannah da biliyordu. Öyleyse önceki geceki konuşmayı yapmakta niye bu kadar geç kalmışlardı? Neden hepsi birden durumu bu kadar abartmıştı? Ve bu yüzden ne kadar acı çekmişlerdi?
Belki hiç, diye umdu Roland. Ama kestirmek güçtü, değil mi?
Belki en iyisi oluruna bırakmaktı. O sabah bu, iyi bir fikir gibi gelmişti zira kendini iyi hissediyordu. En azından fiziksel açıdan. Neredeyse hiç ağrısı...
"Benden hemen sonra yatacağınızı sanıyordum, Silahşor. Ama Rosalita neredeyse şafak vakti uyuduğunuzu söyledi."
Roland düşüncelerinden sıyrılarak çitin diğer tarafına döndü. Callahan o gün koyu renk bir pantolon, koyu renk bir gömlek ve ayakkabılar giymişti. Haçı göğsünde pırıldıyordu. Dağınık beyaz saçları muhtemelen bir tür yağlı malzemeyle nispeten düzene sokulmuştu. Silahşor'un bakışları altında bir süre daha sessiz kaldıktan sonra devam etti.
"Dün ayin için küçük çiftliklere gitmiştim. Günah çıkarmalarını dinledim. Bugün de aynısını yapmaya hayvan çiftliklerine gideceğim. Rosalita beni at arabasıyla götürecek. Öğle yemeğini kendiniz halletmek zorundasınız."
"Sorun değil," dedi Roland. "Ama gitmeden önce bana birkaç dakikanı ayırabilir misin?"
"Elbette," dedi Callahan. "Biraz olsun kalamayacak insan en baştan uzak durmalı. Bence iyi bir tavsiye. Sadece rahipler için de değil."
"Benim itiraflarımı dinler misin?"
Callahan'ın kaşları yükseldi. "İsa Adam'a inanıyor musun yani?"
Roland başını iki yana salladı. "Hayır. Ama yine de dinler misin, yalvarırım? Ve duyduklarını kendine saklar mısın?"

Callahan omuz silkti. "Söylediklerini kendime saklama kısmı kolay. Hep öyle yaparım zaten. Gizliliği arınmayla karıştırma yeter." Roland'a yüzünde buz gibi bir gülümsemeyle baktı. "Biz Katolikler onu kendimize saklıyoruz, anlarsın ya."
Günahlardan arınma fikri Roland'ın aklının ucundan bile geçmemişti ve buna ihtiyaç duyabileceği (veya bu adamın ona bunu sağlayabileceği) fikri neredeyse komikti. Nasıl başlayacağını ve ne kadarını söyleyeceğini düşünerek yavaşça bir sigara sardı. Callahan saygılı bir sükutla bekliyordu.
Sonunda Roland söze başladı. "Üç kişiyi çekeceğime ve bir ka-tet oluşturacağımıza dair bir kehanet vardı. Bunu bana söyleyeni ve daha öncesinde olanları boş ver. O eski hikâye için artık canımı elimden geldiğince sıkmayacağım. Üç kapı vardı. İkincisinin ardında, daha sonra Ed-die'nin karısı olacak kadın vardı ama o zamanlar ismi Susannah değildi..."

3
Roland böylece Callahan'a hikâyelerinin Susannah ve öncesinde olduğu kadınlarla ilgili bölümünü anlattı. Jake'i kurtarıp Orta-Dünya'ya çekişleri üzerinde durarak Susannah'nın (belki o zaman Detta'ydı) onlar çocuğu kurtarırken çemberin içindeki iblisi oyalamasından bahsetti. Callahan'a risklerin farkında olduğunu ve Susannah'nın hamile kalmaktan kaçamadığını Mono Blaine'de yolculuk ettikleri sırada bile bildiğini söyledi. Eddie'ye söylemiş, genç adam haberi sakin karşılamış, pek şaşırmış görünmemişti. Sonra Jake, ona söylemişti. Hatta ona çıkışmıştı. Roland bunu hiçbir şey yapmadan kabullenmişti çünkü hak ettiğini düşünüyordu. Üçünün de farkında olmadığı gerçek, hamile olduğunu Susannah'nın da neredeyse Roland kadar uzun zamandır bildiğiydi. O hepsinden çok mücadele etmişti.
"Ne düşünüyorsun, peder?"
"Kocasının bu sırrı saklamaya razı olduğunu söylüyorsun," dedi Callahan. "Ve Jake'in de. O açıkça görüyor..."
"Evet, öyle. Öyleydi. Ve bana ne yapmamız gerektiğini sorduğunda ona kötü bir tavsiye verdim. Bu sorunu ka'nın halletmesine izin vermemizin en iyisi olacağını söyledim. Oysa onca zamandır onu bir kuş gibi avuçlarımın içinde tutuyordum."
"Olaylar geriye dönüp baktığımızda daima daha net görülür, değil mi?"
"Evet."
"Dün gece ona rahminde bir iblisin büyümekte olduğunu söylediniz mi?”
"Karnındakinin Eddie'den olmadığını biliyor."
"Yani söylemediniz. Ya Mia? Ona Mia'dan ve şatodaki ziyafet salonundan bahsettiniz mi?"
"Evet," dedi Roland. "Sanırım bunu duymak onu üzüp korkuttu ama pek şaşırtmadı. Bacaklarını kaybettiği kazadan sonra diğeri (Detta) ortaya çıkmış ve uzun süre kalmıştı." Aslında bir kaza değildi ama Roland, Callahan'a Jack Mort'tan bahsetme gereği duymadı. "Detta Walker kendini Odetta Holmes'dan saklamayı iyi becermişti. Eddie ve Jake, onun şizofren olduğunu söylüyor." Roland bu yabancı kelimeyi dikkatle telaffuz etmişti.
"Ama onu iyileştirdiniz," dedi Callahan. "O geçitlerden birinde iki kişiliğini birbirleriyle yüzleştirdiniz. Değil mi?"
Roland omuz silkti. "Siğilleri yakıp yok edebilirsiniz, peder. Ama kişinin bünyesi buna yatkınsa yeni siğiller çıkacaktır."
Callahan başını geriye atıp kahkahalarla gülerek Silahşor'u şaşırttı. O kadar çok gülmüştü ki, sonunda cebinden mendilini çıkarıp gözlerinden akan yaşları kurulamak zorunda kaldı. "Roland tabancalarla şimşek gibi hızlı, Şeytan kadar da cesur olabilirsin ama bir psikiyatr değilsin. Şizofreni siğillerle bir tutmak... Tanrım!"
"Mia gerçek, peder. Onu gördüm. Jake gibi bir rüyada değil, gözlerimle gördüm."
"Benim söylemeye çalıştığım da bu," dedi Callahan. "O, Odetta Susannah Holmes olarak doğmuş kadının bir başka hali değil. O, kendisi."
"Bu bir fark yaratır mı?"
"Bence yaratır. Ama kesin olarak söyleyebileceğim bir şey var: halefinizde nasıl bir yol izlerseniz izleyin, bu mesele Calla Bryn Sturgis ahalisinden mutlaka gizlenmeli. Bugün işler istediğiniz gibi ilerliyor. Ama kadın silahşorun karnında bir iblis yavrusu taşıyor olabileceği duyulursa hemen aleyhinize döneceklerdir. Eben Took ise başlarım çekecektir. Yapacaklarınıza kendinizin karar vereceğini biliyorum, ama ne kadar hızlı ve keskin nişancı olursanız olun Kurtlar'la dördünüz başa çıkamazsınız. Yardıma ihtiyacınız olacak. Sayıları çok fazla."
Buna cevap vermek gereksizdi. Callahan haklıydı.
"En çok neden korkuyorsun?" diye sordu Callahan.
"Ka-tef in bozulmasından," dedi Roland hemen.
"Bununla Mia'nın kontrolü ele geçirip çocuğu doğurmak için tek başına bir yere gitmesini mi kastediyorsun?"
"Yanlış bir zamanda olursa çok kötü sonuçlar doğurabilir ama her şey yine de yoluna girebilir. Eğer Susannah geri gelirse. Ama taşıdığı şey, kalbi çarpan kuvvetli bir zehir." Roland, siyah giysiler içindeki din adamına kasvetli bir ifadeyle baktı. "Doğumunun ardından ilk işinin anneyi parçalamak olacağına inanıyorum."
"Ka-tet'in bozulması," dedi Callahan dalgınca. "Seni korkutan, dostunun ölümü değil, ka-tet'in bozulması. Arkadaşların nasıl bir adam olduğunu biliyor mu acaba, Roland?"
"Biliyorlar," dedi Roland ve konu hakkında başka bir şey söylemedi.
"Benden istediğin nedir?"

"Öncelikle, bir soruya cevap. Görünüşe bakılırsa Rosalita kocakarı ilaçları hakkında epey bilgili. Bebeği düşürmek için bir ilaç verebilir mi? Ve karşısına çıkabilecek görüntüye dayanabilir mi?"
Elbette hepsi de orada olmak durumundaydı. Eddie ve Roland hiç hoşlanmasa da Jake de orada olmalıydı. Çünkü Susannah'nın içindeki yaratık muhtemelen şimdiden çok güçlenmişti ve doğum vakti gelmemiş olmasına rağmen tehlikeli olduğuna şüphe yoktu. Ve doğumu çok yaklaştı, diye düşündü. Emin değilim ama hissedebiliyorum. Ben...
Callahan'ın yüzündeki ifadeyi fark edince düşünceleri bölündü. Peder ona dehşet, tiksinti ve giderek artan bir öfkeyle bakıyordu.
"Rosalita asla böyle bir şey yapmaz. Bu söylediğimi bir kenara yaz. Bunu yapmaktansa ölmeyi tercih eder."
Roland afallamıştı. "Neden?"
"Çünkü o bir Katolik!"
"Anlamıyorum."
Callahan, Silahşor'un gerçekten anlamadığını gördü ve öfkesi nispeten hafifledi. Roland, adamın hâlâ çok kızgın olduğunu hissedebiliyordu. "Sen kürtajdan bahsediyorsun!"
"Evet?"
"Roland... Roland." Callahan başını öne eğdi. Tekrar kaldırdığında öfkesi yok olmuş görünüyordu. Yerinde Silahşor'un daha önce hiç görmediği bir kararlılık vardı. Roland'ın bu inadı kırması, bir dağı çıplak elleriyle kaldırması gibi imkânsızdı. "Kilisem günahları ikiye ayırır: Tanrı' nın gözünde affedilir olan hafif günahlar ve asla bağışlanmayacak ölümcül günahlar. Kürtaj da ölümcül bir günahtır. Cinayettir."
"Peder burada bir insandan değil, iblisten bahsediyoruz."
"Sen öyle diyorsun. Ben Tann'nın işine karışmam."
"Ya iblis Susannah'yı öldürürse? Yine aynı şeyi söyleyip sütten çıkmış ak kaşık mı olacaksın?"
Callahan yüzünü buruşturdu ama hâlâ kararlıydı. "Onun hayatından önce ka-tet'inin bozulmasını düşünen sen mi söylüyorsun bunu? Kendinden utanmalısın!"
"Benim (ve ka-tef imin) hedefi Kara Kule'dir, peder. Sadece bu dünyayı ya da bu evreni değil, tüm evrenleri kurtarmak. Varlığın tamamını."
"Umurumda değil," dedi Callahan. "Olamaz. Şimdi bana kulak ver Steven'ın oğlu Roland, beni çok iyi dinlemelisin. Dinliyor musun?"
Roland iç geçirdi. "Teşekkürler derim."
"Rosa o kadına kürtaj yapmayacak. Kasabada bunu yapabilecek birileri vardır, bundan hiç şüphem yok. Çocukların her yirmi küsur yılda bir götürüldüğü bu kasabada bile o tür iğrenç işleri yapanlar bulunur. Ama onlardan birine gidecek olursan Kurtlar hakkında endişelenmene gerek kalmaz. Calla Bryn Sturgis'deki herkesi onlar gelmeden önce aleyhine Çeviririm."
Roland, ona inanmazca baktı. "Yüz çocuğu kurtarabileceğimizi bile bile mi? Yapabileceğimizi bildiğini biliyorum. Dünya üzerindeki ilk işleri annelerini yemek olmayan insan çocuklarından bahsediyorum."
Callahan, onu duymamış gibiydi. Yüzü çok solgundu. "Kadına kürtajdan bahsetmeyeceğine babanın yüzü üzerine yemin etmeni istiyorum."
Roland'ın aklına garip bir fikir geldi. Susannah bu konu açıldığından beri Callahan'ın gözünde Susannah değildi. Kadın olmuştu. Sonra bir başka şey düşündü: Peder Callahan kendi elleriyle kaç canavar öldürmüştü?
Roland'ın babası, son derece stresli anlarda olageldiği gibi beyninin içinde konuştu. Durumu kurtarman hâlâ mümkün ama aklından geçenleri dile getirecek olursan geri dönüşün olmayacak.
"Yemin etmeni istiyorum, Roland."
"Etmezsen kasabayı aleyhimize döndüreceksin."
"Evet."
"Ya Susannah kürtaja kendi karar verirse? Kadınların bunu yaptığı görülmemiş şey değil. Susannah'nın aptal olduğu da söylenemez. Riskleri biliyor."
"Mia (bebeğin annesi) ona engel olacaktır."
"O kadar emin olma. Susannah Dean'in kendini koruma güdüsü çok güçlüdür. Amacımıza bağlılığının ise ondan da güçlü olduğuna inanıyorum."
Callahan tereddüt etti. Bakışlarını başka yöne çevirdi ve dudakları ince bir çizgi halini aldı. Sonra tekrar Roland'a döndü. "Onu sen önleyeceksin. Dinh'i olarak."
Şato oyununda mat oldum, diye düşündü Roland.
"Pekâlâ," dedi. "Konuşmamızdan ona bahseder ve bizi içine soktuğun durumu iyice anlamasını sağlarım. Ve Eddie'ye bahsetmemesini tembih ederim."
"O neden?"
"Çünkü seni öldürür, peder. Bu şekilde müdahale ettiğin için seni öldürür."
Callahan'ın gözlerinin irileşmesi Roland'ın hafif bir memnuniyet duymasına sebep oldu. Sonra kendi kendine, sadece olduğu kişi olan bu adama kızmaması gerektiğini hatırlattı. Onlara gittiği her yere götürdüğü tuzaktan bahsetmemiş miydi?
"Şimdi seni dinlediğim gibi sen de beni dinle çünkü artık hepimize karşı sorumlusun. Özellikle de 'kadın'a karşı."
Callahan tokat yemiş gibi yüzünü hafifçe buruşturdu ama başını salladı. "Söyle."

"Öncelikle, onu her müsait anında gözlemeni istiyorum. Bir şahin gibi! Özellikle de parmaklarının şu bölgeye gidip gitmediğine dikkat edeceksin." Roland elini sol kaşının üzerine götürdü. "Veya buraya." Bu kez sol şakağını gösteriyordu. "Konuşma tarzına dikkat et. Hızlanıp hızlanmadığına bak. Ani hareketler yapıp yapmadığına dikkat et." Roland elini ani bir hareketle başına götürdü, kaşıdı ve yine sertçe indirdi. Başını aniden sağa çevirdi, sonra tekrar Callahan'a döndü. "Anladın mı?"
"Evet. Bunlar Mia'nın geleceğine dair işaretler mi?"
Roland başını salladı. "Mia olduğu zamanlarda tek başına kalmasını istemiyorum. Elimden geldiği sürece."
"Anlıyorum," dedi Callahan. "Ama Roland, babası ne veya kim olursa olsun yeni doğmuş bir bebeğin o dediğini yapacağına aklım..."
"Sus," dedi Roland. "Sus, yalvarırım." Callahan sessizliğe bürününce devam etti. "Ne düşündüğün veya neye inandığın beni hiç ilgilendirmiyor. Elbette kendine göre fikirlerin var ve sana iyilikler dilerim. Ama Mia veya Mia'nın doğuracağı şey Rosalita'ya zarar verirse, olanlardan seni sorumlu tutacağım, peder. Hesabını bana vereceksin. Anladın mı?"
"Evet, Roland." Callahan hem mahcup, hem sakin görünüyordu. Tuhaf bir karışımdı.
"Pekâlâ. Şimdi diğer konuya gelelim. Kurtlar'ın geleceği gün tam anlamıyla güvenebileceğim altı kişiye ihtiyacım olacak. Üç kadın, üç erkek olmalarını tercih ederim."
"Çocukları tehlikede olan ailelerden seçebilir miyim?"
"Olur. Ama hepsi öyle olmasın. Tabak fırlatacak kadınları da sayma, yani Sarey, Zalia, Margaret Eisenhart ve Rosalita. Onlar başka bir yerde olacak."
"Bu altı kişi ne için gerekiyor?"
Roland cevap vermedi.
Callahan, ona bir süre daha baktıktan sonra içini çekti. "Reuben Ca-verra," dedi. "Reuben kız kardeşini çok severdi ve onu hiçbir zaman unutmadı. Karısı Diane Caverra da var... yoksa karıkoca istemiyor musun?"
Hayır, karıkoca olmasının bir mahsuru yoktu. Roland parmaklarını çevirerek devam etmesini işaret etti.
"Mannilerden Cantab var," dedi Callahan. "Çocuklar, onu Fareli Köyün Kavalcısı'ymış gibi takip eder."
"Anlamadım."
"Boş ver. Önemli olan onun peşinden gitmeleri. Bucky Javier ve karısı... sizin Jake'e ne dersin? Kasabanın çocukları şimdiden onu kahramanları gibi görüyor. Hatta birkaç kızın ona âşık olduğundan şüpheleniyorum."
"Olmaz, ona ihtiyacım var."
Yoksa gözünün önünden ayrılmasına tahammül edemiyor musun, diye düşündü Callahan... ama aklından geçenleri dile getirmedi. Roland'ı hiç olmazsa o gün için sağduyunun elverdiği ölçüde sıkıştırmış, hatta çizgiyi biraz aşmıştı.
"O halde Andy'ye ne dersin? Çocuklar, ona da bayılır. Andy de onları korumak için elinden geleni yapar."
"Sahi mi? Kurtlar'dan mı?"
Callahan'ın aklı karışmıştı. Aslında dağ kedilerini düşünüyordu. Onları ve dört ayaklı olan kurtları. Gök Gürültüsü'nden gelenler ise...
"Hayır," dedi Roland. "Andy olmaz."
"Neden olmasın? Nasılsa bu altı kişiyi Kurtlar'la savaşmaları için istemiyorsun, değil mi?"
"Andy olmaz," diye tekrarladı Roland. Sadece bir histi ama hisleri, onun dokunuşuydu. "Daha düşünecek zamanımız var, peder... ve düşüneceğiz."
"Kasabaya gideceksin."
"Evet. Bugün ve önümüzdeki birkaç gün."
Callahan sırıttı. "Arkadaşlarınla buna 'içeri sızmak' derdik. Burada ise commala diyorlar. Zaten burada neredeyse her şeye commala diyorlar." Callahan, Silahşor'un saygısını tekrar kazanmayı ne denli istediğini fark edince şaşırdı. Aynı zamanda kendinden biraz iğrendi. "Her neyse, dilerim sana yarar."
Roland başını salladı. Callahan, ondan ayrılıp atları arabaya koşmuş, sabırsızca onu bekleyen Rosalita'nın yanına gitmek üzere konutuna doğru yürüdü. Yokuşun yarısına varmıştı ki durup Silahşor'a döndü.
"İnançlarım yüzünden özür dileyecek değilim," dedi. "Ama Cal-la'daki işinizi zorlaştırdıysam bağışla."
"İş kadınlara geldiğinde senin İsa Adam bana biraz geçimsiz görünüyor," dedi Roland. "Hiç evlenmiş mi?"
Callahan kendini tutamayarak hafifçe gülümsedi. "Hayır," dedi. "Ama sevgilisi bir fahişeymiş."
"Eh," dedi Roland. "Bu da bir başlangıç."

4

Roland çite dayanarak durmaya devam etti. Gün, onu harekete geçmeye çağırıyordu ama Callahan'ın uzaklaşması için biraz daha beklemeye karar verdi. Bunu neden yaptığını, Andy'yi neden istemediğini bilmediği gibi bilmiyor, sadece içindeki hisse uyuyordu.
Eddie bir elinde çizmeleri, gömleği arkasında uçuşarak tepeden aşağı indiği sırada Roland hâlâ aynı yerdeydi ve kendine ikinci bir sigara sarıyordu.
"Selam, Eddie," dedi Roland.
"Selam, patron. Callahan ile konuştuğunu gördüm. Roland bir türlü fırsat bulup sana büyükbabanın hikâyesini anlatamadım. Çok önemli." "Susannah uyandı mı?"
"Evet, elini yüzünü yıkıyordu. Jake ise on iki yumurtadan yapılmışa benzeyen bir omlet yiyor."

Roland başını salladı. "Atlara yem verdim. Sen bana yaşlı adamın hi-kâyesini anlatırken eyerleriz."
"Fazla uzun süreceğini sanma," dedi Eddie. Nitekim sürmedi. Ahıra varmalarından hemen önce en önemli kısmı (yaşlı adamın kulağına fısıldadıklarını) söyledi. Atları tamamen unutan Roland, ona döndü. Gözleri parlıyordu. Elleri (parmakları eksik olan sağ eli de) Eddie'nin omuzlarını sıkıca kavradı.
"Tekrar söyle!"
Eddie hiç alınmadan tekrarladı. "Bana yaklaşmamı söyledi. Dediğini yaptım. Bana bunu oğlundan başka kimseye anlatmadığını söyledi, ki bence yalan değildi. Zalia ve Tian orada olduğunu biliyor ama maskeyi yaratığın suratından çekince ne gördüğü hakkında hiçbir fikirleri yok. Kurt'u öldürenin Kızıl Molly olduğunu bildiklerini bile sanmıyorum. Sonra kulağıma fısıldadı..." Eddie, Roland'a büyükbabanın gördüğünü iddia ettiği şeyi tekrar söyledi.
Roland'ın zafer dolu gözleri öylesine parlıyordu ki ürkütücü bir hale bürünmüştü. "Gri atlar!" dedi. "Hepsi de aynı tonda olan gri atlar! Artık anlıyor musun, Eddie? Anlıyor musun?"
"Evet," dedi Eddie. Sırıtınca dişleri ortaya çıktı. Sırıtışı pek rahatlatıcı değildi. "Korodaki kızın işadamına dediği gibi, buraya daha önce gelmiştik."

5
Standart Amerikan İngilizcesinde en.fazla anlamı olan ve pek çok değişik şekilde kullanılan kelime muhtemelen koşmaktır. The Random House Unabridged Sözlüğü, "bacakları yürümekten daha seri bir şekilde hareket ettirerek hızla ilerlemek" ile başlayan ve "erimiş veya sıvı haline gelmiş" ile biten yüz sekiz ayrı anlam sunar. Orta-Dünya ve Gök Gürültüsü arasında kalan sınır topraklardaki Hilal Bölgesi Calla'larında en çok anlama gelen kelime ödülü ise commala'ya gider. Kelime Random House Unabridged Sözlüğü'nde yer alsaydı, ilk anlamı "Tüm-Dünya'nın do-a ucunda yetiştirilen bir tür pirinç" olurdu. Bununla birlikte ikinci anlamının Commala geldin mi? cümlesindeki gibi, "orgazm" olduğu belirtilir-jj (Ve umut edilen karşılık da, "Evet, teşekkürler derim, commala hem de cok çok," olurdu.) Commala'yı ıslatmak, kurak mevsimde pirinçleri sulamak anlamına geldiği gibi, mastürbasyon yapmak anlamında da kullanılırdı. Commala, büyük ve neşe dolu bir yemeğin (örneğin bir aile yemeği) başlangıcı anlamına da gelirdi; yemeğin kendisi değil, tam başlangıç anı. Saçları dökülen bir adamın (Garrett Strong gibi) commala olduğu söylenirdi. Damızlık hayvanlar, ıslak commala, hadım edilmiş olanlar ise kuru commala'ydı ama kimse sebebini bilmiyordu. Bakirelere yeşil commala, âdet gören kadınlara kırmızı commala, kadınları memnun edecek günleri geride kalmış yaşlı adamlara yumuşak commala deniyordu. Commala durmak, göğüs göğse durmaktı ve "sırları paylaşmak" anlamındaydı. Kelimenin cinsel çağrışımları gayet açıktı, ama kasabanın kuzeyindeki kayalık kuru vadilere niçin commala çizgileri deniyordu? Neden bazen çatallara commala deniyordu da kaşıklarla bıçaklar için asla kullanılmıyordu? Kelimenin yüz sekiz anlamı yoktu belki ama en az yetmiş anlamı olduğu muhakkaktı. Bunlardan biri, (ilk ona kesinlikle girerdi) Peder Calla-han'ın kullandığı "içeri sızmak" deyimiydi. "Gel Sturgis commala" veya "gel Bryn-a commala" olarak söylenirdi. Anlamıysa halkla bir bütün olarak göğüs göğse durmaktı.
Roland ve ka-tet'i, Took'un Dükkânı'nda başlattıkları bu işe sonraki beş gün boyunca devam etti. İlk başlarda bir hayli zorlandılar ("Nemli odunlarla ateş yakmaya çalışmak gibi," demişti Susannah ilk akşamdan sonra aksice) ama ahali, yavaş yavaş da olsa onları anlamaya başladı. Ya da en azından onlara ısındı. Roland ve Deanler, her gece pederin evine dönüyordu. Jake ise her öğle sonrası veya akşamüstü Rocking B Çiftli-gı'ne dönüyordu. Andy, onu her gün çiftliğe giden yolun Doğu Yolu'ndan ayrıldığı yerde karşılıyor ve çiftliğe kadar ona eşlik ediyordu. Onu gördüğü her seferde saygıyla eğiliyor ve, "İyi akşamlar, soh," diyordu. "Günlük 'alınızı dinlemek ister misiniz? Yılın bu zamanı Charyou Hasadı olarak bilinir! Eski bir dostu göreceksiniz! Genç bir hanım heyecanla sizi düşü-nüyor!" Ve böylece devam ediyordu.
Jake, Benny Slightman ile niçin bu kadar çok zaman geçirdiğini R0. land'a tekrar sordu.
"Bir şikâyetin mi var?" diye soruyla karşılık verdi Roland. "Artık ondan hoşlanmıyor musun?"
"Hoşlanıyorum Roland ama saman yığınına atlamak, Oy'a takla atmayı öğretmek ve nehirde taş sektirmekten başka yapmam gereken bir şey varsa bana söylemelisin."
"Başka bir şey yok," dedi Roland. Ardından, sonradan aklına gelmiş gibi ekledi. "Uykunu iyi almaya bak. Büyüme çağındakilerin uykuya çok ihtiyacı vardır."
"Neden oradayım?"
"Çünkü orada olman bana doğru gibi görünüyor," dedi Roland. "Tek istediğim gözlerini dört açman ve anlamadığın veya hoşlanmadığın bir şey görürsen bana haber vermen."
"Zaten bugünlerde bizi fazla görmüyor musun, ufaklık?" dedi Eddie.
Gerçekten de beş gün boyunca birlikteydiler ve günler uzundu. Sai Overholser'ın atlarına binme hevesi kısa sürede yok olmuş, ağrıyan kaslar ve sızlayan kalçalarla ilgili yakınmalar da bir süre sonra azalmıştı. Roland atları üzerinde, Andy'nin beklediği yere doğru ilerlerlerken Susannah'ya sorununun çözümü olarak kürtajı düşünüp düşünmediğini açıkça sordu.
"Şey," dedi Susannah atı üzerinden ona ilgiyle bakarak. "Aklımdan geçmedi değil."
"Kürtaj fikrini kafandan at," dedi Roland. "Öyle bir seçenek söz konusu değil."
"Sebebini sorabilir miyim?"
"Ka."

"Kaka," dedi Eddie hemen. Eskimiş bir espriydi ama üçü de güldü. Roland, onlarla birlikte gülmekten büyük zevk alıyordu. Konu böylece kapandı. Roland buna inanamıyordu ama memnun olmuştu. Susan-nah'nın Mia ve karnındaki yaratık hakkında konuşmak için duyduğu is-sizliğe minnettar olduğu bile söylenebilirdi. Genç kadının bazı şeyleri bilmemeyi tercih ettiğini görebiliyordu.
Bununla birlikte Susannah'nın cesareti asla sorgulanamazdı. Roland, soruların er ya da geç geleceğini biliyordu ama dört kişi (daima Jake'le olan Oy da sayılırsa beş) kasabayı taradıkları beş günün ardından onu öğle vaktinde tabak fırlatmayı denemesi için Jaffordsların çiftliğine gönderdi.
Susannah, Callahan'm evinin arkasındaki verandada yaptıkları uzun görüşmeden (sabahın dördünde sona eren konuşma) sekiz gün sonra gösterdiği ilerlemeyi göstermek için onları Jaffordslara çağırdı. "Zalia'nın fikriydi," dedi dostlarına. "Sanırım sınavı geçip geçmediğimi görmek istiyor."
Roland bunu öğrenmek için tek yapması gerekenin Susannah'ya sormak olduğunu biliyordu ama merak etmişti. Çiftliğe vardıklarında tüm ailenin ve Tian'ın birkaç komşusunun arka sundurmada toplanmış olduğunu gördüler. Jorge Estrada ve karısı, Diego Adams (üzerinde tulumuy-la) ve Javiers de oradaydı. Deforme ikizler Zalman ve Tia bir kenarda durmuş, irileşmiş gözlerle diğerlerine bakıyordu. Andy de oradaydı, uyumakta olan bebek Aaron'ı kucağında tutuyordu.
"Roland bunu bir sır olarak saklamaya mı niyetliydin? Bil bakalım ne oldu?" dedi Eddie.
Roland, sai Eisenhart'ın tabağı fırlattığını gören yamaklara savurduğu tehdidin hiçbir işe yaramadığını görebiliyordu. Kasabalıların dillerine kilit vurmak mümkün değildi. İster sınır bölgelerinde, ister baronluklarda olsun, kasabalarda dedikodu en büyük alışkanlıktı. O ahmaklar hiç olmazsa Roland'ın sert bir adam, kuvvetli commala olduğu ve uğraşılmaya gelmeyeceği gerçeğini de yaymıştır, diye düşündü Roland.

"O kadar da önemli değil," dedi Eddie'ye. "Calla halkı, Oriza'nın Kar-deşleri'nin tabak fırlattığını yıllardır biliyor zaten. Susannah'nın da fırlattığını (ve bu işte iyi olduğunu) bilirlerse belki yararımıza olur."
"Umarım rezil olmaz," dedi Jake.
İzleyiciler, sundurmaya gelen Jake, Eddie ve Roland'ı saygıyla se-■amladı. Andy, Jake'e genç bir hanımın onu düşündüğünü söyledi. Jake kızardı ve bir sakıncası yoksa böyle şeyleri bilmesi gerekmediğini söyledi.
"Nasıl isterseniz, soh." Jake, Andy'nin göğsünde bir dövme gibi <ju-ran plakadaki yazıları ve rakamları incelemeye başladı ve bu kovboylar ve robotlar dünyasında gerçekten olup olmadığını yine merak etti. Yoksa tüm bunlar bir rüya mıydı? "Umarım bu bebek yakında uyanır. Ve ağlar! Çünkü çok güzel ninniler biliyorum..."
"Kes sesini seni paslı teneke parçası!" dedi büyükbaba huysuzca. Andy her zamanki aldırmaz, ilgisiz ses tonuyla yaşlı adamdan özür dile-dikten sonra sustu. Haberci, Başka Birçok Özellik, diye düşündü Jake. Diğer özelliklerinden biri insanlarla alay etmek mi yoksa bana mı öyle geliyor, Andy?
Susannah, Zalia ile birlikte eve girmişti. Dışarı çıktıklarında Susan-nah'nın üzerinde bir değil, iki kese olduğunu gördüler. Örülmüş iki iple kalçasına bağlanmışlardı.
"Bu oldukça iyi bir düzen, teşekkürler derim," dedi Diego Adams.
"Susannah'nın fikriydi," dedi Zalia, Susannah tekerlekli sandalyesine tırmanırken.
Eddie yüzünde takdir dolu bir gülümsemenin belirdiğini hissetti ve aynısını Roland'm yüzünde de gördü. Jake'in de. Oy bile sırıtıyormuş gibiydi.
"İşe yarayacak mı, ben onu merak ediyom," dedi Bucky Javier. Eddie böyle bir sorunun sorulmasının bile Calla ahalisiyle silahşorlar arasındaki farkı gözler önüne serdiğini düşündü. Eddie ve arkadaşları askı sisteminin ne olduğunu ve işe yarayacağını görür görmez anlamıştı. Bununla birlikte sadece basit bir çiftçi olan Javier'in dünyaya bakışı onlardan çok farklıydı.
Bize ihtiyacınız var, dedi Eddie içinden, kirli beyaz pantolonlar ve gübreye bulanmış çizmeler giymiş çiftçilere. Adams'ın tulumu da lekeler içindeydi. Ah, hem de nasıl var.
Susannah tekerlekli sandalyesini sundurmanın önüne doğru sürdü ve bacaklarını altına aldı. Bu şekilde neredeyse sandalyesinde ayakta duruyor gibi görünüyordu. Eddie bu pozisyonun Susannah'nın canını fazlasıyla yaktığını biliyordu, ama kadının yüzünde hiçbir rahatsızlık belirtisi yoktu. Bu arada Roland, Susannah'nın kalçasının iki yanından sarkan keelere bakıyordu. Her birinde boyasız, dörder sade tabak vardı. Bunlar, alıştırma tabaklarıydı.
Zalia ahıra doğru yürüdü. Roland ve Eddie asılı battaniyeyi oraya varır varmaz fark etmişti ama diğerleri, ancak Zalia çekip indirince gördü. Ahırın ahşap duvarı üzerine tebeşirle insana benzer bir şekil çizilmişti. Şeklin yüzünde donuk bir sırıtış, arkasında uçuşuyormuş gibi görünen bir pelerin vardı. Çizim kalitesi Tavery ikizlerinin haritasının eline su dökemezdi ama görenler, şeklin bir Kurt olduğunu hemen anlamıştı. Yaşları büyükçe olan çocuklar ahlayıp ohladılar. Estradalar ve Javierler alkışladı ama ıslık çalarlarsa Şeytan'ı çağıracaklarını sanan insanlar gibi huzursuz görünüyorlardı. Andy çizenin iyi iş çıkardığını söyledi ("Her kimse," diye eklemişti sonunda) ve büyükbaba yine sesini kesmesini istedi. Sonra sesini yükselterek gördüğü Kurtlar'ın daha iri olduğunu söyledi. Sesi heyecanla tizleşmişti.
"Eh, insan boyutunda çizdim," dedi Zalia (daha doğrusu koca boyutunda çizmişti). "Gerçek hedef daha büyük olursa ne âlâ. İzleyin, yalvarırım." Son cümle kararsızca, neredeyse sorarcasına dile getirilmişti. Roland başını salladı.
"Teşekkürler deriz."
Zalia, ona minnetle baktıktan sonra ahırın önünden uzaklaştı. Sonra Susannah'ya döndü. "Hazır olduğunda," dedi.
Susannah bir dakika için olduğu yerde kıpırdamadan durdu. Ahırın altmış metre uzağmdaydı. Elleri göğüslerinin arasındaydı. Sağ el, solun üzerindeydi. Başını öne eğmişti. Ka ...yoldaşları kafasının içinden neler geçtiğini çok iyi

biliyordu: Gözümle nişan alırım, elimle ateş ederim, yüreğimle öldürürüm. Destekleri, cesaret dilekleri, heyecanları belki Jake'in dokunuş gücü, belki de Eddie'nin aşkıyla ona ulaştı. Roland pür dikkat izliyordu. Tabak fırlatmada usta, fazladan bir kişi durumu lehlerine çevirecek miydi? Belki hayır. Ama o, olduğu kişiydi. Susannah da öyleydi ve Roland tüm kalbiyle hedefi vurmasını diliyordu.
Susannah başını kaldırdı. Ahırın duvarına tebeşirle çizilmiş şekle baktı. Elleri hâlâ göğüslerinin arasındaydı. Sonra Margaret Eisenhart'ın locking B'nin avlusunda yaptığı gibi tiz bir çığlık attı ve Roland kalp atışlarının hızlandığını hissetti. O an şahini David zihninde belirgin bir şekilde canlandı. Gökyüzünde kanatlarını gövdesine yapıştırmış, avına doğru bir taş gibi dalıyordu.
'"Riza!"
Elleri indi ve hızları yüzünden hareketleri tam seçilemez oldu. Sağ elinin solundaki keseden, sol elinin ise sağındakinden birer tabak çıkardığını sadece Roland, Eddie ve Jake görmüştü. Sai Eisenhart kuvvet ve kesinlik için zamandan feragat ederek tabağı omuzdan fırlatmıştı. Susan-nah'nm kollarıysa kaburgalarının hemen altında, tekerlekli sandalyesinin kolçaklarının az üzerinde çaprazlanmıştı. Tabaklar, neredeyse kürek kemikleri hizasına yükselmişti. Sonra havada biri diğerinin üzerinden geçerek uçtular ve göz açıp kapama süresinde ahırın duvarına saplandılar. Susannah'nın kolları ileri uzanmış halde kalmıştı. Sonra yine çaprazlamasına daldılar ve Susannah ikinci tabakları kavrayarak fırlattı. Hemen ardından üçüncü çifti diğerlerinin yanına gönderdi. Son çift duvara çarptığı sırada ilk tabaklar hâlâ saplandığı yerde sallanıyordu.
Jaffordsların avlusunda bir an için mutlak sessizlik oldu. Kuşlar bile susmuştu. Sekiz tabak, duvardaki şeklin boğazından karnının üst kısmına kadar son derece muntazam bir şekilde dizilmişti. Her birinin diğeriyle arasında altı yedi santimlik bir mesafe vardı. Bir gömleğin düğmeleri gibi aşağı iniyorlardı. Ve sekiz tabak, üç saniye içinde fırlatılmıştı.
"Tabakları Kurtlar'a karşı mı kullanmayı düşünüyosunuz?" diye sordu Bucky Javier nefes almakta zorlanıyormuş gibi. "Niyetiniz bu mu?"
"Henüz hiçbir şeye karar verilmiş değil," dedi Roland kayıtsızca.
Deelie Estrada heyecan ve şok yüzünden zorlukla duyulabilen bir fısıltıya dönmüş sesiyle, "Ama o bir adam olsaydı parçalara ayrılmış olurdu," dedi.
Son sözü söyleyen büyükbaba oldu ve belki de her zaman öyle olmalıydı: "Aynen öyleF

6
Susannah, ana yola dönerlerken (Andy, katlanmış tekerlekli sandalyeyi yüklenmiş halde biraz ötelerinden yürüyor, bir yandan da gövdesinden gayda sesleri yayıyordu) "Tabancayı tamamen bırakabilir ve sadece tabak üzerinde yoğunlaşabilirim, Roland," dedi düşünceli bir ifadeyle. "O çığlığı atıp tabağı fırlatmak insana inanılmaz bir tatmin hissi veriyor."
"Bana şahinimi hatırlattın," dedi Roland.
Susannah sırıtınca beyaz dişleri ortaya çıktı. "Kendimi bir şahin gibi hissettim. Riza\ 0-Riza\ Bu sözü söylemek bile içimde fırlatma isteği uyandırıyor."
Jake'in aklına ise Bıçakçı'nın bulanık bir görüntüsünü getirdi ("Eski dostun, Bıçakçı," derdi orada olsaydı) ve ürperdi.
"Tabancadan gerçekten vazgeçer misin?" diye sordu Roland. Şaşırmakla dehşete düşmek arasında kalmıştı.
"Hayır, pek sayılmaz," dedi Susannah. "Ama tabak harika bir silah. Geldiklerinde iki düzinesini fırlatmayı umuyorum."
"Yeteri kadar tabak var mı?" diye sordu Eddie.
"Evet," dedi Susannah. "Sai Eisenhart'ın fırlattığı gibi süslü tabaklardan çok fazla yok ama yüzlerce alıştırma tabağı var. Rosalita ve Sarey Adams hepsini elden geçiriyor ve işe yaramayacağını düşündüklerini ayıklıyor." Sesini kararsızca alçalttı. "Hepsi buradaydı, Roland. Ve Sarey bir aslan gibi cesur, bir fırtınaya karşı tek başına durabilir ancak..."
"Yeteneği yok, öyle mi?" diye sordu Eddie anlayışlı bir ifadeyle.
"Öyle," diye onayladı Susannah. "İyi sayılır ama diğerleri kadar değil. Onların yırtıcılığına sahip değil."
"Ona başka bir görev verebilirim," dedi Roland.
"Ne görevi olacak o, tatlım?"
"Belki refakatçilik. Yarından sonraki gün nasıl fırlattıklarını görelim. Biraz rekabet daima renk katar. Saat beşte. Hepsinin haberi var, değil mi Susannah?"
"Evet. İzin versen Calla'nın çoğu orada olur."
Bu cesaret kırıcıydı doğrusu... ama tahmin etmesi gerekirdi. İnsanların dünyasından fazla uzak kalmışım. Evet, öyle, diye düşündü.i
"Sadece hanımlar ve biz olacağız," dedi kararlı bir ifadeyle.
"Kadınların bu işte ne kadar iyi olduğunu görürlerse Calla ahalisinin arkamızdaki desteği artabilir."
Roland başını iki yana salladı. Kadınların tabağı ne kadar iyi fırlattığını bilmelerini istemiyordu, bu çok önemliydi. Ama kasabalılar fırlattıklarını halihazırda biliyorken... bu o kadar da kötü bir şey olmayabilirdi. "Ne kadar iyiler, Susannah? Söyle bana."
Susannah bir süre düşündükten sonra gülümsedi. "Ölümcül isabet," dedi. "Her biri."
"O çapraz atışı onlara öğretebilir misin?"

Susannah bu soruyu düşündü. Yeterli zaman verildiği takdirde herkese her şey öğretilebilirdi ama zamanları kısıtlıydı. Sadece on üç gün kalmıştı. Oriza'nın Kardeşleri (en yeni üyeleri Susannah da dahil olmak üzere) Peder Callahan'ın evinin arkasındaki avluda kendilerini göstermek üzere toplandığı gün geriye sadece bir buçuk hafta kalmış olacaktı. Çapraz atış, ateş etmede olduğu gibi ona son derece doğal bir hareket gibi gelmişti. Ama diğerleri...
"Rosalita öğrenir," dedi sonunda. "Margaret Eisenhart öğrenebilir ama yanlış zamanda telaşa kapılabilir. Zalia? Hayır. Her seferinde tek tabak fırlatması en iyisi. Ve sağ eliyle. Hızı diğerlerine göre nispeten yavaş olabilir ama her atışının kan dökeceğini garanti ederim."
"Evet," dedi Eddie. "Bir sneetch onu bulup bedenini minik parçalara ayırmazsa tabi."
Susannah bunu duymamış gibi yaptı. "Onlara zarar verebiliriz, Roland. Yapabileceğimizi biliyorsun."
Roland başını salladı. Gördükleri cesaretini büyük ölçüde arttırmıştı. Özellikle de Eddie'nin söyledikleri göz önüne alınınca. Büyükbabanın sırrını artık Susannah ve Jake de biliyordu. Ve Jake'den bahsetmişken...
"Bugün çok sessizsin," dedi Roland, çocuğa. "Her şey yolunda mı?"
"Evet, sorun yok," dedi Jake. Andy'yi izliyordu. Andy'nin bebeği ku-aizında nasıl salladığını düşünüyordu. Tian, Zalia ve diğer çocuklar ölse bebeğe Andy bakmak durumunda kalsa Aaron'ın altı aya kalmadan öleceğini düşünüyordu. Ya ölürdü ya da evrendeki en acayip çocuk olup akardı. Andy bebeğin altını değiştirir, onu doğru yiyeceklerle besler, gerektiğinde gazını çıkarmasına yardım eder ve envai çeşit ninni söylerdi. Her biri kusursuzca söylenir, hiçbiri içinde anne sevgisi barındırmazdı. Veya baba sevgisi. Andy sadece Haberci Robot Andy'ydi (ve başka birçok özellik). Bebek Aaron'ın şeyler tarafından büyütülmesi onun için daha hayırlı olurdu... şey, kurtlar.
Bu düşünce ona Benny ile tepelerde çadır kurdukları geceyi hatırlattı (havalar çok soğuduğu için o geceden sonra bir daha tekrarlamamışlar-dı). Benny'nin babasıyla Andy'yi konuşurken gördüğü geceyi. Benny'nin babası daha sonra nehri geçip doğuya doğru gitmişti.
Gök Gürültüsü'ne doğru.
"İyi olduğundan emin misin, Jake?" diye sordu Susannah.
"Aynen öyle," dedi Jake bunun onu güldüreceğini düşünerek. Öyle de oldu. Jake, Susannah ile birlikte güldü ama hâlâ Benny'nin babasını düşünüyordu. Benny'nin babasının taktığı gözlükleri. Kasabada gözlük takan başka kimse olmadığından emindi. Bir gün üçü Rocking B'nin kuzeyindeki tarlalarda başı boş hayvanları ararken Jake, ona gözlüklerini sormuştu. Benny'nin babası ona, teknelerden birinden bir satıcıyla pazarlık ederek kaliteli bir kırbaç karşılığında gözlükleri aldığı hikâyesini anlatmıştı. O sıralar Benny'nin kardeşi hâlâ hayattaydı, Oriza onu kutsasm. Herkes (hatta Vaughn Eisenhart bile) onu gözlüklerin hiçbir zaman işe yaramayacağını söyleyerek uyarmış, Andy'nin falları gibi faydasız olduklarını söylemişti. Ama Ben Slightman gözlükleri takınca her şey değişmişti- Belki yedi yaşından beri dünyayı ilk kez olduğu gibi görebilmişti.
Atı üstünde ilerlerken gözlüklerini çıkarıp gömleğiyle silmiş, havaya kaldırıp camlarda leke olup olmadığını kontrol ettikten sonra tekrar tak-rcuştı. "Gözlüğümü kaybedecek veya kıracak olursam ne yaparım bilmi-yom," demişti. "Gözlüksüz yirmi sene kadar idare etmiştim ama bir kez alışınca yokluğuna katlanmak çok zor olur gibime geliyo."
Jake bunun iyi bir hikâye olduğunu düşünmüştü. İçinden bir ses, Su-sannah'nın bu masalı yutacağını söylüyordu. Roland da inanabilirdi Slightman hikâyeyi doğru şekilde anlatıyordu: talihi güldüğü için duyduğu minnet ve çoğu insan (patronu da dahil) aksini iddia ederken doğru bildiğinden vazgeçmeyip haklı çıkan bir adamın kıvancıyla. Eddie bile yu. tabilirdi. Slightman'ın hikâyesindeki tek yanlışlık, gerçek olmamasıydı, Jake gerçeğin ne olduğunu bilmiyordu, dokunuşu o kadar derine ulaşa-mıyordu ama adamın yalan söylediğini biliyordu ve bu onu endişelendiriyordu.
Muhtemelen bir önemi yoktur, diye düşündü. Belki gözlükleri anlatınca kulağa bu kadar iyi gelmeyecek bir şekilde elde etti. Belki Manniler gözlüğü diğer dünyalardan birinden getirdi ve Benny'nin babası onu çaldı.
Bu da bir ihtimaldi; Jake bunun gibi yarım düzine hikâye daha uydu-rabilirdi. Hayal gücü kuvvetliydi.
Yine de o gece nehir boyunda gördüklerini düşününce kendini endişelenmekten alamıyordu. Eisenhart'ın kâhyasının Whye'in karşı tarafında ne işi olabilirdi? Jake bilmiyordu. Ve bu konuyu ne zaman Roland'a açmayı düşünse, bir şey ona engel oluyordu.
Bir de sır saklamak konusunda başına ekşimiştin!
Evet, evet, evet. Ama...
Ama ne?
Benny. Buydu işte. Sorun Benny'ydi. Ya da belki Jake'in kendisiydi. Arkadaş edinmede hiçbir zaman iyi olmamıştı ve şimdi çok iyi bir arkadaşa sahipti. Gerçek bir arkadaşa. Benny'nin babasının başını derde sokma fikri, midesine sancılar girmesine sebep oluyordu.

7

Rosalita, Zalia, Margaret Eisenhart, Sarey Adams ve Susannah Dean iki gün sonra, saat beşte, Rosa'nın tuvaletinin hemen batısındaki çayırda bu araya geldi. Kıkırdamalar ve heyecanlı kahkahalar duyuluyordu. Roland
j2ak durdu ve Eddie ile Jake'e de yaklaşmamalarını söyledi. Içlerindekini sistemlerinden kendi kendilerine atmalarına izin vermek en iyisiydi.
Çitin önüne, üçer metre arayla balkabağı kafalı korkuluklar dizilmişti Her birinin kafasına, pelerin başlığı gibi görünmelerini sağlayacak çuvallar geçirilmişti. Her korkuluğun ayaklarının dibinde üçer sepet vardı. Birinde balkabakları, diğerinde patatesler vardı. Üçüncü sepetlerin içindekiler, inlemelere ve protesto çığlıklarına yol açmıştı.

Üçüncü sepetlerde küçük turplar vardı. Roland onlara mızmızlanmayı kesmelerini, önce bezelye koymayı düşündüğünü söylemişti. Hiçbiri (Susannah bile) söylediğinin şaka mı, ciddi mi olduğunu anlayamamıştı.
O gün kot pantolon ve çok cepli bir yelek giymiş olan Callahan verandada oturmuş sigara içen ve hanımların sakinleşmesini bekleyen Ro-land'ın yanına geldi. Eddie ve Jake hemen yakınlarında dama oynuyordu.
"Vaughn Eisenhart ön tarafta," dedi peder. "Took'un Dükkânı'na gidip bir bira içeceğini söylüyor ama önce seninle konuşmak istiyormuş."
Roland içini çekti, yerinden kalktı ve evin içinden geçerek ön tarafa gitti. Eisenhart tek atın çektiği bir arabanın üzerinde oturuyor, dalgınca Callahan'm kilisesine bakıyordu.
"Seni gördüğüme sevindim, Roland," dedi geldiğini görünce.
Wayne Overholser birkaç gün önce Roland'a geniş kenarlı bir kovboy şapkası vermişti. Silahşor şapkanın kenarına dokunarak çiftçiye selam verdi ve bekledi.
"Tahminimce yakında tüyü göndereceksin," dedi Eisenhart. "Ahaliyi bir toplantıya çağıracaksın."
Eld'in şövalyelerine işlerini nasıl yapacaklarını söylemek kasabalılara düşmezdi ama Roland onlara yapılacakları anlatacaktı. Onlara bu kadarını borçluydu.
"Tüy bana geldiğinde dokunup göndereceğimi söylemek istedim. Ve toplantıya gelip sizi destekleyeceğim."
"Teşekkürler derim," diye karşılık verdi Roland. Duygulanmıştı. Kalbi Jake, Eddie ve Susannah'yla tanışmasından sonra büyümüş gibiydi. Bazen üzülüyordu. Ama çoğunlukla üzülmüyordu.
"Took ikisini de yapmayacak."
"Biliyorum," dedi Roland. "Took ve onun gibiler işleri iyi gittiği sürece tüye asla dokunmaz."
"Overholser da onun yanında."
Bu sarsıcı bir darbeydi. Beklenmedik değildi ama Roland büyük çift. çinin desteğini alabileceklerini ummuştu. Bununla birlikte Roland yeterince yandaşa sahipti ve Overholser muhtemelen bunu biliyordu. Eğer akıllıysa hiçbir şeye karışmadan oturur ve olayların öyle veya böyle sona ermesini beklerdi. Burnunu sokacak olursa büyük ihtimalle ambarlarının yeni mahsullerle dolduğunu göremezdi.
"Bir şeyi bilmeni istedim," dedi Eisenhart. "Sizin tarafınızda olmamın tek sebebi, karımın sizin tarafınızda olması. Ve bunun tek sebebi de avlanmak istemesi. Tabak fırlatma gibi şeylerin sonucu hep budur, kadın kocasına neyin olup neyin olmayacağını söyler. Bu doğal diil. Bir evde erkeğin sözü geçmeli. Bebeklerle ilgili konular hariç."
"Seninle evlendiğinde her şeyini geride bıraktı," dedi Roland. "Şimdi fedakârlık sırası sende."
"Sence ben bunu bilmiyo muyum? Ama ölümüne sebep olursan, Calla'dan lanetlenmiş olarak ayrılırsın, Roland. Kaç çocuk kurtulursa kurtulsun, Margaret ölürse, seni lanetlerim."
Daha önce de lanetlenmiş olan Roland başını salladı. "Ka dilerse sağ salim sana dönecektir, Vaughn."
"Öyle. Ama söylediğimi unutma sakın."
"Unutmam."
Eisenhart dizginleri salladı ve araba ilerledi.

8

Kadınların her biri önce kırk, sonra elli ve son olarak altmış metreden balkabaklarını ikiye ayırmayı başardı.
"Başın mümkün olduğunca üst kısmına isabet ettirmeye çalışın," dedi Roland. "Daha aşağıdan vurmanın bir faydası olmayacaktır."
"Zırhları mı var?" diye sordu Rosalita.
"Evet," dedi Roland bu tam anlamıyla gerçek sayılmamasına rağmen. Bilmeleri gerekmedikçe onlara gerçeklerin tamamını anlatmayacaktı.
Sonra sıra patateslere geldi. Sarey Adams kırk metreden ilk patatesine isabet ettirdi, elli metreden sadece kenarından bir parça alabildi, altmış metreden ise ıskaladı. Tabağı patatesin üzerinden uçmuştu. Bir hanıma hiç yakışmayacak küfürler savurduktan sonra başı öne eğik halde tuvaletin yanma yürüdü. Orada oturup yarışmanın kalanını izlemeye koyuldu. Roland gidip kadının yanına oturdu. Gözyaşlarının yanaklarından aşağı usulca yuvarlandığını görebiliyordu.
"Seni düş kırıklığına uğrattım, yabancı. Üzgünüm."
Roland, kadının elini tutup sıktı. "Hayır, hanım, yapma. Senin de yapacağın işler olacak. Sadece bu kadınlarla değil. Ayrıca yine de tabak fırlatabilirsin."
Kadın, ona üzgünce gülümsedi ve başını salladı.
Eddie korkulukların omuzlarının üzerine balkabağı "kafaları" koyarak onların üzerine birer turp yerleştirdi. Turplar çuvalların altında kalıyor, görünmüyordu. "İyi şanslar, kızlar," diyerek uzaklaştı Eddie.
"Bu kez on metreden başlayın!" diye seslendi Roland.
On metreden hepsi isabet ettirdi. Yirmi metreden de. Susannah, otuz metrede Roland'ın daha önce tembihlediği gibi bilerek ıskaladı. Roland, bu turu Calla'lı kadınlardan birinin kazanmasını istiyordu. Zalia Jaffords kırk metrede çok uzun süre bekledi ve turp yerine balkabağını ikiye böldü.
"Bok canına!" diye haykırdı ve ağzını elleriyle kapayarak evin arka basamaklarında oturan Callahan'a baktı. Duymamış gibi yapan peder gülümsedi ve neşeyle el salladı.
Zalia öfkeden kulaklarına dek kızarmış halde Jake ve Eddie'nin yanına yürüdü. "Bana bir şans daha vermesini istemelisiniz," dedi Eddie'ye. 'Yapabilirim, yapabileceğimi biliyom..."

Eddie elini kadının koluna koydu. "Bunu o da biliyor, Zee. Sen de takımın bir parçasısın."
Kadın, ona kıpkırmızı olmuş gözlerle baktı. Dudakları sıkılmaktan neredeyse görünmez olmuştu. "Emin misin?"
"Evet," dedi Eddie. "Mets için bile fırlatabilirsin, hayatım."
Artık sadece Margaret ve Rosalita kalmıştı. Elli metreden ikisi de turplara isabet ettirmeyi başardı. Eddie, Jake'e, "Gözlerimle görmeseydim bunun mümkün olacağına inanmazdım," diye mırıldandı.
Margaret Eisenhart altmış metreden bariz bir şekilde ıskaladı. Rosalita tabağı sağ omzuna kaldırdı (solaktı), bir an tereddüt etti ve "Rizal" diye haykırarak fırlattı. Roland gözleri çok keskin olmasına karşın tabağın turpa çarpıp çarpmadığını anlayamadı. Turpu deviren rüzgâr da olabilirdi. Rosalita yumruklarını havaya kaldırıp sallayarak gülmeye başladı.
"Panayır kazı! Panayır kazı! Büyük ödül!" diye bağırdı Margaret. Diğerleri de ona katıldı. Callahan bile neşeyle bağırıyordu.
Roland, Rosalita'nın yanına gitti ve kısa, ama kuvvetli bir şekilde ona sarıldı. Aynı anda kadının kulağına kazı olmadığını, ama akşam olduğunda uzun boyunlu bir erkek kaz bulabileceğini fısıldadı.
"Eh," dedi Rosalita gülümseyerek. "İnsan yaşlandıkça kısmetine çıkan ödüle razı olmayı öğreniyor, diil mi?"
Zalia, Margaret'a baktı. "Roland ona ne dedi? Biliyo musun?"
Margaret Eisenhart gülümsedi; "Eminim daha önce duymadığın bir şey değildir."

9

Sonra kadınlar gitti. Bir işini halletmek isteyen peder de öyle. Gile-ad'h Roland, verandanın en alt basamağına oturarak yarışmanın yapıldığı alana baktı. Susannah, ona o gün gördüklerinden memnun olup olmadığını sorduğunda başını salladı. "Evet, sanırım her şey yolunda. Öyle olduğunu ummak zorundayız zira zamanımız azalıyor. Olaylar çok hızlı bir şekilde olup bitecek." İşin aslı, daha önce sorunların böylesine kesiştiğine hiç tanık olmamıştı... ama Susannah hamileliğini kabul ettiğinden beri bir nebze rahatlamıştı.
Ka gerçeğini kaytaran zihnine geri çağırdın, diye düşündü. Bu kadın geri kalanımızın beceremediği bir cesaret gösterisinde bulunmasaydı bu gerçekleşmeyecekti.
"Rocking B'ye dönecek miyim?" diye sordu Jake. Roland bir süre düşündükten sonra omuz silkti. "İstiyor musun?"
"Evet ama bu kez Ruger'ı da götürmek istiyorum." Jake'in yüzü hafifçe pembeleşmişti ama sesi titremiyordu. Rüyasında görmüşçesine aklında bu fikirle uyanmıştı. "Döşeğimin altına koyup yedek gömleğimle saracağım. Orada olduğunu kimsenin bilmesine gerek yok." Bir an sustu. "Düşündüğün buysa onu Benny'ye gösterip hava atmak niyetinde değilim."
Bu düşünce Roland'in aklının ucundan bile geçmemişti. Pelci Jake'in aklından geçen neydi? Bunu çocuğa sorunca konuşmanın gidişatını önceden kestirmiş birinin vereceği cevabı aldı. "Bunu dinh'im olarak mı soruyorsun?"
Roland evet demek üzere ağzını açmıştı ki Eddie ve Susannah'nın dikkatle izlediğini fark ederek tekrar düşündü. Sır tutmakla (hepsi de Susannah'nın hamileliğini kendisine göre sır olarak saklamıştı) önsezilere uymak arasında fark vardı. Jake'in talebi, sorgulanmadan kabul edilebilecek türdendi. Bu kadar basitti. Jake bu kadarını hak etmişti. Aksini kimse iddia edemezdi. Karşısındaki, yarı çıplak, dehşete düşmüş, tir tir titrer halde Orta-Dünya'ya gelen çocuk değildi.
"Dinh'in olarak sormadım," dedi Roland. "Ruger'a gelince, istediğin zaman istediğin yere götürebilirsin. Onu tef e getiren sen değil misin zaten?"
"Çalmıştım," dedi Jake alçak sesle. Gözlerini dizlerine dikmişti.
"Hayatta kalmak için neye ihtiyacın varsa onu aldın," dedi Susannah. "Arada büyük bir fark var. Hey tatlım, kimseyi vurmaya niyetlenmiyorsun, değil mi?"
"Öyle bir planım yok."
"Dikkatli ol," dedi Susannah. "Aklından neler geçiyor bilmiyorum ama dikkat et."
"Ve her neyse, en geç önümüzdeki hafta içinde halletmeye bak," dedi Eddie.
Jake başını salladı ve Roland'a döndü. "Kasabayı toplantıya ne zaman çağırmayı planlıyorsun?"
"Robota göre Kurtlar'ın gelmesine on gün kaldı. Yani..." Roland kısaca hesapladı. "Kasaba toplantısı altı gün sonra olacak. Sana uyar mı?"
Jake yine başım salladı.
"Aklından geçenleri bize söylemek istemediğinden emin misin?"
"Dinh olarak sormadığın sürece evet," dedi Jake. "Muhtemelen bir şey değildir, Roland. Gerçekten."
Roland kuşkulu bir ifadeyle başını salladı ve bir sigara sarmaya koyuldu. Taze tütüne sahip olmak harikaydı. "Başka bir şey var mı? Çünkü yoksa..."
"Aslında var," dedi Eddie.
"Nedir?"
"New York'a gitmem gerek," dedi Eddie. Turşu veya meyankökü şekeri almaya gitmekten bahseder gibi sıradan bir ses tonuyla söylemişti ama gözleri heyecanla ışıldıyordu. "Ve bu kez kanlı canlı gitmeliyim. Yani küreyi kullanmam gerek. Siyah On Üç'ü. Umarım nasıl yapılacağını bi-liyorsundur, Roland."
"Neden New York'a gitmen gerek?" diye sordu Roland. "Bunu dinh'in olarak soruyorum."
"Elbette öyle," dedi Eddie. "Söyleyeyim. Zamanın azalması konusunda haklı olduğun için. Ve tek sorunumuz Calla'nın Kurtlar'ı olmadığı için."

"On beş temmuza ne kadar kaldığını görmek istiyorsun," dedi Jake. "Değil mi?"
"Evet," dedi Eddie. "Geçiş yaptığımızda, 1977 New York'unda zamanın daha hızlı ilerlediğini görmüştük. Kapı önünde bulduğum New York Times'm üzerindeki tarihi hatırlıyor musunuz?"
"İki haziran," dedi Susannah.
"Evet. Ayrıca oraya her gidişimizde zamanın daha ileri olacağını biliyoruz. Oraya daha eski bir tarihte gitmemiz söz konusu değil. Değil mi?"
Jake başını salladı. "Çünkü o dünya diğerleri gibi değil... ya da belki, Siyah On Üç tarafından geçiş yaptırılmak o şekilde hissetmemize sebep olmuştur. Bu mümkün mü?"
"Sanmıyorum," dedi Eddie. "İkinci Cadde'nin boş arsayla Altmışıncı Sokak arasında kalan bölümü çok önemli bir bölge. Bence orası bir kapı. Çok büyük bir kapı."
Jake Chambers'ın heyecanı gittikçe artıyormuş gibi görünüyordu. "Altmışıncı Sokak'a kadar değil. O kadar uzağa gittiğini sanmıyorum. Kırk Altıncıyla Elli Dördüncü sokaklar arası gibi geliyor bana. Piper'dan ayrıldığım gün Elli Dördüncü Sokak'a geldiğimde bir şeylerin değiştiğini hissetmiştim. O sekiz blok farklı. Üzerinde plakçı, Chew Chew Mama's ve Manhattan Zihin Lokantası'nın olduğu bölüm. Ve elbette bir de boş arsa var. O diğer uç. O... bilmiyorum..."
"Orada olmak insanı farklı bir dünyaya götürüyor," dedi Eddie. "Bir çeşit anahtar dürya. Ve bence zaman bu yüzden tek tarafa doğru..."
Roland elini kaldırdı.
Eddie yüzünde hafif bir gülümseme ve beklenti ifadesiyle Roland'a bakarak sustu. Roland gülümsemiyordu. Daha önce hissettiği iyilik hissi yok olup gitmişti. Tanrılar kahretsin, yapılacak çok fazla iş vardı. Ve hepsini yapabilmeleri için yeterince zamanlan yoktu.
"Anlaşmada belirtilen tarihe ne kadar kaldığını görmek istiyorsun," dedi. "Doğru anlamış mıyım?"
"Evet."
"Bunu yapmak için bedeninin New York'a gitmesine gerek yok, Eddie. Geçiş yaparak da öğrenebilirsin."
"Ayın kaçı olduğunu öğrenmeye yeter belki. Ama dahası var. Boş arsa konusunda aptalca davrandık, millet. Gerçekten aptalca."

10
Eddie, boş arsaya Susannah'ya miras kalan paranın tek kuruşuna dokunmadan sahip olabileceklerine inanıyor, Callahan'ın hikâyesinin bunu nasıl yapacaklarına dair yol gösterdiğini düşünüyordu. Gülü satın almaktan bahsetmiyordu, güle hiç kimse (ne onlar, ne de bir başkası) sahip olamazdı. Gülün korunması gerekiyordu. Ve onlar bunu yapabilirdi. Belki.
Calvin Tower korkmasına rağmen o boş çamaşırhanede Callahan'ın kıçını kurtarmak için beklemişti. Calvin Tower korkusuna rağmen sahip olduğu son varlığı Sombra Şirketi'ne satmayı reddetmişti (en azından 31 Mayıs 1977 itibarıyla durum buydu). Eddie, Calvin Tower'm bir kahramanın gelmesini beklediğini düşünüyordu.
Eddie, Siyah On Üç'ten ilk kez bahsedildiğinde Callahan'ın yüzünü ellerine nasıl gömdüğünü de unutmamıştı. Callahan küreyi kilisesinden uzaklaştırmayı, ondan kurtulmayı her şeyden çok istiyordu ama yine de onu saklamıştı. Kitapçının sahibi gibi peder de bir kahraman bekliyordu. Calvin Tower'in arsası için milyonlar isteyeceğini düşünmekle ne kadar büyük bir aptallık etmişlerdi! Aslında adam oradan kurtulmak istiyordu. Ama doğru insan gelene kadar elinde tutmaya devam edecekti. Ya da doğru ka-tet.
"Suziella, sen gidemezsin çünkü hamilesin," dedi Eddie. "Jake, sen de henüz küçük olduğun için gidemezsin. Zaten Callahan'ın hikâyesini duyduğumdan beri düşündüğüm türde bir anlaşmayı imzalayabileceğim sanmıyorum. Seni yanımda götürebilirim ama anladığım kadarıyla burada ilgilenmen gereken bir şey var. Yoksa yanılıyor muyum?"
"Yanılmıyorsun," dedi Jake. "Ama neredeyse seninle gelmeyi isteyeceğim. Bu anlattıkların kulağa hoş geliyor."
Eddie gülümsedi. "Roland'ın gitmesine gelince, patron alınma ama bizim dünyamızda pek iş bitirici olduğun söylenemez. Şey... biraz dil sorunu yaşıyorsun."
Susannah kahkahalarla gülmeye başladı.
"Ona ne kadar teklif etmeyi düşünüyorsun?" diye sordu Jake. "Yani bir miktar olmalı, değil mi?"
"Bir papel," dedi Eddie. "Muhtemelen Tower'dan bana o kadarını borç vermesini isteyeceğim ama..."
"Bundan iyisini yapabiliriz," dedi Jake ciddi bir ifadeyle. "Sırt çantamda beş altı dolar var. Olduğundan eminim." Sırıttı. "İlerde daha fazlasını da teklif edebiliriz. Bu tarafta işler biraz yoluna girdiğinde."
"Hâlâ hayatta olursak," dedi Susannah ama o da heyecanlı görünüyordu. "Biliyor musun, Eddie? Bir dâhi olabilirsin."
"Sai Tower arsasını bize satarsa Balazar ve adamları hiç memnun olmayacaktır," dedi Roland.
"Evet ama belki Balazar'ı Tower'i rahat bırakmaya ikna edebiliriz," dedi Eddie. Dudakları vahşi, küçük bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. "Eğer gelişmeler beni öyle bir durumla karşı karşıya bırakırsa Enrico Balazar'ı ikinci kez öldürmekten çekinmem, Roland."
"Ne zaman gitmek istiyorsun?" diye sordu Susannah.
"Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi," dedi Eddie. "New York'ta zamanın ne kadar ilerlediğini bilmemek kafamı çok bozuyor. Roland? Sen ne diyorsun?"
"Yarın gitmen iyi olur derim. Küreyi mağaraya çıkarır ve kapının seni Calvin Tower'in zamanına ve mekânına götürüp götürmeyeceğine bakarız. İyi bir fikir verdin, Eddie, teşekkürler derim."

"Ya küre seni başka bir yere gönderirse?" diye sordu Jake. "1977'nin başka bir versiyonuna ya da..." Cümlesini nasıl bitireceğini bilmiyordu. Siyah On Üç onlara ilk geçiş yaptırdığı sırada her şeyin ne kadar ince, görünürdeki gerçekliğin ardındaki sonsuz karanlığın ne kadar koyu olduğunu hatırlıyordu."... daha uzak bir yere?" diye bitirdi.
"Öyle olursa size kartpostal gönderirim," dedi Eddie gülüp omuz sil-kerek ama Jake kısa bir an için ne kadar korktuğunu görebilmişti. Susannah da görmüş olmalıydı ki Eddie'nin elini her iki eliyle birden sıkıca kavradı.
"Hey, beni merak etmeyin," dedi Eddie. "Başıma bir şey gelmeyecek." "Öyle olsa iyi olur," dedi Susannah. "İyi olur."

İKİNCİ BÖLÜM DOĞAN, BİRİNCİ KISIM

1
Roland ve Eddie ertesi sabah Huzurun Hanımı'na girdiği sırada gün ışığı, kuzeydoğu ufkunda zayıf bir ağartıdan ibaretti. Sıraların arasındaki koridorda ilerleyen Eddie'nin elinde bir fener vardı. Dudakları sımsıkı kapalıydı. Oraya gelmelerinin sebebi olan kürenin vızıltısını duyabiliyorlardı. Uykulu bir vızıltıydı ama Eddie bu sesten yine de nefret ediyordu. Kilise insanın tüylerini ürpertiyordu. Bomboştu ama tuhaf bir şekilde do-luymuş gibi görünüyordu. Eddie her an sıralarda ona onaylamaz gözlerle bakan hayaletler veya başıboş ölüler görmeyi bekliyordu.
Ama en kötüsü vızıltıydı.
Roland ön tarafa vardıklarında heybesini açtı ve Jake'in önceki güne dek sırt çantasında taşıdığı bovling çantasını çıkardı. Silahşor çantayı bir süre havada tutunca, üzerindeki yazıyı ikisi de okuyabildi: ORTA-DÜNYA KULVARLARINDA HEP PUAN VAR.
"Ben her şeyin yolunda olduğunu söyleyene dek tek kelime etmeyeceksin," dedi Roland. "Anladın mı?"
"Evet."
Roland başparmağını yerdeki iki tahta arasındaki boşluğa bastırdı ve rahibin yaptığı gizli bölme ortaya çıktı. Roland kapağı alarak bir kenara koydu. Eddie bir keresinde televizyonda Londra Bombardımanı sırasında patlayıcı maddeleri nakleden adamlarla ilgili bir film görmüştü. Roland'ı izlerken aklına o film geldi. Neden gelmeyecekti? Orada gizli olan şey de en az patlamaya hazır bir bomba kadar tehlikeliydi.
Roland beyaz keten cüppeyi çekerek kutuyu ortaya çıkardı. Vızıltı-nln şiddeti arttı. Eddie'nin nefesi kesildi. Teninin bir anda buz kestiğini hissetti. Yakınlarda bir yerde hayal edilemeyecek kadar kötü niyetli bir canavar, mahmurca tek gözünü aralamıştı.
Eddie vızıltı yine önceki uykulu tonuna düşünce tekrar nefes almaya başladı.
Roland bovling çantasını ona uzatarak açık tutmasını işaret etti. Eddie isteneni gönülsüzce de olsa yaptı (bir parçası, Roland'ın kulağına her şeye boş verip oradan uzaklaşmalarını söylemek istiyordu). Roland kutuyu bulunduğu yerden kaldırınca vızıltı tekrar şiddetlendi. Eddie fenerin cılız aydınlığında Silahşor'un kaşının üzerinde ter damlacıkları olduğunu gördü. Kendi yüzündeki teri de hissedebiliyordu. Siyah On Üç uyanır ve onları kapkara bir deliğe fırlatırsa...
Gitmem. Susannah'yla kalmak için mücadele ederim.
Elbette ederdi. Ama Roland hayaletağacından yapılmış oymalı kutuyu boş arsada buldukları tuhaf çantaya koyduğunda epey rahatladı. Vızıltı tamamen yok olmamış, zorlukla duyulabilecek bir seviyeye inmişti. Roland çantanın fermuarını kapadığındaysa çok uzaklardan gelen bir fısıltıya dönüştü. Bir deniz kabuğunu dinlemek gibiydi.
Eddie havaya bir haç çizdi. Yüzünde cılız bir gülümseme beliren Roland da aynısını yaptı.
Kilisenin dışında kuzeydoğu ufku belirgin bir şekilde aydınlanmıştı; görünüşe bakılırsa o gün gerçek gün ışığını görebileceklerdi.
"Roland."
Silahşor kaşlarını kaldırarak ona döndü. Sol eliyle çantanın ağzını kavramıştı. Oldukça dayanıklı görünmesine rağmen çantanın sapına gü-v'enemediği anlaşılıyordu.
"O çantayı geçiş yaptığımız sırada bulduysak nasıl alabildik?"
Roland bunu bir süre düşündü. "Belki çanta da geçiş halindedir," dedi sonunda.
"Hâlâ mı?"
"Evet, sanırım. Hâlâ."
"Ah." Eddie bir süre düşündü. "Ürkütücü."
"New York'a gitme konusunda fikrini mi değiştirdin, Eddie?"
Eddie başını iki yana salladı. Ama korkmuştu. Baronluk Vago-nu'nda Blaine'e bilmeceler sorduğu zamandan bile daha çok korkuyor olabilirdi.

2
Geçit Mağarası'na giden yolu yarıladıklarında (Henchick'in de dediği gibi oldukça dikti) saat on olmuş ve hava bir hayli ısınmıştı. Eddie durdu, mendiliyle ensesini sildi ve kuzeye doğru zikzaklar çizerek uzanan kuru vadilere baktı. Orada burada kara delikler görüyor, Roland'a onların lâl madenleri olup olmadığını soruyordu. Silahşor kara deliklerin madenler olduğunu söyledi.
"Çocukları hangisinde saklamayı düşünüyorsun? Buradan görülebiliyor mu?"
"Aslında evet." Roland tabancasını çekerek namlusuyla işaret etti. "Nişangâhın üzerinden bak."

Eddie bakınca kabaca S harfini andıran derin bir vadi gördü. Tepesine kadar kadifemsi gölgelerle doluydu. Eddie vadinin gün ışığını sadece güneşin tepede olduğu öğle vakitlerinde, yarım saatliğine direkt olarak görebildiğini düşündü. Vadi, kuzeyde dev bir kaya duvarda son buluyor gibiydi. Eddie madenin girişinin orada olduğunu tahmin etti ama emin olabilmek için fazla karanlıktı. Vadi güneydoğuda, daha ileride Doğu Yolu'yla birleşen toprak bir yola açılıyordu. Doğu Yolu'nun ötesinde yeşil çeltik tarlaları uzanıyordu. Tarlaların ötesindeyse nehir vardı.
"Bize anlattığın hikâyeyi hatırlatıyor," dedi Eddie. "Eyebolt Kanyonu."
"Elbette öyle."
"Ama işin pis tarafını yapacak bir incecik yok."
"Öyle," dedi Roland. "İncecik yok."
"Doğru söyle; kasabanın çocuklarını gerçekten çıkışı olmayan bir vadinin sonunda bir madene mi tıkacaksın?"
"Hayır."
"Kasabalılar öyle yapacağını... yapacağımızı sanıyor. Tabak fırlatan kadınlar bile öyle sanıyor."
"Biliyorum," dedi Roland. "Öyle düşünmelerini istiyorum zaten."
"Neden?"
"Çünkü Kurtlar'ın çocukları bulmak için doğaüstü yöntemlere başvurduğuna inanmıyorum. Büyükbaba Jaffords'un hikâyesini duyduktan sonra Kurtlar'la ilgili doğaüstü hiçbir şey olmadığına inanmıyorum aslında. Hayır, bu mısır ambarında bir sıçan var. Ciyaklayarak Gök Gürültü-sü'ndeki güçlere başvuran bir sıçan."
"Her seferinde farklı biri demek istiyorsun herhalde. Her yirmi iki, yirmi üç yılda."
"Evet."
"Kim olabilir?" diye sordu Eddie. "Böyle bir şeyi kim yapabilir?"
"Emin değilim ama bir fikrim var."
"Took mu? Babadan oğla geçen bir tür miras mı?"
"Yeterince dinlendiysen devam edelim, Eddie."
"Overholser mı? Belki de televizyon dizilerindeki kovboya benzeyen Telford denen adamdır."
Roland hiçbir şey söylemeden önünden geçip gitti. Yerdeki çakıllar, yeni kısa çizmelerinin topukları altında çıtırdıyordu. Pembe bovling çantası, sağlam olan sol elinde ileri geri sallanıyordu. İçindeki şey hâlâ nahoş suları fısıldıyordu.
"Her zamanki gibi pek hoşsohbetsin," diyen Eddie, Silahşor'u takip etti.

3

Mağaranın derinliklerinden yükselen ilk ses, ulu bilge ve yüce keşe aitti.
"Ah, küçük hanım evladına bakın!" diye inledi Henry. Eddie sesini Ebenezer Scrooge'un Bir Noel Şarkısı'ndaid ölü arkadaşının sesine benzetmişti. Komik, aynı zamanda korkunçtu. "Kız kılıklı hanım evladı Noo-York'a geri döneceğini mi sanıyor? Denemeye kalkarsan çok daha uzağa gideceksin, birader. Sen en iyisi olduğun yerde kal... o küçük oymalarınla uğraş... uslu bir homo ol..." Eddie'nin ölü ağabeyi güldü. Hayatta olan kardeş titredi.
"Eddie?" diye sordu Roland.
"Ağabeyini dinle Eddie!" diye haykırdı annesi mağaranın karanlık ve eğimli boğazından. Kaya zemin üzerindeki küçük kemik parçalan parlıyordu. "Senin için hayatını feda etti. Bütün hayatını senin için harcadı. Hiç olmazsa dinle onu."
"Eddie, iyi misin?"
Şimdi konuşan, arkadaşları arasında Kahrolası Çılgın Macar olarak bilinen Csaba Drabnik'ti. Csaba, Eddie'ye bir sigara vermesini yoksa lanet olası pantolonunu indireceğini söylüyordu. Eddie dikkatini bu ürkütücü, aynı zamanda büyüleyici sesler kümesinden güçlükle çekti.
"Evet," diye cevap verdi. "Sanırım iyiyim."
"Sesler kafanın içinden geliyor. Mağara onları bir şekilde bulup seslerini yükseltiyor. Hepsini üzerine gönderiyor. Biliyorum, biraz asap bozucu ama hiçbir anlamları yok."
"Neden beni öldürmelerine izin verdin, Eddie?" diye hıçkırdı Henry. "Hep geleceğini düşündüm ama gelmedin!"
"Anlamları yok," dedi Eddie. "Tamam. Anladım. Şimdi ne yapıyoruz?"
"Burasıyla ilgili duyduğum iki hikâyeye göre (Callahan'ın ve Henc-hick'in anlattığı) kutuyu açtığımda kapı açılacak."
Eddie sinirli bir kahkaha attı. "Bırak açmayı, kutuyu o çantadan çıkarmanı bile istemiyorum. Korkmak mı demiştin?"
"Fikrini değiştirdiysen..."
Eddie başını iki yana salladı. "Hayır. Bunu yapmak istiyorum." Aniden gülümsedi. "Oraya gidip kafayı bulacağımdan korkmuyorsun, değil mi? Herifi bulup uçuşa geçeceğimden?"
Henry mağaranın derinliklerinden seslendi. "Bu Çin Beyazı, kardeşim! Şu kara köpekler en iyi malı satıyor!"
"Hayır," dedi Roland. "Endişelendiğim pek çok konu var ama eski alışkanlıklarına dönmen bunlardan biri değil."
"Güzel." Eddie mağaranın içlerine doğru biraz ilerledi ve boşlukta dikilen kapıyı gördü. Üzerindeki hiyeroglifler ve gül şeklindeki kristal tokmağı hariç tıpkı kumsaldaki kapılar gibiydi. "Arkasına geçince?..."
"Arkasına geçince kapı kayboluyor," dedi Roland. "Ama gerisinde derin bir yarık var... Na'ar'a kadar indiğini sanıyorum. Yerinde olsam adımımı dikkatli atardım."
"İyi bir tavsiye, Hızlı Eddie teşekkürler der." Kristal tokmağı yokla-yınca iki yöne de dönmediğini gördü. Bunu beklemişti zaten. Geriledi.

"New York'u düşünmen gerek," dedi Roland. "Özellikle de İkinci Cadde'yi sanırım. Ve zamanı. Bin dokuz yüz yetmiş yedi yılını."
"İnsan b\r yılı nasıl düşünür ki?"
Roland konuştuğunda sesi hissettiği sabırsızlığı ele verdi. "Jake ile birlikte Jake'in eski halini takip ettiğin sırada nasıl göründüğünü düşün, muhtemelen işe yarayacaktır."
Eddie o günün yanlış gün olduğunu, fazla erken olduğunu söylemek üzere ağzını açtı ama vazgeçerek tekrar kapadı. Daha önce düşündüklerinde haklılarsa zaten geçmiş bir tarihe gitmeleri veya geçiş yapmaları mümkün değildi. Oradaki zaman, bir şekilde buradakiyle bağlantılıydı ama daha hızlı ilerliyordu. Kurallar konusunda haklılarsa durum buydu. Kurallar varsa...
Eh, neden gidip bizzat görmüyorsun?
"Eddie? Seni hipnotize etmeyi denememi istiyor musun?" Roland kemerinden bir kurşun çıkarmıştı. "Geçmişi daha açık seçik görmeni sağlayabilirim."
"Hayır. Bunu tamamen uyanık ve kendimdeyken yapmam en iyisi."
Eddie derin nefesler aldı ve yumruklarını açıp kapadı. Kalbi çok hızlı çarpmıyordu (hatta yavaş olduğu bile söylenebilirdi) ama her atışı, bütün vücudunu titretiyor gibiydi. Profesör Peabody'nin Zaman Makinesi veya Morlocklar hakkındaki filmdeki gibi ayarlanabilir kontrol düğmeleri olsaydı işi ne kadar da kolaylaşırdı!
"Hey, iyi görünüyor muyum?" diye sordu Roland'a. "Yani tam öğle vakti İkinci Cadde'de belirirsem fazla dikkat çeker miyim?"
"İnsanların önünde beliriverirsen muhtemelen çok dikkat çekersin," dedi Roland. "O an seninle konuşmaya çalışabilecek herkesi göz ardı ederek oradan bir an önce ayrılmanı öneririm."
"O kadarını ben de biliyorum. Ben kılık kıyafet açısından sormuştum."
Roland omuzlarını hafifçe silkti. "Bilmiyorum, Eddie. Orası senin şehrin, benim değil."
Eddie itiraz edebilir, onun şehrinin Brooklyn olduğunu söyleyebilirdi. Eskiden öyleydi yani. Manhattan'a ayda yılda bir gider, orayı bir başka şehir olarak düşünürdü. Yine de Roland'ın ne kastettiğini bildiğini sanıyordu. Kendini şöyle bir inceledi; üzerinde boynuz düğmeli sade bir gömlek, zımbaları bakır değil, kararmış nikelden koyu renk, düğmeli bir kot pantolon vardı (Eddie, Lud'dan beri fermuvar görmemişti). Herhalde caddede fazla dikkat çekmezdi. New York'ta çok garipsenmeyeceğini biliyordu. Onu görenler muhtemelen sanatçı olmaya özenen hippi bir garson olduğunu düşünecekti. Çoğu insanın dönüp bakacağını bile sanmıyordu ve bu iyiydi çünkü alabileceği bir şey daha...
"Bir parça ham deri şeridin var mı?" diye sordu Roland'a.
Beşinci smıf öğretmeni Bay Tubther'ın hüzünlü sesi mağaranın derinliklerinden yankılanarak geldi. "Potansiyelin vardı! Harika bir öğrenciydin! Oysa ne hale geldin, kendine bir bak! Neden kardeşinin seni bozmasına izin verdin?"
Henry buna öfkeyle karşılık verdi. "O ölmeme göz yumdu! Beni öldürdü!"
Roland heybesini mağaranın zeminine, pembe çantanın yanına koydu ağzını açtı ve içini karıştırdı. Eddie heybenin içinde neler olduğunu, kaç nesne bulunduğunu bilmiyordu. Tek bildiği, dibini hiç görmediğiydi. Silahşor, Eddie'nin istediğini sonunda buldu ve ona uzattı.
Roland, Eddie saçını deri parçasıyla toplarken (Eddie bu ayrıntının sanatçı özentisi hippi garson imajını tamamlayacagını düşünmüştü) yağ-macı-bohçası dediği çantayı açtı ve içini boşaltmaya başladı. Callahan'ın verdiği biraz boşalmış tütün kesesi, birkaç çeşit sikke ve para, bir dikiş seti, Shardik'in ormanının yakınında kabaca pusula haline getirdiği kap, eski bir harita parçası ve Tavery ikizlerinin yaptığı yeni harita mağaranın zemininde küçük bir yığın oluşturdu. Çanta tamamen boşalınca sol kalçası üzerindeki kabzası sandal ağacından yapılmış büyük tabancayı aldı. Silindiri açtı, kurşunları kontrol etti, başını salladı ve silindiri yerine yerleştirdi. Sonra tabancayı çantaya yerleştirip ağzını büzüştüren ipleri sıkıca çekti ve tek çekişte açılabilecek bir düğüm attı. Aşınmış sapından tutarak çantayı Eddie'ye uzattı.
Eddie önce almak istemedi. "Olmaz, ahbap. O senin."
"Son haftalarda onu en az benim taşıdığım kadar, hatta belki daha da fazla taşıdın."
"Evet ama New York'tan bahsediyoruz, Roland. New York'ta herkes hırsızlık yapar."
"Çalınmayacak. Tabancayı al."
Eddie, Roland'ın gözlerine bir süre baktıktan sonra çantayı alıp sapını omzuna astı. "İçinde bir his var."
"Evet, bir önsezi."
"Ka işbaşında mı?"
Roland omuz silkti. "O her an işbaşında."
"Pekâlâ," dedi Eddie. "Ve Roland... geri dönemezsem Suze'a iyi bak."
"Senin görevin beni buna mecbur etmemek."
Hayır, diye düşündü Eddie. Görevim gülü korumak.
Kapıya döndü. Aklında binlerce soru vardı ama Roland haklıydı, sorulacak zaman geçmişti.
"Eddie, gerçekten istemiyorsan..."
"Hayır. İstiyorum." Sol elinin başparmağını ona doğru kaldırdı. "Bunu yaptığımı gördüğün an kutuyu aç."
"Tamam."
Roland'ın sesi arkasından gelmişti. Artık sadece Eddie ve kapı vardı. Garip ama harikulade bir dilde üzerine BULUNMAMİŞ yazılmış kapı. Bir keresinde Yaza Açılan Kapı adında bir kitap okumuştu. Yazarı... kimdi? Eserlerini

kütüphaneden eve götürdüğü bilim kurgu yazarlarından biriydi. Uzun, sıcak tatil günlerinde en yakın dostlarıydı o kitaplar. Murray Leinster, Poul Anderson, Gordon Dickson, Isaac Asimov, Harlan Ellison... Robert Heinlein. Yaza Açılan Kapı'yı yazanın Heinlein olduğunu düşündü. Henry eve getirdiği kitaplarla hep dalga geçer, ona kız kılıklı kitap kurdu, hanım evladı der, kitap okurken kendini tatmin edip edemeyeceğini, burnunu roketler ve zaman makineleriyle ilgili uyduruk hikâyelere gömerek nasıl o kadar uzun süre oturabildiğini sorardı. Ondan yaşça büyük olan Henry. Suratı Noxzema veya Stri-Dex yüzünden daima parlayan sivilcelerle kaplı olan Henry. Orduya katılma hazırlığı yapan Henry. Yaşça küçük olan Eddie. Kütüphaneden eve kitaplar getiren Eddie. On üçünde, neredeyse Jake'in şimdiki yaşında olan Eddie. Yıl 1977, Eddie on üç yaşında ve İkinci Cadde'deki taksiler parlak gün ışığı altında sapsarı parlıyor. Walkman dinleyen genç bir zenci adam, Chew Chew Ma-ma's'ın önünden geçiyor. Eddie, onu görebiliyor, Elton John'm "Someone Saved My Life Tonight" şarkısını (başka ne olabilir?) dinlediğini biliyor. Kaldırım kalabalık. Öğleden sonra geç saatler ve insanlar, New York'un pirinç yerine para yetiştirdikleri çelik vadilerinde geçirdikleri bir başka günün ardından evlerine dönüyor. Pahalı, şık takımlar içinde iş kadınları ayaklarına spor ayakkabılar giymiş; yüksek topuklu işyeri ayakkabıları çantalarının içinde çünkü mesai bitmiş ve evlerine dönüyorlar. Herkes gülümsüyormuş gibi görünüyor, çünkü ışık çok parlak, hava ılık. Şeh-yaz gelmiş ve bir yerlerden eski Lovin Spoonful'un şarkısında olduğu gibi bir delgi aletinin sesi geliyor. Önünde, '77 yazına açılan bir kapı var. teinde öğretmen olan uzay mekiği henüz infilak etmemiş. John Lennon hâlâ hayatta ama o eroin belasını, Çin Beyazı'nı kullanmaya devam ederse fazla uzun yaşamayacak. Eddie Dean'e, Edward Cantor Dean'e gelince daha eroin hakkında hiçbir şey bilmiyor. Tek kusuru bir iki sigara iç-miş olmak ve mastürbasyon yapmaya çalışmak (ama daha bir yıl, başarılı olamayacak). Daha on üç yaşında. Yıl 1977 ve göğsünde tamı tamına dört adet kıl var. Her sabah beş olacağı umuduyla dini bir tören gibi onları sayıyor. Tall Ships yazından sonraki yaz. Bir haziran günü, vakit öğle sonrası ve kulağına neşeli bir melodi geliyor. Melodi, Tower of Power Plakçılık'ın girişindeki hoparlörlerden yayılıyor. Mungo Jerry, "In The Summertime"ı söylüyor ve... Aniden her şey gözüne gerçekmiş gibi göründü ya da olması gerektiği kadar gerçekmiş gibi. Sol elini kaldırdı ve başparmağıyla "tamam" işareti yaptı: gidelim. Roland arkasında oturmuş, kutuyu pembe çantadan çıkarmıştı. Eddie'den işareti alan Silahşor, kutuyu açtı.

Eddie'nin kulakları hemen o ahenksiz, tatlı çınlamaların istilasına uğradı. Gözleri yaşardı. Boşlukta dikilen kapı hafif bir tıklamayla açıldı ve mağaraya parlak gün ışığı doldu. Çalınan kornalar ve delgi aletinin ta-ta-ta-ta sesleri duyuldu. Fazla uzun sayılmayacak bir süre önce böyle bir kapıyı öylesine umutsuzca istemişti ki bu uğurda Roland'ı neredeyse öldürüyordu. İşte şimdi istediği şey burnunun dibindeydi. Ve ölesiye korkuyordu.

Çınlamalar beynini parçalayacakmış gibiydi. Bu sesi uzun süre dinlerse çıldırması işten değildi. Gideceksen git, dedi kendi kendine.

Bir adım ilerledi. Gözleri yaşardığı için dört kapı tokmağı, tokmağa uzanan üç el varmış gibiydi. Kapıyı kendine doğru çekti ve öğle sonrası-n'n altın rengi parlaklığı gözlerini kamaştırdı. Burnuna benzin, sıcak şe-n]r havası ve birinin tıraş losyonunun kokusu çarptı.

Eddie zorlukla görerek bulunmamış kapıdan geçti ve sürülerek Uzaklaştınldığı dünyada bir yaz gününe ayak bastı.

4

İkinci Cadde'deydi gerçekten; işte Blimpie's oradaydı, hemen arka-sından Mungo Jerry'nin Karayip ritimleriyle bezeli neşeli şarkısı duyulu-yordu. Etrafı, kaldırımın her iki yönüne doğru ilerleyen bir insan seliy]e sarılıydı. Eddie'ye dikkat etmiyorlardı; bunun bir sebebi, şehirden bir an önce çıkmaya odaklanmış olmalarıydı ama en büyük sebep, New York'ta başkalarına dikkat etmemenin bir yaşam tarzı olmasıydı.

Eddie sağ omzunu silkerek çantanın sapını omzuna sağlam bir şekil-de yerleştirdi ve arkasına baktı. Calla Bryn Sturgis'e açılan kapı oradaydı. Kucağında kapağı açık kutuyla mağaranın girişinde oturan Roland'ı görebiliyordu. Kahrolası çınlamalar onu çıldırtıyor olmalı, diye düşündü Eddie. Sonra Silahşor'un kemerinden iki kurşun çıkarıp kulaklarına yerleştirdiğini görerek sırıttı. İyi hareket, ahbap. 1-70 üzerinde ilerlerken incecik'in sesine karşı iyi bir önlem olmuştu. Kapının önünde işe yarayıp yaramadığını bilmiyordu ama Roland'ı bu konuda tek başına bırakmak durumundaydı. Eddie'nin yapacak işleri vardı.

Kaldırımın üzerinde durduğu yerde tekrar geri döndü ve omzu üzerinden bakarak kapının orada olup olmadığını kontrol etti. Oradaydı. Diğerleri gibiyse gittiği her yerde onu takip edecekti. Etmese bile Eddie sorun olacağını sanmıyordu; zaten fazla uzaklaşmaya niyeti yoktu. Bir şeyi daha fark etmişti: sinsice geride bekleyen bir karanlığın varlığına dair o huzursuz edici his yoktu. Çünkü gerçekten oradaydı, geçiş yapmamıştı. Başıboş ölüleri de görmeyecekti.

Eddie omzuna astığı çantanın sapını bir kez daha sağlamca yerleştirdi ve Manhattan Zihin Lokantası'na doğru yola çıktı.

5

İnsanlar yanından yürüyor, karşısına çıkanlar ise kenara çekiliyordu ama bunlar, orada gerçekten olduğunu ispatlamazdı; insanlar bunu geÇ1?

halindeyken de yapıyordu. Sonunda Eddie bir değil, iki evrak çantası taşıyan genç bir adamla kasten çarpıştı... adam için iş dünyasının Büyük Tabut Avcısı denebilirdi.

"Hey önüne baksana be adam!" dedi Bay İşadamı omuzları çarpıştığında.

"Bağışla, ahbap," dedi Eddie. Gerçekten de oradaydı. "Acaba hangi günde olduğumuzu..."
Ama Bay İşadamı kırk beş elli yaşlarında geçirmesi muhtemel kalp krizine doğru çoktan uzaklaşmıştı. Eddie, eski bir New York fıkrasının can alıcı kısmını hatırladı: "Bağışlayın bayım, bana belediye binasına nasıl gideceğimi söyleyebilir misiniz yoksa gidip kendimi mi becereyim?" Elinde olmadan kahkahalarla gülmeye başla* 'ı.
Kontrolünü biraz olsun sağladıktan sonra tekrar yürümeye koyuldu. İkinci Cadde'yle Elli Dördüncü Sokak'ın köşesine vardığında bir ayakkabı mağazasının vitrinine bakan bir adam gördü. Bu adam da takım elbise giymişti ama Eddie'nin biraz önce çarptığı adam kadar telaşlı görünmüyordu. Elinde tek bir evrak çantası vardı. Eddie bunun iyi bir işaret olduğunu düşündü.
"Afedersiniz," dedi adama. "Hangi günde olduğumuzu söyleyebilir misiniz acaba?"
"Perşembe," dedi vitrine bakan adam. "Yirmi üç haziran."
"1977 mi?"
Adam tek kaşını kaldırarak ona hem aklı karışık, hem alaycı bir ifadeyle gülümsedi. "Evet, 1977. 1978'e daha... altı ay var."
Eddie başını salladı. "Teşekkürler derim."
"Ne dersin?"
"Hiçbir şey," dedi Eddie ve hızla uzaklaştı.
On beş temmuza sadece üç hafta var, diye düşündü. Fazla yakın.
Evet ama o gün Calvin Tower'i arsayı satmaya ikna edebilirse zaman sorunu ortadan kalkacaktı. Eddie'nin ağabeyi çok uzun zaman önce bir Sûn arkadaşlarına kardeşinin kafasına koyduğu takdirde Şeytan'ı kendini yakmaya ikna edebileceğini söyleyerek böbürlenmişti. Eddie hâlâ aynı ikna kabiliyetine sahip olduğunu umuyordu. Calvin Tower'la bir anlaşma gayri menkule bir yatırım ve ardından belki yarım saatliğine New York keşmekeşinin tadını çıkarma... kutlama. Belki bir çikolatalı dondurma..
Düşünceleri bir anda yarım kaldı ve öylesine ani durdu ki arkasından gelen ona çarparak küfretti. Eddie darbeyi ve edilen küfrü güçlükje fark etti. Koyu gri Lincoln yine oradaydı. Bu kez yangın musluğunun değil, kapının önüne park edilmişti.
Balazar'ın arabası.
Eddie tekrar yürümeye başladı. Roland'ın onu tabancayı almaya ik-na ettiğine seviniyordu. Ve tabancanın dolu olmasına.

6
Karatahta yine dükkânın önündeydi (bugünün spesiyalitesi Nathaniel Hawthorne, Henry David Thoreau ve Robert Frost'tan oluşuyordu ve tatlı olarak Mary McCarthy ve Grace Metalious arasında bir seçim yapılabilirdi) ama kapının iç tarafındaki levhada ÜZGÜNÜZ, KAPALİYİZ yazıyordu. Tower of Power Plakçılık'ın ilerisindeki bankanın dijital saati 15.14'ü gösteriyordu. Kim hafta içinde dükkânını bu saatte kapatırdı?
Özel bir müşterisi olan biri, diye tahmin etti Eddie.
Ellerini yüzünün iki yanma dayayarak Manhattan Zihin Lokanta-sı'na baktı. Üzerinde çocuk kitaplarının durduğu alçak, yuvarlak masayı görebiliyordu. Sağ tarafta yüzyılın başlarından kalma gibi görünen tezgâh vardı ama gerisinde bugün kimse yoktu. Aaron Deepneau bile. Kasanın başında da kimse yoktu. Eddie, önündeki SATİŞ YOK yazısını görebiliyordu.
İçerisi boştu. Calvin Tower bir yere gitmiş olabilirdi. Belki acil bir durum baş göstermiş...
Gerçekten de acil bir durum söz konusu, dedi Silahşor'un soğuk sesi Eddie'nin kafasının içinde. O koyu gri aracın içinde geldi. Tezgâha bir kez daha bak, Eddie. Neden bu kez bakmak için gözlerini kullanmıyorsun?
Bazen başka insanların sesleriyle düşünürdü. Bunu pek çok kişinin otığıM tahmin ediyordu; perspektifi biraz değiştirmeyi, olayları bir başka açıdan görebilmeyi sağlıyordu. Ama bu kez durum farklıydı sanki. rjzun boylu, yaşlı, çirkin Silahşor beyninin içinde gerçekten konuşuyormuş gibiydi.
Eddie tezgâha tekrar baktı. Bu kez satranç tahtası üzerindeki taşları ve devrilmiş kahve bardağını gördü. Yerde, iki taburenin arasında tek camı çatlamış bir gözlük duruyordu.
Kafasının içinde ani bir öfke kıvılcımı hissetti. Zayıftı ama önceki deneyimleri göz önüne alınırsa büyüyüp bir yangına dönüşmesi an mese-lesiydi. Sonunda bilinçli düşünceleri yakıp kül edebilirdi. Öyle bir durumda Roland'ın tabancasının menzilinde olanların Tanrı'ya dua etmekten başka kurtuluş şansı kalmamış demekti. Bir keresinde Roland'a aynı şeyin ona da olup olmadığını sormuş, hepimize olur, cevabı almıştı. Eddie başını iki yana sallayıp Roland'a onun gibi olmadıklarını (Suze ve Jake'in de) söylediğindeyse Silahşor sessiz kalmayı seçmişti.
Tower ve özel müşterileri arkada, o depoyla ofis karışımı yerde, diye düşündü Eddie. Ve bu kez niyetleri muhtemelen sadece konuşmak değildi. Eddie, Balazar'ın centilmenlerinin Bay Tower'a on beş temmuzun yaklaşmakta olduğunu hatırlatmakta ve o gün geldiğinde verilecek en doğru kararın ne olacağını kendilerine özgü yöntemlerle söylemekte olduğunu tahmin edebiliyordu.
Centilmen kelimesi aklından geçtiğinde Eddie'nin zihnini yeni bir öfke dalgası sardı. Şişman ve zararsız bir kitapçının gözlüklerini kırıp adamı arka odaya çekerek korkutanlar için ne de uygun bir sıfattı! Centilmen-miş! Hadi oradan!
Dükkânın kapısını yokladı. Kilitliydi ama sağlam görünmüyordu. Kapı, pervazı içinde çürük bir diş gibi sallanıyordu. Kapının önündeki girintide duran ve ilgilendiği kitabı inceliyormuş gibi görünen (en azından °yle olduğunu umuyordu)

Eddie kilidi zorlamaya başladı. Önce sadece okmağın üzerindeki elinin baskısını arttırdı, sonra dikkat çekmeyeceğini Ufflarak omzunu dayadı.
Yüzde doksan dört ihtimalle sana bakmıyorlar zaten, diye düşünde Eddie. Burası New York, unuttun mu? Bana belediye binasına nasıl gidece ğimi söyleyebilir misiniz yoksa gidip kendimi mi becereyim?
Kapıyı daha kuvvetli itti. Henüz tüm gücüyle yüklenmemişti ama bir çıtırtı oldu ve kapı içeri doğru açıldı. Eddie orada olmak en doğal hakkıy. mış gibi tereddütsüzce içeri daldı ve kapıyı arkasından kapattı. Yerine oturmamıştı. Grinch Noel'i Nasıl Çaldı kitabını çocuk kitapları bölümün-den alıp son sayfayı yırttı {Zaten sonunu hiç sevmemiştim, diye düşündü) üçe katladı ve kapıyla pervazı arasına sıkıştırdı. İşe yaramıştı. Bu sorunu hallettikten sonra etrafa bakındı. İçerisi boştu. Güneş artık gökdelenlerin ardında kaybolmuş olduğu için loştu. Hiç ses...
Hayır. Bir ses vardı. Dükkânın arkasından gelen boğuk bir haykırış. Dikkatli olun, centilmenler işbaşında, diye düşündü Eddie. Bir başka öfke dalgası zihnini sardı. Bu seferki daha keskindi.
Roland'ın çantasının ağzını bağlayan ipi çekti ve arka tarafta üzerinde SADECE PERSONEL yazan kapıya yöneldi. Yere düşmüş bir kitap yığınının ve devrilmiş bir rafın etrafından dolaşmak zorunda kaldı. Calvin Tower, Balazar'ın centilmenleri onu içeri doğru sürüklerken rafa tutunmaya çalışmış olmalıydı. Bunu anlamak için Eddie'nin olanları gözleriyle görmesine gerek yoktu.
Arkadaki kapı kilitli değildi. Eddie, Roland'ın tabancasını çantadan çıkardı ve çantayı hayati bir anda önüne çıkıp engel olmaması için bir kenara koydu. Kendine Tower'm masasının nerede olduğunu hatırlatarak kapıyı santim santim araladı. Fark edilecek olursa avazı çıktığı kadar bağırarak içeri dalacaktı. Roland'a göre görüldükleri takdirde daima avazları çıktığı kadar bağırmalıydılar. Bu şekilde düşmanı bir iki saniyeliğine afallatabilirlerdi ve bir iki saniye bazen her şeyi değiştirebilirdi.
Bu kez bağırmaya veya içeri dalmaya gerek olmadı. Aradığı adamlar ofis bölümündeydi. Gölgeleri yine iğrenç canavarlar gibi arkalarındaki duvarın üzerine düşmüştü. Tower sandalyesinde oturuyordu, ama sandalyesi artık masanın ardında değildi. Üç dosya dolabından ikisi arasındaki bosluğa itilmişti. Hoş yüzü, gözlükleri olmayınca çıplak görünüyordu. İki riyaretçisi ona bakıyordu, yani sırtları Eddie'ye dönüktü. Tower, onu görebilirdi ama Jack Andolini ve George Biondi'ye bakıyordu, tüm dikkati iki adam üzerinde toplanmıştı. Adamın yüzündeki dehşet ifadesini görünce Eddie'nin içini bir başka öfke dalgası sardı.
Havada benzin kokusu vardı. Eddie bu kokunun en cesur dükkân sahibini bile dehşete düşüreceğini düşündü. Bir kitapçının korkusunu ise hayal bile edemiyordu. İki adamdan uzun boylu olanın (Andolini) yanında yaklaşık bir buçuk metre yükseklikte bir kitaplık vardı. Kapağı açıktı. İçindeki dört beş rafta, toz koruyucularıymış gibi görünen naylon kılıflara konmuş kitaplar vardı. Andolini kitaplardan birini eline almıştı. Kısa olan (Biondi) ise elinde kehribar rengi sıvıyla dolu bir kavanoz tutuyordu. İçindekinin ne olduğunu anlamak için kâhin olmak gerekmiyordu.
"Lütfen, Bay Andolini," dedi Tower. Cılız, titrek bir sesle konuşuyordu. "Lütfen, o çok değerli bir kitap."
"Elbette öyle," dedi Andolini. "Bu kitaplıktaki her kitap çok değerli. Gördüğüm kadarıyla Ulysses'in yirmi altı bin dolar değerinde imzalı bir kopyasına sahipsin."
"Konusu neymiş, Jack?" diye sordu George Biondi. Şaşkın görünüyordu. "Ne tür bir kitap yirmi altı bin papel değerinde olabilir?"
"Bilmiyorum," dedi Andolini. "Neden siz cevaplamıyorsunuz, Bay Tower? Sana Cal desem olur mu?"
"Ulysses'im bir kasada duruyor," dedi Tower. "Satılık değil."
"Ama bunlar satılık," dedi Andolini. "Değil mi? Ve bunun üzerindeki etikete kurşun kalemle 7500 yazılmış. Yirmi altı bin değil ama gıcır gıcır bir araba parası. Bak şimdi ne yapacağım, Cal. Dinliyor musun?"
Eddie yavaşça yaklaşıyordu. Sessiz olmaya gayret etmesine rağmen gizlenmeye çalışmıyordu. Hâlâ kimse onu görmemişti. Bu dünyadan ayrıkken o da bu kadar salak mıydı? Tam olarak baskın bile sayılmayacak b°yle bir yaklaşım karşısında o kadar mı tedbirsiz, dünyadan bihaberdi? Herhalde öyleydi. Roland'ın ona ilk zamanlarda küçümsemeyle bakması-na şaşmamalıydı.
"Ben... dinliyorum."
"Sende Bay Balazar'ın senin Ufysses'im istediğin kadar çok istedin bir şey var. Bu dolaptaki kitaplar sözde satılık ama hiçbirini satmadığına bahse girerim çünkü onlardan... ayrılmaya... tahammül edemiyorsun, o boş arsadan ayrılamadığın gibi. Bak sana olacakları anlatayım. George üzerinde 7500 yazan bu kitabın üzerine benzin dökecek ve ateşe vereceğim. Sonra küçük hazine dolabından bir başka kitap alacağım ve senden on beş temmuz günü arsayı Sombra Şirketi'ne satacağına dair sözlü taahhüt isteyeceğim. Anlaşıldı mı?"
"Ben..."
"Bana o sözlü taahhüdü verdiğin an bu görüşme sona erecek. Vermezsen ikinci kitabı yakacağım. Sonra üçüncüsünü. Dördüncüsünü. Ama ortağımın sabrının dörtten sonrasına dayanacağını garanti edemem."
"Haklısın," diye araya girdi George Biondi. Eddie artık uzansa Koca Burun'a dokunacak kadar yakındı ama varlığını hâlâ fark etmemişlerdi.
"Sanırım o noktada dolabın her yerine benzin döküp kitapların hepsini..."
Andolini sonunda göz ucuyla hareketi yakalamıştı. Ortağının sol omzunun gerisine bakınca yanık tenli, ela gözlü genç bir adamın dikkatle bakmakta olduğunu gördü. Elinde dünyanın en eski, en büyük altıpatları gibi görünen sahte bir tabanca vardı. Sahte olmalıydı. Bir film setinden çıkmışa benziyordu.
"Sen de kim..." diye başladı Jack.

Eddie Dean'in yüzü, Jack sözünü bitiremeden neşe ve mutlulukla aydınlandı ve yakışıklılığın da ötesine geçerek güzellik diyarına girdi. "George!" diye bağırdı. Uzun bir süreden sonra en sevdiği dostunu tekrar görmüş birinin sevinciyle haykırmıştı. "George Biondi! Tanrım, hâlâ Hud-son'ın bu yakasındaki en kocaman gagaya sahipsin! Seni gördüğüme çok sevindim, ahbap!"
İnsan denen hayvanın yaradılışında, ismiyle çağrıldığında yabancılara cevap vermesini sağlayan bir özellik vardır. Çağıran kişinin ifadesi sevecen ve samimiyse, aynı şekilde karşılık vermeye meyillidir. George "Koca Burun" Biondi, içinde bulundukları duruma rağmen ona neşeyle sesle-en kişiye hiç alarma geçmeden, gülümseyerek döndü. Eddie, Roland'ın tabancasının kabzasını suratına sertçe indirdiğinde gülümsemesi hâlâ silinmemişti. Andolini'nin gözleri keskindi, ama üç kez inen kabzayı doğru düzgün seçemedi bile. İlk darbe gözlerin arasına, ikinci sağ gözün hemen üzerine, üçüncüyse sağ şakağa inmişti. İlk iki darbe sonucu boğuk çarpma sesleri çıkmış, üçüncünün ardından mide bulandırıcı bir çıtırtı olmuştu. Gözleri devrilip akları ortaya çıkan Biondi boş bir çuval gibi yere yığıldı. Dudakları meme arayan sabırsız bir bebeğinkiler gibi kıpırdıyordu. Kavanoz, gevşeyen parmaklarının arasından kayıp beton zemine düştü ve kırıldı. Benzin kokusu bir anda keskinleşti.
Eddie, Biondi'nin ortağına tepki verme fırsatı tanımadı. Koca Burun cam parçaları ve dökülmüş benzinin içinde kıvranırken Andolini'nin üzerine atıldı.

7
Calvin Tower (hayata Calvin Tören olarak başlamıştı) hemen rahatlayıp Tanrım, çok şükür kurtuldum hissine kapılamadı. İlk düşüncesi, Onlar kötü ama bu daha da beter, oldu.
Yeni gelen adam, loş depoda kendi gölgesiyle birleşmiş ve boyu üç metreye ulaşmış gibi görünüyordu. Alev alev olmuş gözleri yuvalanndan fırlamıştı. Gerilmiş dudaklarının arasından görünen dişleri köpekbalıkla-nnınkileri andırıyordu. Bir elinde, on yedinci yüzyıla dair hikâyelerde anlatılanlara benzer, neredeyse alaybozan tüfeği büyüklüğünde bir tabanca vardı. Andolini'yi spor ceketinin yakasından tutup duvara fırlattı. Gangsterin kalçası cam dolaba çarptı ve dolap devrildi. Tower, iki adamın da zerre kadar aldırmadığı dehşet dolu bir çığlık attı.
Balazar'ın adamı, yalpalayarak sol tarafına doğru kaçmaya çalıştı. Siyah saçları başının arkasında toplanmış diş gösteren adam bir iki adım 8'taıesine izin verdikten sonra çelme takarak serseriyi yere düşürdü ve lr dizini göğsüne bastırdı. Dev tabancanın namlusunu adamın çenesinin altına dayamıştı. Serseri kurtulma amacıyla başını çevirmeye çalıştı. Yeni gelen, namluyu daha da bastırdı.
Balazar'ın adamı çizgi filmlerdeki ördeklere benzeyen cırtlak bir sesle, "Güldürme beni salak," dedi. "Elindekinin gerçek olmadığını biliyorum."
Gölgesiyle birleşip bir dev boyutuna ulaşmış görünen yeni adam tabancayı çekip horozunu kaldırarak deponun gerisinde bir yere doğrulttu. Tower Tanrı bilir ne söylemek için ağzını açtı ama tek kelime edemeden gök gürültüsünü andıran, kulakları sağır edici bir ses duyuldu. Makinenin namlusundan sapsarı alevler fışkırdı. Tabanca yine serserinin çenesinin altına dayandı.
"Şimdi ne düşünüyorsun, Jack?" diye soludu yeni gelen. "Hâlâ sahte olduğunu mu sanıyorsun? Ben ne düşünüyorum söyleyeyim: bu tetiği bir dahaki çekişimde beynin havaya uçacak, işte aklımdan geçen bu."

8
Eddie, Jack Andolini'nin gözlerinde korku gördü ama panik yoktu. Bu onu pek şaşırtmadı. Nassau'daki kokain olayında işler ters gidince onu yakalayan Jack Andolini'ydi. Karşısındaki on yaş genç haliydi, ama daha yumuşak olduğu söylenemezdi. Bir zamanlar ulu bilge keş Henry Dean tarafından Yaşlı Ucube adı takılan Andolini, bir mağara adamının çıkık alnına ve dev bir çeneye sahipti. Elleri öyle büyüktü ki karikatür gibi görünüyordu. Parmaklarının eklem yerlerinden kıllar fışkırıyordu. Yaşlı Ucube aynı zamanda Yaşlı Salak gibi görünüyordu ama aptal olduğu kesinlikle söylenemezdi. Aptallar, Enrico Balazar gibi adamların sağ kolu olacak kadar yükselemezdi. Jack belki henüz o konuma ulaşmamıştı ama Eddie'nin gömleğinin altında iki yüz bin dolar değerinde Bolivya tozuyla JFK Havaalanı'na indiği 1986'da ulaşacaktı. Andolini o dünyada, o zaman ve mekânda // Roche'un has adamıydı. Ama Eddie'ye göre bu dünyada, erken emekliliğe çok yakındı. Her şeyden emekli olacak gibiydi-
Tabancanın namlusunu daha da bastırdı. Havadaki barut ve benzin kokusu o kadar yoğundu ki kitapların boğucu kokusunu bile bastırmıştı. Gölgeler içinde bir yerlerde olan dükkânın kedisi Sergio öfkeyle tısladı, gelli ki bölgesinde gürültü olmasını pek onaylamıyordu.
Andolini yüzünü buruşturdu ve başını hafifçe sola çevirdi. "Yapma, ahbap-o şey sıcak!"
"Beş dakika sonra senin olacağın kadar sıcak değil," dedi Eddie. "Ama beni dinlersen akıbetin farklı olabilir, Jack. Bu durumdan kurtulma şansın az ama hiç yok değil. Dinleyecek misin?"
"Seni tanımıyorum. Sen bizi nereden tanıyorsun?"
Eddie tabancanın namlusunu Yaşlı Ucube'nin çenesinin altından çekti ve Roland'm altıpatlarının dayandığı yerde kırmızı bir halka olduğunu gördü. Ya sana bundan on yıl sonra benimle karşılaşacağını ve bunun senin ka'n olduğunu söylersem? Ya da ıstanavarlar tarafından yeneceğini? Gucci mokasenler içindeki ayaklarından başlayıp yukarı doğru çıkacaklarını söylesem? Andolini, ona inanmayacaktı elbette. Eddie gösterene dek Roland'm eski tabancasının ateş edeceğine inanmadığı gibi. Ve bu olasılıklar düzleminde (Kule'nin bu katında) ıstanavarlara yem olmayabilirdi. Çünkü bu dünya diğerlerinden farklıydı. Bu, Kule'nin On Dokuzuncu Katı'ydı. Eddie bunu hissedebiliyordu. Daha sonra

irdeleyebilirdi, şimdi değil. Düşünme eylemi o an çok güçtü. O an içinden geçen bu iki adamı öldürüp Brooklyn'e giderek Balazar'ın fef'inin geri kalanını ortadan kaldırmaktı. Eddie tabancanın namlusunu Andolini'nin çıkık elmacık kemiklerinden birine dayadı. Tetiği çekmemek için kendini zor tutuyordu. Andolini bunu gördü. Gözlerini kırpıştırarak dudaklarını ıslattı. Eddie'nin dizi hâlâ göğsü üzerindeydi. Eddie, adamın göğsünün körük gibi inip kalktığını hissedebiliyordu.
"Soruma cevap vermedin," dedi Andolini'ye. "Onun yerine bir soru sordun. Bunu bir daha yaparsan suratını tabancanın kabzasıyla dağıtacağım. Sonra dizkapaklarından birine ateş edip ömrünün sonuna kadar to-Pal kalmanı sağlayacağım. Seni öldürmeden pek çok yerinden vurabilirim. Bana aptal ayağı yapma. Aptal değilsin (belki işveren seçimin hariç) ve ben bunu gayet iyi biliyorum. Şimdi tekrar soruyorum: dinleyecek mi-sin?"
"Başka seçeneğim var mı?"
Eddie yine aynı afallatıcı hızla tabancayı Andolini'nin suratına indirdi. Elmacık kemiğinin kırılmasıyla keskin bir çıtırtı duyuldu. Andolini'nin, Eddie'ye Queens Midtown Tüneli gibi görünen sağ burun deliğin-den kan boşalmaya başladı. Andolini acı, Tower şokla haykırdı.
Eddie tabancanın namlusunu yine Andolini'nin çenesinin altına dayadı. Gözlerini ondan ayırmadan Tower'a, "Gözünüz diğerinin üzerinde olsun, Bay Tower," dedi. "Kıpırdarsa bana haber verin."
"Sen kimsin?" dedi Tower melercesine.
"Bir dost. Kıçınızı kurtarabilecek tek kişi de diyebilirsiniz. Şimdi diğeriyle ilgilenin, ben de işimi yapayım."
"Pe... pekâlâ."
Eddie Dean tüm dikkatini Andolini'ye çevirdi. "George'u saf dışı bıraktım, çünkü George aptalın teki. Mesajımı iletse bile inanmayacaktır. Kendin inanmazsan başkalarını nasıl ikna edebilirsin, değil mi ama?"
"Haklısın," dedi Andolini. Eddie'ye dehşetle karışık büyülenmiş bir ifadeyle bakıyor, muhtemelen karşısındaki yabancının nasıl biri olduğunu az çok anlamaya başlıyordu. Roland, bunu ondan bile önce, Eddie'nin hiçbir işe yaramayan bir uyuşturucu bağımlısı olduğu zamanlarda anlamıştı. Jack Andolini, bir silahşor görüyordu.
"Elbette haklıyım," dedi Eddie. "İşte iletmeni istediğim mesaj: Tower'a dokunulmayacak."
Jack başını iki yana sallıyordu. "Anlamıyorsun. Tower'da birinin istediği bir şey var. Patronum, ona istediğini alacağını söyledi. Söz verdi. Ve patronum verdiği sözü daima..."
"Tutar, biliyorum," dedi Eddie. "Ama bu kez tutamayacak ve bu onun hatası olmayacak. Çünkü Bay Tower arsasını Sombra Şirketi'ne satmamaya karar verdi. Arsayı şeye... Tet Şirketi'ne satacak. Anlaşıldı mı?"
"Seni tanımıyorum, bayım. Ama patronumu tanırım. .Vazgeçmeyecektir."
"Vazgeçecek. Çünkü Tower'in satacak bir şeyi olmayacak. Arsa artık ona ait olmayacak. Beni iyi dinle, Jack. Ka-mai değil, ka-me dinle." Aptalca değil, akıllıca.
Eddie yüzünü adamınkine yaklaştırdı. Andolini akları kanlanmış, yuvalarından fırlamış ela gözlere ve sadece bir öpücük uzaklıktaki vahşice gerilmiş dudaklara bakakalmıştı.
"Bay Tower hayal edebileceğinden çok daha güçlü ve amansız insanların koruması altına girdi, Jack. // Roche onların yanında Woods-tock'taki çiçek çocuklar gibi kalır. Ona Calvin Tower'i taciz etmeye devam etmekle eline hiçbir şey geçmeyeceğini söyle. Aksi halde varını yoğunu kaybedebilir."
"Yapamam..."
"Sana gelince, Gilead'ın işaretinin bu adamın üzerinde olduğunu bil. Ona tekrar dokunacak (veya dükkânından içeri adım atacak) olursan Brooklyn'e gelir ve karınla çocuklarını gebertirim. Sonra annenle babanı bulur, onları da öldürürüm. Sonra teyzelerinle amcalarının işini bitiririm. Hâlâ hayattaysalar büyükannenle büyükbabanı öldürürüm. Seni en sona bırakırım. Bana inanıyor musun?"
Jack Andolini burnunun dibindeki surata (kanlı gözlere, gerilmiş dudaklara) bakmaya devam etti ama gözlerindeki korku giderek artıyordu. İşin ash, gerçekten inanıyordu. Bu adam her kimse, Balazar ve arsa meselesi hakkında epey bilgiliydi. Hatta bu konuda Andolini'den fazlasını biliyor bile olabilirdi.
"Benim gibilerden daha çok var," dedi Eddie. "Ve hepimizin amacı aynı: ..." Neredeyse gülü korumak diyecekti. "Calvin Tower'i korumak. Gözümüz kitapçı dükkânı ve Tower'in üzerinde olacak. Tower'in arkadaşlarını da gözleyeceğiz. Mesela Deepneau'yu." Eddie bu ismi duyan Andolini'nin şaşkınca baktığını görünce memnun oldu. "Kim buraya gelip fower'ı taciz etmeye kalkarsa önce tüm ailesini, sonra kendisini temizleyeceğiz. Bu George, 'Cimi Dretto, Tricks Postino... ve kardeşin Claudio •Çin de geçerli elbette."
Andolini'nin gözleri her isimde daha da irileşmişti. Kardeşinin adı^ duyunca yüzünü buruşturup gözlerini bir anlığına kapadı. Eddie mesajı, nın açıkça anlaşıldığını düşündü. Andolini'nin Balazar'ı ikna edip edeme, yeceği ayrı bir konuydu. Ama bir anlamda bunun pek önemi yok, diye ge. çirdi içinden soğukça. Tower arsayı bize sattıktan sonra ona ne yapacakları önemsiz, değil mi?
"Bu kadar şeyi nereden biliyorsun?" diye sordu Andolini.
"Nereden bildiğimi boş ver. Sen mesajı ilet yeter. Balazar'a söyle, Sombra'daki dostlarına arsanın artık satılık olmadığını haber versin. Onlara satılık değil. Ve patronuna Tower'in Gilead'dan sert adamların koruması altında olduğunu ilet."
"Sert?..."

"Balazar'ın şimdiye dek dalaştığı herkesten daha tehlikeli adamlar," dedi Eddie. "Sombra Şirketi'nin adamları dahil. Israr ederse Brooklyn'de Grand Army Plaza'yı dolduracak kadar çok ceset olacağını belirt. Ve cesetlerin çoğu kadınlarla çocuklara ait olacak. Balazar'ı ikna etmeye bak."
"Ben... deneyeceğim, ahbap."
Eddie ayağa kalkıp geriledi. Benzin ve cam parçaları arasında kıvrılmış yatan Biondi kıpırdanıp inlemeye başlamıştı. Eddie, Roland'm tabancasıyla Jack'e kalkmasını işaret etti.
"Elinden geleni yapsan iyi olur."

9
Tower iki fincana koyu kahve doldurdu ama kendisininkini içemedi. Elleri çok titriyordu. Eddie, adamın yaptığı birkaç denemeyi izledikten sonra acıyarak kahvesinin bir kısmını kendi fincanına döktü.
"Şimdi dene," diyerek yarısına kadar dolu fincanı dükkânın sahibine doğru itti. Tower gözlüklerini tekrar takmıştı ama bir sapı yamuk olduğu için gözlük yüzüne tam oturmuyordu. Ayrıca sol camı üzerinde boydan boya ilerleyen, şimşeği andıran bir çatlak vardı. İki adam mermer tezgahın başındaydı. Tower tezgâhın arkasına geçmişti. Eddie ise taburelerden birine tünemişti. Tower, Andolini'nin yakmakla tehdit ettiği kitabı yanında getirip kahve makinesinin yanına koymuştu. Kitabı gözünün önünden ayırmaya korkuyor gibiydi.

Tower fincanı titreyen eliyle dudaklarına götürüp (Eddie adamın iki elinde de yüzük olmadığını fark etmişti) sonuna kadar içti.
"Daha iyisin ya?" diye sordu Eddie.
"Evet." Tower on dakika önce uzaklaşan gri arabanın geri dönmesini bekliyormuşçasına camdan dışarı bakıyordu. Sonra Eddie'ye döndü. Genç adamdan hâlâ korkuyordu ama duyduğu dehşet, Eddie tabancasını "arkadaşımın yağmacı-bohçası" dediği çantaya koyduğunda azalmıştı. Çanta renksiz deridendi ve bir fermuvar yerine iplerle kapanıyordu. Tower'a göre genç adam, çantaya büyük tabancayla birlikte korkutucu taraflarını da koymuştu. Bu iyiydi çünkü Tower'in genç adamın serserilerin tüm ailelerini öldüreceğine dair tehdidinin sadece bir blöf olduğuna inanmasına yardım ediyordu.
"Dostun Deepneau bugün nerede?" diye sordu Eddie.
"Onkoloğunda. Aaron iki yıl önce büyüğünü yaparken klozette kan görmeye başladı. Genç bir adam olsa "kahrolası hemoroit," diye düşünerek gidip bir ilaç alırdı. Ama yetmişlerine gelince insan en kötüsünü düşünüyor. Durumu kötüymüş ama umutsuz değilmiş. O yaştayken kanser daha yavaş ilerliyor; Koca K bile yavaşlıyor. Düşününce komik geliyor, değil mi? Her neyse, radyasyon tedavisi yaptılar ve yok olduğunu söylediler, ama Aaron söz konusu kanserken temkini elden asla bırakmamak gerektiğini söylüyor. Her üç ayda bir kontrole gidiyor. Şimdi de orada. İyi ki burada değildi. Yaşlıdır maşlıdır ama öfkelendi mi çıldırır."
Aaron Deepneau'yu Jamie Jaffords ile tanıştırsak iyi anlaşırlardı, diye düşündü Eddie. Satranç yerine şato oyunu oynar ve eski günleri yâd ederlerdi.
Tower bu arada hüzünle gülümsüyordu. Gözlüğünü düzeltti. Bir an 'Çin düzgün duran gözlük sonra tekrar eski halini aldı. Yamukluk, çatlaktan daha kötüydü. Adamın hem kırılgan, hem de aklını kaçırmış gibi görünmesine sebep oluyordu. "O çabuk alevlenir, ben ise korkağın tekiyim-cllr- Belki de bu yüzden arkadaşız, birbirimizi tamamlıyoruz."
"Belki kendine fazla yükleniyorsundur," dedi Eddie.
"Sanmam. Psikologuma göre A-erkek baba ve B-dişi anneden olma bir çocuğun nasıl olacağına dair tipik bir örnekmişim ve..."
"Bağışla Calvin, ama bunlar beni hiç ilgilendirmiyor. Caddenin üzerindeki boş arsayı satmamışsın, bu bana yeter."
"O konuda pek bir şey yaptığım söylenemez," dedi Calvin Tower asık suratla. "O da bu..." Kahve makinesinin yanındaki kitabı aldı. "...ve yakmakla tehdit ettiği diğer kitaplar gibi. Onlardan ayrılmaya tahammül edemiyorum. Böyle bir sorunum var. İlk karım boşanmak istediğinde ona sebebini sormuştum. Bana, 'Seninle evlendiğim sırada anlamamıştım. Seni iyi bir erkek sanmıştım ama hiçbir şeyi atamayan sorunlu bir ruh hasta-sıymışsın,' dedi."
"Arsa kitaplardan farklı," dedi Eddie.
"Öyle mi? Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" Tower büyülenmişçe-sine ona bakıyordu. Kahve fincanını kaldırınca Eddie titremesinin hafiflediğini görüp memnun oldu.
"Sen öyle düşünmüyor musun?"
"Bazen orayı rüyamda görüyorum," dedi Tower. "Tommy Graham'ın şarküterisi iflas edip binayı yıktırdığımdan beri oraya gitmiyorum. Ve bir de çiti yaptırmıştım, elbette. Binayı yıktırmak kadar pahalıya patlamıştı. Orada bir çiçek tarlası olduğunu görüyorum. Güller. Ve sadece Birinci Cadde'ye değil, sonsuzluğa dek uzanıyorlar. Komik bir rüya, değil mi?"
Eddie, Calvin Tower'in böyle rüyalar gördüğünden emindi. Gözlüğün biri çatlak camlarının ardındaki gözlerde bir şey daha gördüğünü sandı. Tower bu rüyayı anlatmayacağı tüm diğer rüyaların temsilcisi gibi görüyordu.
"Evet," dedi Eddie. "Bana şu kahveden bir fincan daha doldurur musun? Sonra da şu görüşmeyi yapalım."
Tower tekrar gülümsedi ve Andolini'nin yakmakla tehdit ettiği kitabı kaldırdı. "Görüşme. Bu kitapta da ona benzer kelimeler kullanılıyor."
"Sahi mi?"

"Hı-hı."
Eddie elini uzattı. "Bakayım."
Tower önce tereddüt etti ve Eddie, adamın yüz ifadesinin karmaşık hislerle kısa süreliğine sertleştiğini gördü.
"Haydi ama Cal, onunla kıçımı silecek değilim."
"Tabi. Elbette. Üzgünüm." Tower o an rezalet çıkardığı bir gecenin ardından kendine gelen bir alkolik gibi gerçekten üzgün görünüyordu. »Ben sadece... bazı kitaplar benim için çok önemlidir. Ve bu kitap da en nadir olanlardan biri."
Kitabı, gözlerini naylon kabın içine çevirince kalbi duracakmış gibi olan Eddie'ye uzattı.
"Ne oldu?" diye sordu Tower. Fincanını tezgâha sertçe bıraktı. "Ne var?"
Eddie cevap vermedi. Kapakta, bir Quonset kulübesine benzer yuvarlak, çam ağacından inşa edilmiş, ahşap, küçük bir binanın çizimi vardı. Hemen yanında geyik derisinden bir pantolon giymiş Kızılderili bir savaşçı duruyordu. Üzeri çıplaktı. Bir savaş baltasını göğsüne dayamıştı. Arka planda beyaz dumanları mavi gökyüzüne yükselen eski tip bir buharlı lokomotif yeşil çayırlarda ilerliyordu.
Kitabın ismiDogan'âı. Yazarı ise Benjamin Slightman Jr.
Tower uzaklardan bir yerden bayılıp bayılmayacağım soruyordu. Eddie biraz daha yakından gelen bir sesle bayılmayacağım söyledi. Benjamin Slightman Jr. Yani genç Ben Slightman. Ve...
Kitabı geri almaya çalışan Tower'in tombul elini itti. Sonra parmağıyla teker teker üzerlerinde durarak yazarın ismindeki harfleri saydı. Elbette on dokuz taneydiler.

10
Tower'in kahvesinden bir fincan daha içtikten sonra kitabı tekrar eline aldı.
"Onu bu kadar özel yapan nedir?" diye sordu. "Ben kısa bir süre ön-02yazarla aynı ismi taşıyan biriyle tanıştım. Ama senin için..."
Aklına bir fikir gelen Eddie yazarın bir resmini görme umuduyla ki-tabı çevirip arkasına baktı. Ama bulduğu, iki satırlık kısa bir biyografiyi. "BENJAMIN SLİGHTMAN JR. Montana'da bir hayvan çiftliği sahibidir. Bu ikinci romanıdır." Bunun altında ise bir kartal resmi ve bir slogan vardı-
SAVAŞ BONOSU SATIN ALIN!
"Senin için nesi özel? Yedi bin beş yüz papel etmesinin sebebi ne?"
Tower'in yüzü aydınlandı. On beş dakika önce ölesiye korkuyordu oysa şimdi bunu tahmin etmek mümkün değildi. Tower tutkusunun pençele-rindeydi. Roland için Kara Kule neyse bu adam için de kitapları oydu.
Kitabı Eddie'nin görebileceği şekilde kaldırdı. "Gördüğün Doğan, değil mi?"
"Evet."
Tower kitabı açtı ve hikâyenin özetlendiği kapak içini gösterdi. "Ya burada?"
"Doğan," dedi Eddie. "'Eski batıdan heyecan dolu bir hikâye ve bir kızılderili savaşçının kahramanca hayatta kalma çabası.' Eee?"
"Şimdi şuraya bak!" dedi Tower zafer dolu bir ifadeyle ve kitabın başlık sayfasını açtı. Eddie sayfaya baktı.
Hogan" Benjamin Slightman Jr.
"Anlamadım," dedi Eddie. "Ne var bunda?"
Tower gözlerini devirdi. "Tekrar bak."
"Neden bana ne olduğunu söylemi..."
"Hayır, tekrar bak. Israr ediyorum. İşin zevki, keşfetmekte, Bay Dean. Her koleksiyoncu aynı şeyi söyler. Pul olsun, para olsun, kitap olsun, zevki keşfetmektedir."
Kapağı tekrar çevirdi ve Eddie bu kez gördü. "Kapakta isim yanlış yazılmış, değil mi? Hogaņ yerine Doğan."
Tower mutlu bir ifadeyle başını salladı. "Hogan, kapaktaki çizimde eördüğün gibi bir kızılderili kulübesidir. Doğan ise... şey, bir anlamı yok. Yanlış basılmış kapak kitabın değerini bir şekilde arttırıyor ama şimdi... şuna bak...
Telif sayfasını açıp kitabı Eddie'ye uzattı. Tarih, 1943'tü; bu da arka kapaktaki kartalı ve slogam açıklıyordu. Kitabın ismi Hogan'dı, bir gariplik yok gibi görünüyordu. Tam soracaktı ki Tower'in gösterdiği şeyi fark etti.
"Yazarın ismindeki Jr. kısmını kaldırmışlar, değil mi?"
"Evet! Evet!" dedi Tower kendi kendini kucaklamak istiyormuş gibi. "Kitap yazarın babası tarafından yazılmış gibi! Philadelphia'daki bibliyografi kongresinde telif hakları üzerine konferans veren bir avukata bu kitaptan bahsetmiştim. Adam bana basit bir hata yüzünden Slightman Jr.'m babasının kitap üzerinde hak iddia edebileceğini söyledi! İnanılmaz, değil mi?"
"Gerçekten de öyle," dedi Eddie Baba Slightman'ı düşünerek. Ve Oğul Slightman'ı. Jake'in oğul Slightman ile çabucak arkadaş olmasını ve bunun Calla New York'ta oturup kahve içerken içinde uyandırdığı kötü hissi düşünüyordu.
Hiç olmazsa Ruger'ı götürdü, diye geçirdi içinden.
"Bana bir kitabın değerli olması için bunun yettiğini mi söylüyorsun?" diye sordu Tower'a. "Kapakta yanlış basılmış bir harf, birkaç tane de içerde ve hop... kitap yedi bin beş yüz papel ediyor."
"Pek sayılmaz," dedi şok içinde görünen Tower. "Ama Bay Slightman üç muhteşem Kovboy romanı yazdı ve üçü de kızılderililerin bakış açısın-dandı. Hogan, ikincisi. Savaştan sonra Montana'da su ve mineral haklarıyla ilgili bir işe başladı ve sonra (işin ironisi burada) bir grup kızılderili tarafından öldürüldü. Kafa derisi yüzüldü. Bir dükkânın önünde içiyor-larmış..."

Took'un Dükkânı, diye düşündü Eddie. Her şeyimle iddiaya girebilirim.
"—ve Bay Slightman hoşlarına gitmeyecek bir şey söylemiş. Sonra da- eh, olan olmuş."
"Sahip olduğun tüm değerli kitapların benzer hikâyeleri mi var?" çjj. ye sordu Eddie. "Yani onları değerli kılan içerikleri değil, böyle tesadüf-ler mi?"
Tower güldü. "Nadir kitap koleksiyonu yapan çoğu kişi kitapların kapağını bile açmaz, genç adam. Açıp kapamak kitap sırtına zarar verir. Ve dolayısıyla satış fiyatını düşürür."
"Bu sana biraz hastalıklı bir davranış gibi gelmiyor mu?"
"Pek sayılmaz," dedi Tower ama yanakları hafifçe kızarmıştı. Bir parçasının Eddie'yi haklı bulduğu belliydi. "Bir müşteri Hardy'nin Tess of the D'Urbervilles, romanının imzalı bir ilk baskısı için sekiz bin dolar ödüyor-sa kitabı sadece bakılıp dokunulamayacağı güvenli bir yere koyması çok mantıklı. Okumak isteyen, ikinci el bir karton kapaklı kitap alabilir."
"Buna inanıyorsun," dedi Eddie şaşkınca. "Gerçekten inanıyorsun."
"Şey... evet. Kitaplar çok değerli nesneler olabiliyor. Değerleri farklı sebeplerden yükselebiliyor. Bazen sadece yazarın imzası buna yeter. Bazen de (bunun gibi) bir basım hatası. Ya da fazlasıyla az sayıda basılmış bir ilk basım kitap olabilir. Bunların buraya geliş sebebinle bir ilgisi var mı, genç adam? Görüşmek istediğin konu bu muydu?"
"Hayır, sanırım değildi." Ama tam olarak ne hakkında görüşmek istiyordu? Biliyordu; Andolini ve Biondi'yi depodan çıkarıp gri arabaya doğru birbirlerini destekleyerek, sendeleyerek yürümelerini ve ardından uzaklaşmalarını izlerken kafasında her şey çok netti. Herkesin kendi işine baktığı ve başkalarını umursamadığı New York'ta bile bir hayli dikkat çekmişlerdi. İkisinin de kanaması vardı ve gözlerindeki ifade, BANA NE OLDU BÖYLE? diyordu. Evet, o sırada her şey netti. Kitap (ve yazarın ismi) kafasını karıştırmıştı. Kitabı Tower'dan alıp tekrar görmemek için yüzüstü tezgâha bıraktı. Sonra düşüncelerini toparlamaya çalıştı.
"İlk ve en önemli konu, on beş temmuzdan önce New York'tan ayrılmanız, Bay Tower. Çünkü geri gelecekler. Muhtemelen bu ikisi değil, Ba-lazar'ın kullandığı başka adamlar olacak. Ve bize bir ders vermek için fazlasıyla hevesli olacaklar. Balazar despotun teki." Eddie bu kelimey1 Susannah'dan öğrenmişti. Genç kadın, Tik-Tak Adam için bu sözcüğü kullanmıştı. "İş yapma tarzını bilirim. Bir tokat yerse iki tokat atar. Burnuna yumruk yerse çenenizi kırar. Bir el bombası atılsa torpille geri döner-"
Tower inledi. Abartılı bir sesti ve başka koşullar altında olsalardı Eddie kendini tutamayıp gülebilirdi. Ama bu koşullar altında değil. To-wer'a söylemek istediği her şey hafızasına geri dönüyordu. Bu işi halledebilirdi. Tanrı adına, başarabilirdi.
"Muhtemelen beni ellerine geçiremeyecekler. Başka yerlerde işlerim var. Tepelerin ardında, çok uzaklarda olacağım söylenebilir. Sana düşen, seni de ele geçirememelerini sağlamak."
"Ama mutlaka... az önce yaptıklarından sonra... kadınlar ve çocuklar hakkında söylediklerine inanmasalar bile..."
Tower'in camı çatlak gözlüğünün gerisinden bakan gözleri, Grand Army Plaza'yı cesetlerle doldurmak hakkında söylediklerinde ciddi olmadığını itiraf etmesi için Eddie'ye adeta yalvarıyordu. Ama Eddie bu konuda ona istediğini veremeyecekti.
"Dinle, Cal. Balazar gibi adamlar için inanmak veya inanmamak önemli değildir. Onların işi, sınırları zorlamaktır. Koca Burun'u korkuttum mu? Hayır, sadece bayılttım. Jack'i korkuttum mu? Evet. Ve etkisi hemen geçmeyecek, çünkü Jack'in kuvvetli bir hayal gücü var. Çirkin Jack'i korkutmuş olmam Balazar'ı etkileyecek mi? Evet... ama vazgeçmesine yetecek kadar değil. Artık daha temkinli olacaktır, hepsi bu."
Eddie tezgâhın üzerine doğru eğilerek Tower'a dürüstçe baktı.
"Çocukları öldürmek istemiyorum, tamam mı? Bunu açıklığa kavuşturalım. Şeyde... bir başka yerde diyelim... çocukları kurtarmak için hayatlarımızı tehlikeye atıyoruz. Ama onlar insan çocuklar. Jack, Tricks Posti-no ve Balazar gibi adamların hayvanlardan farkı yok. İki ayaklı kurtlar. Kurtların insan yavruları olur mu? Hayır, dünyaya daha çok kurt getirirler. Erkek kurtlar dişi insanlarla mı çiftleşir? Hayır, dişi kurtlarla çiftleşir-'w. Yani oraya gitmek zorunda kalırsam (mecbur kalırsam giderim) kendi kendime bir kurt sürüsünü ortadan kaldıracağımı söyleyeceğim. Bundan fazlasını değil. Azını da değil."
"Tanrım, söylediklerinde çok ciddisin," dedi Tower. Soluğunu verir-ken, alçak sesle konuşmuştu.
"Kesinlikle," dedi Eddie. "Ama asıl önemli olan, senin peşinden gele. cek olmaları. Öldürmek için değil, kendi taraflarına çevirmek için. Burada kalırsan sonu sakatlanmaya varan zararlar görebilirsin, Cal. Önümüzdeki ayın on beşine kadar gidebileceğin bir yer yok mu? Yeterince paran var mı? Benim yok ama sanırım biraz bulabilirim."
Eddie kafasının içinde Brooklyn'e gitmişti bile. Balazar, Bernie'nin Berber Dükkânı'nın arka odasında poker partileri düzenlerdi, bunu herkes bilirdi. Hafta içi oynanmıyor olabilirdi ama dükkânda daima nakit bulunurdu. Yeterince...
"Aaron'ın biraz parası var," diyordu Tower gönülsüzce. "Pek çok kez yardım etmeyi teklif etti. Hep reddetmiştim. Bana bir tatile ihtiyacım olduğunu da söyleyip durur. Sanırım az önce benzettiğin adamlardan kaçmam gerektiğini düşünüyor. Ne istediklerini merak ediyor ama sormuyor. Asabidir, çabuk sinirlenir ama centilmendir." Tower kısaca gülümsedi. "Belki Aaron ile birlikte tatile çıkabiliriz, genç adam. Ne de olsa bunun için bir başka fırsat bulamayabiliriz."
Eddie kemoterapi ve radyasyon tedavisinin Aaron Deepneau'yu en az dört yıl daha ayakta tutacağından emindi ama o an, bunu söylemenin zamanı değildi. Manhattan Zihin Lokantası'nın kapısına doğru baktı ve diğer kapıyı gördü. Hemen

ardında mağaranın ağzı vardı. Bağdaş kurmuş halde oturan Silahşor'un siluetini seçebiliyordu. Eddie ne kadar süre önce gittiğini, Roland'ın o boğuk, ama hâlâ çıldırtıcı geçiş çınlamalarını ne zamandır dinlemekte olduğunu merak etti.
"Atlantic City yeterince uzak olur mu?" diye sordu Tower çekinerek.
Eddie bu düşünce üzerine neredeyse titreyecekti. Gözünün önünde, şehir dolusu kurdun arasında dolaşan iki tombul (yaşlı ama hâlâ leziz) koyun canlanmıştı.
"Orası olmaz," dedi Eddie. "Orası hariç her yere gidebilirsiniz."
"Maine veya New Hampshire nasıl? Belki on beş temmuza kadar göl kenarında bir kulübe kiralayabiliriz."
Eddie başını salladı. O bir şehir çocuğuydu. Kötü adamları New gngland'ın kuzeyinde, ekose bereleri ve yelekleri içinde sandviçlerini yiyip Ruffino'larını içerken hayal edemiyordu. "Daha iyi," dedi. "Oradayken kendine bir avukat bulsan fena olmaz."
Tower kahkahalara boğuldu. Eddie başını hafifçe eğmiş, gülümseyerek ona bakıyordu. İnsanları güldürmek güzel bir şeydi ama neye güldüklerini bilince daha da güzel oluyordu.
"Üzgünüm," dedi Tower bir iki dakika sonra. "Aaron bir avukattı da. Ondan küçük olan bir kız, iki erkek kardeşi hâlâ avukatlık yapıyor. New York'un, hatta Birleşik Devletler'in en nadide antedine sahip olmakla övünüyorlar, 'DEEPNEAU.'"
"Bu işleri hızlandırır," dedi Eddie. "New I-ngland'da tatil yaparken Bay Deepneau'nun bir kontrat hazırlamasını istiyo..."
"New England'da saklanırken," dedi Tower. Suratı birden asılmıştı. "New England'da bir deliğe sinmişken."
"Nasıl tanımlayacağın sana kalmış," dedi Eddie. "Kontratı mutlaka hazırlattırman gerekiyor. Arsayı bana ve dostlarıma satacaksın. Tet Şir-keti'ne. Başlangıç olarak sadece bir dolar alacaksın ama sonunda dolgun bir ücret alacağın neredeyse garanti."
Daha da fazlasını söyleyecekti ama sustu. Kitabı, Doğan ya da Hogan her neyse, onu almak üzere elini uzattığında Tower'm yüzünde beliren isteksizlik ifadesi geri dönmüştü. İfadeyi nahoş kılan, hemen altındaki aptallıktı... derinde değil, yüzeyin altındaydı. Ah, Tanrım, benimle mücadele edecek. Olup biten onca şeye rağmen benimle savaşacak. Neden? Çünkü sahip olduklarından ayrılmaya tahammülü yok.
"Bana güvenebilirsin, Cal," dedi asıl sorunun güven olmadığını bildiği halde. "Sana garanti veririm. Dinle beni, yalvarırım."
"Seni hiç tanımıyorum. Öylece içeri girdin ve..."
"...ve hayatını kurtardım, unutma."
Tower'm yüzünde inatçı bir ifade belirdi. "Beni öldürmeyeceklerdi. Kendin söyledin."
"Ama en sevdiğin kitapları yakacaklardı. En değerlileri."
"Onlar en değerli kitaplarım değil. Ayrıca blöf yapıyor olabilirlerdi."
Eddie tezgâhın üzerinden atlayıp parmaklarını Tower'in şişko boğa-zina gömme isteğinin yok olmasını, hiç olmazsa hafiflemesini ""mit ederek derin bir nefes aldı. Kendi kendine Tower'in inadının iyi oir özellik olduğunu, aksi takdirde arsayı Sombra Şirketi'ne çoktan satmış olacağım hatırlattı. Gül ezilip yok olacaktı. Ya Kara Kule? Eddie gül yok olduğu an Kule'nin de Tanrı'nın bir parmak hareketiyle yerle bir olan Babil'deki kule gibi yıkılacağını düşünüyordu. Işınların kaynağı olan makineler iflas edene dek, yüz veya bin yıl daha durmayacaktı. Bir anda küllere dönüşecek ve yok olacaktı. Ya sonra? Kızıl Kral'a, geçiş karanlığının hükümdarına selam olsun.
"Cal, arsayı bana ve dostlarıma satarsan başın beladan kurtulacak. Sadece bu da değil, sonunda dükkânını ömrünün sonuna dek rahatça ayakta tutabilmene yetecek kadar paran da olacak." Aklına aniden bir şey geldi. "Hey, Holmes Dişçilik diye bir şirket biliyor musun?"
Tower gülümsedi. "Kim bilmiyor ki? Onların diş iplerini kullanıyorum. Ve diş macunlarını. Gargaralarını da denedim ama çok keskin geldi. Neden sordun?"
"Çünkü Odetta Holmes benim karım. Kurbağa Gremlin gibi görünebilirim ama aslında Kahrolası Prens'im."
Tower uzunca bir süre sessiz kaldı. Eddie sabırsızlanmasına rağmen kendine hâkim olarak müdahale etmeden bekledi.
Tower sonunda, "Aptallık ettiğimi düşünüyorsun," dedi. "Silas Marner, hatta daha kötüsü, Ebenezer Scrooge gibi davrandığımı düşünüyorsun."
Eddie, Silas Marner'ın kim olduğunu bilmiyordu ama Tower'in kastettiğini anlamıştı. "Şöyle söyleyelim," dedi. "Yaşadıklarından sonra senin için neyin doğru neyin yanlış olduğuna karar veremeyecek kadar aptal değilsin."
"Bunun benim için akılsızca cimrilik etmek olmadığını belirtmek zorundayım; temkin de söz konusu. New York'ta, Manhattan'da arsaların ne denli değerli olduğunu biliyorum ama konu sadece bu değil. Arkada bir şey var. Belki Ulysses'imdsn daha değerli bir şey."
"Öyleyse neden kasanda değil?"
"Çünkü olduğu yerde kalması gerekiyor," dedi Tower. "Her zaman orada oldu. Belki seni veya senin gibi birini bekliyordu. Ailem bir zamanlar Kaplumbağa Koyu'nun tamamına sahipti ve... şey, bekle. Bekleyebilir mısın/
"Evet," dedi Eddie.
Başka seçeneği mi vardı?

Eddie, Tower gidince tabureden inerek sadece kendisinin görebileceği kapıya gitti. İçine baktı. Çınlamaları hafifçe duyabiliyordu. Annesinin sesi daha netti. "Neden oradan ayrılmıyorsun?" diye sordu annesi acıklı bir sesle. "Her şeyi daha da beter edeceksin, Eddie. Hep öyle yaparsın."
Bu annem, diye düşündü ve Silahşor'a seslendi.
Roland kurşunlardan birini kulağından çıkardı. Eddie kurşunu çıkaran elinin tutuk hareketlerini fark etmişti ama o an bunu düşünecek zamanı yoktu.
"İyi misin?" diye seslendi.
"Evet. Sen?"
"Evet, ama... buraya gelebilir misin, Roland? Biraz yardıma ihtiyacım var."
Roland bir süre düşündükten sonra başını iki yana salladı. "Gelirsem kutu kapanabilir. Muhtemelen kapanır. O zaman kapı da kapanır ve orada kalırız."
"Lanet şeyi bir taş parçası veya bir kemikle açık tutamaz mısın?"
"Hayır. İşe yaramaz," dedi Roland. "Küre çok güçlü."
Ve seni etkiliyor, diye düşündü Eddie. Roland'ın yüzünde, ıstanavar-lann zehri damarlarında dolaşırken olan bitkin ifade vardı.
"Pekâlâ," dedi.
"Olabildiğince acele et."
"Ederim."

12
Arkasına döndüğünde Tower'in şaşkınca baktığını gördü. "Kiminle konuşuyordun?"
Eddie kenara çekilerek kapıyı gösterdi. "Orada herhangi bir şey gö. rüyor musun, sai?"
Calvin Tower gösterilen yere baktı, başını iki yana sallayacak oldu, sonra daha dikkatli baktı. "Bir dalgalanma," dedi sonunda. "Bir fırının üzerindeki sıcak hava gibi. Kim var orada? Ya da ne var?"
"Şu an için hiç kimse diyelim. Elindeki nedir?"
Tower elindekini kaldırdı. Çok eski görünümlü bir zarftı. Üzerine bakır harflerle Stefcı* *7<neK ve Otum THdÜui» yazılmıştı. Altına, kapının ve kutunun üzerindeki şekiller özenle çizilmişti:
Şimdi bir yere varıyor olabiliriz işte, diye düşündü Eddie.
"Bu zarfın içinde bir zamanlar büyük-büyük-büyükbabamm vasiyeti vardı," dedi Calvin Tower. "On dokuz Mart 1846 tarihli bir vasiyetname. Şimdiyse zarfta üzerine tek bir isim yazılmış tek bir sayfa var. O ismin ne olduğunu söyleyebilirsen istediğini yapacağım, genç adam."
Ve böylece karşıma yeni bir bilmece çıkıyor, diye düşündü Eddie dalgınca. Ama bu kez söz konusu olan dört kişinin hayatı değil, tüm varoluştu.
Neyse ki kolay bir bilmece, diye düşündü.
"Deschain," dedi Eddie. "İlk isim ise ya dinh'imin adı olan Roland, ya da babasının adı Steven olmalı."
Calvin Tower'in yüzünde tek bir damla bile kan kalmamış gibiydi. Eddie, adamın hâlâ nasıl ayakta durabildiğine şaşıyordu. "Yüce Tanrım," dedi Tower.
Titreyen ellerle zarftan çok eski, kenarları tırtık tırtık olmuş bir kâğıt parçası çıkardı. Yüz otuz bir yıldan fazla süren yolculuğu sonunda bu zaman ve mekâna ulaşan bir yolcuydu. Katlanmıştı. Tower kâğıdı açıp Stefan Toren'ın yazdığı kelimeleri ikisinin de görebileceği şekilde tezgâhın üzerine koydu:

13
On beş dakika daha konuştular. Konuşmanın bir kısmı önemli sayılırdı ama işin can alıcı kısmı, Tower'a b üyük-büyük-büyükbabasının İç Savaş'ın başlamasından on dört yıl önce yazdığı ismi söyleyince hallolmuştu.
Eddie konuşmaları sırasında Tower'a dair korkutucu bir gerçeğin farkına varmıştı. Adama saygı duyuyordu (Balazar'ın adamlarına yirmi saniyeden fazla direnebilen herkese saygı duyardı) ama ondan hoşlandığı söylenemezdi. Tower'da bir tür kasıtlı aptallık vardı. Eddie bunun psikologunun başının altından çıktığını ve kendi kendine oluştuğunu düşünüyordu; Tower'a kendi başının çaresine bakabilmesini, kendi gemisinin kaptanı, kaderinin yazarı, geleceğinin mimarı olduğunu falan söylüyor olmalıydı. Bencil bir pislik olmayı haklı çıkaran, hatta asilce olduğunu iddia eden tüm doğru kelimeler ve telkinler. Eddie, Tower tek dostunun Aaron Deepneau olduğunu söylediğinde hiç şaşırmadı. Onu şaşırtan, Tower'in bir arkadaşının olmasıydı. Böyle bir adam asla ka-tet olamazdı. Kaderlerinin böylesine birbirine bağlı olduğunu bilmek Eddie'yi huzursuz ediyordu.
Ka 'ya güvenmek zorundasın. Ka 'nın varoluş sebebi bu, değil mi?
Elbette öyleydi. Ama Eddie bundan hoşnut olmak zorunda değildi.

14
Eddie, Tower'a üzerinde Ex Liveris yazan bir yüzüğü olup olmadığını sordu. Tower bir an aklı karışmışçasına baktıktan sonra güldü ve, "Ex Libris demek istedin sanırım," dedi. Raflardan birini incelemeye başladı bir kitap buldu ve Eddie'ye kapaktaki plakayı gösterdi. Eddie başını salladı.

"Hayır, yok," dedi Tower. "Ama benim gibi bir adamın öyle bir yüzüğe sahip olması kimseyi şaşırtmazdı, değil mi?" Dikkatle Eddie'ye baktı. "Neden sordun?"
Tower'in şu an pek çok ayrı Amerika'nın gizli otoyollarını keşfe çıkmış bir adamı gelecekte kurtarma sorumluluğu, Eddie'nin açmayı tercih edeceği bir konu değildi. İstediğini o an için almış görünüyordu ve Siyah On Üç Roland'ı bitap düşürmeden önce bulunmamış kapıya dönmeliydi.
"Boş ver. Öyle bir yüzük gördüğün takdirde alsan iyi olur. Bir şey daha var, ondan sonra gideceğim."
"Nedir?"
"Ben gider gitmez buradan ayrılacağına söz vermeni istiyorum."
Tower yine huzursuz göründü. Eddie, onunla biraz daha vakit geçirse adamın bu yönünden nefret edeceğini biliyordu. "Şey... doğruyu söylemek gerekirse bunu yapabilir miyim bilmiyorum. Akşamüstleri işler genellikle yoğun olur... insanlar mesaiden sonra kitaplara göz gezdirmek için uğrar... Bay Briçe da Irwin Shaw'un radyo ve McCarthy döneminin ilk zamanlarıyla ilgili bir romanı olan The Troubled Air'e bakmak için gelecekti... ayrıca randevularımı kontrol etmem gerekiyor ve..."

Önemsiz ayrıntılar üzerine mızıldanmayı sürdürdü.
Eddie son derece sakin bir ifadeyle sordu. "Toplarınızı sever misiniz, Bay Tower? Onlara onların size olduğu kadar bağlı mısmızdır?"
Öylece çekip gittiği takdirde Sergio'yu kimin besleyeceğini düşünen Tower, aniden durdu ve bu sözcüğü ilk kez duymuş gibi şaşkınca ona baktı.
Eddie yardımsever bir edayla başını salladı. "Hayalarınız. Teslisleriniz. Sperm torbalarınız."
"Bunun ne ilgisi var anlamı..."
Eddie'nin kahvesi bitmişti. Fincanına biraz krema döküp içti. Or-ta-Dünya'da bu lezzetten mahrum kalmıştı. "Burada kaldığın takdirde sa-katlanabileceğim söylerken son derece ciddiydim. Muhtemelen işe hayalarınla başlarlar. Sana bir ders verme amacıyla. Ne zaman olacağına gelince, bu sadece trafiğin durumuna bağlı."
"Trafik," dedi Tower ifadesiz bir sesle.
"Evet," dedi Eddie kahve kremasını brendiymiş gibi yudumlayarak, »geliş zamanları Jack Andolini'nin Brooklyn'e dönüş süresine ve Bala-zar'm bir minibüs dolusu adamı toplama hızına bağlı. Jack'in telefon etmeyi akıl edemeyecek kadar sersemlemiş olduğunu umuyorum. Bala-zar'ın yarına kadar bekleyeceğini mi sanıyordun? Kevin Blake ve 'Cimi Dretto gibi adamlarla bir durum değerlendirme toplantısı mı yapacaktı?" Eddie iki parmağını kaldırdı. Bir başka dünyanın toprağı tırnaklarının arasında birikmişti. "Birincisi, bu adamların krfası çalışmaz; ikincisiyse, Balazar onlara güvenmez.
"Balazar her başarılı despotun yapacağını yapacaktır, Cal: anında tepki gösterecek, hızla müdahale edecektir. İş çıkışı trafiği onları biraz yavaşlatacaktır, ama saat altıda, en geç altı buçukta hâlâ burada olursan hayalarına veda edebilirsin. Bir bıçakla kesip yarayı o küçük lambalarla dağlayacaklar... ne deniyordu onlara... Bernz-O-Matics..."
"Yeter," dedi Tower. Şimdi yüzü beyaz değil, yeşile dönmüştü. Özellikle de yanakları. "Village'da bir otele gideceğim. Şansı yaver gitmemiş yazarlara ve sanatçılara ucuz oda sunan oteller var. Çirkin ama idare eder. Aaron'ı ararım ve yarın sabah kuzeye doğru yola çıkarız."
"Güzel. Ama önce gideceğiniz şehre karar vermelisin," dedi Eddie. "Benim veya dostlarımdan birinin seninle temas kurması gerekebilir."
"Bu dediğini nasıl yapacağım? New England'da hiçbir şehri bilmiyorum!"
"Village'daki otele gidince birkaç telefon görüşmesi yap," dedi. "Bir Şehir seç ve arkadaşın Aaron'ı yarın sabah New York'tan ayrılmadan ön-^ boş arsaya gönder. Şehrin posta kodunu çitin üzerine yazsın." Eddie'nin aklına pek de hoş olmayan bir fikir geldi. "Posta kodları var, değil mi? Yani icat edildiler, değil mi?"
Tower, ona çıldırmış gibi baktı. "Elbette posta kodları var."
"Tamam. Kodu Kırk Altıncı Sokak tarafına, çitin sona erdiği yere yazsın. Anladın mı?"
"Evet ama..."
"Muhtemelen yarın sabah dükkânın önüne nöbetçi bırakmayacaklardır (akıllıca davranıp sıvıştığını düşüneceklerdir) ama birilerini bırakırlarsa İkinci Cadde tarafına bırakırlar. Kırk Altıncı Sokak tarafına bırakırlarsa da adamların gözleri onu değil, seni arıyor olacak."
Tower hafifçe gülümsemişti. Eddie rahatladı ve gülümsemeye karşılık verdi. "Ama...? Ya Aaron'ı da arıyor olurlarsa?"
"Ona her zamanki tarzının dışında kıyafetler giymesini söyle. Kot pantolon î?iyen biriyse, takım elbise giysin. Takım elbise giyen türde biriyse..."
'Kot pantolon giysin."
"Evet. Havanın bugünkü gibi güneşli olacağını varsayarsak güneş gözlükleri fena bir fikir olmayabilir. Siyah camlı, sıradan gözlükler taksın. Dikkat çekici olmasın. Asılı ilanlardan birini okuyacakmış gibi çite yaklaşsın, rakamları yazsın ve oyalanmadan uzaklaşsın. Söyle ona, Tanrı aşkına işi eline yüzüne bulaştırmasın."
"Posta kodunu öğrendikten sonra bizi nasıl bulacaksınız?"
Eddie, Took'un Dükkâm'm ve verandasındaki salıncaklı sandalyelere oturup kasabalılarla yaptıkları konuşmayı hatırladı. Herkesin onları görüp sorular sormasına izin vermişlerdi.

"O bölgedeki hırdavatçı dükkânına gidin. Sohbet edin ve ilgilenen herkese oraya bir kitap yazmak veya resim yapmak için gittiğinizi söyleyin. Ben sizi bulurum."
"Tamam," dedi Tower. "Güzel plan. Bu işte iyisin, genç adam."
Eddie, bunun için yaratılmışım, diye düşündü ama söylemedi. "Gitmem gerek," dedi onun yerine. "Çok uzun kaldım."
"Gitmeden önce bana bir konuda yardım etmen gerek," dedi Tower ve konuyu açıkladı.
Eddie'nin gözleri onu dinlerken irileşmişti. Tower sözlerini bitirince patladı. "Dalga mı geçiyorsun?"
Tower başını önünde havanın hafifçe titreştiği dükkân kapısına doğ-salladı. İkinci Cadde'nin kaldırımlarında yürüyen yayaların bir anlığına serap gibi görünmesine sebep oluyordu. "Orada bir kapı var. Öyle söylenin ve sana inanıyorum. Kapıyı göremiyorum ama bir şey görüyorum."
"Aklını kaçırmışsın," dedi Eddie. "Kafayı yemişsin." Böyle bir istekte bulunabilen adamla kaderlerinin iç içe geçmiş olması fikrinden kesinlikle hoşlanmıyordu. Nasıl böyle bir şey talep ederdi?
"Belki öyle, belki değil," dedi Tower. Kollarını göğsünde birleştirmişti. Sesi yumuşak, ama bakışları tavizsizdi. "Söylediklerini ancak bu şekilde yaparım. Bir başka deyişle anlattığın çılgınlığa sadece bu şartla uyarım."
"Off, Cal, Tanrı aşkına! Tanrı ve İsa Adam aşkına! Senden sadece Stefan Toren'ın vasiyetinde talep ettiği şeyi yapmanı istiyorum."
Tower'in tavrında hiçbir değişiklik olmadı, hatta kararlılığı daha da arttı. "Stefan Tören öldü, bense yaşıyorum. Sana şartımı söyledim. Şimdi tek soru bunu..."
"Tamam, tamam, PEKÂLA!" dedi Eddie ve fincanındaki beyaz sıvının kalanını içti. Sonra kartonu başına dikerek tamamını bitirdi. Biraz ek kuvvete ihtiyaç duyacak gibiydi. "Haydi," dedi. "Yapalım şunu."

15
Roland, kitapçının içini görebiliyordu ama hızla akan bir nehrin dibine bakmak gibiydi. Eddie'nin acele etmesini diledi. Kurşunları kulakla-nna iyice sokmuştu ama geçiş çınlamalarını yine de duyabiliyordu ve korkunç kokulan engelleyecek hiçbir şeyi yoktu: bir an sıcak metal ve çürük et, sonra bozuk peynir, ardından yanık soğan. Gözleri yaşarmıştı. Kapının ötesinin bulanık görünmesinin bir sebebi de bu olmalıydı.
Çınlamalardan ve kokulardan çok daha beteri, kürenin hastalığın sarmaya başladığı eklemlerine sinsice sızması ve içlerinin kırık cam parçalarıyla dolu olduğu hissini vermesiydi. O ana kadar sağlam elinde keneni gösteren birkaç sancıdan fazlası olmamıştı, ama Roland bunun için Sevınmemesi gerektiğini biliyordu. Kutu açık durduğu ve Siyah On Üç önünde hiçbir engel olmaksızın kapkara parladığı sürece hissettiği sancı, lar artacaktı. Küre kutunun içine tekrar kapatıldığında eklem ecelinin y0ı açtığı sancıların birazı yok olabilirdi ama Roland tamamen kaybolacakla-rını sanmıyordu. Ve bu sadece başlangıç olabilirdi.
Korkunç bir zonklama, önsezisinden dolayı onu tebrik etmek ister-cesine sağ kalçasına yerleşti. Roland'a, içinde ılık, eriyik kurşun olan bir çantaymış gibi geliyordu. Sağ eliyle masaj yapmaya başladı... sanki bir faydası olacakmış gibi.
"Roland!" Ses boğuk ve uzaktı (kapının ötesinde gördüğü diğer şey. ler gibi suyun altından geliyormuş hissi vardı) ama Eddie'nin sesi olduğu-na şüphe yoktu. Roland başını kalçasından kaldırınca Eddie ve Tower'm bir tür sandığı bulunmamış kapıya doğru taşıdığını gördü. Kitaplarla do-luymuş gibi görünüyordu. "Roland, bize yardım edebilir misin?"
Sancı kalçalarına ve dizlerine öylesine çöreklenmişti ki Roland ayağa kalkıp kalkamayacağından bile emin değildi... ama kalktı. Hem de çevik bir hareketle. Eddie'nin keskin gözlerinin durumunun ne kadarını yakaladığını bilmiyordu ama daha fazlasını görmelerini istemiyordu. En azından Calla Bryn Sturgis'deki maceraları sona erene dek.
"Biz iterken çek!"
Roland anladığını belirtmek için başını salladı ve kitap sandığı kapıdan içeri itildi. Tuhaf ve baş döndürücü bir an boyunca mağaranın yansı sağlam ve net iken Manhattan Zihin Lokantası'nda kalan kısmı titreşip dalgalandı. Sonra Roland sandığı tutup mağaraya çekti. Ağır sandık, çakıl ve kemik yığınlarını dağıtarak mağaranın zemini üzerinde kaydı.
Hayaletağacından kutunun kapağı, sandık kapıdan geçer geçmez kapanmaya başladı. Kapı da öyle.
"Hayır, olmaz," diye mırıldandı Roland. "Hayır, olmaz, seni piç." Sağ elinin kalan iki parmağını kapağın altına soktu. Parmaklarını soktuğu an kapı durdu ve aralık kaldı. Ve bu kadarı yeterdi. Artık dişleri bile zangır-diyordu. Eddie, Tower ile son bir konuşma yapıyordu ama evrenin sırlarıyla ilgili olsa bile Roland'ın umurunda değildi.
"Eddie!" diye kükredi. "Eddie, buraya gel!"
Neyse ki Eddie daha fazla oyalanmadan çantayı alıp geldi. Roland, o kapıdan geçtiği an kutuyu kapadı. Bulunmamış kapı, hafif bir ses çıkararak kapandı. Çınlamalar kesildi. Roland'ın eklemlerinin alev alev yanmasına sebep olan zehir yok oldu. Hissettiği rahatlama öylesine büyüktü ki kendini tutamayarak haykırdı. Sonraki on saniye boyunca tek yapabildiği, çenesi göğsüne düşmüş, gözleri kapalı halde ağlamamaya çalışarak durmak oldu.
"Teşekkürler derim," diyebildi sonunda. "Teşekkürler derim, Eddie."
"Lafı bile olmaz. Haydi mağaradan çıkalım, ne dersin?"
"Evet," dedi Roland. "Tanrılar, evet."

16
"Ondan pek hoşlanmadın, değil mi?" diye sordu Roland.

Eddie'nin bulunmamış kapıdan geçerek geri dönmesinin üzerinden on dakika geçmişti. Mağaranın ağzından biraz uzaklaşıp patikanın üzerinde, kayalar arasında kuytu bir girintide durdular. Saçlarını savurup gömleklerini üzerlerine yapıştıran şiddetli rüzgârın etkisi burada çok fazla hissedilmiyor, ama ara sıra kendini gösteriyordu. Roland bunun için minnettardı. Ateş yakmadaki yavaşlığı ve beceriksizliği için bir mazeretti. Yine de Eddie'nin gözlerini üzerinde hissediyordu. Bir zamanlar Andoli-ni ve Biondi gibi dünyadan habersiz olan Brooklyn'li genç adam artık çok şey görüyordu.
"Tovver'ı kastediyorsun sanırım."
Roland, ona alaycı bir ifadeyle baktı. "Başka kimi kastediyor olabilirim? Kediyi mi?"
Eddie homurdanmayla gülme arası bir ses çıkardı. Temiz havayı de-nn derin içine çekmeyi sürdürüyordu. Geri dönmek güzeldi. New York'a bedenen gitmek, geçiş yapmaktan bir açıdan iyiydi, her şeyin gerisinde var olan karanlık ve incelik hissi yoktu, ama şehrin kokusu tek kelimeyle berbattı. Çoğunlukla arabalar ve egzozdu (yağlı mazot bulutları en beterdi) ama daha binlerce kötü koku vardı. Çok fazla sayıda olan insanla-n karışık kokusu da oldukça baskındı ve kullandıkları parfümlerin pej, işe yaradığı söylenemezdi. Bir sürü gibi bir araya geldiklerinde ne kadar kötü koktuklarını fark etmiyorlar mıydı? Eddie fark etmediklerini düşündü. Eskiden kendisi de onlardan biriydi. Bir zamanlar New York'a dönmek için her şeyi yapar, öldürmeyi bile göze alırdı.
"Eddie? Nis'ten geri dön!" Roland parmaklarını Eddie Dean'in yü. zünün önünde şıklattı.
"Üzgünüm," dedi Eddie. "Tower'a gelince... hayır, ondan hoşlandığım söylenemez. Tanrım, kitaplarını öyle göndermek! Kahrolası evreni kurtarmaya yardım etmek için sıçtığım ilk basımlarını şartının bir parçası yapmak!"
"O bv şekilde düşünmüyor. Ve gelip onu bulamayınca dükkânını yakacaklarını biliyorsun. Kapının altına benzin döküp kitapçıyı ateşe verecekler. Camı kırıp içeri bir molotof kokteyli veya el bombası atacaklar. Bu hiç aklına gelmedi mi?"
Elbette gelmişti. "Şey, belki."
Homurtuyla gülme arası bir ses çıkarma sırası Roland'daydı. "Yapacaklarını biliyorsun. Adam en iyi kitaplarını kurtarmak istemiş. Ve şimdi Geçit Mağarası'nda pederin hazinesini saklayacak bir şeyimiz var. Gerçi şimdi bizim hazinemiz olduğu söylenebilir."
"Cesareti bana biraz sahte göründü," dedi Eddie. "Daha çok açgözlülük gibiydi."
"Herkes kılıcın, tabancanın veya geminin hizmetine alınmaz," dedi Roland. "Ama herkes ka'ya hizmet eder."

"Öyle mi? Kızıl Kral bile mi? Ya da Callahan'ın bahsettiği sığ adamlarla kadınlar?"
Roland cevap vermedi.
"Kurtulabilir," dedi Eddie. "Kedi değil, Tower."
"Çok komik," dedi Roland kayıtsızca. Bir kibrit çakıp sigarasını yaktı.
"Teşekkürler, Roland. O açıdan olgunlaşıyorsun. Bana Tower ve De-epneau'nun New York'tan sorunsuzca ayrılıp ayrılamayacağını sorsana."
"Ayrılacaklar mı?"
"Bence arkalarında bir iz bırakacaklar. Biz takip edebiliriz ama umarım Balazar'in adamları bu izi bulmaz. Beni en çok endişelendiren Jack ^ndolini. Adam fazla zeki. Balazar'a gelince, şu Sombra Şirketi'yle bir anlaşma yapmış."
"Vazgeçemeyecek kadar bulaşmış."
"Evet, sanırım öyle," dedi Eddie. "Bir anlaşma yapıldığında üzerine düşen kısmı kesinlikle yapması veya çok iyi bir mazereti olması gerektiğini biliyor. İşi yüzüne gözüne bulaştırırsa söylentiler başlar. Herkes Balazar'in eski etkinliğini kaybettiğinden, artık bir tehdit olmadığından bahseder. Tower'i bulup arsayı Sombra'ya satmasını sağlamak için üç haftaları daha var. Bu süreyi değerlendireceklerdir. Balazar FBI değil, ama güçlü bağlantıları var ve... Roland, Tower konusunda beni en çok kaygılandıran, tüm bunların onun gözünde gerçek olmaması. Sanki hayatı kendisinin değil de kitaplarındaki kahramanlardan birinin. Her şeyin yoluna girmesi gerektiğini düşünüyor."
"Dikkatsizce davranacağından korkuyorsun."
Eddie vahşi bir kahkaha attı. "Dikkatsizlik edeceğini biliyorum. Asıl soru, Balazar'in bunu fark edip etmeyeceği."
"Bir gözümüzün Bay Tower'in üzerinde olması gerekiyor. Güvenlik için ona göz kulak olmalıyız. Aklından geçen bu, değil mi?"
"Aynen öyle!" dedi Eddie. Bir süre sessizce düşündükten sonra ikisi birden gülmeye başladı. Gülme krizi geçince Eddie, "Kabul ederse Calla-han'ı gönderebiliriz diye düşünüyorum," dedi. "Muhtemelen aklımı kaçırdığımı düşünüyorsun ama..."
"Hiç de değil," dedi Roland. "O da bizden biri... ya da olabilir. Bunu ı!k görüşmemizde hissettim. Üstelik yabancı yerlere yolculuk etmeye alışık. Bugün konuyu ona açarım. Yarın da buraya gelir onu kapıdan..."
"Bırak ben yapayım," dedi Eddie. "Bir seferi sana yeter. En azından b'r süreliğine."
Roland, onu dikkatle süzdükten sonra izmaritini kayaların ardına Miattı. "Neden öyle dedin, Eddie?"
"Şuralarda saçların aklaşmış," dedi Eddie alnının üst kısmını göstere rek. "Ayrıca biraz tutuk yürüyorsun. Şimdi daha iyi ama o romatizma be. lası seni yine rahatsız etti galiba."
"Pekâlâ, dediğin gibi olsun," dedi Roland. Eddie sorunun sadece Bay Romatizma olduğunu düşündüğü sürece endişelenmesine gerek yoktu.
"Aslında onu mağaraya bu gece götürebilirim. Posta kodunu almaya yetecek kadar uzun bir süre geçecek," dedi Eddie. "Bahse girerim orada hava çoktan aydınlanmış olur."

"Hiçbirimiz bu patikaya karanlıkta tırmanmayacak," dedi Roland. "Mecbur kalmadıkça gece vakti buraya gelmeyeceğiz."
Eddie dik yokuşa ve düşen kaya yüzünden ip üstünde yürür gibi tehlikeli bir geçiş yapmaları gereken iki metrelik bölüme baktı. "Anlaşıldı."
Roland ayağa kalkmaya niyetlendi. Eddie uzanıp kolunu tuttu. "Birkaç dakika daha dinlen, Roland."
Roland, ona bakarak tekrar oturdu.
Eddie derin bir soluk alıp verdi. "Ben Slightman temiz değil," dedi. "Fitneci o. Bundan neredeyse eminim."
"Evet, biliyorum."
Eddie irileşmiş gözlerle ona baktı. "Biliyor musun? Nasıl olup,da..."
"Şüphelendim diyelim."
"Nasıl?"
"Gözlükleri," dedi Roland. "Calla Bryn Sturgis'de gözlükleri olan tek kişi, Baba Slightman. Haydi Eddie, gün bizi bekliyor. Konuşmaya yürürken devam edebiliriz."

17
Ama ilk başlarda devam edemediler zira patika çok dik ve dardı. Aşağı indikçe genişledi ve ilerlemek daha kolay hale geldi. Rahatça konuşabileceklerini gören Eddie, Roland'a kitaptan (Doğan veya Hogan) ve yazarın tartışmalı isminden bahsetti. Telif sayfasındaki garipliği anlatt'
Roland'ın bu kısmı tam olarak anladığından emin değildi) ve küçük Benny'njn de bu işe karışmış olabileceğini düşündüğünü söyledi. Bu biraz algınca bir fikirdi ama...
"Bence Benny Slightman babasına hakkımızda bilgi veriyor olsaydı jake bilirdi," dedi Roland.
"Emin misin?"
Roland bir süre duraksadı. Sonra başını iki yana salladı. "Jake babadan kuşkulanıyor."
"Sana öyle, mi söyledi?"
"Söylemesine gerek yoktu."
Başlarını kaldıran ve onları gördüklerine sevinmiş görünen atların yanına neredeyse varmışlardı.
"Şu an Rocking B'de," dedi Eddie. "Belki oraya gitsek iyi olur. Onu pederin evine getirmek için bir mazeret bula..." Sesi kesildi ve Roland'a dikkatle baktı. "Olmaz mı?"
"Olmaz."
"Neden?"
"Bu kısım Jake'e ait."
"Bu çok zor, Roland. Benny Slightman ile birbirlerinden çok hoşlanıyorlar. Babasının ihanetini Calla'nın öğrenmesini sağlayan kişi olursa..."
"Jake yapması gerekeni yapacak," dedi Roland. "Biz de öyle."
"Ama o hâlâ bir çocuk, Roland. Görmüyor musun?"
"Fazla uzun sürmeyecek," dedi Roland ve atma bindi. Eddie'nin, sağ bacağını eyerin üzerinden aşırırken yüzünde beliren anlık acıyı görmediğini umdu, ama Eddie elbette gördü.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM DOĞAN, İKİNCİ KISIM

1
Jake ve Benny Slightman aynı günün sabahını Rocking. B'nin içindeki üç ahırın üst katından alt katına saman balyaları taşıyıp, dağıtmakla geçirdi. Öğle sonrası için planları, Whye'da yüzüp su savaşı yapmaktı. Mevsim yüzünden iyice soğuyan derin bölgelerden uzak durulduğu sürece hâlâ keyifli olduğu söylenebilirdi.
Bu iki faaliyet arasında, yarım düzine işçiyle yemekhanede karınlarını tıka basa doyurdular. (Baba Slightman orada değildi, bir pazarlık için Telford'un Buckhead Çiftliği'ne gitmişti.) "Ben'in oğlunun bu kadar çok çalıştığını hiç görmemiştim," dedi Cookie masaya kızarmış patates koyarken. Oğlanlar tabağa hevesle saldırdı. "Bütün enerjisini tüketeceksin, Jake."
Jake'in niyeti de buydu zaten. Sabah saman balyalarını taşıyıp öğleden sonra yüzdükten sonra ambarın tepesinden güneş batana kadar yapacakları atlayışlar muhtemelen Benny'nin pilini bitirecek ve gece kütük gibi uyumasını sağlayacaktı. Asıl sorun, kendisinin muhtemelen aynı şey1 yapamayacak oluşuydu. Elini yüzünü yıkamak için tulumbanın başına gittiginde (güneş çoktan batmış, gökyüzü neredeyse kararmıştı) Oy'u da yama aldı. Yüzünü yıkadıktan sonra havada yakalaması için Oy'a su damlaları sıçrattı. Hayvan her bir damlayı hevesle yakaladı. Jake sonra tek dizi üzerine çökerek Hantal Billy'nin yüzünü şefkatle elleri arasına aldı. »Beni dinle, Oy."
"Oy!"
"Şimdi uyuyacağım ama ay doğduğunda beni uyandırmanı istiyorum. Sessizce. Anladın mı?"
"An!" Bu cevabın bir anlamı olabilirdi de, olmayabilirdi de. Fikir belirtmesi gerekse, Jake anlamı olduğunu söylerdi. Oy'a inancı büyüktü. Ya da belki bu sevgiydi. Ya da iki kavram aslında aynıydı.
"Ay doğduğunda. Ay de bakayım, Oy."
"Ay!"

Kulağa iyi geliyordu ama Jake yine de ay doğduğunda uyanmak için iç saatini de kuracaktı. Niyeti, Benny'nin babasıyla Andy'yi konuşurken gördüğü yere gitmekti. O garip buluşma o geceden beri kafasını meşgul ediyordu. Benny'nin babasının Kurtlar'la bir ilişkisi olduğuna inanmak istemiyordu (Andy'nin de) ama emin olmak zorundaydı. Çünkü Roland böyle yapardı. Başka bir sebep için olmasa bile sırf bunun için emin malıydı.
2
İki çocuk, Benny'nin odasında yattı. Tek yatak vardı ve elbette Benny yatağı konuğuna sunmuş, ama Jake kabul etmemişti. Sonunda kendilerince bir çözüm bulmuşlar, yatağa bir gece Benny'nin, sonraki geceyse Jake'in yatmasına karar vermişlerdi. Jake o gece yerde yatıyordu ve buna memnundu. Benny'nin kaz tüyü şiltesi fazla yumuşaktı. Ayın doğmasıyla birlikte uyanmayı planladığı bu gecede yerde yatması daha iyiydi. Ve daha güvenli. Benny ellerini başının altında birleştirmiş, tavana bakıyordu. Hantal Dilly'yi yatağa almıştı. Oy kıvrılıp virgül şeklini almış ve derin bir uykuya almıştı. Burnu, kıvrılan kuyruğunun altındaydı.
"Jake?" Bir fısıltı. "Uyuyo musun?"
"Hayır.
"Ben de." Bir duraksama. "Burada olduğun için çok mutluyum."
"Ben de öyle," dedi Jake samimiyetle.
"Bazen tek çocuk olmak insana kendini çok yalnız hissettiriyo."
"Bilirim... ben hep tek çocuktum." Jake duraksadı. "Kız kardeşin öldüğünde çok üzülmüşsündür."
"Bazen hâlâ üzülüyom." Neyse ki sıradan bir ses tonuyla söylenmiş, dinlemeyi bir nebze kolaylaştırmıştı. "Kurtlar'ı yendikten sonra biraz daha kalır mısınız sence?"
"Fazla uzun süre kalacağımızı sanmıyorum."
"Bir göreviniz var, diil mi?"
"Sanırım öyle."
"Nedir?"
Kara Kule'yi bularak onu ve Eddie, Susannah ve kendisinin geldiği New York'taki gülü kurtarmaktı, ama Jake ondan ne kadar hoşlanıyor olsa da bunu Benny'ye söylemek istemedi. Kule ve gül sırdı. Ka-tet'in işiydi. Ama yalan söylemek de istemiyordu.
"Roland o konularda fazla konuşmaz," dedi.
Daha uzun bir sessizlik oldu. Benny, Oy'u rahatsız etmemeye dikkat ederek yavaşça doğruldu. "Dinh'in beni biraz korkutuyo."
Jake bir süre düşündükten sonra, "Beni de biraz korkutuyor."
"Babamı da."
Jake birden alarma geçti. "Sahi mi?"
"Evet. Kurtlar'ı hallettikten sonra bize saldıracak olursanız şaşırmayacağını söylüyo. Sonra şaka yaptığını, ama o sert ifadeli yaşlı kovboyun onu ürküttüğünü söyledi. Sanırım dinh'mden bahsediyodu, diil mi?"
"Evet," dedi Jake.
Tam Benny'nin uykuya daldığını düşünmeye başlamıştı ki çocuk, "Geldiğin yerde odan nasıldı?" diye sordu.
Jake odasını düşünmeye başladı ve ilk anda gözünün önünde canlandırmakta bir hayli zorlandı. Odasını son düşünüşünden bu yana epey zaman geçmişti. İçindekileri hatırlayınca Benny'ye tarif etmeye utandı. Aslında arkadaşı Calla standartlarına göre iyi bir yaşam sürüyordu (Jake, Benny'nin yaşıtlarının pek azının kendi odasına sahip olduğunu tahmin edebiliyor^11) ama Jake'in odasının nasıl olduğunu duysa orayı bir prensin odası gibi düşünecekti. Bir televizyon, müzik seti, plaklar, kulaklık, Stevie Wonder ve Jackson Five posterleri, çıplak gözle görülemeyecek İcadar küçük varlıkları görmesini sağlayan mikroskop... Benny'ye tüm bu mucizevi eşyalardan bahsetmesi gerekiyor muydu?
"Bunun gibiydi, sadece bir de çalışma masam vardı," dedi sonunda.
"Yazmak için bir masa mı?" diye sordu Bermy tek dirseği üzerinde yükselerek.
"Eh, evet," dedi Jake. Ses tonu, başka ne için olabilir, der gibiydi.
"Kâğıt? Dolmakalem? Tüy kalem?"
"Kâğıt," dedi Jake. Hiç olmazsa bu, Benny'nin akıl sır erdirebileceği bir mucizeydi. "Ve dolmakalemler. Ama tüy kalemler yoktu. Tükenmez vardı."
"Tükenmezkalem mi? Anlamadım."
Jake anlatmaya başladı ama yarısına gelmişti ki bir horultu duydu. Doğrulup bakınca Benny'nin hâlâ yüzü ona dönük halde yattığını gördü. Ama gözleri artık kapalıydı.
Oy gözlerini açtı (karanlıkta parlıyorlardı) ve Jake'e göz kırptı. Sonra uyumaya devam etti.
Jake sebebini tam olarak anlayamadığı (veya anlamak istemediği) bir iç sıkıntısıyla Benny'ye uzunca bir süre baktı. Sonunda o da uyudu.

3
Rüyasız geçen bir sürenin ardından bileğinde hissettiği basınçla uya-nır gibi oldu. Bir şey bileğini çekiştiriyordu. Baskı biraz daha artsa acıta-caktl- Dişler. Oy'un dişleri.
"Oy, yapma, kes şunu," diye mırıldandı ama Oy durmadı. Jake'in bj. leğini dişleri arasına almış, nazikçe iki yana sallıyor, arada çekiştiriyor^ Jake doğrulup mahmur gözlerle gecenin karanlığına bakana dek bileği^ bırakmadı.

"Ay," dedi Oy. Jake'in yanında, yerde oturuyordu. Çenesi bir sırıtışa açılmış, gözleri parlıyordu. Parlamaları gerekirdi, her birinin içinde minik birer beyaz ışık vardı. "Ay!"
"Evet," diye fısıldadı Jake ve hayvanın burnuyla ağzını tuttu. "§§§!" Sonra Oy'u bırakarak Benny'ye baktı. Çocuk yüzünü duvara dönmüştü ve gürültülü bir şekilde horluyordu. Top patlasa uyanmayacakmış gibiydi.
"Ay," dedi Oy usulca. Pencereden dışları bakıyordu. "Ay, ay. Ay."

4
Jake ata eyersiz binebilirdi ama Oy'a ihtiyacı vardı ve o koynunday-ken ata eyersiz binmek çok güç, neredeyse imkânsızdı. Neyse ki Overhol-ser'ın ona verdiği midilli son derece yumuşak başlıydı ve ahırdaki malzeme odasında bir çocuğun bile kolayca kullanabileceği eski bir alıştırma eyeri vardı.
Jake atı eyerledikten sonra Calla kovboylarının tekne dediği arka tarafa döşeğini bağladı. Ruger'm rulo edilmiş döşek içindeki ağırlığını hissedebiliyor, sıktığında şeklini anlayabiliyordu. Önünde koca bir cep olan toz önlüğü, malzeme odasının duvarında bir çiviye asılmıştı. Jake önlüğü aldı, çevirerek kalın bir kemere benzer bir hale getirdi ve beline bağladı. Okulda çocuklar sıcak günlerde bazen hırkalarını o şekilde bellerine bağlardı. Odası gibi bu görüntüler de çok geride kalmıştı. Kasabaya gelip ana caddede bir yürüyüş yaptıktan sonra ayrılan bir sirk konvoyunun bir parçası gibiydiler.
O hayat daha zengindi, diye fısıldadı kafasının derinliklerinde bir ses.
Bu daha gerçek, dedi daha da derinlerden bir başka ses.
Jake ikinci sese inanıyordu ama midilliyi yularından tutarak ahırdan çıkarıp evden uzaklaştırdığı sırada üzüntü ve tasanın kalbinde yarattığı aırlık hâlâ yok olmamıştı. Oy ayaklarının dibinde yürüyor, ara sıra başını göğe kaldırıp, "Ay, ay," diye mırıldanıyordu ama dikkati çoğunlukla yerdeki İÇ iÇe geçmiş kokulardaydı. Bu iş çok tehlikeliydi. Sadece De-var-Tete Whye'i geçip Calla'dan Gök Gürültüsü'ne gitmek bile başlı başına büyük bir tehlike arz ediyordu ve Jake bunun farkındaydı. Ama onu aS11 huzursuz eden, kalp kırıklığının yaklaştığına dair duyduğu histi. Benny'yi, Jake'in orada oluşuna çok sevindiğini söyleyen arkadaşını düşündü. Acaba bir hafta sonra da aynı şeyleri söylüyor olacak mıydı?
"Önemi yok," dedi iç çekerek. "Bu ka."
"Ka," dedi Oy, sonra başını kaldırdı. "At. Ka, ay. Ay, ka."
"Kes sesini," dedi Jake sevecen bir sesle.
"Kes, ka," dedi Oy sevimli bir ifadeyle. "Kes, ay. Kes, Ake. Kes, Oy." Aylardır bu kadar çok kelimeyi art arda söylememişti. Bunları söyledikten sonra sessizliğe büründü. Jake atı on dakika daha yürüttü ve içinden homurtular, horultular ve yellenme sesleri yayılan yatakhanenin yanından geçerek bir sonraki tepeye yöneldi. Doğu Yolu görüş alanına girdiğinde ata binmesinin güvenli olacağına karar vererek toz önlüğünü açtı, taktı ve Oy'u büyük cebe yerleştirerek ata bindi.

5
Andy ve Slightman'ın nehri geçtiği noktayı bulabileceğinden oldukça emindi, ama muhtemelen tek bir deneme şansı olacağından hiç riske girmemesi daha akıllıca olacaktı. Roland'ın böyle bir durum söz konusuyken "oldukça emin"in yeterince iyi olmadığını düşüneceğini biliyordu. Bu yüzden önce Benny ile çadır kurdukları yere, ardından o gece saklandığı, °na yarı yarıya gömülmüş bir gemiyi anımsatan granit çıkıntıya gitti. Oy yne kulağının dibinde hızla nefes alıp verdi. Jake yüzeyi parlak olan yuvarlak kayayı hemen gördü. Akıntıyla kayanın önüne sürüklenen kütük e hâlâ oradaydı zira nehrin akışında son birkaç haftadır hiçbir değişiklik °™amıştı. Hiç yağmur yağmamıştı ve Jake biraz da buna güvenmişti.
Benny ile çadır kurdukları düzlüğe geri döndü. Midillisini orada bir çalıya bağlı bırakmıştı. Yuları çözdü ve nehre doğru ilerlediler. Kıyıya varınca Oy'u önlüğün cebine yerleştirdi ve at üstünde karşıya geçtiler. Mj. dilli iri bir hayvan değildi, ama su seviyesi anca topuklarına kadar geliyordu. Bir dakikadan kısa bir süre içinde karşı kıyıya ulaştılar.
Diğer kıyıda her şey aynı görünüyordu ama değildi. Jake bunu hemen fark etti. Ay ışığına rağmen bu taraf her nasılsa daha karanlıktı. Geçiş yaptıkları sırada New York'ta hissettikleri gibi bir karanlık değildi, çınlamalar da yoktu ama ona biraz benziyordu. Karanlığın içinde, dikkatini çekecek aptalca bir şeyler yapmasını bekleyerek sinsice pusuya yatmış bir şeylerin varlığını hissedebiliyordu. Uç-Dünya'nın kıyısına gelmişti. Tüyleri ürperdi ve titredi. Oy başını kaldırıp ona baktı.
"Bir şeyim yok," diye fısıldadı Jake. "Sadece sistemimden atmam gerekiyordu."
Atından indi, Oy'u yere bıraktı ve toz önlüğünü yuvarlak kayanın gölgesine gizledi. Üzerine bir şey daha giymek isteyeceğini sanmıyordu. Gergindi ve terliyordu. Nehrin şırıltısı, duyulan tek sesti. Jake, birinin gelip gelmediğine bakmak için sık sık karşı tarafı kontrol ediyordu. Bir sürpriz istemiyordu. Başkalarının varlığı hissi hem çok kuvvetli, hem de huzursuz ediciydi. Devar-Tete Whye'in bu kıyısında iyiye dair hiçbir şey yoktu, Jake bundan emindi. Döşeğin içinden Ruger'ı çıkarıp askısını omzuna geçirdiğinde kendini daha iyi hissetti. Ruger, Jake'in her zaman hoşlanmadığı, bambaşka bir insan olmasına yol açıyordu. Ama orada, Whye'in diğer yakasında tabancanın ağırlığını kaburgalarında hissetmekten, o insan olmaktan son derece mutluydu. Silahşor olmaktan.
Doğudan ölmek üzere olan bir kadının canhıraş çığlığını andıran, tüyler ürpertici bir ses geldi. Jake sesin kaynağının bir dağ kedisi olduğunu biliyordu (bu sesi Benny ile nehirde yüzer veya balık tutarken birkaç kez duymuştu) ama yine de

eli, ses kesilene dek Ruger'ının üzerinde kaldı. Oy ön patilerini aralamış, başını eğmiş, kalçasını kaldırmış, eğilir gibi duruyordu. Aslında bu pozisyon oyun oynamak istediği anlamına gelirdi ama ortaya çıkmış dişleri farklı bir mesaj veriyordu.
"Bir şey yok," dedi Jake. Elini yine döşeğin içine soktu (bir heybe almaya gerek görmemişti) ve kırmızı ekose bir kumaş parçası çıkardı. Baba Slightman'ın mendiliydi. Jake, onu dört gün önce kâhyanın düşürüp yerde unuttuğu yemekhaneden çalmıştı.
Hırsızlığa iyice alıştım, diye düşündü Jake. Önce babamın tabancası, simdi de Benny 'nin babasının mendili.
Roland'ın sesi cevap verdi. Yapman gereken şeyi yapıyorsun. Neden kendini yemeyi bırakıp işine bakmıyorsun?
Jake mendili elinde tutarak Oy'a baktı. "Bu filmlerde hep işe yarar," dedi Hantal Billy'ye. "Gerçek hayatta işe yarar mı bilmiyorum... özellikle de aradan haftalar geçmişken." Mendili boynunu uzatıp koklayan Oy'a uzattı. "Bu kokuyu bul, Oy. Bul ve takip et."
"Oy!" Ama hayvan orada öylece oturup Jake'e bakmaya devam etti.
"Koku, aptal," dedi Jake mendili tekrar koklatarak. "Bul onu! Şimdi!"
Oy ayağa kalktı, olduğu yerde iki kez döndü ve nehir kıyısı boyunca kuzeye doğru ilerlemeye başladı. Burnunu ara sıra kayalık zemine eğiyordu ama dağ kedisinin uzaktan gelen sesiyle daha çok ilgileniyor gibiydi. Jake, dostunu umudu azalarak izledi. Eh, Slightman'ın gittiği yönü görmüştü. O tarafa doğru yürüyüp neler olduğuna bakabilirdi hiç olmazsa. Oy döndü, Jake'e doğru geldi ve durdu. Toprağı dikkatle kokladı. Slightman'ın sudan çıktığı yer miydi? Mümkündü. Oy düşünceli bir şekilde hafifçe havladıktan sonra sağına döndü... doğuya. İki kaya arasına yılan gibi süzüldü. Umutları biraz olsun yeşeren Jake, onu takip etti.

6
Biraz ilerlemişlerdi ki Jake, nehrin bu tarafındaki kayalık, engebeli arazide kıvrılarak ilerleyen bir patikayı takip ettiklerini fark etti. Sonra teknolojiden izler görmeye başladı: paslı bir kangal tel, topraktan çıkan bir tür çok eski devre kartı, kırık cam parçalan. İri bir kayanın ay ışığıyla olusan kara gölgesinde kırılmamış bir şişe gördü. Atından inip şişeyi aldı ve içindeki Tanrı bilir kaç yıllık (veya asırlık) sıvıyı toprağa boşalttı ve baktı. Şişenin üzerinde kabartma harflerle yazılmış tanıdık bir isim vardı: Nozz-A-La.
"Her yerde zengin serseriler hep aynı içkiyi içiyorlar," diye söylenerek, şişeyi tekrar yere bıraktı. Hemen ötede, buruşturulmuş bir sigara paketi vardı. Paketi düzeltince üzerinde başına kırmızı, şık bir şapka giymiş, kırmızı dudaklı bir kadın resmi olduğunu gördü. Uzun, zarif iki parmağı arasında bir sigara tutuyordu. Markası PARTİ idi.
Bu arada Oy, on on iki metre ötesinde durmuş, omzu üzerinden ona bakıyordu.
"Tamam," dedi Jake. "Geliyorum."
Başka patikalar, üzerinde ilerledikleri patikayla birleşiyordu. Jake bunun Doğu Yolu'nun bir uzantısı olduğunu anladı. Tek tük çizme izlerine ve daha küçük, daha derin izlere rastlamıştı. İzler, yüksek kayaların oluşturduğu, rüzgârdan korunaklı kuytu köşelerdeydi. Çizme izlerinin Slightman'a, derin izlerin ise Andy'ye ait olduğunu tahmin etti. Başka iz yoktu. Ama çok yakında olacaktı. Doğudan gelen Kurtlar'ın gri atlarının nal izleri. Onlar da derin izler olacaktı. Tıpkı Andy'ninkiler gibi.
Patika, bir tepenin doruğundan geçiyordu. Her iki tarafında, tuhaf şekilli, kollan çeşitli yönlere uzanmış kaktüsler vardı. Oy tepede durmuş, aşağıda bir şeye bakıyordu. Dişleri yine ortaya çıkmıştı. Jake, ona yaklaşırken kaktüslerin kokusu burun deliklerini doldurdu. Koku acımtırak ve keskindi. Ona babasının martinilerini hatırlatmıştı.
Midillisini Oy'un yanında durdurarak aşağı baktı. Tepenin altında, sağ tarafta parçalanmış bir beton yol vardı. Kayarak açılan giriş kapısı yarısına kadar açık halde donup kalmıştı. Muhtemelen Kurtlar sınır Cal-la'larındaki çocukları kaçırmaya başlamadan çok önce bu şekilde kalmıştı. Gerisinde, kıvrımlı metal çatısı olan bir bina vardı. Jake'in görebildiği tarafta küçük pencereler yan yana dizilmişti. İçlerinden süzülen kesintisiz beyaz ışığı görünce kalp atışları hızlandı. Meşale veya Roland'ın "kıvılcım ışığı" dediği ampullerden kaynaklanan bir ışık değildi. Bu tür beyaz ışığ1 sadece floresan lambalar yayabilirdi. Floresan lambalar New York'takı yaşamında ona hep iç sıkıcı, mutsuz yerleri hatırlatırdı: her malın daima indirimde olduğu ve istenilenin asla bulunamadığı dev mağazalar; öğretmenlerin monoton bir sesle Çin'deki eski ticaret yollarını veya Peru'daki mineral yataklarını hiç durmamacasına anlattığı, uyku getiren ve zil asla çalmayacakmış gibi gelen, yağmurun sesi eşliğinde geçirilen sıkıcı okul saatleri, insanın er geç kendini iç çamaşırlarıyla üşümüş halde ve utanç içinde muayene masasında yatar bulduğu doktor muayenehaneleri.
Ama o gece floresan lambaları Jake'i neşelendirmişti.
"Aferin oğlum!" dedi Oy'a.
Oy her zamanki gibi ismini tekrarlayarak karşılık vermek yerine Jake'in arkasında bir yere bakarak hırlamaya başladı. Aynı anda midilli hafifçe şaha kalkarak kişneai. Jake dizginleri çekerken o acımtırak (ama çok da nahoş sayılmayacak) cin ve ardıç kokusunun şiddetlendiğini fark etti. Etrafına bakındı ve sağındaki kaktüsün iki kolunun yavaşça kendisine doğru döndüğünü gördü. Hafif bir gıcırtı oldu ve beyaz bitki özü sıvısı kaktüsün gövdesinden aşağı süzülmeye başladı. Jake'e doğru sallanan kaktüs kollarının üzerindeki dikenler ay ışığında upuzun ve ürkütücü görünüyordu. Yaratık kokusunu almıştı ve karnı açtı.
"Gel," dedi Oy'a ve atını hafifçe mahmuzladı. Midilli, floresan lambaların aydınlattığı binaya doğru ilerledi. Oy hareket eden kaktüse güvensiz bir bakış fırlattıktan sonra onları takip etti.

7
Beton yola varınca durdular. Yolun yaklaşık elli metre ilerisinden (bir zamanlar bir yol olduğuna şüphe yoktu) tren rayları geçiyor ve alçak bir köprünün bulunduğu Devar-Tete Whye'a doğru ilerliyordu. Kasaba halkı oraya "geçit" diyordu. Callahan'ın söylediğine göre kasabanın eski sakinleri oraya şeytan geçidi diyordu.
"Deforme olanları Gök Gürültüsü'nden alıp getiren trenler bu raylar üzerinden geliyor," diye mırıldandı Jake. Işın'ın çekimini hissediyor muydu? Jake hissettiğinden emindi. Calla Bryn Sturgis'den ayrıldıklarında (ayrılabilirlerse) bu rayları takip edeceklerini tahmin ediyordu.
Ayaklarını üzengilerden çıkararak olduğu yerde bir dakika kadar daha kaldıktan sonra midilliyi parçalanmış yol üzerinden binaya doğru ilerletti. Bina, Jake'e askeri bir üsteki Quonset kulübesini hatırlatmıştı. Kısa bacaklı Oy, kırılıp ayrılmış beton parçaları arasında yürümekte zorlanıyordu. Yol, atı için de tehlikeliydi. Yarıya kadar açık halde donmuş olan giriş kapısını arkalarında bırakınca atından indi ve yularını bağlayabileceği bir yer aradı. Yakınlarda çalılar vardı, ama içinden bir ses fazla yakın olduklarını söylüyordu. Çok göz önündeydiler. Midilliyi sert toprağa doğru götürdü, durdu ve Oy'a baktı. "Orada kal!"
"Kal! Oy! Ake!"
Jake bir kaya kümesinin ardında bir başka çalılık buldu. Midilliyi oraya bağlayabileceği kadar güvenli görünüyordu. İşini bitirince midillinin kadifemsi burnunu okşadı. "Fazla uzun sürmez," dedi. "İyi olacaksın, değil mi?"
Midilli burnundan sertçe nefes verip başını salladı. Jake bunun hiçbir anlamı olmadığını biliyordu. Muhtemelen fazla temkinli davranıyordu. Yine de sonradan üzülmekten iyiydi. Beton yola geri dönüp Oy'u kucağına aldı. Doğrulur doğrulmaz göz kamaştırıcı parlak bir ışık yandı ve onu mikroskop camında bir böcek gibi olduğu yere mıhladı. Bir koluyla Oy'u tutan Jake, diğer eliyle gözlerini gölgeledi. Oy gözlerini kırpıştırarak inledi.
Ne bir uyarı, ne de kendini tanıtmasına dair bir komut vardı. Tek duyulan, rüzgârın hafif hışırtısıydı. Jake ışıkların açılma sebebinin hareket alıcıları olduğunu tahmin etti. Ardından ne gelecekti? Çift kutuplu bilgisayarlarca yönlendirilen makineli tüfek ateşi mi? Takip ettikleri Işm'ın başlangıcındaki açıklıkta Roland, Eddie ve Susannah'yla öldürdüklerine benzer küçük ama ölümcül robotlar mı belirecekti? Belki bir keresinde televizyonda izlediği, ormanda geçen filmdeki gibi üzerine bir ağ atılacaktı.
Jake başını kaldırıp baktı. Ağ falan yoktu. Makineli tüfekler de. Derin çatlakların etrafından dolaşarak tekrar yürümeye başladı. Derin bir çukurun üzerinden atladı. Bundan sonra beton yol nispeten düzeliyordu. "Artık inebilirsin," dedi Oy'a. "Amma da ağırsın. Dikkat et yoksa rejime başlaman gerekecek."
Jake parlak ışık yüzünden gözlerini kısarak karşıya baktı. Işıklar, binanın çatısının hemen altına dizilmişti. Jake'in gölgesi, ardında kapkara uzanıyordu. İkisi sağ, ikisi sol tarafında olmak üzere dört dağ kedisi cesedi gördü. Üçünün sadece iskeleti kalmıştı. Dördüncü ceset, çürüme aşamasının sonlarmdaydi ama Jake, bir kurşuna ait olmak için fazla büyük olan deliği görebiliyordu. Bir arbalet okuyla açılmış olabileceğini düşündü. Rahatlatıcı bir düşünceydi. Teknolojik silahlar burada işbaşında değildi. Yine de kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıp Calla'ya dönmemesi düpedüz çılgınlıktı. Değil mi?
"Çılgınlık," dedi.
"Lık," dedi ayaklarının dibinde duran Oy.
Bir iki dakika sonra kulübenin kapısına vardılar. Kapının üst tarafındaki paslı çelik plakada şunlar yazılıydı:
KUZEY MERKEZ POZİTRONİK, LTD. Kuzeydoğu Koridoru Kavis Çeyrek Dairesi
KARAKOL 16
Orta Güvenlik SÖZLÜ GİRİŞ KODU GEREKLİ
Kapının üzerindeki, olduğu yerde, kalan tek vidayla çarpık bir şekilde asılı duran bir başka plaka vardı. Bir espri miydi? Bir tür lakap mı? Jake ikisi birden olabileceğini düşündü. Harfler pas ve Tanrı bilir kaç yıldır uÇuşan kumların aşındırmasıyla belirsizleşmişti ama yine de okunuyordu.
DOGAN'A HOŞ GELDİNİZ

8
Jake kapının kilitli olmasını bekliyordu ve haklı çıktı. Kapının kolu aşağı yukarı pek az oynuyordu. Yeniyken bu kadar bile oynamadığını tahmin edebiliyordu. Kapının solunda, üzerinde bir düğme ve hoparlör kafesi bulunan paslı bir başka levha vardı. Altında, SÖZLÜ yazıyordu. Jake düğmeye uzandığı an binanın çatısının altında sıralanan ışıklar söndü ve her yeri ilk anda zifiri bir karanlığa gömdü. Zaman ayarları var, diye düşündü Jake gözlerinin karanlığa alışmasını beklerken. Kısa bir süreliğine yanık kalıyorlar. Ya da belki Eski İnsanlar'ın artlarında bıraktığı her şey gibi onlar da artık yoruluyor.
Gözleri ay ışığına uyum sağlayınca kapının yanındaki giriş levhasını tekrar görebildi. Giriş kodunun ne olabileceğine dair bir fikri vardı. Düğmeye bastı.
"KAVİS ÇEYREK DAİRESİ KARAKOL 16'YA HOŞ GELDİNİZ," dedi bir ses. İrkilen Jake, çığlık atmamak için kendini zor tuttu. Bir ses duymayı beklemişti ama Mono Blaine'in sesine bu kadar benzemesini ummuyordu. Sesin alçalıp bir John Wayne homurtusuna dönüşerek onunla alaylı bir şekilde konuştuğunu duyar gibi olmuştu. "BURASI ORTA GÜVENLİKLİ BİR KARAKOLDUR. LÜTFEN SÖZLÜ GİRİŞ KODUNU. SÖYLEYİN. ON SANYENİZ VAR. DOKUZ... SEKİZ..."
"On dokuz," dedi Jake.

"GİRİŞ KODU YANLIŞ. BİR HAKKINIZ DAHA VAR.. BEŞ... DÖRT... ÜÇ..."

"Doksan dokuz," dedi Jake.

"TEŞEKKÜRLER."

Kapı açıldı.

9

Oy ile birlikte ona, Roland'ın onları Blaine'in beşiğine gidiş yolunu gösteren çelik topu takip ederek içinden geçirdiği, Lud Şehri 'nin altındaki dev kontrol bölgesini hatırlatan bir odaya girdiler. Bu oda daha küçüktü elbette ama kontrol panelleriyle düğmeler tıpkı oradakiler gibiydi. Bazı konsolların önünde çalışanların yerlerinden kalkmadan bir diğer konsolun önüne gidebileceği türde tekerlekli sandalyeler vardı. İçerinin havası tazeydi ama Jake, havanın içeri girmesini sağlayan makinenin ara sıra teklediğini ve tuhaf tıkırtılar çıkardığını duyabiliyordu. Kontrol panellerinin dörtte üçünün ışıkları yanıyordu ama geri kalanlar kapkaraydı. Yaşlı ve yorgun: bu konuda haklıydı. Bir köşede, haki renk bir üniformadan geri kalanlar içinde sırıtan bir iskelet vardı.

Odanın bir tarafında televizyon monitörleri sıralanmıştı. Jake'e babasının evdeki çalışma odasını hatırlattılar. Ama babasının odasında üç televizyon vardı (her yayın şebekesi için bir tane), buradaysa... saydı. Otuz taneydiler. Üçünde görüntü karlıydı, ne gösterdiklerini seçemiyor-du. Bir tanesinde görüntü hızla aşağıdan yukarı kayıyordu. Dördü kapkaranlıktı. Geri kalanlarda görüntüler vardı. Jake büyülenmişcesine bu ekranlara baktı. Yarım düzinesi, iki şekilsiz kaktüsün koruduğu tepe de dahil olmak üzere çölün çeşitli bölgelerini gösteriyordu. İki tanesinde karakolun (Doğan) arkadan ve giriş yolu tarafından görüntüsü vardı. Bunların altındaki üç ekranda Dogan'm içinden görüntüler vardı. Biri, mutfağa benzer bir odayı gösteriyordu. İkincisinde, sekiz kişinin kalabileceği küçük bir yatakhane görünüyordu (Jake üst ranzalardan birinde bir başka iskelet gördü). Üçüncü ekran, Jake'in içinde bulunduğu odayı yüksek bir açıdan gösteriyordu. Jake ekranda kendisini ve Oy'u görebiliyordu. Monitörlerden birinde tren raylarının bir bölümü, bir diğerinde Küçük Wh-ye'ın o taraftan çekilen ay ışığı altında güzel bir görüntüsü vardı. Sağ uzak köşedekinde ise üzerinden rayların geçtiği köprü görülüyordu.

Jake'i afallatan, diğer sekiz ekrandaki görüntülerdi. Biri, o an kapalı ye karanlık olan Took'un Dükkânı'nı gösteriyordu. Bir diğeri, büyük çadiri. İkisi, Calla'nın ana caddesinden iki bölümü. Bir başkası, Huzurun Hanımı Kilisesi'ni ve biri Callahan'ın evinin oturma odasını... evin içini gösteriyordu! Jake, pederin kedisi Sırnaşık'ın şöminenin önünde uyuduğunu görebiliyordu. Diğer ikisinde, Jake'in Manni köyü olduğunu tahmin ettiği yerden görüntüler vardı (oraya hiç gitmediği için emin olamıyordu).

Bu kameralar hangi cehennemde, diye düşündü Jake. Nasıl oluyor da kimse onları fark etmiyor?

Muhtemelen çok küçük oldukları içindi. Ve gizlenmiş oldukları için. Gülümseyin, gizli kameradasınız!

Ama kilise... Pederin evi... bu binalar birkaç yıl öncesine kadar Calla' <la yoktu. Ve içeride nasıl olabiliyordu? Evin içinde? Oraya kamerayı kim, ne zaman koymuştu?

Jake bilmiyordu ama içinde kimin yapmış olabileceğine dair korkunç bir his vardı. Tanrı'ya şükür ki konuşmaların büyük bölümünü verandada ve avluda yapmışlardı. Yine de, Kurtlar (veya efendileri) ne kadarını biliyordu? Bu cehennemden çıkmış kahrolası makineler ne kadarını kaydetmişti?

Ve yayınlamıştı?

Jake ellerinde acı hissetti ve yumruklarını sıktığını, tırnaklarının avuçlarına gömüldüğünü ancak o zaman fark etti. Açmak için kendisini zorlaması gerekti. Hâlâ içten içe kapıdaki sesin (Blaine'inkine çok benzeyen sesin) ona kim olduğunu ve orada ne aradığını sormasını bekliyordu. Ancak pek harabe sayılmayacak oda oldukça sessizdi; aletlerin alçak mırıltısı ve havalandırma cihazının ara sıra duyulan tıkırtıları dışında bir ses yoktu. Jake omzu üzerinden geriye baktığında havalı menteşeleri olan kapının arkasından kapanmış olduğunu gördü. Bu onu pek endişelendirmedi, muhtemelen içeriden kolayca açılacaktı. Açılmazsa da sevgili doksan dokuz çıkmasına yardım edecekti. İlk gece büyük çadırda kendisini kasaba ahalisine tanıtışını hatırladı. O gecenin üzerinden çok uzun zaman geçmiş gibi geliyordu. Ben Elmer'ın oğlu, Eld soyundan Jake Chambers, demişti onlara. Doksan ve Dokuz ka-tet'i. Neden öyle demişti? Bilfiyordu. Tek bildiği, böyle şeylerin tekrar karşısına çıktığıydı. Okuldayken, Bayan Avery onlara William Butler Yeats'ten "İkinci Varış" adlı şiiri okumuştu. Şiirde bir şahinin havada giderek genişleyen daireler çizmesinden bahsediliyordu. Ama burada daireler değil, spiraller vardı. Çünkü On Dokuz Ka-Tet'i (ya da Doksan Dokuz, Jake ikisinin aynı olabileceğini düşünüyordu) için her şey, içlerinde bulundukları ve etraflarını saran dünya yaşlanıp gevşeyerek yok olmaya yüz tutmuşken tüm bunların aksine giderek sıkışıyor ve iç içe geçiyordu. Dorothy'yi büyücülerin ve tarla-şanların hüküm sürdüğü Oz Diyarı'na uçuran hortuma kapılmak gibi bir şeydi. Aynı şeyleri tekrar tekrar, giderek artan bir sıklıkta görmeleri Jake'e son derece mantıklı geliyordu çünkü...

Ekranlardan birinde bir hareket dikkatini çekti. Benny'nin babası ve Haberci Robot Andy tepenin üzerindeki nöbetçi kaktüslerin yanından geçiyordu. Kaktüslerin kollarının yolu kapatmak, belki de dikenlerini avlarına geçirmek niyetiyle uzandığını gördü, ama dikenleri Andy için bir tehlike teşkil etmiyordu. Kolunu savurdu ve kaktüsün uzanmış dalını parçaladı. Yere düşen dalın koptuğu yerden beyaz, yapışkan bir sıvı boşalıyordu. Belki de bitki özü değildi akan. Belki kandı. Diğer taraftaki kaktüs telaşla yollarından çekilmişti. Andy ve Ben Slightman bir anlığına durdular. Belki bu konuyu tartışıyorlardı. Ekrandaki görüntü, adamın dudaklarının kıpırdayıp kıpırdamadığını anlayabileceği kadar net değildi.

Jake'i korkunç, boğucu bir panik sarmıştı. Vücudu Jüpiter veya Satürn gibi dev bir gezegenin yerçekimine kapılmışçasına aniden ağırlaşmıştı. Nefes alamıyordu; göğsü dümdüzdü. Masaldaki küçük kız tam ona göre olan küçük yatakta uyurken ÜçAyı'nın eve dönüp alt kata indiğini duyarak uyansaydı aynen böyle hissederdi, diye düşündü bayılmamak için mücadele ederken. Jake çorbayı içmemiş, Bebek Ayı'nın sandalyesini kırmamıştı ama artık çok fazla sır biliyordu. Ve onlar da tek bir sırrı oluşturuyordu. Dev bir sırrı.
Şimdi de patikada ilerliyorlardı. Dogan'a. geliyorlardı.
Oy boynunu olabildiğince uzatmış, endişeyle ona bakıyordu ama Jake onu hayal meyal görüyordu. Gözlerinin önünde siyah benekler uçuşuyordu. Birazdan bayılacaktı. Onu burada yerde yatar halde bulacaklardı. Oy, onu korumaya çalışabilirdi ama Andy, o olmazsa Ben Slightman hayvanın işini bitirecekti. Dışarıda dört ölü dağ kedisi vardı ve Ben Slight-man'ın en azından birini öldürdüğünü biliyordu. Havlayan ufak bir Hantal Billy, onun için kolay lokma olacaktı.
Böyle korkaklık mı edeceksin, diye sordu Roland'm sesi kafasının içinden. Senin gibi bir korkağı öldürmeye niye tenezzül etsinler? Neden seni de babalarının yüzünü unutanlarla birlikte batıya göndermesinler?
Bu onu kendine getirdi. En azından kendine gelmeye yaklaşmıştı. Ciğerlerini acıtacak kadar derin bir nefes aldı ve yavaşça "verdi. Sonra yüzüne sert bir tokat indirdi.
"AkeF diye bağırdı Oy ayıplayan (neredeyse şok olmuş) bir sesle.
"Önemli değil," dedi Jake. Mutfağı ve yatakhaneyi gösteren monitörlere baktı ve ikincisinde karar kıldı. Mutfakta arkasına veya altına saklanabileceği hiçbir şey yoktu. Bir dolap olabilirdi ama ya yoksa? O zaman hapı yutmuş demekti.
"Gel, Oy," dedi ve parlak beyaz ışıkla aydınlanan odanın diğer tarafına doğru yürüdü.

10

Yatakhanede çok eski baharat kokularının hayaletleri vardı: tarçın ve karanfil. Jake zihninin bir köşesinde, kâşifler tarafından ilk kez bulunduklarında piramitlerin altındaki mezarların da bu şekilde kokup kokmadığını düşündü.
Köşedeki ranzanın üst katından sarkan bir iskelet, ona hoş geldin dercesine gülümsüyordu. Biraz kestirmek ister misin? Ben uzun bir şekerleme yapıyorum! Kaburgalarının arasında ipeksi örümcek ağları vardı. Jake örümceklerin iskeletin kaburgaları arasındaki boşlukta kaç nesildir yaşadığını dalgınca merak etti. Bir yastığın üzerinde gördüğü çene kemiği, anıların beynine üşüşmesine sebep oldu. Silahşor bir keresinde, öldüğü bir dünyada buna benzer bir kemik bulmuş ve onu kullanmıştı.
Anıların ve düşüncelerin yüzeyinde iki soğuk soru ve daha da soğuk bir karar vardı. Sorular, oraya varmalarının ne kadar süreceği ve midillisini fark edip etmeyecekleriydi. Slightman atla gelmiş olsaydı Jake'in tatlı midillisi mutlaka dostça kişneyip selam verirdi, Jake bundan emindi. Neyse ki Slightman son seferde olduğu gibi yayan gelmişti. Hedefinin nehrin sadece bir kilometre kadar doğusunda olduğunu bilseydi Jake de yayan gelirdi. Gerçi Rocking B'den ayrılırken bir hedefi olup olmadığını bile bilmiyordu.
Kararıysa, varlığı keşfedildiği takdirde hem teneke adamı, hem de kanlı canlı adamı öldürmekti. Yani yapabilirse. Andy çetin ceviz çıkabilirdi ama patlak mavi gözleri zayıf noktasıymış gibi görünüyordu. Onu kör edebilirse...
Tanrı isterse su olur, dedi artık iyi günde kötü günde daima kafasının içinde olan Silahşor. Şimdi yapman gereken, saklanmak. Ama nereye?
Ranzalara saklanamazdı. Odayı gösteren monitörde tüm yataklar görünüyordu ve iskelet taklidi yapması imkânsızdı. Gerideki rafların altına saklansa? Riskliydi ama işini görebilirdi... yine de...
Jake bir başka kapı gördü. Hemen fırlayıp kolu indirdi ve kapıyı açtı. Bir gardıroptu ve gardıroplar daima iyi bir saklanma yeri olarak düşünülürdü, ama bunun içi ağzına dek tozla kaplı elektronik parçalarla doluydu. Kapısını açınca birkaçı yere düşmüştü.
"Hay aksi!" diye fısıldadı Jake. Yere düşenleri alıp dolaba tıktıktan sonra kapısını kapattı. Pekâlâ, yataklardan birinin altına saklanmak zorunda kalacaktı...
"KAVİS ÇEYREK DAİRESİ KARAKOL 16'YA HOŞ GELDİNİZ," diye gürledi kayıtlı ses. Jake yüzünü buruşturdu ve sol tarafında, yarı açık duran bir başka kapı gördü. Kapıyı mı deneseydi yoksa hemen bir yatağın altına mı süzülseydi? Sadece bir seçeneği uygulayacak vakti vardı. "BURASI ORTA GÜVENLİKLİ BİR KARAKOLDUR."
Jake kapıya yöneldi. Kararını hızla uygulaması iyi olmuştu zira Slightman kayıttaki konuşmanın bitmesini beklemeden kodu girmişti.
"Doksan dokuz," diyen sesi hoparlörlerden yayıldı ve kayıtlı ses ona teşekkür etti.
Kapının ardı bir başka gardıroptu ama bu boş sayılırdı. İçilme sadece bir iki küflenmiş gömlek ve bir askıya atılmış toz içinde bir panço vardı. Dolabın içi de panço kadar tozluydu. Oy içine girer girmez üç kez hapşırdı.
Jake tek dizi üzerine çöktü ve kolunu hayvanın boynuna doladı. "İkimizi de öldürmek istemiyorsan daha fazla hapşırmak yok," dedi. "Sessiz ol, Oy."
"Oy, Oy," diye fısıldadı Hantal Billy göz kırparak. Jake uzanıp kapıyı çekti ve daha önce olduğu gibi beş santim kadar aralık bıraktı. En azından öyle olduğunu umuyordu.

11

Onları duyabiliyordu... hatta fazla iyi duyuyordu. Görünüşe bakılırsa binanın her yerinde mikrofonlar ve hoparlörler vardı. Bunu fark etmek Jake'i rahatlatmamıştı. Çünkü Oy ve Jake onları duyabiliyorsa...

Kaktüslerden bahsediyorlardı. Daha doğrusu sadece Slightman konuşuyordu. Telaşlı olduklarını söylüyor ve bunun sebebini merak ediyordu.
"Büyük ihtimalle dağ kedileridir, sai," dedi Andy kendini beğenmiş bir sesle. Eddie, Andy'nin Jake'in görmeyi dört gözle beklediği Yıldız Sa-vaşlan'nda. bir robot olan C3PO'ya benzediğini söylemişti. Jake filmi bir aydan kısa bir süreyle kaçırmıştı. "Biliyorsunuz, çiftleşme mevsimleri."
"Saçma," dedi Slightman. "Kaktüslerin dağ kedilerini yakalayıp yiyebilecekleri bir şey sandığını mı söylüyosun? Orada biri varmış. Hem de kısa bir süre önce."
Jake'in içi, aklına gelen düşünceyle buz kesti: Dogan'm zemini tozlu muydu? Kontrol panellerine ve monitörlere öylesine dalmıştı ki zemine dikkat etmemişti. Oy ile yerde ayak izlerini bırakmışlarsa içerideki ikisi çoktan fark etmiş olmalıydı. Belki de kaktüslerden konuşuyormuş gibi yaparak sinsice yatakhaneye yaklaşıyorlardı.
Jake Ruger'ı eline aldı ve başparmağını emniyetinin üzerine koyarak bekledi.
"Vicdan azabı hepimizi korkak yapar," dedi Andy o bilme-nin-iyi-olduğunu-düşündüm sesiyle. "Bu benim uyarlamam..."
"Kes sesini, seni vida ve kablo yığını," diye hırladı Slightman. "Ben..." Bir çığlık attı. Jake, Oy'un kaskatı kesildiğini ve tüylerinin dikleştiğini hissedebiliyordu. Hantal Billy hırlamaya başladı. Jake, hayvanın ağzını tuttu.
"Bırak!" diye bağırdı Slightman. "Bırak beni!"
"Elbette, sai Slightman," dedi Andy sabırsız bir sesle. "Sadece dirseğinizde ufak bir sinire bastırdım, biliyorsunuz. Yüksek basınç uygulamadıkça kalıcı bir zararı olmaz."
"Neden öyle bir şey yapacaksın ki?" Slightman'ın sesi incinmiş gibi geliyordu. Neredeyse mızıldanıyordu. "Bütün istediklerini, hatta daha da fazlasını yapmıyo muyum? Oğlum için hayatımı tehlikeye atmıyo muyum?"
"Ve birkaç ekstra kıyak için," dedi Andy ipek gibi bir sesle. "Gözlüklerin... heybende taşıdığın müzik kutusu... ve elbette..."
"Neden yaptığımı ve foyam ortaya çıkarsa bana ne olacağını biliyo-sun," dedi Slightman. Sesindeki mızıldanma yok olmuştu. Şimdi ciddi, biraz da bitkindi. Jake, adamı giderek artan bir dehşetle dinliyordu. Oradan sağ salim kurtulup Benny'nin babasını ele verecekse kalpsiz bir adamı ele vermek isterdi. "Doğru, birkaç şey aldım, teşekkürler derim. Hayatım boyunca tanıdığım insanlara ihanet etme yolunda daha iyi görebilmek için gözlükler aldım. Geceleri umursamadan bahsettiğin vicdanımın sesini bastırması ve uyuyabilmeme yardım etmesi için bir müzik kutusu aldım. Şimdi de sen gözlerim yuvalarından fırlayacakmış gibi hissetmeme sebep oluyosun."
"Diğerlerinin beni itip kakmasına izin veriyorum," dedi Andy. Sesi yine değişmişti. Jake yine Blaine'i düşündü ve korkusu daha da arttı. Ti-an Jaffords bu sesi duyarsa ne olurdu? Ya da Vaughn Eisenhart? Over-holser? Ahalinin geri kalanı? "Sürekli üzerime geliyorlar ama el kaldırmak bir yana, itiraz bile etmiyorum. 'Buraya gel, Andy. Oraya git, Andy. Şu aptal şarkıyı kes, Andy. Çeneni kapa. Bize geleceğimizi söyleme çünkü duymak istemiyoruz.' Ben de söylemiyorum. Kurtlar'ın gelişi hariç. Çünkü onları üzecek şeyleri duymak istiyorlar, ben de söylüyorum; her gözyaşı damlası benim için bir altın parçasıyla eşdeğerdir. 'Aptal bir ampul ve kablo yığınından başka bir şey değilsin,' diyorlar bana. 'Bize hava durumunu anlat, bebeğe ninni söyle, sonra def ol git,' diyorlar. Ben de öyle muamele etmelerine göz yumuyorum. Ben çocukların oyuncağı, herkesin şamar oğlanı, aptal Andy'yim. Ama senden aynı muameleyi kabul etmeyeceğim, sai. Kurtlar işlerini bitirdikten sonra birkaç yıl daha Cal-la'da yaşamayı umuyorsun, değil mi?"
"Öyle olduğunu biliyosun," dedi Slightman. Sesi öylesine alçaktı ki Jake söylediklerini zar zor duyuyordu. "Ve bunu hak ediyom."
"Sen ve oğlun, ikiniz de Calla'da yaşayacak, teşekkürler commala diyeceksiniz! Ama bu, dış dünyadan gelen yabancıların ölümünden çok sessiz kalmama bağlı. Bunu istiyorsan bana saygılı davranman gerek."
"Bu çok saçma," dedi Slightman kısa bir duraklamanın ardından. Dolabın içinde saklanan Jake de aynı fikirdeydi. Bir robotun saygı görmek istemesi saçmaydı. Ama boş bir ormanda devriye gezen dev bir ayı, çift kutuplu bilgisayarların sırlarını öğrenmeye çalışan bir katil ve sadece yeni bilmeceler duymak ve çözmekle ilgilenen bir tren de saçmaydı. "Ve ayrıca, yalvarırım dinle beni, kendime bile saygım yokken sana nasıl saygı duyacağım?"
Bu soruya karşılık olarak çok yüksek, mekanik bir tıkırtı duyuldu. Jake mantıksızlığın devrelerini yakmakla tehdit ettiği sırada Blaine'in de buna benzer sesler çıkardığını hatırladı. Sonra Andy, "Cevap yok. On dokuz," dedi. "Bağlantı kur ve rapor ver, sai Slightman. Şu işi bitirelim."
"Pekâlâ."
Otuz kırk saniye boyunca tek duyulan, klavye tıkırtıları oldu. Sonra Jake'in yüzünü buruşturmasına, Oy'un ise boğazının derinliklerinden inlemesine yol açan tiz bir ıslık sesi duyuldu. Jake daha önce hiç buna benzer bir ses duymamıştı. O, 1977 New York'undandı ve modem sözcüğünün onun için hiçbir anlamı yoktu.
Tiz ses aniden kesildi ve bir dakika kadar sessizlik oldu. Ardından: --BURASI ALGUL SIENTO. BEN FİNLİ O'TEGO. LÜTFEN ŞİFRENİZİ GİRİN. ON SANİYENİZ..."
"Cumartesi," dedi Slightman ve Jake kaşlarını çattı. Bu mutluluk veren gün ismini bu dünyada daha önce duymuş muydu? Sanmıyordu.
"TEŞEKKÜRLER. ALGUL SIENTO ONAYLIYOR. HATTA-yiZ." Tiz ses kısa süreliğine tekrar duyuldu. Sonra: "RAPOR VER, CUMARTESİ."

Slightman, Roland ve daha genç olanı, içinde muhtemelen Manniler tarafından ortaya çıkarılmış bir kapı bulunan Sesler Mağarası'na tırmanırken seyrettiğini söyledi. Dediğine göre uzak-göreni kullanmış ve bu sayede oldukça iyi görebil...
"Teleskop," dedi Andy. O kendini beğenmiş ses tonu geri dönmüştü. "Onlara teleskop deniyor."
"Raporu sen vermek ister misin, Andy?" diye soğukça sordu Slightman.
"Bağışla," dedi Andy uzun süre eziyet edilmiş birinin sesiyle. "Bağışla, bağışla, devam et, devam et."
Bir sessizlik oldu. Jake, Slightman'm robota dik dik baktığını tahmin edebiliyordu. Sonunda tekrar konuştu.
"Atlarını aşağıda bırakıp tırmandılar. Yanlarında ağırmış gibi nöbetleşe taşıdıkları pembe bir çanta vardı. İçinde köşeli bir şey vardı, teleskop uzak-görenden seçebiliyodum. İki tahmin sunabilir miyim?"
"EVET."
"Birincisi şu, çantada pederin en değerli kitaplarından birkaçı olabilir. Eğer öyleyse asıl görev tamamlandıktan sonra bir Kurt onları ortadan kaldırması için mağaraya gönderilmeli."
"NEDEN?" Ses buz gibiydi. Jake insan sesi olmadığından kesinlikle emindi. Ses onu korkutuyor ve kendini aciz hissetmesine sebep oluyordu.
"Rahibe bir mesaj olması için!" dedi Slightman sebep açık seçik orta-daymış gibi.
"RAHİP ÇOK YAKINDA HİÇBİR MESAJ ALAMAYACAK KONUMDA OLACAK," dedi ses. "İKİNCİ TAHMİNİN NEDİR?"
Slightman tekrar konuştuğunda sesi titriyordu. Jake hain piçin korktuğunu umdu. Evet, tek oğlunu koruyor olabilirdi ama bu ona ihanet etme hakkı...
"Haritalar olabilir," dedi Slightman. "Kitapları olan bir adamın haritaları da olabileceğini düşündüm. Onlara Gök Gürültüsü'ne giden Doğu Bölgeleri'nin haritalarını vermiş olabilir. Bir sonraki duraklarının orası olacağını saklamadılar. Gerçi hayatta kalsalar bile haritalar işlerine yaramayabilir. Önümüzdeki sene kuzey, muhtemelen doğu olacak, ondan sonraki yıl ise güney."
Jake tozlu dolapta aniden Andy'nin rapor veren Slightman'ı izlediğini gördü. Robotun mavi ışıklar saçan gözleri parlıyordu. Slightman bilmiyordu (Calla'da kimse bilmiyordu) ama bu mavi pırıltı, DNF-44821-V-63'ün neşelendiğinin belirtisiydi. Aslında Slightman'a gülüyordu.
Çünkü gerçeği biliyor, diye düşündü Jake. Çantada gerçekte ne olduğunu biliyor. Bir kutu kurabiyesine bahse girerim. Bundan emin olabilir miydi? Dokunuşu bir robot üzerinde kullanması mümkün müydü?
Düşünebiliyorsa dokunabilirsin, dedi Silahşor kafasının içinden.
Şey... belki.
"İçindeki her neyse, çocukları gerçekten vadilere götüreceklerinin bir göstergesi," diyordu Slightman. "Ama o mağaraya saklayacak duller elbette."
"Hayır, o mağaraya olmaz, tabi," dedi Andy. Sesinde her zamanki küçümseme vardı ama Jake, mavi gözlerinin deli gibi parladığını hayal edebiliyordu. "O mağarada çok fazla ses var, çocuklar korkacaktır! Aynen öyle!"
DNF-44821-V-63, Haberci Robot. Haberci! Slightman ihanetle sulanabilirdi ama Andy nasıl suçlanabilirdi? Yapması gerekeni yapıyordu, göğsündeki plakada bu açık seçik görülüyordu. Bunca zamandır gözlerinin önündeydi. Tanrılar!
Bu arada Benny'nin babası, Algul Siento adındaki yerde olan Finli o' Tego'ya rapor vermeye devam ediyordu.
"Tavery ikizlerinin çizdiği haritada bize gösterdiği maden, Gloria. Ve Gloria, Sesler Mağarası'ndan sadece bir kilometre uzaklıkta. Ama piç kurusu bir baş belası. Bir başka tahmin sunabilir miyim?"
"EVET."
"Gloria'ya giden vadi, güneyde, dört yüz metre kadar içerde ikiye ayrı-lıyo. Çatalın diğer ucunda bir başka maden var. Adı Redbird Two. Dinh'leri, ahaliye çocukları Gloria'ya saklayacağını söylüyo. Bu hafta içinde yapacağı toplantıda da böyle diyeceğini sanıyom. Kurtlar'la savaşma izni isteyeceği toplantıda. Ama zamanı geldiğinde çocukları Redbird'e saklayacağını tahmin ediyom. Oriza'nın Kardeşleri'ni mağara ağ ana ve üstüne nöbetçi olarak yerleştirecektir. Bu kadınları hafife almasanız iyi olur."
"KAÇ KİŞİ?"
"Sarey Adams'ı da dahil ederse beş sanırım. Ayrıca arbaletli adamlar. Kara derili kadının da aralarında olacağını tahmin ediyom, çok iyi olduğunu söylüyolar. Hatta belki içlerinde en iyisi. Ama öyle ya da böyle, çocuklann nerede olacağını biliyoz. Onları böyle bir yere tıkması bir hata ama bunu bilmiyo. Tehlikeli biri ama eski kafalı. Muhtemelen bu strateji daha önce işine yaradığı için tekrar baş vuruyo."
Elbette öyleydi. Eyebolt Kanyonu'nda, Latigo'nun adamlarına karşı.
"Şimdi önemli olan, Kurtlar geldiğinde onun, genç adamın ve çocuğun nerede olacağı. Bunu toplantıda söyleyebilir. Orada olmazsa daha sonra Eisenhart'a söyleyecektir."
"YA OVERHOLSER'A?"
"Hayır, Eisenhart, ona destek verecek ama Overholser karşı çıkacak."
"NEREDE OLACAKLARINI ÖĞRENMEK ZORUNDASIN."
"Biliyom," dedi Slightman. "Andy ile öğrenip bu lanetli yere tekrar geleceğiz. Ama Oriza ve İsa Adam'a yemin ederim, ondan sonra üzerime düşeni tamamlamış olacağım. Artık gidebilir miyiz?"
O tiz ıslık tekrar duyuldu. Jake dişlerini gıcırdatarak sona ermesini bekledi. Bir süre sonra yine sessizlik oldu. Finli o'Tego hattan ayrılmıştı.

"İşimiz bitti mi?" diye sordu Slightman.
"Kalmak için bir sebebin yoksa bitti," dedi Andy.
"Burada sana farklı görünen bir şey var mı?" diye aniden sordu Slightman. Jake'in içi bir anda buz kesti.
"Hayır," dedi Andy. "Ama insanların önsezilerine büyük saygım vardır. Bir şey mi hissettin, sai?"
Jake'e neredeyse bir dakika sürmüş gibi gelen bir duraksama oldu ama çok daha kısa sürdüğünü biliyordu. Oy'un başını bacağına yaslayıp bekledi.
"Hayır," dedi Slightman sonunda. "Kurtlar'ın gelişi yaklaştıkça tedirginliğim arttı sanırım. Tanrım, bir an önce bitsin artık! Bundan nefret ediyom!"
"Doğru olanı yapıyorsun, sai." Jake, Slightman'ı bilmiyordu ama Andy'nin zoraki sempatisi dişlerini gıcırdatmasına sebep oluyordu. "Başka seçeneğin yok. Calla Bryn Sturgis'de kardeşi ölmüş tek ikize sahip olmak senin suçun değil. Bununla ilgili çok güzel bir şarkı biliyorum. Belki söylememi..."
"Kes sesini!" diye bağırdı Slightman boğuk sesle. "Kes sesini, seni aptal metal yığını! Ruhumu satmış olmam sana yetmiyo mu? Bir de senin saçmalıklarını dinlemek zorunda mıyım?"
"Kırdıysam, sadece varsayımsal olarak sahip olduğum kalbimin en derinlerinden af dilerim," dedi Andy. "Bir başka deyişle, özür dilerim." Sesi içten gibiydi. Söylediği her kelimeyi kastetmiş gibi. Ama Jake, Andy'nin gözlerinin sessiz kahkahalarla ışıldadığından adı gibi emindi.

12

Komplocular binadan ayrıldı. Hoparlörlerden acayip, anlamsız bir melodi yayıldı (en azından Jake için bir anlamı yoktu) ve ardından sessizlik çöktü. Midillisini bulmalarını, geri dönmelerini, onu aramalarını, bulmalarım, öldürmelerini bekledi. İçinden yüz yirmiye kadar saydı, Dogan'a geri dönmediklerini görünce ayağa kalktı (sistemindeki yüksek doz adretıalin yaşlı bir adam gibi tutuk hareket etmesine sebep olmuştu) ve kon-trol odasına gitti. Tam vardığı sırada, binanın önündeki harekete duyarlı parlak ışıklar söndü. Tepenin üzerini gösteren monitöre bakınca Do-gan'm son ziyaretçilerinin nöbetçi kaktüslerin arasından geçmekte olduğunu gördü. Kaktüsler bu kez hareket etmedi. Besbelli derslerini almışlardı. Jake boyları arasında büyük fark olan Slightman ve Andy'nin uzaklaşmasını izledi. Babası ne zaman Mutt ve Jeff gibi iki tip görse, şunları vodvile koyun, derdi. Elmer Chambers'ın yapabileceği en iyi espri bu kadardı işte.
Jake, onlar gözden kaybolduktan sonra yere baktı. Toz yoktu elbette. Ne toz, ne de izler. Bunu içeri girer girmez fark etmeliydi. Roland kesinlikle fark ederdi. Roland her şeyi görürdü.
Jake oradan bir an önce ayrılmak istiyordu, ama kendini beklemeye zorladı. Harekete duyarlı ışıkların artlarından yandığını fark ederlerse muhtemelen bir dağ kedisi olduğunu düşüneceklerdi (ya da Benny'nin ar-midillo dediği hayvan) ama bu Jake için yeterince iyi değildi. Zaman geçirmek için odadaki kontrol panellerini incelemeye koyuldu. Üzerlerinde LaMerk Endüstri ismi vardı. Bununla birlikte GE ve IBM gibi tanıdık markalar ve daha önce hiç görmediği bir isim de vardı; Microsoft. Bu cihazların hepsinin üzerinde MADE IN USA yazısı bulunuyordu. LaMerk ürünlerinde ise böyle bir yazı yoktu.
Gördüğü klavyelerden bazılarının (en az iki düzine görmüştü) bilgisayarları kontrol ettiğinden oldukça emindi. Başka hangi cihazlar vardı? Ne kadarı hâlâ çalışıyordu? Buraya stoklanmış silahlar var mıydı? Bu so-mnun cevabının olumsuz olduğunu tahmin etti. Silah varsa bile muhtemelen yok edilmişlerdi veya el koyulmuştu. Yapanın Haberci Robot Andy (ve birçok özellik) olduğundan neredeyse hiç şüphesi yoktu.
Sonunda binadan ayrılabileceğine karar verdi. Son derece dikkatli olmalı, atını yavaşça sürmeli ve Rocking B'ye arka taraftan, hiç fark edilmeden gitmeliydi. Aklına bir başka soru geldiğinde kapıya yaklaşmıştı. Oy ile Dogan'z yaptıkları ziyaretin bir kaydı olabilir miydi? Bir yerlerde w video kasete kaydedilmiş olabilir miydi? Ekranlara döndü ve kontrol odasını gösteren monitöre uzun uzun baktı. Oy ile yine görünüyorlardı.
Kamera öyle bir yere yerleştirilmişti ki odada olup ona yakalanmamak mümkün değildi.
Boş ver, Jake, dedi Silahşor kafasının içinden. Yapabileceğin hiçbir şey yok, onun için boş ver. Etrafı kurcalamaya kalkarsan arkanda bir iz bırakma ihtimalin artar. Bir alarmı harekete geçirmen bile mümkün.
Alarmı harekete geçirme düşüncesi onu ikna etti. Oy'u kucağına aldı (daha çok kendini rahatlatmak için) ve dışarı çıktı. Midillisi tam bıraktığı yerdeydi, ay ışığı altında sakince otluyordu. Toprak üzerinde hiçbir iz yoktu... ama Jake kendisinin de iz bırakmadığını gördü. Andy kuru toprakta iz bırakacak kadar ağırdı ama o değildi. Muhtemelen Benny'nin babası da.
Kes şunu. Varlığını fark etselerdi geri dönerlerdi
Jake bunun doğru olduğunu düşündü ama yine de Üç Ayı'nın evinde parmak uçlarına basarak yürüyen küçük kız gibi huzursuzdu. Midillisini çöl yoluna götürüp toz önlüğünü taktı ve Oy'u önündeki büyük cebe koydu. Midilliye binerken Oy'un eyer topuzuna çarpmasına sebep oldu.
"Ah, Ake!" dedi Oy.
"Sessiz ol, koca bebek," dedi Jake midilliyi nehre doğru döndürürken. "Ses çıkarmamalıyız."
"Ake," diyerek göz kırptı Oy. Jake elini cebe sokarak hayvanın en sevdiği yeri kaşıdı. Oy gözlerini kapatıp boynunu olabildiğince uzattı ve sırıttı.
Jake nehre vardıklarında midilliden inip bir kayanın ardından iki tarafa da dikkatle baktı. Hiçbir şey görmedi, ama kalbi, karşıya geçene dek küt küt attı. Bir yandan da Benny'nin babası, onu görüp gecenin o vaktinde orada ne aradığını

soracak olursa ne cevap vereceğini düşünüyordu. Kimseyle karşılaşmadı. İngilizce derslerinde yaratıcı yazım ödevlerinde hep A alırdı ama şimdi insanın korktuğu sırada pek de yaratıcı olamayacağını anlıyordu. Benny'nin babası, onu görecek olursa enselenmiş olacaktı. Bu kadar basitti.
Kimseye fark ettirmeden Rocking B'ye vardı, ahıra gitti ve midilliyi bölmesine bıraktı. Her yer sessizdi ve Jake buna memnundu.

13
Jake Benny'nin odasına dönünce yerine yattı ve örtüyü çenesine kadar çekti. Oy yine yatağa çıktı ve kıvrılarak uyku pozisyonunu aldı. Benny uykusunda mırıldanarak döndü ve hayvanı okşadı.
Jake uyuyan çocuğa karışık hislerle baktı. Benny'den, dürüstlüğünden, eğlenceye duyduğu iştahtan, üzerine düşen işleri hiç gocunmadan hevesle yapmasından hoşlanıyordu. Çocuğun bir şeyi komik bulduğunda çınlayan kahkahasını, pek çok konuda uyuşmalarını seviyordu ve...
Ve o geceye kadar Benny'nin babasını da seviyordu.
Benny'nin (a) babasının bir hain olduğunu ve (b) onu ele verenin arkadaşı olduğunu öğrendiğinde ona nasıl bakacağını hayal etmeye çalıştı. Jake öfkeyle başa çıkabileceğini düşündü. Kırgınlık, daha zor olacaktı.
Sadece kırılacak mı sence? Tekrar düşünsen iyi olur. Benny Slight-man'ın hayatında fazla dayanak yok ve bu olay hepsini yıkacak.
Babasının bir hain ve casus olması benim suçum değil.
Ama Benny'nin suçu da değildi. Slightman'a sorulacak olsa o da muhtemelen bunun kendi suçu olmadığını, mecbur kaldığını söyleyecekti. Jake bunun kısmen doğru olduğunu düşündü. Bir babanın gözünden bakılacak olursa tamamen doğruydu. Calla'nın ikizlerinde Kurtlar'a lazım olan ne vardı? Büyük ihtimalle beyinlerindeki bir şeydi. Tek çocuklarda olmayan bir tür enzim veya salgı olabilirdi. Belki "ikiz telepatisi" varsayımsal olgusunu yaratan bir enzim veya salgıydı. Her ne ise, muhtemelen Benny Slightman'da da vardı zira Benny tek çocuk gibi görünmesine rağmen aslında değildi. Kız kardeşi ölmüştü. Eh, bu çetrefilli bir durumdu, değil mi? Özellikle de kalan tek çocuğunu seven bir baba için. Oğlunun elinden alınmasını göze alamayan bir baba için.
Ya Roland, onu öldürürse? O zaman Benny sana nasıl bakar?
Roland bir keresinde, bir başka dünyada Jake Chambers'a iyi bakacağına söz vermiş ve sonra karanlığa düşmesine izin vermişti. Jake bundan büyük bir ihanet olamayacağını düşünmüştü. Artık bundan o kadar emin değildi. Hem de hiç değildi. Bu mutsuz düşünceler uzun bir süre uyumasına izin vermedi. Sonunda, günün ilk ışıklarının ufukta belirmesinden yarım saat kadar önce hafif ve huzursuz bir uykuya daldı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM FARELİ KÖYÜN KAVALCISI

1
"Biz ka-tet'iz," dedi Silahşor. "Çoktan oluşmuş tekiz." Callahan'ın şüpheyle ona baktığını gördü (görmemek imkânsızdı) ve başını salladı. "Evet peder, sen de bizden birisin. Ne kadar süre için bilmiyorum ama öyle. Bunu dostlarım da biliyor."
Jake başını salladı. Eddie ve Susannah da öyle. Büyük çadırdaydılar. Roland, Jake'in hikâyesini dinledikten sonra papaz konutunda toplanmak istememiş, arka avluyu bile yeterince güvenli bulmamıştı. Slightman veya Andy'nin (hatta belki Kurtlar'ın bir başka casusunun) oralara kameralar ve dinleme cihazları yerleştirmiş olabileceğini düşünüyordu.
Gökyüzü, yağmur yağacakmışçasına griydi, ama hava, mevsim sonuna yaklaşmalarına rağmen hâlâ beklenmeyecek kadar sıcaktı. Yurttaşlık bilincine sahip bazı hanımlar veya beyler Roland ve dostlarının ilk gece kendilerini tanıttıkları platformun etrafına düşmüş yaprakları tırmıklarla toplamıştı. Sahnenin alt kısmındaki otlar yemyeşildi. Birkaç kişi uçurtma uçuruyor, çiftler el ele dolaşıyor, mallarını sergileyen açık hava satıcıları, hem müşterilerini, hem de alçak bulutları dikkatle gözlüyordu. Calla Bryn Sturgjs'e geldikleri ilk gece ahaliyi müzikleriyle coşturan grup, yine aynı yuvarlak sahnede yeni parçaları prova ediyordu. Kasabalılardan bazıları birkaç kez Roland ve dostlarıyla sohbet etme niyetiyle yanlarına gelecek olmuş, Roland'ın gülümsemeden başını iki yana sallaması üzerine tek kelime etmeden hızla uzaklaşmıştı. Tanıştığımıza-çok-sevindim türünde politik sohbetlerin zamanı geçmişti.

"Toplantıya dört gün kaldı," dedi Roland. "Bu kez sadece erkeklerin değil, tüm kasaba halkının gelmesini istiyorum."
"Elbette öyle olmalı," dedi Susannah. "Tabak fırlatan kadınlar, yeterli silahımızın olmayışının getirdiği dezavantajı biraz olsun azaltıyor, o lanet salonda bulunmaya hakları var."
"Herkes gelecekse Toplantı Salonu yeterli olmayacaktır," dedi Callahan. "Tüm ahalinin oraya sığması imkânsız. Meşaleleri yakar ve toplantıyı burada yaparız."
"Ya yağmur yağarsa?" diye sordu Eddie.
"Yağarsa insanlar ıslanır," dedi Callahan omuz silkerek.
"Toplantıya dört, Kurtlar'ın gelmesine dokuz gün var," dedi Roland. "Büyük ihtimalle her şey sona ermeden önce bu şekilde kafalarımız temiz halde oturarak yapacağımız son görüşme bu. Burada fazla kalmayacağız, o yüzden vaktimizi boşa harcamayalım." Ellerini uzattı. Birini Susannah, diğerini Jake tuttu. Birkaç saniye içinde beşi de el ele tutuşmuş, küçük bir halka oluşturmuştu. "Birbirimizi görüyor muyuz?"

"Çok iyi görüyorum," dedi Jake.
"Evet, Roland," dedi Eddie.
"Açık seçik, tatlım," dedi Susannah gülümseyerek.
Yakınlarında otları koklamakta olan Oy bir şey demedi ama o tarafa bakıp göz kırptı.
"Peder?" diye sordu Roland.
"Sizi çok iyi duyuyor ve görüyorum," dedi Callahan hafif bir gülümsemeyle. "Ve aranıza dahil olduğum için mutluyum. En azından şimdilik öyle."

2

Roland, Eddie ve Susannah, Jake'in hikâyesinin büyük bir bölümünü duymuştu; Jake ve Susannah da Eddie ve Roland'ın hikâyesinin çoğunu dinlemişti. Callahan bu görüşme sırasında ikisini birden dinledi. Gözleri dinlerken irileşmiş, ağzı bir karış açılmıştı. Jake dolabın içine saklandığını söylediği sırada istavroz çıkardı. Eddie'ye ise, "Kadınlarla çocukları öldüreceğini söylerken blöf yapıyordun elbette, değil mi?" diye sordu.
Eddie bu soruyu düşünürken yüzünde hafif bir gülümsemeyle gri gökyüzüne baktı. Sonra tekrar Callahan'a döndü. "Roland bana rahip olarak çağrılmak istemeyen biri için son günlerde rahiplere fazlasıyla yakışacak bir tutum sergilediğini söyledi."
"Karının hamileliğine son verme fikrinden bahsediyorsan..."
Eddie bir elini kaldırdı. "Belirli bir konudan bahsetmiyorum diyelim. Burada yapılacak bir işimiz var ve bunun için yardımına ihtiyaç duyuyoruz. Son istediğimiz şey, Katolik zırvalarının yolumuza taş koyması. Onun için evet, blöf yapıyordum diyelim ve devam edelim. Bu senin için uygun mu? Rahip?"
Eddie'nin yüzünde gergin bir gülümseme vardı. Elmacık kemikleri üzerinde kırmızı lekeler belirmişti. Callahan, onu düşünceli bakışlarla inceledi ve başını salladı. "Evet," dedi. "Blöf yapıyordun. Tamam, devam edelim."
"Güzel," dedi Eddie ve Roland'a baktı.
"İlk soru Susannah'ya," dedi Roland. "Basit bir soru. Kendini nasıl hissediyorsun?"
"Gayet iyi," dedi Susannah.
"Gerçekten mi?"
Susannah başını salladı. "Evet. Teşekkürler derim."
"Şuralarda baş ağrıları yok, değil mi?" Roland sol şakağına dokundu.
"Yok. Ayrıca günbatımından hemen sonra ve gündoğumundan hemen önce hissettiğim o gerginlik hissi de gitti. Ve bana bir bak!" Bir elini göğüslerinden karnına, oradan sağ kalçasına indirdi. "Şişlik biraz azaldı.
Roland... bir keresinde vahşi hayvanların (vahşi kediler gibi etoburlar veya geyik, tavşan gibi otoburlar) bebeklerini doğurmaları daha kötü sonuçlar vereceği için içlerinde yok ettiklerini okumuştum. Sence..." Umutla ona bakarak sustu.
Roland bu hoş fikrin doğru olabileceğini söylemek isterdi ama yapamazdı. Ve ka-tet içinde gerçekleri gizlemek artık söz konusu değildi. Başını iki yana salladı. Susannah'nm yüzündeki umut dolu ifade, yerini hüsrana bıraktı.
"Uykuları son günlerde olaysız, bu kadarını söyleyebilirim," dedi Eddie. "Mia'dan bir iz yok."
"Rosalita da aynısını söylüyor," dedi Callahan.
"B'tşıma nöbetçi mi diktin?" diye sordu Susannah, Detta'nınkini andıran bir ses tonuyla. Ama gülümsüyordu.
"Ara sıra gözünü üzerinde tutmasını istediğim oldu," diye kabul etti Callahan.
"Susannah'nm bebeğini artık bir kenara bırakalım," dedi Roland. "Kurtlar'ı konuşmamız gerek. Onları ve birkaç ufak noktayı."
"Ama Roland..." diye başladı Eddie.
Roland bir elini kaldırdı. "Düşünülmesi gereken pek çok sorun olduğunu biliyorum. Ne kadar acil olduklarını da. Ama dikkatimiz dağılacak olursa Calla Bryn Sturgis'de ölebileceğimizi de biliyorum ve ölü silahşorların kimseye faydası olmaz. Yollarına da devam edemezler. Haksız mıyım?" Hepsine teker teker baktı. Kimse karşılık vermedi. Uzaklardan bir yerlerden şarkı söyleyen çocukların sesi geliyordu. Neşe dolu, tiz ve masum seslerdi. Commala ile ilgili bir şarkıydı.
"Konuşmamız gereken bir başka konu var," dedi Roland. "Seni ilgilendiriyor, peder. Ve Geçit Mağarası'nı. Bulunmamış kapıdan geçip ülkene tekrar gidebilir misin?"
"Şaka mı yapıyorsun?" Callahan'm gözleri parlamıştı. "Kısa süreliğine de olsa geri dönme şansı, ha? Ne zaman gidiyorum?"
Roland başını salladı. "Bugün ilerleyen saatlerde mağaraya tırmanı-nzve kapıdan geçmene yardım ederim. Boş arsanın nerede olduğunu bitiyorsun, değil mi?"
"Elbette. Diğer yaşamımda önünden binlerce kez geçmiş olmalıyım."
"Posta kodu meselesini de iyice anladın, değil mi?" diye sordu Eddie.
"Bay Tower dediğini yaptıysa tahta çitin sonunda, Kırk Altıncı So-kak'a bakan tarafında yazılı olacak. Bu arada, müthiş bir fikir olduğunu belirtmeliyim."
"Kodu al, tarihi de öğren," dedi Roland. "Tarihi mümkün oldukça takip etmeliyiz, Eddie o konuda haklı. Kodu al ve geri dön. Büyük çadırdaki toplantıdan sonra kapıdan tekrar geçmen gerekecek."
"Bu kez Tower ve Deepneau'nun New England'da olduğu yere gideceğim," diye tahmin yürüttü Callahan.
"Evet," dedi Roland.

"Onları bulursan daha çok Bay Deepneau ile konuş," dedi Jake. Herkes ona dönünce kızardı ama gözlerini Callahan'dan çekmemişti. "Bay Tower inatçı olabilir..."
"Bu yüzyılın en hafife alan yorumu," dedi Eddie. "Sen oraya varana dek muhtemelen bir düzine sahaf ve Indiana Jones'un On Dokuzuncu Sinir Krizi'nin Tanrı bilir kaç adet ilk basımını bulmuş olacak."
"... ama Bay Deepneau seni dinleyecektir," diye devam etti Jake.
"Dinle, Ake," dedi Oy ve çimlerin üzerine sırtüstü yattı. "Dinle, Oy!"
Jake hayvanın karnını kaşıyarak sözlerine devam etti. "Bay Tower'i bir şey yapmaya ikna edebilecek biri varsa o da Bay Deepneau."
"Tamam," dedi Callahan başını sallayarak. "Anlıyorum."
Şarkı söyleyen çocukların sesleri yaklaşmıştı. Susannah seslerin geldiği yöne döndü ama çocuklar henüz görünmüyordu; Nehir Caddesi'nde olduklarını tahmin etti. Eğer öyleyse Took'un Dükkânı'nın oradan ana caddeye döndükten sonra görülebileceklerdi. Dükkânın verandasındaki birkaç kişi ayağa kalkmış, çocukların gelmesini bekliyordu.
Bu arada Roland, Eddie'ye hafif bir gülümsemeyle bakıyordu. "Bir keresinde farz etmek kelimesini kullandığımda, senin dünyandan komik bir şey söylemiştin."
Eddie sırıttı. "Farz etmek insanın ve karşısındakinin burnunu boka sokar. Bunu mu kastetmiştin?"
Roland başını salladı. "Doğru bir söz. Şimdi bir tahmin yapacağım (bir çivi çakacağım) ve hayatta kalma umutlarımızı ona asacağım. Hoşuma gitmiyor ama başka bir seçenek göremiyorum. Tahmin şu: Kurtlar'la sadece Ben Slightman ve Andy işbirliği yapıyor. Yani zamanı geldiğinde onları halledersek gizlilik içinde hareket edebiliriz."
"Onu öldürmeyin," dedi Jake neredeyse duyulamayacak kadar alçak bir sesle. Oy'u iyice kendine çekmiş, başını ve boynunu sert hareketlerle hızla okşuyor, Oy buna sabırla katlanıyordu.
"Ne dedin, tatlım?" diye sordu Susannah eğilip bir elini kulağına götürerek. "Duyama..."
"Onu öldürmeyin!" Sesi bu kez boğuk ve titrekti. Gözyaşlarının akmak üzere olduğu belliydi. 'Benny'nin babasını öldürmeyin." Lütfen.
Eddie uzanıp elini çocuğun ensesine şefkatle koydu. "Jake, Benny'nin babası sırf kendi oğlunu kurtarmak için yüz çocuğu Kurtlar'la Gök Gürültü-sü'ne göndermeye razı oluyor. Çocukların ne halde geri döndüğünü biliyorsun."
"Evet ama o başka seçeneği olmadığını düşünüyor çünkü..."
"Bize katılıp Kurtlar'la savaşabilirdi," dedi Roland. Sesi donuk ve korkunçtu. Bir cesedin sesi gibi.
"Ama..."
Ama ne? Jake bilmiyordu. Bu konuyu defalarca düşünmüştü ama hâlâ bilmiyordu. Gözyaşları aniden yanaklarından aşağı süzülmeye başladı. Callahan, ona uzandı. Jake uzatılan eli itti.
Roland içini çekti. "Hayatta kalması için elimizden geleni yaparız. Bu kadarına söz verebilirim. Ama bu ona iyilik mi olur, kötülük mü bilemem. Önümüzdeki haftadan sonra kasaba hâlâ ayakta duruyor olsa bile Slıghtmanlar için burada hayat sona ermiş olacak. Hilal üzerinde, kuzeyde veya güneyde bir başka kasabada yaşamak zorunda kalacaklar. Ve dinle, Jake: Benny Slightman'ın dün gece, babası ve Andy arasında geçen konuşmayı duyduğunu bilmesine gerek yok."
Jake, ona umut etmeye cesaret edemiyormuşçasına baktı. Baba Sllghtman umurunda değildi, ama Benny'nin babasını ele verenin o olduğunu bilmesini istemiyordu. Korkaklık ediyor olabilirdi ama Benny'nin bilmesini istemiyordu işte.
"Sahi mi? Emin misin?"
"Şu aşamada hiçbir şeyden emin olmak mümkün değil ama..." Şarkı söyleyen çocuklar, Roland sözlerini bitiremeden köşeyi döndü. Gümüş bacakları ve altın rengi gövdesi günün donuk aydınlığında hafifçe ışıldayan Haberci Robot Andy'nin liderliğinde ilerliyorlardı. Robot geri geri yürüyordu. Bir elinde, rengârenk ipek şeritlerin bağlı olduğu bir ar-balet oku tutuyordu. Susannah robotun 4 Temmuz'daki geçit törenlerinin yürüyüş liderlerine benzediğini düşündü. Göğsündeki ve başındaki hoparlörlerden gayda sesleri yayılıyor, elindeki sopayı abartılı hareketlerle bir o tarafa, bir bu tarafa sallıyordu.
"Ulu Tanrım," dedi Eddie. "Tıpkı Fareli Köyün Kavalcısı gibi."

3

"Commala gel bana!
Ananın bir oğlu var!
Onu severken baba
Odalar geldi dar!"
Andy bu kısmı tek başına söyledikten sonra elindeki sopayla çocukları işaret etti. Çocuklar neşeyle şarkıya devam etti.
"Commala gel gel!
Baba aldı bir tane!
Öyle böyle esti yel!
Ana tek kaldı evde!"
Neşe dolu kahkahalar göğe yükseldi. Susannah çıkardıkları gürültüye aldanıp sayılarının çok fazla olduğunu sanmış ama yanılmıştı. Jake'in hikâyesini dinledikten sonra Andy'yi çocuklarla haşır neşir görmek kalbinin buz kesmesine sebep oluyordu. Boğazında ve sol şakağında öfkeli bir zonklamanın başladığını hissetti. Eddie haklıydı, Andy tıpkı Fareli Köyün kavalcısı gibiydi.

Robot şimdi süslü sopasını on üç on dört yaşlarında görünen güzel bir kıza çevirdi. Susannah kızın Anselmler'in çocuklarından biri olduğunu düşündü. Tian Jaffords'un çiftliğinin hemen güneyindeki küçük çiftlik onlarındı. Kız, hızlı ve neşeli şarkının bir sonraki kıtasını billur gibi bir sesle söyledi.
"Commala gel yine!
Vakit oldu öğle!
Pirinçleri ekelim
Bol bol her yere!"
Sonra diğer çocuklar yine hep bir ağızdan söylemeye başladı. Susannah, çocukların sayılarının gerçekten de onları ilk görüşünde düşündüğünden fazla olduğunu gördü. Çok daha fazla. Kulakları gözlerinden iyi görürdü ve bunun için çok iyi bir sebebi vardı.
"Commala gel bir!
Baba aptal değildir!
Ana pirinci eker
Çünkü işini bilir!"
Grup ilk bakışta küçük görünüyordu çünkü yüzlerin çoğu aynıydı. Örneğin Anselmlerin kızının yüzü, yanındaki oğlanmkiyle neredeyse aynıydı. İkiz kardeşi. Andy'nin başını çektiği çocukların neredeyse tamamı ikizlerdi. Susannah aniden bunun ne kadar tuhaf olduğunu fark etti. Midesi bir anda altüst oldu. Sol gözünün üzerinde hafif bir sancı hissetti. Eli, hassas noktaya yöneldi.
Hayır, dedi kendi kendine. Bunu hissetmiyorum. Elini zorla indirdi. Kaşını ovmasına gerek yoktu. Acımayan bir yeri niye ovuşturacaktı?
Andy sopasını sekiz yaşından büyük olamayacak, çalımla yürüyen tombul bir oğlana çevirdi. Tiz ve çocuksu sesi, diğerlerini güldürdü.
"Commala gelsin! Ne yapacağını bilirsin!
Pirinçleri ek ki Çocukların semirsinf
Diğer çocuklar coşkuyla ona katıldı.
"Commala gel haydi!
En iyisi pirinçti!
Eğlence başlasın Hasat zamanı geldi!"
Andy, Roland'ın ka-tet'ini gördü ve sopasını onlara doğru neşeyle salladı. Çocuklar da el sallıyordu... peşinden gittikleri robotun istediği olduğu takdirde yarısı salyaları akan birer beyinsiz olarak dönecek olan çocuklar. Acıyla feryat ederek devleşecekler ve genç yaşta öleceklerdi.
"Siz de el sallayın," dedi Roland elini kaldırarak. "Babalarınızın hatırına hepiniz el sallayın."
Eddie, Andy'ye sırıtarak baktı. "Ne haber seni boklu metal yığını?" diye sordu dişlerinin arasından. Sesi alçak ve vahşiydi. Başparmaklarını Andy'ye doğru kaldırdı. "Nasılsın, psikopat robot? İyi misin? Kıçımı öper misin?"
Jake kahkahalarla gülmeye başladı. Hepsi gülümseyerek el sallamayı sürdürdü. Çocuklar da gülümseyerek karşılık verdi. Andy de el sallıyordu. Neşeli grubu anayoldan aşağı doğru ilerletti. Bir yandan şarkı söylemeye devam ediyorlardı.
"Onu seviyorlar," dedi Callahan. Yüzünde tiksinti dolu bir ifade vardı. "Çocuklar Andy'yi nesiller boyunca sevdi."
"Bu yakında değişecek," diye mırıldandı Roland.

4

"Sorusu olan var mı?" diye sordu Roland, Andy ve çocuklar gidince. "Varsa şimdi sorsun. Bu konuşmak için son fırsatımız olabilir."
"Ya Tian Jaffords?" diye sordu Callahan. "Her şeyi başlatan o. Finalde de bir yeri olmalı."
Roland başını salladı. "Ona verilecek bir görev var. O ve Eddie birlikte yapacaklar. Peder, Rosalita'nm kulübesinin arkasında sağlam bir tuvalet var. Yüksek, dayanıklı."
Callahan kaşlarını kaldırdı. "Evet, teşekkürler derim. Tian ve komşusu Hugh Anselm inşa etmişti."
"Önümüzdeki birkaç gün içinde kapısına bir sürgü koydurabilir misin?"
"Evet ama..."
"Her şey yolunda giderse sürgüye gerek kalmayacak ama ne olur ne olmaz."
"Doğru," dedi Callahan. "Söylediğini yapacağım." "Planın nedir, tatlım?" diye sordu Susannah. Sesi alçak, garip bir şekilde nazikti.
"Bazen basit değişiklikler büyük sonuçlara yol açabilir. Size söyleyebileceğim en önemli şey, buradan ayrılıp ahalinin arasına karıştıktan sonra hiçbir şeye inanmamanız gerektiği. Özellikle elimde tüyle toplantıda konuştuğum sırada söylediklerime kesinlikle inanmayın. Çoğu yalanlardan ibaret olacak." Onlara gülümsedi, ama soluk mavi gözleri kayalar gibi sertti. "Babamla Cuthbert'ün babasının bir kuralı vardı: önce gülümsemeler gelir, ardından yalanlar. En son ise silahlar."
"O aşamaya neredeyse geldik, değil mi?" diye sordu Susannah. "Ateş etme aşamasına."

Roland başını salladı. "Ve ateş etme faslı öyle çabuk olacak ve öyle-sıne kısa sürecek ki onca plan ve görüşmenin ne için olduğunu merak edeceksiniz. Her şey beş dakika içinde olup bitecek. Beş dakikalık kan, acı ve aptallık." Bir an duraksadı. "Sonrasında kendimi hep hasta gibi hissederim. Bert ile asılan adamı görmeye gittiğimizde olduğu gibi."
"Benim bir sorum var," dedi Jake.
"Sor."
"Kazanacak mıyız?"
Roland o kadar uzun süre sessiz kaldı ki Susannah korkmaya başladı. "Sandıklarından daha fazlasını biliyoruz," dedi Roland sonunda. "Çok daha fazlasını. Kendilerine fazla güveniyorlar. Andy ve Slightman'dan başka sıçan yoksa ve Kurtlar'ın sayısı çok fazla olmazsa (cephanemiz bitmezse) evet, Elmer'ın oğlu Jake. Kazanacağız."
"Çok fazla dediğin kaç tane?"
Roland soluk mavi gözlerini doğuya dikerek düşündü. "İnanabileceğin-den fazlası," dedi sonunda. "Onlar için de aynısının olmasını umuyorum."

5
Donald Callahan o öğleden sonra bulunmamış kapının önünde durmuş, zihnini 1977 yılındaki İkinci Cadde'ye odaklamaya çalışıyordu. Chew Chew Mama's'ı, George ve Lupe Delgado ile orada öğle yemeği yediklerini düşünüyordu.
"Her gittiğimde biftek yerdim," dedi Callahan annesinin mağaranın derinliklerinden gelen tiz sesine kulak tıkamaya çalışarak. Roland ile mağaraya girdiğinde gözleri hemen Calvin Tower'm gönderdiği kitaplara yönelmişti. Ne çok kitap vardı! Onları görünce Callahan'ın çoğunlukla cömert olan yüreği açgözlülükle doldu. Bununla birlikte ilgisi uzun sürmedi; sadece uzanıp içlerinden birini aldı ve Owen Wister'in The Vırginian'ı olduğunu gördü. Ölü arkadaşlar; ve sevdikleri çığlık çığlığa bağırıp onu çeşitli isimlerle çağırırken kitaplara göz gezdirmek pek kolay değildi.
Annesi sürekli bir vampirin, iğrenç bir kan emicinin ona hediye ettiği haçı kırmasına nasıl izin verdiğini soruyordu.
"İmanın hep zayıftı zaten," dedi kederli bir sesle. "İmanın zayıftı ama içkiye duyduğun istek güçlüydü. Bahse girerim şimdi de bir içki istiyorsundur, değil mi?"
Ah hem de nasıl istiyordu. Viski. Callahan alnının terlediğini hissetti Kalp atışlarının hızı iki kat artmıştı. Hayır, üç kat.
"Biftek," diye mırıldandı. "Üzerine hardal sürülmüş." Hardalın plastik şişesini bile görebiliyordu. Markası Plochman's idi.
"Ne?" diye sordu Roland arkasından.
"Hazırım dedim," dedi Callahan. "Yapacaksan, Tanrı aşkına şimdi yap."
Roland kutuyu açtı. Çınlamalar hemen Callahan'ın kulaklannı istila etti ve ona büyük arabaları içindeki sığ adamları hatırlattı. Midesi bir anda büzüştü ve gözlerinden yaşlar akmaya başladı.
Kapı hafif bir sesle aralandı ve mağaranın içine parlak gün ışığı doldu.
Callahan derin bir soluk aldı ve Meryem Ana, günahsız gebe kalan, sana dönenler için dua et, diye düşünerek 77 yazına adım attı.

6
Öğle vaktiydi elbette. Yemek zamanı. Ve elbette Chew Chew Ma-ma's'ın önünde duruyordu. Gelişini kimse fark etmemiş gibiydi. Restoranın kapısının hemen önündeki tahtaya tebeşirle şunlar yazılmıştı:
HEY SEN, CHEW CHEW'A HOŞ GELDİN!
24 HAZİRAN İÇİN SPESİYALİTELER
BEEF STROGANOFF
BİFTEK (LAHANALI)
RANCHO GRANDE TACO
TAVUK ÇORBASI
HOLLANDA USULÜ ELMALI TURTAMIZI DENEYİN!
Pekâlâ, bir sorunun cevabı alınmıştı. Eddie'nin geldiği günün ertemdi. Diğer soruya gelince...
Callahan Kırk Altıncı Sokak'ı o an için arkasında bırakarak İkinci Cadde'ye doğru yürüdü. Omzu üzerinden geriye bakınca mağaraya açılan kapının onu, Hantal Billy'nin Jake'i izlediği gibi sadakatle takip ettiğini gördü. Roland'ın mağara zemininde oturduğunu görebiliyordu. Çınlamaları engellemesi için kulaklarına bir şeyler yerleştiriyordu.
İki blok boyunca yürüdükten sonra durdu, gözleri şokla irileşti ve ağzı bir karış açıldı. Roland da, Eddie de böyle bir şeye hazırlıklı olması gerektiğini söylemiş ama o inanmamıştı. Calla'da bıraktığı güz havasından çok farklı olan bu muhteşem yaz gününde Manhattan Zihin Lokan-tası'nı sapasağlam ayakta göreceğini sanmıştı. Belki kapısına AĞUSTOSA KADAR KAPALIYIZ yazısı asılacaktı ama dükkân orada olacaktı. Ah, evet.
Ama yoktu. En azından büyük bir bölümü yoktu. Yanıp kül olan dükkândan geri kalanlar, üstünde POLİS SORUŞTURMASİ yazan sarı bantlarla çevrelenmişti. Biraz daha yaklaşınca yanık tahta ve kâğıt kokulan burnuna çarptı. Bir de çok hafif bir benzin kokusu vardı.
Genç bir boyacı, o yakınlardaki Station Ayakkabı & Çizme mağazasının önünü mesken tutmuştu. "Çok yazık, değil mi?" dedi Callahan'a. "Tanrı'ya şükür dükkânda kimse yokmuş."
"Haklısın, teşekkürler derim. Ne zaman olmuş?"

"Ne zaman olacak, gece yarısı tabi. Serserilerin molotof kokteyllerini gün ortasında atmasını beklemiyordun herhalde? Dâhi sayılmazlar ama o kadar da aptal değiller."
"Bir elektrik kontağı yüzünden olamaz mı? Ya da kendiliğinden alev alma?"
Boyacı genç Callahan'a alaycı bir ifadeyle baktı. Yapma, diyordu bakışları. Ayakkabı boyasına bulaşmış başparmağıyla dumanı tüten kalıntıları işaret etti. "Şu sarı bantları görüyor musun? Dediğin gibi olsa polis dükkânı bu bantlarla çevirip soruşturma başlatır mıydı? Hayır, dostum. Hiç sanmıyorum. Cal Tower'in başı kötü adamlarla dertteydi. Boğazına kadar belaya gömülmüştü. Mahalledeki herkes bunu biliyordu. Çok yazık oldu. Orada çok değerli kitaplar vardı. Çok değerli."
Callahan boyacı gence teşekkür ettikten sonra dönüp İkinci Cad-de'den aşağı yürümeye devam etti. Kendini yaşadıklarının ve gördüklerinin gerçek olduğuna inandırmak için sürekli orasına burasına dokunuyordu. Derin nefesler alarak şehir havasını içine çekiyor, otobüslerin homurtusundan (bazılarının üzerinde Charlie'nin Melekleri'nin reklamları vardı) delgi aletlerinin sesine ve kornalara dek bütün gürültülerin tadını çıkarıyordu. Tower of Power Plakçılık'a yaklaşınca kapının üzerindeki hoparlörlerden yayılan müzik sesini büyülenmişçesine dinleyerek bir süre olduğu yerde kaldı. Çok uzun zamandır duymadığı, Lowell'daki günlerinde popüler olan eski bir parçaydı. Fareli Köyün Kavalcısı'nı takip etmekle ilgili bir şarkı.
"Crispin St. Peters," diye mırıldandı. "Adı buydu. Ulu Tanrım, yüce İsa Adam, gerçekten buradayım. Gerçekten New York'tayım!"
Bir kadın bunu doğrulamak istercesine telaşlı bir sesle, "Bütün gün aylak aylak dikilmek isteyebilirsiniz ama bari yürüyenlere engel olmayın," dedi. "Zahmet olmazsa biraz kenara çekilebilir misiniz?"
Callahan duyulduğundan (veya takdir edildiğinden) pek emin olmadığı bir özür cümlesi mırıldandı ve kenara çekildi. Bir rüyadaymış (son derece canlı bir rüya) hissi Kırk Altıncı Sokak'a yaklaşana dek devam etti. Sonra gülü duymaya başladı ve hayatındaki her şey değişti.

7
Önce sadece hafif bir mırıltıdan ibaretti, ama yaklaştıkça meleklere aitmiş gibi gelen pek çok sesin şarkı söylemekte olduğunu duydu. Tanrı'ya güvenli, neşe dolu ilahilerini gönderiyorlardı. Callahan daha önce hiç bu kadar güzel bir şey duymamıştı. Koşmaya başladı. Arsaya varınca avuçlarını tahta çite bastırdı. Kendini tutamayarak ağlamaya başladı. İnsanlar muhtemelen ona bakıyordu ama umurunda değildi. Roland ve dostları hakkında pek çok şeyi aniden anladı ve kendini ilk kez onlardan "iri gibi hissetti. Hayatta kalıp yollarına devam etmek için canla başla çakmalarına şaşmamalıydı! Tehlikede olan bu olunca onlara hak vermemek elde değildi! Üst üste yapıştırılmış afişlerle kaplı bu tahta perdenin gerisinde bir şey vardı... harikulade bir şey...
Saçlarını atkuyruğu yaparak lastik bir tokayla bağlamış, başındaki kovboy şapkasını hafifçe geriye itmiş bir genç adam yanında durarak Cal-lahan'ın omzunu kavradı. "Burası çok güzel, değil mi?" dedi hippi kovboy. "Nedenini bilmiyorum ama öyle. Buraya her gün bir kez gelirim. Sana bir şey söyleyeyim mi?"
Callahan gözyaşlarını silerek genç adama döndü. "Evet."
Genç adam elini önce kaşına, sonra yanağına götürdü. "Suratım korkunç sivilcelerle kaplıydı. Harita surat lafı az kalırdı, o derece korkunçtu. Sonra, mart sonu veya nisan başlarında buraya gelmeye başladım ve... hepsi yok oldu." Genç adam güldü. "Babamın beni gönderdiği dermatolog çinko oksit diyor ama bence sebep burası. Burasıyla ilgili bir şey. Duyuyor musun?"
Callahan kulakları Notre Dame katedralinde korolarla sarılmış gibi tatlı seslerle çınladığı halde başını iki yana salladı. Bunu yapmasının tek sebebi içgüdüleriydi.
"Hayır," dedi kovboy şapkalı hippi. "Ben de duymuyorum. Ama bazen duyuyormuşum gibi geliyor." Sağ elini kaldırıp Callahan'a barış işareti yaptı. "Barış, dostum."
"Barış," dedi Callahan aynı işareti yaparak.
Hippi kovboy gidince ellerini çitin kıymıklı tahtalarının ve parçalanmış bir Zombilerin Savaşı afişinin üzerinde gezdirdi. Çitin diğer tarafına geçip gülü görmeyi her şeyden çok istiyordu... önünde diz çöküp tapmak için. Ama kaldırımlar çok kalabalıktı ve şimdiden meraklı bakışları üzerine çekmeye başlamıştı. Bakışların sahiplerinden bazıları buranın gücünü şüphesiz kovboy hippi gibi bir şekilde hissediyordu. Çitin gerisindeki şarkı söyleyen muhteşem güce (bir gül müydü? sadece bir gülden ibaret olabilir miydi) en iyi hizmetin onu korumak olacağını düşündü. Bunun yolu da, Calvin Tower'i dükkânını yakanlardan korumaktan geçiyordu.
Ellerini kıymıklı tahtalar üzerinden çekmeden Kırk Altıncı Sokak'a döndü. Sokağın ucunda, yeşil bir cam yığını gibi görünen BM Plaza Hotel, gökyüzüne doğru yükseliyordu. Calla, Callahan, diye düşündü. Calla, Qallahan, Calvin. Calla'ya dördü geldi, gülle her şey güzeldi, Calla ve Callahan'a, Calvin de eklendi.
Çitin ucuna vardı. Önce hiçbir şey göremedi ve yüreği sıkıştı. Sonra aşağı baktı ve diz hizasındaki beş siyah rakamı gördü. Her zaman yanında taşıdığı kurşunkalemi almak üzere elini cebine attı. Sonra Zindan Oyuncusu, Bir Revü adlı Broadway oyununun afişinin köşesinden bir parça kopardı. Beş rakamı üzerine yazdı.
Ayrılmak istemiyor ama mecbur olduğunu biliyordu; güle o kadar yakınken doğru düzgün düşünebilmek imkânsızdı. Geri döneceğim, dedi ona ve kafasında beliren sesi şaşkınca dinledi. Olur, sevgili rahip, her zaman beklerim. Gel-commala.

İkinci Cadde'yle Kırk Altıncı Sokak'ın köşesinde durup arkasına baktı. Kapı ve mağara hâlâ arkasındaydı. Kapının altı, kaldırımın on santim kadar üzerindeydi. Ellerindeki rehber kitaplara bakılırsa turist olan bir orta yaşlı çift otelin bulunduğu taraftan yürüyerek geldi. Sohbet ederken kapıya yaklaştılar ve hiç farkında olmadan çevresinden dolaştılar. Görmüyorlar ama hissediyorlar, diye düşündü Callahan. Ya kaldırım çok kalabalık olsaydı ve kapının etrafından dolaşmak mümkün olmasaydı? Muhtemelen kapının içinden geçip gidecekler, belki bir anlık serinlik veya baş dönmesi hissedeceklerdi. Belki çınlamaları bir anlığına duyacaklar veya yanık soğana ya da çürük ete benzer bir koku alacaklardı. Ve belki o gece rüyalarında, Eğlence ' Şehri'nden çok daha acayip yerler göreceklerdi.
Geri dönebilirdi, dönmesi gerekiyordu; istediğini almıştı. Ama kısa bir yürüyüşle New York Halk Kütüphanesi'ne varabilirdi. Orada, aslan heykellerinin arkasında meteliksiz bir adam bile biraz bilgi edinebilirdi. Örneğin bir posta kodunun ait olduğu yeri. Ayrıca (gerçeği söylemek gerekirse) o dünyadan ayrılmayı henüz istemiyordu.
Kollarını, Silahşor'un dikkatini çekene dek salladı. Gelip geçenlerin bakışlarına aldırmadan parmaklarını bir, iki, üç kez ona gösterdi. Silah-§°r'un mesajını anlayıp anlamayacağından emin değildi. Ama Roland anlamış görünüyordu. Abartılı bir hareketle başını salladı ve her şeyin yolunda olduğunu belirtmek için başparmağını kaldırdı.
Callahan koşar adım yürümeye başladı. New York'ta olmak çok keyifli olsa da oyalanmaması gerektiğini biliyordu. Roland'ın içinde bulunduğu şartlar hiç hoş olmasa gerekti. Eddie'ye göre ise çok tehlikeliydi.

8

Silahşor, Callahan'ın mesajını anlamakta zorluk çekmedi. Otuz parmak, yani otuz dakika. Peder diğer tarafta yarım saat daha kalmak istiyordu. Roland çitin üzerindeki yerin tam olarak neresi olduğunu öğrenmeye çalışacağını tahmin etti. Callahan bunu yapabili.se iyi olacaktı. Bilgi, güç verirdi. Bazen de, zaman darsa hız aynı işlevi görürdü.
Kulaklarındaki kurşunlar, haykıran sesleri tamamen engelliyordu. Çınlamaları hâlâ duyabiliyordu ama şiddetleri, tahammül edilebilecek kadar azalmıştı. Bu iyiydi zira çınlamalar, incecik'in vızıltısından çok daha kötüydü. Bu sesi birkaç gün boyunca duymak zorunda kalsa aklını kaçıracağından hiç şüphesi yoktu, ama yarım saat daha dayanabilirdi. Durumu iyice kötüleşirse kapıdan bir şey fırlatarak pederin dikkatini çekebilir ve daha çabuk dönmesini sağlayabilirdi.
Roland kısa bir süre için Callahan'ın ilerlediği caddeyi seyretti. Kumsaldaki kapılarda diğer tarafı, üçünün (Eddie, Odetta ve Jack Mort) gözünden bakıyormuş gibi görüyordu. Bu biraz daha farklıydı. Callahan'ın sırtını veya arkasına döndüğünde (ki sıkça dönüyordu) yüzünü görebiliyordu.
Roland oturduğu yerden kalktı ve zaman geçirmek niyetiyle Calvin Tower'in işbirliği yapmak için güvenliklerini sağlamalarım şart koştuğu değerli kitaplarının yanına gitti. Çekip aldığı ilk kitabın kapağında, bir adamın başının silueti vardı. Adam pipo içiyor ve bir tür avlak bekçisi şapkası takıyordu. Cort'un da buna benzer bir şapkası vardı ve Roland çocukken o şapkanın babasının ter lekeleriyle dolu, aşınmış ipli eski kasketinden daha şık olduğunu düşünürdü. Kitabın üzerindeki kelimeler
jsfew York dünyasına aitti. Roland o tarafta olsaydı kelimeleri kolayca okuyabileceğinden emindi ama o dünyada fazlasıyla güçtü. Oradayken de az çok okuyabiliyordu ama elde ettiği sonuçlar en az çınlamalar kadar sinir bozucuydu.
"Sir-lock Hones," diye okudu yüksek sesle. "Hayır, Holmes. Odet-ta'nın soy ismi gibi. Dört... kısa... noman. Noman mı?" Hayır, bu bir R idi. "Sirlock Holmes'dan dört kısa roman." Kitabı açıp elini başlık sayfası üzerinde gezdirdi ve kokladı: eski kâğıdın hafif baharatlı, tatlımsı kokuşuydu. Dört kısa romandan birinin adını çıkarabildi: Dördün İşareti. Av Köpeği ve İş hariç diğer başlıkların kelimeleri onun için hiçbir anlam ifade etmiyordu.
"İşaret, sigul demek," dedi. Başlıktaki harfleri saymaya başlayınca kendi kendine güldü. Sadece on üç taneydiler zaten. Kitabı bırakıp bir başkasını aldı, bunun kapağında bir asker vardı. Başlığın bir kelimesini seçebildi: Ölü. Bir başka kitaba baktı. Kapakta bir kadın ve bir erkek öpüşüyordu. Evet, hikâyelerde kadınlarla erkekler hep öpüşürdü; okuyucular bunu severdi. Kitabı bırakıp Callahan'ın ne yapmakta olduğuna baktı. Pederin kitaplar ve Eddie'nin der-ki dediği şeylerle dolu (kimin ne dediğini ve niye o kadar çok şey söylediğini bilmiyordu) kocaman bir odaya girdiğini görünce gözleri irileşti.
Sonra dönüp bir başka kitap aldı ve kapak resmini görünce gülümsedi. Arkasında güneşin battığı bir kilise resmi vardı. Kilise biraz Huzurun Hanımı'na benziyordu. Kitabı açıp göz gezdirmeye başladı. Her üç kelimeden birini anlayabiliyordu. Hiç resim yoktu. Kitabı tam bırakacaktı ki gözüne bir şey ilişti. Sayfadan adeta fırladı demek daha doğruydu. Roland'ın nefesi bir anlığına kesildi.
Bir adım geriledi. Geçiş çınlamalarını artık duymuyordu. Callahan'ın girdiği kitaplarla dolu oda umurunda değildi. Kapağında kilise resmi olan kitabı okumaya başladı. Ya da okumaya çalıştı. Kelimeler çıldırtıcı bir şekilde gözlerinin önünde uçuşuyor, okuduklarından emin olamıyordu. Tam olarak değil. Ama tanrılar! Düşündüğü şeyi görüyorsa... Önsezileri ona bunun bir anahtar olduğunu söylüyordu. Ama hangi kapının anahtarı?
Bilmiyordu, kelimeleri bilebilecek kadar anlayamıyordu. Ama elindeki kitap titreşiyor gibiydi. Roland kitabın gül gibi olabileceğini düşündü...
... ama kara güller de vardı.

9

"Roland, buldum! Orta Maine'de Stoneham adında küçük bir kasaba. Portland'm altmış kilometre kadar kuzeyinde ve..." Silahşor'a dikkatle bakıp sustu. "Sorun ne?"

"Çınlamalar," dedi Roland çabucak. "Kulaklarım tıkalı olmasına rağmen duyuyorum." Kapı kapalıydı ve çınlamalar yok olmuştu, ama sesleri hâlâ duyuyordu. Callahan'ın babası, Donnie'nin yatağının altında bulduğu dergilerin bir Hıristiyan'a yakışıp yakışmadığını ve öğrenecek olsa annesinin neler düşüneceğini soruyordu. Callahan, Roland mağaradan çıkmalarını teklif ettiğinde hiç itiraz etmedi. O gün babasıyla yatağın ayakucunda birlikte dua etmişler ve üç Playboy dergisi, arka taraftaki çöp yakma fırınını boylamıştı.
Roland oymalı kutuyu pembe çantaya geri koydu ve Tower'in değerli kitaplarının durduğu sandığın gerisine dikkatle yerleştirdi. Üzerinde kilise resmi olan kitabı daha önce yerine koymuştu. Gerektiğinde kolayca bulabilmek için yüzüstü bırakmıştı.
Dışarı çıkınca temiz havayı derin derin içlerine çekerek yan yana durdular. "Sadece çınlamalar olduğundan emin misin?" diye sordu Callahan. "Hayalet görmüş gibiydin."
"Çınlamalar hayaletlerden beter," dedi Roland. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordu ama cevabı Callahan'ı tatmin etmiş görünüyordu. Roland patikadan inerlerken diğerlerine, en önemlisi kendine verdiği sözü hatırladı: tet içinde sır olmayacaktı. Sözünden ne de çabuk dönmüştü! Ama yaptığının doğru olduğunu hissediyordu. O kitaptaki isimlerin en azından bir kısmını biliyordu. Diğerleri de bilecekti. Kitap düşündüğü kadar önemliyse hepsi öğrenecekti. Ama o an, dikkatlerinin dağılmaması gerekiyordu. Kurtlar'ın gelişine çok az bir süre kalmıştı. Savaşı kazanırlarsa, ondan sonra belki...
"Roland iyi olduğundan emin misin?"
"Evet." Callahan'ın omzunu tuttu. Diğerleri kitabı okumakta zorluk çekmeyecek, bu şekilde anlamını öğrenebilecekti. Belki kitaptaki hikâye sadece bir hikâyeydi... ama nasıl olabilirdi...
"Peder?"
"Evet, Roland."
"Bir roman, hikâyedir, değil mi? Uydurma bir hikâye?"
"Evet, uzun bir hikâye."
"Ama uydurma."
"Evet, kurgunun anlamı odur. Uydurma."
Roland bunu biraz düşündü. Çuf-Çuf Charlie de uydurmaydı ama pek çok hayati açıdan da değildi. Ve yazarının ismi değişmişti. Kule'nin bir arada tuttuğu pek çok dünya vardı. Belki...
Hayır, şimdi olmaz. Bunları o an düşünmemeliydi.
"Bana Tower ve arkadaşının gittiği kasabadan bahset," dedi Roland.
"Yapamam. Maine'in telefon rehberlerinden birinden öğrendim. Bir de yerini gösteren basitleştirilmiş bir posta kodu haritasından."
"Güzel. Çok iyi."
"Roland, iyi olduğundan gerçekten emin misin?"
Calla, diye düşündü Roland. Callahan. Gülümsemek için kendini zorladı. Callahan'ın omzunu yine tuttu.

BEŞİNCİ BÖLÜM AHALİYLE TOPLANTI

1

Tian Jaffords hayatında hiç, büyük çadırın sahnesinde Calla Bryn Sturgis sakinlerinin önünde dikilirken olduğu kadar korkmamıştı. Önünde beş yüz (en fazla altı yüz) kişi olduğunu biliyordu, ama sayıları çok daha fazlaymış gibi geliyordu ve ortalığa hâkim olan sessizlik son derece sinir bozucuydu. Biraz olsun rahatlayabilmek için karısına baktı ama işe yaramadı. Zalia'nın solgun yüzü, hâlâ çocuk doğurabilecek yaşta genç bir kadından ziyade, ihtiyar bir kocakarının yüzüne benziyordu.
Öğle sonrasının bu geç saatlerinde havanın durumu da pek rahatlatıcı değildi. Gökyüzü berrak ve bulutsuzdu ama hava, saat beş için fazla karanlıktı. Güneybatıda büyük bulut kümeleri vardı ve güneş, tam o sahneye tırmandığı sırada onların ardına geçmişti. Büyükbabası buna, tuhaf-laşan hava derdi; alametimsi, teşekkürler derim. Gök Gürültüsü'nün sürekli karanlığında şimşekler çakıyordu.
Bu noktaya geleceğini bilseydim asla ön ayak olmazdım, diye düşündü dehşetle. Ve bu kez zavallı küllerimi ateşin içinden çıkaracak Peder Callahan da olmayacak. Ama Callahan oradaydı, Roland ve dostlarının yanında duruyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu. İsa Adam haçı siyah, sade gömleğinin üzerinde parlıyordu.
Kendi kendine aptallık etmemesini, Callahan'ın yardım edeceğini söyledi. Yabancılar da ederdi. Orada bulunuş sebepleri buydu. Bağlı oldukları kurallar, sonunda canlarından olsalar ve uğruna yola çıktıkları hedefe varamasalar bile yardım etmelerini emrediyordu. Kendi kendine, tek yapması gerekenin Roland'ı takdim etmek olduğunu söyledi. O takdim edecek, Roland da gelecekti. Silahşor bir keresinde o sahnede pirinç dansını yapmış ve herkesin gönlünü fethetmişti. Tian, Roland'ın gönülleri bir kez daha fethedeceğinden şüphe mi duyuyordu? Aslında hayır, hiç şüphesi yoktu. Bu kez korktuğu, Silahşor'un hayat dansı değil, ölüm dansı yapmasıydı. Çünkü bu adam ve dostlarının işi ölümdü; ekmekleri ve şaraplarıydı ölüm. Yemeğin ardından damaklarını temizlemek için içtikleri şerbetti. Tian ilk toplantıda (bir aydan kısa bir süre önce olduğuna inana-mıyordu) öfke ve umutsuzluğun verdiği güçle konuşmuştu ama bir ay, maliyeti hesaplamak için yeterince uzun bir süreydi. Ya bir hata yapıyorlarsa? Ya Kurtlar, Calla'yı ışıklı çubuklarıyla yakıp çocukları alarak geri kalan genç yaşlı herkesi vızıldayan ölüm toplarıyla öldürürse?

Calla'nın büyük çadırda toplanmış halkı, Tian'm başlamasını sessizce bekliyordu. Eisenhartlar, Overholserlar, Javierler ve Tooklar bir arada duruyordu (Kurtlar'ın istediği yaşta ikizleri olmayan Tooklar çok şanslıydı elbette). George Telford erkeklerin; sert hatlı, tombul karısı ise kadınların yanında duruyordu. Strong, Rossiter, Slightman, Hand, Rosario ve Posella-lar da aynı yere toplanmıştı. Manniler yine dip dibe duruyor, mürekkep lekesi gibi görünüyordu. Patrikleri Henchick, bütün çocukların çok sevdiği genç Cantab ile yan yana duruyordu. Çocukların bir başka sevgilisi olan Andy, ince metal kolları belinde, gözleri mavi ışıltılar saçarak bir kenarda tek başına dikiliyordu. Oriza'nın Kardeşleri, telin üzerine tünemiş kuşlar gibi yan yana sıralanmıştı (Tian'm karısı da aralarındaydı). Kovboylar gündelikçiler ve hatta kasabanın ayyaşı yaşlı Bernardo bile oradaydı.
Tian'ın sağında duran, tüyü taşıyanlar huzursuzca kıpırdandı. Nor-mal şartlar altında opopanaks tüyünü dolaştırmak için bir çift ikiz yeter de artardı; insanlar çoğunlukla tüyün ne için dolaştırıldığını bilir, tüyü taşımak bir formaliteden ibaret olurdu. Ama bu kez (Margaret Eisen-hart'ın fikriydi) üç çift ikiz, tüyü en büyük çiftlikten en küçük '-ılübeye kadar dolaştırmış, Cantab'ın barakasına bile uğramıştı. En büyükleri, yirmi üç yaşında olan Haggengood ikizleriydi; Kurtlar'ın son akınının gerçekleştiği yıl doğmuşlardı (ve çoğu insana göre günah kadar çirkinlerdi ama bir o kadar da çalışkanlardı, teşekkürler derim). İkinci çift, Tavery ikizleri, haritayı çizen yetenekli, güzel çocuklardı. Son çift ise en gençleri olan (Tian'ın en büyük çocukları) Heddon ve Hedda'ydı. Tian'ın devam etmesini sağlayan da Hedda oldu. Tian, ona bakınca babasının korkusunu hissetmiş olan kızının ağlamak üzere olduğunu gördü.
Kafalarının içmde başkalarının sesini duyan sadece Eddie ve Ja':e değildi; Tian zihninde büyükbabasının sesini duyuyordu. Dişlerinin neredeyse tamamını kaybetmiş, sözcükleri geveleyen Jamie değildi konuşan. Yirmi yıl önceki haliydi; yine yaşlı ama küstahlık veya aylaklıkla karşılaştığında okkalı bir tokat indirebilecek kadar güçlü kuvvetli. Bir zamanlar Kurtlar'la savaşmış olan Jamie Jaffords. Tian önceleri bundan şüphe duymuştu ama artık duymuyordu. Çünkü Roland büyükbabasına inanıyordu.
Hadisene! diye söylendi kafasındaki ses. Daha ne bekliyosun? Sadece bir isim söyleyip kenara çekileceksin! Adamı takdim et ve bırak gerisini kendisi yapsın.
Tian sessiz kalabalığa bir süre daha baktı. Renkleri değişmeyen (çünkü bu gece parti yoktu) meşalelerin sabit, turuncu aydınlığında gözlerini ona dikmişlerdi. Bir şey söylemek istiyordu, belki buna ihtiyacı vardı. Sonu iyi de olabilirdi, kötü de. Ama Tian'ın bunda katkısı vardı, belki bunu belirtmek istiyordu.
Doğudaki karanlıkta şimşekler anlık, sessiz patlamalarla göğü aydınlatıyordu.
Peder gibi kollarını göğsünde kavuşturan Roland, Tian ile göz göze geldi ve başını salladı. Silahşor'un mavi gözleri, meşalelerin sıcak ışığında bile buz gibiydi. Neredeyse Andy'ninkiler kadar soğuktu. Ama bu küçük hareket, Tian'a ihtiyaç duyduğu cesareti verdi.
Tüyü alıp havaya kaldırdı. Kalabalığı oluşturanlar nefes bile almıyor gibiydi. Bir ekinkargası, uzaklarda bir yerde öttü.
"Bundan kısa bir süre önce Toplantı Salonu'nda karşınızda durup size inandıklarımı anlattım," dedi Tian.
"Geldiklerinde Kurtlar'ın sadece çocuklarımızı diil, kalplerimizi ve ruhlarımızı da götürdüğünü söyledim. Her gelişlerinde bizi daha derinden yaralıyolar. Bir ağacın gövdesini yeterince derin oyarsanız ölür. Bu, kasabamız için de geçerli."
Hiç anne olmamış Rosalita Munoz'un sesi akşam karanlığını yararak kulaklara ulaştı. "Doğru söylüyo, teşekkürler derim! Dinleyin, dinleyin onu ahali!"
"Dinleyin, onu iyi dinleyin!" sesleri yükseldi.
"Peder o gece kuzeybatıdan Silahşor'un gelmekte olduğunu söyledi. Işının Yolu üzerinde ilerliyolardı. Bazıları ona inanmadı ama peder doğru söylüyodu."
"Aynen öyle," sesleri duyuldu. "Peder doğru söyledi." Bir kadın, "İsa'ya şükürler olsun! Tann'nın anası Meryem'e hamt olsun!" diye bağırdı.
"O zamandan beri aramızdalar. İsteyen herkes onlarla konuşabildi. Yardım etmekten başka hiçbir şey..."
"Aptallık edip onlara fırsat verirsek arkalarında bir ceset yığını bırakarak yollarına devam edecekler!" diye kükredi Eben Took.

Kalabalıktan şaşkın nidalar yükseldi. Wayne Overholser, tepkiler dindiğinde, "Kes sesini!" diye bağırdı.
Took, Calla'nın önemli çiftçisi ve en iyi müşterisi olan Overholser'a dönerek şaşkınca baktı.
"Dinh'l&n, Gilead'lı Roland Deschain," dedi Tian. Bunu herkes biliyordu ama efsanevi isimlerin dile getirildiğini duymak kalabalıkta mırıltılara sebep oldu. "Eskiden var olan İç-Dünya'dan. Onu dinleyecek misiniz? Ne dersiniz, ahali?"
Kalabalık coşkuyla karşılık verdi. "Dinleyin onu! Dinleyin! Onu her zaman dinleriz! Dinleriz, teşekkürler deriz?' Ve Tian'ın başlarda ne olduğunu anlayamadığı ritmik bir ses duyuldu. Sonra anladı, neredeyse gülüm-seyecekti. İnsanlar kısa çizmelerinin topuklarını çimlere vuruyorlardı.
Tian elini uzattı. Roland öne çıktı. Bu sırada topuk sesleri daha da yükseldi. Kadınlar da yumuşak ayakkabılarıyla ellerinden geldiğince erkeklere katılıyordu. Roland basamakları tırmandı. Tian tüyü ona verdi, Hedda'nın elini tuttu ve diğer ikizlere kendisini takip etmelerini işaret ederek sahneden indi. Roland tüyü, sadece sekiz parmağı kalmış elleri arasında tutuyordu. Topuk sesleri sonunda kesildi. Ahalinin korku ve uumut dolu yüzlerini aydınlatan meşalelerin ışığı hafifçe titreşiyordu.
Ekinkargasinm sesi duyulmaz olmuştu. Doğuda karanlık, şimşeklerle bölünüyordu.

Silahşor kalabalığın karşısında tek başına duruyordu.

2
Çok uzunmuş gibi gelen bir süre boyunca tek yaptığı, kasaba sakinlerine bakmak oldu. Her korku dolu gözde aynı şeyi görüyordu. Daha önce defalarca görmüştü, okuması çok kolaydı. Bu insanlar açtı. Aç karınlarını bir şeylerle doyurma ihtiyacı duyuyorlardı. Yazın en sıcak günlerinde Gi-lead sokaklarında gezen börekçiyi ve pek çok insan o börekler yüzünden hastalandığı için annesinin ona seppe-sai dediğini hatırladı. Seppe-sai, ölüm-satıcısı anlamına geliyordu. Evet, diye düşündü Roland. Ama biz para almıyoruz. Bu düşünce üzerine yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. Keskin yüz hatları biraz olsun yumuşadı ve kalabalıktan huzursuzlukla karışık rahatlama belirten bir iç çekiş yükseldi.
"Calla'ya gelip sizinle tanıştığımıza memnunum, dinleyin beni, yalvarırım." Sessizlik.
"Bize kapınızı açtınız. Biz de size açıldık. Değil mi?" "Öyle, Silahşor!" diye bağırdı Vaughn Eisenhart. "Evet!" "Bizi olduğumuz gibi görüp yaptığımız şeyi kabul ediyor musunuz?" Bu kez cevap veren Mannilerin şefi Henchick oldu. "Evet Roland, teşekkürler deriz. Eld'in soyundansınız, Kara'ya karşı savaşan Beyaz'sınız."

Kalabalıktan daha uzun bir iç çekiş yükseldi. Arka taraflarda bir kadın ağlamaya başladı.
"Calla ahalisi, yardım ve kurtarıcı arıyor musunuz?"
Eddie'nin vücudu katılaştı. Bu soru, Calla Bryn Sturgis'de kaldıkları süre içinde pek çok kişiye ayrı ayrı sorulmuştu ama o gece sahnedeyken sorulmasının fazlasıyla riskli olduğunu düşünüyordu. Ya hayır derlerse?
Eddie kısa süre sonra boşuna endişelendiğini anladı. Roland kalabalığın nabzını tutma konusunda son derece başarılıydı. Birkaç kişi hayır cevabı verdi (Haycoxlar, Tooklar ve Telfordlar karşı çıkanların başını çekiyordu) ama kalabalığın geri kalanı coşkuyla kükredi: "EVET, TEŞEKKÜRLER DERİZr Overholser'ın da aralarında olduğu birkaç kişi çekimser kaldı. Eddie pek çok olayda bunun en akıllıca hamle olacağını düşündü. En azından en politik yaklaşımdı. Ama bu, sıradan bir durum değildi; söz konusu olan, orada bulunan insanların çoğu için hayatlarının en önemli kararıydı. On Dokuz Ka-Tet'i Kurtlar'ı yenecek olursa kasabanın insanları kimlerin reddettiğini, kimlerin çekimser kaldığını çok iyi hatırlayacaktı mutlaka. Wayne Dale Overholser'ın bir yıl sonra hâlâ o bölgenin en büyük çiftçisi olup olmayacağını merak etti.
Roland konuşmaya başlayınca Eddie tüm dikkatini ona çevirdi. Takdir ve dikkatini. Eddie doğup büyüdüğü yerde pek çok yalan duymuş, kendisi de bazıları çok iyi olan epey yalan söylemişti. Ama Roland konuşmasını yarıladığında, daha önce yalanın bir sanat gibi dâhice söylendiğine hiç tanık olmadığını anladı. Ve...
Etrafına baktı ve tatmin olmuş bir ifadeyle başını salladı.
Her bir kelimesini yutuyorlardı.

3
"Bu sahnede, karşınızda olduğum son sefer," diye başladı Roland. Pirinç dansını yapmıştım. Bu gece..."
George Telford araya girdi. Fazla kaypak, sinsi bir tipti ama Eddie adamın, şartlar aleni bir şekilde aleyhine gelişirken atılıp öyle sesini du. yurma cesaretini takdir etmişti.
"Evet, hatırlıyoz. Çok da iyi dans etmiştin! Ölüm dansını nasıl yapa. çaksın peki, Roland? Söyle yalvarırım."
Kalabalıktan onaylamaz mırıltılar yükseldi.
"Nasıl yapacağım önemli değil," dedi Roland. Hiç rahatsız olmuş görünmüyordu. "Çünkü Calla'da dans ettiğim günler sona erdi. Bu kasabada işimiz var. Benim ve dostlarımın. Misafirperverlik gösterdiniz, teşekkürler deriz. Bizden yardım istediniz, ben de beni iyi dinlemenizi istiyorum. Kurtlar bir haftadan kısa bir süre sonra gelecek."
Kalabalıktan onaylayan bir iç çekiş yükseldi. Zaman iyice kayganlaş-mıştı ama herkes beş günün ne kadar sürdüğünü az çok biliyordu.
"Gelmelerinden bir önceki gün akşam vakti Calla'daki on yedi yaşın altındaki tüm ikizlerin şurada toplanmasını istiyorum." Roland sol tarafındaki çadırı işaret etti. Çadırı, Oriza'nın Kardeşleri kurmuştu. O gece pek çok çocuk orada toplanmıştı. Aralarından sadece yüz kadarı risk altındaydı. Yaşça büyük olan çocuklar, toplantı süresince küçüklere göz kulak olmakla görevlendirilmişti. Oriza'nın Kardeşleri de ara sıra gidip çocukları kontrol ediyordu.
"Çadıra hepsi birden sığmaz, Roland," dedi Ben Slightman.
Roland gülümsedi. "Ama daha büyüğüne sığarlar, Ben. Kardeşler'in daha büyüğünü bulabileceğinden eminim."
"Aynen öyle! Ve onlara unutamayacakları bir ziyafet sunarız!" diye bağırdı Margaret Eisenhart cesurca. Bunu kısa süren neşeli gülüşmeler izledi. İnsanlar, Kurtlar kazanırsa çadırdaki çocukların yarısının kendi isimlerini bile hatırlayamayan geri zekâlılar olarak döneceğinin bilincindeydi.
"Ertesi sabah işimize erkenden başlayabilmemiz için onları Kurt Ari-fesi'nde bu çadırda tutacağım," dedi Roland. "Bana söylenenlere göre Kurtlar'ın günün hangi vaktinde geleceğini önceden bilmemiz mümkün değil- Sabah, öğlen veya akşam vakti gelebilirlermiş. Erken gelip çocukları böyle savunmasız yakalamalarına izin vermek dünyanın en büyük aptallığı olur."
"Ya Kurtlar bir gün erken gelirse?" diye bağırdı Eben Took vahşice. »Ya da Kurt Arifesi dediğin gece?"
"Yapamazlar," dedi Roland. Jamie Jaffords'un hikâyesi göz önüne alındığında aksine ihtimal vermek zordu. Andy ve Ben Slightman'ın önlerindeki beş gün ve gece boyunca serbestçe hareket etmesine izin vermesinin sebebi, yaşlı

Jaffords'un hikayesiydi. "Uzak mesafeden geliyorlar ve yolculuğun tümünü at üstünde geçirmiyorlar. Programları çok önceden kesinleşmiş."
"Nereden biliyosunuz?" diye sordu Louis Haycox.
"Söylemesem daha iyi," dedi Roland. "Kurtlar'ın çok keskin kulakları olabilir."
Bunun üzerine herkes düşüncelere dalınca bir sessizlik oldu.
"Aynı gece (Kurt Arifesi'nde) çocukları kasabanın kuzeyine götürmek için Calla'daki en büyük on iki arabanın buraya getirilmesini istiyorum. Sürücülere ben karar vereceğim. Çocuklara göz kulak olacak görevliler de onlarla gidecek ve yanlarında kalacak. Çocukları nereye götüreceklerini sormayın, o konudan da bahsetmememiz en iyisi."
Çoğu, çocukların nereye götürüleceğini bildiğini sanıyordu elbette: Gloria'ya. Bu gibi haberler, Roland'ın da çok iyi bildiği gibi çabucak yayılırdı. Ben Slightman biraz daha etraflı düşünmüş, Gloria'nın güneyindeki Redbird Two'yu da akıl etmişti ama bunun Roland için hiçbir sakıncası yoktu.
George Telford yine bağırdı. "Onu dinlemeyin, ahali, yalvarırım size! Dinleseniz bile ruhlarınız ve kasabanın iyiliği için dediklerini yapmayın! Söyledikleri çılgınlık! Çocuklarımızı saklamayı daha önce de denedik ve ■§e yaramadığını gördük! İşe yarasa bile Kurtlar kasabamızı yakıp yerle bir edecek, mahvedecek ve..."
"Kes sesini korkak!" dedi Henchick. Sesi kırbaç gibi saklamıştı.
Telford yine de konuşmaya devam edecek oldu ama en büyük oğlu kolunu tutarak onu susturdu. Yere vurulan topuk sesleri yine duyuldu Telford, Eisenhart'a hayretle bakıyordu. Sen de mi bu çılgınlığın bir parça-sisin, der gibiydi.
Büyük çiftçi başını iki yana salladı. "Bana öyle bakmanın bir faydası yok, George. Benim yerim, karımın yanı. O da Eld ile birlikte."
Bunun üzerine alkışlar yükseldi. Roland sabırla alkışların dinmesini bekledi.
"Telford haklı. Kurtlar çocukların saklandığı yeri büyük ihtimalle öğrenecek. Ama geldiklerinde ka-tei'im onları karşılamak üzere hazır bekliyor olacak. Onlar gibilerle ilk kez karşılaşmıyoruz."
Onaylayan bir kükreyiş yükseldi. Topuklar vuruldu, alkışlar tekrar başladı. Telford ve Eben Took etraflarına bir tımarhanede uyanmış insanların şaşkınlığıyla, irileşmiş gözlere bakıyordu.
Roland sessizlik tekrar çöktüğünde, "Kasabalılardan bazıları, iyi silahlara sahip bazı sakinler bizimle birlikte savaşmayı kabul etti. Ama bu kısmı da henüz bilmeniz gerekmiyor." Ama elbette Oriza'nın Kardeşleri, duruşlarıyla her şeyi belli ediyordu. Eddie, Roland'ın konuşmayı, insanları olduğu gibi ustaca idare edişini hayranlıkla izliyordu. Gözlerini devirip ona gülümseyen Susannah'ya göz ucuyla baktı. Susannah'nın koluna dokunan eli soğuktu. Bu gecenin sona ermesini istiyordu. Eddie, karısının hislerini çok iyi anlıyordu.
Telford son bir kez çabaladı. "Beni dinleyin, ahali! Bunların hepsi daha önce denendi!"
Bu kez karşılık veren Jake Chambers oldu. "Ama silahşorlar denemedi, sai Telford."
Kalabalıktan yine bir uğultu yükseldi. Topuklar vuruldu, alkışlar tekrar başladı. Roland'ın sessizliği sağlamak için ellerini kaldırması gerekti.
"Kurtlar'ın çoğu, çocukların bulunduğunu düşündüğü yere gidecek ve işlerini orada bitireceğiz," dedi. "Daha küçük gruplar çiftlikleri taramaya kalkabilir, bazıları kasabaya gelebilir. Ve evet, biraz yakıp yıkabilir, zarar verebilirler."
Başlarını sallayıp sessizce, saygıyla dinliyorlar, bir sonraki noktaya ondan önce varıyorlardı. Tıpkı Roland'ın istediği gibi.
"Yanan bir binanın yerine yenisi inşa edilebilir. Ama deforme olmuş bir çocuğu eski haline getiremezsiniz."
"Evet," dedi Rosalita. "Deforme olmuş bir kalbi de öyle."
Onaylayan mırıltılar duyuldu. Çoğu kadındı. Calla Bryn Sturgis'de (ve çoğu yerde) erkekler ciddi durumlar söz konusuyken kalplerden bahsetmezdi.
"Şimdi beni dinleyin, çünkü size bu kadarını son kez söyleyeceğim: Kurtlar'ın tam olarak ne olduğunu biliyoruz. Jamie Jaffords, zaten şüphelenmekte olduğumuz gerçekleri bize açıkladı."
Şaşkınlık belirten mırıltılar oldu. Başlar çevrildi. Torununun yanında duran Jamie sırtını dikleştirip göğsünü ileri çıkarmayı kısa süreliğine de olsa başardı. Eddie, adamın Roland'ın bir sonraki sözlerini duyunca sükûnetini koruyabilmesini diledi. Burnunu sokup Roland'ın anlatacaklarını yalanlayacak olursa işleri çok zorlaşabilirdi. En azından Slightman ve Andy'yi vaktinden önce yakalamaları gerekebilirdi. Ve Finli o'Tego (Ben Slightman'ın Doğan"dan rapor verdiği ses) Kurtlar gelmeden önce bu ikisinden bir haber alamazsa şüphelenebilirdi. Eddie, kolundaki elin kıpırdadığını hissetti. Susannah, şans için parmaklarını çaprazlamıştı.

4
"Maskelerin ardındaki yaratıklar canlı değil," dedi Roland. "Kurtlar, Gök Gürültüsü'nde hüküm süren vampirlerin ölü hizmetkârları."
Bu dikkatle tasarlanmış saçmalık üzerine kalabalıktan şaşkın mırıltılar yükseldi.
"Kurtlar, dostlarım Eddie, Susannah ve Jake'in zombi dediği yaratıklar. Beyinlerine veya kalplerine isabet etmedikçe yay, arbalet veya kurşunlarla öldürülemezler." Roland sözlerini vurgulamak için göğsünün sol tarafına dokundu. "Ve kasabalara akın yaptıklarında giysilerinin altına zırhlar giyiyorlar elbette."
Henchick başını sallıyordu. Kurtlar'ın daha önceki gelişlerini hatırla-yan yaşlı kadın ve erkekler de başlarını sallıyordu.
"Bu çok şeyi açıklıyor," dedi. "Ama nasıl..."

"Başlıklarının altına taktıkları miğferler yüzünden onları başlarından vurmamız mümkün değil," dedi Roland. "Ama böyle yaratıkları Lud'da da görmüştük. Zayıf noktaları şurası." Tekrar göğsüne dokundu. "Yaşayan ölüler nefes almaz, ama kalplerinin üst tarafında bir tür solungaç var. Üzerini zırhla kapatırlarsa ölürler. Onları bu noktadan vuracağız."
Bu sözlerin üzerine alçak bir uğultu oldu. Sonra büyükbabanın heyecan dolu tiz sesi duyuldu. "Evet kesinlikle öyle! Molly Doolir. tabağı birinin tam orasına isabet ettirmişti. Yaratık o zaman bile ölmemişti ama yere düşmüştü!"
Eddie parmakları kasılan Susannah'nın kısa tırnaklarını kolunda hissetti ve dönüp ona bakınca kendini tutamamış, sırıtıyor olduğunu gördü. Jake'in yüzünde de benzer bir ifade vardı. İşler hassasken doğru şekilde davranacak kadar kurnazsın, ihtiyar, diye düşündü Eddie. Senden şüphelendiğim için üzgünüm. Andy ve Slightman nehrin karşısına geçip bu boku rapor etsin bakalım! Roland'a düşmanların (kendine Finli o'Tego diyen biri tarafından temsil edilen bilinmeyen kişiler) bu saçmalığı yutup yutmayacağını sormuş, Whye'in bu kıyısına yüz yıldan fazla süredir akınlar düzenliyorlar ve sadece bir kayıpları olmuş, karşılığını almıştı. Bana kalırsa her şeye inanırlar. Şu an en zayıf noktaları, kendilerine duydukları aşırı güven.
"İkizlerinizi Kurt Arifesi'nde, akşam saat yedide buraya getirin," dedi Roland. "Oriza'nın Kardeşleri ellerinde, üzerlerinde isim listesi olan yazı tahtalarıyla bekliyor olacak. İçeri giren her çiftin isminin üstünü çizecekler. Saat dokuzdan önce tüm çocukların gelmiş olmasını umuyorum."
"Benim çocuklarımın isimlerinin üzerini çizemeyeceksiniz!" dedi kalabalığın gerisinden öfkeli bir ses. Sesin sahibi önündeki insanları ite kaka Jake'in yanına kadar geldi. Güneyde küçük bir pirinç tarlası olan kısa boylu bir adamdı. Roland, hafızasının dağınık içeriğini taradı (dağınıktı ama hiçbir şey atılmazdı) ve sonunda adamın ismini buldu: Neil Faraday. Roland ve ka-tet'i uğradığında evinde olmayan (veya onlarla görüşmek istemeyen) az sayıda insandan biriydi. Tian'ın dediğine göre çalışkan bir adamdı ama ayyaşın tekiydi. Görünüşünden de belli oluyordu. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı, yanaklarındaki mor damarlar ilk bakışta göze çarpıyordu. Çapaçul bir görünümü vardı. Ama Telford ve Took ona, şaşkınlıkla karışık minnet dolu gözlerle baktı. Tımarhanede aklı başında biri daha, diyordu bakışları. Tanrılara şükürler olsun.
"Çocukları yine de alacaklar ve sonra kasabayı yakıp yıkacaklar," dedi Faraday. "Onlara karşı koymazsam çocuklarımdan birini götürecekler, ama hiç olmazsa geride üç çocuğum ve sağlam çiftliğim kalacak!" Faraday etrafına alaylı bir küçümsemeyle baktı. "Varınızı yoğunuzu kaybedin de aklınız başınıza gelsin. Aptallar!" Arkasında hatırı sayılır miktarda aklı karışmış insan bırakarak geldiği yere döndü. Küçümseyici konuşması kalabalık üzerinde Telford ve Took'un önceki çabalarından daha etkili olmuştu.
Çok fakir olabilir ama önümüzdeki sene Took'un Dükkânı'ndan kredi almakta zorlanacağını hiç sanmam, diye düşündü Eddie. Tabi dükkân hâlâ yerinde olursa.
"Sai Faraday kendince haklı olabilir ama umarım önümüzdeki birkaç gün içinde fikrini değiştirir," dedi Roland. "Umarım fikrini değiştirmesini sağlarsınız. Çünkü değiştirmezse geriye üç çocuğu da kalmayabilir" Sesini biraz yükselterek devam etti. "Toprağını iki katır ve karısının yardımıyla sürmek pek hoşuna gitmeyecektir."
Telford öfkeden kıpkırmızı olmuş bir yüzle sahneye yaklaştı. "İstediğini elde etmek için söylemeyeceğin şey yok, diil mi? İşine gelince her yalanı söylersin, diil mi?"
"Yalan söylemem, her cevabı bildiğimi de iddia edemem," dedi Ro-•and. "Birkaç ay önce Kurtlar'ın varlığından bile bihaberken sizde öyle bir mtiba uyandırdıysam bağışlayın, yalvarırım. Ama size iyi geceler dilemeden önce bir hikâye anlatmama müsaade edin. Gilead'da küçük bir ç0. cukken, İyi Adam'ın gelişinden ve onu takip eden büyük yangından önce baronluğun doğusunda bir ağaç çiftliği vardı."
"Ağacın çiftliği mi olurmuş?" diye sordu biri alayla.
Roland gülümsedi ve başını salladı. "Sıradan ağaçların, hatta demir-ağaçlarının çiftliği olmaz belki. Ama bahsettiğim ağaçlar çiçekaçandı. Çok hafif, bir o kadar da güçlü bir ağaç. Tekneler için en iyi ağaç oydu. Kesilen ince bir parça neredeyse havada süzülürdü. Bin dönümden fazla arazi üzerinde düzgün sıralar halinde on binlerce çiçekaçan vardı ve hepsinin bakımıyla baronluğun korucusu ilgileniyordu. Ve bırakın çiğnenmeyi, çiğnenmesi akıldan bile geçirilmeyen bir kural vardı: iki ağaç kesen, üç ağaç diker."
"Evet," dedi Eisenhart. "Sığırlar için de aynısı geçerli. Biz de sattığımız veya kestiğimiz her hayvana karşılık dört hayvan tutarız. Gerçi çoğu çiftçinin durumu bunu yapacak kadar iyi değil."
Roland gözleriyle kalabalığı taradı. "On yaşıma bastığım yaz, çiçekaçan ormanına bir hastalık bulaştı. Örümcekler bazı ağaçların üst dallarında beyaz ağlar ördüler ve o ağaçlar tepeden aşağı doğru çürüyüp öldü. Hastalık köklere ulaşmadan önce gövdelerinin ağırlığı yüzünden devrildiler. Korucu olan biteni gördü ve tüm sağlam ağaçların kesilmesini emretti. Çok geç olmadan hâlâ sağlam olan ağaçları kurtarmak istemişti, anlıyor musunuz? İki kes, üç dik kuralının bir anlamı kalmamıştı. Ertesi yaz, Gilead'ın doğusundaki çiçekaçan ormanları yok oldu."
Kasabalılardan çıt çıkmıyordu. Meşaleler cızırdıyordu. İnsanlar bakışlarını Silahşor'un üzerinden bir anlığına bile çekmemişti.
"Burada, Calla'da, Kurtlar bebekleri hasat ediyor ve aldıklarına karşılık başkalarını vermeye tenezzül etmiyorlar."
Kalabalıktan yine mırıltılar yükseldi.
"Kurtlar alıyor ve bekliyor. Alıyor... bekliyor. Onlar için hava hoş, çünkü insanlar bebek yapmaya devam ediyor. Ama bu kez farklı bir şey oluyor, hastalık geliyor."

Took hışımla konuştu. "Evet, hastalık sizsiniz, siz en kötü..." Derken ujri hafifçe vurup başındaki şapkayı düşürdü. Eben Took sorumluyu yakalamak için hızla döndü ve karşısında yüz ifadeleri pek de dostça olmayan yaklaşık elli kişi buldu. Şapkasını hışımla alıp göğsüne bastırdı ve tek kelime etmedi.
"Buradaki bebek üretiminin durduğunu görürlerse bu gelişlerinde sadece ikizlerden birini almayacak, bütün çocukları götürecekler," dedi Roland. "Çocuklarınızı o akşam yedide buraya getirin. Size tavsiyem bu."
"Onlara başka seçenek bıraktın mı ki?" diye bağırdı Telford. Yüzü korku ve öfkeyle bembeyaz olmuştu.
Roland buna yeterince katlanmıştı. Sesi sertleşip yükseldi ve aniden parlayan masmavi gözlerin soğukluğu Telford'un gerilemesine sebep oldu. "Senin endişelenmene gerek yok nasılsa, sai. Kasabadaki herkesin de bildiği gibi, bütün çocukların büyümüş. Şimdi, neden çeneni kapamıyorsun?"
Gök gürültüsü gibi bir alkış ve yere vurulan topukların sesleri bu sözleri takip etti. Telford başını saldırmaya hazırlanan bir boğa gibi omuzlarının arasına çekerek bağırışlara ve suçlamalara olabildiğince göğüs gerdi. Sonra dönüp kalabalığı yararak yürümeye başladı. Took da onu takip etti. Birkaç dakika sonra ikisi de gitmişti. Bundan kısa bir süre sonra da toplantı bitti. Oylama yapılmamıştı. Roland, onlara oylama gerektirecek bir şey söylememişti.
Susannah'nın sandalyesini içeceklerin durduğu uzun masaya doğru iten Eddie, oylamaya gerçekten de gerek kalmadığını düşündü.

5
Roland fazla zaman geçirmeden Ben Slightman'ın yanına gitti. Kâhya, elinde bir fincan kahve ve üzerinde bir dilim pasta olan bir tabakla bir Meşalenin altında duruyordu. Çocukların Kurt Arifesi'nde toplanacağı Çadırda şimdi meşrubat, kahve ve pasta ikram ediliyordu. Bekleyen insanların oluşturduğu sıra, koca bir yılanı andırıyordu. Alçak sesle konuşmalar duyuluyor ama pek fazla gülüşme olmuyordu. Jake ve Benny biraz ötede, çimlerin üzerinde Oy ile birlikte top oynuyordu. Hantal Billy ne-şeyle havlıyordu ama çocuklar, kuyruktaki insanlar gibi durgun görünü-yordu.
"Güzel konuşmaydı," dedi Slightman kahve fincanını Roland'ınkine hafifçe vurarak.
"Öyle mi dersin?"
"Evet. Elbette hepsi istediğin cevabı vermeye hazırdı. Belki Faraday senin için bir sürpriz olmuştur ama çok iyi idare ettin doğrusu."
"Sadece gerçekleri söyledim," dedi Roland. "Kurtlar yara alır ve sayıları azalırsa zararın neresinden dönülse kârdır mantığıyla mümkün olduğu kadar çocuğu alıp götürmeye çalışacaktır. Efsaneler anlatıldıkça büyür ve yirmi üç yıl, bunun için yeterince uzun bir süre. Calla ahalisi Gök Gü-rültüsü'nde binlerce, hatta belki milyonlarca Kurt olduğunu sanıyor ama bence bu doğru değil."
Slightman, ona dürüst bir ilgiyle bakıyordu. "Neden?"
"Çünkü her şey eskiyip yok oluyor," dedi Roland basitçe. "Bana bir söz vermeni istiyorum."
Slightman, ona ihtiyatla baktı. Gözlüklerinin camları, meşalelerin aydınlığında parladı. "Yapabilirsem yaparım, Roland."
"Oğlunun dört gece sonra burada olmasını sağla. Kız kardeşi öldü, ama muhtemelen bu onu Kurtlar'ın gözünde tek çocuk yapmaz, yani hâlâ tehlikede. Almaya geldikleri şey oğlunda da olabilir."
Slightman hissettiği rahatlamayı gizlemeye çalışmadı. "Tabi, burada olacak. Aksini düşünmemiştim zaten."
"Güzel. Yapabilirsen sana bir görev vereceğim."
İhtiyatlı bakış geri döndü. "Nasıl bir görev?"
"Biz Kurtlar'la savaşırken çocuklara göz kulak olmak için altı kişinin yeteceğini düşünmüştüm, ama sonra Rosalita çocukların'paniğe kapılabi-leceğini söyledi ve o durumda ne yapacağımı sordu."
"Ah, ama çocuklar bir mağarada olacak, diil mi?" diye sordu Slight-man sesini alçaltarak. "Çocuklar korksa bile bir mağarada fazla uzağa kaçamaz."
"Ama karanlıkta bir duvara çarpıp yaralanabilirler veya bir yarığa düşebilirler. Bağırış çağırışlar, dumanlar ve silah sesleri paniğe kapılmalarına sebep olursa hepsi birden karanlıkta bir yarığa düşebilir. Çocukla-rln başında on kişi bırakmaya karar verdim. Senin de onlardan biri olmanı istiyorum."
"Gurur duydum, Roland."
"Bu bir evet mi?"
Slightman başını salladı.
Roland, .ma dikkatle baktı. "Kaybedersek çocukların başında olanların büyük ihtimalle öleceğini biliyorsun, değil mi?"
"Kaybedeceğinizi düşünseydim bu görevi en baştan kabul etmezdim." Duraksadı. "Ya da oğlumu diğer çocuklarla göndermezdim."
"Teşekkür ederim, Ben. Sen iyi bir adamsın."
Slightman sesini daha da alçalttı. "Çocukları hangi madene saklayacaksınız? Gloria'ya mı, Redbird'e mi?" Roland hemen cevaplamayınca telaşla devam etti. "Tabi bana söylememeyi tercih edersen sana hak..."
"Ondan değil," dedi Roland. "Hangisi olacağına daha karar vermedik."
"Ama ikisinden biri olacak."
"Elbette, başka neresi olabilir?" dedi Roland dalgınca ve bir sigara sarmaya koyuldu.
"Üstlerine çıkmayı mı deneyeceksiniz?"

"Yapamayız," dedi Roland. "Açı uygun değil." Kalbinin üst kısmına hafifçe vurdu. "Onları buradan vurmamız gerek, biliyorsun. Diğer yerler... işe yaramaz. Zırhını delip geçen bir kurşun bile bir zombiye zarar vermez."
"Bu sizin için bir sorun, diil mi?"
"Bu bir fırsat," diye düzeltti Roland. "Eski lâl madenlerinin girişinde-10 yatay geçidin altındaki kayşatı biliyorsun, değil mi? Tıpkı bebeklerin ön'üğüne benziyor hani?"
"Evet?"
"Oraya saklanacağız. Altına. Atlarıyla üzerimize geldiklerinde beklemedikleri anda ortaya çıkıp..." Roland işaret parmağıyla başparmağım kaldırarak Slightman'a tetik çekme hareketi yaptı.
Kâhyanın yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "Roland bu harika bir fikir!"
"Hayır," dedi Roland. "Sadece basit. Ama basit çözümler daima en iyileridir. Onları şaşırtabileceğimizi düşünüyorum. Tuzağımıza düşecekler. Bu taktik daha önce işime yaramıştı. Tekrar yaramaması için bir sebep yok."
"Sanırım öyle."
Roland etrafına bakındı. "Böyle konuları burada konuşmasak daha iyi, Ben. Sana güvenebileceğimi biliyorum ama..."
Ben başını hızla salladı. "Daha fazla konuşmana gerek yok, Roland. Anlryom."
Çocukların oynadığı top, Slightman'ın ayaklarının dibine yuvarlandı. Oğlu gülümseyerek ellerini uzatmıştı. "Baba! Topu at!"
Ben hızla fırlattı. Top, büyükbabanın hikâyesindeki Molly'nin tabağı gibi havada uçtu. Benny zıplayıp topu tek elle yakaladı ve bir kahkaha attı. Babası, ona sevgiyle sırıttı, sonra Roland'a döndü. "Tam bir ikili oldular, diil mi? Seninki ve benimki?"
"Evet," dedi Roland. "Neredeyse kardeş gibiler."

6
Ka-tet, rahvan giden atları üzerinde pederin evine doğru ilerliyordu. Bütün kasaba halkının gözlerini üzerlerinde hissedebiliyorlardı: at üstünde ölüm.
"Toplantı istediğin gibi geçti mi, hayatım?" diye sordu Susannah, Roland'a.
"Fena değildi," dedi Silahşor ve bir sigara sarmaya koyuldu.
"Ben de onlardan bir tane denemek isterdim," dedi Jake birdenbire.
Susannah, ona şaşkınca baktı. "Ağır ol, tatlım; daha on üçünde bile değilsin."
"Babam on yaşında başlamış."
"Ve ellisinden önce ölmüş olacak," dedi Susannah sertçe.
"Büyük bir kayıp sayılmaz," diye mırıldandı Jake, ama daha fazla ısrar etmedi.
"Mia ne durumda?" diye sordu Roland tırnağıyla bir kibriti yakarken. "Sessiz sakin duruyor mu?"
"Siz de şahit olmuş olmasaydınız öyle birinin varlığına inanmayacaktım, çocuklar."
"Karnında bir hareket yok, değil mi?"
"Yok." Susannah herkesin yalan söyleme hususunda kuralları olduğunu düşünüyordu; onun kuralı, söyleyeceği yalanı olabildiğince kısa kesmekti. Karnında bir yaratık varsa (bir tür canavar) dostlarının yardımlarını bir hafta sonra isteyecekti. O zaman hâlâ endişelenebilecek durumda olurlarsa elbette. Karnında ara sıra kendini gösteren krampları henüz bil-meseler de olurdu.
"O halde her şey yolunda," dedi Silahşor. Bir süre sessizlik içinde ilerlediler. Sonra Roland, "Umarım kazmakta iyisinizdir, çocuklar," dedi Roland. "Kazılacak yerler var."
"Mezarlar mı?" diye sordu Eddie espri yapıp yapmadığından emin olamayarak.
"Mezarlara daha sonra sıra gelecek." Roland gökyüzüne baktı ama bulutlar ilerlemiş ve yıldızları saklamıştı. "Unutmayın, mezarları galipler kazar."

ALTINCI BÖLÜM FIRTINADAN ÖNCE

1
Ulu bilge ve yüce keş Henry Dean'in hüzünlü, suçlayan sesi karanlığın derinliklerinden yükseldi. "Cehennemdeyim kardeşim! Cehennemdeyim, mal bulamıyorum ve hepsi senin suçun!"
"Burada ne kadar kalmak zorundayız sence?" diye sordu Eddie, Cal-lahan'a. Geçit Mağarası'na henüz gelmişlerdi ve ulu bilgenin küçük kardeşi bir çift kurşunu avucunda zar gibi sallamaya başlamıştı bile; sessizlik ve huzura ihtiyacı vardı. Büyük toplantının ertesi günüydü ve peder ile atları üzerinde kasabanın ana caddesinde ilerlerken ortalığın alışılmadık bir sessizliğe bürünmüş olduğunu fark etmişlerdi. Tüm Calla önceki gece verilen kararın ağırlığı altında ezilmiş, kendinden saklanıyor gibiydi.
"Korkarım biraz uzun sürecek," dedi Callahan. Özenle giyinmişti (dikkat çekmeyeceğini umuyordu). Gömleğinin cebinde, bir araya getirebildikleri tüm Amerikan parası duruyordu: on bir buruşuk dolar ve bir çift çeyreklik. Kendini tekliklerin üzerinde Lincoln, elliliklerin üzerindeyse Washington'un olduğu bir Amerika'da bulmamayı umdu. "Ama sanırım evreler halinde yapabiliriz."
"Küçük lütufları için Tanrı'ya şükürler olsun," dedi Eddie ve pembe çantayı Tower'in kitap sandığının arkasından çıkardı. İki eliyle kaldırıp dönüyordu ki durdu. Kaşları çatılmıştı.

"Ne oldu?" diye sordu Callahan.
"Burada bir şey var."
"Evet, kutu."
"Hayır, çantada. Sanırım astarının içine dikilmiş. Küçük bir taşa benziyor. Belki çantanın gizli bir cebi vardır."
"Ve belki," dedi Callahan. "Açıp bakmak için doğru zaman şu an değildir."
Eddie yine de hissettiği kabarıklığı şöyle bir sıktı. Tam olarak taş hissi verdiği söylenemezdi. Ama Callahan muhtemelen haklıydı. Önlerinde yeterince bilinmeyen vardı. Çantanın sırrını bir başka güne bırakmaları daha iyi olacaktı.
Eddie kutuyu çantadan çıkarınca o mide bulandıran dehşet yine zihnini ve yüreğini istila etti. "Bu şeyden nefret ediyorum. İçimdeki, bir anda üzerime saldırıp beni bir mısır cipsi gibi yiyecekmiş hissi, bir türlü yok olmuyor."
"Muhtemelen yiyebilir," dedi Callahan. "Kötü bir şeyler olduğunu hissedersen kahrolası kapağı kapat, Eddie."
"Kapatırsam kıçın diğer tarafta kalır."
"Oranın yabancısı sayılmam," dedi Callahan, bulunmamış kapıya bakarak. Eddie, ağabeyini, Callahan, annesini duyuyordu. Tacizleri hiç kesilmiyordu. Annesi, Callahan'a sürekli Donnie diyordu. Öyle çağrılmaktan hayatı boyunca nefret etmişti. "Tekrar açılmasını beklerim."
Eddie kurşunları kulaklarına yerleştirdi.
"Bunu yapmasına neden izin veriyorsun, Donnie?" diye inledi Calla-han'm annesi karanlığın içinden. "Kulaklara kurşun koymak çok tehlikeli!"
"Haydi," dedi Eddie. "Şu işi bitirelim." Kutuyu açtı. Çınlamalar anında Callahan'ın beynini sardı. Ve kalbini. Her yerin kapısı, bir tıkırtıyla açıldı.

2
İki şeyi düşünerek kapıdan geçti: 1977 yılı ve New York Halk Kütüp. hanesi'nin zemin katındaki erkekler tuvaleti. Adımını duvarları yazılarla kaplı bir tuvalet bölmesine attı (BANGO SKANK daha önce orada bulunmuş, imzasını duvara bırakmıştı). Sol tarafında biri, sifonu çekti. Callahan, sifonu çekenin gitmesini bekledikten sonra bölmeden çıktı.
Aradığını bulması on dakika sürdü. Kapıdan geçip mağaraya geri döndüğünde koltukaltında bir kitap vardı. Eddie'den kendisiyle birlikte mağaranın dışına çıkmasını istedi. Eddie bu isteği ikiletmedi. Temiz havaya ve parlak gün ışığına çıktıklarında (sabah çıkan rüzgâr, bu utları dağıtmıştı) kurşunları kulaklarından çıkarıp kitabı incelemeye koyuldu. İsmi, Amerika Otoyolları 'ydı.
"Bir kitap hırsızlığın eksikti," dedi Eddie. "Gecikme cezaları senin gibiler yüzünden artıyor."
"Bir gün geri götüreceğim," dedi Callahan. Çok ciddiydi. "Şansım yaver gitti, aradığımı ikinci denemede buldum. Yüz on dokuzuncu sayfaya bak."
Eddie sayfayı açtı. Fotoğrafta, toprak bir yolun gerisindeki tepeye inşa edilmiş bembeyaz bir kilise vardı. Altında, Doğu Stoneham Metodist Toplantı Salonu yazıyordu. 1819'da inşa edildi. Eddie rakamların toplanınca on dokuz ettiğine dikkat etti.
Bunu, başını sallayıp gülümseyen Callahan'a söyledi. "Başka bir şey dikkatini çekti mi?"
Elbette çekmişti. "Resimdeki tıpkı Calla'nın Toplantı Salonu'na benziyor."
"Evet. Neredeyse bire bir kopyası." Callahan derin bir nefes aldı. "İkinci raunt için hazır mısın?"
"Sanırım."
"Bu seferki daha uzun sürebilir. Okuyacak bir sürü kitap var, oyalanabilirsin."
"Okuyabileceğimi sanmıyorum," dedi Eddie. "Fazlasıyla gerginim. Belki çantanın astarının içinde ne olduğuna bakarım."
Ama Eddie pembe çantanın astarının içindeki nesneyi unuttu ve sonunda onu bulan Susannah oldu. Ama bulduğunda, artık Susannah değildi.

3
Callahan 1977 yılını düşünüp elindeki kitaptaki resme bakarak bulunmamış kapıdan bir kez daha geçti ve kendini güneşli bir New England sabahında buldu. Kilise hâlâ oradaydı ama Amerika Otoyolları'ndaki resmin çekilmesinden sonra boyanmış, toprak yola da taş döşenmişti. Hemen yanında, resimde olmayan bir bina vardı: Doğu Stoneham Levazı-matçısı. Güzel.

Kendi kendine para kesesinden çıkan çeyrekliği mecbur kalmadıkça kullanmaması gerektiğini hatırlatarak ardı sıra havada süzülen kapıyla beraber dükkâna doğru yürüdü. Jake'in verdiği çeyreklik, 1969 tarihliydi ve kullanmasında sorun yoktu. Ama onun çeyrekliği 1981 yılındandı ve kullanması sakıncalı olabilirdi. Mobil benzin pompalarının yanından geçerken (normal benzinin galonu kırk dokuz sentti) çeyrekliği arka cebine koydu.
Dükkâna girdiğinde (tıpkı Took'unki gibi kokuyordu) bir çıngırak sesi duyuldu. Sol tarafında bir yığın Portland Press-Herald vardı. Gazetenin üzerindeki tarihi görünce kötü bir şok yaşadı. New York Halk Kütüp-hanesi'nden kitabı alırken; yani vücut saatine göre sadece yarım saat kadar önce tarih, 26 Haziran'dı. Oysa dükkândaki gazetelerin üzerinde 27 Haziran yazıyordu.

Birini alarak başlıklara şöyle bir göz gezdirdi (New Orleans'ta sel baskını olmuştu, Ortadoğu'daki karışıklıklar sürüyordu) ve fiyata baktı. On sent. Güzel. 1969 çeyrekliğinden geriye bozuk para alacaktı. Belki o "ildik, Amerika yapımı salamlardan bir parça alırdı. Tezgâhın gerisindeki adamın dikkatli bakışları altında oraya doğru yürüdü.
"O kadar mı?" diye sordu tezgâhtar.
"Şey, size uyarsa postanenin yerini tarif edebilirseniz sevinirim," dedi Callahan.
Tezgâhtar tek kaşını kaldırarak gülümsedi. "Bu civarlardan gibisiniz."
"Öyle mi dersiniz?" dedi Callahan da gülümseyerek.
"Evet. Her neyse, postanenin yeri çok kolay. Yolun bir kilometre kadar aşağısında, solda." Sözcükleri tıpkı Jamie Jaffords'un yapacağı gibi telaffuz ediyordu.
"Güzel. Salamı dilimle satıyor musunuz peki?"
"İstediğin şekilde satarım," dedi tezgâhtar yumuşak başlı bir tavırla. "Yaz ziyaretçisisin, diil mi?" Callahan, adamın söyle bana, yalvarırım, diye eklediğini duysa hiç şaşırmayacaktı.
"Öyle de denebilir," dedi.

4

Mağarada bekleyen Eddie, hafif ama yine de etkili olan çınlamalarla mücadele ediyor, bir yandan da aralık kapının ötesine bakıyordu. Callahan bir kasaba yolunda yürüyordu. Belki Bayan Dean'in küçük oğlu bu arada bir şeyler okumayı deneyebilirdi. Soğuk (ve hafifçe titreyen) elini kitap sandığına uzattı ve yüzüstü duran ve okuyacak olsa gününü değiştirebilecek kitabın iki altındakini çekip aldı. Sherlock Holmes'dan Dört Kısa Roman. Ah Holmes bir başka ulu bilge ve yüce keş. Eddie Kızıl Soruştur-ma'yı açıp okumaya başladı. Ara sıra başını kaldırıp Siyah On Üç'ün tuhaf bir güç yaydığı kutuya bakıyordu. Cam kürenin bir bölümünü görebiliyordu. Bir süre sonra okumayı tamamen bırakıp büyülenmişçesine küreye bakmaya başladı. Çınlamalar hafifliyordu, bu iyiydi, değil mi? Bir süre sonra çınlamaları duymamaya başladı. Ve ardından bir ses, kurşunların gerisine ulaşarak onunla konuşmaya başladı.
Eddie sesi dinledi.

5

"Pardon, hanımefendi."
"Buyurun?" Postane memuru, ellili yaşların sonlarında veya altmışların başlarında, güzellik salonundan çıkma kusursuz bir mavi-beyaz tonda saçlarıyla halkın önüne çıkmış bakımlı bir kadındı.
"Arkadaşlarım için bir mektup bırakmak istiyorum," dedi Callahan. "Kendileri New York'tan geldi ve muhtemelen postrestant müşterileri." Eddie ile kellesini büyük ihtimalle hâlâ isteyen tehlikeli haydutlardan kaçmakta olan Calvin Tower'in kendine bir adres alacak kadar büyük bir aptallık yapıp yapmayacağını tartışmışlardı. Eddie, ona Tower'in ilk basım kitaplar konusunda nasıl davrandığını hatırlatınca Callahan hiç olmazsa bu kadarını denemeye razı olmuştu.
"Yazlıkçılar mı?"
"Öyle," dedi Callahan. "İsimleri Calvin Tower ve Aaron Deepneau. Sanırım bu bilgileri sokaktan gelen sıradan vatandaşlara vermeniz yasak ama..."
"Ah, buralarda öyle kurallara pek aldırmayız," dedi kadın. Callahan yine Calla'dan biriyle konuştuğu hissine kapılmıştı. "Listeyi bir kontrol edeyim... Şehitler Günü'yle İşçi Bayramı arasında pek çok turist oluyor..."
Tezgâhın kendi tarafından, içinde yıpranmış dört beş sayfanın bulunduğu bir dosya aldı. El yazısıyla eklenmiş birçok isim vardı. Kadın ilk sayfadan ikinciye, sonra üçüncüye geçti.
"Deepneau!" dedi. "Evet, onun ismi var. Şimdi bir de diğer isme..."
"Boş verin," dedi Callahan. Diğer tarafta bir terslik olmuş gibi ani bir huzursuzluk hissetmişti. Omzu üzerinden geriye bakınca sadece kapıyı ve mağarayı gördü. Eddie yerde bağdaş kurmuş, kucağındaki kitabı okuyordu.
"Peşinizde biri mi var?" diye sordu kadın gülümseyerek. Callahan güldü. Kahkahası kendi kulaklarına bile zorlama ve aptalca gelmişti ama postane memuru kadın fark etmiş görünmüyordu. "Aaron'a bir not yazıp pul yapıştırılmış bir zarfa koysam buraya geldiğinde eline ulaşmasını sağlar mısınız? Ya da Bay Tower gelirse?"
"Ah, pul almanıza gerek yok," dedi kadın. "Notunuzu memnuniyetle iletirim."
Evet, burası Calla'ya hakikaten benziyordu. Kadından aniden çok hoşlandı. Hem de çok çok.
Pencerenin yanındaki masaya yürüyüp (bulunmamış kapı, dönerken onu sadık bir köpek gibi takip etmişti) bir not yazdı. Önce kendini, Tower'i Jack Andolini'den kurtaran kişinin arkadaşı olarak tanıttı. Tower ve Deep-neau'ya arabalarını olduğu yerde bırakmalarını, kaldıkları yerin birkaç ışığı-nı yakmalarını ve yakınlarda bir yere (bir ahır veya bir baraka) gitmelerini söyledi. Dediklerini hiç vakit kaybetmeden yapmaları gerekiyordu. Gideceğiniz yere nasıl ulaşdacağını anlatan bilgileri ufak bir kâğıda yazıp arabanın sürücü tarafındaki paspasın veya arka verandanın basamaklarının altına bırakın, diye yazdı. Sizinle temasa geçeceğiz. Doğru olanı yaptığını umuyordu, bu ayrıntıları daha önce etraflıca konuşmamışlardı. Notu, Roland'ın söylediği gibi imzaladı. Eld soyundan Callahan. Artan huzursuzluğuna rağmen bir satır daha ekledi. Kâğıdı neredeyse parçalayacaktı. Ve bu, postaneye SON gelişiniz olsun. Bu ne büyük aptallık???
Notu zarfa koyup ağzını kapattı ve üzerine AARON DEEPNEAU VEYA CALVİN TOWER POSTRESTANT yazıp postane memuruna götürdü. "Pul almak beni memnun eder," dedi kadına.
"Gerek yok, zarf için iki sent verseniz yeter."

Callahan, ona dükkânda para üstü olarak verilen beş sentliği uzattı ve üç senti geri alarak kapıya yöneldi. Normal kapıya.
"İyi şanslar," diye seslendi kadın arkasından.
Callahan teşekkür etmek üzere kadına döndü ve o arada bir anlığına bulunmamış kapıyı ve mağarayı gördü. Ama Eddie'yi göremiyordu.

6
Callahan postaneden çıkar çıkmaz garip kapıya döndü. Aslında bunu yapamaz, o döndüğü an kapı da bir dans partneri gibi onunla beraber dönerdi ama kapı, içeri girmeye niyetlendiği zamanı anlıyor gibiydi. Öyle anlarda kapıya doğru dönülebiliyordu.
Döner dönmez çınlamalar beynini sararak kulaklarını tırmalamaya başladı. Annesi, mağaranın derinliklerinden haykırdı, "Yaptığını beğendin mi, Donnie? O hoş çocuğu yalnız bıraktın, o da intihar etti! Sonsuza dek cehennemde yanacak, hepsi senin suçun!"
Callahan, onu zar zor duyuyordu. Bir kolu altında Doğu Stoneham Levazımatçısı'ndan aldığı Press-Herald olduğu halde mağaranın ağzına atıldı. Kutunun niye kapanmayıp 1977'nin Doğu Stoneham'inde tutsak kalmasına sebep olmadığını görecek kadar vakti olmuştu. Kapağın altında kalın bir kitap vardı. Callahan kitabın adını bile okuyabiliyordu: Sherlock Holmes'den Dört Kısa Roman. Sonra apar topar gün ışığına çıktı.
Önce, patika üzerindeki büyük kayadan başka bir şey görmedi ve annesinin sesinin doğruyu söylemekte olduğunu düşünerek dehşete kapıldı. Sonra sol tarafına döndü ve Eddie'nin üç metre kadar ileride, uçurumun kıyısında durmakta olduğunu gördü. Pantolonunun üzerine çıkardığı gömleğinin etekleri, Roland'ın büyük tabancası üzerinde dalgalanıyordu. Genç adamın genelde zekâ dolu olan keskin hatlı yüzünde dalgın, boş bir ifade vardı. Saçları, kulaklarının çevresinde uçuşuyordu. Öne doğru hafifçe sallandı... sonra dudakları kısıldı ve gözlerindeki boş bakış yok olur gibi oldu. Bir kaya çıkıntısına tutunup kendini geri çekti.
Onunla mücadele ediyor, diye düşündü Callahan. Ve eminim elinden Seleni yapıyor ama mücadeleyi kaybediyor. Seslenmek, kötü bir etki yapabilir ve uçurumdan aşağı düşmesine sebep olabilirdi; Callahan bunu bir silahşorun kriz anlarında daima son derece keskin ve güvenilir olan önsezileri sayesinde biliyordu. Onun yerine "ızla Eddie'ye yaklaştı ve tam elini kaya çıkıntısından çekip komik bir ifadeyle gözlerine götürerek (Elveda, zalim dünya) tekrar öne savrulduğu an, gömleğinin eteğini yakaladı.
Eddie Dean, gömleği yırtılsaydı hiç şüphesiz ka'nm büyük oyunundan affedilecekti ama belki Calla Bryn Sturgis'deki el yapımı gömlekler bile (Eddie'nin üzerindeki onlardan biriydi) ka'ya. hizmet ediyordu. Sonuç olarak gömlek yırtılmadı ve Callahan düşmesine engel olmak için yollarda elde ettiği fiziksel gücün büyük bir bölümünü kullanmak durumunda kaldı. Eddie'yi can havliyle geri çekerken kafasını az önce tutunduğu kaya çıkıntısına çarpmasına engel olamamıştı. Genç adam gözlerini kırpıştırarak ona boş gözlerle baktı ve anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı: Uğğabileciği söğğli.
Callahan omuzlarını kavrayarak onu sarstı. "Ne? Anlamıyorum!" Anlamak istediğini sanmıyordu ama bir şekilde iletişim kurmalı, kutudaki lanet şeyin gönderdiği yerden geri gelmesini sağlamalıydı. "Ne dedin?"
Bu kez sözcükler daha belirgindi. "Uçabileceğimi söylüyor. Kule'ye. Beni bırakabilirsin, gitmek istiyorum!"
"Uçamazsın, Eddie." Söylediklerinin anlaşılıp anlaşılmadığından emin değildi, bu yüzden başını yüzleri neredeyse birbirine değecek kadar eğdi. "Seni öldürmeye çalışıyordu."
"Hayır..." diye başladı Eddie ardından bakışları bir anda keskinleşti. Callahan'ınkilerden birkaç santim ötede olan gözleri kavrayışla irileşti. "Evet."
Callahan doğruldu ama Eddie'nin omuzlarını sıkıca tutmaya devam ediyordu. "Şimdi iyi misin?"
"Evet. En azından öyle sanıyorum. Gidiyordum, peder. Yemin ederim gidiyordum. Yani, çınlamalar rahatsız ediyordu elbette, ama bunun dışında iyiydim. Bir kitap alıp okumaya bile başladım." Etrafına bakındı. "Tanrım, umarım kitabı kaybetmemişimdir. Yoksa Tower derimi yüzer."
"Kaybetmedin. Kutunun kapağının altına sıkıştırmışsın, çok da iyi yapmışsın. Aksi halde ben diğer tarafta kısılacaktım, senin de cesedini iki yüz metre aşağıdan kazımak zorunda kalacaktık."
Uçurumun kıyısından aşağı bakan Eddie'nin beti benzi attı. Calla-nan tam fazla açık sözlü davrandığı için pişmanlık duymaya başlamıştı ki gddie dönüp çizmelerinin üzerine kustu.

7
"Bana sinsice yaklaştı, peder," dedi tekrar konuşabildiğinde. "Beni büyüledi ve ele geçirdi."
"Evet."
"Diğer tarafta planladıklarını yapabildin mi?"
"Mektubumu alıp dediğimi yaparlarsa ne âlâ. Haklıymışsın. Deep-neau postrestant için kaydolmuş. Tower'i bilmiyorum." Callahan başını öfkeyle iki yana sallıyordu.
"Sanırım Deepneau'yu Tower'in ikna ettiğini öğreneceğiz," dedi Eddie. "Cal Tower bulaştığı belanın büyüklüğünü hâlâ kavrayabilmiş değil. Az önce başıma gelenlerden (neredeyse geleceklerden) sonra onu biraz olsun anlayabildiğimi söyleyebilirim." Callahan'ın kolunun altında taşıdığı şeye baktı. "O nedir?"
"Gazete," dedi Callahan ve Eddie'ye uzattı. "Golda Meir hakkında bir şeyler okumak ister misin?"

8

Roland, Geçit Mağarası ve ötesinde yaşadıklarını anlatan Eddie ve Callahan'ı o akşam dikkatle dinledi. Calla Bryn Sturgis ve Doğu Stone-ham arasındaki benzerlikler Silahşor'un ilgisini Eddie'nin ölümden dönmesinden daha fazla çekmişti. Callahan'dan tezgâhtarın ve postanedeki memurun aksanlarını taklit etmesini bile istedi. Eskiden Maine'de yaşan Callahan için bu isteği yerine getirmek hiç zor olmadı.

Roland, onu dikkatle dinledikten sonra bir ayağını verandanın tırabzanına dayayarak düşüncelere daldı.

"Sence bir süre daha güvende olacaklar mı?' diye sordu Eddie.

"Umarım," dedi Roland. "Birinin hayatı için endişeleneceksen Deep. neau'nunki için endişelen. Balazar boş arsadan vazgeçmediyse Tower'ir hayatta kalmasını isteyecektir. Deepneau, onun için hiçbir anlam ifade etmiyor."

"Onları Kurtlar'ı halletmemizden sonraya bırakabilir miyiz?"

"Başka bir seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum."

"Tüm bu saçmalıkları boş verip onları korumaya gidebiliriz!" dedi Eddie ateşli bir ifadeyle. "Bu seçeneğe ne dersin? Dinle Roland, To-vver'ın arkadaşını postrestanta kaydolmaya ikna etme sebebini biliyorum: birinde istediği bir kitap var, sebep bu. Muhtemele .1 uzun süredir kitap için pazarlık ediyordu ve ben karşısına çıkıp oradan ayrılması gerektiğini söylediğimde görüşmeler son aşamaya varmıştı. Tower... Tanrım herif çok inatçı. Mantıklı düşünemiyor. Balazar bunun farkındaysa (ki muhtemelen öyledir) bu adamı bulmak için posta koduna falan ihtiyaç duymayacak. Tower'in iş yaptığı insanların bir listesi yeter. Öyle bir liste varsa dilerim Tanrı'dan dükkânla birlikte yanıp kül olmuştur."

Roland başını sallıyordu. "Anlıyorum ama buradan ayrılamayız. Söz verdik."

Eddie bir süre düşündü, içini çekti ve başını iki yana salladı. "Burada üç buçuk, diğer tarafta ise anlaşmada belirtilen tarihin dolmasından önce on yedi günümüz var. Muhtemelen idare etmeyi başaracağız." Dudağını ısırarak durdu. "Belki."

"Elimizdekinin en iyisi belki mi?" diye sordu Callahan.

"Evet," dedi Eddie. "Korkarım şu an için öyle."

9

Fena halde ürkmüş bir Susannah Dean, ertesi sabah tepenin altındaki tuvalette iki büklüm halde oturuyor, sancı nöbetinin geçmesini beklı-
rdu. Sancılar, bir haftadan biraz uzun bir süre önce başlamıştı ama en şiddetlisi buydu. Ellerini fazlasıyla sert olan karnına bastırdı.

Yüce Tanrım ya şimdi doğuruyorsam? Ya vakit geldiyse?

Kendi kendine doğum yapıyor olamayacağını, suyunun gelmediğini, gerçek doğumun ondan sonra başladığını söylüyordu. Ama doğum hakkında gerçekte ne biliyordu ki? Pek az şey. Çok tecrübeli bir ebe olmasına rağmen Rosalita Munoz bile ona yardım edemezdi, çünkü o sadece, anneleri gerçekten hamile görünen insan bebekleri dünyaya getirmekte ustaydı. Calla'ya geldikleri gün Susannah'nın görünümü hamile bir kadına daha çok benziyordu. Şimdiyse buna kendi bile inanmakta zorlanıyordu. Roland bu bebek konusunda haklıysa...

Bu bir bebek değil, bir canavar ve bana değil, Mia'ya ait. Hiçliğin kızı Mia'ya.

Sancılar kesildi. Karnı sertliğini kaybederek gevşedi. Susannah parmağıyla bacaklarının arasını yokladı. Bir fark yoktu. Birkaç gün daha iyi olacaktı elbette. Buna mecburdu. Ka-tet'leri içinde hiçbir sır olmaması gerektiği konusunda Roland ile hemfikirdi ama bu sırrı saklamak zorunda olduğunu hissediyordu. Çarpışma başladığında kırk veya elli kişiye karşı sadece yedi kişi olacaklardı. Kurtlar bölünmeden, bir bütün halinde saldıracak olursa sayıları yetmişi bile bulabilirdi. Konsantrasyonları ve formları en üst düzeyde olmalıydı. Bu da sancısı olmaması gerektiği anlamına geliyordu. Ve elbette ^-yoldaşlarının yanında yer almalıydı.

Kot pantolonunu çekti, düğmelerini ilikledi ve sol şakağını dalgınca ovarak parlak gün ışığına çıktı. Kapının üzerinde Roland'm takılmasını istediği yeni sürgüyü görünce gülümsedi. Sonra gözü gölgesine ilişti ve gülümsemesi dondu. Tuvalete girmeden önce gölgesi, saatin sabahın dokuzu olduğunu işaret edecek uzunluktaydı. Şimdiyse neredeyse öğle vak-Üymiş gibi kısacıktı.

Bu mümkün değil. İçeride sadece birkaç dakika kaldım. Küçük su dökecek kadar.

Belki bu doğruydu. Belki o birkaç dakika haricinde içeride olan Mia'ydı.

"Hayır," dedi.""Olamaz."

Ama muhtemelen öyleydi. Mia henüz kontrolü tamamen ele geçirecek kadar güçlü değildi ama güçlendiği muhakkaktı. Zamanı geldiğin^ dizginleri ele geçirecekti.

Lütfen, diye yalvardı Susannah dengesini sağlamak için bir elini tu-valetin duvarına dayayarak. Üç gün daha ver, Tanrım. Üç gün daha ver ve çocukları kurtarmak için elimden geleni yapayım, sonra her şeye razıyım. Her şeye. Ama lütfen...

"Üç gün daha," diye mırıldandı. "Kurtlar'a yenilirsek zaten bir şey fark etmeyecek. Üç gün daha, Tanrım. Dinle beni, yalvarırım."

10

Tian ve Eddie ertesi gün Andy'yi aramaya çıktı ve robotu Doğu ve Nehir yollarının kesiştiği yerde buldu. Andy ciğerlerini patlatacak kadar yüksek sesle şarkı söylü...
"Olmaz," dedi Eddie, Tian ile robota yaklaşırlarken. "Öyle denemez çünkü ciğerleri yok."
"Anlamadım?" dedi Tian.
"Yok bir şey," dedi Eddie. "Önemli değil." Ama düşüncelerinin izlediği yol (ciğerlerden genel anatomiye) aklına bir soru getirmişti. "Tian, Calla'da doktor var mı?"
Tian, ona şaşkın, biraz da eğlenen bir ifadeyle baktı. "Bizim yok, Eddie. Zamanı ve ücretlerini ödeyecek parası olan zenginler doktora gider. Biz ise hastalandığımızda Kardeşler'den birine gideriz."
"Oriza'nın Kardeşleri."
"Evet. İlaç iyiyse (genellikle öyledir) iyileşiriz. Değilse, kötüleşiri1 Toprak sonunda her derde deva olur, anlıyosun diil mi?"
"Evet," dedi Eddie bu insanların deforme olan çocukları böyle t»r hayat görüşünün bir parçası haline getirmelerinin ne kadar zor olacağı1"
düşünerek. Deforme olup dönenler er geç ölüyordu, ama ondan önce yıllar boyunca... sadece can çekişiyordu.
"Zaten bir adam için önemli üç kutu vardır," dedi Tian, şarkı söyleyen robota yaklaşırlarken. Eddie doğuda, Calla Bryn Sturgis ile Gök Gürültüsü arasındaki bölgede gökyüzüne yükselen toz bulutları olduğunu görebiliyordu ama bulundukları yerde en ufak bir esinti bile yoktu.
"Kutu mu?"
"Evet, öyle," dedi Tian. Sonra çabuk hareketlerle kaşına, göğsüne ve poposuna dokundu. "Kafakutusu, memekutusu ve bokkutusu." Sonra içten bir kahkaha attı.
"Buralarda öyle mi diyorsunuz?" diye sordu Eddie gülümseyerek.
"Şey... kendi aramızda evet," dedi Tian. "Ama hiçbir saygıdeğer hanımefendi masasında kutuların böyle isimlendirildiğini duymamıştır herhalde." Başına, göğsüne ve poposuna tekrar dokundu. "Akılkutusu, yü-rekkutusu, anahtarkutusu."
"Bu sonuncusu ne anlama geliyor?" diye sordu Eddie. "Kıçınızı ne tür bir anahtar açıyor?"
Tian durdu. Andy'nin görebileceği bir yerdeydiler ama robot onları görmemiş gibi davranıyor, Eddie'nin anlamadığı bir dilde, operaya benzer bir şey söylemeye devam ediyordu. Ara sıra şarkının bir parçasıymış gibi kollarını kaldırıyor veya göğsünde kavuşturuyordu.
"Dinle beni," dedi Tian kibarca. "Bir erkek, pek çok parçadan oluşmuştur. Parçaların en üstünü ise erkeğin düşünceleridir."
"Ya da kadının," dedi Eddie gülümseyerek.
Tian ciddi bir ifadeyle başını salladı. "Evet ama biz konuşurken daha Çok erkeği kullanırız, çünkü bilirsin, kadınlar erkeklerin nefeslerinden yaratılmıştır."
"Öyle mi diyorsunuz?" diye sordu Eddie New York'tan ayrılıp Or-ta-Dünya'ya gelmeden önce tanıştığı kadın hakları savunucularını hatırlayarak. Havva'nın Adem'in kaburgasından yapıldığına inanmayanların bu "kre ne tepki göstereceğini merak ediyordu.
"Evet," dedi Tian. "Ama eskilerin dediğine göre ilk insanı Oriza Hanım doğurmuş. Can-ah, can-tah, annah, Oriza, derler. Yani, 'Tüm nefesler kadından gelir.'"
"Bana şu kutulardan bahset."
"En iyisi ve önemlisi, içinde fikirleri ve hayalleri barındıran akıldır. Sonra kalp gelir. İçinde barındırdığı sevgi, üzümü, neşe, mutluluk..."
"Duygular."
Tian kafası karışmışçasına ona baktı. "Siz hepsine tek isim mi veriyo-sunuz?"
"Geldiğim yerde öyle."
"Ah," dedi Tian. Tam olarak anlamış sayılmazdı ama konuyu uzatmak istemediği belliydi. Bu kez poposuna değil, apış arasına dokundu. "Son kutu, bizim alçak-commala dediğimiz işleri kapsar: sevişmek, tuvalete gitme':, birine sebepsizce zulmetmek gibi."
"Ya bir sebep varsa?"
"Ah, ama o zaman zulmetmek olmaz, diil mi?" diye sordu Tian. "Sebebi varsa akılkutusundan veya yürekkutusundan geliyodur."
"Bu çok ilginç," dedi Eddie, ama aslında pek sayılmazdı. Zihninde düzgünce sıralanmış üç kasa canlandırabiliyordu. En tepede akıl, sonra yürek, en altta ise hayvani aktiviteler ve insanların bazen hissettiği mantıksız öfke vardı. Tian'ın zulmetmek kelimesini belirli bir davranışlar bütününü kapsıyormuşçasına kullanması dikkatini çekmişti. Bu mantıklı mıydı? Üzerinde düşünmeye değerdi ama o an, bunun için uygun zaman değildi.
Andy hâlâ güneş altında ışıltılar saçarak şarkı söylüyordu. Eddie, mahallede bazı çocukların, ben Sevil Berberi'yim, yakalarsam fena beceririm, diye bağırdıktan sonra çılgınlar gibi gülerek kaçtıklarını hatırladı.
"Andy!" diye seslendi ve robot hemen şarkısını kesti.
"Seni selamlıyorum, Eddie! Uzun günler ve hoş geceler dilerim!" "Ben de sana," dedi Eddie. "Nasılsın?"
"İyiyim, Eddie!" dedi Andy hararetle. "İlk seminion'dan önce şarkı söylemeyi çok severim."
"Seminion mu?"

"Kış gerçek yüzünü göstermeden önce esen sert rüzgârlara öyle deriz," diye açıkladı Tian ve Whye'in diğer yakasındaki toz hortumlarını gösterdi. "İlk rüzgâr fırtınası yaklaşıyo. Kurtlar'ın geldiği gün veya onun ertesi gün buraya ulaşacağını sanıyom."
"Kurt günü, sai," dedi Andy. "'Seminion gelir, sıcak günler biter,' derler." Eddie'ye doğru eğildi. Parlayan kafasının içinden tıkırtılar geliyor, mavi gözleri yanıp sönüyordu. "Eddie, çok ayrıntılı ve karmaşık bir burç haritası hazırladım ve Kurtlar'a karşı büyük bir zafer kazandığınızı gördüm! Muhteşem bir zafer! Düşmanlarını yok edecek ve güzel bir hanımla tanışacaksın!"
'Güzel bir hanıma sahibim zaten," dedi Eddie nezaketini korumaya çalışarak. Mavi gözlerin bu şekilde hızla yanıp sönmesinin ne anlama geldiğini biliyordu; piç kurusu ona gülüyordu. Eh, diye düşündü. Umarım birkaç gün sonra hâlâ gülüyor olursun, Andy.
"Evet ama kısa bir süre önce sai Tian'a da söylediğim gibi pek çok evli erkek kaçamak yapar."
"Karılarını sevenler yapmaz," dedi Tian. "Daha önce de böyle demiştim, şimdi de diyom."
"Andy, eski dostum," dedi Eddie. "Buraya Kurtlar'ın geleceği gece bize yardım edip edemeyeceğini sormaya geldik. Bize küçük bir iyilik yapabilecek misin?"
Andy'nin metal göğsünün derinliklerinden tıkırtılar yükseldi. Mavi gözleri bu kez telaşlanmış gibi süratle yanıp sönüyordu. "Keşke yapabil-seydim, sai," dedi robot. "Dostlarıma yardım etmeyi elbette çok isterim ama istesem de yapamayacağım pek çok şey var."
"Programın yüzünden."
"Evet." Andy'nin o ukala, seni-gördüğüme-sevindim ses tonu yok olmuştu. Şimdi bir makineye daha çok benziyordu. Geri çekildiğinde hep "öyle oluyor, diye düşündü Eddie. Çok dikkatli davrandığına şüphe yok. Çok tecrübelisin, değil mi Andy? Bazen sana teneke yığını diyorlar, bazen de Sornıezden geliyorlar, ama son gülen iyi gülüyor ve sonunda şarkını söyleyerek sana hakaret edenlerin kemiklerinin üzerinde yürüyorsun. Ama bu kez öyle olmayacak, ahbap. Olmayacak.
"Ne zaman yapılmıştın, Andy? Merak ediyorum. LaMerk üretim merkezinden ne zaman çıktın?"
"Uzun zaman önce, sai." Mavi gözler şimdi son derece yavaş bir şekilde yanıp sönüyordu. Artık gülmüyordu.
"İki bin yıl olmuş mudur?"
"Sanırım daha da önce, sai. İçkilerle ilgili çok hoş bir şarkı biliyorum. Eminim çok hoşunuza..."
"Belki başka zaman. Dinle sevgili dostum, binlerce yıl önce program-landrysan Kurtlar programında nasıl yer alıyor?"
Andy'nin içinden bir şey kırılmışçasına sert bir çıtırtı duyuldu. Tekrar konuştuğunda sesi, Eddie'nin daha önce ormanın kıyısında duyduğu soğuk, ifadesiz tona bürünmüştü. Öfkelendiğinde Bosco Bob'ın sesinin büründüğü tondu bu.
"Şifreniz nedir, sai Eddie?"
"Bu yoldan daha önce geçmiştik, değil mi?"
"Şifre. On saniyeniz var. On... dokuz... sekiz..."
"Bu şifre meselesi çok işine geliyor, değil mi?"
"Şifre yanlış, 5a/ Eddie. İki... bir... sıfır. Bir deneme hakkınız daha var. Deneyecek misiniz, sai Eddie?"
Eddie, ona parlak bir gülümsemeyle baktı. "Seminion yaz mevsiminde eser mi, sevgili dostum?"
Daha çok tıkırtı ve çıtırtı oldu. Andy'nin bir tarafa eğilmiş başı, diğer tarafa eğildi. "Anlamadım, New York'lu Eddie?"
"Üzgünüm. Aptal bir insan gibi davranıyorum, değil mi? Hayır, tekrar denemek istemiyorum. Şimdi değil. Sana hangi konuda yardım isteyeceğimizi söyleyeyim, sen de programının izin verip vermeyeceğini söyle. Bu senin için uygun mu?"
"Elbette, Eddie."
"Pekâlâ." Eddie uzanıp Andy'nin ince, metal kolunu tuttu. Pürüzsüz metal, her nasılsa nahoş bir his veriyordu. Yağlı gibiydi. Eddie yine de elini çekmedi ve sesini bir sır veriyormuşçasına alçalttı. "Bunu sana sır saklamada çok iyi olduğun için söylüyorum."
"Ah, elbette öyleyim, sai Eddie! Kimse Andy'den iyi sır saklayamaz!" Robot yine o ukala, kendini beğenmiş tavrına bürünmüştü.
"Şey..." Eddie parmak uçlarına yükseldi. "Eğil."
Yüksek teknolojiyle üretilmiş bir robot olmadığı halde kalbinin bulunacağı yerden mırıltılar yükselen Andy eğildi. Eddie kendini sırrını paylaşan küçük bir çocuk gibi hissederek olabildiğince uzandı.
"Pederde Kule'nin bizim katımızdan gelen silahlar var," diye mırıldandı. "İyi silahlar."
Andy başını çevirdi. Gözleri, sadece şaşkınlık anlamına gelecek bir şekilde pırıl pırıl parlıyordu. Eddie hiç renk vermedi, ama içten içe sırıtıyordu.
"Gerçekten mi, Eddie?"
"Evet, teşekkürler derim."
"Peder çok güçlü silahlar olduğunu söyledi," dedi Tian. "Çalışırlarsa onlarla Kurtlar'ı mahvedebiliriz. Silahları kasabanın kuzeyine götürmeliyiz ama çok ağırlar. Kurt Arifesi'nde silahları bir at arabasına yüklememize yardım eder misin, Andy?"
Sessizlik. Tıkırtılar.
"Bahse girerim programı izin vermeyecektir," dedi Eddie üzgünce. "Güçlü kuvvetli yeterince adam bulabilirsek belki..."

"Yardım edebilirim," diye araya girdi Andy. "Bu silahlar nerede, sair
"Şimdi söylemesek daha iyi," dedi Eddie. "Kurt Arifesi'nde bizimle pederin evinde buluş, tamam mı?"
"Saat kaçta geleyim?"
"Altı gibi sana uyar mı?"
"Altı. Kaç silah olacak? Hiç olmazsa bu kadarını söyleyin ki gerekli enerji seviyesini hesaplayayım."
Bir yalancı diğerini tanır, dostum, diye neşeyle düşündü Eddie ama yüzü ifadesizdi. "Bir düzine, en fazla on beş tane. Her biri yüz, yüz elli kilo çeker. Bir kilonun ne kadar olduğunu biliyor musun, Andy?"
"Evet, teşekkürler derim. Bir kilogram, bin gram eder. Ağır silahlar-mış gerçekten, sai Eddie! Ateş edebilecekler mi?"
"Çalışacaklarından büyük ölçüde eminiz," dedi Eddie. "Değil mi, Ti-an?"
Tian başını salladı. "Bize yardım edecek misin?"
"Memnuniyetle. Saat altıda, pederin evinde."
"Teşekkürler, Andy," dedi Eddie. Uzaklaşmaya başladı, sonra durup geri döndü. "Bundan kimseye bahsetmeyeceksin, anlaşıldı mı?"
"Aksini söylemediğiniz sürece hayır, sai."
"Kurtlar'ın öğrenmesini isteyeceğimiz son şey, elimizde güçlü silahlar olduğu."
"Elbette," dedi Andy. "Ne güzel bir haber bu. İyi günler, sai."
"Sana da, Andy," dedi Eddie. "Sana da."

11
Tian, Andy'yle konuştukları yerden sadece üç kilometre uzakta olan Jaffords çiftliğine dönerlerken, "Sence inandı mı?" diye sordu.
"Bilmiyorum," dedi Eddie. "Ama çok şaşırdı, sen de fark ettin mi?" "Evet," dedi Tian. "Fark ettim."
"Emin olmak için gelip bakmak isteyecektir, bu kadarından eminim." Tian gülümseyerek başını salladı. "Dinh'iniz çok zeki." "Öyledir," dedi Eddie. "Kesinlikle."

12
Jake bir kez daha uyanık halde uzanmış, Benny'nin odasının tavanını seyrediyordu. Oy yine kıvrılıp kuyruğunu burnunun üzerine atarak bir virgül şeklini almış, Benny'nin yatağında uyuyordu. Jake ertesi gece, ka-tet'iy\e birlikte yine Peder Callahan'ın evinde olacaktı ve gitmek için sabırsızlanıyordu. Ertesi gece Kurt Arifesi'ydi ve Roland, ondan önceki son gecesini Rocking B'de geçirmesinin daha iyi olacağını söylemişti. "Sona bu kadar yaklaşmışken şüphe uyandırmayı istemeyiz," demişti. Jake, onu çok iyi anlıyordu ama bu, içinde bulunduğu durumdan hoşlandığı anlamına gelmezdi. Kurtlar'la çarpışma düşüncesi yeterince kötüydü zaten. Ama sonrası daha beterdi. Benny'nin iki gün s»onra ona nasıl bakacağını düşündükçe içi içini yiyordu.
Belki hepimiz ölürüz, diye düşündü. O zaman bu konuda endişelenmek zorunda kalmam.
Bu fikir, içinde bulunduğu ruh halinde ona çekici bile görünmüştü.
"Jake? Uyuyo musun?"
Jake bir an için uyuyor numarası yapmayı düşündü ama içinden bir ses, böyle korkakça davranmanın ona yakışmadığını söylüyordu. "Hayır," dedi. "Ama uyumaya çalışsam iyi olacak, Benny. Yarın gece uyuyabileceğimi sanmıyorum."
"Herhalde uyuyamazsın," diye saygıyla fısıldadı Benny. "Korkuyo musun?"
"Tabi ki," dedi Jake. "Beni ne sanıyorsun, deli mi?"
Benny dirseğinin üzerinde doğruldu. "Sence kaç tanesini öldüreceksin?"
Jake bir süre düşündü. Bunu düşünmek kendini hasta gibi hissetmesine yol açıyordu ama yine de düşündü.
"Bilmiyorum. Yetmiş Kurt gelirse sanırım en az on tanesini haklamaya çalışmalıyım."
Kendini Bayan Avery'nin İngilizce dersini düşünür buldu. Tavanda ^ılı, içleri ölü sineklerle dolu sarı küreleri hatırladı. Ve koridorda yürürken her fırsatta ona çelme takmaya çalışan Lucas Hanson'ı. Tahtada ya-
zılı, öğelerine ayrılmış cümleleri. Her zaman V yakalı süveterler giyen ve ona âşık olan (en azından Mike Yanko'nun iddiası buydu) Petra Jesser-ling'i. Bayan Avery'nin tekdüze sesini. Öğle yemekleri sonrasında sırasında oturup uyanık kalmaya çalışmasını. Calla Bryn Sturgis adındaki küçük kasabanın kuzeyine gidip çocuk kaçıran canavarlarla savaşacak olan o küçük okul çocuğu muydu gerçekten? O çocuk, otuz altı saat sonra bağırsakları dışarı çıkmış, o sneetch denen şeylerle vurulup parçalanmış halde toprağın üzerinde yatıyor mu olacaktı? Bu mümkün olamazdı elbette, değil mi? Kâhyaları Bayan Shaw, onun için ekmek dilimlerinin kabuklarını ayıklar, bazen de ona "Bama," derdi. Babası, ona yüzde on beşlik bahşişin nasıl hesaplanacağını öğretmişti. Böyle çocuklar ellerinde tabancalarla, canavarlarla savaşırken ölmezdi, değil mi?
"Yirmi tanesini geberteceğine bahse girerim!" dedi Benny. "Keşke ben de yanında olabilseydim! Omuz omza çarpışırdık! Bam! Bam! Bam! Sonra tabancalarımızı tekrar doldururduk!"
Jake doğrulup oturdu ve ona gözlerinde merakla baktı. "Yapar mıydin?" diye sordu. "Yapabilseydin?"
Benny bir süre düşündü. Yüzünde aniden daha yaşlı, daha akıllıymış gibi bir ifade belirmişti. Sonra başını iki yana salladı. "I-ıh. Korkardım. Gerçekten korkuyo musun?"
"Hem de nasıl," dedi Jake.

"Ölmekten mi?"
"O da var ama en çok başarısız olmaktan korkuyorum."
"Olmayacaksın."
Söylemesi kolay, diye düşündü Jake.
"Küçük çocuklarla birlikte gitmek zorunda kalırsam babam da bizimle geleceği için sevinirim," dedi Benny. "Arbaletini yanına alacak. Onu kullandığını hiç görmüş muydun?"
"Hayır."
"Oldukça iyidir. Kurtlar'dan biri sizi atlatacak olursa babam icabına bakacaktır. Göğüslerindeki o solungaçlı yeri bulur ve ateşF
Ya Benny solungaç meselesinin bir yalandan ibaret olduğunu bilseydi? diye düşündü Jake. Çocuğun babasının düşmana iletmesi umulan yanlış bir bilgi olduğunu? Ya...
Eddie kafasının içinde konuştu. O çok bilmiş ifadesi ve Brooklyn aksanıyla konuşmuştu. Balıklar bisiklete binebilse Fransa'daki kahrolası her nehir Fransa Turu'nun bir parçası olurdu.
"Benny, gerçekten uyumaya çalışmam gerek."
Benny tekrar uzandı. Jake de öyle. Tavana bakmaya devam etti. Oy'un çocuğun yatağında yatmasından, çocuğa bu kadar ısınmasından bir anda nefret etti. Her şeyden nefret ediyordu. Eşyalarını toplayıp ödünç midillisine binerek oradan uzaklaşacağı saatler binlerce yıl uzaktaymış gibiydi.
"Jake?"
"Ne var, Benny, ne?"
"Bağışla. Sadece buraya geldiğin için ne kadar mutlu olduğumu söyleyecektim. Birlikte çok eğlendik, diil mi?"
"Evet," dedi Jake ve benden daha büyük olduğuna kimse inanmaz, diye düşündü. Beş yaşında falan gibi konuşuyor. Zalimce bir düşünceydi ama Jake bu şekilde düşünmediği takdirde ağlamaya başlayabileceğini hissediyordu. Bu son geceyi Rocking B'de geçirmesini istediği için Ro-land'dan nefret ediyordu. "Evet, eğlendik. Hem de çok çok."
"Seni özleyeceğim. Bahse girerim kasabaya siz silahşorların heykelini dikerler."
"Ben de seni özleyeceğim."
"Işını takip edip değişik yerlere yolculuk edeceğin için çok şanslısın. Ben muhtemelen ömrümün sonuna kadar bu bok gibi yerde kalacağım."
Hayır, kalmayacaksın. Biraz şansınız varsa ve gitmenize izin verirlerse babanla pek çok yer gezeceksiniz. Bence ömrünün geri kalanını bu bok gibi yeri hayal ederek ve özleyerek geçireceksin. Yuvam dediğin yeri. Ve bunun sorumlusu ben olacağım. Gördüm... ve anlattım. Ama başka seçeneğim var Kıydı?
"Jake?"
Daha fazla tahammül edemeyecekti, çıldırmak üzereydi. "Uyu artık Benny. Ve bırak ben de biraz uyuyayım."
"Tamam."
Benny duvara doğru döndü. Solukları bir dakika içinde yavaşladı Bir süre sonraysa horlamaya başladı. Jake neredeyse gece yarısına kadar uyanık yattıktan sonra uyuyabildi. Ve bir rüya gördü. Rüyasında Roland Doğu Yolu'nda diz çökmüş, yüzünü nehrin yatağından üzerine doğru gelen çok sayıdaki Kurt'a çevirmişti. Tabancalarını tekrar doldurmayı deniyordu ama iki eli de tutuk, birinin de parmaklan eksikti. Kurşunlar işe yaramayan ellerinden kayıp yere düştü. Kurtlar, onu ezip üzerinden geçtiği sırada hâlâ tabancasını doldurmaya çalışıyordu.

13

Kurt Arifesi'nde şafak vaktiydi. Eddie ve Susannah, pederin konuk odasının penceresinin önünde durmuş, Rosa'nın kulübesine doğru inen eğimli araziye bakıyordu.
"Roland onda bir şey buldu," dedi Susannah. "Onun adına seviniyorum."
Eddie başını salladı. "Kendini nasıl hissediyorsun?"
Susannah gülümseyerek ona baktı. "İyiyim," dedi. Ciddiydi. "Ya sen, canım?"
"Gerçek bir çatı altında, gerçek bir yatakta uyumayı özleyeceğim, ama bir an önce işe koyulmak için sabırsızlanıyorum. Bunların dışında iyiyim."
"İşler ters giderse uyuyacağın yer konusunda endişelenmen gerekmeyecek."
"Doğru," dedi Eddie. "Ama bir terslik olacağını sanmıyorum. Ya sen?"
Sert bir rüzgâr, Susannah cevap veremeden evi bir anlığına sarstı. Se-minion günaydın diyor, diye düşündü Eddie.
"Bu rüzgâr hoşuma gitmedi," dedi Susannah. "Hiç hesapta yoktu."
Eddie ağzını açtı.
"Ka hakkında bir şey söylersen burnuna yumruğu yersin."
Eddie ağzını kapadı ve fermuvarını çekiyormuş gibi bir hareket yaptı Susannah yine de yumruğunu kaldırdı ve Eddie'nin burnuna bir tüy gibi hafifçe dokundu. "Kazanma şansımız oldukça yüksek," dedi. "İşler uzun bir süredir istedikleri gibi yürüyormuş. Bu da temkini biraz olsun elden bırakmış olabilecekleri anlamına gelir. Blaine gibi kendilerine fazlasıyla güveniyorlardır."
"Evet, Blaine gibi."
Susannah, onu kalçasından tutarak kendine çevirdi. "Ama işler yine de ters gidebilir. Bu yüzden hâlâ baş başayken sana bir şey söylemek istiyorum, Eddie. Seni çok seviyorum." Hiç oramatize etmeden, basitçe konuşmuştu.

"Biliyorum," dedi Eddie. "Ama sebebini biliyorsam namerdim."
"Seni seviyorum çünkü kendimi bir bütün gibi hissetmemi sağlıyorsun," dedi Susannah. "Gençken aşkın iki şey olabileceğini düşünür, hangisi olduğuna bir türlü karar veremezdim. Ya muhteşem, olağanüstü bir gizem ya da bir grup Hollywood'lu film yapımcısının ekonomik buhran yıllarında bilet satabilmek için uydurduğu bir balondu."
Eddie gülümsedi.
"Şimdi herkesin kalbinde bir delikle doğduğuna inanıyorum. Hayatımız boyunca o deliği doldurabilecek insanı arıyoruz. Sen... Eddie, sen beni tamamlıyorsun." Elini tutup onu yatağa çekti. "Ve şimdi de bir başka deliği doldurmanı istiyorum."
"Bu güvenli mi, Suze?"
"Bilmiyorum," dedi Susannah. "Ve aldırmıyorum."
Yavaşça seviştiler, hızları sadece son anlarda arttı. Susannah yüzünü Eddie'nin omzuna gömerek hafif bir çığlık attı. Eddie doruk noktasına varmadan hemen önce, dikkat etmezsem onu kaybedeceğim, diye düşündü. Mwı/ bildiğimi bilmiyorum, ama bu bir gerçek. Öylece ortadan kaybolacak.
"Ben de seni seviyorum," dedi yan yana uzandıklarında.
"Evet," dedi Susannah, elini tutarak. "Biliyorum ve çok mutluyum."
"Birini mutlu etmek güzel," dedi Eddie. "Bunu hissi bilmiyordum." M
"Önemi yok," dedi Susannah ve Eddie'nin dudaklarının kenarını buktü. "Çabuk öğreniyorsun." m

14
Rosa'nın küçük oturma odasında bir salıncaklı sandalye vardı. Tek elinde kilden bir kap tutan Silahşor, çıplak halde orada oturuyordu. Sigara içiyor, bir yandan da gündoğumunu izliyordu. Şafağı orada bir kez daha görüp göremeyeceğinden emin değildi.
Onun gibi çırılçıplak olan Rosa yatak odasında ı çıktı ve eşikte durup ona baktı. "Kemiklerin nasıl? Söyle yalvarırım."
Roland başını salladı. "Senin şu yağ, mucizeler yaratıyor."
"Fazla uzun sürmeyecek."
"Doğru," dedi Roland. "Ama bir başka dünya var (dostlarımın dünyası). Belki orada bana iyi gelecek bir şey vardır. İçimden bir ses, kısa bir süre sonra oraya gideceğimizi söylüyor."
"Daha çok savaş mı?"
"Sanırım öyle, evet."
"Ne olursa olsun buraya tekrar gelmeyeceksiniz, diil mi?"
Roland, ona baktı. "Hayır."
"Yorgun musun, Roland?"
"Ölümüne."
"O halde yatağa geri gel, olmaz mı?"
Roland sigarayı söndürüp ayağa kalktı. Gülümsedi. Daha genç bir adamın gülümsemesiydi. "Teşekkürler derim."
"İyi bir adamsın, Gilead'lı Roland."
Silahşor bunu bir süre düşündükten sonra başını iki yana salladı. "Hayatım boyunca ellerim herkesten hızlıydı ama iyi biri olma konusunda hep yavaş kaldım."
Rosalita, ona elini uzattı. "Gel, Roland. Gel bana." Ve Roland gitti.

15
Roland, Eddie, Jake ve Peder Callahan öğle sonrasının ilk saatlerinde atları üzerinde Doğu Yolu'na gitti (aslında Devar-Tete Whye'in konumuna bakılacak olursa şimdi kuzey yolu olmuştu). Eyerlerinin arkasına bağladıkları katlanmış döşeklerin içine kürekler gizlenmişti. Hamileliği sebebiyle kazma görevinden muaf tutulmuş olan Susannah daha büyük bir çadır kurup akşam yemeği hazırlıkları yapan Oriza'nın Kardeşleri'ne yardıma gitmişti. Calla Bryn Sturgis, ayrıldıkları sırada kasabada panayır varmışçasına dolmaya başlamıştı bile. Ama neşeli haykırışlar, coşkulu danslar, çatapat sesleri, eğlenceli yarışmalar yoktu. Ne Andy'yi, ne de Ben Slightman'ı görmüşlerdi ve bu gayet iyiydi.
"Tian?" diye sordu Roland, Eddie'ye, aralarına çöken sessizliği bozarak.
"Saat beşte benimle pederin evinde buluşacak."
"Âlâ," dedi Roland. "Buradaki işimizi saat dörde kadar bitiremezsek sen tek başına gidersin."
"İstersen ben de seninle gelirim," dedi Callahan. Çinliler, birinin hayatını kurtaranın, o kişinin hayatından ömür boyu sorumlu olduğuna inanırdı. Callahan bu konu üzerine daha önce pek kafa yormamıştı, ama Ed-die'yi Geçit Mağarası'nın önündeki uçurumun kenarından geri çektiğinden beri bu inanışın yerinde olabileceğini düşünüyordu.
"Bizimle kalsan daha iyi olur," dedi Roland. "Eddie bu meseleyi halledebilir. Senin için burada başka bir iş var. Kazmanın yanı sıra yani."
"Öyle mi? Nasıl bir iş?" diye sordu Callahan.
Roland yolun ilerisindeki toz hortumlarını işaret etti. "Dua et de şu lanet rüzgâr uzaklaşsın. Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi. Yarın sabahtan önce mutlaka uzaklaşmış olması gerek."
"Hendek için mi endişeleniyorsun?" diye sordu Jake.

"Hendek sorun çıkarmayacak," dedi Roland. "Beni endişelendiren Oriza'nın Kardeşleri. Tabak fırlatmak, normal şartlar altında bile hassas bir iş. Kurtlar geldiğinde şiddetli rüzgâr olursa isabet oranlan, dolayısıy]a da başarı şansımız büyük ölçüde azalacaktır." Elini tozlu ufka doğru kaldırdı. "Delah."
Ama Callahan gülümsüyordu. "Memnuniyetle dua ederim," dedi. "Ama daha fazla endişelenmeden önce doğuya bak, yalvarırım."
Hepsi birden eyerleri üzerinde doğuya döndü. Koçanları toplanmış ve birer iskelet gibi çıplak kalmış mısırlar, pirinç tarlalarına doğru sıralar halinde uzanıyordu. Pirinç tarlalarının ötesinde nehir, onun da ötesinde sınır topraklarının sonu vardı. Orada, on iki metre yükseklikte toz hortumları hızla ilerliyor, dönüyor, iç içe geçiyordu. Nehrin bu tarafında görülen toz hortumları, karşıdakilerin yanında yaramaz çocuklar gibi kalıyordu.
"Seminion genellikle Whye'a kadar ulaşıp geri döner," dedi Callahan. "Eskilerin anlattıklarına göre Lort Seminion, Leydi Oriza'ya nehrin diğer yakasına geçmek için yalvarır, ama Oriza kıskançlığı yüzünden izin vermezmiş. Görüyorsunuz ya..."
"Seminion kız kardeşiyle evlenmiş," dedi Jake. "Leydi Riza, onu kendisine istiyormuş (pirinç ve rüzgârın evliliği), elde edemediği için de hâlâ öfkeliymiş."
"Bunları nereden biliyorsun?" diye sordu Callahan hem şaşkın, hem hoşuna gitmiş bir tavırla.
"Benny anlatmıştı," dedi Jake kısaca. Saman yığınının üzerinde veya nehir boyunda tembelce yatarken birbirlerine masallar ve efsaneler anlatmalarını hatırladıkça kendini kötü hissediyordu.
Callahan başını salladı. "Evet, hikâye böyle. Sanırım gerçekte doğal bir sebebi var -orada hava soğuk, nehrin üzerinden yükselen hava sıcak-bunun gibi bir şey olmalı. Sebebi her neyse, bu fırtına geldiği yere döne-cekmiş gibi görünüyor." Rüzgâr, ona aksini göstermek istercesine yüzüne toz toprak savu-runca Callahan güldü. "Yarın günün ilk ışıklarıyla bitmiş olur, size yüzde doksan dokuz garanti veriyorum. Ama..."
"Yüzde doksan dokuz yeterince iyi değil, peder."
"Ben de bunu söyleyip yine de dua etmekte fayda var diyecektim, Roland."
"Teşekkürler derim." Silahşor, Eddie'ye döndü ve sol elinin ilk iki parmağını kendi yüzüne çevirdi. "Gözler, tamam mı?"
"Gözler," diye onayladı Eddie. "Ve şifre. On dokuz değilse doksan dokuzdur."
"Bundan emin olamazsın."
"Biliyorum," dedi Eddie.
"Yine de... çok dikkatli ol."
"Olacağım."
Birkaç dakika sonra vadilere ve madenlere (Gloria, Redbird One ve Redbird Two) uzanan taşlı bir yolun başlangıcına vardılar. Kasabalılar, arabaların burada bırakılacağını sanıyordu ve haklıydılar. Ayrıca refakatçilerle çocukların bu yoldan yürüyerek madenlerden birine gideceğini düşünüyorlar ama bu hususta yanılıyorlardı.
Üçü, kısa süre içinde yolun batısını kazmaya başladı. Dördüncü kişi nöbet tutuyordu. Kimse gelmedi (bu civarda yaşayan ahali, çoktan kasabaya gitmişti) ve işlerini çabucak bitirdiler. Eddie saat dörtte diğerlerinin yanından ayrıldı ve Roland'ın tabancalarından biri kalçasında olduğu halde Tian Jaffords ile buluşmak üzere kasabaya gitti.

16

Tian arbaletini getirmişti. Eddie silahı pederin evinin verandasında bırakmasını söyleyince çiftçinin mutsuz, güvensiz bakışlarıyla karşılaştı.
"Beni tabancayla görürse kuşkulanmaz ama seni onunla görürse şüphelenebilir," dedi Eddie. İşte buydu, gerçek çarpışma şimdi başlıyordu ve Eddie son derece sakindi. Kalbi düzenli bir şekilde, yavaşça atıyordu. Görüşü berraklaşmış gibiydi; her bir otun yere düşen minik gölgesini görebiliyordu. "Duyduğum kadarıyla çok güçlüymüş. Gerektiğinde de son derece hızlı hareket edebiliyormuş. Bırak bu oyunu ben oynayayım."
"Öyleyse ben niye buradayım?"
Çünkü yanımda senin gibi zararsız biri olduğu sürece en zeki robot bile bir şeyler döndüğünden şüphelenmez, idi asıl cevap ama pek diplomatik olmazdı doğrusu.
"Sigorta," dedi ona. "Haydi."
Küçük tuvalete doğru yürüdüler. Eddie orayı son günlerde pek çok kez, keyifle kullanmış (temizlenmek için yumuşak yapraklar vardı ve zehirli olup olmadıklarını düşünmek zorunda değildi) ama o ana dek dışım hiç alıcı gözle incelememişti. Yüksek, sağlam, ahşap bir yapıydı. Çok dayanıklı görünmesine rağmen Andy'nin istediği takdirde küçük binayı birkaç dakika içinde yerle bir edeceğini biliyordu. Ona bu fırsatı verirlerse tabi.
Rosa kulübesinin arka kapısına çıktı ve eliyle gözlerini perdeleyerek onlara baktı. "Nasılsın, Eddie?"
"İyiyim, Rosie ama içeri girsen iyi olacak. Biraz itiş kakış olabilir."
"Öyle mi? Tabaklarım var..."
"Riza'nın bu şartlarda fazla yardımı olacağını sanmıyorum," dedi Eddie. "Ama tetikte olmanda fayda var."
Kadın başını sallayarak tek kelime etmeden içeri döndü. Erkekler, tuvaletin yeni sürgü takılmış açık duran kapısının iki yanma oturdu. Tian bir sigara sarmaya çalıştı. Parmakları şiddetle titrediğinden, ilk seferde başarısız oldu. Tekrar denerken, "Bu tür işlerde iyi diilim," dedi. Eddie adamın sigara sarmaktan bahsetmediğini biliyordu.
"Önemi yok."

Tian, ona umutla baktı. "Öyle mi?"
"Evet."
Andy saat tam altıda (Eddie teneke yığınının içine muhtemelen saniyenin binde birini bile gösterebilecek bir saat monte edilmiştir, diye düşündü) pederin evinin köşesini dönerek karşılarında belirdi. Uzun gölgesi, önündeki çimlerin üzerinde onunla birlikte ilerliyordu. Onları gördü. Mavi gözleri ışıldadı. Bir elini kaldırarak onlara selam verdi. Batan güneşin ışıklarını yansıtan kolu, kanla dolu bir kazana sokulup çıkarılmış gibilapkırmızıydı. Eddie de el salladı ve gülümseyerek ayağa kalktı. Bu aşınmış, eski dünyada hâlâ var olan ve işleyen düşünebilen, makinelerin tümünün efendilerinin aleyhine dönüp dönmediğini merak etti. Eğer dön-dülerse, sebebi neydi?
"Sakin ol ve bırak konuşma faslını ben yapayım," dedi Tian'a dudaklarını oynatmadan.
"Tamam," diye karşılık verdi Tian.
"Eddie!" diye bağırdı Andy. "Tian Jaffords! Sizi görmek ne güzel! Ve Kurtlar'a karşı kullanılacak silahların olması! Harika! Nerede bu silahlar?"
"Bok odasında," dedi Eddie tuvaleti işaret ederek. "Silahları çıkarınca buraya bir araba getirebiliriz ama çok ağırlar... ve hareket etmek için fazla geniş alan yok..."
Kenara çekildi. Andy o tarafa yürüdü. Gözleri ışıldıyordu ancak bu kez içlerinde kahkahalar yoktu. O kadar parlaktılar ki, Eddie gözlerini kısmak zorunda kaldı; ampullere bakmak gibiydi.
"Silahları çıkarabileceğimden eminim," dedi Andy. "Yardım etmek ne hoş! Programım pek az şey yapmama izin verdiği için hep üzülmüşüm-dür..."
Tuvaletin önünde durmuş, kapıdan başını vurmadan geçebilmek için dizlerini hafifçe bükmüştü. İçeriye baktı. Eddie, Roland'ın tabancasını çekti. Sandal ağacından kabzası, her zaman olduğu gibi avucuna kusursuzca oturdu.
"Bağışla, New York'lu Eddie, ama burada silah göremiyorum."
"Doğru," dedi Eddie. "Ben de göremiyorum. Tek gördüğüm, çocuklara şarkılar öğretip sonra onları düşmana teslim eden bir hain..."
Andy korkunç bir süratle döndü. Ensesindeki servoların mırıltısı Ed-die'ye fazla yüksek gelmişti. Aralarında bir metreden az bir mesafe vardı. Sana yarasın, paslanmaz çelik piç!" dedi Eddie ve iki el ateş etti. Sakin akşamda patlama sesleri kulakları sağır edecek kadar şiddetliydi. Andy'nin gözleri parçalanarak karardı. Tian bir çığlık attı.
"YOO!" Andy giderek yükselen bir sesle haykırıyordu. Sesi öylesine yüksekti ki tabancanın patlaması yanında şampanya şişesinin mantarının çıkardığı ses gibi kalmıştı. "GÖZLERİM! GÖREMİYORUM! YOO, OLAMAZ! GÖRÜŞ SIFIR! GÖZLERİM, GÖZLERİM..."
İnce çelik kollan, yuvaları parçalanmış, mavi ışıltıları sönmüş gözlerine doğru yükseldi. Andy doğrulunca, başı tuvaletin eşiğini parçaladı ve tahta parçaları havada uçuştu.
"HAYIR, HAYIR, HAYIR, GÖREMİYORUM, GÖRÜŞ SIFIR, BANA NE YAPTINIZ, TUZAK, PUSU, SALDIRI, KÖR OLDUM, KOD 7, KOD 7, KOD ir
"İtmeme yardım et, Tian!" diye bağırdı Eddie tabancayı kılıfına geri koyarken. Ama Tian donakalmış, irileşmiş gözlerle robota (kafas' kırık eşiğin ötesinde gözden kaybolmuş robota) bakıyordu. Eddie'nin kaybedecek zamanı yoktu. Hızla öne atıldı ve avuçlarını Andy'nin göğsündeki; ismini, görevini ve seri numarasını belirten plakaya dayadı. Robot inanılmayacak kadar ağır (Eddie'nin ilk düşüncesi, bir duvarı itmekte olduğuydu) ama aynı zamanda kör, afallamış ve dengesini kaybetmişti. Geriye doğru sendeledi ve kulakları sağır eden sesi aniden kesildi. Yerini, acayip bir siren sesi aldı. Eddie beyninin yarılacağım sandı. Bununla birlikte uzanıp tuvaletin kapısını kapatmayı başardı. Üst kısmında büyük bir boşluk vardı ama kapı yine de kapandı. Eddie bilek kalınlığındaki sürgüyü itti.
Siren sesi kesintisizce devam ediyordu.
Rosa, her iki elinde birer tabakla koşarak geldi. Gözleri irileşmişti. "Bu da ne? Tanrı ve İsa Adam aşkına, nedir bu?"
Korkunç bir darbe, Eddie cevap veremeden tuvaletin duvarlarını sarstı. Ufak odacık, altındaki deliğin kenarım hafifçe ortaya çıkaracak şekilde yana kaymıştı.
"Andy," dedi Eddie. "Galiba falında hoşuna gitmeyecek şeyler çıktı..."
"AŞAĞILIK HERİFLER!" Ses, Andy'nin her zamanki üç tonu olan sırnaşık, halinden memnun ve sahte itaatten çok farklıydı. "AŞAĞILIK
PİÇLER! YALANCI HERİFLER! SİZİ ÖLDÜRECEĞİM! KÖR OL-DUM, AH KÖR OLDUM! KOD 7, KOD 7!"
Sözcükler kesildi ve siren tekrar başladı. Rosa tabakları bırakıp elleriyle kulaklarını kapadı.
Bir başka şiddetli darbe daha oldu ve bu kez kalın tahtalardan ikisi, dışa doğru bel verdi. Yeni bir darbenin duvarı kıracağı açıkça görülüyordu. Andy'nin kolu tahtalar arasından dışarı uzandı. Batmakta olan güneşin kızıl ışıkları metal üzerinde yansıdı. Uçtaki dört eklemli parmakları sertçe açılıp kapanıyordu. Eddie köpeklerin uzaklardan gelen çılgınca havlamalarını duyabiliyordu.
"Dışarı çıkıyor, Eddie!" diye dehşetle bağırdı Tian. "Şimdi çıkacak!" Eddie'nin omzunu sertçe kavramıştı.
Eddie omzunu silkerek Tian'ın elinden-kurtuldu ve tuvalete yaklaştı. Bir şiddetli darbe daha oldu. Otların üzeri kırık tahta parçalarıyla dolmuştu. Eddie ağzını açtı, ama siren sesini bastıramayacağını anlayarak tekrar kapadı. Beklemeye başladı. Andy'nin tuvalet duvarına tekrar vurmasından hemen önce siren sesi kesildi.
"PİÇ KURULARI!" diye haykırdı Andy. "İKİNİZİ DE GEBERTECEĞİM! YÖNETMELİK 20, KOD 7! KÖR OLDUM, GÖRÜŞ SIFIR SÎZİ KORKAK.."

"Haberci Robot Andy!" diye bağırdı Eddie. Andy'nin seri numarasını, Callahan'ın çok değerli kâğıtlarından birinin köşesine not etmişti. "DNF-44821-V-63! Şifre!"
Çılgınca darbeler ve kulakları sağır eden ses, Eddie seri numarasını söyler söylemez kesildi ama sessizlik bile sessiz değildi; cehennemden çıkmışa benzeyen siren sesi yüzünden kulakları hâlâ çınlıyordu. İki metalin birbirine çarpmasına benzer bir gürültü, ardından bir dizi tıkırtı oldu. Sonra: "Ben DNF-44821-V-63. Lütfen şifreyi söyleyin," dedi Andy. Bir anlık sessizlikten sonra aynı ifadesiz tonla tekrar konuştu. "Pusuya düşüren New York'lu Eddie piçi. On saniyeniz var. Dokuz..."
"On dokuz," dedi Eddie, kapının ardına doğru.
"Şifre hatalı." Andy'nin sesinde inkâr edilemeyecek bir memnuniyet vardı. "Sekiz... yedi..."
"Doksan dokuz."
"Şifre hatalı." Sesi şimdi zaferle doluydu. Eddie o kısacık zamanda kendine daha önce duyduğu temelsiz güvene lanet okudu. Tian ve Ro-sa'nın dehşet dolu bakışmasını da görmüştü. Köpekler hâlâ havlıyordu.
"Beş... dört..."
On dokuz değildi, doksan dokuz da. Başka ne olabilirdi? Bu lanet olası robotun şifresi neydi, Tanrı aşkına?
"... üç..."
Zihninde birdenbire boş arsayı çevreleyen tahta çitin üzerine toz pembe sprey boyayla yazılmış duvar yazısı belirdi. Harfler, Andy'nin gözlerinin Roland'ın tabancasından çıkan kurşunlarla parçalanmasından önce olduğu gibi beyninde parlıyordu Oh SUSANNAH-MIO, bölünmüş kızım benim, '99yılında Dixie Pig'epark etmiş kızım.
"... iki..."
Biri ya da diğeri değil, her ikisi birdendi. Kahrolası robot bu yüzden ilk hatalı şifreden sonra saymayı kesmemiş, tekrar denemesine izin vermişti. Aslında şifreyi yanlış değil, eksik söylemişti.
"On dokuz doksan dokuz!"n diye bağırdı Eddie.
Kapının arkasından çıt çıkmıyordu. Eddie sirenin tekrar başlamasını, Andy'nin tuvalet duvarlarına yine vurmasını bekledi. Tian ve Rosa'ya kaçmalarını söyleyecek, onları korumaya...
Kapının ardından bir makinenin donuk, soğuk sesi duyuldu. Sahte yılışıklık da, gerçek öfke de yok olmuştu. Cali a halkının nesillerdir tanıdığı Andy sonsuza dek gitmişti.
"Teşekkür ederim," dedi ses. "Ben başka birçok özelliği olan Haberci Robot Andy. Seri numaram, DNF-44821-V-63. Nasıl yardımcı olabilirim?"
"Kendini kapatarak."
Tuvalette sessizlik oldu.
"İstediğim şeyi anladın mı?"
'*' İngilizcede yıllar genellikle yan yana gelmiş iki rakam gibi söylenir. Ör: 19-99, on dokuz doksan dokuz, 1999.
Korku dolu, cılız bir ses duyuldu. "Lütfen bana bunu yaptırma. Seni kötü adam. Ah, çok kötüsün."
"Kendini derhal kapat."
Daha uzun bir sessizlik oldu. Rosa elleri boğazında olduğu halde sessizce duruyordu. Pederin evinin yanında, ellerinde ilkel silahlarıyla birkaç kişi birikmişti. Rosa onları görünce el salladı.
"DNF-44821-V-63, itaat et!"
"Evet, New York'lu Eddie. Kendimi kapatacağım." Andy'nin bu yeni, cılız sesinde şimdi korkunç bir kendine acıma tonu vardı. Eddie'nin tüylerinin ürpermesine neden olmuştu. "Andy kör oldu, şimdi de kendini kapatacak. Ana enerji hücrelerim yüzde doksan sekiz oranında boşaldığı için kendimi bir daha asla çalıştıramayabileceğimi biliyorr.unuz, değil mi?"
Eddie, küçük Jaffords çiftliğindeki deforme olmuş dev ikizleri, Tia ve Zalman'ı hatırladı ve kasabanın Gök Gürültüsü'ne kaçırılıp o halde dönmüş yüzlerce çocuğunu düşündü. İstediklerini yapmak için hevesle çalışan, zeki Tavery ikizleri geldi aklına. Ve olağanüstü güzellikleri. "Yaptıklarını asla telafi etmeyecek," dedi. "Ama bu da bir başlangıç. Görüşme sona erdi, Andy. Kendini kapat."
Yıkılmasına az kalmış tuvalette yine sessizlik oldu. Tian ve Rosa, usulca Eddie'nin yanma geldi. Kilitli kapının karşısında beklediler. Rosa, Eddie'nin kolunu kavradı. Eddie elini hemen itti. Tabancasını hızla çekmek durumunda kalabilirdi. Ama Andy'nin gözlerinden başka nereye ateş edebileceğini bilmiyordu.
Andy tekrar konuştuğunda sesi öylesine yüksekti ki Tian ve Rosa yutkunup korkuyla bir adım geriledi. Eddie olduğu yerde kaldı. Daha önce büyük ayının açıklığında buna benzer bir ses ve cümleler duymuştu. Andy'nin söyledikleri daha önce duyduklarının tıpa tıp aynısı değildi ama benzer kaynaktan çıktıkları anlaşılıyordu.
"DNF-4482I-V-63 KAPANIYOR! TÜM ALT NÜKLEER HÜCRELER VE HAFIZA DEVRELERİ KAPANMA AŞAMASINDA! SİSTEMİN KAPANMASI YÜZDE ON ÜÇ ORANINDA GERÇEKLEŞTİ! BEN BAŞ-KA BİRÇOK ÖZELLİĞİ OLAN HABERCİ ROBOT ANDY'YİM! LÜTFEN POZİSYONUMU LAMERK ENDÜSTRİ VEYA KUZEY MERKEZ POZİTRONİK, LTD'E BİLDİRİN! 1-900-54'Ü ARAYIN! ÖDÜL VERİ-LECEKTİR!" Bir tıkırtının ardından kayıtlı mesaj başa döndü. "DNF-44821-V-63 KAPANIYOR! TÜM ALT NÜKLEER HÜCRELER VE HAFIZA DEVRELERİ KAPANMA AŞAMASINDA! SİSTEMİN KAPANMASI YÜZDE ON ÜÇ ORANINDA GERÇEKLEŞTİ! BEN BAŞKA BİRÇOK ÖZELLİĞİ OLAN HABERCİ ROBOT ANDY'YİM..."

"Öyleydi," dedi Eddie yumuşak bir sesle. Tian ve Rosa'ya döndü ve yüzlerindeki çocuksu dehşet ifadesini görerek gülümsedi. "Sorun yok," dedi onlara. "Artık bitti. Bu şekilde böğürmeye bir süre daha devam edecek, sonra sesi sonsuza dek kesilecek. Onu bir... ne bileyim... saksı olarak falan kullanabilirsiniz."
"Bence en iyisi onu oracığa gömmek," dedi Rosa başıyla tuvaleti işaret ederek.
Eddie'nin gülümsemesi bir sırıtışa dönüştü. Andy'yi bokların içine gömme fikri hoşuna gitmişti. Hem de çok hoşuna gitmişti.

17
Roland alacakaranlık yerini geceye bıraktığı sıralarda orkestranın sahnesinin kenarına oturdu ve Calla halkının özenle hazırlanmış zengin akşam yemeğini mideye indirmesini izlemeye koyuldu. Calla'lılardan her biri, bunun birlikte yiyecekleri son yemek olabileceğinin, ertesi gün kasabalarının üzerinden dumanlar tüten bir harabeye dönüşebileceğinin farkındaydı ama yine de yemeğin tadını çıkararak neşeyle sohbet ediyorlardı. Bu ruh hallerinin tek sebebi, çocuklarının kurtulabileceği ihtimali değildi. Roland sonunda doğru kararı vermiş olmanın Calla ahalisinde yarattığı iç rahatlığını gözlemleyebiliyordu. Bu insanların çoğu o gece, çocuklarının ve torunlarının bulunduğu çadırın hemen yanında, açık havada uyuyacak, ertesi gün yüzlerini kasabanın kuzeydoğusuna çevirerek endişeyle savaşın sonucunu bekleyecekti. Silah sesleri olacağını tahmin ediyorlardı (bu, pek çoğunun daha önce hiç duymadığı bir sesti). Sonra da Kurtlar'ın gelişini işaret eden toz bulutu ya yok olacak ya geldiği yöne doğru uzaklaşacak ya da kasabaya yaklaşacaktı. Sonuncusu olursa çil yavrusu gibi kaçışacaklar ve evlerinin yakılmasını dehşet içinde bekleyeceklerdi. Kurtlar savaştan galip çıkarsa geride kalanlar kasabayı tekrar kurmayı deneyecek miydi? Roland buna pek ihtimal vermiyordu. Çocukları olmayınca kasabayı tekrar inşa etmenin ne anlamı olurdu? Roland, Kurt-lar'ın galip gelmeleri halinde bu kez bütün çocukları götüreceğinden hiç şüphe duymuyordu. Başaramazlarsa, Calla Bryn Sturgis bir hayalet kasabaya dönüşecekti.
"Bağışla, sai."
Roland sesin geldiği yöne bakınca şapkasını eline almış duran Wayne Overholser'ı gördü. Calla'nın güçlü çiftçisi değil de basit bir işçiymiş gibi duruyordu. İrileşmiş gözleri kederliydi.
"Hâlâ senin verdiğin şapkayı takıyorken benimle bu şekilde konuşmana gerek yok," dedi Roland sakince.
"Evet ama..." Overholser nasıl devam edeceğini bilmiyormuşçasına sustu. Sonra doğrudan konuya girmeye karar vermiş gibi Silahşor'un gözlerine baktı. "Çarpışma sırasında çocuklara göz kulak olmaları için seçtiğin kişilerden biri Reuben Caverra'ydı, diil mi?"
"Evet?"
"Bu sabah hastalanmış," dedi Overholser apandisitinin olduğu bölgeyi işaret ederek. "Evinde ateşler içinde yatıyo. Sabaha çıkacakmış gibi gö-riinmüyo. Zaten bu duruma düşüp kurtulan pek görülmedi."
"Üzüldüm," dedi Roland, Caverra'nın yerini kimin doldurabileceğini düşünerek. Bu iriyarı adam, gözü pekliği ile Roland'ı çok etkilemişti. Yokluğu önemli bir kayıp olabilirdi.
"Onun yerine beni al, olmaz mı?"
Roland, ona dikkatle baktı.
"Lütfen, Silahşor. Bir kenarda öylece duramam. Yapabileceğimi, suya sabuna dokunmamam gerektiğini sandım ama yapamam. Bu şekilde dışarda kalmak beni hasta ediyo." Evet, diye düşündü Roland. Gerçekten de hasta görünüyor.
"Karın biliyor mu, Wayne?"
"Evet."
"Ve kabul ediyor, öyle mi?"
"Ediyo."
Roland başını salladı. "Şafaktan yarım saat önce burada ol."
Overholser'ın yüzünde yoğun, neredeyse acı dolu bir minnet ifadesi belirdi ve garip bir şekilde genç görünmesine sebep oldu. "Teşekkürler derim, Roland! Çok çok!"
"Aramızda olmana sevindim. Şimdi bir dakikalığına bana kulak ver."
"Evet?"
"Yarın işler büyük toplantıda söylediğim gibi olmayacak."
"Andy yüzünden sanırım."
"Evet, sebebin bir parçası o."
"Başka ne var? Bir hain daha olduğunu söylemiyosun, diil mi?"
"Tek söylediğim, bizimle gelmek istiyorsan bize ayak uydurman gerektiği. Anladın mı?"
"Evet, Roland. Çok iyi anladım."
Overholser, ona kasabanın kuzeyinde ölme şansı verdiği için Roland'a bir kez daha teşekkür etti ve şapkasını elinde tutarak yanından hızla uzaklaştı. Belki Roland'a fikrini değiştirme fırsatı vermek istemiyordu.
Eddie, Silahşor'un yanına geldi. "Dansa Overholser da mı geliyor?"
"Görünüşe bakılırsa öyle. Andy'yle çok sorun yaşadın mı?"
"Sayılmaz," dedi Eddie. Tian ve Rosa ile kızarmalarına ramak kaldığını itiraf etmek istemiyordu. Robotun mesajı tekrarlayan sesi hâlâ hayal meyal duyuluyordu. Fazla uzun sürmeyecek gibiydi. Robot sistemi kapatma işleminin yüzde yetmiş dokuzunun tamamlandığını söylüyordu.

"Bence çok iyi iş çıkardın."
Roland'dan gelen bir iltifat, her seferinde Eddie'nin kendini evrenin kralıymış gibi hissetmesine sebep olurdu. Duyduğu gururu belli etmeme' ye çalışarak, "Yarın başaramazsak bir anlamı olmaz," dedi.
"Susannah nasıl?"
"İyi görünüyor."
"Ya?..." Roland sol kaşının üstünü ovdu.
"Hayır, gördüğüm kadarıyla o tür alametler de yok."
"Kısa ve sert konuşmalar da yok, değil mi?"
"Yok. Siz hendeği kazarken tabaklarıyla alıştırma yaptı." Eddie çene-siyle ayaklarının dibinde Oy ile tek başına bir salıncakta oturmakta olan Jake'i işaret etti. "Beni endişelendiren o. Onu buradan götürmek için sabırsızlanıyorum. Çocuk için çok zor oldu."
"Diğer çocuk için daha da zor olacak," dedi Roland ve ayağa kalktı. "Pederin evine dönüyorum. Biraz uyuyacağım."
"Uyuyabilir misin?"
"Ah, evet," dedi Roland. "Rosa'nm kedi-yağı sayesinde mışıl mışıl uyuyacağım. Susannah, Jake ve sen de uyumayı deneseniz iyi olur."
"Tamam."
Roland kasvetli bir ifadeyle başını salladı. "Sabah sizi uyandırırım. Buraya birlikte geleceğiz,"
"Ve savaşacağız."
"Evet," dedi Roland. Eddie'ye baktı. Mavi gözleri, meşalelerin aydınlığında parlıyordu. "Savaşacağız. Onlar veya biz ölene dek."

YEDİNCİ BOLUM KURTLAR

1

Bunu görün, çok iyi görün:
Amerika'daki herhangi bir tali yol kadar geniş ve bakımlı olan yol, Calla ahalisinin oggan adını verdiği düzgün topraktan oluşuyordu. Her iki tarafında yağmur sularının akması için hendekler vardı. Ahşap ve bakımlı su boruları, bazı yerlerde oggan'm altından geçiyordu. Tek sıra halinde ilerleyen bir düzine at arabası (Mannilerin kullandığı tipte, üzerine çadır bezi gerilmiş arabalardı) şafaktan önceki cılız aydınlıkta şöyle böyle seçiliyordu. Sıcak yaz günlerinde güneş ışıklarını yansıtan ve içeriyi serin tutan bembeyaz çadır bezleri, alçak bulutları andırıyordu. Kümülüs bulutları. Her bir arabayı altı katır veya dört at çekiyordu. Arabaları ya bir çift savaşçı veya daha önce belirlenmiş çocuk refakatçilerinden ikisi sürüyordu. En öndeki arabada Overholser vardı. Yanında Margaret Eisenhart oturuyordu. Onları Gilead'h Roland ve Ben Slightman'ın sürdüğü araba izliyordu. Beşincide Tian ve Zalia Jaffords vardı. Yedincide ise Eddie ve Susannah Dean. Susannah'nın tekerlekli sandalyesi katlanıp arabanın arkasma yerleştirilmişti. Onuncu arabayı Bucky ve Annabelle Javier sürüyordu. Son arabada ise Rahip Donald Callahan ve Rosalita Munoz vardı. Arabalarda doksan dokuz çocuk vardı. Tek rakam olmasının sebebi, penny Slightman'dı elbette. Son arabadaydı. (Babasıyla gitmek istememişti.) Çocuklar hiç konuşmuyordu. Yaşı küçük olanlar tekrar uykuya dalmıştı; arabalar hedefe vardığında uyanmak zorunda kalacaklardı. Vadilere doğru ilerleyen yolun sol taraftaki girişine bir kilometre kadar kalmıştı. Sağ taraflarında arazi, nehre doğru yumuşak bir eğimle iniyordu. Bütün sürücüler doğuya, Gök Gürültüsü adındaki sürekli karanlığa bakıyordu. Yaklaşan bir toz bulutu görmeyi bekliyorlardı. Ancak henüz bir iz yoktu. Seminion rüzgârları bile susmuştu. Callahan'm duaları hiç olmazsa bu konuda karşılık bulmuş gibiydi.

2

Roland ile arabanın ön tarafında oturmakta olan Ben Slightman öylesine alçak bir sesle konuştu ki Silahşor, onu güçlükle duyabildi. "Bana ne yapacaksınız?"
Roland'a arabalar Calla Bryn Sturgis'den ayrıldığı sırada Ben Slightman'ın o gün hayatta kalma şansı sorulsaydı en fazla yüzde beş olduğunu söylerdi. Daha fazlası mümkün olamazdı. Sorulması ve doğru cevaplanması gereken iki çok önemli soru vardı. İlki, Slightman tarafından sorulmalıydı. Roland, adamın soruyu dile getirmesini beklememişti, ama işte şimdi sormuştu. Başını çevirip ona baktı.
Vaughn Eisenhart'ın kâhyasının yüzü çok solgundu ama gözlüklerini Çıkarmış, gözlerini kaçırmaksızın Silahşor'a bakıyordu. Roland bunun cesurca olduğunu düşünmüyordu. Baba Slightman, Roland'ı, ufak da olsa bir umut besleyebilmek için Silahşor'un gözlerine bakması gerektiğini bitecek kadar iyi tanımış olmalıydı.
"Evet, biliyom," dedi Slightman. Sesi en azından o ana dek sakindi. "Neyi mi? Bildiğinizi."
"Dostunu etkisiz hale getirdiğimizde anladın, sanırım," dedi Roland Dost sözcüğünü özellikle üzerine basarak söylemişti (iğneleme, Silah-şor'un kavrayabildiği tek espri biçimiydi). Slightman yüzünü buruşturdu ama gözlerini Roland'dan ayırmadan başını salladı.
"Andy'yi biliyosanız, beni de biliyo olmalıydınız. Andy beni ele vermezdi, programının buna izin vereceğini sanmıyom. Ama ona ulaşabil-diyseniz beni de öğrenmiş olmanız gerekirdi." Göz temasına daha fazla dayanamayarak başını indirdi. Dudaklarını ısırıyordu. "Aslında Jake sayesinde tahmin ettim."
Roland şaşkınlığını gizlemeyi başaramadı.

"Değişti. İstemedi elbette (çok zeki ve cesur) ama değişti. Bana karşı davranışları değil, oğluma karşı. Son bir, bir buçuk haftada bu değişimi görmek mümkündü. Benny ise... şey, sanırım aklı karışmıştı denebilir. Bir şey hissediyo ama adlandıramıyodu. Ama ben biliyodum. Çocuk, oğlumun yanında olmaktan kaçınıyo gibiydi. Kendime bunun sebebinin ne olabileceğini sordum. Cevap oldukça açıktı. Su gibi berrak, anlarsın ya."
Roland, Overholser'ın sürdüğü arabanın aralarındaki farkı açmış olduğunu gördü ve katırları biraz hızlandırdı. Arkalarından çoğu uyumakta olan çocukların horultuları, uyanık olanların mırıltıları ve toparlanmış eşyaların bastırılmış şıkırtıları duyuluyordu. Roland, Jake'den, bir kutuyu çocukların türlü eşyasıyla doldurmasını istemiş, o da hemen yapmıştı. Verilen görevi hiç oyalanmadan yerine getiren, iyi bir çocuktu. O sabah gözlerini güneşten korumak için bir şapka takmış, babasının tabancasını kuşanmıştı. Estradalardan bir adamla birlikte, on birinci arabanın ön ta-rafmdaydı. Slightman'ın oğlunun da iyi bir çocuk olduğunu tahmin edebiliyordu.
"Andy ile komşularınıza son haberleri verdiğiniz sırada Jake de Do-gan'daydı," dedi Roland. Yanında oturan Slightman, karnına yumruk yemiş bir adam gibi yüzünü buruşturdu.
"Oradaymış," dedi. "Evet, neredeyse hissedebiliyodum... ya da öyle sanıyodum..." Daha uzun bir sessizlik oldu. "Kahretsin."
Roland doğuya baktı. Hava biraz daha aydınlanmıştı ama toz bulutu hâlâ yoktu. Güzel. Kurtlar, toz bulutunun görünmesinden kısa bir süre sonra gelecekti. Gri atları muhtemelen çok hızlıydı. Roland konuşmaya sakince devam ederek diğer soruyu sordu. Slightman bu soruya olumsuz cevap vermesi halinde ne kadar hızlı ilerliyor olurlarsa olsunlar, Kurt-lar'ın gelişini görecek kadar yaşamayacaktı.
"Onu bulsaydın, öldürür müydün, Slightman?"
Soruyu düşünerek bocalayan Slightman, gözlüklerini tekrar taktı. Roland, adamın sorunun önemini kavrayıp kavramadığını anlamamıştı. Jake'in arkadaşının babasının, yaşayıp yaşamayacağını belirleyecek cevabı vermesini bekliyordu. Çabuk karar vermesi gerekiyordu; çocukların arabalardan ineceği noktaya yaklaşmışlardı.
Adam sonunda başını kaldırıp tekrar Roland'ın gözlerine baktı. Konuşmak için ağzını açtı ama beceremedi. Silahşor'un sorusunu cevaplayabilir, gözlerine bakabilirdi ama ikisini aynı anda yapabilmesi pek mümkün görünmüyordu. Bakışlarım yine ayaklarının arasındaki kıymıklı tahtaya çevirerek, "Evet," dedi. "Sanırım onu öldürürdük." Bir duraksama. Baş sallama. Başını oynattığında bir damla gözyaşı, ayağının dibine düşmüştü. "Evet, başka ne seçenek var?" Artık başını kaldırabiliyor, Silahşor'un gözlerine bakabiliyordu. Baktığında, kaderinin belirlenmiş olduğunu gördü. "Çabuk hallet," dedi. "Ve oğlum görmesin. Yalvarırım."
Roland dizginleri sallayarak katırları tekrar hızlandırdı. "O zavallı soluğun benim elimle kesilmeyecek."
Slightman'ın nefesi bir anlığına gerçekten kesildi. Silahşor'a sırrını korumak için on iki yaşında bir çocuğu öldürebileceğini itiraf ederken yüzünde bir tür gergin asalet vardı. Şimdiyse yüzünden onu çirkinleştiren bir umut okunuyordu. Hatlarını garipleştirmişti. Sonra nefesini bırakarak >Ç geçirdi ve, "Benimle alay ediyosun," dedi. "Oynuyosun. Beni öldürecek-Sın, biliyom. Neden öldürmeyeceksin ki?"
"Bir korkak, her şeyi korku perdesinin arkasından görür," dedi Ro-land. "Seni mecbur kalmadıkça öldürmem, Slightman. Çünkü Jake'i seviyorum. O kadarını anlaman gerek, anlıyorsun değil mi? Bir çocuğu sevmeyi?"
"Evet." Slightman başını öne eğdi ve güneşten yanmış ensesini ovuşturmaya başladı.
"Ama bir şeyi daha anlaman gerek. Hem kendi iyiliğin, hem de Benny'nin iyiliği için. Kurtlar kazanırsa öleceksin. O kadarından emin olabilirsin."
Slightman gözlüklerinin gerisinden gözlerini kısarak ona baktı.
"Beni iyi dinle, Slightman ve söylediklerimi iyi anla. Kurtlar'ın olacağımızı sandığı yerde olmayacağız. Çocuklar da öyle. Kazansalar da kay-betseler de bu kez arkalarında cesetler bırakacaklar. Ve kazansalar da kaybetseler de yanlış yönlendirildiklerini b;lecekler. Calla Bryn Sturgis'de onları yanlış yönlendirebilecek kim vardı? Sadece iki kişi. Andy ve Ben Slightman. Andy'nin sistemi kapandı, intikamlarına hedef olacak durumda değil." Slightman'a buz gibi bir gülümsemeyle baktı. "Ama bu, senin için geçerli değil. Umursadığın kişi için de."
Slightman bir süre bunu düşündü. Daha önce böyle bir senaryo düşünmediği belliydi, içindeki mantığı kavrayınca inkâr etmesi güçleşti.
"Muhtemelen taraf değiştirdiğini düşünecekler," dedi Roland. "Onları bir kaza olduğuna ikna etsen bile seni öldürecekler. İntikam için."
Silahşor konuşurken adamın yanaklarında kırmızı lekeler belirmişti (Roland, adamın utancından kızardığını düşündü) ama aklına oğlunun Kurtlar'ca öldürülebileceği ihtimali gelince yine bembeyaz kesildi. Ya da belki aklına gelen, Benny'nin doğuya götürülmesi ve deforme olarak geri dönmesiydi. "Üzgünüm," dedi. "Yaptıklarım için çok üzgünüm."
"Üzgün olman hiçbir şeyi değiştirmiyor," dedi Roland. "Ka çalışır ve dünya ilerler."
Slightman cevap vermedi.
"Seni, daha önce de söylediğim gibi çocuklarla birlikte göndermek niyetindeyim," dedi Roland. "İşler umduğum gibi giderse çarpışmalardan uzak olacaksınız. Ama işler umduğum gibi gitmezse o grubun başının Sa-rey Adams olduğunu unutmasan ve daha sonra sorduğumda her dediğime itiraz etmeden yaptığını söyleyeceğini umsan iyi olur."
Slightman'ın sessizliğini bozmadığını görünce sertçe devam etti. "Bana anladığını söyle, tanrılar seni kahretsin. 'Evet, Roland,' dediğini duymak istiyorum."
"Evet, Roland. Dediklerini çok iyi anladım." Bir duraksama oldu. "Kazanacak olursak ahali öğrenir mi sence? Hakkımdaki gerçekleri..."

"Andy'den öğrenmeyecekler," dedi Roland. "Gevezelikleri sona erdi. Söz verdiğin gibi davranırsan benden de duymayacaklar. Ka-tet'imden de. Sana saygı duyduğumuzdan değil, Jake Chambers'ın hatırına. Kurtlar onlar için hazırladığım tuzağa düşerse ahali bir başka hainden kuşkulanmaz." Soğukça bakan gözlerini Slightman'a çevirdi. "Kolayca güvenen, masum, iyi niyetli insanlar. Bunu biliyor olman gerek. Ne de olsa bu yönlerini suiistimal ettin." Adamın yüzü yine kızardı ve Slightman başını tekrar utançla önüne eğdi. Roland gözlerini karşıya çevirince gidecekleri yerin sadece dört yüz metre kadar ileride olduğunu gördü. Güzel. Doğu ufkunda hâlâ bir toz bulutu yoktu ama Roland yaklaştıklarını hissedebiliyordu. Evet, Kurtlar geliyordu. Nehrin diğer yakasında bir yerde trenden inip, atlarına binmişler ve dörtnala ilerliyorlardı.
"Ne yaptıysam oğlum için yaptım," dedi Slightman. "Andy bana gelip Kurtlar'ın Benny'yi mutlaka götüreceğini söyledi. Orada, Roland..." Doğuyu, Gök Gürültüsü'nü gösterdi. "... orada bir yerlerde Kırıcılar adında zavallı yaratıklar var. Mahkûmlar. Andy onların telepati ve psikokinezi yeteneğine sahip olduğunu söylüyo. Ben iki kelimenin de anlamını bilmi-yom ama beyinle ilgili olduklarını tahmin ediyom. Kırıcılar insan, acıktıklarında bedenlerini beslemek için biz ne yiyorsak onları yiyolar ama başka bir yiyeceğe, özel bir yiyeceğe de gereksinimleri var. Onları özel yapan taraflarını besleyebilmeleri için."
"Beyin-yemeği," dedi Roland. Annesi balık için beyin-yemeği derdi. Sonra kendini, anlayamadığı bir sebeple Susannah'nm gece ziyafetlerini düşünür buldu. Ama gece yarısı ziyafet sofralarını gezen Susannah değil, Şia'ydı. Hiçliğin kızı.
"Evet, galiba," dedi Slightman. "Her neyse, bu sadece ikizlerin sahip olduğu bir şey. Beyinleri arasında bağlantı kuruyo. Ve bu adamlar (Kurtlar değil, Kurtlar'ı gönderenler) o özel besini çıkarıp alıyo. Alınca da çocuklar geri zekâlılara dönüşüyo. Deforme oluyolar. Besin, Roland, anlı-yosun diil mi? Çocukları bu yüzden götürüyolar. Kahrolası Kırıcılar için! Mideleri veya bedenleri için diil, beyinleri için! Neyi kırmaya çalıştıklarını bile bilmiyom!"
"Kule'yi hâlâ ayakta tutan iki Işın'ı," dedi Roland.
Slightman tokat yemişe döndü. Dehşet içindeydi. "Kara Kule'yi mi?" diye fısıldadı. "Öyle mi diyosun?"
"Evet," dedi Roland. "Finli kim? Finli o'Tego?"
"Bilmiyom. Raporlarımı dinleyen bir ses, tüm bildiğim bu."
"Belki bir gün onunla karşılaşır ve ne iş yaptığım sorarım," dedi Roland.
Slightman cevap vermedi ama Roland, adamın şüphelerini sezmişti. Önemi yoktu. Artık iyice yaklaşmışlardı. Silahşor belini sımsıkı saran görünmez bir kemerin gevşemeye başladığını hissetti. Kâhyaya ilk kez yüz yüze gelecek şekilde döndü. "Andy için senin gibi ayartabileceği birileri hep oldu, Slightman. Burada bırakılmasının en büyük sebebinin bu olduğundan hiç şüphem yok. Kızının, yani Benny'nin ikiz kardeşinin bir kazaya kurban gitmediğinden de eminim. Bu taktik, Kurtlar'ın her akınında işe yaramış olmalı. Teki ölen ikiz kardeşler ve zayıf bir baba veya anne."
"Ama ben..."
"Kes sesini. Söyleyebileceğin her şeyi söyledin."
Slightman sessizliğe büründü.
"İhaneti anlarım. Bir zamanlar Jake'e ihanet etmiştim. Ama bu, bir leş yiyici olduğunu değiştirmez; önce bunu açıklığa kavuşturalım. Bir ekinkargası iken bir akbaba olmuşsun."
Slightman'ın yüzü yine kıpkırmızı oldu. "Her şeyi oğlum için yaptım," dedi inatla.
Roland avucuna tükürdü, sonra tükürdüğü eliyle Slightman'ın yanağını okşadı. Adamın kızarık yanağı ısınmıştı. Silahşor daha sonra Sligh'man'ın gözlüğünü tutup burnunun üzerine doğru indirdi. "Temizleneme-yeceksin," dedi usulca. "Bunlar yüzünden. Seni böyle işaretliyorlar, Slightman. Bu senin damgan. Kendi kendine bunu oğlun için yaptığını söylüyorsun, çünkü başka türlü geceleri uyuyamazsın. Ben de kendime, Jake'e ihanet edişimin sebebinin Kule'ye ulaşma şansımı elimden kaçırmamak olduğunu söylüyorum... ve bu, geceleri uyumama yardım ediyor. Aramızdaki fark, aramızdaki yegâne fark, benim asla bir çift gözlük almamış olmam!" Elini pantolonuna sildi. "Ruhunu sattın, Slightman. Ve babanın yüzünü unuttun."
"Bırak elimden geleni yapayım," diye fısıldadı Slightman. Yanağın-daki tükürüğü sildi. Tükürüğün yerini gözyaşları almıştı. "Oğlumun hatırı için."
Roland başını salladı. "Zaten tüm bunlar oğlunun hatırı için. Onu ölü bir tavuk gibi peşinden sürüklüyorsun. Eh, boş ver. Her şey umduğum gibi giderse oğlunla Calla'da yaşayabilir, komşularından saygı görerek yaşlanabilirsin. Işının Yolu'ndan gelen silahşorlarla birlikte Kurtlarla savaşanlardan biri olacaksın. Yürüyemediğin zamanlar geldiğinde oğlun koluna girip sana yardım edecek. Tüm bunların gerçekleşeceğini görebiliyorum ama gördüklerim hiç hoşuma gitmiyor. Çünkü bir gözlük için ruhunu satan bir adam, hoşuna giden bir başka gösterişli eşya için tekrar satabilir ve oğlun, gerçekte nasıl biri olduğunu er ya da geç anlayacaktır. Bugün oğlun için yapabileceğin en iyi şey, bir kahraman olarak ölmen olur." Slightman ağzını açıp karşılık verecekti ki Roland sesini yükselterek bağırdı. "Hey, Overholser! Ho, öndekiler! Overholser! Kenara çekin! Geldik! Teşekkürler derim!"
"Roland..." diye başladı Slightman.
"Hayır," dedi Roland dizginleri bağlarken. "Görüşme sona erdi. Söylediğimi unutma, sai. Bugün karşına bir kahraman olarak ölme fırsatı çıkarsa, oğlunun iyiliği için değerlendir."

3

Önce her şey planlandığı gibi gitti ve bunu ka'ya bağladılar. Sonra iş

ler ters gitmeye başladı ve ölümler oldu. Bunu da ka'ya bağladılar. Silah-
şor'a sorsalar onlara, ka'nm sorgulanamayacağını söylerdi. *
Roland, çocuklara, onlardan tam olarak ne istediğini büyük çadırın orada, meşalelerin ışığı altında açıkça anlatmıştı. Çocuklar, ufuk aydınlanırken (güneş kendini hâlâ göstermemişti) yerlerini kusursuz bir düzen ve disiplinle aldı. İkizler, yolun üzerinde, en yaşlısından en gencine doğru çiftler halinde sıralanmıştı. Kardeşler el ele tutuşuyordu. Arabalar, yolun sol tarafında art arda dizilmişti. Tekerlekleri hendeğin hemen kıyısınday-dı. Aralarındaki tek boşluk, madenlere ve vadilere doğru giden yolun, Doğu Yolu'ndan ayrıldığı yerdeydi. Çocukların hemen yanında, aralarında eşit mesafeler bırakarak sıralanmış refakatçiler vardı. Sayıları, Tian, Peder Callahan, Slightman ve Wayne Overholser'ın da katılımıyla bir düzinenin üzerine çıkmıştı. Eddie, Susannah, Rosa, Margaret Eisenhart ve Tian'ın karısı Zalia, karşılarında, yolun sağındaki hendeğin kıyısında sıralanmıştı. Her kadın, içinde tabakların bulunduğu, sazlardan örülmüş keseler taşıyordu. Arkalarında ve hendekte, dip dibe dizilmiş, Oriza'larla dolu kutular vardı. Toplam iki yüz tane tabak vardı.
Eddie nehrin karşısına bir göz attı. Toz bulutu hâlâ yoktu. Susannah ona gergince gülümsedi. Eddie, ona aynı şekilde karşılık verdi. En zor, en ürkütücü kısım buydu. Kızıl sisin daha sonra onu sarıp her şeyin doğal görünmesini sağlayacağını biliyordu. Şimdi her şeyi fazlasıyla net görüyordu ve o an aklından geçen tek düşünce, kabuksuz bir kaplumbağa kadar savunmasız olduklarıydı.
Çocuklardan toplanmış eşyalarla dolu kutuyu taşıyan Jake sıranın gerisinden hızla geldi. Kutuda saçlara bağlanan kurdeleler, diş çıkaran bir bebeğin oyuncağı, porsukağacı dalından oyulmuş bir düdük, topuğu fazlasıyla aşınmış eski bir ayakkabı teki, tek bir çorap gibi eşyalar vardı. Toplamları iki düzine kadardı.
"Benny Slightman!" diye bağırdı Roland. "Frank Tavery! Francine Tavery! Yanıma gelin!"
"Hey!" dedi Benny Slightman'ın babası hemen alarma geçerek. "Oğlumu niye sıradan çıkarı..."
"Görevini yapması için. Tıpkı senin yapacağın gibi," dedi Roland. "Artık çeneni kapa."
Çağrılan dört çocuk, karşısına yan yana dizildi. El ele tutuşmuş olan Taveryler nefes nefese kalmış, yanakları kızarmıştı. Parlak gözlerle ona bakıyorlardı.
"Şimdi beni, tek kelimesini bile tekrarlatmayacak şekilde dikkatle dinleyin," dedi Roland. Benny ve Taveryler, endişeli ifadelerle yaklaştı. Onlar kadar endişeli olmayan Jake, Silahşor'un anlatacaklarını ve ardın dan gelecekleri (Roland'ın gelmesini umduklarını) biliyor, bir an önce gitmek için sabırsızlanıyordu.
Roland, çocuklarla konuşuyordu ama sesi, refakatçilerin de duyabileceği kadar yüksekti. "Madenlere giden yolda ilerleyeceksiniz," dedi. "Ve birkaç metrede bir yere, hızlı bir yürüyüş sırasında düşürülmüş gibi bir parça eşya bırakacaksınız. Sizin de hızlı bir yürüyüş yapacağınızı umuyc rum. Koşmayın ama koşmaya yakın bir süratle ilerleyin. Bastığınız yere çok dikkat edin. Yolun çatallandığı yere kadar gidin (sekiz yüz metre kadar ötede). Daha ötesine geçmeyin. Anlaşıldı n:ı? Daha öteye bir adım bile atmadan geri dönün."
Başlarını salladılar. Roland bakışlarını çocukların arkasında gergince bekleyen yetişkinlere çevirdi.
"Bu dördü, iki dakika önden yola çıkacak. Sonra geri kalan ikizler, en büyükleri önde, en küçükleri arkada olmak üzere yürümeye başlayacak. Fazla uzağa gitmeyecekler; son çiftler yoldan anca ayrılmış olacak." Roland'ın sesi yüksek, buyurgan bir tona büründü. "Çocuklar! Bunu duyunca geri dönün! Hızla yanıma gelin!" Roland sol elinin ilk iki parmağını ağzına sokarak ıslık çaldı. Çıkan ses öylesine tizdi ki birkaç çocuk elleriyle kulaklarını kapadı.
"Çocukları mağarada saklayacaksan neden geri çağıracaksın, sai?" diye sordu Annabelle Javier.
"Çünkü mağaralara gitmiyorlar," dedi Roland. "Oraya gidiyorlar." Doğuyu işaret etti. "Leydi Oriza çocuklara göz kulak olacak. Nehrin hemen kıyısında, pirinçlerin arasına saklanacaklar." Bütün başlar, Silah-şor'un gösterdiği yöne döndü ve toz bulutunu hepsi aynı anda gördü.
Kurtlar geliyordu.

5
"Konuklarımız yolda, hayatım," dedi Susannah.
Roland başını salladıktan sonra Jake'e döndü. "Haydi, Jake. Söylediğim gibi."
Jake kutudan iki avuç dolusu eşya alıp Tavery ikizlerine verdi. Sonra bir geyik gibi zarif hareketlerle sol taraftaki hendeğe atladı ve yanında Benny ile vadilere giden yolda hızla yürümeye başladı. Frank ve Francine hemen arkalarmdaydı. Roland, Francine'in küçük bir şapkayı yere bıraktığını gördü.
"Pekâlâ," dedi Overholser. "Bir kısmını anladım sanırım. Kurtlar yere düşen eşyaları görecek ve çocukların madende olacağına dair inançları pekişecek. Ama neden çocukların geri kalanını da kuzeye gönderiyosun, Silahşor? Neden hemen pirinçlere göndermiyosun?"
"Çünkü Kurtlar avlarının kokusunu alarak gerçek kurtlar gibi iz sürüyor olabilir. Bu olasılığı göz ardı edemeyiz," dedi Roland. Sesini tekrar yükseltti. "Çocuklar! Yürümeye başlayın! En büyükler en önden! Kardeşinizin elini sakın bırakmayın! Islığımı duyunca hemen geri dönün!"
Callahan, Sarey Adams, Javierler ve Ben Slightman'ın yardımıyla hendeğe indirilen çocuklar, diğerlerinin ardından ilerlemeye başladı. Tüm ye-
Eşkinlerin yüzünde kaygılı ifadeler vardı. Ben Slightman'ın gözlerinden, endişenin yanı sıra güvensizlik de okunuyordu.

"Kurtlar bu yoldan ilerleyecek, çünkü çocukların mağarada olduğunu düşünecek," dedi Roland. "Ama aptal değiller, Wayne. Bir iz arayacaklar, biz de onlara bunu veriyoruz. Kokuyu alırlarsa (ki alacaklarına kasabanın tüm pirinçleri üzerine bahse girerim) yere düşen kurdeleler ve ayakkabıları da görecekler. Önceden gönderdiğim dördünün kokusu, ana grubun kokusunun kesildiği yerden itibaren bir süre daha devam edecek. Kurtlar'ı daha derine çekebilir veya çekmeyebilir. O noktada bunun bir önemi kalmamış olacak."
"Ama..."
Roland, ona aldırmadı. Küçük bir grup oluşturan savaşçılarına cön-dü. Toplam yedi kişi olacaklardı. Güzel bir rakam, dedi kendi kendine. Güçlü bir sayı. Toz bulutuna baktı. Seminion'un yarattığı toz hortumlarından çok daha yükseğe uzanıyor ve korkunç bir hızla ilerliyordu. Yine de Roland o an için zaman konusunda bir sorunları olmadığını düşündü.
"Dinleyin ve duyun." Zalia, Rosa ve Margaret'a hitap ediyordu. Ka-tet'mm üyeleri bu kısmı Jamie Jaffords o sırrı Eddie'nin kulağına fısıldadığından beri biliyordu. "Kurtlar insan da değil, canavar da. Onlar robot."
"Robot.*" diye bağırdı Overholser inanmazlıktan ziyade hayretle.
"Evet. Ka-tet'im daha önce benzerleriyle karşılaşmıştı," dedi Roland. Açıklığı ve dev ayının kalan son uşaklarının hiç durmamacasına, endişeyle birbirlerini takip edişini hatırladı. "Başlarının üzerindeki küçük, dönen şeyleri gizlemek için başlıklar takıyorlar. Yaklaşık şu boyda ve şu geniş-likteler." Roland parmaklarıyla onlara önce on iki, sonra iki santimlik mesafeler gösterdi. "Bir zamanlar Molly Doolin tabağını tam oraya isabet ettirmiş, ama o kazara olmuştu. Biz ise bilerek yapacağız."
"Düşünce şapkaları," dedi Eddie. "Dış dünyayla bağlantılarını onlar sağlıyor. Onlar olmadan köpek boku kadar ölüler."
"Şuraya nişan alın," dedi Roland elini başının üç santim kadar üzerine götürerek.
"Ama göğüsleri... solungaçlar..." dedi Margaret şaşkınca.
"Yalandı," dedi Roland. "Başlıklarının üzerine nişan alın."
"Bir gün," dedi Tian. "Neden bu kadar çok yalan söylenmesi gerektiğini öğreneceğim."
"Umarım o bir gün gelir," dedi Roland. Sıranın sonundaki çocuklar (en küçükler) itaatkârca el ele tutuşmuş, madenlere giden yolda bir iki adım ilerlemişti. En öndeki çiftler yaklaşık iki yüz metre ötede olmalıydı. Jake'in grubu ise onlardan en az iki yüz metre daha ilerideydi muhtemelen. Bu kadarı yetmek zorundaydı. Roland dikkatini refakatçilere yöneltti.
"Şimdi geri dönecekler," dedi. "Onları hendekten ve mısır tarlasından yan yana iki sıra halinde geçirin." Başını çevirmeden başparmağıyla omzunun gerisini işaret etti. "Özellikle yola yakın olan, Kurtlar'ın görebileceği mısırlara dokunulmaması gerektiğini söylememe gerek var mı?"
Başlarını iki yana salladılar.
"Pirinç tarlalarına varınca çocukları nehrin yakınına kadar götürün," diye devam etti Roland. "Ve yeşil, uzun filizler arasına yatırın." Mavi gözleri parlıyordu. Ellerini iki yana açtı. "Sıkış tepiş durmasınlar, onları mümkün olduğunca dağıtın ve sonra nehir tarafına geçin. Bir sorun olursa, (daha çok Kurt gelir veya ummadığımız bir gelişme kendini gösterirse) o taraftan yaklaşacaktır."
Roland, onlara soru sorma fırsatı vermeden parmaklarını ağzına soktu ve ıslık çaldı. Vaughn Eisenhart, Krella Anselm ve Wayne Over-holser hendeğe girerek diğerlerine katıldı ve çocuklara seslenerek geri dönmelerini söyledi. Eddie bu arada omzu üzerinden ardına baktı ve toz bulutunun kat ettiği mesafeyi görerek şaşırdı. Sırlarını bilince bu kadar çabuk ilerlemeleri tuhaf gelmiyordu; o gri atlar bildik atlardan değildi. At görünümünde, mekanik taşıma araçlarıydı. Hükümetin Chewy filosu gibi, diye düşündü Eddie.
"Roland çok hızlılar! Cehennem gibi yaklaşıyorlar!"
Roland dönüp toz bulutuna baktı. "Yeterince vaktimiz var."
"Emin misin?" diye sordu Rosa.
"Evet."
En küçük çocuklar şimdi aceleyle Doğu Yolu'nun diğer tarafına doğru ilerliyordu. Hâlâ el ele tutuşuyorlardı. Gözleri korku ve heyecanla irileşmişti. Mannilerden Cantab ve karısı Ara hemen önlerinden yürüyordu. Çocuklara mısır fidanlarının tam arasından geçmelerini, geçerken dokunmaktan bile kaçınmaları gerektiğini söylüyorlardı.
"Neden, sai?" diye sordu dört yaşından büyük görünmeyen bir çocuk. Pantolonunun önünde koyu bir leke vardı. "Bütün mısırlar toplanmış."
"Bu bir oyun," dedi Cantab. "Mısırlara dokunma oyunu." Şarkı söylemeye başladı. Bazı çocuklar, ona katıldı ama çoğu fazlasıyla şaşkındı ve korku içindeydi.
Roland boyları giderek uzayan ve yaşları büyüyen çiftler yolun karşısına geçerken doğuya tekrar baktı. Kurtlar'ın yaklaşık on dakikalık bir mesafede olduğunu tahmin ediyordu ve on dakika, onlara yeterdi ama tanrılar! Çok hızlı yaklaşıyorlardı! Oğul Slightman ve Tavery ikizlerini diğerlerinin yanına gönderecek vakitleri olmayabilirdi. Planlarında bu yoktu ama planlar, işler bu raddeye varınca daima değişirdi. Değişmek zorunda kalırdı.
Son çiftler de yolun karşısına geçmiş, geride sadece Overholser, Callahan, Baba Slightman ve Sarey Adams kalmıştı.
"Gidin," dedi Roland, onlara.
"Oğlumu bekleyeceğim!" diyerek karşı çıktı Slightman.
"Gidin!"
Slightman konuyu tartışmaya kararlı görünüyordu, ama Sarey Adams dirseğine dokundu ve Overholser diğer kolunu kavradı.
"Gel," dedi Overholser. "Benny'ye kendi oğluna olduğu gibi iyi bakacaktır."

Slightman, Roland'a şüpheyle son kez baktıktan sonra Sarey ve Overholser ile birlikte ikizlerin peşi sıra mısır tarlasına girdi.
"Susannah, onlara saklanacağımız yeri göster," dedi Roland.
Çocukların yolun karşısına hendeğin önceki gün kazdıkları kısmının uzağından geçmesine dikkat etmişlerdi. Susannah deri kapak geçirilmiş kesik bacaklarından biriyle hendekteki yaprak ve kuru dal yığınlarını (her zaman yol kenarında olabilecek, dikkat çekmeyen yığınlar) bir kenara itti ve karanlık bir çukuru ortaya çıkardı.
"Basit bir siper," dedi Susannah neredeyse özür diler gibi. "Üst kısmında tahtalar var. Geri itilmeleri kolay, hafif tahtalar. Orada duracağız. Roland bir... şey, burada ne deniyor bilmiyorum ama benim dünyamda periskop deriz, içinde aynalar olan bir mekanizma yaptı. Aynalar sayesinde normalde göremeyeceğimiz açılarda olan biteni görebilecek, zamanı geldiğinde de kendimizi göstereceğiz. Biz ayağa kalktığımızda tahtalar da geriye düşecek."
"Jake ve diğer üçü nerede?" diye sordu Eddie. "Şimdiye kadar dönmüş olmaları gerekirdi."
"Daha erken," dedi Roland. "Sakin ol, Eddie."
"Erken değil ve sakin olmayacağım. En azından onları görebiliyor olmamız gerekirdi. Oraya gidece..."
"Hayır, gitmiyorsun," dedi Roland. "Kurtlar neler olup bittiğini anlamadan önce burada sayımızı mümkün olduğunca yüksek tutmalıyız. Bu da, silahlarımızı sırtlarına doğrultmuş olarak bekleyeceğiz anlamına gelir."
"Roland, yanlış bir şeyler var."
Silahşor, ona aldırmadı. "Hanımlar, şuraya girin lütfen. İçinde diğer tabakların bulunduğu kutular, sizin tarafınızda olacak; üzerlerine yapraklar koyup gizleyeceğiz."
Zalia, Rosa ve Margaret'ın, Susannah'nın ortaya çıkardığı çukurun içine süzülmesini izledi. Madenlere giden yol artık tamamen boştu. Jake, Benny ve Tavery ikizlerinden hâlâ bir iz yoktu. Eddie'nin haklı olabileceğini düşünmeye başlamıştı. Bir sorun çıkmış olmalıydı.

6
Jake ve diğer çocuklar, yolun beklenmedik bir şekilde ikiye ayrıldığı yere varmıştı. Jake'in elinde iki eşya kalmıştı. Ayrıma vardıklarında Jake kırık çıngırağı Gloria'ya, küçük kızların taktığı iplerle örülmüş bileziği de Redbird'e giden yola doğru fırlattı. Seçin, diye düşündü. Ve sonunuzu görün.
Arkasına döndüğünde Tavery ikizlerinin dönüş yoluna koyulmuş olduğunu gördü. Benny, onu bekliyordu. Yüzü solgun, gözleri parlaktı. Jake başını salladı ve kendini zorlayarak çocuğun gülümsemesine karşılık verdi. "Haydi gidelim," dedi sonra.
Tam o sırada Roland'ın ıslığını duydular ve ikizler, taş yığınlarına ve yola düşmüş kaya parçalarına rağmen koşmaya başladı. Hâlâ el ele tutuşuyorlar, üzerinden atlayamayacakları kadar iri kayaların etrafından dolaşıyorlardı.
"Hey, koşmayın!" dedi Jake. "Koşmamamızı söylemişti. Ve bastığımız yere..."
Tam o sırada Frank Tavery'nin ayağı bir çukura girdi. Jake, çocuğun bileğinin kırılırken çıkardığı sesi duydu. Benny'nin yüzündeki dehşet dolu ifadeye bakılırsa o da duymuştu. Frank boğuk bir çığlık atarak yalpaladı. Francine, onu tutmaya çalıştı ama çocuk taşıyamayacağı kadar ağırdı. Francine'in çabalarına rağmen yere yıkıldı. Başını bir kaya çıkıntısına çarptığında çıkan ses, bileği kırıldığında duydukları çıtırtıdan daha beterdi. Başından akmaya başlayan kan, sabah güneşinin aydınlığında kıpkırmızı parlıyordu.
Bela, diye düşündü Jake. Ve yolumuzun üzerinde.
Benny yutkunmaya çalışıyordu. Yüzünün rengi kirli beyaza dönmüştü. Francine vücudu, hâlâ deliğin içinde olan ayağıyla çirkin bir açıda duran kardeşinin yanı başında diz çökmüştü. Nefesi kesilircesine ağlıyordu. Sonra ağlaması aniden kesildi, gözlerinin akları ortaya çıktı ve bayılarak kardeşinin üzerine yığıldı.
"Gel," dedi Jake, Benny'ye ama çocuk hâlâ olduğu yerde duruyor, ırileşmiş gözlerle bakıyordu. Jake, arkadaşının omzuna bir yumruk attı. "Babanın hatırına!"
Benny bunun üzerine harekete geçti.

7
Jake her şeyi bir Silahşor'un soğukkanlılığıyla net bir biçimde görüyordu. Yol üzerinde minik bir kan gölcüğü oluşmuştu. Frank Tavery'nin ayağı hâlâ çukurun içindeydi. Dudakları tükürüğüyle ıslanmıştı. Üzerinde baygın yatan kız kardeşinin yeni yeni irileşen göğüsleri, kardeşinin gövdesine dayanıyordu. Kurtlar geliyordu. Bunu Roland'ın ıslığı sayesinde değil, dokunuşuyla biliyordu. Eddie, diye düşündü. Eddie buraya gelmek istiyor.
Jake daha önce dokunuşu, düşüncelerini göndermek için kullanmayı denememişti ama şimdi deneyecekti. Olduğun yerde kal! Oraya vaktinde gelemezsek onlar geçip gidene kadar saklanırız! SAKIN GELME! HER ŞEYİ MAHVEDEBİLİRSİN!
Mesajın yerine ulaşıp ulaşmadığını bilmiyordu, ama vakti sadece bu kadarına izin veriyordu. Bu arada Benny... ne yapıyordu? Bunu hangi kelime tam olarak ifade edebilirdi? Piper'daki Bayan Avery, bu konuda çok titizdi. Benny hiç soluk almadan, hızla konuşuyordu. Sayıklıyor gibiydi.
"Şimdi ne yapacağız Jake? İsa Adam, ikisi birden! Az önce turp gibiydiler! Koşuyorlardı, sonra... ya Kurtlar gelirse? Ya gelip bizi burada bulurlarsa? Onları bıraksak mı, ne dersin?"

"Kimseyi bırakmıyoruz," dedi Jake. Eğilip Francine Tavery'nin omuzlarını kavradı. Frank'in nefes alabilmesi için kızı çekerek oturur pozisyona getirdi. Francine'in başı, kontrolsüzce önüne düştü. Saçları siyah ipek gibi ışıldıyordu. Gözkapakları titreşti ve gözlerinin akları göründü. Jake hiç düşünmeden kızı tokatladı. Oldukça sert vurmuştu.
"Ay! Ay!" Şok içindeki masmavi, muhteşem gözleri aniden açıldı.
"Ayağa kalk!" dedi Jake. "Kardeşinin üzerinden kalk!"
Ne kadar zaman geçmişti? Çocukların yolun diğer tarafına geçmesiyle ortalık sessizleşmişti. Sanki zaman donmuştu. Kuşlar susmuştu. Ekinkargaları bile sessizdi. Roland'ın tekrar ıslık çalmasını bekledi ama beklediği gerçekleşmedi. Zaten niye çalacaktı ki? Artık tek başlamaydılar.
Francine, kardeşinin üzerinden çekilip sendeleyerek ayağa kalktı. "Ona yardım edin... lütfen sal Yalvarırım..."
"Benny. Ayağını delikten çıkarmalıyız," dedi Jake. Benny ayağıyla tuhaf bir açı oluşturarak yatan çocuğun diğer tarafında diz çöktü. Yüzü hâlâ solgundu ama dudakları, Jake'i umutlandıran bir kararlılıkla sımsıkı kapanmıştı.
"Omzunu tut."
Benny, Frank Tavery'nin sağ omzunu kavradı. Jake de sol omzunu. Baygın çocuğun vücudu üzerinden göz göze geldiler. Jake başını salladı.
"Şimdi."
Birlikte çektiler. Frank Tavery nin gözleri aniden açıldı (kardeşinin-kiler gibi masmaviydi) ve öyle şiddetli bir çığlık attı ki sesi çıkmadı. Ama ayağı hâlâ deliğin içindeydi.
Derine saplanmıştı.

8
Gri-yeşil bir şekil, şimdi toz bulutunun içinde belirginleşiyor, sert toprak üzerinde ilerleyen atların nal sesleri duyuluyordu. Calla'lı üç kadın çukura gizlenmişti. Roland, Eddie ve Susannah hendekte duruyordu. Erkekler ayakta, kesik bacaklarını aralayan Susannah da dizlerinin üzerindeydi. Gözlerini madenlere giden yola dikmişlerdi. Yol hâlâ boştu.
"Bir şey duydum," dedi Susannah. "Galiba biri yaralı."
"Kahretsin, Roland, oraya gidiyorum," dedi Eddie.
"Bu Jake'in isteği mi, yoksa senin mi?" diye sordu Roland.
Eddie'nin yüzü kıpkırmızı oldu. Jake'in sesini kafasının içinde duymuştu (kelimesi kelimesine duymamış ama ana fikri kavramıştı). Roland da duymuşa benziyordu.
"Aşağıda yüz, vadi yolunda ise sadece dört çocuk var," dedi Roland. "Sipere gir, Eddie. Sen de Susannah."
"Ya sen?" diye sordu Eddie.
Roland derin bir soluk alıp verdi. "Yapabilirsem yardım edeceğim."
"Peşinden gitmeyeceksin, değil mi?" Eddie, Roland'a giderek artan bir inanmazlıkla bakıyordu. "Gitmeyeceksin."
Roland doğudan yaklaşan toz bulutuna ve altında belirginleşmeye başlayan gri-yeşil yığına baktı. Gri atlar ve binicilerini seçmek, bir dakikadan az bir süre sonra mümkün olacaktı. Yüzlerinde hırlayan kurtların suratlarına benzer maskelerle, yeşil pelerinli biniciler. Hızla nehre yaklaşıyorlardı.
"Hayır," dedi Roland. "Yapamam. Sipere girin."
Eddie eli tabancasının kabzasında, olduğu yerde bir süre daha kaldı. Solgun yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Sonra tek kelime etmeden dönüp Susannah'nın kolunu tuttu, yanında diz çöktü ve kazdıkları çukura girdi. Geride sadece boş vadi yoluna bakan Roland kalmıştı. Büyük altıpatları, sol kalçası üzerindeydi.

9
Benny Slightman yapılı bir çocuktu, ama Frank Tavery'nin ayağını çıkarmalarını engelleyen iri kayayı yerinden oynatamıyordu. Jake bunu ilk denemelerinde görmüştü. Serinkanlılıkla yaralı çocuğun ve onu kurtarmalarını engelleyen kayanın ağırlıklarını kestirmeye çalıştı. Kayanın ağırlığı muhtemelen daha fazlaydı.
"Francine."
Kız, ona yaşlı ve şok yüzünden hafifçe körleşmiş gözlerle baktı.
"Onu seviyor musun?" diye sordu Jake.
"Evet, tüm kalbimle!"
Kalbin o, diye düşündü Jake. Güzel. "O halde bize yardım et. Ben söylediğimde onu var gücünle çek. Çığlıklarına kulak asma."

Francine anlamış gibi başını salladı. Jake anladığını umuyordu.
"Onu bu sefer de kurtaramazsak burada bırakmak zorunda kalacağız."
"Asla bırakmam!" diye haykırdı kız.
Tartışacak zaman yoktu. Jake düz, beyaz kayanın yanında duran Benny'ye doğru yürüdü. Frank'in kanlı ayağı, kayanın tırtıklı çıkıntısının altındaki kara delikte kayboluyordu. Çocuk kendine gelmiş, acı ve dehşetle yutkunuyordu. Sol gözü korkuyla bir o tarafa bir bu tarafa dönüyordu. Sağ gözü bir kan perdesinin gerisine gizlenmişti. Başının derisinden kalkan bir parça, kulağına doğru düşmüştü.

"Kayayı kaldırdığımızda kardeşinin ayağını delikten dışarı çekeceksin," dedi Jake, Francine'e. "Üçe kadar sayacağız. Hazır mısın?"
Kız başını salladı ve saçları ipek bir perde gibi yüzüne düştü. Saçını çekmeye çalışmadan eğildi ve kardeşini koltukaltlarından tuttu.
"Canımı yakma, Francie," diye inledi çocuk.
"Kapa çeneni," dedi kız.
"Bir," dedi Jake. "Benny, gözlerin yerinden fırlasa da bu lanet kayayı kaldıracaksın. Duydun mu beni?"
"Duydum, sen say."
"İki. Üç."
Zorlanma yüzünden boğukça haykırarak kaldırdılar. Kaya kıpırdadı. Francine, kardeşini var gücüyle çekti. O da haykırmıştı.
Ama ayağı serbest kalan Frank Tavery'nin çığlığı, hepsininkini bastırmıştı.

10
Roland zorlamadan kaynaklanan haykırışlar ve şiddetli bir acıyla atılmış bir çığlık duydu. Orada bir şeyler olmuş ve Jake müdahale etmişti. Esas soru, Jake'in çabalarının sorunu halletmeye yetip yetmediğiydi.
Kurtlar, Whye'i geçerken su damlacıkları havada uçuştu. Gri atları üzerinde dörtnala ilerliyorlardı. Roland artık onları açık seçik görebiliyordu. Beşerli altışarlı sıralar halinde ilerliyorlardı. Sayılarının altmış civarı olduğunu tahmin etti. Nehrin bu tarafında, otlarla kaplı bir yamacın gerisinde gözden kaybolacaklar, bir kilometre kadar ileride tekrar görüneceklerdi. Son tepenin ardında bir kez daha görüş alanından çıkacaklar (gruplara ayrılmayıp bütün halinde kalırlarsa elbette) ve bu, Jake'in geri dönmek için son şansı olacaktı.
Çocukların (Jake'in) görünmesini umarak yola baktı ama hâlâ boştu.
Kurtlar şimdi nehrin batı kıyısından yukarı tırmanıyor, atları sabah güneşinin aydınlığında altın gibi parlayan su damlacıkları saçıyordu. Toprak parçaları ve kum taneleri havada uçuşuyordu. Nal sesleri artık gök gürültüsüne benziyordu.

11
Jake, çocuğun bir omzunun, Benny de diğer omzunun altına girdi. Frank Tavery'yi Doğu Yolu'na doğru hızla taşımaya başladılar. Francine de hemen arkalarından koşuyordu.
Jake son dönemeci geçtiklerinde yolun karşısında, bir eli tabancasının kabzasında, kovboy şapkası hafifçe geri itilmiş halde beklemekte olan Roland'ı gördü ve içi sevinçle doldu.
"Kardeşim!" diye bağırdı Francine, Silahşor'a. "Düştü! Ayağı bir çukura girdi!"
Roland aniden gözden kayboldu.
Francine korkudan ziyade şaşkınlık dolu bir ifadeyle etrafına baktı. "Ne?..."
"Bekle," dedi Jake çünkü aklına söyleyecek başka bir şey gelmiyordu. Neler olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Bu, Silahşor için de geçerliyse muhtemelen orada öleceklerdi.
"Bileğim... yanıyor," dedi Frank Tavery.
"Sus," dedi Jake.
Benny güldü. Hem şok, hem neşe dolu bir kahkahaydı. Jake ağlayan Frank'in gerisinden ona baktı ve göz kırptı. Benny de ona göz kırptı. Ve böylece tekrar arkadaş oluverdiler.

12
Susannah çukurun karanlığında, yaprak kokuları içinde, Eddie'nin sağında yatarken karnına ani bir sancı saplandı. Sancının hemen ardından beyninin sol tarafında dev bir çivi sokulmuşçasına korkunç bir acı hissetti. Yüzünün ve boynunun sol tarafı uyuşmuş gibiydi. Aynı anda zihninde kocaman bir ziyafet salonu belirdi: fırından yeni çıkmış etler, doldurulmuş balıklar, nar gibi kızarmış tavuklar, şişelerce şampanya, sos kapları, kırmızı şarapla dolu kadehler vardı. Bir piyano sesi ve şarkı söyleyen birini duydu. Ses son derece kederliydi. "Biri bu gece, biri bu gece, biri bu gece hayatımı kurtardı," diyordu.
Yoo, diye haykırdı Susannah benliğini ele geçirmeye çalışan güce. Bu gücün bir adı var mıydı? Elbette vardı. İsmi Anne'ydi. Beşiği sallayan el onundu. Ve o el...
Hayır! Bu işi bitirmeme izin vermelisin! Ondan sonra istersen sana yardım ederim! Ederim! Ama şimdi beni zorla ele geçirmeye çalışırsan seninle dişimle tırnağımla savaşırım! Mecbur kalırsam kendimi ve değerli bebeni öldürmekten çekinmem! Beni duyuyor musun, kaltak?
Bir an için sadece karanlığı, Eddie'nin bacağının baskısını, yüzünün sol tarafındaki uyuşukluğu, yaklaşan atların gök gürültüsüne benzer sesini, yaprakların buruk kokusunu ve savaşa hazırlanan Kardeşler'in nefeslerini hissetti. Sonra Mia, onunla ilk kez konuştu. Söylediği kelimeler, Susannah'nm sol gözünün gerisinde bir yerde açıkça şekilleniyordu.
Savaşını bitir, kadın. Elimden gelirse yardım bile edeceğim. Ama sen de sözünü tutacaksın.
"Susannah?" diye mırıldandı Eddie. "İyi misin?"
"Evet," dedi Susannah. İyiydi gerçekten. Beynine saplanan çivi yok olmuştu. Ses de öyle. O korkunç uyuşukluk gitmişti. Ama Mia çok yakınında bekliyordu.

13
Roland çukurda yüzüstü yatıyor, yaklaşan Kurtlar'ı hayal gücünün ve önsezilerinin gözleriyle izliyordu. Kurtlar yamaç ve tepenin arasındaydı. Pelerinleri arkalarında uçuşuyor, gri atları dörtnala ilerliyordu. Tepenin ardında yaklaşık yedi saniye kadar gözden kaybolacaklardı. Eğer tümü bir arada kalmış, liderleri daha önden ilerlemeye başlamamışsa. Eğer hızlarını doğru hesapladıysa. Eğer haklıysa Jake ve diğerlerine harekete geçmelerini işaret etmesi için beş saniyesi vardı. Ya da yedi. Eğer haklıysa, çocuklar o beş saniye içinde yolun karşısına geçmek zorundaydı. Ya-nılıyorsa (ya da diğerleri yavaşsa) Kurtlf.r ya hendekteki adamı ya yoldaki çocukları ya da hepsini birden görecekti. Aralarındaki mesafe muhtemelen silahlarını kullanamayacakları kadar fazla olacaktı, ama pek fark etmeyecekti zira dikkatle planladıkları pusuları artık bir işe yaramayacaktı. En akıllıca hareket, olduğu yerde yatmaya devam edip çocukları kaderleriyle baş başa bırakmaktı. Vadilere giden yolda dört çocuk gören Kurtlar, diğerlerinin madenlerde gizlendiğine iyice ikna olacaktı.
Bu kadar düşünmek yeter, dedi Cort kafasının içinden. Harekete geçe-ceksen bu son şansın, solucan.
Roland ayağa fırladı. Jake ve Benny Slightman tam karşısındaydı, yaralı çocuğu aralarına almışlardı. Vadilere giden yolun Doğu Yolu ile birleştiği yeri işaret eden kaya yığınının koruması altında kıpırdamadan duruyorlardı. Frank Tavery'nin hem başı, hem bacağı kanlar içindeydi; başına ne geldiğini tanrılar bilirdi. Kız kardeşi çocuğun omzunun gerisinden bakıyordu. O an, bedenleri birleşik Siyam ikizleri gibi görünüyorlardı.
Roland iki elini de kaldırarak başının üzerindeki havayı geriye itmeye çalışıyormuş gibi bir hareket yaptı: Gelin! Buraya gelin! Bir yandan da doğuya bakıyordu. Kurtlar'dan bir iz yoktu. Güzel. Tepe, görüşlerini gerçekten de kısa bir süre için engellemişti.
Jake ve Benny, yaralı çocuğu taşıyarak hızla yolun karşısına geçti. Frank Tavery'nin yerde sürüklenen çizmeleri, toprak üzerinde iki sığ oluk bırakıyordu. Roland, Kurtlar'ın bu izleri önemsemeyeceğini umdu.
Kız bir geyik gibi zarif ve çevik adımlarla peşlerinden koştu. "Yatın!" dedi Roland dişlerinin arasından. Kızı omuzlarından yakaladı ve yere itti. "Yatın, yatın, hemen!" Kendisi de kızın yanına uzandı. Jake kendini üzerlerine attı. Roland, çocuğun çılgınca atan kalbini kürek kemiklerinin arasında hissedebiliyordu. Bir an için bu hissin tadını çıkardı. Gri atların nal sesleri artık iyice yükselmişti. Her geçen an daha da şiddetleniyordu. Öndeki atlılar çocukları görmüş müydü? O an için bunu bilmeleri imkânsızdı. Ama çok yakında öğrenecekler muhakkaktı. O zamana dek tek yapabilecekleri, planlarına uygun hareket etmekti. Fazladan üç kişinin olması, çukurda hareket edecek yer bırakmamıştı ve Kurtlar, Jake ve diğer üçünü yolun karşısına geçerken gördüyse hiç şüphesiz tek el ateş edemeyip tek tabak fırlatamadan hep birlikte kızaracaklardı, ama şimdi bunlar için endişelenmeye vakitleri yoktu. Roland en fazla bir dakikaları olduğunu tahmin etti ya da belki kırk saniye. Ve bu süre hızla azalıyordu.
"Üstümden in ve sipere gir," dedi Jake'e. "Hemen."
Üzerindeki ağırlık yok oldu. Jake sipere girdi.
"Sıra sende, Frank Tavery," dedi Roland. "Sakın ses çıkarma. İki dakika sonra istediğin kadar bağırabilirsin ama şimdi sessiz olmak zorundasın. Bu hepiniz için geçerli."
"Sessiz olacağım," dedi çocuk boğuk sesle. Benny ve Frank'in kardeşi başlarını salladı.
"Bir noktada ayağa kalkıp ateş etmeye başlayacağız," dedi Roland. 'Siz üçünüz (Frank, Francine ve Benny) yere yatın ve başınızı bile kaldırayım demeyin." Duraksadı. "Canınızdan olmak istemiyorsanız, siperde kalın."

14
Roland yaprak ve toprak kokan karanlıkta, sol tarafındaki çocukların sık nefeslerini dinleyerek yatıyordu. Yaklaşan nal sesleri, kısa süre sonra diğer tüm sesleri bastırdı. Hayal gücünün ve önsezilerinin gözü tekrar açıldı. Otuz saniyeden kısa bir süre sonra (belki sadece on beş saniye) savaşın harareti, zihnindeki gözleri kapatacak, yüzündeki gözler görevi devralacaktı ama o an her şeyi görebildi. Gördükleri tam istediği gibiydi. Neden olmayacaktı? Zihninde planlarının ters gittiğini görmek kimin işine yarardı ki?
Calla'nın ikizlerinin pirinçlerin en sık, en ıslak olduğu yerlerde birer ceset gibi kıpırtısızca yattığını gördü. Çamurlu sular, gömleklerini ve pantolonlarını sırılsıklam etmişti. Onların gerisinde, nehir yatağının yakınında yetişkinler vardı. Ellerinde tabaklarıyla Sarey Adams'ı ve Manniler-den Cantab'ın karısı Ara'yı gördü (Ara da tabak fırlatıyordu ama bir Manni olduğu için asla Kardeşler'in bir parçası olamazdı). Arbaletlerini göğüslerine bastırmış erkekleri (Overholser, Anselm, Estrada) gördü. Vaughn Eisenhart'ın elinde, Roland'ın temizlediği tüfeklerden biri vardı. Saflar halinde ilerleyen gri atlar ve yeşil pelerinli binicileri, Doğu Yolu üzerinden yaklaşıyordu. Şimdi biraz yavaşlamışlardı. Güneş sonunda yükselmiş, metal kurt maskeleri üzerinde parlıyordu. İşin komiği, maskelerin arkasında da metal vardı. Roland hayal gücünün gözünün görüş açısını genişletti ve savunmasız kasabaya güneyden giren atlılar olup olmadığına baktı. Yoktu. Bütün Kurtlar (en azından onun zihninde) buradaydı. Roland ve Doksan ve Dokuz ka-tet'imn özenle hazırladığı tuzağa düştülerse, hepsi orada olmalıydı zaten. Yolun kasabaya yakın tarafında sıralanmış olan at arabalarını gördü ve hayvanları serbest bırakmak için yeterli vakitlerinin olmayışına üzüldü. Ama arabalara koşulu kalmaları da bir avantajdı elbette. Bu şekilde paniğe kapılmış, acele ediyormuş izlenimi veriyorlardı. Vadilere, madenlere ve mağaralara giden yolu gördü. En öndeki Kurtlar yol ayrımında gri atlarını dizginlerini çekerek durdurdular. Atların dudakları gerildi. Roland, Kurtlar'ın gözlerinden bakınca insanların sıcak bakışından kaynaklanan görüntüler değil, der-kilerdeki gibi soğuk resimler gördü. Francine Tavery'nin yere bıraktığı çocuk şapkası oradaydı. Zihninin gözü olduğu gibi burnu

da vardı ve çocukların kokusunu alabiliyordu. Yoğun ve yağlı bir kokuydu... Kurtlar'ın kaçırdıkları çocuklardan çıkarıp aldığı maddenin kokusu. Zihninin kulakları da vardı ve Andy'nin çıkardıklarına benzer tıkırtıları ve çıtırtıları (hafifçe de olsa) duyabiliyordu. Devrelerin, servomotorların, hidrolik pompaların ve tanrılar bilir daha nelerin sesleri. Zihin gözü, Kurtlar'ın yol üzerindeki karmaşık izleri (karmaşık olduklarını umuyordu) incelediğini, sonra madenlere giden yola baktığını gördü. Çünkü diğer tarafa baktıklarını ve siperde saklanan on kişiyi tavadaki tavuklar gibi kızartacaklarını düşünmenin ona bir faydası olmazdı. Hay<r, madenlere giden yola bakıyorlardı. Öyle olmalıydı. Çocukların kokularını alıyorlar (belki korkularının kokusu beyinlerindeki maddenin kokusu kadar güçlüydü) ve yolda düşürdükleri ufak tefek eşyaları görüyorlardı. Mekanik atlarının üzerinde duruyorlar, bakıyorlardı.
Yola girin, dedi Roland içinden. Aklından geçeni duyan Jake'in, yanında hafifçe kıpırdandığını hissetti. Neredeyse yakarıyordu. Yola girin. Peşlerinden gidin. İstediğinizi alın.
Kurtlar'dan birinden yüksek bir çat! sesi çıktı. Ardından kısacık bir siren sesi duyuldu. Hemen sonra, Jake'in Dogan'da duyduğu o kulak tırmalayan ıslık sesi duyuldu ve atlar tekrar harekete geçti. Önce nallarının Doğu Yolu'nun yumuşak toprağı üzerinde çıkardığı boğuk sesleri duydular. Sonra sesler değişip keskinleşti ve madenlere giden yolun çakıllı zemini üzerinde ilerlediklerini anladılar. Başka hiçbir ses yoktu. Bu atlar, arabalara koşulanların yaptığı gibi huzursuzca kişnemiyordu. Roland için bu kadarı yeterliydi. Yemi yutmuşlardı. Tabancasını kılıfından çıkardı. Jake yanında kıpırdanınca onun da silahını çektiğini anladı.
Roland yerlerinden fırlayarak siperden çıktıklarında karşılarında bulabilecekleri görüntüyü onlara daha önce anlatmıştı: Kurtlar'ın dörtte bi-n yolun bir tarafında, nehre doğru bakıyor, dörtte birlik bir başka bölücü de Calla Bryn Sturgis'e doğru dönmüş olacaktı. Belki kasabaya dönük duranların sayısı tahmininden biraz daha fazla olabilirdi. Kurtlar (veya Kurtlar'ı programlayanlar) olası bir sorunla sadece kasabada karşılaşabileceklerini düşünüyor olmalıydı. Ya geri kalanı? Otuz kadar Kurt? Madenlere giden yola girmiş olacaklardı.
Roland yirmiye kadar saymaya başladı, ama on dokuza gelince yeterince süre geçtiğini düşünerek bacaklarını altında topladı (eklem ecelinden en ufak bir iz yoktu) ve babasının tabancasını kaldırarak ayağa fırladı.
"Gilead ve Calla için!" diye kükredi. "Şimdi, silahşorlar! Şimdi, Ori-za 'run Kardeşleri! Şimdi, şimdi! Öldürün! Merhamet yok! Hepsini öldürün!"

15
Hepsi birden ayağa fırladı ve bir ejderin dişleri gibi toprağın üzerinde belirdiler. Üzerlerini örten hafif tahtalar, kuru yapraklar ve dal parçalarıyla beraber sağa sola uçuştu. Roland ve Eddie'nin elinde, sandal ağacından kabzaları olan büyük tabancalar vardı. Jake, babasının Ruger'ını tutuyordu. Margaret, Rosa ve Zalia'nın elinde birer Riza vardı. Kollarını üşüyormuşçasına göğsünde kavuşturmuş olan Susannah, iki Riza tutuyordu.
Kurtlar, tam Roland'ın hayal gücünün soğukkanlı bir katile ait gözleriyle gördüğü gibi dağılmıştı. Tüm önemsiz fikirler ve duygular kızıl perdenin ardına çekilmeden önce bir anlık zafer hissetti. Ölümle dalaşmaya hazırlanırken olduğu her seferde hissettiği gibi hayatta olduğu için son derece mutluydu. Beş dakikalık kan ve aptallık, demişti onlara ve o beş dakika gelip çatmıştı işte. Onlara, sonrasında kendini hep hasta gibi hissettiğini de söylemişti ve bu da doğruydu ama başlangıç anında kendini hiçbir zaman olmadığı kadar iyi hisseder, kim olduğunu tüm hücrelerinde duyumsardı. Düşmanlarının robot olmasının bir önemi yoktu; tanrılar, hayır! Önemli olan, nesillerdir masum çaresizlere musallat olmalarıydı ve bu kez tam anlamıyla gafil avlanmışlardı.
"Başlıkların üstü!" diye haykırdı Eddie sağ elindeki büyük tabanca gürleyip ateş saçmaya başladığı sırada. Arabalara koşulmuş olan atlar ve katırlar korkuyla şaha kalktı; birkaçı şaşkınca kişnedi. "Başlıkların üstü! Düşünce şapkalarına nişan alın!"
Yolun sağındaki üç binicinin yeşil başlığı, söylediğini göstermek istercesine, görünmez ellerce çekilmiş gibi aniden geriye kaydı. Vurulan üç Kurt da oyuncak bebekler gibi atlarının üzerinden düştü. Büyükbabanın anlattığı hikâyede, Molly Doolin'in düşürdüğü Kurt, yere düşmesinin ardından epeyce bir kıpırdanmış, kolları seğirmişti ama bunlar, yerde taş gibi kıpırtısızca yatıyordu. Molly gizli düşünce şapkasına tam olarak isabet ettirememiş olabilirdi ama Eddie tam olarak nereye ateş edeceğini çok iyi biliyordu.
Roland da ateş etmeye başlamıştı. Kalçasında tuttuğu tabancayla öylesine ateş ediyormuş gibi görünüyor, ama her kurşunu hedefini buluyordu. Maden yolundakileri hedef almıştı, mümkün olursa yere düşen robotlardan bir barikat oluşturmak niyetindeydi.
"Riza hedefini bulur!" diye haykırdı Rosalita Munoz. Fırlattığı tabak, Doğu Yolu'nun karşısına doğru ıslık çalarak uçtu ve atını çaresizce döndürmeye uğraşan, maden yolu üzerindeki bir binicinin başlığının tepesini uçurdu. Robot anında atından tepetaklak düştü.
"Riza!' Bu, Margaret Eisenhart'tı.
"Kardeşim için?' diye haykırdı Zalia.
"Leydi Oriza kıçınızı tekmeleyecek, piç kuruları!" diye bağırdı Susannah ve çaprazladığı kollarını açarak iki tabağı birden fırlattı. Tabaklar ıslık sesleri çıkararak havada inanılmaz bir hızla uçtu ve hedeflerini hiç şaşmadan buldu. Yeşil başlıklardan kopan parçalar, tabakların isabet ettiği Kurtlar'la beraber yere düştü.
Yolun iki tarafındaki itişip kakışan, şaşkın biniciler enerji silahlarını çekti ve sabahın cılız aydınlığı, alevlerin parlak ışığıyla canlandı. Jake silahını çeken ilk Kurt'u vurdu ve robot, vızıldayan kılıcının üzerine düştü. Yeşil pelerini bir

anda alev aldı. Atı, yan tarafa doğru kaçtı ve diğer binicinin hızla indirdiği ışıklı çubuğa hedef oldu. Kafası kopunca kıvılcımlar saçan kopuk teller ve kablolar ortaya çıktı. Sirenler artık birbiri ardına ötüyordu.
Roland kasaba tarafındaki Kurtlar'ın diğerlerini bırakıp Calla'ya doğru kaçabileceğini düşünmüştü. Ama kalan dokuzu, (Eddie ilk altı atı-şıyla altısını vurmuştu) at arabalarının yanından geçerek doğruca üzerlerine gelmeye başladı. İki ya da üç tanesi, onlara doğru vızıldayan gümüş rengi toplar fırlattı.
"Eddie! Jake! Sneetch'lerl Sağınızda!"
Keselerinden çıkardıkları tabakları mümkün olduğunca çabuk bir şekilde fırlatan kadınları bırakarak derhal o tarafa döndüler. Jake, Ru-ger'ı sağ elinde tutmuş, bacaklarını aralayarak duruyor, sol eliyle de sağ bileğini destekliyordu. Saçları, kaşından geriye doğru uçuş iyordu. Gözleri irileşmişti, çok yakışıklı görünüyor ve gülümsüyordu. Sabahın artık durgun olmayan havasında kırbaç gibi saklayan üç hızlı atış yaptı. Ormanda, havaya fırlatılmış tabaklara ateş ettiği günü hatırlar gibi oldu. Şimdi çok daha tehlikeli hedefleri vuruyordu ve buna çok memnundu. Mutluydu. Uçan gümüş rengi toplardan üçü parlak ışıklar saçarak havada parçalandı. Dördüncüsü yana kaçtıktan sonra doğruca üzerine uçtu. Jake eğildi ve topun üzerinden öfkeli bir fırın gibi tıslayarak geçtiğini duydu. Dönüp geri geleceğini biliyordu.
Ama dönemeden Susannah topa doğru bir tabak fırlattı. Tabak, uluyarak doğruca hedefe uçtu. Çarptığı an hem o, hem de sneetch kıvılcımlar saçarak parçalandı. Parçaları mısırların arasına doğru uçtu ve bazılarının alev almasına sebep oldu.
Roland tabancasını tekrar doldurdu. Dumanlar tüten namlusu bir anlığına ayaklarının arasına çevrildi. Jake'in gerisinde duran Eddie de aynı işlemi yapıyordu.
Bir Kurt atını maden yolunun girişindeki hareketsiz robot yığınının üzerinden atlattı. Pelerini arkasında dalgalanıyordu. Rosa'nın fırlattığı tabaklardan biri başlığını yırtarak altındaki radar cihazını bir anlığına gözler önüne serdi. Ayının uşaklarının düşünce şapkaları yavaşça ve arada takılarak dönüyordu; oysa bu robotunki öylesine hızlı dönüyordu ki şekli seçilemiyordu. Metalik bir bulanıklıktan ibaretti. Tabağın çarpmasıyla bir anda yok oldu ve Kurt, Overholser'ın sürdüğü en öndeki arabayı çeken hayvanların üzerine doğru düştü. Atlar korkuyla gerileyince arabayı ittiler ve arkadaki arabayı çeken, kişneyip şaha kalkan hayvanlar arada kalarak ezilme tehlikesi yaşadı. Kaçmaya çalıştılar, ama arabalar arasında sıkışıp kalmışlardı. Overholser'ın arabası sarsıldı, sonra devrildi. Etkisiz hale gelen Kurt'un atı yola çıktı, yerde yatan bir başka Kurt'a takıldı ve bacakları ayrılarak yere yuvarlandı.
Roland'm aklı başından gitmişti; gözleriyse her şeyi görüyordu. Tabancası gibi tekrar doldurulmuştu. Maden yolunda ilerlemiş olan Kurtlar, umduğu gibi diğerlerinin hareketsizce yatan bedenlerinin oluşturduğu yığının gerisinde kalmıştı. Kasaba tarafındaki on beş Kurt'un sayısı ikiye inmişti. Sağdakiler ise hendeğin üç Oriza Kardeş'in ve Susannah'nın bulunduğu tarafını kapatmaya çalışıyordu. Roland kendi tarafında kalan iki Kurt'u Eddie ve Jake'e bırakarak Susannah'ya destek olmak için hızla yanına gitti ve üzerlerine gelen on Kurt'a ateş etmeye koyuldu. Kurt-lar'dan biri, bir sneetch fırlatmak üzere elini kaldırdı, ama Roland'ın kurşunu, o fırlatamadan düşünce şapkasını parçaladı. Rosa bir başka Kurt'u hakladı, Margaret Eisenhart ise bir diğerini.
Margaret bir tabak daha almak için eğildi. Tekrar doğrulduğu sırada bir ışıklı çubuk, başını bedeninden ayırdı. Saçları anında alev aldı. Alevler içindeki kopuk baş, sipere doğru yuvarlandı. Benny'nin tepkisi anlaşılabilirdi, kadın yıllar boyu onun için neredeyse ikinci bir anne olmuştu. Yanan kafa hemen yanına düşünce çocuk onu dehşetle bir kenara itip panik ve korkuyla körleşmiş halde, çığlık çığlığa siperden çıktı.
"Benny, hayır, geri dön!" diye bağırdı Jake.
Kalan iki Kurt, vızıldayan gümüş topları yerde panik içinde emekleyen çocuğa fırlattı. Jake, sneetch'lerden birini havadayken vurdu ama diğerine ateş etme fırsatı olmadı. Gümüş top, Benny Slightman'ın göğsüne çarptı ve çocuğun bedeni bir anda infilak etti. Bir kolu koparak avucu yukarı bakacak şekilde yolun üzerine düştü.
Susannah, Margaret Eisenhart'ı öldüren Kurt'un düşünce şapkasını bir tabakla parçaladıktan sonra Jake'in arkadaşını öldüreni de aynı şekilde etkisiz hale getirdi. Tam biri hendeğin içine girip atı göğsüyle Roland'ı yere yıktığı sırada keselerinden iki yeni Riza çıkarıp yaklaşan Kurtlar'a döndü. Silahşor'u yere yıkan Kurt, kılıcını ona doğru savurdu. Kılıç, Su-sannah'ya kırmızıyla turuncu karışımı, son derece parlak bir neon tüpünü hatırlatmıştı.
"Hayır, seni aşağılık teneke yığını!" diye haykırarak sağ elindeki tabağı fırlattı. Tabak, parlayan kılıcı parçaladı ve kılıcın kabzası patlayarak Kurt'un kolunu kopardı. Hemen ardından, Rosa'nın fırlattığı tabak düşünce şapkasını kopardı ve robot, yanlamasına yere düştü. Korkunç maskesi, dehşetle birbirlerine sokulan Tavery ikizlerine doğru dönmüştü. Birkaç saniye sonra erimeye ve üzerinden dumanlar tütmeye başladı.
Jake bir \ andan Benny'nin adını haykırıyor, bir yandan Ruge < 'ı dolduruyor, ölü arkadaşının kanları içinde yola doğru bilinçsizce yürüyordu. Sol tarafında Roland, Susannah ve Rosa, akının kuzey kanadını oluşturan Kurtlar'dan kalan beşinin işini bitirmekteydi. Biniciler, atlarının dizginlerini şaşkınca çekiştiriyor, böyle şartlar altında ne yapacaklarını bilemez halde daireler çiziyordu.
"Yanma birini ister misin, evlat?" diye sordu Eddie. Yolun kasabaya yakın bölümünde olan Kurtlar'ın hepsi etkisiz hale getirilmiş, bedenleri yol üzerine saçılmıştı. İçlerinden sadece biri hendeğe ulaşabilmişti. Kafası çukurun içinde, çizmeli ayakları havada olduğu halde kıpırtısızca yatıyordu. Bedeninin geri kalanı yeşil pelerinle sarılmıştı. Kozasından çıkmaya çalışırken ölen bir böceğe benziyordu.
"Tabi," dedi Jake. Konuşuyor muydu yoksa sadece düşünüyor muydu? Bilmiyordu. Sirenler kulakları sağır edercesine ötüyordu. "Nasıl istersen. Benny'yi öldürdüler."
"Biliyorum. Çok kötü."

"Ölen o kahrolası babası olmalıydı," dedi Jake. Ağlıyor muydu? Bilmiyordu.
"Bence de. Al sana bir hediye." Eddie, Jake'in avucuna çapları yaklaşık beş santimetre olan birkaç top bıraktı. Yüzeyleri çeliğe benziyordu, ama Jake toplardan birini sıkınca hafifçe içeri çöktüğünü hissetti. Bir çocuğun sert plastikten yapılmış oyuncağını sıkmak gibiydi. Üzerlerindeki Icüçük plakada şunlar yazıyordu:
"SNEETCH"
HARRY POTTER MODELİ
Seri # 465-11-AA HPJKR
DİKKAT PATLAYICI
Plakanın hemen solunda bir düğme vardı. Jake'in zihninin uzak bir bölümü, Harry Potter'ın kim olduğunu merak etti. Muhtemelen sne-etch'in mucidiydi.
Madenlere giden yolun başındaki ölü Kurt yığınına vardılar. Makineler için ölü tanımını kullanmak belki doğru değildi, ama Jake üst üste yığılmış kıpırtısızca yatan Kurtlar için başka bir sözcük düşünemiyordu. Evet, ölüydüler. Ve Jake bundan vahşice bir memnuniyet duyuyordu. Arkalarında bir patlama oldu. Ardından son derece büyük bir acı veya zevkle atılmış bir çığlık duydular. Hangisi olduğu o an Jake'in umurunda değildi. Tüm dikkati, ölü robotların oluşturduğu yığının gerisinde kapana kısılmış Kurtlar'a yönelmişti. Sayıları on sekiz ila yirmi dört arasındaydı.
En öndeki Kurt, vızıldayan ışıklı çubuğunu havaya kaldırmış, yüzü hafifçe yoldaşlarına dönük bir şekilde duruyordu. Sonra dönerek ışıklı çubuğunu yola doğru salladı. Ama o bir ışıklı çubuk değil, diye düşündü Eddie. Yıldız Savaşları filmindekiler gibi bir ışın kılıcı. Ama bu ışın kılıçları bir film efektinden ibaret değil; gerçekten öldürüyor. Burada neler oluyor? Eh, en öndeki herif diğerlerini toparlamaya çalışıyordu, o kadarı açıktı. Eddie vaazı kısa kesmeye karar verdi. Başparmağıyla, kendine sakladığı üç sneetch'ten birinin düğmesine bastı. Top, avucunda titreşip vızıldamaya başladı.
"Hey, Gün ışığı!" diye seslendi.
En öndeki Kurt dönüp ona bakmadı. Eddie, sneetch'i yavaşça havaya fırlattı. Fırlatıldığı hız göz önüne alınırsa topun Kurt cesetleri yığınının yirmi otuz metre ötesinde yere düşüp yuvarlanması gerekirdi. Ama hızı giderek artan sneetch, havada yükselerek öndeki Kurt'un vahşice sırıtan maskesine çarptı. Yaratığın boyundan yukarısı, düşünce şapkası da dahil olmak üzere bir anda havaya uçtu.
"Haydi," dedi Eddie. "Sen de dene. Onları kendi silahlarıyla haklamanın ayrı bir zevki..."
Jake, ona aldırmadan elindeki sneetch'len yere bıraktı ve ölü Kurt yığınının üzerinden atlayarak madenlere giden yolda yürümeye başladı.
"Jake? Jake, bence bu hiç iyi bir fikir..."
Bir el, Ec'die'nin kolunu yakaladı. Tabancasını kaldırıp hemen dönen Eddie, karşısında Roland'ı görünce sakinleşti.
"Seni duymuyor," dedi Silahşor. "Gel. Onunla birlikte çarpışacağız."
"Bekle, Roland, bekle." Rosa'ydı. Üstü başı kana bulanmıştı. Eddie, kadının üstündekinin zavallı sai Eisenhart'ın kanı olduğunu tahmin etti. Görebildiği kadarıyla Rosa'nın herhangi bir yarası yoktu. "Tabaklarımın tadına bakacaklar."

16
Tam geri kalan Kurtlar saldırıya geçtiği sırada Jake'in yanına vardılar. Birkaçı, sneetch fırlattı. Roland ve Eddie topları havadayken kolayca imha etti. Jake sağ bileğini sol eliyle destekleyerek Ruger'ıyla dokuz el ateş etti. Her atışında Kurtlar'dan biri ya geriye savrulup eyerden düştü, ya da yan tarafa kayarak diğer atların ayakları altında ezildi. Rosa tabanca boşalınca Leydi Oriza'nın ismini haykırarak onuncuyu hakladı. Zalia Jaffords da yanlarına gelmişti. On birinciyi de o indirdi.
Yan yana duran Roland ve Eddie, Jake, Ruger'ı doldururken ateş etmeye devam etti. Kalan sekiz Kurt'u ikisi rahatça haklayabilirdi (sayılarının on dokuz olması Eddie'yi nedense hiç şaşırtmamıştı) ama son ikisini Jake'e bıraktılar. Çocuk ışıklı kılıçlarını çoğu çiftçi için son derece korkutucu olabilecek bir şekilde havada savurarak üzerlerine doğru gelen iki Kurt'un sol tarafta olanının düşünce şapkasını vurdu. Kalan son Kurt kılıcını ona doğru sallayınca kenara çekildi. Kurt'un atı, yolun sonundaki ölü robot yığınının üzerinden atladı. Susannah, Doğu Yolu'nun karşısında, eriyen maskeler ve yeşil pelerinli kıpırtısız makineler arasında oturuyordu. Margaret Eisenhart'ın kanı onun üzerine de sıçramıştı. Roland, Jake'in sonuncuyu bacaklarının alt kısmı olmadığı için yanlarına gelemeyen Susannah'ya bıraktığını anlayarak başını salladı. Jake o sabah korkunç bir olaya tanık olmuş, büyük bir şok yaşamıştı, ama Roland, çocuğun iyi olacağına inanıyordu. Onları pederin evinde beklemekte olan Oy'uh da şüphf.siz çok katkısı olacak, kederinin üstesinden gel-" mesi için çocuğa yardım edecekti.
"Leydi o-RIZA!" diye haykırdı Susannah ve Kurt dizginleri çekip atını doğuya döndürürken son tabağını fırlattı. Tabak kendine has bir çığlık atarak havada uçtu ve yeşil başlığın üst kısmını parçaladı. Son çocuk hırsızı bir anlığına eyerin üzerinde kaldı. Titriyor, alarm sirenleri ötüyor, gelemeyecek yardım için işaret veriyordu. Sonra sertçe geriye savruldu, havada bir parende attı ve yere düştü. Siren sesi kesilmişti.
Ve böylece, diye düşündü Roland, beş dakikamız sona erdi. Tabancasının duman tüten namlusuna donuk bir ifadeyle baktı ve kılıfına geri koydu. Yere düşen robotların sirenleri birer birer kesiliyordu.
Zalia, ona kafası karışmış bir halde şaşkınca bakıyordu. "Roland!" dedi.
"Evet, Zalia."
"Bitti mi? Bitmiş olabilir mi? Gerçekten?"
"Bitti," dedi Roland. "Altmış bir tane saydım ve hepsi de hendekte veya iki yol üzerinde yatıyor."

Tian'ın karısı bir süre öylece durup bu bilgiyi sindirmeye çalıştı. Sonra, pek fazla şaşırmayan bir adamı şaşırtacak bir şey yaptı. Üzerine atladı, sımsıkı sarıldı ve yüzünü ıslak öpücüklere boğdu. Roland buna bir süre daha katlandıktan sonra kadını hafifçe kendinden uzaklaştırdı. Hastalık hissi yaklaşıyordu. İşe yaramazlık hissi. Buna benzer savaşlarda sonsuza dek, birbiri ardına çarpışacakmış, burada ıstanavarlara bir parmak, belki bir başka yerde zeki bir cadıya bir göz kaptıracak ve Kara Kule'nin her savaşın ardından yaklaşmak yerine biraz daha uzaklaştığını görecekmiş gibi hissediyordu. Ve tüm bu süre içinde eklem eceli bedenini tamamen istila ederek kalbine doğru sinsice ilerleyecekti.
Kes sunu, dedi kendi kendine. Bunlar saçmalık, öyle olduğunu sen de biliyorsun.
"Başka Kurtlar gönderirler mi, Roland?" diye sordu Rosa.
"Gönderecek başka Kurt kalmamış olabilir," dedi Roland. "Varsa da sayıları mutlaka daha az olacaktır. Artık onları öldürmenin sırrını biliyorsunuz, değil mi?"
"Evet," diyerek vahşice sırıttı kadın. Bakışları, daha sonra ona öpücüklerden çok daha fazlasını verebileceğini ima ediyordu.
"Mısır tarlasına girip diğerlerinin yanma gidin," dedi Roland, ona. "Zalia ile ikiniz. Artık gelebileceklerini, tehlikenin geçtiğini söyleyin. Leydi Oriza bugün Calla'ya yardım etti. Arthur Eld'in soyundan olanlara da."
"- "Sen de gelmeyecek misin?" diye sordu Zalia. Bir adım gerilemişti. Yanakları alev alev yanıyordu. "Gelip seni kutlamalarına fırsat vermeyecek misin?"
"Belki daha sonra kutlamaları kabul ederiz," dedi Roland. "Şimdi an-tet olarak konuşmamız gerekiyor. Çocuk kötü bir şok yaşadı, biliyorsunuz."
"Evet," dedi Rosa. "Tamam. Hadi gel, Zee." Uzanıp Zalia'nın elini tuttu. "Gel de müjdeyi verelim."

17

İki kadın yolun karşısına geçip zavallı Benny'nin parçalanmış cesedinin etrafından dolaşarak mısır tarlasına doğru ilerledi. Zalia, çocuğunun vücut parçalarını sadece giysilerin bir arada tuttuğunu gördü ve öğrendiğinde babasının yaşayacağı kâbusu düşünerek ürperdi.
Genç adamın kısa bacaklı hanımı hendeğin kuzey ucunda, etrafa saçılmış Kurt cesetlerini inceliyordu. Tamamen etkisiz hale gelmemiş, yeniden harekete geçmek isteyen bir Kurt buldu. Robotun yeşil eldivenli elleri kriz geçiriyormuş gibi kontrolsüzce titriyordu. Susannah, Zalia ve Ro-sa'nın bakışları altında soğukkanlılıkla bir kaya parçası aldı ve gözünü bile kırpmadan düşünce şapkasından geri kalan parça üzerine indirdi. Kurt anında hareketsiz kaldı. Etrafa yaydığı alçak vızıltı kesildi.
"Biz diğerlerine haber vermeye gidiyoz, Susannah," dedi Rosa. "Ama önce seni kutlamak istedik. Seni gerçekten çok seviyoz!"
Zalia başını salladı. "Teşekkürler deriz, New York'lu Susannah. Hem de çok çok, kelimelerle anlatılamayacak kadar çok." "Evet, öyle," dedi Rosa.
H&mm-sai başını kaldırıp onlara tatlı tatlı gülümsedi. Rosalita bir an için karşısındaki koyu tenli yüzde olmaması gereken bir şey görmüş gibi şüpheyle baktı. Mesela Susannah Dean'in artık orada olmadığını görmüş gibi. Sonra bakışlarındaki şüphe yok oldu. "Müjdeyi vermeye gidiyoz, Susannah," dedi.
"Tadını çıkarın," dedi hiçliğin kızı Mia. "Çocukları alıp getirin. Tehlikenin sona erdiğini söyleyin ve inanmayanlara ölüleri saydırın."
"Pantolonunun paçaları ıslanmış," dedi Zalia.
Mia ciddi bir ifadeyle başını salladı. Karnı, bir başka sancıyla taş gibi olmuştu ama hiç renk vermedi. "Korkarım bu kan." Çiftçinin karısının başsız cesedini işaret etti. "Onun kanı."
Kadınlar el ele, mısır tarlasında ilerlemeye başladı. Mia, yolu geçip yanına gelen Roland, Eddie ve Jake'i izledi. Bu karşılaşma tehlikeli olabilirdi. Susannah'nın savaştan çıkmış dostlarının yüzlerindeki hafifçe şaşkın ifadeyi görünce o kadar da tehlikeli olmayabileceğini düşündü. Davranışlarında bir tuhaflık görürlerse muhtemelen onun da hâlâ çarpışmanın etkisinde olduğunu düşüneceklerdi.
Fırsat kollaması gerektiğini düşündü. Bekleyecek... ve kaçacaktı. Bu arada karın kasları, sancılar yüzünden şiddetle kasılıyordu.
. Nereye gittiğini bilecekler, diye fısıldadı bir ses. Kafasının içinden değil, karnından geliyordu. Bebesinin sesi. Ve doğru söylüyordu.
Küreyi yanında götür, dedi ses. Giderken onu yanına al. Onlara içinden geçip seni takip edebilecekleri bir kapı bırakma.
Evet.

18

Ruger'la tek el ateş edildi ve bir at öldü.
Yolun aşağısından, pirinç tarlalarından neşe dolu haykırışlar yükseldi. Zalia ve Rosa müjdeyi vermiş olmalıydı. Sonra mutlu seslerin arasından kederli bir çığlık yükseldi. Kötü haberleri de vermişlerdi.
Jake Chambers, devrilmiş arabanın tekerleği üzerine oturmuştu. İyi olan üç atın dizginlerini çözmüştü. İki bacağı kırık olan dördüncü at, ağzından köpükler saçarak yardım dilenircesine Jake'e bakmış, çocuk hayvanın acısına son vermişti. Şimdiyse oturmuş, ölü dostuna bakıyordu. Toprak, Benny'nin kanıyla ıslanmıştı. Benny'nin kolunun ucundaki eli,

Tanrı'yla tokalaşmak istercesine avucu yukarı bakar halde duruyordu. Hangi Tanrı? Son dedikodulara göre Kara Kule'nin tepesindeki oda boştu.
Leydi Oriza'nın pirinçlerinin arasından bir başka kederli haykırış yükseldi. Slightman mıydı, yoksa Vaughn Eisenhart mı? Jake kâhyayla çiftçinin, işçiyle işverenin sesinin o mesafeden ayırt edilemediğini düşündü. Bundan alınacak bir ders var mıydı yoksa sevgili Piper'daki Bayan Avery'nin dediği GGSK mıydı, yani gerçek görünen sahte kanıt? Giderek daha da aydınlanan gökyüzüne dönük duran el, kesinlikle gerçekti.
Ahali şarkı söylemeye başlamıştı. Jake şarkıyı tanıdı. Roland'ın Calla Bryn Sturgis'deki ilk gecelerinde söylediği şarkıydı.
"Gel-gel-commala
Pirinç düşsün toprağa
Kız ve erkek kardeşler
Çabuk geçer mevsimler
Bir nehir akar uzağa
İzler bizi O-ri-za..."
Şarkı söyleyen ahali aralarından geçerken pirinçler, Roland'ın meşalelerin aydınlığında yaptığı gibi neşeyle dans edercesine dalgalanıyordu. Bazıları çocuklarını kucaklarında taşıyor, buna rağmen bir o yana bir bu yana sallanarak dans ediyorlardı. Bu sabah hepimiz dans ettik, diye düşündü Jake. Bu düşüncenin ne anlama geldiğini bilmiyordu. Tek bildiği, doğru olduğuydu. Dans ettik. Bildiğimiz yegâne dans. Benny Slightman? Dans ederken öldü. Sai Eisenhart da öyle.
Roland ve Eddie yanına geldi. Susannah o an erkek erkeğe olmaları gerektiğini düşünüyormuş gibi hafifçe geride kalmıştı. Roland sigara içiyordu. Jake başını sigaraya doğru salladı.
"Şunlardan bana da bir tane sar, olur mu?"
Roland kaşlarını kaldırarak Susannah'ya döndü. Susannah omuz sil-kerek başını salladı. Roland bir sigara sarıp Jake'e uzattı. Sonra bir kibriti ateşleyerek sigarayı yaktı. Devrik arabanın tekerleği üzerinde oturan Jake sigaradan nefesler çekiyor, dumanı bir süre ağzının içinde tuttuktan sonra üflüyordu. Ağzı tükürükle doldu. Aldırmadı. Tükürükten kurtulmak, bazı şeylerin aksine çok kolaydı. Dumanı içine çekmeye yeltenmedi.
Roland tepenin altına bakınca koşan iki adamın ilkinin mısır tarlasına girdiğini gördü. "Bu Slightman," dedi. "Güzel."
"Neden, Roland?" diye sordu Eddie.
"Çünkü sai Slightman suçlamalar yapacak," dedi Roland. "Öyle kederli olacak ki onu kimlerin duyduğunu veya sahip olduğu bilgilerin bu sabahki olaylarla bağlantısını ortaya çıkarabileceğini umursamayacak."
"Dans," dedi Jake.
Dönüp ona baktılar. Elinde sigarası, solgun bir yüz ve düşünceli bir ifadeyle arabanın tekerleği üzerinde oturuyordu.
"Bu sabahki dans."
Roland bunu bir süre düşündükten sonra başını salladı. "Sabahki dansla bağlantısını," diye değiştirdi sözünü. "Buraya yeterince çabuk gelirse onu vaktinde susturabiliriz. Gelmezse, oğlunun ölümü, Ben Slight-man'ın commala'smm başlangıcı olacak."

19

Slightman çiftçiden neredeyse on beş yaş gençti ve çarpışma alanına diğerinden epey önce vardı. Bir süre boyunca tek yaptığı, siperin uzak ucunda durup oğlunun parçalanmış cesedine bakmak oldu. Artık çok fazla kan yoktu (toprak çoğunu açgözlülükle emmişti) ama kopuk kol hâlâ aynı yerde duruyor ve her şeyi anlatıyordu. Roland'ın kolu yerinden oynatması, pantolonunun önünü açıp çocuğun cesedine işemesi kadar abes bir davranış olurdu. Oğul Slightman, ilerlediği yolun sonundaki açıklığa varmıştı. Ölümün nerede ve nasıl gerçekleştiğini görmek, en yakın akrabası olan babasının hakkıydı.
Adam yaklaşık beş saniye boyunca sessizce baktıktan sonra derin bir soluk aldı ve korkunç bir çığlık attı. Eddie'nin kanını dondurmuştu. Bakışları Susannah'yı aradı ama genç kadını etrafta göremedi. Gittiği için onu suçlamıyordu. Kötü bir sahneydi. Hatta en kötüsüydü.
Slightman önce soluna, sonra sağma baktı. Sonra bakışlarını karşıya çevirdi ve devrik arabanın yanında kollarını göğsünde kavuşturmuş halde duran Roland'ı gördü. İlk sigarasını içmekte olan Jake hâlâ tekerleğin üzerinde oturuyordu.
"SEW diye haykırdı Slightman. Arbaletini eline aldı. "BUNU SEN YAPTIN! SEN!"
Eddie silahı adamın elinden ustaca bir hareketle alıverdi. "Hayır, ahbap," diye mırıldandı. "Buna ihtiyacın yok. Bırak da senin için ben taşıyayım."
Slightman, onu duymamış gibiydi. İnanılmazdı ama havadaki sağ eli hâlâ arbaletin yayını geriyormuş gibi hareketler yapıyordu.
"OĞLUMU ÖLDÜRDÜN! BENİ CEZALANDIRMAK İÇİN! SENİ OROSPU ÇOCUĞU!KATİL PİÇ..."
Roland, Eddie'nin hâlâ tam olarak inanamadığı ürkütücü bir hızla arkasına geçerek kolunu Slightman'ın boynuna doladı ve çekti. Bu hareket, adamın ardı ardına sıraladığı suçlamaların kesilmesini sağlamıştı. Silahşor, onu iyice kendine çekti.

"Beni dinle," dedi Roland. "Kulaklarını iyice aç ve dinle. Yaşamın veya onurun zerre kadar umurumda değil. Biri harcanmış, diğeriyse uzun zaman önce yok olmuş. Ama oğlun öldü ve onun onuru fazlasıyla umurumda. Şimdi sesini kesmezsen, ben keseceğim, aşağılık solucan. Evet? Ne yapacaksın? Benim için fark etmez. Diğerlerine buraya gelip oğlunu görünce çılgına döndüğünü, tabancamı çalıp oğlunun yanına gitmek için kafana bir kurşun sıktığını söylerim. Karar ver. Ne yapacaksın?"
Eisenhart bitap düşmüştü ama hâlâ mısırların arasında ilerliyor, bir yandan da çatlak sesle karısının ismini haykırıyordu. Margaret! Margaret! Cevap ver, bir tanem! Sesini duyayım, yalvarırım /"
Roland, Slightman'ı bırakarak adama sert bir ifadeyle baktı. Slightman, korkunç gözlerini Jake'e çevirdi. "Dinh'in beni cezalandırmak için oğlumu öldürdü mü? Bana gerçeği söyle, soh."
Jake, sigaradan son bir nefes çekti ve yere fırlattı. Ölü atın yanına düşen izmaritten dumanlar tütmeye devam ediyordu. "Ona baktın mı hiç?" diye sordu Benny'nin babasına. "Bunu hiçbir kurşun yapamaz. Sai Eisenhart'm kopan başı yuvarlanarak üzerine düşünce... o an duyduğu dehşetle siperden çıktı." Dehşet kelimesini daha önce hiç yüksek sesle söylememiş olduğunu fark etti. Gerek duymamıştı. "Üzerine iki sneetch attılar. Birini vurdum ama..." Yutkundu. "Diğeri... onu da vuracaktım... denedim, ama..." Yüzünde acı dolu bir ifade vardı. Sesi titriyordu. Ama gözleri kuruydu... ve bir şekilde Slightman'ınkiler kadar da korkunç. "Diğerini vurma fırsatım olmadı." Başını eğdi ve ağlamaya başladı. Roland kaşlarını kaldırıp Slightman'a baktı.
"Pekâlâ," dedi Slightman. "Nasıl olduğunu anlayabiliyom. Evet. Söyleyin bana, o ana dek cesurca davrandı mı? Söyleyin, yalvarırım."
"Jake ile ikizlerden birini buraya kadar getirdiler," dedi Eddie, Ta-very ikizlerini göstererek. "Oğlanı. Ayağı bir çukura girmiş. Jake ve Benny, ayağını çukurdan kurtarıp çocuğu taşımış. Oğlun çok cesurdu."
Slightman başını salladı. Gözlüklerini çıkarıp daha önce hiç görmemiş gibi baktı. Birkaç saniye göz hizasında tuttuktan sonra yere atıp çizmesinin topuğuyla ezdi. Roland ve Jake'e neredeyse özür dilercesine baktı. "Sanırım görmem gereken her şeyi gördüm," dedi ve oğlunun yanına gitti.
Vaughn Eisenhart, mısırların arasından fırladı. Karısını gördü ve ulurcasına haykırdı. Sonra gömleğinin önünü yırttı ve karısının adın- tekrarlayarak sağ eliyle bağrını yumruklamaya başladı.
"Tanrım," dedi Eddie. "Roland, onu durdursan iyi olur."
"Durduran ben olmayacağım," dedi Silahşor.
Slightman, oğlunun kopuk kolunu yerden aldı ve avucunu Eddie'nin neredeyse tahammül edilemez bulduğu bir şefkatle öptü. Sonra kolu, oğlunun göğsünün üzerine koydu ve yanlarına döndü. Yüzü, gözlükler olmayınca çıplak gibi görünüyordu. "Jake bir battaniye bulmama yardım eder misin?"
Jake, ona yardım etmek için arabanın tekerleğinden kalktı. Eisenhart sipere girmiş, karısının yanık başını bağrına basmış, bir bebeği uyu-turcasına sallıyordu. Mısırların arasından, "Pirinç Şarkısı"nı söyleyerek yaklaşan çocukların ve refakatçilerinin sesi geliyordu. Eddie önce kasaba tarafından gelen sesin, çocuklarla refakatçilerin seslerinin yankısı olduğunu sandı ama sonra, Calla'nm geri kalanının da şarkıya katıldığını anladı. Biliyorlardı. Şarkıyı duymuş ve anlamışlardı. Geliyorlardı.
Lia Jaffords'u kucağında tutan Peder Callahan, mısırların arasından çıktı. Küçük kız, onca gürültüye rağmen uyuyordu. Callahan, Kurtlar'ın yola yığılmış cesetlerine baktı ve bir elini kaldırıp havaya titrekçe bir haç çizdi.
"Tanrı'ya şükürler olsun," dedi.
Roland, Callahan'ın yanına gitti ve havaya haçı çizen eli tuttu. "Bana da bir tane çiz."
Callahan, ona anlamaz gözlerle baktı.
Roland başını Vaughn Eisenhart'a doğru salladı. "Karısına bir şey olduğu takdirde kasabadan lanetiyle ayrılacağımı söylemişti."
Daha da fazlasını söyleyebilirdi ama gerek yoktu. Callahan anladı ve Roland'ın kaşının üzerine bir haç çizdi. Tırnağı, geçtiği yerde Roland'm uzun bir süre boyunca hissedeceği bir sıcaklık bırakmıştı. Eisenhart hiçbir şey söylemedi ama Roland, pederden bu fazladan korumayı istediği için asla pişman olmadı.

20
Kaybedilen iki kişi için duyulan keder ve Kurtlar'a karşı kazanılan zaferin coşkusu, Doğu Yolu üzerinde birbirine karıştı, ama kederde bile bir neşe pırıltısı vardı. Kayıpların kazançlarla hiçbir şekilde eşit olamayacağını hissediyorlardı. Eddie bunun doğru olduğunu düşündü. Yani ölen, insanın kendi karısı veya oğlu olmadığı sürece.
Kasaba tarafından gelen şarkı sesleri yaklaştı. Kaldırdıkları toz artık görülebiliyordu. Kadınlar ve erkekler yol üzerinde sarmaş dolaş olmuştu. Biri, Margaret'ın kopuk kafasını Eisenhart'tan almaya çalıştı ama adam ondan ayrılmaya henüz hazır değildi.
Eddie, Jake'in yanına gitti.
"Yıldız Savaşları'm hiç görmedin, değil mi?" diye sordu.
"Hayır, sana söylemiştim. Seyredecektim ama..."
"Film gösterilmeye başlamadan oradan ayrıldın, biliyorum. O ellerinde savurdukları şeyler... Jake, onlar o filmdendi."
"Emin misin?"
"Evet. Ve Kurtlar... Jake, Kurtlar..."

Jake başını yavaşça sallıyordu. Kasabadan gelen insanları artık görebiliyordu. Gelenler çocukları (bütün çocukları, sağlıklı ve güvende olduklarını) görünce çılgınca bağırmaya, neşeyle tezahürat etmeye başladılar. En öndekiler, çocuklara doğru koşmaya başladı. "Biliyorum."
"Biliyor musun?" diye sordu Eddie. Gözleri neredeyse yalvarıyordu. "Gerçekten? Çünkü... Tanrım, o kadar çılgınca ki..."
Jake yol üzerinde yığınlar halinde yatan Kurtlar'a baktı. Yeşil başlıklarına. Gri tozluklarına. Diş göstererek sırıtan, çürüyen maskelerine. Eddie çürüyen maskelerden birini çekip altında ne olduğuna bakmıştı. Maskelerin altında pürüzsüz metalden bir surat, göz vazifesi gören lensler, hiç şüphesiz burun fonksiyonlarını yerine getiren yuvarlak bir tel ağ ve şakaklarında iki mikrofon vardı.
"Çılgınca ya da değil, ne olduklarını biliyorum, Eddie. Ya da en azından nereden geldiklerini. Marvel çizgi romanlarından."
Eddie'nin yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi. Eğilip Jake'in yanağına bir öpücük kondurdu. Çocuğun yüzünde minik bir gülümseme belirdi. Fazla bir şey değildi ama en azından bir başlangıçtı.
"Örümcek Adam çizgi romanları," dedi Eddie. "Küçükken onları okumaya doyamazdım."
"Ben satın almıyordum," dedi Jake. "Ama Orta-Şehir Kulvarla-rı'ndaki Timmy Mucci, Marvel çizgi romanlarının hastasıydı. Örümcek Adam, Fantastik Dörtlü, Hulk, Yüzbaşı Amerika, hepsi. Bu robotlar..."
"Dr. Doom'a benziyor," dedi Eddie.
"Evet," dedi Jake. "Tam olarak değil, eminim maskeleri Kurtlar'a benzemeleri için biraz değiştirilmiş ama onun dışında... aynı yeşil başlıklar ve pelerinler. Evet, Dr. Doom."
"Ve sneetch'ler," dedi Eddie. "Harry Potter'ı duymuş muydun?"
"Sanmıyorum. Ya sen?"
"Hayır. Ama sana sebebini söyleyeyim; sneetchleı gelecekten. Belki 1990 veya 1995'te çıkan bir Marvel çizgi romanından. Ne söylemeye çalıştığımı anlıyor musun?"
Jake başını salladı.
"Her şey, on dokuz, değil mi?"
"Evet," dedi Jake. "On dokuz, doksan dokuz ve bin dokuz yüz doksan dokuz."
Eddie etrafına bakındı. "Suze nerede?"
"Muhtemelen sandalyesine gitmiştir," dedi Jake. Ama onlar Susannah Dean'in nerede olduğuna daha fazla kafa yoramadan (ve zaten artık çok geç kalmışlardı) kasabadan gelenler yanlarına vardı. Eddie ve Jake, sevinçten çılgına dönmüş bir insan selinin ortasında kaldı. Sarılıyorlar, ellerini sıkıyorlar, öpüyorlar, gülüyorlar, ağlıyorlar, durmaksızın teşekkür ediyorlardı.

21
Rosalita, kasabadan gelen kalabalığın yanlarına varmasından on dakika sonra gönülsüzce Silahşor'un yanına geldi. Roland, onu gördüğüne çok sevinmişti. Eben Took, onu kolundan yakalamış, Telford ile ne Y dar yanıldıklarını, çok büyük bir hata yaptıklarını, dükkânının Roland ve ka-tet'inm emrinde olduğunu, onları baştan aşağı donatacağını ve bir kuruş bile almayacağını söyleyip duruyordu.
"Roland!" dedi Rosa.
Roland izin isteyip Took'un yanından ayrıldı ve Rosa'yı kolundan tutarak yolun biraz yukarısına götürdü. Kurtlar'ın her yana saçılmış cesetleri, neşeyle kahkahalar atan kasaba ahalisince merhametsizce yağmalanıyor, geride kalanlar çarpışma alanına birer birer ulaşıyordu.
"Ne oldu, Rosa?"
"Hanımınız," dedi Rosa. "Susannah."
"Ne olmuş ona?" diye sordu Roland. Kaşlarını çatarak etrafına bakındı. Susannah'yı göremiyor, onu en son ne zaman gördüğünü hatırlaya-mıyordu. Jake'e sigarayı verdiğinde miydi? O kadar uzun zaman önce miydi? Galiba. "Nerede?"
"Sorun da o," dedi Rosa. "Bilmiyom. Belki dinlenmeye gitmiştir diye buraya geldiği arabanın içine baktım. Belki kendini iyi hissetmiyodur diye. Ama orada diil. Ve Roland... sandalyesi de yok."
"Tanrılar!" dedi Roland yumruğunu bacağına indirerek. "Of, tanrılar!"
Ürken Rosalita, bir adım geriledi.
"Eddie nerede?" diye sordu Roland.
Kadın işaret etti. Eddie tebrik eden kadın ve adamların arasına öylesine gömülmüştü ki, ağzı kulaklarına varan Heddon Jaffords'u omuzlarına almış olmasaydı Roland, onu fark edemeyecekti.
"Onu rahatsız etmek istediğinden emin misin?" diye sordu Rosa utangaçça. "Belki Susannah kendini toparlamak için biraz uzaklaşmak istemiştir."
Biraz uzaklaşmak, diye düşündü Roland. Kalbini z;firi karanlığın sardığını hissedebiliyordu. Buz gibi bir elin sıktığı kalbini. Evet, Susannah gerçekten de biraz uzaklaşmıştı. Ve Roland yerini kimin aldığını biliyordu. Savaşın ardından hissettikleri, Jake'in yoğun kederi, tebrik eden ahali, coşkulu kutlamalar ve şarkılar dikkatlerini dağıtmıştı ama bu bir mazeret olamazdı.
"Silahşorlar!" diye kükredi ve neşeli kalabalık anında sus pus oldu. Dikkatle baksaydı, mutluluk ve rahatlama dolu ifadelerinin hemen gerisindeki korkuyu görebilirdi. Bu onun için yeni bir şey olmazdı; tabanca taşıyan usta nişancılar

bu insanları daima korkuturdu. İşleri görüldükten sonra onlara son bir yemek, belki de son kez sıcak bir yatak sunmak, sonra uğurlayıp huzurlu, basit yaşamlarına dönmek isterlerdi.
Eh, diye düşündü Roland. Yakında gideceğiz, evet. Hatta içimizden biri gitti bile. Tanrılar!
"Silahşorlar! Yanıma gelin!"
İlk gelen, Eddie oldu. Etrafına bakındı. "Susannah nerede?"
Roland kayalık yamaçları ve vadileri işaret ederek tepelerin birinin üzerindeki kara deliği gösterdi. "Sanırım orada," dedi.
Eddie Dean'in yüzü bir anda kireç gibi oldu. "Geçit Mağarası'nı gösteriyorsun, değil mi?" diye sordu.
Roland başını salladı.
"Ama küre... Siyah On Üç... Callahan'ın kilisesindeyken yanına yaklaşmak bile istememişti..."
"Doğru," dedi Roland. "Ama o Susannah'ydı. Şimdiyse kontrol bir başkasının elinde."
"Mia mı?", diye sordu Jake.
"Evet." Roland soluk mavi gözlerini mağaraya dikmişti. "Mia çocuğunu doğurmaya gitti. Bebesini doğuracak."
"Hayır," dedi Eddie. Uzanıp Roland'm gömleğini yakaladı. Kasabalılar etraflarını sarmış, sessizce izliyordu. "Öyle olmadığını söyle, Roland."
"Peşinden gidecek ve geç kalmadığımızı umut edeceğiz," dedi Roland.
Ama içinden bir ses, geç kaldıklarım söylüyordu.

SON SÖZ GEÇİT MAĞARASI

1
Hemen harekete geçtiler, ama Mia onlardan hızlıydı. Madenlere giden yolun çatallandığı noktanın bir buçuk kilometre ilerisinde tekerlekli sandalyeyi buldular. Kadın güçlü kollarıyla sandalyeyi engebeli yolda ilerletmiş ama sonra bir kayaya çarpmış ve sol tekerlek hasar görmüştü. Yamuk tekerlekle daha fazla ilerleyememiş, sandalyeyi orada bırakmıştı. O engebeli yolda bu kadar ilerlemiş olması bile bir mucizeydi.
"Kahrolası commala," dedi Eddie sandalyeye bakarak. Sandalyenin her tarafı çizilmiş, bazı yerleri göçmüştü. Sonra başını kaldırdı ve ellerini ağzının iki yanına götürerek haykırdı. "Savaş onunla, Susannah! Mücadeleyi bırakma! Geliyoruz.1" Sandalyeyi bir kenara itip diğerlerinin gelip gelmediğine bakmadan yürümeye başladı.
"Mağaraya kadar çıkamaz, değil mi?" diye sordu Jake. "Yani... bacakla-n yok..."
"İnsan çıkamayacağını düşünüyor, değil mi?" dedi Roland ama yüzünde karanlık bir ifade vardı. Ve topallıyordu. Jake bu konuda bir şey söyleyecek oldu ama vazgeçti.
"Oraya niçin gitmek istesin?" diye sordu Callahan. Roland ona soğukça baktı. "Başka bir yere gitmek için," dedi. "O kadarını tahmin edebilirsin, elbette. Haydi."

2
Roland patikanın dikleşmeye başladığı noktada Eddie'yi yakaladı. Genç adam, ilk seferinde omzunu silkerek Roland'ın elinden kurtuldu. İkincisinde (gönülsüzce) dönerek dinh'ine baktı. Roland, Eddie'nin gömleğinin kanlanmış olduğunu gördü. Acaba Benny'nin kanı mıydı? Yoksa Margaret'ın mı? Belki ikisinin birdendi.
"Eğer oradaki Mia'ysa, belki bir süreliğine onu yalnız bırakmak en iyisi," dedi Roland.
"Delirdin mi sen? Kurtlar'la savaşmak vidalarını mı gevşetti?"
"Onu rahat bırakırsak işini bitirip gidebilir." Roland söylerken bile sözlerinden şüphe duymuştu.
"Evet," dedi Eddie, ona alev alev yanan gözlerle bakarak. "İşini bitirecektir, elbette. Önce çocuğunu doğuracak, sonra da karımı öldürecek."
"Bu intihar olur."
"Yine de yapabilir. Peşinden gitmeliyiz."
Roland nadiren teslim olur, ama gerektiğinde geri çekilmesini bilirdi. Eddie Dean'in solgun yüzündeki sert, kararlı ifadeye dikkatle baktı. "Pekâlâ," dedi. "Ama dikkatli olmamız gerek. Bizimle savaşacak, gerekirse öldürmekten çekinmeyecektir. Belki hepimizden önce seni öldürmeye çalışacak."
"Biliyorum," dedi Eddie. Yüzünde kasvetli bir ifade vardı. Patikanın yukarısına baktı ama dört yüz metre kadar sonra yamacın güneyine doğru döndüğü için gerisi görülmüyordu. Patika, bulundukları tarafa mağaranın ağzının hemen altında geri dönüyordu. Görebildiği kadarıyla kimse yoktu, ama bu hiçbir şeyi kanıtlamazdı. Mia her yerde olabilirdi. Hatta belki mağaraya bile gitmemişti. Tekerlekli sandalye, Roland'ın Kurtlar'ı
tuzağa düşürmek için yola serpiştirttiği eşyalar gibi bir aldatmaca olabilirdi.
Buna inanmıyorum. Calla'nın bu bölgesinde milyonlarca fare deliği var. Onlardan birine saklandığına inanırsam...
Callahan ve Jake, onlara yetişmişti. Eddie'ye bakıyorlardı.
"Haydi," dedi Eddie. "Kim olduğu umurumda değil, Roland. Dört sağlam adam, bacakları yarım bir kadını yakalayamayacaksa silahlarımızı bırakıp çiftçiliğe başlayalım derim."
Jake hafifçe gülümsedi. "Çok duygulandım. Az önce bana adam dedin."
"Fazla sevinme, Gün ışığı. Haydi gidelim."

3
Eddie ve Susannah birbirlerini karıkoca olarak görür, öyle kabul ederlerdi, ama Eddie henüz bir fırsatını bulup bir taksiyle Cartier'ye gidememiş, ona bir alyans ve elmas bir yüzük alamamıştı. Bir zamanlar oldukça güzel bir lise sınıf yüzüğü vardı ama on yedi yaşına bastığı yaz onu Coney Island'da, kumsalda kaybetmişti. Ama Eddie, Batı Denizi'nde başlayan yolculukları sırasında ahşap oymadaki yeteneğini tekrar keşfetmiş ("minik kıç yontucusu," derdi yüce keş, ulu bilge) ve sevdiği kadına sünger kadar hafif ama bir o kadar da güçlü söğüt ağacından güzel bir yüzük oymuştu. Susannah bu yüzüğü bir deri şeride geçirerek boynuna asmış ve o günden beri de hiç çıkarmamıştı.
Hâlâ deri şeride takılı olan yüzüğü, patikada buldular. Eddie yüzüğü yerden alıp bir süre sert bir ifadeyle baktıktan sonra deri şeridi başından geçirip gömleğinin içine soktu.
"Bakın," dedi Jake.
Patikanın biraz ötesini gösteriyordu. Otların üzerinde bir iz vardı. İnsan izi de değildi, hayvan izi de. Eddie'ye bir çocuğun üç tekerlekli bisikletini hatırlatan üç çizgi vardı. Neler oluyordu?
"Haydi," dedi ve bu sözcüğü Susannah'nın gidişini fark etmesinden beri kaç kez söylemiş olduğunu merak etti. Öyle söylemeye devam ederse onu takip etmeyi daha ne kadar sürdüreceklerini de merak etti. Önemi yoktu gerçi. Eddie, ona kavuşana veya ölene dek yoluna devam edecekti. Bu kadar basitti. Onu en çok korkutan, bebekti... Mia'nın bebe dediği yaratık. Ya doğduğu an ona saldırırsa? İçinden bir ses, bunun gerçekleşme ihtimalinin oldukça yüksek olduğunu söylüyordu.
"Eddie," dedi Roland.
Eddie omzunun üzerinden geriye baktı ve Roland'ın o sabırsızlık belirten hareketini yaptı: yola devam edelim.
Roland izleri işaret etti. "Buradan bir tür motor geçmiş."
"Motor sesi duydun mu?"
"Hayır."
"Öyleyse bilemezsin."
"Ama biliyorum," dedi Roland. "Biri ya da bir şey, ona binmesi için bir araç göndermiş."
"Bunu bilemezsin, kahrolası!"
"Andy, onun için bir araç bırakmış olabilir," dedi Jake. "Biri ona bırakmasını söylediyse."
"Böyle bir şey yapmasını ona kim söylemiş olabilir?" diye sordu Eddie çatlak bir sesle.
Finli, diye düşündü Jake. Finli o'Tego, o her kimse. Ya da belki Walter. Ama bir şey söylemedi. Eddie zaten yeterince üzgündü.
"Gitti," dedi Roland. "Kendinizi buna hazırlayın."
"Sen git kendini becer!" diye hırladı Eddie ve patikayı tırmanmaya devam etti. "Haydi!"

4
Ama Eddie, Roland'ın haklı olduğunu içten içe biliyordu. Geçit Ma-ğarası'na giden patikayı umutsuz bir kararlılıkla tırmanmaya devam etti. İri kayanın düşüp yolun büyük bir kısmını kapladığı yerde terk edilmiş bir araç buldular. Hâlâ hafif bir vızıltıyla çalışan aracın üç şişme lastiği ve elektrikli bir motoru vardı. Eddie, aleti Abercrombie & Fitch'de satılan havalı arazi araçlarına benzetti. Hızı ve fren sistemi elle kontrol ediliyordu. Eğilerek sol fren pedalının üstündeki çelik plakadaki yazıyı okudu:
"SQUEEZIE-PIE" FRENLERİ, KUZEY MERKEZ POZİTRONİK
Selenin arkasında küçük bir kutu vardı. Eddie kutunun kapağını açtı ve tarlaşanların favori içeceği olan Nozz-A-La'lardan altılık bir paket olduğunu görünce hiç şaşırmadı. Teneke kutulardan biri, plastik halkadan çıkarılmıştı. Mia susamış olmalıydı elbette. O hızla hareket etmek inşam susatırdı. Özellikle de doğum yapıyorken.
"Bu alet nehrin karşısındaki yerden gelmiş," diye mırıldandı Jake. "Dogan'dan. Arka tarafa gitmiş olsaydım bunu orada park edilmiş halde görecektim. Sayıları muhtemelen bir düzine kadar olacaktı. Bahse girerim aşağıya Andy bırakmıştır."
Eddie söylenenin mantıklı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Do-gan'm bir tür karakol olduğu çok açıktı. Muhtemelen Gök Gürültüsü'nün şimdiki nahoş sakinlerinin gelmesinden çok daha uzun bir süre önceden beri oradaydı. Bu, engebeli arazilerde devriyeye çıkmak için son derece uygun bir araçtı.
Eddie bulunduğu yerden, tabak ve kurşunlarla Kurtlar'ı yendikleri alanı görebiliyordu. Doğu Yolu'nun o bölümü öylesine kalabalıktı ki Ed-die'nin aklına Macy's Şükran Günü Alayı geldi. Bütün Calla oradaydı, kutlamalar son sürat devam ediyordu ve Eddie o an her birinden ölesiye nefret ediyordu. Karım siz korkak piç kurulan yüzünden gitti, diye düşündü. Aptalca ve nezaketsizce bir düşünceydi, ama nefretle yanan kalbini biraz olsun tatmin etmişti. Stephen Crane'in, okulda okudukları şiirinde ne deniyordu? "Hoşuma gidiyor, çünkü acı ve kalbimde." Bunun gibi bir şeydi.
Roland terk edilmiş, hafifçe vızıldayan aracın yanında duruyordu. Eğer Silahşor'un gözlerinde gördüğü sempatiyse (veya daha da kötüsü, merhamet), Eddie, onu istemiyordu.
"Haydi, çocuklar. Onu bulalım."

5
Geçit Mağarası'nın derinliklerinden yükselerek onları karşılayan ses, Eddie'nin hiç görmediği bir kadına aitti ama sesi duyar duymaz kim olduğunu anladı.

"Ona yetişemedin, seni geri zekâlı sersem!" diye haykırdı Cöos'lu Rhea karanlığın içinden. "Doğum yapmak için başka bir yere gitti! Yamyam bebeğinin doğar doğmaz anasını apış arasmdan başlayarak midesine indireceğinden hiç şüphem yok!" Tüyler ürperten, korkunç bir kahkaha attı. "Bu bebek meme emen cinsten değil, salak! Bu, et peşinde!"
"Kapa çeneni!" diye bağırdı Eddie karanlığa. "Kapa çeneni seni... seni lanet olası hayalet!"
Hiçbiri beklemiyordu ama ses gerçekten de kesildi.
Eddie etrafına bakındı. Tower'in kahrolası ilk basım kitaplarının durduğu sandık oradaydı ama yan tarafında ORTA-DÜNYA KULVARLARI yazan metal-örgü pembe çanta ve oymalı kutu yoktu. Menteşeleri hiçbir yere bağlı olmayan bulunmamış kapı hâlâ oradaydı ama tuhaf bir şekilde donuk bir görünümü vardı. Sadece bulunmamış değil, hatırlanmamış gibiydi; ilerleyip gitmiş dünyadan geri kalan bir başka işe yaramaz parça.
"Hayır," dedi Eddie. "Hayır, bunu kabul etmiyorum. Güç hâlâ burada. Güç hâlâ burada."
Roland'a döndü ama Silahşor, ona bakmıyordu. İnanılmazdı ama Roland kitapları inceliyordu. Sanki Susannah'yı aramak onu sıkmış, vakit geçirmek için daha ilginç bir şey arıyordu.
Eddie, onu omzundan yakalayarak kendine çevirdi. "Ne olmuş, Roland? Biliyor musun?"
"Ne olduğu çok açık," dedi Roland. Callahan yanına gelmişti. Sadece Geçit Mağarası'na ilk kez gelen Jake, girişte kalmıştı. "Tekerlekli sandalyesi üzerinde mümkün olduğunca ilerledi, sonra patikanın başladığı noktaya kadar emekledi. Biri (muhtemelen Jake'in söylediği gibi Andy) patikanın başlangıcında onun için bir araç bırakmıştı."
"Slightman'sa geri dönüp onu ellerimle geberteceğim."
Roland başını iki yana salladı. "Slightman değildi." Ama mutlaka bundan haberi vardı, diye düşündü. Muhtemelen fark etmeyecekti, ama havada kalmış noktalar, onu duvardaki eğri bir çerçeve gibi rahatsız ederdi.
"Hey, biraderim, sana bunu söylemek istemezdim ama fahişen öldü. Çok üzgünüm," diye seslendi Henry Dean mağaranın derinliklerinden. Ama sesi üzgün değil, son derece neşeliydi. "Kahrolası yaratık, onu mideye indirdi! Durduğu tek an, beynini yemeden önce dişlerini tükürmek içindi!"
"Kes sesini!" diye bağırdı Eddie.
"Beyin en zengin besindir, bilirsin," dedi Henry. Bir öğretmen edasıyla konuşmuştu. "Yamyamların en kutsal saydığı yiyecektir. Ne bebe ama, Eddie! Pek şirin, bir o kadar da aç."
"Tanrı aşkına yeter artık," diye haykırdı Callahan ve Eddie'nin ağabeyinin sesi kesildi. En azından o an için tüm sesler sustu.
Roland sözleri hiç kesilmemiş gibi devam etti. "Buraya geldi. Çantayı aldı. Siyah On Üç'ün kapıyı açması için kutuyu açtı. Bunları yapan Susannah değil, Mia. Hiçliğin kızı. Sonra kapağı açık olan kutuyu yanına alarak kapıdan geçti. Diğer tarafta, kutunun kapağını ve dolayısıyla kapıyı kapattı. Bize kapıyı kullanma şansı bırakmadı."
"Hayır," dedi Eddie ve kapının gül şeklindeki kristal tokmağını kavradı. Tokmak iki yöne de dönmüyor, hiçbir şekilde oynamıyordu.
Elmer Chambers karanlığın içinden konuştu. "Daha hızlı davranabil-seydin arkadaşını kurtarabilirdin, evlat. Hepsi senin suçun." Sonra yine sustu.
"Bu gerçek değil, Jake," dedi Eddie ve parmağının ucunu güle sürttü. Elini geri çektiğinde, parmak ucunun tozlanmış olduğunu gördü. Sanki
bulunmamış kapı asırlardır kullanılmamıştı. "Sadece kafanın içindeki en kötü düşünceleri alıp yayınlıyor."
"Senden hep nefret ettim, salak!" diye bağırdı Detta kapının gerisindeki karanlıktan muzaffer bir edayla. "Senden kurtulduğuma ne kadar seviniyorum, bir bilsen!"
"Bunun gibi," dedi Eddie başparmağıyla sesin geldiği yönü göstererek.
Solgun ve düşünceli görünen Jake başını salladı. Bu arada Roland, Tower'in kitap sandığına geri dönmüştü.
"Roland?" Eddie sesindeki öfkeyi gizlemeye, en azından bir nebze alaycılık katmaya çalıştı ama ikisini de beceremedi. "Canını mı sıkıyoruz?"
"Hayır," dedi Roland.
"O halde kitaplara bakmayı bıraksan ve kapıyı açmak için bir yol ara-sak nasıl..."
"Nasıl açılacağını biliyorum," dedi Roland. "İlk soru şu: küre olmadan bizi nereye götürecek? İkinci soru ise nereye gitmek istediğimiz. Mia'nın peşinden mi gideceğiz yoksa Tower ve arkadaşının Balazar ve arkadaşlarından saklandığı yere mi?"
"Susannah'nın peşinden gideceğiz!" diye bağırdı Eddie. "Seslerin söylediği bokları duymadın mı? Bebeğin.yamyam olduğunu söylüyorlar! Karım şu an yamyam bir canavar doğuruyor olabilir ve hiçbir şey bundan daha önemli ola..."
"Kule daha önemli," dedi Roland. "Ve bu kapının diğer tarafında bir yerde Tower isminde bir adam var. Malum gülün bulunduğu malum arsanın sahibi."
Eddie, ona kararsızca baktı. Jake ve Callahan da öyle. Roland tekrar kitap sandığına döndü. Karanlık mağaranın içinde garip görünüyordu.
"Ve bu kitaplar ona ait," dedi Roland düşünceli bir ifadeyle. "Onları kurtarmak için her şeyi riske attı."
"Evet çünkü takıntılı pisliğin teki."
"Ancak her şey ka'ya hizmet eder ve Işm'ı takip eder," dedi Roland ve sandıktan bir kitap aldı. Eddie kitabın yüzüstü konduğunu görmüş, bunun Calvin Tower'dan hiç beklenmeyecek bir davranış olduğunu düşünmüştü.
Roland yara izleriyle dolu, derisi sertleşmiş elleriyle kitabı tuttu. Kime vereceğine karar vermeye çalışıyor gibiydi. Önce Eddie'ye, sonra Cal-lahan'a baktı ve kitabı Jake'e uzattı.

"Bana ön tarafta ne yazdığını oku," dedi. "Sizin dünyanızın kelimeleri başımı ağrıtıyor. Baktığımda görebiliyorum ama gördüklerimi zihnimde anlamlandırmakta zorlanıyorum."
Jake, Silahşor'un söylediklerini dinlemiyor gibiydi. Bakışları, kitabın kapağındaki resme mıhlanmıştı. Küçük bir kilisenin günbatımındaki gö-rüntüsüydü. Bu arada Callahan loş mağaranın ortasındaki kapıyı incelemek üzere Jake'in yanından geçip gitmişti.
Çocuk sonunda başını kaldırdı. "Ama Roland... bu, Peder Calla-han'ın bize anlattığı kasaba değil mi? Vampirin haçını kırdığı ve ona zorla kanını içirdiği kasaba?"
Callahan hızla ona döndü. "Ne?"
Jake tek kelime etmeden kitabı adama uzattı. Callahan kitabı çocuğun elinden kaparcasına aldı.
"Korku Ağı," diye okudu başlığı. "Bir Stephen King romanı." Önce Eddie'ye, sonra Jake'e baktı. "Bu yazarı duymuş muydunuz? Benim zamanımdan olduğunu sanmıyorum."
Jake başını iki yana salladı. Eddie de aynı hareketi yapacaktı ki bir şey gördü. "O kilise," dedi. "Calla'nm Toplantı Salonu'na benziyor. Hatta ikizmiş gibi tıpatıp aynısı olduğu bile söylenebilir."
"1819'da inşa edilen Doğu Stoneham Metodist Toplantı Salonu'na da benziyor," dedi Callahan. "Yani bu kez üçüzlerle karşı karşıyayız." Ama sesi, kendi kulaklarına bile çok uzaktan geliyormuş gibiydi. Mağaranın derinliklerinden gelen sesler gibi boştu. Birden kendini sahte gibi hissetti. Gerçek değilmiş gibi. On dokuz gibi.

6

Bu bir şaka, diye uyardı onu beyninin bir köşesi. Bir şaka olmalı. Kitabın üzerinde bir roman olduğu belirtiliyor, yani... Sonra aklına bir fikir geldi ve yüreğine su serpildi. Şartlı bir rahatlamaydı ama hiç yoktan iyiydi elbette. İnsanlar bazen gerçek mekânlarla ilgili uydurma hikâyeler yazabilirdi. Evet, böyle olmalıydı. Olmak zorundaydı.
"Yüz on dokuzuncu sayfaya bak," dedi Roland. "Birazını okuyabildim ama hepsini anlayamadım. Tam olarak değil."
Callahan sayfayı bulup yüksek sesle okudu:
"'Eğitiminin ilk günlerinde rahip...'" Sesi kesildi ve gözleri süratle diğer satırları taramaya başladı.
"Devam et," dedi Eddie. "Sen etmezsen ben okurum, peder."
Callahan yavaşça devam etti.
"'Rahip Callahan'm bir arkadaşı, ona gördüğü an dehşetle karışık kahkahalara boğulmasına neden olan, elişinden, küfür içeren bir goblen vermişti ama aradan yıllar geçtikçe üzerindeki yazı, daha az küfürlü ve daha doğru görünmeye başlamıştı: Tanrım, bana değiştiremeyeceklerimi oldukları gibi kabul edebilmem için HUZUR, değiştirebileceklerim için AZÎM ve çok fazla sıçıp batırmamam için BOL ŞANS ver. Eski İngilizce yazının arka planında doğmakta olan bir güneş vardı.
"'Danny Glick'in... Danny Glick'in yas tutan sevenlerinin karşısında dururken o eski söz... o eski söz aklına geldi.'"
Kitabı tutan eli sarktı. Jake vaktinde davranıp yakalamasaydı kitap yere düşecekti.
"Sende vardı, değil mi?" diye sordu Eddie. "O goblen sende vardı."
"Frankie Foyle vermişti," dedi Callahan. Sesi güçlükle duyulabilen bir fısıltıdan ibaretti. "Enstitüdeyken. Ve Danny Glick... cenaze törenini ben yönetmiştim, sanırım bunu size de söyledim. Her şey o zaman bir şekilde değişmeye başlamış gibi gelmişti. Ama bu bir roman! Romanlar kurgudur! Nasıl... nasıl olabilir..." Sesi aniden yükselip kahrolası bir ulumaya dönüştü. Roland, Callahan'ın sesinin mağaranın derinliklerinden yükselen seslere benzediğini düşündü. "Lanet olsun, ben GERÇEK BİR İNSANIM!"
"İşte vampirin haçını kırdığı bölüm," dedi Jake. "'Sonunda birlikteyiz!'" dedi Barlow gülümseyerek. "'Yüz hatları güçlü, zekâ dolu ve yakışıklıydı ama ışık artınca yüzü...'"
"Yeter," dedi Callahan donukça. "Başımı ağrıtıyor."
"Yüzü sana küçükken dolabında saklanan öcüyü hatırlatmış, öyle diyor," dedi Jake. "Bay Flip."
Callahan'ın yüzü, bir vampirin kurbanı olmuşçasına bembeyaz kesilmişti. "Bay Flip'i kimseye, anneme bile anlatmadım. Bay Flip o kitapta olamaz. Mümkün değil."
"Ama var," dedi Jake.
"Şunu bir açıklığa kavuşturalım," dedi Eddie. "Sen çocukken bir Bay Flip vardı ve Barlow adındaki Birinci Tip vampirle karşı karşıyayken aklına o gelmişti. Doğru mu?"
"Evet, ama..."
Eddie, Silahşor'a döndü. "Sence bunun Susannah'ya yaklaşmamıza bir yardımı oluyor mu?"
"Evet. Büyük bir gizemin kalbine ulaştık. Belki de en önemli gizemin kalbine. Kara Kule'nin dokunabileceğimiz kadar yakında olduğuna inanıyorum. Ve Kule yakınsa, Susannah da öyledir."
Callahan, ona aldırmadan kitabın yapraklarını karıştırıyor, Jake de adamın omzu üzerinden bakıyordu.
"Ve kapının nasıl açılabileceğini bildiğini söylüyorsun?" dedi Eddie, bulunmamış kapıyı göstererek.
"Evet," dedi Roland. "Biraz yardıma ihtiyacım olacak ama sanırım Calla Bryn Sturgis halkı bize o kadarını borçlu, değil mi?"
Eddie başını salladı. "Pekâlâ. Sana şu kadarını söyleyeyim; Stephen King adını daha önce en az bir kez gördüğümden eminim."
"Spesiyaliteler tahtasında," dedi Jake başını kitaptan kaldırmadan. "Evet, hatırlıyorum. İlk geçiş yaptığımızda Spesiyaliteler tahtasının üzerinde yazıyordu."

"Spesiyaliteler tahtası mı?" diye sordu Roland kaşlarını çatarak.
"Tower'in dükkanındaki Spesiyaliteler tahtası," dedi Eddie. "Vitrindeydi, unuttun mu? Şu Zihin Lokantası esprisinin bir parçası."
Roland başını salladı.
"Ama size bir şey söyleyeceğim," dedi Jake bu kez başını kitaptan kaldırarak. "Eddie ile geçiş yaptığımızda isim oradaydı, ama oraya ilk gidişimde yoktu. Bay Deepneau bana nehir bilmecesini sorduğunda tahtada bir başkasının ismi vardı. Çuf-Çuf-Charlie'mn yazarının değişmesi gibi o isim de değişmiş."
"Bir kitapta olamam," diyordu Callahan. "Ben uydurma değilim... değil mi?"
"Roland," dedi Eddie. Silahşor, ona döndü. "Onu bulmam gerek. Kimin gerçek, kimin sahte olduğu umurumda değil. Calvin Tower, Stephen King veya Papa da. Tek istediğim, Susannah. Karımı bulmam gerek." Sesi alçaldı. "Bana yardım et, Roland."
Roland uzanıp kitabı aldı. Sağ eliyle kapıya dokundu. Eğer hâlâ yaşıyorsa, diye düşündü. Onu bulabilirsek ve bedeninin kontrolünü ele geçir-mişse. Eğer, eğer, eğer.
Eddie, Roland'ın kolunu tuttu. "Lütfen," dedi. "Lütfen beni bu işe tek başıma kalkışmaya mecbur bırakma. Onu çok seviyorum. Susannah'yı bulmama yardım et."
Roland gülümsedi. Böyle daha genç görünüyordu. Sanki tüm mağara, bu gülümsemeyle aydınlanmıştı. Eld'in eskiden kalma gücü, bu gülümsemede gizliydi; Beyaz'ın gücü.
"Evet," dedi. "Gidiyoruz."
Sonra bu karanlık yerde önemli olan tek onay sözcüğünü tekrarladı.
"Evet."
Bangor, Maine 15 Aralık 2002

YAZARIN NOTU

Kara Kule romanlarını yazmamdaki katkılarından dolayı Amerika' nın eski batı kültürüne olan borcumun, ben üzerinde ayrıca durmasam da oldukça bariz bir gerçek olması gerekir; Calla (birazcık farklı yazılmış olsa da) elbette kazara ortaya çıkmış bir isim değil. Bununla birlikte, bu materyallerin bazılarının kaynaklarından en azından iki tanesinin Amerikalı olmadığı belirtilmelidir. Sergio Leone (Bir Avuç Dolar, Birkaç Dolar İçin, İyi, Kötü ve Çirkin, vs.) İtalyandı. Ve Akira Kurosawa (Yedi Samu-ray) da Japondu elbette. Bu kitaplar Kurosawa, Leone, Peckinpah, Howard Hawkes ve John Sturgis'in sinematik mirası olmadan yazılabilir miydi? Muhtemelen Leone olmasa yazılamazdı. Ama diğerleri olmasa, Leone 'nin olup olmayacağı da tartışılır.
Ayrıca her ihtiyaç duyduğumda bana gerekli bilgileri sunan Robin Furth'e ve elbette, işimi en iyi şekilde yapabilmem için bana gerekli olan zaman, ışık ve alanı sabırla veren eşim Tabitha'ya teşekkür borçluyum.
S.K.

YAZARIN SON SÖZÜ

Bu kısa son sözü okumanızdan önce sizden bu kitabın ithaf sayfasına tekrar bakmanızı rica ediyorum (size yarasın). Bekliyorum.
Teşekkür ederim. Frank Muller'ın sesli kitap pazarı için Kuşku Mevsimi ile başlayarak birçok kitabımı okumuş olduğunu bilmenizi isterim. Onunla New York'ta, Recorded Books'ta tanışmış ve birbirimize hemen ısınmıştık. Bu dostluk, bazı okuyucularımın yaşam süresinden uzun sürdü. Frank birlikte çalışma sürecimiz içinde Kara Kule serisinin ilk dört romanını kaydetti ve ben de Silahşor'un hikâyesini bitirmeye hazırlanırken tümünü dinledim (altmış küsur kaset). Böyle yorucu bir hazırlık için dinlemek en iyi yöntem zira ses, her şeyi özümsemenizde ısrar ediyor; aceleyle ilerleyen gözünüz (veya bazen yorgun beyniniz) tek bir sözcüğü bile kaçırmıyor. İstediğim buydu; Roland'm dünyasının tam olarak özümsen-mesi. Ve Frank bana bunu sağladı. Bana harika ve umulmadık bir şey daha verdi. Yolda bir yerde kaybettiğim bir yenilik ve tazelik hissi; Roland ve dostlarının kendi yaşayan iç dünyalarına sahip gerçek karakterler olduğu hissi. İthaf sayfasında Frank'in kafamın içindeki sesleri duyduğunu söylerken, gerçeği belirtiyordum. Geçit Mağarası'nın daha iyicil bir versi-yonuymuş gibi hepsini oldukları gibi gerçek hayata taşıdı. Serinin kalan
kitapları tamamlandı (bu sonuncusu son aşamada, diğer ikisi son aşamaya yaklaşıyor) ve bunu büyük ölçüde Frank'e ve ilham veren okuyuşlarına borçluyum.
Son üç Kara Kule kitabını da Frank'in kaydetmesini umuyordum (kısaltılmamış kayıtlar; eserlerimin kısaltılmasına izin vermiyor ve bunu genel olarak onaylamıyorum) ve o da bu konuda çok hevesliydi. Bu olasılığı 2001 yılının ekim ayında Bangor'da bir akşam yemeğinde tartıştık ve konuşmamız sırasında Kule serisinin tartışmasız en sevdiği kitaplar olduğunu söyledi. Sesli kitap pazarı için beş yüzden fazla kitap okumuş biri olduğu göz önüne alınınca göğsümün ne denli kabardığını tahmin edersiniz.
O yemeğin ve iyimser, hevesli konuşmamızın üzerinden bir ay bile geçmemişti ki Frank, California'da bir otoyolda korkunç bir motosiklet kazası yaptı. İkinci kez baba olacağı müjdesini almasından sadece birkaç gün sonraydı. Kask takıyordu ve muhtemelen hayatını kurtaran da bu oldu (motosikletçiler, lütfen bunu aklınızın bir köşesinde

bulundurun), ama yine de çok ciddi bir şekilde yaralandı ve yaralarının çoğu da nörolojikti. Kara Kule serisinin son kitaplarını kaydedemeyecek. Frank'in son işi, çok büyük bir olasılıkla 2001 yılının eylül ayında, kazadan hemen önce tamamladığı, Clive Barker'ın Coldheart Canyon adlı eseri olacak.
Frank Muller'ın çalışma hayatı, bir mucize gerçekleşmediği takdirde sona ermiş bulunuyor. Hayat boyu sürmesi neredeyse kesin olan rehabilitasyon süreci ise henüz başladı. İlgiye ve profesyonel yardıma ihtiyacı olacak. Bunlar, para isteyen gereksinimler ve bağımsız sanatçıların pek zengin olduğu söylenemez. Bazı dostlarımla birlikte Frank'e (ve benzer felaketler yaşayan başka bağımsız sanatçılara) yardım için bir vakıf kurduk. Calla'nın Kurtlan'nm sesli versiyonundan elde edeceğim gelirin tümü, bu vakfa ait hesaba gidecek. Yeterli olmayacak ama Wavedancer Vakfı'na (Wavedancer, Frank'in yelkenlisinin ismi) maddi destek sunmak, Frank'in rehabilitasyonu gibi sadece bir başlangıç. Kullanmadığınız birkaç papeliniz varsa ve Wavedancer Vakfı'nın geleceğini garantilemekte katkınız olsun isterseniz bana değil, aşağıdaki adrese gönderin.
The Wavedancer Foundation c/o Mr. Arthur Greene
101 Park Avenue New York, NY 10001
Frank'in eşi Erika, teşekkürler, der. Ben de öyle. Yapabilseydi, Frank de derdi.
Bangor, Maine 15 Aralık 2002

STEPHEN KING, 1947 yılında Portland'da doğdu. Annesi ve babası ayrıldıktan sonra, ağabeyi David ile annesinin yanında büyüdü. Burada Medyum adlı kitabını yazdı. O yılın yazında yeniden Maine'e döndü. Aynı yıl idinde <Tepki> adlı yapıtını kaleme aldı.
1974 yılı baharında ilk romanı Göz yayınlandı. Zamanla kısa hikâyelerden roman yazmaya, ardından da senaryo çalışmalarına yöneldi. Bir süre, senaryo-yazdığı filmlerde hem oyunculuk hem de yönetmenlik yaptı.
Eserleriyle, birçok ödül alan King korku-gerilim dalında , klasik olmuştur. Ülkemizde de büyük bir hayran kitlesine sahip olan yazar tüm dünyada bestseller olmuş otuzdan fazla kitabın yazarıdır. Yazar olan karısı Tabitha King ile birlikte Bangor. Maine'de yaşamaktadır.

SİLAHŞOR HÂLÂ KARA KULEYİ ARIYOR.
SİZ DE BU MACERAYA KATILIN!

210000001
ISBN 975-21-0454-1

789752"1 04549

Stephen King - Kara Kule Cilt5 Calla'nın Kurtları